HAZAL ABA

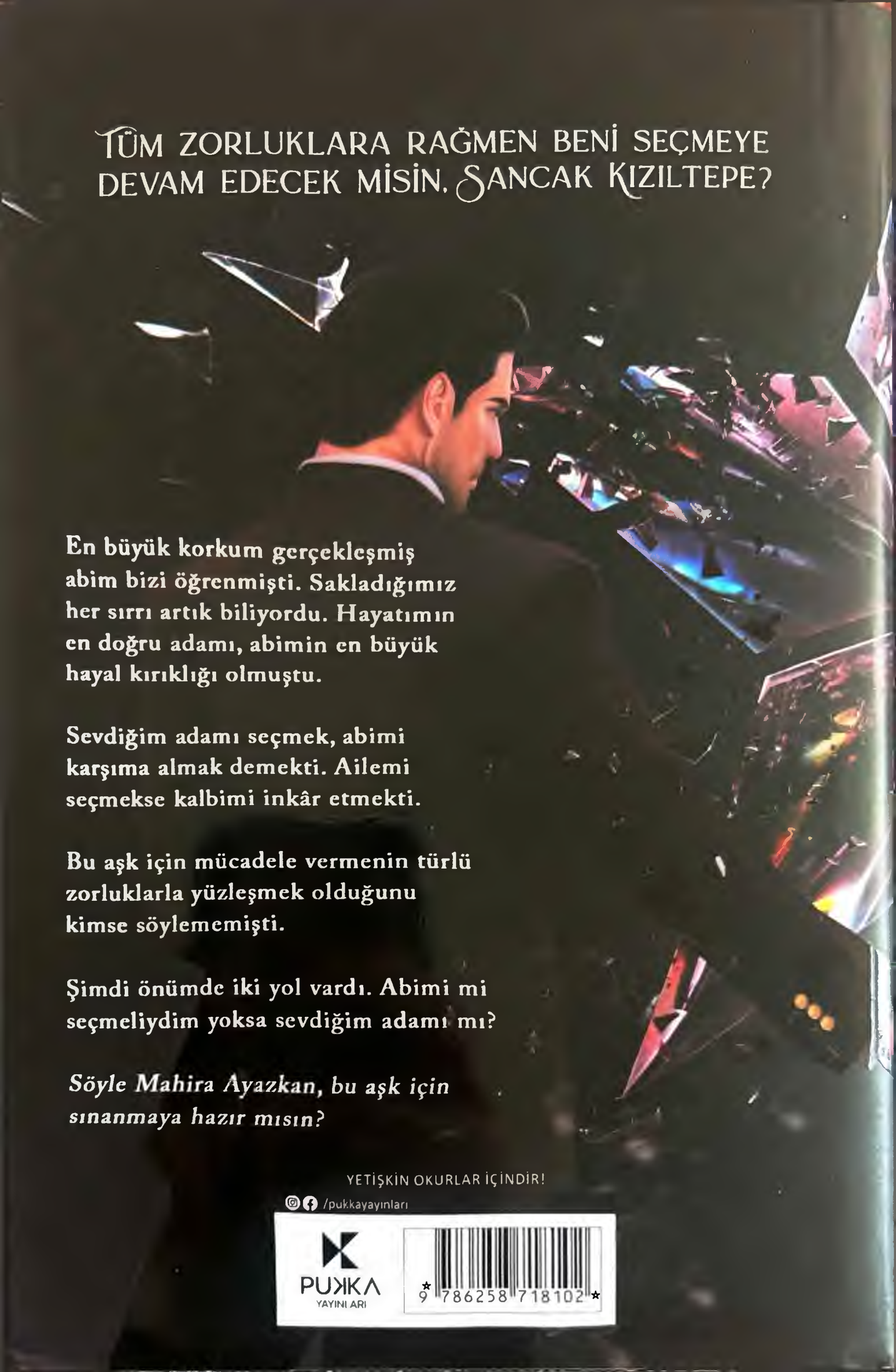
KIZIL TEPE

3

PUKKA

TÜM ZORLUKLARA RAĞMEN BENİ SEÇMEYE DEVAM EDECEK MİSİN, SANCAK KIZILTEPE?

En büyük korkum gerçekleşmiş abim bizi öğrenmişti. Sakladığımız her sırrı artık biliyordu. Hayatımın en doğru adamı, abimin en büyük hayal kırıklığı olmuştu.

Sevdiğim adamı seçmek, abimi karşıma almak demekti. Ailemi seçmekse kalbimi inkâr etmekti.

Bu aşk için mücadele vermenin türlü zorluklarla yüzleşmek olduğunu kimse söylememişti.

Şimdi önümde iki yol vardı. Abimi mi seçmeliydim yoksa sevdiğim adamı mı?

Söyle Mahira Ayazkan, bu aşk için sınanmaya hazır mısın?

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

/pukkayayinlari

PUKKA
YAYINLARI

9 786258 718102

"Hiçbir zaman seni sevmenin kolay olacağını düşünmedim, Mahvedenim. Paramparça olacağımı, kırılıp döküleceğimi zaten biliyordum." Başparmağıyla çenemi okşadı. Saçlarımı arkaya doğru atarak boştaki eliyle boynumu sevmeye başladı. "Hem sana boşuna mı Mahvedenim diyorum? Beni baştan aşağıya yakıp kavuran, deli divane eden kadın."

"Bu aşk bizi yoracak."

"Yorsun güzelim."

"Belki üzecek de."

"Ucunda kavuşmak varsa, varsın üzsün de."

KIZILTEPE 3

Hazal Aba

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Yayına Hazırlayan: Buse Güler Tüzün
Editör: Neslihan Şeremet
Son Okuma: Derya Özkan
Kapak İllüstrasyon: Pınar Nur Güven
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Mart 2026
ISBN: 978-625-8718-10-2
Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI
Mahmutbey Mah. 2567 Sok.
No:1 Kat:2 Bağcılar/İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT
Utopia Kağıt Ambalaj Matbaacılık Sanayi Ticared LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin Topkapı Center
Blok No: 28 İç Kapı No:161
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifa No: 80122

KIZILTEPE
3

HAZAL ABA

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

1. BÖLÜM

Kartal abimin sesini duymamla birlikte, nefesim göğüskafesime sıkışarak boğazımda kocaman bir yumru oluşturdu. Kalbim korkuyla hızını artırırken ritmi kulaklarımda atıyor, dizlerim titriyordu ancak yerimde donup kalmıştım. Ne bir adım ileriye gidebiliyor ne de rüyalarıma dadanan kâbustan kaçabiliyordum.

En büyük korkum karşımda duruyor, bile bile yürüdüğüm bu ateşten sahneyi yaşıyordum.

Kartal abim, Volkan abim gibi değildi. Volkan abimin yaptığı gibi Sancak'ı itirafa zorlamayacak, bizi bildiğini, birbirimizi yıllarca sevdiğimiz halde kendimizi kandırdığımızı söylemeyecekti.

Ortalığı yakıp yıkacak, ateşe verecek, kendisiyle birlikte bizi de bu cehennem ateşine maruz bırakacaktı.

Parmaklarım, kurtarıcısını bilerek Sancak'ın bileğini tuttu. Korkumdan dolayı sertçe inip kalkan göğüskafesime bir nefes daha çekerek başımı kaldırdım ve Sancak'a baktım.

Kaçamadığım her gerçekte yanımda olan bu adamla şimdi aynı başrolü, birlikte yanmamız için aynı ateşi paylaşıyorduk.

Sancak da korkumu hissederek bana doğru döndüğünde gözlerimin içine baktı. O âşık olduğum ela gözlerinde en ufak bir korku parçası yoktu. Dimdik duran omuzları bu yükü de tek başına sırtlanmak için hazır bekliyordu.

Sertçe yutkunduğumda beni teskin etmek istercesine hafifçe gülümsedi ve bileğini oynatarak bileğini tutan parmaklarımın arasından parmaklarını geçirdi. Birbirimize sıkıca tutunarak abimle yüzleşmek için sesin geldiği yöne doğru döndük.

Bu sınav elbet yaşanacaktı. *Bugüne kısmetmiş demek ki...*

Kartal abim tekrar, "Mahira!" diye bağırırken tek yapabildiğim, Sancak'a bakabilmekti.

Biliyordum. Bugünün geleceğini zaten biliyordum ama olacaklara hiçbir zaman hazır olamayacağımı daha iyi biliyordum.

Sancak, "Sakince konuşalım," diyerek karşılık verdiğinde gözlerimi sımsıkı yumdum.

Bir doğrunun tam ortasında kalmıştım ve hayat, oyununu yapıp birini tercih etmemi isterse ne yapacağımı bilmiyordum.

Kimseyi kaybedemezdim. Bir kişiyi bile kaybedersem kafayı yerdim.

"Neyi konuşacağız lan!" diye bağırdı abim. "Kardeşimi sokak ortasında nasıl öptüğünü mü?"

Boğazıma takılıp kalan nefesi zorlukla içimi çekerek yumduğum gözlerimi açtım. Yavaşça abime döndüm.

"O senin de kardeşindi lan!" Kartal abim öfkeyle bağırırken sanki Sancak'ı nereden vurması gerektiğini bilircesine acımasızca konuşmaya başladı. "Nasıl yapabildin bunu? Bize nasıl ihanet ettin?"

Sancak'ı kolay kolay hiçbir şey sarsmazdı ancak hak etmediği kelimeleri abimden duydukça sevdiğim adam gözümün önünde yara alıyordu.

"Abi," diye seslendiğimde kelimelerim resmen *sus* diye bağırıyordu.

Sus. Lütfen sus.

Susmazsan nelere sebep olabileceğini biliyorum diye bağırıyordu.

Abim sesimle birlikte öfke dolu kara bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığıyla kelimelerimi yitirdim. Hatta bakışlarının etkisi öyle büyüktü ki kalbim durma noktasına gelmişti ve neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme sebep olacaktı.

Kara gözleri öfkeden büyümüşken burnundan soluyordu. Çenesi sıkmaktan kilitlenmişti. Yerinde zor durduğunu açılıp kapanan yumruklarından, öne doğru eğilmesinden anlıyordum.

Çatık kaşlarla, "Kapa çeneni, seninle sonra hesaplaşacağım!" diyerek bağırdı. Ardından işaretparmağını yüzüme doğru sallayarak, "Eve geç," dedi.

Sancak, "Sakın Mahira'ya bağırma!" diye bağırıp bir adım öne çıktığında korkuyla parmaklarını sıkı sıkı tuttum. Geriye doğru çekerek ilerlemesini engellenmeye çalıştım. "Birini suçlayacaksan beni suçla," dedi.

Sen zaten suçlanmadın mı, Sancak?

Sen zaten yeterince kendi vicdan mahkemeni yapıp kendini defalarca bu aşkın suçlusu ilan etmedin mi?

Tekrar mı bu aşkın yükünü sırtlanacaksın?

Tekrar mı yanacaksın, Sancak Kızıltepe?

Yeterince yanmadın mı?

"Suçlamakla kalmayacağım, öldüreceğim lan seni!"

Abim yüksek sesle bağırdığında ne zaman çıktıklarını bilmediğim annelerimiz Sancakların evinin bahçe kapısını açarak yanımıza telaşla koştular.

Annem bembeyaz olmuş yüzüyle soluk soluğa kalarak elini göğsüne yasladı. Korku dolu bakışlarını sırayla iki çocuğuna çevirdi. "Ne oluyor burada? Kartal neden sokak ortasında avazın çıktığı kadar bağırıyorsun?"

Annemin sesinde duyduğum telaş, içime oturup nefesimi bir bıçak gibi kesti. Yaşadığımız durumun kötülüğü ve anneme yaşatacaklarımdan dolayı utanarak yerin dibine girmek istedim.

Abim, annemin sesindeki endişeyi fark etmeden öfkeyle Sancak'la beni gösterdi. "Şunlara bak, şunlara," dedi.

Sancak yanımda olduğunu, bu acıyı benim yerime sırtlanacağını göstermek isteyerek parmaklarımı sıktı. Gözlerini bir an olsun abimden çekmiyor, yavaş yavaş önüme geçerek beni gözlerden saklamaya çalışıyordu.

Abim tekrar, "Kızına bak!" diye bağırdı.

Annem, Sancak'la bize kafası karışmış bir şekilde bakarken, Fatma teyzenin bakışları oğlunun yüzünden aşağıya doğru yavaşça indi. Sıkı sıkı birbirimize tutunduğumuz parmaklarımıza kaydı.

Önce kaşlarını kaldırdı, ardından gülümsemeye çalıştı ancak neden burada olduğumuzu tahmin ederek açtığı dudaklarını kapattı. Yüzündeki ifade silinip mutlu olmaya korkan bir ifade oluştuğunda, sertçe yutkunarak korka korka anneme döndüm. Fatma teyze dirseğiyle annemi dürtüp ellerimizi işaret ettiğinde nefesimi vereceği tepki için tuttum.

Hayatımdaki en büyük destekçimin bana sırtını dönecek olması ihtimali göğsümde titreşmeye başladı. Annem bakışlarını önce ellerimize, ardından yüzlerimize çevirdiğinde sızlayan burnumu çektim.

En güzel günüm yine cehenneme dönüyordu. Kader yine yapacağını yapıp sevdiğim kim varsa elimden almak için yemin ediyordu.

Bu, kaderimdi. Sıra Sancak'a gelmişti.

Annem gözlerindeki dolu dolu şefkatli ifadeyle bakarken dudakları yukarıya doğru kalkmak için titredi ama tam gülmedi. Kartal abimin vereceği tepkiden o da benim kadar korkuyordu.

Tam arkamızdan hızla gelen aracın durmasından dolayı duyulan lastiklerin acı sesiyle, umutla başımı arkaya çevirdim. Bu hikâyenin benzer yönünü bir defa yaşamıştım ve işleri yoluna koyup geleceğe umutla bakmamı sağlayan adama tam da şu an ihtiyacım vardı.

Taksinin kapısı hızla açılırken içinden tam da beklediğim adam aşağıya indi. Kapıyı arkasından sertçe kapatarak hızla bize doğru yürümeye başladı. Çatık kaşları, için için yanan mavi gözleriyle hepimize sırayla baktı.

Sancak'la yanımızdan geçip Kartal abimle aramızda kalkan olabilecek şekilde ortamızda durdu. "Ne oluyor burada?"

Kartal abim tesbihini cebine sokup üzerindeki ceketini düzeltti. Elini cebine sokarken anneme döndü. "Kim haber verdi buna?" diye sordu.

Volkan abim sertçe, "Doğru konuş, Kartal," diyerek uyardı.

Annem temkinle, "Sen öyle sokakta bağırınca ne yapacağımı bilemedim. Abini buraya gelmesi için aradım," dedi.

Kartal abimin arkasından iki ailenin eksik üyesi yavaşça çıkarken bugün hayatımın ikinci şokunu yaşamaya başladım.

Samet gayet sakin, yüzünde en ufak ifade olmadan ilerlerken boyu son gördüğümden daha da uzamış, neredeyse Sancak'm boyuna yetişmişti. Üstü başı kir içindeydi ve giydiği kazağın kollarını dirseklerine kadar çekmişti. Eski halinden eser kalmamış, vücudu gibi kolları da gelişmeye başlamıştı.

Yavaşça Kartal abimin sağ tarafına geçerken bakışlarım eskiden kıvırcık olan, şimdiyse kısacık kesilmiş saçlarına takılı kaldı.

Samet'e olanlar tahmin ettiğimden daha kötüye gidiyordu. Bakışlarını Sancak'la birleşen ellerimize çevirip uzun uzun izledikten sonra doğrudan gözlerimin içine baktı. Dudağının tek kenarı kalkar halde sırıttı. Bu haliyle fazlaca Sancak'ı andırıyordu.

Gülümsemesine karşılık olarak tebessümle karşılık verirken derin bir nefes aldım. Bana karşı tutunduğu sıcağa yakın ifadesi, Sancak'a doğru döndüğünde buz gibiydi. Her ne kavgası yaşanıyorsa bir an önce çözmemiz gerekiyordu.

Kartal abim geleni gördükten sonra dalga geçercesine konuşarak, "Abinin yaptıklarını duydun mu? Yoksa sen de başından beri bu ikisini biliyor muydun, Samet?" diyerek başıyla Sancak'la beni gösterdi.

"Abimin Mahira'yı yıllardır sevdiğini mi, yoksa sonunda tüm raconu yıkıp arkadaşının kardeşiyle sevgili olduğunu mu?"

Kartal abim sertçe çenesini sıvazlayıp sinirle bağırdı. "Şunlara sevgili diyerek canımı sıkma, Samet!"

"Doğru değil mi abi?" Samet, abisine seslendiğinde Sancak yanımda kasılarak bakışlarını kardeşine çevirdi.

Sancak çenesindeki kasılmayla isteksizce, "Doğru," dedi.

Kartal abim bağırarak öne doğru atıldı. "Adam mısın lan sen?"

Parmaklarımın arasındaki eller gevşerken, boştaki koluyla beni göğsümden arkasına doğru iterek bedenimi tamamen bedeniyle örttü. Kartal abimin karşısına başı dik bir şekilde geçerek gelebilecek daha fazla darbeyi bekledi.

Bu sevdanın savaşına çoktan hazırdı.

Abim, Sancak'ın yakasından tutarak onu kendine doğru çekti ve burnunun ucuna kadar girdi. "Utanmıyor musun kendinden kaç yaş küçük kıza yan gözle bakmaya?" diyerek gözlerini kapatıp başını sağa sola çevirdi. "Hem de yıllardır," dedi.

Susmak, bu ilişkinin yanlış olduğunu kabullenmekti.

Susamazdım.

Biz yanlış değildik.

Savaşmaya hazır halde, "Ne yaşandıysa tek taraflı yaşanmış gibi konuşma abi," diyerek sonunda vermem gereken cevabı verdim.

Ne yaparsam yapayım, yaşanacakların önüne geçemezdim ama başım dik halde savaşabilir ve kendi kaderime yön verebilirdim.

"Ben de yıllardır en az Sancak'ın beni sevdiği kadar onu seviyorum," diyerek sustum. Söylediklerimin farkına vararak başımı iki yana salladım. "Hayır, kimse Sancak'ın beni sevdiği kadar sevemez. Kimsenin aşkı onun aşkıyla yarışamaz." Durmadan atan kalbime avucumu yasladım. "Benimki bile."

Abimin korkutucu bakışları bana döndüğünde, "Sen nereden bileceksin aşkı?" diye bağırdı. Kara gözlerindeki öfkeyle işaretparmağını yüzüme tekrar salladı. Öfkesinden gözü dönmüş, o tanıdığım adam olmaktan çıkmıştı. "O yüzden sus, Mahira! Bu herif seni kandırmış farkında değilsin."

Sancak, abimin bileğinden tutarak onu kendine dönmesi için sarstı. "Ben kimseyi kandırmam, Kartal. Hele Mahira'yı, sevdiğim kadını asla!"

Abim, "Öldürürüm lan seni," diyerek yakasını bırakmadan kendine doğru çekti ve kafa atmak için başını geriye çekti.

Sancak hiçbir korku ifadesi göstermeden kararlı bakışlarla abime bakarken, sevdiğim adamın gözlerinde bu aşk için öleceğini görebiliyordum.

"Öldür Kartal, öldür. Ben bu imkânsız sevda için ölümü çoktan göze aldım."

Volkan abim, Kartal abimin kafa atmasına izin vermeden belinden tuttuğu gibi onu geriye doğru çekti.

"Kaçmadım mı zannediyorsun!" Abime gerçekleri bağırmaktan çok, kendine ve bana gerçeği itiraf etmek istercesine bağırmaya başladı Sancak. "Yok saymaya çalışmadım mı zannediyorsun!"

Başını bana doğru çevirerek gözleriyle ona inanmam için adeta haykırıyordu. Ama bilmiyordu ki Sancak Kızıltepe'nin ağzından çıkan her kelime benim için gerçekti.

Ela gözlerinin içindeki acıyla birlikte, "Denedim, Mahira'm," diye yakardı. Dünya umurunda olmadan, sadece bana anlatarak yumruğunu göğsüne vurdu. Tok ve can yakan sesiyle, "Bu sevdadan vazgeçmek için çok çabaladım. Kendime defalarca kızıp hakaret ettim. Kalbime olmayacağını anlatmaya çalıştım. Yanında olunca yitip giden zekâma dil döktüm ama olmadı. Hiçbir söz, kalbimdeki tahtını sallamadı. Ne yaptıysam olmadı. Abinleri düşündüm, seni düşündüm ancak hiçbiri yetmedi. Bu ülkeyi alelacele terk ettim," dedi.

Gidişinin acısı hâlâ ilk günkü gibi nefesimi kesip attı. Ciğerimin orta yerini dağladı.

"Bin defa düşünsem de şehri değil ülkeyi terk etsem de şunu çok acı şekilde öğrendim. Gözden ırak olan gönülden ırak olmuyormuş. Gönle giren bir daha çıkamıyormuş," dedi.

Dudaklarından çıkan her kelime boğazıma dizildi. Keskin uçlu oka dönüşerek göğsümü delip geçti. O açık yaranın üzerine, geçmişimiz bir daha sahneye çıkarak acımın tam ortasına kuruldu.

Sancak Kızıltepe olmadan aylar geçirmiştim. Onsuz ömürlere bedel yokluk çekmiştim. Sevdamı görmezden gelmiş, kimsenin baş edemeyeceği birine dönüşmeye başlamıştım.

Abim bir suçlu aramak istiyorsa dönüp önce kendine, daha sonra insanlara bakması gerekiyordu. Kendilerinin yazıp çizdiği sözde doğruları başkalarına yaşatmak isteyenlere...

Kartal abim, "Kes lan, kes!" dediğinde sesi bir daha aramıza girdi. Savaşın cephesi sertleşmeye başlamıştı.

Volkan abim köşede olup biteni izleyen Samet'e, "Buraya gel Samet, tut şunu!" diye bağırdı.

Abim tekrar Sancak'a saldırmaya çalıştığında Samet, abimin omzundan tuttu. Volkan abimle birlikte daha sonra pişman olacağı bir şey yapmasını engellemeye çalıştı.

"Bu mu kaçmaya çalıştığın halin? Gördüklerim mi tüm o süslü kelimelerinin özeti! Sen bu hikâyeleri Volkan'a anlat, Sancak! Beni öyle kandıramazsın," diyerek önündeki barikattan geçmek isteyerek ileri doğru atıldı. Yumruğunu salladı. "Adam dediğin sevdasını kalbine gömer, bu aşk dediği hastalığın yanlış olduğunu bilerek gittiği yerden dönmezdi. Bir daha dönmemek üzere-"

"Kartal!" diye bağırarak araya girdi Volkan abim. Kardeşinin çenesinden tutarak onu kendine doğru çevirdi ve ikimizi göremeyecek şekilde önünü kapattı. "Yanlış konuşuyorsun, sonra çok pişman olursun," dedi.

"Bırak lan sen!" Çenesindeki eline vurarak ittirdi. "Sen abi misin? Ha sen kendine abi mi diyorsun?" Tüm olanları şok içerisinde izleyen beni gösterdi. "Hadi bu küçük, ne konuşacağını ne yapacağını bilemez, hataya düşer. Ya sen? Abi olarak bu hatadan döndürmek yerine göz mü yumdun?"

Sancak'a hata demişti.

Benim sevdiğim adama hata demişti. Bu hayattaki en büyük doğruma hata demişti.

Volkan abim, "Bunu sinirine bağlıyorum ama yanlış konuşuyorsun! Bu adam, Mahira'nın abisi olduğun için saygıyla yaklaşmaya çalışıyor. Hakaretlerini yutmaya da çalışır ama bu yaptığını ne ben ne de Mahira unuturuz," dedi.

Kartal abim, "Unutmayın lan, unutmayın!" diye bağırdı.

Her sabrın bir sınırı, her sevginin bir eşiği vardı. "Yeter abi!" diyerek bağırdım.

Kimse benim sevdiğim adamı, sevgisinden dolayı yutmak zorunda kaldığı laflara maruz bırakamazdı.

Sancak'ın aşkı tüm bunları duymaya katlanacak kadar çoktu ancak bunları abimden duymayı hak ettiği anlamına gelmiyordu.

"Haddini aşıyorsun!" diye bağırmaya devam ettim. "Kimse ama kimse Sancak'a bu lafları söyleyemez. Abim bile!" dedim.

Kartal abim şaşkınlıkla, "Sen bana had mi bildirmeye kalkıyorsun?" diyerek yüzünü bana doğru çevirdiğinde ifadesinden bunları benden duymayı beklemediği anlaşılıyordu. "Ben senin abinim. Lafımı dinleyip sesini keseceksin," dedi.

"Orada dur, Kartal!" Sancak geriye çekilmem için omzumdan hafifçe tutarak beni kavganın dışına doğru ittirdi. "Abisisin, hakkındır susayım dedim ama sınırı da hududu da aşıyorsun. Değil sen, kimse Mahira'ya bağıramaz."

Abimin dibine kadar girdi. Öfkeyle dolu sesindeki hiddet her saniye artıyordu. Kartal abimin öfkesi ateşse Sancak'ınki buzdu. "Bana istediğini söyle. Hatta vur, kır dök, ne istersen yap ama kırmızı çizgimden uzak dur."

"Mahira senin hiçbir şeyin değil!"

Sancak sabrının sonundaymışçasına derin nefes çekip şakaklarını ovuşturdu. Abime dönüp, "Çekin şundan elinizi," diyerek Kartal abimi gösterdi. Hiçbir korku emaresi olmadan savaşacağını belirten bir ifadesi vardı. Belki de bugünün geleceğini çoktan biliyordu. "Bırakın ne yapacaksa yapsın. Döksün içini de rahatlasın," dedi.

Volkan abim kaşlarını çatarak, "Saçmalama," diye çıkıştı.

"Saçmalamıyor, Volkan! Bırakın da ağzını yüzünü dağıtayım," dedi Kartal abim.

Sancak tek kaşını kaldırarak alaya aldı. "Ağzımın yüzümün yer değiştirmesinden mi korktuğumu zannediyorsun, Kartal?" diyerek bir adım daha öne çıktı. "Gel vur. Biricik kardeşine âşık olduğum için vur. Yıllardır size ihanet ettiğim için, sustuğum her yıl için vur."

Babamın ölümünden sonra bir daha kolay kolay ağlayamam diyordum ama Sancak'ın her itirafında sol yanımda kapanması mümkün olmayan bir yara açılıyordu.

Derinden derine kendime duyduğum öfke kabardıkça kabarıyordu. Gözümün önündeki adamın aşkını fark etmediğim için yaşadığım pişmanlık ortaya çıkıyordu.

Nasıl olurdu da uğruma her şeyi göze alan adamın abimlerden daha çok üstüme titrediğini, bir adamın sadece âşık olduğu kadına yapacağı fedakârlıkları yaptığını anlamamıştım?

Sancak, her acı çektiğimde göğsümün bir parçası ondaymış gibi hissederek yanımda bitiyordu. Ortadan kaybolduğumda, kimsenin beni bulmasını istemediğimde elini koymuşçasına orada oluyordu.

Abimlerin yetişemediği ve eksikliklerini her hissettiğimde tam da yanı başımda duruyor, sevdasını hissettirmeden o an kim olmasına ihtiyacım olursa o kişi oluyordu. Bir baba, abi ya da arkadaş...

Sancak'ın tek bir suçu vardı; o da imkânsız bir düş olarak gördüğü kıza âşık olmaktı.

Tam arkasında durduğumu biliyordu ve uzanıp parmaklarını parmaklarıma sıkıca geçirerek elimi tuttu.

"Gel vur, Kartal! Sesimi çıkartırsam namerdim ama şunu da bil ki imkânsız düşüme âşık olduğum için kimseden özür dilemeyeceğim. Mahira'yı sevdiğim için tüm bedelleri ödemeyi çoktan göze aldım."

Abim en ufak yumuşama belirtisi göstermeden kinle kafasını aşağı yukarı salladı. Öfke ve karanlık içeren sesiyle, "Bedel ödeyeceksin. Ödemeyeceksin zannetme," dedi.

Sancak kabullenerek başını yana eğip, "Eyvallah öderiz," dedi ve parmaklarımı tekrar sıktı. Güçlü göğsüne yetirmeye çalıştığı nefesini zar zor içine çekti. "Öderiz de hiç bunları düşünüyor musun, Kartal? Mahira bir gün başka bir adamın karısı olacak, o kişiyi sevecek, büyüyecek, anne olacak. Sevdiği adamdan çocukları olacak."

Ses tonundaki acı, sol gözümden bir damla yaşın düşmesine izin verdi. Sancak başını eğerek gözlerimin içine baktı ve boştaki eliyle yüzümü avucuna alarak düşen gözyaşımı usulca, bir mücevher parçasıymışçasına sildi.

"Ben düşündüm." Hissettiği acı göğsümü yaktı geçti, nefesimi kesti. "Ben her lanet gün düşündüm. Uykularıma dadanıp, kâbuslarımın başrolü olmasına izin verirken düşündüm." Sesi bahsettiği kâbuslara daldı.

Daldığı boşluktan başını kaldırırken bedeni buradaydı ama ruhu tahmin ettiğimden daha fazla yara almıştı.

"Gittiğim kilometrelerce uzakta kendime zehrettiğim düşünceler de bunlardı. Ama beni geri döndüren, *başka bir adama âşık olacak* korkusu değildi. Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

Etraftaki sessizliği bozmaya abimin bile cesareti yoktu.

"*Abi niye geri döndün* demiştin." Tek kaşını kaldırdı ve yutkunarak, "Sorunu şimdi yanıtlayayım kardeşim," dedi ve başıyla beni gösterdi. "Yaptığım her şey Mahira içindi. Tüm fedakârlıklarımın, tüm yaptıklarımın sebebi."

Etraftaki sessizlik devam ederken kalbimdeki acı nefesimi kesiyor, gözlerimin önüne perde olarak düşüyordu. *Bu kadar sevmek... Bu kadar seven...*

"Ben onun için ölürüm, Kartal. Peki ya sen ölür müsün?" Bu sefer Sancak'ın gözü döndüğünde abimin yakasına tek eliyle yapıştı. Üç adamın gücü yokmuşçasına abimi onların ellerinin arasından kendine doğru çekti. "Mahira'yı hayatımdaki her şeyin önüne koydum. Koymaya da devam ederim. Peki sen yapar mısın, Kartal? Onu herkesten, her şeyden çok sever misin? Gelecekte karın olacak kadından bile," dedi. "Mesela en büyük

hayalinden, baba olmaktan vazgeçer misin? Çocuğumun annesi Mahira olmayacaksa ben tek bir saniye bile düşünmeden vazgeçerim."

Abim kara gözlerini, Sancak'ın ela gözlerinden ayırmadan saniyesinde, "Gerekirse vazgeçerim lan," diyerek yanıtladı.

Sancak dalga geçercesine, "Âşık olmadan o lafları söylemek kolay tabii," diyerek neşeden çok uzak bir şekilde sırıttı.

"Çok âşıksın demek." Kartal abim kalbimin göğsümde durmasına sebep olurcasına konuşmaya devam etti. O ses tonundan iyi kelimeler dökülmeyeceğini çoktan anlamıştım. "Onun için her şeyden vazgeçer, mutlu olması için gerekirse kendinden de vazgeçersin."

Sancak tereddüt etmeden başını sallayıp, "Evet," dedi.

Abim, "Tamam o zaman," diyerek başını salladı. Elindeki elleri iterek geriye çekildi. Tekrardan, "Tamam," dedi.

Abimin en ufak acıması olmayan bakışları bana döndüğünde, ne geleceğini bilerek başımı iki yana salladım. Korku içinde geriye doğru bir adım attım.

Bugünün geleceğini biliyordum.

Yıllar önce, babamın tahmin ettiği günden beri kafamda dolanan tilkiyi biliyordum.

Bakışları uzun uzun üzerimde durduktan sonra diğerlerinin umutlu, derin nefes alan ifadelerini parçalayacak şekilde Sancak'a döndü. Tek kaşını kaldırdı ve kulaklarımı kapatıp duymak istemediğim o kâbusu başlattı.

Acımasız bir ses tonuyla, "Mahira'sız da yaşarsın o zaman," dedi ve ellerini ceplerine soktu.

"Kartal!" diye bağırdı Volkan abim. Ne diyeceğini tahmin ettikçe yüz ifadesi beyazlıyordu.

"Birinizin mutlu olmasını göze alarak yaşamaya devam edebilirsiniz. Aşkınız o kadar büyük demek." Kartal abimin bakışları bana döndüğünde bedenim buz kesti.

Volkan abim neyin geleceğini tahmin etmiş olacak ki Kartal abimin üzerine yürüyerek önüne geçti. Kardeşinin omzundan tutarak onu sürüklemeye çalıştı.

İnanmak istemeyerek, "Sakın aklındakileri söyleme, Kartal. Bu kadar ileri gidemezsin lan!" dedi. Durmasını, çekip gitmesini isteyerek geriye doğru tekrar ittirdi. "Kendine gel lan!"

Volkan abimin kendini tutmaya çalıştığını, Kartal abimin hislerini dökmesine izin verdiğini görüyordum ama içimizdeki çatırdamalar duyuluyordu.

Taraf seçerse iki taraftan birinin alacağı yara da büyüktü. Tekrar ailesini bir arada tutmakla sınanacaktı. En büyük sınavı daha başlamamıştı.

Kartal abim, Volkan abimin ne dediğini dikkate almadan büyük sınavımı başlattı. "Seç, Mahira," dedi. "Ailen mi, yoksa sevdiğin adam mı?"

Annem duyduklarına inanamayarak, "Kartal," diye soluduğunda dünyam başıma yıkılmaya başladı.

Tüm renkler, hisler bedenimden çekilirken abim diğerlerinin uyarılarını görmezden gelerek hiç acımadı. Bir saniye durup bana ne olacağını düşünmeden tekrar, "Seç kardeşim," dedi. "Sevdiğin adam, mutluluğun için senden vazgeçermiş. Sen de ailen için ondan vazgeçer misin?"

Duymak istemiyordum.

Yaşamak istemiyordum.

Ben bugünü yaşamak istemiyordum. Kim üstlenecekse üstlensin ama az önce yaşananları yaşamak istemiyordum. En hassas en kanayan yarama kimse dokunsun istemiyordun.

"Babamın geride bıraktığı, birlikte kalın dediği bu aileyi dağıtacak mısın? Bir arada tutmak için yaptığı fedakârlıkları göz ardı edip bu adamı mı seçeceksin?"

"Sancak," diye soludum.

Bacaklarımdan tüm güç çekildiğinde boştaki elimle sıkı sıkı koluna tutundum. Aldığım nefes bedenime yetmiyordu. Sanki bir el boğazıma yapışmış beni boğarken, başka eller de ardı ardına göğsümü yumrukluyordu.

Şefkatle, "Biliyorum güzelim," diyerek yaşanacakları yatıştırmaya çalıştı. Dudaklarımı aralayıp konuşmaya çalıştığımda başka boş bir nefesle birlikte gülümsedi. Avucunu yanağıma koyup alnını alnıma yasladı. "Biliyorum," dedi.

Parmaklarımızı birbirinden ayırırken yaşlarla dolu gözlerinin içine baktım. Aynı uçurumun ucunda ikinci defa duruyordum; biri ölümle sonuçlanan o uçurumun ucunda...

Sancak nelerden vazgeçmek zorunda olduğumu görerek başparmağıyla gözümün altını okşadı. Başka bir fedakârlıkla acı içinde konuştu. "Anlıyorum, Mahvedenim. Hepsini anlıyorum ama şunu unutma. Sen benim başıma gelen en güzel şeysin." Kelimelerin kanadığını sözlerinden sonra görebiliyordum.

2. BÖLÜM

Seç, Mahira. Ailen mi, yoksa sevdiğin adam mı?

Abimin sesi kulaklarımda yankılanırken bedenimdeki tüm hisler çekilmeye başladı. Ayaklarımın üstünde zor duruyordum ancak zihnim bir pusun içine çekilmiş, bedenim sadece aklımın kontrolünde duruyordu.

Bir kabuktan farksız, bomboş hissederek ailem dediğim insanlara bakmaya başladım. Kartal abim tam karşımda inadından hiçbir şey kaybetmeden beklerken, Volkan abim boşuna nefesini tüketerek ona anlatmaya çalışıyordu.

Samet her neredeyse şu an yanımızda değildi. Kendini kaybettiği o kara çukurda debelenirken önünü göremiyordu.

Annemlere dönerek hiçbir şey yolunda olmamasına rağmen yolundaymış gibi gülümsemeye çalıştım.

Çalıştım ama yapamadım.

Bedenim daha fazla yalan söylemek istemiyordu. Evlatlarının arasında kalmasın diye ağzını açamıyordu. Kadının ailesinden geriye kalanları parçalayan kişi olmak istemiyordu.

Sevdiğim adamın parmaklarından elimi çekerken kulaklarımda ikimizin ağıdı okunuyordu. Gözlerimi ölüp bittiğim elalarına çevirdim. İçlerinde bana olan aşkının kanıtı duruyor, başına gelen en güzel şey olduğumu bağırıyordu. Tüm ömrünü önüme sermeye hazır bekliyordu.

"Bırak tüm yükü ben çekeyim," dedi.

Sesi ikimizin arasında yankılanırken başımı iki yana salladım. Yüzleşmem gereken çok mesele, sakladığım bir sır, kendi başıma yüklenmek zorunda kaldığım sözler vardı.

"Bu da benim sınavımmış," diyerek tebessüm etmeye çalıştım. "Sevdiklerimin arasında kalmak benim sınavımmış. Bırak yüzleşeyim," dedim.

Sorumluluk sahibi olmayalı yıllar geçmiş, birinin arkamı toplayacağına güvenerek hareket ettiğim çok zaman olmuştu. Şimdiyse gerçeklerle yüzleşmenin zamanı gelmişti.

"Bırak ilk defa yaptıklarımın sorumluluğunu alayım," diyerek elimi yanağına koymak için kaldırdığımda parmaklarım şiddetle titriyordu. Boğazıma oturan kocaman ağır yükle, "Hani sormuştun ya bana *sen ne zaman büyüyeceksin* diye?" dedim.

"Evet," dedi.

"Ben büyüyeli çok oldu." Gözümden bir damla düşüp yanağımdan akmaya başladı. "Herkesin birbirine oynadığı oyunun tam ortasında büyüdüm."

Sancak gözümden akan başka bir yaşla aklını kaybedecekmiş gibi bakarken içleri öfke dolu bakışlarını abime çevirdi. Abimi çıplak elleriyle parçalamaktan bir adım uzakta duruyordu.

Kartal abim sessizliğimizi fark ederek, "Bir cevap bekliyorum kardeşim," dediğinde arkasında toplanmaya başlayan mahalleliye baktım.

Hepsi birbirinin kulaklarına eğilerek fısıldaşmaya başlamıştı. Abimin bağırdıklarından kendilerince çıkarımlar yapıyorlardı. Bakışları Sancak'la benim aramda gidip gelirken, biz bu kınayan bakışlara maruz kalmayı hak etmiyorduk.

Arka tarafımızdan gelen sözde fısıldamalar gayet de ikimizin duyabileceği seviyedeydi.

"Sancak, kardeşim dediği kıza yan gözle mi bakmış?"

"Bu oğlan, kızın en büyük abisiyle yaşıt değil miydi?" Cık cıklayan sesini duyduğumda sinirden gözlerim seğirirken Sancak kendisinin suçlanmasından dolayı sessiz kalmayı seçmişti.

"Utanmaz, yaşına başına bakmamış mı?"

Sinirle omzumun üstünden köşede konuşan iki teyzeye baktım. Birbirlerinin kollarına girmişler, dizi izler gibi hayatımız hakkında yorum yapıyorlardı.

Sancak kavga etmeye hazırlandığımı anlamış olacak ki kolumu tutarak başını iki yana salladı. "Bırak konuşsunlar. Ben bu aşkı kabullenirken tüm suçlamaları göze aldım."

"Ben almadım," diyerek çıkıştım ve kolundan kurtulmak için elini silkeledim. Orada öyle durup, bilip bilmeden sevdiğim adam hakkında atıp tutamazlardı. "Defolun gidin buradan!"

Sancak belimden yakalayıp, beni tekrar olduğum yere bırakırken öfkeden gözüm dönmüştü. Bıraksa kadınları oracıkta parçalayacak, tüm sinirimi ikisinden çıkaracaktım.

Teyzeler bir adım geriye çekilirken kolunda pazar çantası olan kadın arkadaşına dönerek, "Şunda hiç kandırılacak göz var mı? Kesin bu, abisi olacak adamı baştan çıkarmıştır," dedi.

İşte başından beri duymayı beklediğim kelimeler bunlardı.

Bir kadının, bir kadına yapabileceği en büyük kötülük...

Suç ne olursa olsun, dönüp dolaşıp yine biz kadınları buluyordu.

"Orada burada rahat gezmesinden belliydi." Baştan aşağıya vücudumu süzdü. "Fazla şımartıp sokağa salmışlar."

Diğer kadın, anneme dönüp, "Ee başlarında baba olmazsa böyle olur," dedi.

Nefesimin kesilişi kulaklarımda yankılandı. Sancak'ın kucağında debelenmem dururken kimsenin beceremediğini tek bir cümleyle başardılar. Mücadelemi kırdılar, umutlarımın içine çamur bulaştırdılar.

Sancak gerekmedikçe sesini yükseltip bağırmazdı ama son noktasına geldiğinde buz gibi konuşurdu ve o zaman bağırmasını tercih ederdiniz. Hiçbir ses tonu kendinizi, onun ağzından çıkacak tek kelimeyle değersiz hissettiremezdi.

Önüme geçip görüşümü engelledi. Kadınlara dönüp nefretle konuştu.

"Sokağımdan defolup gidin, yoksa oturacağınız bir mahalle kalmayacak." Kin resmen sözlerinden akıyordu.

Kadınlar şaşkınlıkla birbirlerine bakarlarken kısa boylu olan şokla, "Bizi buradan kovamazsın," diye kekeledi.

"Oğlum sizi öyle güzel kovar ki olmayan aklınız şaşar." Sancak'ın annesi öne çıkarak oğlunu bulaştırmadan kadınlara hadlerini bildirmeye başladı. "Kimin mahallesinde oturduğunuzu unuttunuz galiba?" diye uyardı. Annemin önünde durarak kadınlarla bağlantısını kesti. "Kocanın nerede çalıştığını unuttun galiba, Ayşe?" diye tehdit etmeye başladı.

İsmi Ayşe olan kadının yüzü bembeyaz olurken dut yemiş bülbül gibi kaldı. "Gül, sen de kocanın dükkânının sahibinin kim olduğunu unutmuşa benziyorsun."

Sancak'ın annesinin alttan alta ettiği tehditler bile içimdeki yangını söndüremedi. İçinde bulunduğum, bulunmak zorunda olduğum durumdan nefret ediyordum. Ben sadece bir adama âşık olmuştum ve aşkımın peşinden gitmeye karar vermiştim.

Kadınlar şaşkınlıkla birbirlerine bakmayı sürdürürken ne yapacaklarını şaşırmışa benziyorlardı. Hayatlarının bir günde altüst olması, bir ailenin dudakları arasındaydı.

Tek bir zam yapmadan hoşgörüyle ellerinde tuttukları geçim kaynakları, Sancak'ın parmakları arasında duruyordu.

Sancak'ın annesi tek kaşını kaldırarak kollarını göğsünde topladı. Sabırsız halde ayağını yere vurarak, "Siz hâlâ duruyor musunuz?" diye sordu.

Kadınlar birbirlerine bakmayı kesip kol kola kaçarcasına ilerlerken, Sancak'ın annesi arkalarından bağırdı. "Siz kimsiniz de oğlumla gelinimin hayatını yargılayabiliyorsunuz?"

Hâlâ durup tiyatro seyredermiş gibi köşelerde gruplaşmış fısıldaşan insanlara döndü. "Söylediklerimin hepsi sizin için de geçerli. Evlerinize gidin!"

Mahallelinin fısıldayan sesleri kesilirken, hepsi sadece izleyici olmaya karar vermişçesine ayrılıp görünmemeye çalıştı.

Kartal abim sinirli bir nefes bırakırken çileden çıkarak, "Mahira sizin gelininiz değil! Unutun kardeşimi!" diye gürledi.

Sancak şakaklarını ovalayarak sakinleşmeye çalıştı ama patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Benim yüzümden düştüğü durumu anlatmaya kelimeler yetmezdi. Koca mahalleye rezil olmuş, insanların diline düşmüştü. Birlikte düşmüştük.

Sancak izleyicilere doğru, "Sokağımı terk edin!" diye haykırarak her hareketimde önüme geçip insanların beni görmesini engelledi. Kınayan bakışları göğüsledi. "Evlerinize gidin."

"Niye gitsinler, Sancak? Sen kendinden kaç yaş küçük kıza âşık olurken utanmadın da mahalleli öğrenirken mi utandın?" Abim hissiz bakışlarımla buluştuğunda devam etti. "Bak, kardeşim senden ve sevdasından utanıyor."

"Ben hiçbir zaman Mahira'dan utanmadım, Kartal. Ne başına bela açıp kavga ederken ne de başkaları onun hakkında atıp tutarken." Başıma ağrılar girerken avuç içlerimle yüzümü sıvazladım. Abim anlasın diye üstüne basa basa, "Hiçbir zaman," diye tekrar etti.

"Sevdandan utanıyorsun o zaman?

"Benim sevdamın adı Mahira," dedi.

"Kartal sus artık!" Volkan abim sesini yükselterek omzundan geriye doğru abimi ittirdi. "Bunları sokak ortasında konuşup daha fazla millete meze olmayalım."

"Niye, Volkan? Sevgili olurken utanmamışlar da mahallelinin önünde itiraf ederken mi utanacaklar?" dedi.

"Susayım susayım diyorum ama sen beni anlamamışsın, Kartal. Ben, Mahira'nın bir damla gözyaşı için değil bu mahalleyi tüm dünyayı o tek damla gözyaşında boğarım."

Kartal abim, Sancak'ın kelimelerini duymazdan gelerek doğrudan bana odaklandı. Sancak'ın hiçbir sözünün onun için artık bir önemi yoktu. Kafasındaki adamı hiçbir güç değiştiremeyecekti.

"Sana seç dedim, Mahira! Ailen mi, aşkın mı?"

Nefretle bağırdığı kelimeleri yüzüme tokat gibi çarparken gözlerimi sıkı sıkıya kapattım. Sesi kulaklarımda yankılanmaya devam ederken ailemin paramparça olma ihtimali, ciğerime oturan kocaman bir taş parçasıydı.

"Benim de sabrımın bir sonu var lan!" diye bağırdı Sancak.

"Seni de sabrını da yalan aşkını da sikerim!"

Annemin çığlık sesiyle kapattığım gözlerimi anında açtım. Yanımdan gittiğini fark etmediğim Sancak, abimin tam karşısında başı dik halde dikiliyordu. "Sabrımın da bir sınırı var dedim!"

Sonrasıysa tam bir karmaşaydı. Sancak, sözünü bitirir bitirmez abimin yüzünün ortasına yumruğunu indirdi. Annem tekrar can havliyle bağırırken Samet, abisini tutmak için arkasına geçti fakat Sancak'ın bir kere gözü dönmüştü.

Canını acıtan; kendine söylenen sözler, atılan ithamlar değildi. Onun canı bendim. Tek damla gözyaşım aklını kaçırmasına yetmişti.

Abimin düştüğü yere eğilip, yakasından tutarak onu ayağa kaldırdı. "Mahira'nın canını yakamazsın. Ona bir seçenek sunamazsın. Onu seçmeye zorlayamazsın lan!"

Kartal abim, Sancak'ı göğsünden iterken küfürler etmeye başladı. "Sen bu ilişki için karşıma çıkıp benimle konuşmaya kalktın mı lan! Kalkmadın. Şimdi geçmişsin karşıma yakalanınca palavralar atmaya kalkıyorsun."

"Palavranı sikerim senin, Kartal!" Sancak ellerini abimin yakasından tiksinerek çekti. "Sen çok mu doğrusun?"

"Ben en azından kardeşim demem gereken kıza yan gözle bakmıyorum!" Hiç beklemediğimiz bir anda yumruğunu Sancak'ın yüzüne attı.

Nefesim kesilirken büyüyen gözlerimle öne doğru sarsak bir adım attım. Yediği darbeyi sanki kendim yemişçesine iliklerime kadar hissettim.

"Kardeş ayağı göt ayağı çekerken-" Sözlerini bitirmesine fırsat kalmadan Sancak soğukkanlılığını kaybederek, abimin yakasından tuttuğu gibi onu kendisine çekti ve kafa attı.

Annemler çığlık atmaya başladı. Samet kavgayı ayırmak için kabaca aralarına girmeye çalıştı.

"Asıl rezillik sizin bu haliniz!" diye bağırdı Volkan abim. "Kesin, yeter diyorum size!"

Bizimkisi sıcak, birbirini çok seven insanlardan oluşan mutlu bir aile topluluğuydu. Babalarımızın bize bıraktığı en büyük mirastı. Ve ben bu aile tablosunu kendi ellerimle parçalıyor, seyretmekten başka hiçbir şey yapmıyordum.

"Yeter," diye güçsüz bir halde fısıldadım. "Yeter artık, durun," dedim.

Daha fazla bu aileyi parçalamayın.

Fakat kimse sesimi duymadı kendi aralarında kavga etmeye, sanki ben yokmuşum gibi hayatım hakkında tartışmaya devam ettiler.

Seç Mahira, aşkın mı ailen mi?

İkisi de ailem değil miydi? Niye tercih yapmak zorunda kalıyordum?

Bu aşk değil, hastalık!

Bizim aşkımız bu sözleri hak etmiyordu.

Kesin bu ayartmıştır.

Bu kınayan bakışların hiçbir zerresine maruz kalmayı hak etmiyorduk.

Arkamı dönüp yürümeye başladım. Akıl sağlığımı zar zor yerinde tutuyordum ve incecik bir ipin ucunda sallanırken etraftan tamamen kopmuştum.

Aşağıya düşmemek için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ve çabalamak istemiyordum çünkü bu işin ucunda canı yine yanan ben olacaktım.

Herkes mutlu olsun diye çabalayıp olmadığım biri gibi davranacak, hayattan ufacık bir şey istediğimde bana gelen hiçbir şey olacaktı.

Seslerden uzaklaşmak için bir adım atıyor, üstüne durmadan bir adım daha atarak yönümü fark etmeden bu cehennemden uzaklaşıyordum.

Nereye gittiğim, kaç dakikadır yürüdüğüm hakkında en ufak bir fikrim olmadan sokaklarda dolanıyordum. Tek istediğim, kafamdaki seslerden bir an önce kurtularak nefes alabilmekti.

Boğazımda kocaman ellerden oluşan prangalar vardı. Göğsümde, bu aileyi yıkmayı başarabilecek tek kişi olduğumun farkındalığı yatıyordu. Geçmişin sırrını taşımak, bir güçten çok lanetti. Herkesin sorumluluğu omuzlarımda ağırlık yapmaya başlamıştı.

Dengemi kaybederek kaldırım olduğunu düşündüğüm yere yalpalayarak düştüm. Dizimi sertçe yere çarptım. Gündüzüme gerçekten bulutlar musallat olmuştu ve bu gecenin, tan vakti olup olmadığını bilmiyordum.

Duyduğum korna sesiyle yerimde sıçrayarak sesin geldiği yöne başımı kaldırıp boş boş baktım. Adamın biri arabasının camından sarkarak el kol hareketleriyle bağırıyordu fakat ne dediğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Yerden kalkmak için avuçlarımı yere yasladım ama bedenimi kaldıracak gücü kendimde bulamıyordum.

Tekrar bir korna sesi duyduğumda yan tarafımdan bir erkek sesi bağırdı. "Ne diye kornaya basıyorsun lan! Görmüyor musun kızın halini?"

"Bana ne kardeşim!" Aynı adam arabadan bağırmaya devam ediyordu. "Trafiği kapatıyorsunuz."

"Abi bak canımı sıkıyorsun," dedi.

Arabadaki adam, "Bacım kalk git başka yerde bayıl. Bu kadar insanın işi gücü var, seni mi bekleyecek?" diyerek tekrar korna çaldı.

Kolunu omzuma dolayan tanıdık ses, adamdan daha kaba bir halde, "Bak oraya gelirsem o kornayı bir tarafına sokarım senin pezevenk!" diye çıkıştı.

Bir erkeğe ait olduğunu hissettiğim eller omuzlarımı sıkıca tutarak çöktüğüm yerden kalkmama yardımcı oldu. Aynı zamanda adamla kavga etmeye de devam etti.

"Arabayla birlikte seni paket yapar, en yakın mezarlığa gömerim."

Adam arabadan çıkmak istediğinde, oğlanın arkadaşları olaya müdahale etmek için bekledikleri kaldırımdan aceleyle inerek sürücünün üzerine yürüdüler. İçlerinden uzun, iriyarı olan içeceğini diğer eline alarak adamın açmak üzere olduğu arabanın kapısına yumruk attı.

"İçeride kal, gebertirim seni," diyerek adamın dışarıya sarkan kafasını avucunun içine alarak onu içeriye doğru ittirdi. "Sen kimsin de bizim mahallenin kızına bağırıyorsun?"

"Bakın," diye adam konuşmaya çalıştığında aynı oğlan elindeki içeceği arabanın içine fırlattı.

"Kes yoksa kafanı kıracağım bu sefer," dedi.

Omzumu tutan eller, "Mahira iyi misin?" diye sordu.

Tanıdık gelen sesle başımı sesin sahibine doğru kaldırdım ve şaşkınlıkla, "Nihat?" diye sordum.

"Benim," dediğinde bedenimi yukarı kaldırmasına izin verdim. Zar zor bacaklarımın üzerinde ayağa kalktığımda yeniden, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim iyi. Sadece," dedim ancak dudaklarımdan çıkmak isteyen sözler bunlar değildi. *Fazla dağıldım, toparlanamıyorum.* Tekrar, "İyiyim," dedim.

Karşı yolu göstererek ses tonuna yerleşen endişeyle, "Gel şöyle kenara geçelim," dedi.

Senelerdir birbirimizle olan atışmamızı görmezden gelerek yardımını kabul ettim. Şu an gurur yaparak daha fazla trafiğe engel olamazdım. Sonuçta beni korumak için kavga çıkarmaya bile hazırlardı.

Yolun karşı tarafındaki kaldırımın güvenli yerine geçtiğimizde yerimde durarak etrafıma baktım. Evimize yaklaşık yarım saat uzaklıkta bulunuyordum ve bu da yarım saattir kendimde olmadan dolandığım anlamına geliyordu.

Ayaklarım ve bilincimden bir haber olan zihnim, beni farkında olmadan güvenli bölge olan babamın mezarına götürüyordu. Başım sıkıştığında, dara düştüğümde kime sığınmam gerektiğini söylüyordu.

"Arkadaşlarına söyle, adamı rahat bıraksınlar. Sonuçta yolun ortasında durarak suçlu olan benim," diye mırıldandım.

Omzunun üstünden hâlâ adamla kavga eden arkadaşlarına bakarak sertçe, "Elimizde kalmadığına dua etsin," diyerek gerekirse daha fazla kavga etmeye hazır halde küfredercesine adama baktı. "Bizim semtimize gelecek, sorun çıkaracak ha! Yok öyle dünya."

Yorgunca, "Olsun," diye mırıldanarak arkamdaki bahçenin kısa duvarına oturdum. Normalde haklı olmasam bile her zaman kavgaya hazırdım ancak şu an adım atacak halim, laf söyleyecek dermanım yoktu.

Endişeyle önüme çökerek başını eğdi. "Adamı bırak şimdi. Sen iyi misin?" diye sorarak gözlerime bakmaya çalıştı.

"İyiyim ben," diyerek yutkundum. Elimden gelse durumun saçmalığına gülecektim ancak yapamıyordum.

Yardımıma koşanların, kavgalı olduğumuz aşağı mahallenin gençlerinin olmasına inanamıyordum ancak mutluydum. Benim yüzümden çoğu zaman kendilerini kavgada bulmalarına rağmen yine de yardımıma koşmaları, bazı çocuklukların geride kalması gerektiğinin göstergesiydi. En çok da ne olursa olsun, bir kadın zorda kaldıysa yardımına koşulması gerektiğinin işaretiydi.

Elimi omzuna koyup, "Adamı bıraksınlar lütfen. Şu an bir kavgayı daha kaldıracak durumda değilim," diyerek rica ettim.

Nihat sözlerime anlam veremeyerek yüzüme uzun uzun baktı. Aklından geçenleri az çok tahmin edebiliyordum. Her daim kavgaya hazır olan Mahira'ya ne olmuştu da kavgadan kaçar hale gelmişti?

Yüzümde ne gördüyse kabullenerek yavaşça başını salladı. Güven vermek isteyerek sıcak bakışlarla gülümsedi. "Sen öyle istiyorsan," diyerek omzunun üzerinden arkadaşlarına dönerek bağırdı. "Ahmet, adamı bırakın artık!"

Nihat'ın arkadaşları sesini duyduklarında, sanki komut verilmişçesine aynı anda kavgayı bırakıp bize doğru döndüler. İsminin Ahmet olduğunu hatırladığım iriyarı oğlan, adamı tişörtünden tutarak camdan dışarı çekmeyi bıraktı. Şaşkınlık ve kızgınlıkla Nihat'a laf yetiştirmeye başladı.

"Abi dövseydim bari," diye isyan etti.

İçlerinde her zaman aklı en başında olduğunu düşündüğüm, kavgada kıvırcık saçlarını yolmayı en sevdiğim Mert, "Günü karakolda mı bitirelim yani?" diyerek mantık yürüttü ve Ahmet'in kolundan tutarak onu geriye doğru çekti. "Adamın aklı başına gelmiştir. Ayrıca karakola düşersek babam ıslak odunla hepimizi sıraya dizer, üstüne bir temiz de döver."

Ahmet, "Milletin içinde ne diye dayaktan bahsediyorsun lan! Tüm karizmamızı çizdin," diyerek adamı ittirip gitmesi için aracının kaputuna vurdu. "Hadi git, canımı sıkma sen de," diye söylendi.

Ahmet'in elinden kurtulan adam can havliyle camını kapatmış, gaza basarak uzaklaşmaya çalışıyordu. Ahmet harekete geçen arabanın arkasından tekme savurup, "Bundan sonra hareketlerine dikkat et puşt!" diye bağırarak uyardı.

Gülümsememi bastırarak Nihat'a gözlerimi devirdim. "Arkadaşların hâlâ tanıdığım kişiler."

Utanıp bakışlarını kaçırdı ve ensesini kaşıyarak, "Bizi bilirsin, öyle çabuk değişmeyiz," dedi.

Hak vererek tek kaşımı kaldırdım. "Evet evet."

Arkadaşları kavgayı bırakarak daha birkaç dakika önce kavga edenler onlar değillermiş gibi yanımıza doğru yürümeye başladılar.

"Su ister misin?" Sol tarafımdan gelen sesle başımı çevirdim. Nihat'ın en yakın arkadaşlarından olan Mert elindeki açılmamış su şişesini almam için uzatıyordu.

İstemeyerek başımı iki yana salladığımda Nihat, Mert'in elinden su şişesini çekerek elime tutuşturup, "Al," dedi.

Avuçlarıma bıraktığı suyu alarak hızlıca elimi, ellerinden çektim. Sancak dışında kimsenin tutuşunu istemiyordum.

"Volkan abiyi aramamı ister misin?"

Aceleyle, "Hayır," diyerek cevap verdiğimde şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar.

"Onunla mı kavga ettin?" Cevap vermediğimde devam etti. "Sancak'la mı kavga ettin yoksa?" Ses tonu, sevdiğim adamın ismini zikrettiğinde öfke dolu çıkıyordu.

Kaşlarım çatık halde ayağa kalktım. "Hayır," diyerek üstümü başımı çırptım.

Neden en kötü senaryoda insanların aklına Sancak geliyordu? Nasıl oluyordu da Sancak'ın beni inciteceğini düşünebiliyorlardı?

Kimse anlamıyor muydu? Dünya başımıza yıkılsa, yerle gök yer değiştirse bile Sancak'ın önceliği hep ben olacaktım. Tüm dünya yara alsa Sancak ilk beni iyileştirecekti.

Merakla, "O zaman niye böylesin?" diye sorarak Sancak'ı korumama gıcık olmuş halde ayağa kalktı. "Seni herkes öyle incitemez. Güçlüsün yani," dedi.

Sancak hakkında tek bir kötü söz dinlemeye tahammülüm kalmamış halde, "Sana ne, Nihat!" diye çemkirdim.

Ellerini havaya kaldırarak arkaya birkaç adım attı. "Sadece soruyorum."

"Sorma!" Geriye doğru çekilerek gitmek için adımladım. Belki onlara göre bu aşk gözümü kör etmiş, aklımı başımdan almıştı. Kendimi işaret ederek parmağımı göğsüme bastırdım. "Sen kendi ağzınla söyledin. Kimse beni incitemez çünkü güçlüyüm ya hani," dedim.

Belki de bu yüzden en çok yarayı alandım. Güçlüyüm diye insanlar bu kadar rahat hareket edebiliyorlardı.

Aramıza biraz daha mesafe koyarak, "Tamam sormayacağım, sadece endişelendik," diyerek kendisiyle birlikte endişe içinde bakan arkadaşlarını gösterdi.

Hırçınlığımı bastırmak için derin nefesler aldım. Yaşanan her şey sanki üst üste biniyor, biri geldiğinde öbürü de peşi sıra geliyordu.

Asla dertlerin biri tek başına gelmiyordu.

Hâlâ cevap vermemi bekleyen oğlanların yüzüne bakarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Başımı iyi olduğumu göstermek amacıyla aşağı yukarı salladım. Bugün yaşananların hiçbiri onların suçu değildi.

"Çıkıştığım için özür dilerim," diyerek mırıldandım. Sözlerim çekingen çıksa da son derece samimiydim. "Zor bir gün geçiriyorum sadece," dedim.

Ahmet gülerek arkadaşının elinden kaptığı içeceğinin pipetini dolgun dudaklarının arasına alıp sesli sesli höpürdetti. "Onu anladık zaten," dedi.

"Tüm yaşananlara rağmen yardıma geldiğiniz için teşekkür ederim," dedim.

Mert gamzeleri belli olacak şekilde gülümseyip, "Eh, sayende kel kalma tehlikesi geçirmişliğim çok oldu ama," diyerek elini kıvırcık saçından geçirdi. Şaka içeren sözüne rağmen gayet ciddiyetle, "Ne zaman yardıma ihtiyacın olsa gelirdik," dedi.

"Kel kalma ihtimaline rağmen mi?" Boğazımdaki kocaman yumruyu yutkunarak saklamaya çalıştım.

Ahmet arkadaşına kolunu atarak moralimi düzeltmeye çalışıp, "Kökü zaten bu kafasında," dedi.

"Hem bu sayede iki mahalle arasındaki düşmanlığı başlattığın gibi bitirirsin de." Mert, Ahmet'in kolunu dayanak olarak kullanarak yaslandı ve göz kırptı. "Barışma pikniği güzel olabilirdi. Mahallede futbol falan oynayacak adam kalmadı."

Tek kaşımı kaldırdığımı görünce, "Pardon insan kalmadı," diye düzelterek sırıttı. "Bence iki mahalle barışsın."

Nihat, arkadaşlarına bakarak kaşlarını çattı ve bakışları bana dönerken, "Bu düşmanlığın öyle kolay biteceği yok," dedi.

"Aranız kavgalı diye Sa-" Mert cümlesini tamamlayamadan Ahmet'ten yediği yumrukla öksürmeye başladı.

Ne demek istediğini az çok anlayarak Nihat'a yandan baktım. Arasının kötü olduğu tek kişi vardı, o da Sancak'tı. Neden kötü olduğu zaten ortadaydı.

Benim yüzümden.

"Ortalık biraz karışık," diyerek ayağımın ucundaki yaprağı ittirdim. "Şu sıralar Kartal abimin birileriyle yan yana gelmek isteyeceğini zannetmiyorum."

"Neden?" diye sordu.

Elimi sallayarak Nihat'ı geçiştirdim. Konunun dallanıp budaklanarak başka mahallelere gitmesini önlemek için, "Ailevi bir durum boş ver," dedim.

"Peki bahsettiğin ailevi durum, iki aile arasında mı?"

Yüzüne boş boş bakarak ne için çabalamaya kalktığını anlamasını bekledim ancak hâlâ benden bir cevap beklediğinde samimiyetsiz bir şekilde güldüm. Ağzımdan almaya çalıştığı lafların farkındaydım ve ne kadar çabalarsa çabalasın sonuç değişmeyecekti.

Aklında nasıl senaryolar kurarsa kursun, başrolü ne Sancak ne de ben olacaktım.

Gitme zamanım çoktan gelmişti. "Yeniden teşekkürler," diyerek başka tek kelime etmeden başımla selam vererek yanlarından ayrıldım. Mezarlığın olduğu yolu inmeye başladım.

Aklım da kalbim de tek bir yerde olmak için can atıyordu. Biliyorlardı ki sığınacak liman mermerden oluşsa da üstü toprakla örtülse de bir kızın tüm dünyasını oluşturuyordu. Sabah uyanır uyanmaz kucağına atlamak için koşuşturduğu, ellerini tutsun diye türlü şımarıklıklar yapan kızın hayatının anlamı yatıyordu orada.

Mezarlığın kapısından içeri girerek taş merdivenlerden çıktım. Bu yollar ayaklarımın aşındırdığı, ezbere bildiğim mâbedimin girişiydi. Yalan dünyanın tüm gerçekleri, beyaz mermerden oluşan bir taştan ibaretti.

Babam öldükten sonra mezarlık; her gün geldiğim, uzun uzun vakitler geçirdiğim bir yer haline gelmişti. Öyle uzun vakitler geçiriyordum ki burada, çoğu zaman vaktin nasıl geçtiğini anlamaz ailemi endişeden kapıda bekler hale getirirdim. Ellerim, tırnak aralarım, saçım başım toprak olmuş halde, kalbimdeki acıyla nasıl başa çıkacağımı bilmez şekilde adım atar, birinin evin yolunu göstermesini beklerdim.

Sonrasındaysa acıya alıştığımdan mıdır, yoksa iyileştiğimden midir bilmem geliş sayılarım azalmıştı. Anıların kaybolacağına dair korkularla baş başa kalmıştım. Tuttuğum bir elde teselli bulmuştum.

Babamın mezarının ayak ucunda durarak dolu gözlerle isminin üzerine baktım. Hayatım tek bir günde mahvolmuştu. Kader benden öyle büyük bir parça koparıp almıştı ki yerini doldurmamın imkânı yoktu. Dünyayı yerinden sallasam, yakıp yıksam da geri gelmesi mümkün değildi.

"Başaramadım baba," diye hıçkırarak mezarın ayak ucuna ellerimi yaslayıp başımı eğdim. İçim yangın yeriyken canımı yakanları bir bir dökmeye başladım. "Özür dilerim. Bu aileyi bir arada tutamadım. Sana verdiğim sözü tutamadım."

En çok içimi yakan da buydu. Ölüm döşeğindeyken babama verdiğim sözü tutamayıp her şeyi elime yüzüme bulaştırmayı başarmamdı. *Sanki... sanki ne yapsam olmuyordu.*

Gözlerimden dökülen yaşlarla mermerin üzerine otururken boğazımdaki yumrular gittikçe büyüyordu. Bu yükle hangi dağı arşınlar, hangi çölleri geçerdim bilmiyordum.

Utana sıkıla yüzümü avuçlarımın içine gömerek başımı iki yana salladım. "Sen bana güvenmiştin. Bu aileyi dağılmadan, tek parça olarak tutabilecek biri varsa onun ben olduğuma inanmıştın."

Boğazımdan acılı bir inleme dökülürken başımı gökyüzüne çevirerek hıçkırdım. Dizlerimi kendime çekip kollarımı koza gibi etrafına sardım. Tekrar hıçkırarak gözyaşlarımı omzuma sürdüm. "Yanıldın. Çok büyük yanıldın. Ben bu aileyi bir arada tutmaktansa parçalıyorum."

Sırtımı babamın adının yazılı olduğu yerin tam yanma yasladım ve başka bir hıçkırıkla zar zor konuştum. "Ben lanetli miyim baba?" Parmaklarımı toprağa bastırdım. Sorumun cevabını almanın, ona yakın olmanın bir yolu varmış gibi tırnaklarımı toprağa geçirdim. "Kimi sevmeye kalksam hepsi elimden alınıyor. Neye dokunsam kuruyup kalıyor."

Boğazımdaki yumru yüzünden susarak mezarlığın sessizliğine sığınmaya çalıştım. Belki bir yerden cevap gelir, belki sorularıma biri derman olurdu.

"Bir işaret ver baba. Ben lanetli miyim?" Başımı dizlerimin üzerine yaslayarak yakınmaya devam ettim. "Hep benim mi fedakârlık yapmam gerekiyor? Bu aile için feda edilmesi gereken ben miyim? Bana demiştin ki *en güçlüler en ağır sorumlulukları almak zorundalardır.* Bana bir söz verdirmiştin." Babamın hasta yatağındaki görüntüleri gözlerimin önüne geldiğinde gözlerimi sımsıkı kapatarak yumruklarımı dayadım. "Bana ölmeden önce verdiğin sorumluluğun altında ezilebileceğimi ama bunu taşıyacak güçteki tek kişi olduğumu söylemiştin. Ya yanıldıysan ve ben zannettiğin o kişi değilsem? O zaman..." Kesik kesik nefes almaya çalıştım. "Kartal abimin inadını kıramazsam herkesin iyiliği için tüm fedakârlıkları Sancak'la benim yapmam gerekiyor."

Gerçekler ve yapılması gerekenler göğsüme kocaman bir taş olarak oturdu. Öyle ki ruhuma yerleşen ağırlıklar o kadar keskindi ki bir parça koparmadan yerleşemiyordu.

Biliyordum. Biz Sancak'la fedakârlık yapsak da yapmasak da bu aile parçalanmaktan kaçamayacaktı.

Söz konusu, benim ne yapmam gerektiğiydi.

Bir karar vermem gerekiyordu.

Bir plana ihtiyacım vardı.

Toprağın üzerine uzanarak başımı ellerimin üzerine koydum ve bacaklarımı kendime doğru çektim. Gözlerimi kapatıp tüm söylenen sözleri duymazdan gelmeye çalıştım.

Kâbusum ben uyanmadan bitmeyecekti.

Tanıdık bir kokunun esiri altında gözlerimi açarken, ağrıyan ellerimi yanağımın altından çekerek sırtüstü döndüm. Kaç saattir buradaydım bilmiyordum ancak hava çoktan kararmıştı. Babamın mezarının üzerinde çektiğim huzursuz uykunun pençeleri altında yarı uyur halde uzanıyordum.

Gözlerim ağlayarak uyumaktan dolayı kurumuştu ve her açıp kapattığımda acı içinde tepki veriyordu. Eklemlerimse altımdaki toprağın soğukluğundan dolayı ağrımaya başlamıştı.

Yattığım yerden dikleşerek, omuzlarımdan kucağıma kayıp düşen ceketе kaşlarımı çatarak baktım. Birinin üzerime bir şey örttüğünü bırak, yaklaştığını bile hissetmemiştim. Oturduğum yerde iyice doğrulup etrafıma bakmak için kendimi toparladım.

Babamın öldüğü ilk zamanlarda tekrarladığım alışkanlığa son verdiğimi düşünüyordum ancak kriz anlarında verdiğim tepkiler birbirinin tekrarı gibiydi.

Yüzümü ellerimin arasına alarak derin bir nefes aldım. Korkunun içimi doldurmasına izin vermeyerek her ihtimale karşı ayaklarımı yere sıkı sıkıya yasladım. Bacaklarımın üzerinde duran ceketi elime alarak burnuma yaklaştırdım.

Ceketinin üzerindeki koku tüm hücrelerime sızarken tanıdık kokuyla içimdeki panik duygusunu bastırmaya çalıştım. Rüzgâr estikçe gelen kokuyu tanıyordum.

Kriz döngülerimin aynısını yaşarken sahneler birbirini neredeyse tüm ayrıntılarına kadar tekrar ediyordu. Âşık olduğum adamın kokusunu tekrar içime çekerken, göğsümdeki yangınlara tepki verdiğinde ne korku ne de gelecek telaşını hissediyordum.

Ceketini sıkı sıkıya tuttum ve Sancak'ı görme isteğiyle başımı kaldırdım. Onu, abimle kavga ederken bıraktığım için kendimi kötü hissediyordum fakat ben orada durdukça, kavganın daha da büyüyeceğini biliyordum.

Abim ağzımdan istediği cevabı alamadıkça Sancak'ı kışkırtacak, yaşananları daha kötü bir hale getirecekti. O yüzden oradan ayrılmam en doğru karardı.

Tepkim bir kaçış değil, umut arayışıydı.

Yüzünü her ne kadar karanlıkta göremeyecek olsam da sadece silüetini görebilmek için ayağa kalkıp ilerideki ağaçları ve mezarları araştırmaya başladım.

Mezarlıktan tek bir ses bile çıkmıyordu ve sanki korku filmlerindeki sahnelere benziyordu. Tek eksiği, alttan gelen duman ve beyazlar içindeki adamdı.

Dudaklarımı endişeyle ısırarak ileriye doğru adımladım.

O buradaydı.

Ceket bir kanıttı ancak burada olduğunu hissediyordum. Biz birbirinin etrafında dönmeye mecbur ruhlardık.

İlerideki ağaçlarda göremeyince arkamı dönüp araştırmama devam ettim. Tek bir saniye görsem içim rahatlayacaktı.

Tam da emin olduğum şekilde, Sancak birkaç mezar arkada ellerini önünde birleştirmiş, hafifçe öne eğilmiş halde sakince beni izliyordu. Yıllar önce bana verdiği sözü tutarak kaybolduğum yerde beni bulmuştu. Güvende olmam için akşamın serinliğinde nöbetimi tutmuştu.

Ceketi isteyeceği şekilde gözlerinin önünde giyerken memnun olduğunu belirtircesine başını salladı fakat uyandığımı gördüğü halde yanıma gelmek için bir adım bile atmadı. Sanki kararımı özgürce vermem için bekliyordu.

Benim ayaklarımsa ona gitmek için yalvarırken, kalbime rağmen öylece kıpırdamadan beklemeye başladım.

Gecenin içinde öylece dikiliyorduk.

Birbirimizi çok seviyorduk ama aşk belki de bize yorucu gelmeye başlamıştı.

Babamın mezarına eğilerek toprağını avuçlarımın içine aldım ve sıkarak dudaklarıma götürdüm. "Sözüm söz baba. Bu aileyi ayakta ve bir tutacağım." Dudaklarımı yumruğuma bastırarak mırıldandım. "Duyan tüm meleklere, beni yaratan Rabbi'me, gerekirse canımı al ama bu aileyi parçalamama sebep olma."

Yumruğumu ters çevirerek avucumu açtım ve parmaklarımın arasındaki toprağı serbest bıraktım. Toprak, elimden düşerken derin nefesler almaya devam ettim. Başıma her ne gelirse gelsin savaşmayı bırakmayacaktım.

Üzerimdeki cekete sarılarak Sancak'a son kez baktım ve arkamı dönüp eve doğru yürümeye başladım. Nefes alıyorsak hâlâ umut var demekti.

Mezarlığın çıkışına doğru yürürken arkamdan gelen adım seslerinden Sancak'ın beni takip ettiğini duyabiliyordum. Evime güvenle varana kadar bir adım arkamdan takip edeceğini biliyordum.

Sessizce mezarlıktan çıkarak geldiğim yollardan geri dönmeye başladım. Bu sabah başka türlü sonuçlansaydı abime söylemeyi zaten düşünüyordum. Sadece biraz daha zamanı vardı.

Sancak'la ikimizi alıştıra alıştıra söylemenin bir yolunu bulabileceğimi düşünüyordum ya da en azından tepkilerine biraz daha hazırlıklı olmayı planlıyordum. Bugünkü gibi hazırlıksız yakalanmak ve sonuçlarıyla yüzleşmek asla isteğim şey değildi.

Sadece tek merak ettiğim, abime kendimiz itiraf etseydik olay yine böyle sonuçlanır mıydı?

Sabah olay yaşadığım ışıklardan dikkatlice geçerken olasılıkların hepsi aklımda dolaşıp duruyordu. Abim nasıl olmuştu da sabahın o saatinde işte olmak yerine evdeydi? Normalde asla eve getiremediğimiz adam, nasıl olmuştu da vardiyasını bırakıp tam bizim geleceğimiz vakitte evde olmuştu?

Kollarımı göğsümde sıkıca tutarak yokuşu çıkmaya başladım ancak karşıdan benim olduğum yere doğru yürüyen iki adamı gördüğümde sertçe yutkundum. Kalbim ritmini değiştirip hızlanırken soluklarımı peş peşe bıraktım.

Belki adamların benimle ilgilendikleri yoktu ama son zamanlarda yaşananlardan dolayı ister istemez tedirgin oluyordum. Özellikle kimsenin olmadığı, tekin olmayan bir sokakta başıma gelebileceklerden...

Arkamdan Sancak'ın geldiğini kendime hatırlatarak yürümeye devam ettim. Hayatımın tamamında güvendiğim bu adamın, hayatı pahasına beni koruyacağını biliyordum. Hatta kendime güvendiğimden daha çok, Sancak'a güveniyordum.

Ellerimi ceketinin ceplerine sokarak yürümeye devam ettim. Birbirinin aynısı olan adamların ikisi de sıskaydı ve neredeyse zayıflıktan ölmek üzereydiler. Öne doğru hafifçe eğilmişlerdi, kamburları sırtlarında çanta vaziyeti almıştı.

"Siktiğimin büfesinde alkol satılmıyormuş lan. Nasıl mahalle bu?" Siyah saçlı olan kolundaki dövmeyi deli gibi kaşımaya başladı.

Kaşlarımı çatarak omzumun üstünden Sancak'a bakma ihtiyacıyla kıpırdandım. Bunlar Ramo'nun bakkalından mı bahsediyorlardı?

Yanındaki arkadaşı, "Eğlencemizin içine sıçtı piç!" diye bağırarak konuşmasına devam ederken başını kaldırdı ve benimle doğrudan göz göze

geldi. Yüzündeki sırıtma iğrenç bir hal alırken, titreyerek yutkundum. Gözlerinde başlayan ışıltı hiç de iyiye işaret değildi.

Tam da tahmin ettiğim gibi adam arkadaşına dirsek atarken başının ucuyla beni gösterdi. Olduğum yerde öylece korkuyla durdum. Yüzündeki boktan sırıtmayla laubali laubali konuştu. "Gece vakti evsiz mi kaldın bayan?"

Daha ağzımı açma şansı bulamadan Sancak benim yerime öfkeyle bağırdı. "Devam edin lan yolunuza!" Hızlı adımlarla aramızdaki mesafeyi kapatırken, "Gece gece belanızı benden bulmayın," diyerek çıkıştı.

Sancak'ın sesini duyduğumda yerimde sıçradım. Acaba kaç kadın benim yaşadığım korkuyu yaşamak zorunda kalmıştı? Kaçı akşam denk geldiği adamların korkusundan yüreği ağzında hızlı yürümek zorunda bırakılmıştı? Acaba kaç kadın onu koruyacak biri olmadan böyle adamlarla yüzleşmek zorunda kalmıştı?

İkisi de şaşkınlıkla arkamdaki Sancak'a bakarken yüzlerindeki gülümseme geldiği gibi ortadan kayboldu. Gözlerindeki iğrenç bakış silinirken planlarının suya düştüğünü belirten hayal kırıklığı mimiklerine yerleşti.

Bela aramaya karar vermişçesine birbirlerine bakarlarken yüreğim ağzımda atıyordu. Bugün Sancak'ın benim yüzünden düştüğü ikinci kötü durumdu. Evren sanki adamın hayatını nasıl mahvettiğimi gözüme gözüme sokmak istiyordu.

Sancak arkamdaki yerini alarak göğsünü sırtıma yasladı. Buz tutan vücudum sanki bu anı bekliyormuşçasına gevşerken, bedenimdeki tüm sinirler yatışmaya başladı.

Elini saçlarımın arasından boynuma koyduğunda özlemle iç çektim. Tek istediğim, arkamı dönüp ona kocaman sarılırken başımı göğsünde dinlendirmekti.

Benimle ilk diyaloğa giren, konuşmak için ağzını açtı fakat her neyi göz önüne aldıysa susmayı tercih ederek çenesini kapattı. "Abi sen bizi yanlış anladın. Bayanın belki yardıma ihtiyacı vardır diye," dediğinde devam etmesine izin verilmeden sözü kesildi.

"Seni de yardımını da sikerim!" Parmaklarımı Sancak'ın bacağına geçirerek sıktım. Kavga etmesini istemiyordum. Şu an tek istediğim, sağ salim evlerimize gitmekti. "Bir kadının yardıma ihtiyacı olursa zaten kendi ağzıyla söyler. Yolunu kesip sormanıza ihtiyaç duymaz. Gerçi sizin gibi itleri daha beş kilometre önceden tanıdıkları için muhatap bile olmazlar, orası da ayrı bir gerçek."

Adamlar Sancak'ın cüssesinden mi korktular, yoksa başlarına bela almak için saatin gerçekten ileri olduğuna mı karar verdiler bilmiyordum ama kaçarcasına karşı kaldırıma geçerken tek kelime etmediler.

"Sizi bir daha mahallemin çevresinde görürsem kolunuzu bacağınızı kırar, sonra da kimsenin bulamayacağı bir yere diri diri gömerim pezevenkler."

Adamlar cevap vermeden koştura koştura giderlerken, korkuyla tuttuğum soluğumu bırakarak titreyen ellerimi bacaklarıma bastırdım. Böyle insanlarla aynı dünyada yürüdüğüme inanamıyordum. Sanki cehennemde bir yırtık vardı ve hepsi bulduğu ilk fırsatta yeryüzüne çıkıyordu.

Yorgun halde, "Bir kavga daha yaşamak istemiyorum," diyerek omuzlarım öne doğru düşerken soluğumu bıraktım. Ne kadar yorgun olsam da o adamlara haddini bildiremediğim için göğsümde bir yerde şiddetli bir öfke vardı.

Sancak, "Biliyorum güzelim," diyerek boynumdaki eliyle tenimi okşadı. Teşvik etmek istercesine, "Hadi evimize gidelim. Sen önden yürü, ben arkandan geleceğim," dedi.

Kaşlarımı çatarak arkama dönmeye çalıştım. "Neden?"

Sancak omuzlarımdan tutarak beni olduğum yere sabitledi. "Şu anlık böylesi daha iyi," dedi.

Söylediklerine anlam veremeyerek tekrar arkamı dönmek istediğimde izin vermedi. Ellerini omuzlarıma yerleştirerek sadece öne bakacağım şekilde yerimde tuttu. "Eve gidelim, Mahira'm. Daha sonra konuşmak için fırsatımız olacak," dedi.

Karşı çıkarak, "Ama," diye direttim.

Yorgunluk akan sesiyle, "Lütfen güzelim," dediğinde söyleyeceklerimi tamamlayamadan dudaklarımı birbirine bastırdım. Hayatımda Sancak'ı çok az çaresiz görmüştüm ve bu an da onlardan biriydi.

"Tamam," diyerek istemeye istemeye yürümeye başladım.

Sancak Kızıltepe'ye çaresizlik asla yakışmıyordu. O hep bildiğim güçlü, gerekirse hayata karşı hep bir adım önde savaşmayı seçen adamdı. Ömrüm boyunca da Sancak'ı öyle görmek istiyordum.

Ona zarar vermeye kalkan herkesi omuzları dik, savaşmaya hazır bir şekilde karşılasın; sadece mahkeme salonunda değil, gerçek hayatta da yaksın istiyordum.

Evlerimizin olduğu sokağa geldiğimizde arkamda kalan Sancak'ın adım sesleri durdu. Kendi adımlarım da eşzamanlı dururken kulaklarımda, sertçe atan kalbimin korku dolu sesi vardı.

"Seni tekrar görebilecek miyim?" diye sordum. Bu soruyu sormak öyle ağırdı ki sanki ses tellerimin üzerinde tonlarca ağırlık vardı.

"Bırak abin, tüm dünya seni görmeme engel olmaya çalışsa başaramaz. Sen benim hayatımsın." Benim kısık sesli yakarışıma karşılık, Sancak'ın sesi güçlü ve kararlıydı. "Sana bu hayatta daha söylemek istediğim, sormak istediğim o kadar çok soru var ki, Mahvedenim. Bir ömrü seninle bitirmek istiyorum. Birlikte gezelim görelim, çocuklarımıza anlatacak anılar biriktirelim istiyorum. O yüzden sakın şüpheye düşme. Hayattan seni alana kadar peşini bırakmayacağım."

Tüm duymak istediğim bu sözlerdi. Bizim için savaşmaya devam etmeye karar vermiş olmasıydı.

"Hayatımsın," diye mırıldandım. "Bir savaş verilmesi gerekiyorsa birlikte vereceğiz," diyerek teminat verdim.

Saçlarımı boynumdan çekerek üzerime doğru eğildi. Sokak lambasının aydınlattığı kaldırımda tüm hareketlerini gölgelerimizin uyumundan görebiliyordum.

Sıcak nefesini boynumda hissettiğimde içimi çekerek gözlerimi yumdum. Sancak dudaklarım boynuma bastırarak, "Şimdi eve geç güzelim. Yeterince üzüldün, hasta olmanı istemiyorum," dedi. Boynuma dudaklarını bir kez daha bastırarak geri çekildi.

"Sana veda etmeyeceğim," dedim.

"Bana veda etmene izin vermeyeceğim," dedi.

Evime doğru yürürken, adımlarım Sancak'ın göğsüne yaslanmak için geri geri gitmek istiyordu fakat verdiğim sözü unutmamam gerekiyordu.

Elimi geriye doğru uzatarak parmaklarını aradım. Kolunun alt kısmını yakaladığımda gözlerim dolu dolu bir şekilde parmaklarımı aşağıya kaydırdım.

Cehennem gibi bir gündü. Sanki dünyam ayaklarımın altına yıkılmış, geleceğim ellerimden kayıp gitmiş gibiydi.

Parmaklarım avucunun içine değdiğinde titreyerek nefesimi bıraktım. Hayatta olduğumu, dünyamın hâlâ yerinde olduğunu hissettiğim tek dokunuş buydu.

Hayattaydım. Yaşamaya devam ediyordum; tıpkı babam öldüğünde Sancak'la tekrar ayağa kalktığım gibi.

"Bir çaresini bulacağız. Her zaman bulmuşuzdur."

Tüm mahalle aramızdakileri büyük ihtimalle duymuştu ve bazılarının gözünde ayıplı insanlardık.

Sancak parmaklarını içeriye doğru bükerek parmaklarımı sıktı. Ağır ve keskinlik içeren bir tonla, "Bir yolunu bulacağım, yeminim olsun," dedi.

Sözlerinin her harfine gönülden inanarak ve hepsini kabullenerek dudaklarımı birbirine bastırdım. İstemeye istemeye elimi geri çekip düşen omuzlarımı kaldırdım ve üzerimdeki ölü toprağını silkeledim.

Kendimi yeterince hırpalamıştım zaten. Ne gideni geri getirebiliyorduk ne de geride kalan pişmanlıklarımızı düzeltebiliyorduk. Ve yeminim olsun ki Sancak, pişmanlığım olmayacaktı.

İnanç ve kuvvet dolu sesimle çenemi öne doğru kaldırdım. Işıkları yanan evimize bakarak derin bir nefes aldım. Yılları tek başına geçiren, bir köşede sevdiği kadını beklemek zorunda olan adama, "Benim de yeminim olsun," diyerek söz verdim. Bir daha bu adama geç kalmayacaktım.

Saçlarımı okşayarak öne doğru adımladı ve üzerime doğru eğilerek burnunu kafamın arkasına yasladı. Kokumu içine çekip biraz bekledi. Sözlerimi sindirdikten sonra geri çekildi.

"Eve gittiğinde ne olursa olsun kendini sakın Kartal'a ezdirme. Sen güçlü bir kadınsın ve sana bunu unutturmasına izin verme," diyerek omzumdaki ceketi saçlarımdan kurtararak yavaşça aldı. "Canını sıkarsa canını alırım. Susuyorsam kahrolacağını bildiğimdendir, yoksa bana ne demek istiyorsa söylesin. Abidir, hakkıdır ama senin canını yakarsa canını yakarım."

Yüzümde neşeden uzak bir gülümseme oluştu. Normalde bu kelimeleri duyduğumda sevinmem gerekiyordu ama bir ipin iki ayrı ucunda, canımdan çok sevdiğim insanlar vardı.

"Biliyorum," dedim.

"Aferin güzelim," diyerek başımın tepesine sıcak dudaklarını bastırdı. "Şimdi git ve Kartal'ın burnundan getir."

Veda etmeden, Sancak'ı orada bırakarak evimize doğru yürüdüm. Veda etmeme gerek yoktu çünkü bu bir son olamazdı.

Bahçenin kapısına geldiğimde yorgunluğumu bir kenara bırakarak kapıyı sertçe açtım. Basamakları hızla inerken evde yaşanacak her türlü senaryoyu göğüslemeye hazırdım. Yıllarca geliştirdiğim taktiklerim vardı.

Parmağımı zile basmadan evin kapısı hızla açıldığında yutkunarak elimi kapının pervazına yasladım. Kapıyı açanın Kartal abim olduğunu

anladığımda, tek kelime etmeden yere eğilerek ayakkabılarımı çıkarmaya başladım.

Öfkeyle, "Neredesin sen?" diye sordu.

Sesindeki sinirli tona aldırmadan ayakkabılarımı çıkardım ve cevap vermeden yanındaki boşluktan geçerek salona doğru yürümeye başladım.

Kartal abim arkamdan kapıyı sertçe kapattı. "Duymuyor musun beni?"

Cevap vermeden önce biraz daha kafamı toplamayı düşünüyordum. Salona girdiğimde annemle Volkan abimi tekli koltuklarda sessizlik içinde otururlarken buldum.

Sancak beni bulduğunu onlara söylemiş olacak ki endişelenmemişlerdi. Volkan abim zaten Sancak'a güvendiği için başıma iş açılmadan döneceğimi biliyordu. Aynı şekilde annem de aynı güvene sahipti.

Kartal abim bıkmadan aynı soruyu tekrar sordu. "Neredeydin diyorum sana?"

Sonunda dayanamayarak ona doğru döndüm. "Niye merak ediyorsun ki abi?" diye bağırdım. Çileden çıkmıştım zaten, üstüne bir de yangına körükle gitmeyi seçiyordu. "Her kaybolduğumda beni bulacak bir Sancak, yine size haber verecek bir Sancak yok mu?"

Göz göze geldiğimizde kalbimde bir sızlama hissettim. Sağ kaşının ucu ve aynı şekilde dudağının kenarı da patlamıştı. Sol elmacıkkemiğindeyse morarmalar başlamıştı.

Onları bırakıp gittiğimde anlaşılan uzun bir süre birbirlerine girmişlerdi ve Sancak'ı abimden ayırmaları zor olmuştu.

"Öyle kafana göre çekip gidemezsin. Daha sana olanların hesabını sormadım." Parmağını yüzüme doğru salladığında elimi saçımdan geçirdim.

Sinirle gülerek olduğum yerde sallandım. "Niye merak ediyorsun ki abi? Nasıl olsa dönüp dönüp size geri gelmeyecek miyim? Sen demedin mi aile her şeyden önce gelir diye?" İçimden *ah* geçirerek elimi havada salladım. "Pardon, babam dedi."

"Saçmalıyorsun, Mahira!" Tespihini avucunda kızgınlıkla sıktı. Sinirden kara kaşları çatılırken boğazı öfkeden kızarmaya başlamıştı. "İster babam desin, ister ben diyeyim. Ailemiz herkesten önce gelir."

"Onlar ailemiz değil mi?" İnanamayarak, şokla yüzüne baktım. Elimi göğsüme yaslayarak sinirle gülüp başımı yana yatırdım. "Unutuyorsun ama hatırlatayım! Sancak ve ailesi de babamın vazgeçmeyeceği bir ailesiydi."

Cevap olarak, "Bizim ailemiz bu odada!" diye bağırdığında Volkan abim sinirle oturduğu yerden kalktı.

Kimseye beni savunma sırası vermeden, dayanamayıp ağzımdakileri çileden çıkarak bağırdım. "Asıl sen bu aileyi parçalıyorsun!"

"Ben mi parçalıyorum lan!" Tespihini koltuğun üzerine fırlattı. "Kardeşimiz dediğimiz adamla sokak ortasında..." Odada volta atmaya başladı. "Dilim varmıyor söylemeye."

Ellerimi saçlarıma geçirerek çekiştirdim. Gözlerinin içine bakarak, "Biz yanlış hiçbir şey yapmadık. Seviyoruz birbirimizi," dedim.

"Bir de bana bu aileyi parçalıyorsun diyorsun. Ben değil lan siz parçalıyorsunuz. Hangi kitapta yazıyor sizin bu yaptığınız?"

"Ne kitabı ya, ne kitabı!" İşaretparmağımı havaya kaldırarak bağırdım ve çileden çıkmış vaziyette üzerine yürüdüm. "Hayır, sen kendi doğrularını dayatmaya çalışıyorsun."

Volkan abim araya girerek belimden tuttu ve beni geriye doğru çekti. "Yeter, bir kavga daha başlatmanızı istemiyorum. Tek kelime etmeden odalarınıza gideceksiniz. Sabah bu konuyu soğuduğunda konuşacağız."

"Sen sus! Bu evin babası gibi ortaya geçip emirler verme," diyerek Kartal abim bu sefer Volkan abimle tartışmaya başladı.

Volkan abim sinirle nefesini verirken ortalığı daha fazla birbirine katmamak için sabır çekti fakat benim dilimin susacağı yoktu.

"Asıl sen sus abi çünkü burada babam gibi davranan biri varsa o da sensin." Bazı gerçeklerin artık konuşulması gerekiyordu.

Birini sevdiğimiz için susmak, kendimize yaptığımız en büyük günahtı.

"Sen; senin istediklerin olsun, sürekli senin sözün geçsin istiyorsun." Kartal abimin kendini kanıtlama çabası her geçen gün daha fazla artıyordu. Oysaki onu olduğu gibi sevdiğimizi bilmesi gerekiyordu. "Hep sen, hep sen olamazsın!"

Hayal kırıklığıyla yüzüme bakarken kırgın bir ses tonuyla, "Öyle mi?" dediğinde geri çekilmek istedim. Haklı olmadığı halde o haklıymış gibi davranmak, sadece kendime yaptığım bir haksızlık olacaktı.

Kabullenmek; Sancak'la bizi haksız konuma getirecek, Kartal abimin iyileşme sürecine zarar verecekti. Biliyordum, bazen kendimizi bulmamız için acının içinden geçmemiz gerekiyordu.

Bu evdeki herkesin kendisiyle yüzleşmesi gerekiyordu. Hayatlarımızı uzun süredir geri plana atmıştık.

Kollarımı göğsümde toparlayarak, "Öyle!" dedim.

Kartal abim önce sustu. Kara gözlerini daha açık tondaki kahvelerime dikerek uzun uzun baktı. Ne demek istediğimi anlamak istiyordu ancak cevap bulamadığında, "O adamı mı seçiyorsun yani?" dedi.

Kelimelerindeki titreme soluğumun kesilmesine, kalbimin abime olan sevgimden sızlamasına neden oldu.

"Yine işi tercihe getiriyorsun abi," diyerek yakındım. Ağlamak üzere olduğumu gösteren bir ifadeyle, "Görmüyor musun bizi ne hale sokuyorsun?" dedim. Elimle yüzünü gösterdim. "Kendini ne hale sokuyorsun?"

Alınarak, "Şimdi de kör olduğumu iddia ediyorsun. Başka sövmek istediğin huylarım var mı?" diye sorarak konuyu tamamen başka bir tarafa çekti.

"Kartal gittikçe saçmalamaya başlıyorsun." Volkan abim sertçe çıkıştı. "Bir abi olarak kararlarına saygı duymaya çalışıyorum ama battıkça batıyorsun."

Kartal abim dalga geçercesine sırıtarak, "Çünkü en doğru kararları Volkan verir," deyip koltuğun üzerine attığı tespihini aldı.

Volkan abim burnunun kemerini sıkıp çaresizlik içerisinde, "Neden olayı yarış haline getiriyorsun?" diye sordu.

"Zaten yarışın içerisinde değil miyiz?"

"Değiliz!"

"Sen öyle san," dedi.

Bu sefer aralarına giren olmak şaşırtıcı şekilde komikti. Ellerimi iki yana açarak karşı karşıya gelmelerine engel olmaya çalıştım.

"Olayı çarpıtıyorsunuz," dediğimde Kartal abim tekrar ağzını açmaya kalktı ama yeniden araya girdim. "Her ikiniz de!"

Annem dayanamayarak, "Oğlum anlamıyor musun, çocuklar birbirlerini seviyorlar," dedi. Başından beri sessizliğini koruyan annem araya girdiğinde boğazımdaki yumru tekrar ortaya çıktı. "Aralarına girme," diye uyardı.

"Anne sen ne aşkından bahsediyorsun?" Kartal abim elini sinirle sakalında gezdirdi. "Adam evimize elini kolunu sallaya sallaya girip bacımın aklını çelmiş, sen kalkmış âşıklar diyorsun."

Havadaki ellerimi indirdim. "Aklımı falan çelmedi. Çocuk muyum da iki gülen yüze, iki söze kandırılacağım? Bu adamı yıllardır tanımıyor muyuz?"

"Çocuksun ki aranızdaki yaş farkını görmezden gelerek, olmayacak adama âşığım diyebiliyorsun."

Annemi işaret ederek, "Hatırlarsan annemle babamın da aralarında yaş farkı vardı," diyerek aklını başına getirecek başka yollar aramaya çalıştım. "Onların evliliği olmasaydı şimdi ne sen ne de ben olmuştuk."

Abim reddederek, "Onlarınki farklı," dedi.

"Neyi farklı abi!" Çileden çıkarak bağırdım. "Anlamıyorum, lütfen aydınlat beni," dedim.

"Aralarında sizinki kadar fazla yaş farkı yoktu," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Sadece iki yaş farkı fazla," dedim.

"Bu, aranızdaki yedi yaş farkını değiştirmiyor. Ayrıca abinin arkadaşı," diyerek arkamdaki Volkan'a tersçe baktı.

"Zaten bildiklerimden bahsediyorsun," dedim.

"Sen beni anlamıyorsun abiciğim, arkandaki sözde abin de anlamıyor," diyerek tespihini cebine koyup kararlı halde gözlerimin içine bakarak başını salladı. Kin dolu sözlerle, "Ama kimin anlayacağını biliyorum," dedi.

Sözlerinin ardından arkasını dönüp yürümeye başladığında, kafam karışarak Volkan abime başımı kaldırıp baktım ancak o da şu an kapıya doğru ilerleyen Kartal abime bakıyordu.

"Kim anlayacak? Nereye gidiyorsun?" diye sorarak arkasından bağırdım ancak hiç oralı olmadan, evin kapısını açıp kendisini dışarı attı.

Abim arkasını dönerek anneme, "Bu iyice zıvanadan çıktı ama ben onu kendine getirmesini bilirim," dedi.

Çıkıp giden abimi işaret ettim. "Ne oluyor şimdi?"

"Sence yapar mı anne?" Sanki salonda yokmuşum gibi Volkan abim ve annem kendi aralarında konuşmaya başladılar.

Annem bıkkınlıkla nefesini vererek arkasına yaslandı. "Sadece kendi doğrularını gören bir vaziyette, o yüzden ne yapacağını bilemeyiz."

"Onun içini bilse bilse ben bilirim." Volkan abim koltuğun üzerine bıraktığı kabanını koluna alarak gitmeye hazırlandı. Kararlı bir ifadeyle, "Hakkından gelecek kişiyi de ben biliyorum," dedi.

Yine anlamayıp, "Neler oluyor ya?" diyerek annemle abime baktım. "Biri beni aydınlatabilir mi?" diye sordum.

Volkan abim kabanını sırtına geçirerek arabanın anahtarını çıkardı. Mavi gözleriyle şefkatle gülümseyip yanağımı okşadı. "Sana açıklamakla vakit kaybedemem abiciğim. Geldiğimde görürsün," diyerek elini çekti ve yanımdan hızlıca geçip kapıya doğru ilerledi.

Bir cevap için anneme döndüğümde ellerini kaldırarak, "Bu iki delinin ne yaptığı hakkında en ufak bir fikrim yok, o yüzden gel bakayım buraya," dedi ve yanına oturmam için koltuğa vurdu.

"Harika," diye mırıldandım. Ellerimi havaya kaldırıp yakınarak, "İki tane kafayı yemiş abiye sahibim," dedim.

Annemin yanına ilerleyerek gösterdiği boşluğa oturdum ve ayaklarımı kalçamın altında toparlarken başımı da sevgi ihtiyacıyla onun dizlerine yasladım. Acılarımı severek benden alsın istiyordum çünkü başka türlü nasıl üstesinden gelinir hiç bilmiyordum.

Annemin avucu başımın tepesini bulup saçlarımı okşamaya başladığında içimi çektim. Şefkatli bir sesle, "Erkeklerimizin pek de normal olmadığını biliyoruz. Sonuçta onlarla senelerdir aynı evdeyiz," dedi. Ardından saçlarımın bir parçasını alarak örmeye başladı. "Şimdi söyle bakalım, Sancak'ı seviyor musun?"

"Belli olmuyor mu?"

"Benimki de soru işte," diyerek güldü. "İkinize bakan herkes, ne kadar âşık olduğunuzu anlar. Sizinkisi aşktan çok daha fazlası. Karasevda," dedi.

"Sanırım öyle," diyerek utanıp parmaklarımla oynamaya başladım. Hiçbir zaman annemle oturup *şu adamı seviyorum* diye konuşmamıştım. İçimdeki merakı bastıramayarak, "Babamla sizin aşkınıza benziyor mu?" diye sordum.

"Bizim zamanımızda yaş farkı pek dikkat edilen bir detay değildi. Babamlar daha çok mesleği olup olmadığına, bana ve aileme nasıl davrandığına bakarlardı."

Zaman geçtikçe insanlar da değişiyorlardı. "Güzelmiş," diye mırıldandım.

Sesindeki duygularla, "Biliyorsun değil mi güzel kızım?" diye sordu. Saçlarımdan başka bir tutam alarak örmeye devam etti. "Kartal abin seni çok seviyor," diyerek hatırlattı.

"Biliyorum," dedim. Abimin beni çok sevdiğini daha küçücükken bile biliyordum. Bu sevginin eksikliğini bir an olsun hissetmemiştim.

Abimden vazgeçmemi istemeyerek, "O sadece seni korumaya çalışıyor," diye çaresizlik içinde anlatmaya çalıştı.

"Sancak'tan mı?" Dolan gözlerimi bastırmak için kirpiklerimi kırpıştırdım. "Beni şu dünyada üzmeyecek tek adamın Sancak olduğunu bilmiyor mu?"

"Sancak veya başka bir erkek fark etmez ki." Sesindeki hüznü yakalamak, boğazımda kocaman bir yumruya sebep oldu. "Hatırlamıyor musun, seni babandan bile sakınır peşinden ayrılmazdı. İleride evleneceğini duyduğunda çıldırırdı."

"Beni sevdiğini biliyorum fakat bu, ağzından çıkanları doğru yapmıyor anne," diyerek kaşlarımı çattım.

Üzgün halde kabullenerek, "Haklısın," dedi.

"Şu an neden sakinsiniz?" Asıl sormak istediğim adam çekip gittiği için sorumu anneme sordum. "Kaç saattir ortada yoktum, bu sakinliğinizin nedeni ne?"

"Sancak'ın seni bulması," dedi.

"Sancak'ın beni bulması," diyerek sözlerini tekrar ettim. "Çünkü hepiniz içten içe kaybolursam Sancak'ın beni bulacağını, düşersem kaldıracağını biliyorsunuz. Ama yine de bizim gibi etten kemikten adama dünyanın sorumluluğunu yüklemekten de çekinmiyorsunuz. Hem de iki aile olarak."

Yattığım yerde doğrulurken annem elini saçımdan çekti. Bu anı içimi dökmek için fırsat bilerek konuşmaya devam ettim. "Bu adamın bizim gibi insan olduğunu unutuyoruz, farkında mısınız?" İsyanım sadece anneme ya da abilerime karşı değildi. Bu cümlelerin her biri benim için de geçerliydi. "Sürekli bizi kurtarması için seçtiğimiz adamı, aynı zamanda suçlu ilan ettiğimizi görmüyor musunuz?"

Boğazımdaki yumruyla zar zor nefes alarak durdum. Neden kimse bu adamı görmüyordu? Biz mutlu olalım diye neler yapmaya, ne acılar sırtlanmaya çalıştığının farkında olmuyorlardı?

Gözlerim Sancak'ın yıllar boyunca taşıdığı acıdan dolayı dolarken oturduğum yerde toparlandım. Sesime oturmuş acıyla yüzümü buruşturdum. Sancak'ın kalbimdeki ağırlığını artık hissetmeye başlıyordum.

"Anne, insan bir ömür boyu aynı kişiyi bekler mi?" Bu adamın çektiği acıyı nasıl anlatabilirdim ki? Bana bakarken çekinen gözlerini, dokunmaya kıyamayan parmaklarının titremesini nasıl söylerdim ki? "Suçlu ilan edileceğini bile bile, kendince imkânsız bellediği insanı sevmeye devam eder mi? Kendine bu acıyı yaşatır mı?"

Annem, Sancak'a duyduğu şefkatle, "Belki onu güzel yapan buydu. İmkânsız olmasıydı," dedi.

Kabullenmeyerek, "Hayır anne," dedim ve başımı iki yana salladım. "Beklemeyi değerli yapan, ona verdiği sevdanın bedeliydi."

"Sancak'ın bedeli çok ağırdı kızım," dedi.

Sancak, beni topluma göre suçlu olabileceğini bile bile sevmişti. Kavuşma ihtimalimiz olmamasına rağmen sevmişti.

Annem, "O zaman direneceksin?" diye sorduğunda başımı seve seve salladım.

"Direneceğim anne. Kartal abim her kimi getiriyorsa getirsin direneceğim. Bu sevdadan vazgeçmeyeceğim. Sevdiğim adam yıllarca acı içinde bir köşeden mutlu olmamı isteyerek izlerken, öylece ilk zorlukta pes etmeyeceğim."

Annem, "Güzel," diyerek ayağa kalkıp tutmam için elini uzattı. Gülümseyerek umut içinde baktı. Yüzündeki ifadeden verdiğim cevaba karşı hissettiği memnuniyet okunuyordu. "Bunu duyduğuma göre arkanızda benim de olduğumu bilmenizi isterim. Bu sevda için savaşacaksanız ben de size elimden geldiğince destek olacağım."

Annemin elinden tutarak yanaştım ve boştaki kolumu omzuna dolayarak vücudunu kendime doğru çektim. Sızlayan burnumu omzuna yasladım. Mola verecek bir omuz bulduğum için şükrediyordum. Ya desteğini esirgeseydi ne yapardım?

Duygu yoğunluğu içerisinde, "Teşekkür ederim anne," dedim.

"Her zaman yanındayım kızım." Kollarını sıkı sıkı sırtıma sardı. Geri çekilip yanaklarımı öperek, "Ne karar alırsan al şunu bil ki annen hep arkanda olacak," dedi.

Annemin desteğini almanın mutluluğuyla rahatlarken boğazımdaki düğüm ve gözlerimdeki yaşlarla, "Anne birlikte yatalım mı?" diye sormadan edemedim.

"Yatalım annem," dedi.

3. BÖLÜM

Evimiz ilk defa bu kadar sessizdi.

Hayır, babamın ölümünden sonraki günden sonra en sessiz dakikalardı. Annemin *ne olursa olsun birlikte kahvaltı yapacağız* sözünden sonra ilk defa masada sadece iki kişi vardı.

Abimler olmadan kahvaltı yapmak, boğazımdan lokmalarımın geçmesini zorlaştırıyordu. Volkan abim bazen içkiyi fazla kaçırıp, Sancak'ın kollarında akşam eve geldikten sonra bile düşe kalka geceden kalma halde sandalyesinde otururdu.

Kartal abim sabahın köründe ilk seferi yapmak için kalktığında bile masa hazırlanırdı. Bizlerse onu yolcu etmek için yerlerimizde olurduk.

Tabağımdaki salatalıkla oynarken kirpiklerimin altından anneme bakmaya çalıştım. Bu sofrayı yalnızlaştırdığım için kendimi çok kötü hissediyordum. Öyle ki vicdanım göğsüme çöreklenmiş, nefesimi kesiyordu.

Annem bardağında kalan çayı bitirdikten sonra başını bana çevirdi. "Ne öyle çaktırmadan bakmaya çalışmalar?"

Oturduğum yerde irkilirken omuz silktim. "Öyle bakmıyorum," dedim.

Israrla, "Bakıyorsun," dedi.

"Sadece evin bu kadar sessiz olması," deyip boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçirmeye çalıştım. "Sofrada sadece iki kişi olmak çok zor geliyor."

"Alış buna," derken annemin sesi oldukça sert çıkmıştı.

"Ne?"

"Hazır ol diyorum, Mahira." Çaydanlığa uzanmadan önce gözlerimin içine sert ve kararlı bir bakış attı. "Aşkın için savaşmayı seçtiysen dikenli yollarda yürümeyi, kızgın alevleri yutmayı göze alacaksın."

"Her gün ailemden bir kişi eksilsin, sofrada bir tabak eksik kalsın istemiyorum anne."

"Ah, Mahira'm," dediğinde annemin sesindeki şefkat gözlerimin dolmasına sebep oldu. "Sen aileni parçalamıyorsun. Tam aksine, bir arada tutmaya çalışıyorsun güzel kızım. Ne yapmaya çalıştığını görüyorum."

"Sancak benim için sadece bir sevda değil anne." Yüreğimde bunlar yazıyordu. "Aile. Hep aileydi."

"Kızıltepeler bizim ailemiz, Mahira. Soframızın daimi üyeleri. Biz iki ev, bir aileyiz."

Ellerimi dizlerimin üzerinde yumruk yaparken derdimi anlatmaya çalıştım. "Abim bunu göremiyor mu?"

"Abin zannediyor ki sen evlenip gittiğinde bu sofradan bir tabak eksilecek."

Kartal abim beni çok seviyordu. Belki yanlış seviyordu ama çok seviyordu. Bundan emindim ancak sevme yöntemlerinin canımı acıttığını görmüyordu.

Beni en son koruması gerektiği kişiden koruyordu. En güvendikleri, gözleri kapalı emanet ettikleri adamdan koruyordu.

Belki de bundan dolayı koruyordu. Biz abimin güvenini kırmıştık. Volkan abim gibi yıllar içinde aramızdakileri fark etmemiş, yanı başında olanları görerek alışmamıştı. Ansızın karşısına çıkarılmıştık.

Ben istiyordum ki ilk benden öğrensin, Sancak'tan dinlesin ama elimizden bu fırsatımız alınmıştı.

Kartal abime kızdığım kadar kendime de kızıyordum. Sancak'ın istediği gibi fırsatımız varken söylemeliydik. Bizden duyma fırsatı varken konuşmalıydık. Asla sokak ortasında bizi görmemeliydi.

"Aşk bazen savaşın ortasında olmaktır, Mahira."

Acaba annem, babama âşık olduğuna pişman mıydı? Soğuk yatağa girmesine neden olan aşktan hiç pişman olmuş muydu? Tekrar sevemeyeceğini bile bile aynı adama yeniden âşık olmak ister miydi?

Sorular dudaklarımdan dökülmeyi beklerken sakince oturduğum yerde parmaklarımla oynamaya başladım. Sancak'la geçirdiğim onca yılı hiçbir acıyla değişmeyeceğimi biliyordum.

Sancak'ı kaybetmek, kendimi kaybetmek demekti.

"Geriye dönüp değiştirmek ister miydin?" Cesaretimin kırıntılarını toplamaya başladım. "Babamla yaşayacağınız sonu bilseydin hikâyeyi değiştirmek ister miydin?"

Annem sorumu beklemediğinden irkilirken bakışlarına derin bir acı yerleşti. Boğazına oturup sözlerini ağırlaştıran duyguyla, "Asla," dedi.

Elinde tuttuğu çatalını bırakarak gözlerimin içine baktı. "Asla değiştirmezdim, Mahira. Babanı tüm varlığıyla ve yokluğuyla sevdim," diyerek kendini toparlamak için çayından yudumladı. Konuşabildiği zaman, "Deden evlenirken bana bir soru sormuştu kızım," dedi.

Derin bir nefes alarak anılardan devam etti. "*Bu adamın öyle varlığı yok, Emine kızım. Başınızı sokacak bir güvenceniz, geleceğinizi garantiye alacak mirası yok. Bir baba olarak benim de ikinize bırakacak mirasım yok* demişti. Titreyen ellerini görmen gerekiyordu, Mahira'm. Omuzları yenilgiyle düşmüş, utana sıkıla konuşuyordu deden. Babanın başımızı sokacak bir evi olmadığını, dara düşersek kullanacağımız bir mirasımızın olmadığını söylemeye çalışıyordu."

"Sen ne dedin anne?"

"Dedenin karşısında dimdik durmuş, *sevgisi var baba* demiştim. *Tüm varlığı sevgisi baba, bu bana yeter* demiştim. *Biz birbirimizin güvencesi oluruz.*" Konuşurken boğazındaki yumruyu anlayabiliyordum. İçini yakan sevginin tüm hayatını ısıtmasını, mutluluğunu hissedebiliyordum.

"Baban bu evi gece gündüz dolmuşa çıkarak aldı. Sırf başımızı sokacak bir evimiz olsun, başkaları karşısında mahcup olmayalım diye." Dolan gözlerine bakamadım. Baksaydım nefesim kesilir, gözlerim hâlâ acıyı taşıyan hasretin gözyaşlarını dökerdi. "Hasta olana kadar gece gündüz sizin için şikâyet etmeden çalıştı. Yorgunluğunu, hastalığını belli etmeden sevgisini sonuna kadar verdi."

Sözlerinin ardından susarak masanın bir kenarına odaklandı ve geçmişin anılarında yaşamaya başladı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Boğazımdaki acı daha fazlasını öğrenmek için can atarken, böylesine bir aşka konuşarak saygısızlık etmek istemiyordum.

Daldığı anıdan sıçrayarak yutkundu ve başını bana doğru çevirip gözlerimin içine baktı. Yüzündeki vakur ifadeyle, "Böyle bir adamı sevdiğim için asla pişman olmadım, Mahira. Olmayacağım da," diyerek kararlı halde sorumun cevabını şüphe bırakmadan yanıtladı. Oturduğu yerden uzanarak sımsıkı tuttuğum çatalın üzerindeki elimin üzerine elini bıraktı. "Bakışlarından sizi neden desteklediğimi merak ettiğini okuyabiliyorum kızım. Abinin de bunu sorgulayacağını biliyorum. Ben, Sancak oğluma baktığımda babanı görüyorum." Ses tonundaki kesinlik göğsüme yayıldı.

"Gerçekten mi?" Soluğumu bir anda bıraktım.

Sancak'ı babama benzeten tek kişi olmadığımı bilmek yüreğimi sıcacık yapıyordu. Âşık olduğum adamın, babama benzemesi asla gerçekleşeceğine inanmadığım duamın yanıtıydı.

Annem ısrarla, "Emin ol, abin de görecek," diyerek pes etmememi söylüyordu.

Zaten nasıl pes edebilirdim ki? Sancak'a karşı pes etmek nasıl bir duyguydu hiç bilmiyordum.

"Yoruldum anne," diyerek çaktırmadan masanın altındaki elimin tırnaklarını avucuma bastırdım. "Sürekli abimin ne düşüneceğini, mahalledekilerin ne diyeceklerini düşünmekten çok yoruldum. İnsanların yargılayıcı sözlerini kafamda döndürmekten yoruldum." Güçlükle nefes alırken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. "Herkesi mutlu etmeye çalışırken kendimi unutmaktan çok yoruldum."

Sancak bana yasaktı.

"Sancak'ın bana yasak olduğunu biliyordum." Anlaması için yalvardım. İçimdeki acıya, hasrete derman olabilmesi için yakardım. "Yemin ederim yasak olduğunu biliyordum ama kendimi ona kapılmaktan uzak tutamadım. Kalbimi âşık olmaktan alıkoyamadım."

"Sancak gibi bir adam karşısında zor bile durdun kızım." Annem boğazındaki düğümle kahkaha attı. "Her hareketini sana karşı şekillendiren bir adama zaten istesen de karşı koyamazdın."

Annemin ardından ben de kırık bir kahkaha attım. Yılların hatıraları gözümde canlanmak için çırpınıyordu.

Saçımı örerken titreyen eller, herkes beni geride bırakırken orada durup elini uzatan bir adamın varlığı...

"Babamdan sonra kalbimi kapatmak biraz acı verdi. Sancak'tan kendimi bildim bileli hoşlanıyordum ancak bir daha kaybetme korkusu beni mahvetmişti."

Ne zaman bu adamı sevmiştim? Ne zaman kalbim adını haykırmaya başlamıştı?

Bu soruların galiba cevabı yoktu. Zaman bizim için hep akıyordu.

"Babana verdiğin sözü biliyorum, Mahira."

Söylediklerini başta anlamayarak şaşkınlık içerisinde, "Ne?" diye kendimi tutamayarak haykırdım. Kalbim yerinden fırlamak üzereydi.

"Biliyorum demeyeyim de tahmin ediyorum diyeyim." Bakışlarını gözlerimin içine diktiğinde artık bana bakmıyordu. Bir zamanlar aynı bakışlara sahip, âşık olduğu adamı görüyordu. "Kızımdaki değişimi, sevdiğim adamın kızıma olan güvenini biliyorum."

"Anne," dedim ve dudaklarımı birbirine bastırarak başımı iki yana salladım. "Bu konuşmayı şu an yapamam." Sandalyemden aceleyle kalkarken

tüm vücudum tir tir titriyordu. "Şu an bunun hakkında konuşamam. O kadar gücüm kalmadı."

Hayatlarının en değerli varlığını aynı günde kaybeden iki insan olarak mental sağlığım bunu kaldıramazdı.

"Ben en iyisi bizim çocuklarla buluşayım." Kaçıyordum. Başka bir güne ertelemek için bu konuşmadan olabildiğince uzaklaşıyordum. "Zaten beni bekliyorlardı. Biliyorsun, Nur'u çok beklettiğimde çenesinden kurtulamıyorum."

Titreyen parmaklarımla telefonumu sıkı sıkıya tuttum. Annemin gözlerinin içine bakmaktan bilerek kaçınıyordum çünkü o gözlerde yılların merakı, kaçtığım tüm hayat yatıyordu.

"Dün olanları onlara anlatmadım ama sağdan soldan duyduklarını biliyorum," dedim. Dün gece telefonuma yağan mesajlar bunun kanıtıydı.

"Mahira?"

Annemin telaşımı dindirmeye çalışacağını biliyordum ancak ne yaparsa yapsın, titreyen bacaklarımın beni taşımasını sağlayamazdı.

"Biliyorum." Hayır, hiçbir şeyi bilmiyordum. "Konuşacağız."

Masanın kenarına çarparak ileriye doğru sendeledim. Gözümün önünde görüntüler kayarak dengemi şaşırtırken, başıma saplanan acıyla yüzümü ekşittim. Bir yerlere tutunmaya çalıştım ancak kollarımdaki tüm güç çekilivermişti.

Annem telaşla oturduğu yerden kalkarken sandalyemden zar zor tutundum. "Dur lütfen! Nefes almaya ihtiyacın var."

Yıllar sonra ilk defa rahat aldığım nefes, tek bir günde zehir olmuşken mi?

"İyiyim." Annem kolumdan tutup doğrulmama yardımcı olurken, kendimi berbat hissediyordum. İkna etmeye çalışarak yutkundum. Geriye doğru çekilmeye çalıştım. "Yemin ederim iyiyim," dedim.

Paramparçayım ama toplarım.

"Değilsin, otur lütfen." Korkuyla ağzından çıkan kelimeler beni mahvetmeye yetmişti. "Sakin olman lazım kızım, lütfen."

Bir anda ağzımdan kaçan hıçkırıkla ne yapacağımı bilemeyerek avucumu dudaklarımın üzerine kapattım.

Hayır.

Hayır, şimdi olmazdı. Annemin gözleri önünde parçalanamazdım.

"Konuş lütfen kızım. İçine atıp kendini yaralama." Çaresizlik anneme yakışmıyordu. Özellikle de benim yüzümden bu hale düşmüşken. "Anlat bana," dedi.

Sancak'ın dün akşam yüzünü görmeme izin vermemesi aklıma geldikçe yüreğim ağzımda atıyordu. Rüyalarıma tüm gece musallat olmuş, kâbuslar üzerime yüklenmişti.

Gitme ihtimali aklıma geldikçe delirecek gibi oluyordum ve bunu durdurmamın bir yolu yoktu. Bizim için savaşacağını söylemişti ancak ya savaşmaktan vazgeçerse o zaman ne yapacaktım? Rüyamdaki gibi gitmeyi tercih ederse ne olacaktı? Ya işin sonunda elimizde kalan vedalar olursa?

"Anne yine gidemez." Kelimeler canhıraş çıkarken göğsümün içini biri yarıyordu. Kazmasını küreğini almış, ne olacağını umursamadan acının derinliklerine iniyordu. Ellerimi, kollarının iki yanına koyarak farkında olmadan bağırmaya başladım. "Anne gitmesine dayanamam! Babam gitti zaten, Sancak da giderse ölürüm!"

Annem gözümün dönmüşlüğüne çare olmak isteyerek, "Hiçbir yere gitmeyecek," dedi. Psikolojimin ne kadar bozuk olduğunu tahmin edemiyordum. Sadece iyi olmadığımı biliyordum.

Ellerimi kollarından çekerek geriye doğru adımladım. Başımı inatla iki yana sallayarak, "Hayır anne. Benim iyiliğim için gerekirse yine gider. Anlamıyorsun," dedim ve olduğum yere çökerek yüzümü kapattım. Resmen parça parça içim sökülüyordu. "Geri dönmesi için bu sefer kimin ölüme yaklaşması gerekiyor. Senin mi?" Dayanamayarak bağırdım. "Babamdan sonra senin mi!"

Annem kızgın sesiyle, "Tüm bunlar aklına nasıl geliyor?" diye bağırarak sordu. Artık onu da çileden çıkarmaya başlamıştım. Ne yazık ki artık kimseye iyi gelmiyordum.

"Nasıl mı geliyor?" Neşeden uzak bir şekilde gülmeye başladım. Tüm vücudum öyle titriyordu ki dişlerimin birbirine çarpma sesini duyabiliyordum. "Olacakları göremiyor musun? Sancak ve Kartal abimin arası bozuldu. Volkan abimle, Kartal abimin arasıysa pamuk ipliğine bağlı. Peki tüm bunlar kimin yüzünden?"

"Senin değil!"

"Aileyi bir arada tutmam gerekiyordu, dağıtmam değil!"

"Ailemiz dağılmayacak, Mahira." Annem yanıma çökerek kararlı bir ifadeyle elini koluma koyup beni kaldırmaya çalıştı. "Üzerine çok fazla sorumluluk almaya çalışıyorsun kızım. Altında ezildiğini görmemem için kör olmam gerekiyor."

"Anlamıyorsun," diyerek elinden kurtulmaya çalıştım. Bana dokunmaması için ellerini itiyor, kaçmaya çalışarak bağırmaya devam ediyordum.

Avuçlarımı ardı ardına vurarak başımı iki yana sallamaya devam ettim. "Kimse anlamıyor!"

"Mahira sinir krizi geçiriyorsun. Sancak'ı çağırmamı ister misin?" Kendimi tutamayarak başımı arkaya eğip kahkaha atmaya başladım. Ne zaman yerimde sallanmaya başladığımı bilmiyordum. Çileden çıkmış bir sesle, "Mahira hasta olur, Sancak'ı çağıralım. Mahira ortadan kayboldu, Sancak'ı çağıralım!" diye yükseldim.

Sonunda delirdiğimi hissediyordum.

"Adam yüzümü görmek istemiyor." İşte, sonunda gerçekten canımı yakan gerçekler bunlardı. "Benden yüzünü gizliyor! Niye?"

Annem, tüm şefkatiyle yüzümü ellerinin içine almak için başımı çenemin altından yukarı ittirdi. "Mahira şu an kendinde değilsin, yoksa bu sözleri söylemenin mümkünatı yok."

"Ben söyleyeyim!" diyerek göğsümün üzerine avuç içlerimi vurdum. Kendimden çok utanıyordum. "Çünkü sonunda başına açtığım sorunlardan da benden de bıktı!"

Nasıl bıkmazdı ki. Başına açtığım onca bela, yorduğum onca gün...

Vazgeçirmişti. Herkes vazgeçerdi.

"Anneciğim saçmalama! Sancak senden asla vazgeçmez." Sözleri dudaklarından yemin olarak çıkıyordu ancak istediğim kişiden duymadığım için beni es geçiyordu. "Asla da vazgeçmeyecek."

Herkes bir gün vazgeçerdi; kimi içi yana yana, kimi öle öle... Zaten herkes eninde sonunda gitmeyecek miydi?

Annem, "Bana bak," diyerek tekrar çenemin altından tutup yüzümü yukarı doğru kaldırdı. "Kafanın içindeki sesleri sustur. Her ne söylüyorlarsa sustur," dedi.

Sanki zihnimin içinde bir fiş vardı ve annem doğru sözcüğü bularak karanlık düşüncelerin fişini çekmişti.

Dizlerimi kendime çekerek alnımı dizkapaklarımın üstüne koydum ve derin nefesler eşliğinde yıllar önce öğrendiğim tekniği denemeye başladım.

Seneler önce zihnime bir anda saldıran düşünceleri engellemenin bir yolunu bulmuştum. Kendi içimde saklı olan bir iç sesle konuşuyordum.

Bu iç ses, kendimi ne zaman paniğin eşiğinde bulsam çıkıp geliyordu. Az da olsa sakinleşip mantıklı kararlar almamı sağlıyordu ancak şimdi ortada yoktu. Beni bir noktada terk etmişti ve bugünkü krize kadar fark etmemiştim.

Annem, "Geçecek," diyerek sırtımı şefkatle okşamaya başladığında burnumu çekip kendi içime doğru daha da küçüldüm. "Bu acı da geçecek anneciğim. Sen benim güçlü kızımsın. Kimse seni öyle kolay kolay yenip pes ettiremez, bunu sakın unutma."

"Özür dilerim," diyerek utana sıkıla zar zor konuştum. Dudaklarımı ısırarak burnumu çektim. Keşke yer yarılsaydı da içine düşseydim. Belki o zaman fark edilmezdim. "Beni böyle görüp üzülmeni istemezdim."

Kolunu omzuma dolayarak bedenimi kendine çekti. Sımsıkı sarılarak, "Ben senin annenim. Tüm bu krizleri yanında geçirmen gereken kişiyim," diyerek başımın tepesine dudaklarını bastırdı. "Annen olarak sana söz veriyorum kızım, bu kötü günleri de atlatacağız. Ardından güzel günler geçireceğiz. Hayalini kurduğun o büyük kampı sevdiklerinle birlikte yapacaksın."

Gözyaşlarıyla dolan bakışlarımı yukarı doğru kaldırarak anneme baktım. "Yapacak mıyım?" Hayalini kurduğum tüm o düşler çok uzak bir rüya gibiydi.

"Yapacaksın anneciğim. Söz veriyorum. Bir daha asla hayatın seni dizlerinin üzerine çökertmesine izin verme! Sen bir kadınsın. Pes edemezsin. Savaşmak senin kanında var." Çöktüğüm yerden kalkmam için o da oturduğu yerden kalktı. Üzerime eğildi ve kolumun altından tutarak bedenimi kendiyle birlikte yukarı doğru çekti. "Şimdi güzel bir uyku çek, Mahira. Zaten sabaha kadar sağına soluna dönerek rahatsız bir uyku uyudun."

Bedenimin tüm gücü çekilmişçesine annemin kontrolüne kalmıştı. Dizkapaklarım hâlâ titriyordu ve boğazımı yakan hıçkırıklar ağrıya dönüşmüştü.

Zihnime musallat olan kötü düşüncelerse şimdilik sessizce inlerine çekilerek başka bir panik anını bekliyordu.

Merdivenlerden annemin desteğiyle çıkarken güçsüzce, "Kızlar beni merak ediyor ama," diye mırıldandım. "Dün akşamdan beri haber vermedim, meraktan ölmüşlerdir."

"Sen şimdi bunu düşünme, Mahira. Kızları arar, sana birkaç saat vermelerini isterim."

"Peki ya Sancak?" Tek bir saniye unutmadığım adamın ismini fısıldadım.

Odamın kapısını açıp içeri girmemi beklerken, sırtımdan hafifçe destekledi. Bozulmamış yatağıma doğru yavaşça yürürken başka bir endişe dalgası tarafından vurulmak üzere olduğumu hissediyordum.

Annem örtüyü kaldırıp oturmam için geri çekildiğinde yüzünde güzel bir gülümseme vardı. "Seni merak ettiğinde pek uzak kalacak biri değil. Bir yolunu bulur, mutlaka senin için gelir," dedi.

Annemin sözleri içime su serperken boğazıma takılan nefesim sonunda yolunu buluyordu. Geriye doğru kayarak başımı yastığıma koydum ve bacaklarımı yatağa doğru uzattım. Annem vakit kaybetmeden üzerimi örterken titrek parmaklarımı bileğine sardım.

"Gelir, değil mi?" diye sordum.

Öne eğilip dudaklarını alnıma bastırırken büyük bir rahatlıkla, "Gelir," diye mırıldandı.

Geçirdiğim sinir krizinden sonra kendimi toparlamış, annemle sabahki olay yaşanmamışçasına hayatımıza devam etmeye karar vermiştik. Ne annem ne de ben tetikleyici tek bir kelime istiyorduk.

Her ne kadar uyandığımda Sancak'tan bir mesaj ya da arama almamış olsam da eski neşeme geri dönmeye çalışıyordum. Özellikle evden çıkıp Halil abinin mekânına doğru ilerlerken bana dönen gözlerden kaçınıp, kulaktan kulağa ulaşan fısıldaşmaların sahibi değilmişçesine yürürken...

Kavgalara bulaşmaktan, olayların merkezinde olmaktan yorulmuştum. Hayatımdaki eksiklerden biri huzurdu ve onu elde etmek için kalan tüm gücümle savaşacaktım.

Halil abinin mekânından içeri girerken yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve her zamanki oturduğumuz masaya yönümü çevirdim. Ela elini çenesine yerleştirmiş, sıkıntıyla etrafa bakarken beni gören ilk kişi oldu. Oturduğu yerden ayağa fırlayarak yanıma gelmek için hareketlendi.

Ramo'yla girdiği kavgadan sıçrayarak Ela'ya bakan Nur da beni görür görmez oturduğu yerden kalktı.

Ela kollarını havaya kaldırarak sarılmak için üzerime atladı. "Ah Mahira, iyi misin arkadaşım?"

Boğazıma yerleşen ağrıyı umursamadan güldüm ve ruh halimi belli etmemek için kollarımı omzuna sardım. "Tabii ki iyiyim," dedim.

Ela geriye çekilirken Nur, "Ne kadar iyi olabilirse," diyerek yalanıma sinirle cevap verdi. "Duyduklarımdan dolayı birini dövmeden önce bana hemen olanları anlat."

"Emredersiniz," diye gülerken Nur'a sarıldım.

"Hele bir anlatma," dediğinde böğrümü çimdiklerken, vurarak elini uzaklaştım.

"Oturalım da öyle anlatayım, olur mu?"

Masaya doğru ilerlerken kızlar da peşimden geliyorlardı. Fero oturduğu yerden hafifçe doğrulurken vurmam için yumruğunu uzattı. Kararlı bir ifadeyle, "Ben buradayım," diye kara bakışlarını gözlerime diktiğinde parmaklarımı avucuma doğru bükerek ileri uzattım. "Her zaman," diye cümlesini tamamladı.

Ben de yumruğuna vururken, "Ben buradayım," diye sözüne karşılık verdim. "Her zaman."

Bu söz sadece Fero'yla bizim kullandığımız, zor zamanlarda kendimize yol gösterici olarak seçtiğimiz bir sözdü.

"Güzel," dedi.

Nur'un yanındaki yerime oturmak için sandalyeyi çekerken, Ramo iki parmağını alnına götürerek selam verdi. "Selam patroniçe," dedi.

Gülerek başımı iki yana salladım. "Keyfimi yerine getirdin."

Ramo, "Kızlar da genelde öyle söylerler," diyerek göz kırptığında Fero kolunu omzuna attı ve kafasını kendine doğru çekti.

"Melis'e de bunları söylemek ister misin?" Başının ucuyla biraz ileride ders çalışan kızı işaret etti. "Belki seninle ilgili daha güzel duygular besler."

Nur burnunu sokmadan durmadı. "Kafasını kırarken mi?"

Ramo, Fero'nun kollarından tutarak kendini kurtarmaya çalışırken sinirle laf yetiştirmeye başladı. "Sizin işiniz gücünüz benimle mi uğraşmak?"

"Her gün birine âşık oldum diyerek gelmezsen," diyerek Fero kollarını Ramo'dan çekti ve geldiği hızla koltuğa geri itekledi. "Biz de seninle uğraşmayız."

Ramo, "Bu seferki çok başka ama," dedi ve elini sarı saçlarından geçirirken bir yandan da çaktırmadan Melis'i kontrol ediyordu. "Karizmama zarar veriyorsunuz."

"Karizma mı dedi o?" Nur elinin kenarıyla ağzını kapatıp herkesin duyacağı şekilde konuştu. "Onun ne olduğunu biliyor mu ki?"

"Hehe çok komik, Nur," diyerek dirseğini Nur'un kafasının üstüne koydu. "Mahallede harcanıyorsun. Seni hemen bir *talk showa* aldıralım."

Nur sıkılı dişlerinin arasından çemkirerek, "O elini çek yoksa avazım çıktığı kadar bağırır, seni rezil ederim," dedi.

Ramo, "Iyy varoş," diyerek kolunu hemencecik çekip sandalyesiyle birlikte yana kaydı.

Ela ikisine de sinirle bakıp, "Rol çalmanız bittiyse Mahira'yı dinlemek istiyorum," diyerek gözlerini devirdi. Haklı olarak dün yaşananları öğrenmek

istiyordu ancak biraz da olsa kafamı dağıtmaları çok iyi geliyordu. "Mahira sen olanları anlat, yoksa bunların çenesi açıldı mı kapanmaz."

Tüm dikkatlerin üzerime dönmesiyle sertçe yutkunup yapabilirmişçesine boğazıma çöreklenen yumruyu yok etmeye çalıştım. Dün olanları anlatmaya başlamak yaşananları tekrar başa sarmak gibiydi ve bu, canımı fazlasıyla acıtıyordu.

"Dün İstanbul'dan geldikten sonra taksiyle önce bizim eve gittik. Sancak ve ben araçtan indikten sonra abim, Ela'yı eve bırakmak için taksiyle devam etti." Utanarak bakışlarımı kaçırıp parmaklarıma indirdim. Abime nasıl yakalandığımızı anlatmak boğazımdan yukarı yanaklarıma doğru kızarıklığın yayılmasına sebep oluyordu. "Kartal abimin iş saatiydi, normalde o saatte evde olmayacağını biliyorduk," dedim. Utancımdan yer yarılsaydı da içine düşseydim. "Mahalleli de yoktu, bu yüzden rahat hissediyorduk. O yüzden şey," dedim.

Utandığım, Sancak'la öpüşmemiz değildi. Asıl utandığım şey, abime bu şekilde yakalanmış olmamızdı. Abimin Sancak'a söylediği, asla hak etmeyip ona yakışmayan o sözleriydi.

Ne sevdiğim adam bu lafları duymayı hak etmişti ne de ben sokak ortasında tüm bu olayı yaşamayı.

İlk kimin öptüğünü hatırlamıyordum çünkü Sancak'ın tek hareketi onun yörüngesine çekilmeme yetiyordu. Beni kendine göre şekillendireceğini söylemişti ve tıpkı dediği gibi olmuştu.

Sancak evrenimin ayı olmuştu, bense onun yıldızı. Ne yaparsam yapayım, ne kadar uzaklaşmaya çalışırsa çalışsın onun yörüngesinden çıkamaz ona çekilmeye devam ederdim. Bu; evrenin kanunu, bizim oluşumumuzdu. Senelerce büyüyen aşkın kökleriydi.

"Bizi öpüşürken yakaladı."

Ağzından çıkanı tutamayan Nur tüm mekânın içinde, "Ne?" diye bağırdı.

Ela onu omzundan tutarak öne doğru çekiştirdi ve kızarak, "Sessiz olsana," diye uyardı.

"Terzi, beni bir saniyeliğine rahat bırakır mısın?" Omzundaki elinden silkelenerek bana doğru eğildi. "Ben doğru mu duydum? Kartal, seni ve Sancak abiyi sizin evin önünde öpüşürken mi yakaladı?"

Sıkılı dişlerimin arasından, "Ben de öyle söyledim," dedim.

"Mahira bu çok kötü olmuş." Fero yüzünü buruşturarak içinde bulunduğumuz durumu ifade etti.

"Kötüden öte." Ramo da acıyarak bana baktığında gözlerimi kapattım. "Kartal abi delirmiştir."

"Ortalığı yıkmıştır," diye mırıldandı Nur.

"Her şeyi yakıp yıktı. Neredeyse iki ailenin bağlarını koparacaktı." Kelimelerimin artık gücü tükenmişti sadece aklına geleni öylece söylüyordum. "Ağza alınmayacak sözler söyledi. Sancak'ı, beni kandırmakla suçladı."

"Ne?" Ela şaşkınlıkla elini ağzına götürdü.

"Aramızda yedi yaş olduğu için Sancak'ı beni kandırmakla, yoldan çıkartmakla suçladı. Baştan aşağıya yanlış olduğumuzu söyledi."

Ela'yla birbirimizin gözlerinin içine bakarken ikimizde de söylenmeyen itirafların acısı gözüküyordu. Belki de aynı kaderin başka uçlarıydık. İkimizin omzunda da sevdanın ağır yükü, aynı engelin geçilmez tümsekleri vardı.

"Dinlemek için bir saniye bile durmadı. Kafasında nasıl bir gerçeklik kurmuşsa ona inanmaya devam ediyordu." Gözlerim masanın ucundaki bir noktaya dalarken tebessüm etmeye çalıştım. "En kötüsü neydi, biliyor musunuz?"

Sessizlik içerisinde, üzgün halde sözüme devam etmemi beklediler.

"En kötüsü, tüm mahallenin bize yanlış bir şey yapmışız gibi bakıp hiçbir halt bilmediği sevdamız hakkında konuşmasıydı. Biz kimsenin diline düşmeyi hak etmedik. Kınanmayı hak etmedik." Tekrar yutkundum. "Biz abimin gözünde, tüm mahallenin gözünde baştan aşağıya yasaktık."

Söylemek istediğim çok söz, dile dökmek istediğim kelimelerim vardı. Derdimi anlatmak istiyordum. Yanlış düşüncelerinden kurtulmaları gerekiyordu.

"Onlar için yanlış, günah doluyduk." Başımı kaldırdım ve hepsine sırayla baktım. "Biz sırf birbirimizi seviyoruz diye günahkâr mı olduk?"

Niye tüm âşıklar günahkâr kabul ediliyorlardı?

"Sikerim mahallesini de yanlışını da!" Fero elini masaya vurdu. "Kapalı duvarlar arkasında kendi işledikleri günahları düşünüyorlar mı?"

"Al benden de o kadar." Ela da çıkıştığında şaşkınlık içinde bakakaldım. Öfkeyle, "Millet önce dönüp kendi hayatına baksın. Dört dörtlük insanlar olduklarını mı düşünüyorlar?" dedi.

Nur da sinirle, "Ya bunların neresi dört dörtlük be?" diye çemkirerek konuşmaya başladı. "Bunların hepsi dedikoducu, fesat."

Ramo, "Kimlerin dükkândan neler almaya geldiğini bilseniz insanlara inancınız kalmaz," diye ağzının içinde homurdandı.

"Ama ben o Kartal'a ne yapacağımı biliyorum." Nur yumruğunu iki kere masaya vurdu. Sandalyenin üzerindeki duruşundan, abimi görse bir kaşık suda boğacağını anlayabiliyordum. Kinle dudağını ısırıp seğiren bakışlarla, "Burnundan nasıl getiriyorum onun," diyerek söylendi.

"Kanka sen burnundan getirsen ne olur, düşündüklerini değiştiremedikten sonra," dedim.

İstiyorsa abimi parça parça etsin, abimin Sancak'a dediklerinden daha ağır laflar etsin, kafasındaki inancını değiştirmediği sürece bir adım ileri gidemezdik.

"Kanka kafasına vura vura düşüncelerini değiştiririm ben onun." Nur'un yüzünde gördüğüm sinirli ve kararlı ifade, söylediklerini aynen yapacağını işaret ediyordu. "Güven sen bana."

Nur oturduğu sandalyeden kalkmak için hareketlenirken Ela omzundan sıkıca tuttu ve yerine oturması için tüm gücüyle bastırdı. "O iş öyle olmaz, Nur."

"Nasıl olur, Terzi?"

"Kartal abinin, Sancak abiye yeniden güvenmesini sağlamamız gerekir. Kafasındaki bakış açısını değiştirerek Sancak abinin, Mahira'yı nasıl sevdiğini gösterip kanıtlamamız lazım."

Fero, "Ela doğru söylüyor," deyip Ela'nın sözlerine hak vererek başını salladı. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve düşünerek, "Kartal abi, Sancak abinin bizim kızı ne kadar sevdiğini görmeli. Yıllardır nasıl tertemiz sevdiğini fark etmesi gerek," dedi.

"Kafasına vura vura göstereceğim." Nur ellerini havada sallayarak tekrar kalkmaya çalıştı. "Siz merak etmeyin."

Ramo kalkmaya çalışan Nur'un koluna yapışarak onu kalktığı yere geri oturttu. Üçü de bir olmuş, kızıl kafayla baş etmeye çalışıyordu. Bıkkınlıkla nefesini bırakıp tane tane anlatmayı denedi. "O iş öyle olmaz kızıl kafa. Kendisi görüp fark etmediyse senin çaban hiçbir işe yaramaz."

Nur koluna sarılan parmakları tutarak tek tek açmaya başladı. "İşte siz de şunu anlamıyorsunuz. Adam yıllardır fark etmemiş, şimdi çat diye mi fark edecek?" Üstüne basa basa, "Adam kör. Kör!" diye bağırdı.

Ela elini koluma koyup destek olma amacıyla sıktı. Tebessüm ederek, "İşte biz de görmesini sağlayacağız," dedi.

Şaşkınlıkla masada kafasını sallayan dörtlüye baktım. "Nasıl olacak o?" diye sordum.

"Sancak abi normalde bu kadar rahat Mahira'ya bakamazdı."

Fero'ya, "Nasıl yani?" diye sordum.

Masaya yaklaşarak anlamam için sakince konuşmaya başladı. "Kanka sen onun âşık bakışlarını uzaktan görmedin. Sana bakmaya kıyamayan gözlerini."

Sözleri göğsümün tam ortasına düştü.

Kaç gün, kaç an, kaç saniye bana olan bakışlarını kaçırmıştım?

Kaç günü elimizden almıştım?

Daldığım pişmanlığın arasından anlatmaya devam etti Fero. "Sanki sana baksa zarar görecekmişsin, içindeki yangını görüp kaçacakmışsın gibi korkan bakışlarını görmedin."

Sen kaç anı kaybettin, Mahira?

Sen hayatını niye yaşamayı seçmedin, Mahira?

"Şimdi öyle bakmıyor mu?"

"Bakıyor ama bu sefer farklı." Masanın üzerinde birleştirdiği ellerinin üzerine eğilerek yıllardır benim görmediğim ancak fark ettiği detayları anlatmaya devam etti. "Bu sefer seni kaybederse delirecekmiş gibi bakıyor. Bir kere ele gelen fırsat, hayatının duası kabul olmuş gibi bakıyor."

Ramo'nun bakışları birkaç masa uzağımıza kilitlenmişken Fero'yu destekleyerek kafa salladı. "Kartal abi de değişen bu bakışları görmeli," dedi.

Ela yüreğime su serpmek istercesine, "Kesinlikle," diye mırıldandı. "Siz bir hata, hele günah hiç değilsiniz."

Her seferinde kırılan bir umut yeniden yeşerir miydi? Benimkinin bana karşı hiç insafı yoktu.

"Nasıl olacak o?"

Nur, abime şiddet uygulamaktan vazgeçmiş olacak ki, "Kanka bana bir iki gün müddet ver," diyerek elinin eklemleriyle kafasına vurdu. "Bak nasıl zehir gibi kafam çalışıyor."

"Korkmalı mıyım?" Nur'un fikirleri ve başımıza gelen olaylar silsilesi su gibi zihnimde akmaya başladı.

Nur, "Eh, konu bensem bence korkman gerekiyor," diyerek güldü. Elini yanındaki sarışının sırtına indirerek, "Lan Ramo, sen de bana yardım et," diye doğrudan emrivaki yaptı.

Ramo'ysa hiç düşünmeden, "Başım gözüm üstüne," dedi.

"Abartmayın ama!" Özellikle uyararak ellerimi masada salladım. "Sonra burnumuz boktan çıkmıyor."

Ela gülerek kollarını göğsünde toparladı. "Merak etme kanka," diyerek korktuğum ikiliyi başının ucuyla gösterdi. Bilmiş bir sırıtmayla göz kırptı. "Bunların başında ben ve Fero da olacağız. Takımın beyni olarak kontrol bende."

Nur burun kıvırıp küçümseyerek, "Haspama bakın hele beyinmiş. Asıl beyin benim de siz içimdeki cevheri göremiyorsunuz," diye hepimize hayıflandı.

Ramo geri kalmayarak, "Bir de bende," dedi.

Nur yandan Ramo'ya bakarak üst dişlerini altdudağının üstüne çıkardı. "Zaten zekâ deyince akla da sen gelirsin," dedi.

Kendimi tutamayarak kahkahalar atmaya başladım. İşler bu delilere kalmışsa yanmıştık fakat Sancak'la bizi bir araya getirip abime kabullendirecek ne varsa kabul etmeye, denemeye razıydım.

Masadaki kolaya uzanırken bizimkiler çoktan plan yapmaya koyulmuşlardı. Ellerine, yüreklerine savaşmak için bir neden vermiştik.

Telefonuma gelen mesajla bakışlarım elimdeki içecekten masaya bıraktığım telefonuma kaydı. Göğsüm heyecanla çırpınıp bir yandan korkuyla atarken, ellerim titremeye başladı. İçeceği masaya bırakırken yüzümdeki gülümsemeyi korumaya çalıştım. Kendimi bir daha kaybetmeyecektim.

Mesajın üstünde Sancak'ın ismini gördüğümde daha fazla vakit kaybetmeden yazışmaya girdim.

Sancak: Mahvedenim akşama beni bekle.

Tek bir mesajıyla günüm anında aydınlanırken, göğsümdeki yük kaybolup gitti. Sanki içimdeki fırtınayı duymuştu da bana yazmıştı. Telefonu kilitleyip masaya geri koyarken gülümsedim. Ben, Sancak Kızıltepe'yi bir ömür beklerdim. *Yeter ki yolları bana çıksın...*

Kendi aralarında laf dalaşına başlayan arkadaşlarıma dönerek açtığım içeceğimden yudumladım.

"Oyun mu oynasak?" dediğimde bakışlarım bizden uzaktaki masada ders çalışan Melis'e döndü. "Melis'i de çağırıp kafa dağıtalım."

Herkesin sevdiğine ulaşması için bir şansa ihtiyacı vardı ve elimden ne gelirse yapmaya hazırdım. Ramo heyecanla başını sallayarak avuçlarını masaya dayayıp ayağa kalktı. İşaretparmağını yüzüme sallayıp yalakalık yaparak, "Takımın beyni bu kız diyorum size," dedi.

Nur, Ramo'nun yalakalığına burun kıvırarak çayına uzandı. "Pis yalaka."

"Kızıl bela kıskanma," diyerek kolunun yan tarafını dürttüm. Kolunu çekerek dudak büzdü. "Ne kıskanacağım be," dedi.

"Ben o zaman Melis'i çağırayım."

"Çağır, Ramo." Ela'nın onayını bile duymadan masadan çoktan uzaklaşmıştı.

Kollarımı masaya dayayarak avuçlarımı yüzüme yerleştirdim. "Sizce Melis konusunda ciddi mi?"

Fero uzaklaşan arkadaşına baktı. "Galiba," diyerek omuz silkti. En yakın arkadaşı olarak gözlemlediği düşüncelerini söylemeye devam etti. "Kendini çok kaptırmak istemiyor ama bence çoktan kapıldı gitti."

"O zaman bize de aralarını yapmak düşer," dedim.

Nur bardağını sertçe masaya vurarak kollarını, yukarı doğru çektiği dizlerinin üstüne yasladı. "Zaten şu sıralar kendim dışında herkesin aşk hayatıyla ilgilendiğim için bana uyar."

Fero, "İyice ağzını arayıp dertleşeyim, ondan sonra harekete geçelim," dedi.

Ela'ya dönerek, "Melis kısmı bizde o zaman," diyerek onay için bekledim.

Ela başını hızla sallayarak omzunun üstünden arkasına baktı. Gözlerindeki umut dolu ifadeyle derin bir nefes aldı. Yavaşça başını salladı. "Elimden ne gelirse yapmaya hazırım."

"Kanka acaba mahallenin çöpçatanlık ofisini biz mi açsak?" Nur bulamadığı aşkının isyanıyla rakı içer gibi çayı kafasına dikmeye başladı.

"Oldu, hatta muhtarlığa adaylığımızı da koyalım," dedim.

Göz devirmemi görmemiş olacak ki gülerek, "Koyalım kanka, bizden iyi muhtar mı bulacaklar?" dedi.

Güzelinden bir cevap yapıştırmak üzereyken, Ramo ve Melis'in masaya gelmesiyle söyleyeceğim kelimeleri yutarak gözlerimi kısıp Nur'a baktım.

Bakışlarımı fark ederek tek gözünü kırptı ve *ne oldu* dercesine başını salladı.

Sus diyerek ağzımı oynattım. Mahalleye bir muhtar olmadığımız kalmıştı onu da olursak başımıza taş yağacaktı.

"Oyun oynayacakmışız." Melis'in sesiyle dikkatimi ona çevirdim. "Beni çağırdığınız için çok mutlu oldum. Sabahtan beri ders çalışmaktan sırtım ağrıdı." Kolunu omzunun arkasına atarak bahsettiği yeri ovmaya başladı. "Matematik gittikçe ne kadar zor olabilir diye kendi kendime söylendikçe her seferinde daha da zorlaşıyor."

Ramo ağzını tutamayarak, "Ben seni çalıştırırım," diye lafa atladı.

Fero duyduğu arkadaşının sesiyle şaşkınlıkla içtiği çayı masaya püskürttü. Yüzünü ekşiterek dudağının tek kenarını tiksinmiş gibi havaya kaldırdı. "Ne yaparsın?"

"Ne yaparmış?" Nur da tiksinerek Fero'nun ağzından püsküren çaydan kaçtı.

Ramo boş boş bakarak, "Anlamadım şimdi," diye mırıldandı. Söylediği sözün çok da farkında değilmiş gibi şapşal şapşal gözlerini kırpıştırdı.

"Gerçekten matematiğin iyi mi?" Melis diğerlerinin tepkisini fark etmeden, gözlerinin içi gülerek Ramo'ya döndü. Aşırı mutlu olarak umutla tekrar, "Matematiğin iyi yani," dedi.

"Kimin?" Ramo, Melis'in bakışlarına kilitlenerek kaldı.

"Senin?" Melis kafası karışarak bana döndüğünde yüzümdeki şaşkın ifadeyi gülümsemeye çevirmeye çalıştım. "Ben seni ders çalıştırırım dedin ya, Ramo."

"Kim? Ben mi dedim?"

Fero, "Dedin ya," diye dişlerinin arasından tısladı. "Matematiğim iyi ben seni çalıştırırım diye!"

Ramo elini ensesine atarak endişeyle başını salladı. Ağzından çıkan kelimeleri yeni fark etmişti ve işin içinden nasıl çıkacağına dair en ufak fikri olmadığını, birazdan bayılmak üzere olduğundan anlamıştım. "Dedim, dedim."

Fero üzerine tükürerek, "İyi bok yedin," diye çıkıştı.

Ramo da arkadaşına bakarak başını yavaşça salladı ve dudaklarını *yedim vallahi* diye oynattı.

Nur karışmadan duramayarak sinsice, "Senin matematiğin var mıydı, Ramo?" diye sorduğunda gülüp sandalyeden taklalar atmamak için dudağını bükerek çevirdi.

Ramo, "Ne sandın?" dedi. Gereksiz bir özgüvenle birlikte bakışları, çaktırmamaya çalışarak Melis'e döndü. Bir kere laf ağzından çıkmıştı, eğer döndürürse tüm karizmasını çizdirecekti. "Lisede matematiğim yüksekti."

"Niye bıraktın o zaman lan?" Fero yalan söylediği için birazdan en yakın arkadaşını dövecekti. Tabii ondan önce öfkeden yanan bakışları yakmazsa. "Madem matematik dehan on numara beş yıldızdı, devam etseydin ya!"

"Okumanın bana göre olmadığını gördüm," diye sandalyesini çekerek aklı sıra havayla yerine oturdu. "Okumadan da çok iyi para kazanıyorum."

İçimdeki uslanmaz Mahira, olaya atlayıp dalga geçmemek için kendini zor tutuyordu. Ramo'nun matematiğinin iyi olmasını geçelim, rakamları bildiği için tüm mahalle şükrediyorduk. Matematik dersini bırakmasaydı öğretmeni bunun yüzünden okulu bırakacaktı. Dersi bıraktığı gün hâlâ öğretmeni tarafından kutlanıyordu.

"Olmaz," diyen Melis başını iki yana salladı ve yan masadan çektiği sandalyeye oturdu. "Bence herkes okumalı."

"Buna katılıyorum," diye hak vererek kollarımı göğsümde toparladım. Kırmızı çizgilerimden biri olduğu için ciddiyetle konuya cevap verdim. "Özellikle kadınlar okumalı ve kendi ayakları üzerinde durmalı."

"Ben de Mahira'ya katılıyorum." Ela hemen arkamdan yanıtladı. "Meslek sahibi olmamız gerekiyor ki bu hayatın karşısında dimdik durabilelim."

"O yüzden ben okuyacağım. Annemle kendimize yeni bir hayat hazırlamak için kendi mesleğimi kazanmalıyım." Melis gururla başını dikleştirdiğinde hikâyesini merak ederek elimi masaya yasladım. Kim bilir nasıl bir hayatı vardı? Ramo'ya hevesle dönüp, "Beni matematik çalıştırırsan çok mutlu olurum," dedi.

"E-evet tabii." Ramo dediğinin büyüklüğünün yeni farkına varmış olacak ki korkan bakışlarını bana doğru çevirerek ağzını oynattı. *Yardım et.*

Ramo'nun gereksiz atlayışı ve Melis'in hevesini kırmasına sinirlenerek kafasına masadaki bardaklardan birini atmamak için zor durdum. Böyle bir konuda nasıl ağzına sahip çıkmazdı aklım almıyordu. Kalbi aklını nasıl çelmişti de lafını geri alamıyordu?

İkisi için bir yol bulma amacıyla, "Ramo'yla birkaç gün işimiz var, ondan sonra seni çalıştırsa olur mu? Bu arada sen de çalışmak istediğin konuyu ona söylersin," diye çözüm bulmaya çalışarak konuştum.

İşin içinden nasıl çıkacaktım bilmiyordum ama arkadaşlarıma yardım etmenin mutlaka bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Melis sevinçle gülümseyerek, "Olur olur, ben de kimya çalışırım," diye yanıtladı.

Aklıma takılan bir detayı çekinerek sordum. "Dershaneye gitmiyor musun?"

Melis'i ne zaman görsem veya ne zaman sorsam hep burada ders çalışıyordu. Dershaneye veya okula gittiğini hiç duymamıştım.

Melis soruma biraz çekinerek omuz silkti ve bakışlarını kaçırdı. "Dayım göndermeye çalışıyor ama çok zorlamak istemiyorum. Zaten annemle bize

bakıyor," diyerek tekrar omuz silkip gülümsemeye çalıştı. "Kendim çalışır hallederim."

Melis sesini ne kadar mutlu çıkarmaya çalışsa da içindeki sıkıntıyı hissedebiliyordum ve bu, kendimi berbat hissetmeme neden oluyordu. Kızlarla birbirimize baktığımızda akıllarından ne geçtiğini biliyordum. Mutlaka bir şeyler yapmamız gerekiyordu. Öylece yerimizde duramazdık.

"Tabii halledersin canım. Akıllı kızsın sen," diye üzgün havasını dağıtmaya çalıştım.

Dershane konusunu en kısa sürede Sancak'a açacaktım ve Melis'e bir şekilde yardım etmenin yolunu bulacaktık.

"Ee, ne oynuyoruz?" Melis havadaki çaresiz kokuyu dağıtmaya çalışarak ellerini çırptı. "Hadi takım oyunlarını konuşalım."

Kızlarla bizim evin önüne geldiğimizde, yolun ortasında durarak üzüntüyle başımı Sancakların evine çevirip iç çektim. Birkaç hafta önce aile olarak Kızıltepelerin masasında akşam yemeği yiyorduk ve ne kadar güzel bir aile olduğumuz hakkında konuşup aynı sofrayı paylaşıyorduk.

Hatta yıllar yılları takip ettiği süre zarfında bu geleneği devam ettiriyorduk. Babam hayattayken en dikkat ettiği şey, güzel bir aile tablosu kurmaktı. İstediği, bir gün tüm sevdikleriyle kamp yapıp anın tadını çıkarmaktı ancak bu isteği artık hayal olmuştu.

Nur elini koluma sarıp, "Üzülme kanka," diyerek başını yasladı. Hüzünle konuşurken beni teselli etmeye çalıştı. "Her şey eski haline dönecek."

"Ya dönmezse?" Artık korkularımın arasına bu soru da yerleşmişti.

"İşleri her zaman bir şekilde yoluna sokmadık mı?"

Ela benim yerime cevapladı. "Soktuk."

"Yine yapacağız," diye omuz silkti Nur. "Pes etmenin bize göre olmadığını biliyoruz. İşleri rayından çıkarırız, belki elimize yüzümüze bulaştırırız ama kurtuluruz."

Dolan gözlerimle güldüm. "En sonunda da başımızın belası üç erkeğe yakalanırız."

"Şey," diye araya giren Ela, "Baş belası olan biziz," dedi.

"Eh doğru," diyerek Nur'la kahkaha attık. "Tekdüze olmak pek bize göre değil. İyi olduğumuzu savunmuyoruz ama kötü de değiliz. Kendi doğrularımızla hayatta kalmaya çalışıyoruz."

Nur, "Kanka tek bir özelliği taşımak pek bize göre değil," diyerek göz kırptı. Bedenini bedenime çarparak neşe içinde devam etti. "Hem ne demişler; herkesin bir alıcısı vardır. Seninki Sancak abi ve seni böyle seviyor."

"Acaba sizinkiler kim olacak?"

"Öf, bu gidişle ne zengin koca kalacak ne de eli yüzü düzgün biri. Evde kaldık kesin."

"Bu güzellikle mi?" İkisinin de omzuna kolumu attım. "Hem bakarsınız şans yüzünüze güler."

Nur sözlerime azıcık bile inanmayarak, "He kanka, he," diye dalga geçti. "En son bunu dediğimizde şans bir tarafımıza güldü."

Nur'u ikna etmek için başka sözler söyleyeceğim sırada evimizin önüne iki araç sanki birbiriyle yarışıyormuş gibi giriş yaptı. Kızlarla şaşkınlıkla birbirimize bakarken tanıdık arabayla omuzlarım düştü. İlk gelen ve sert bir fren sesiyle duran gri araba, Kartal abimin araba lazım olduğunda arkadaşından aldığı araçtı. Tam karşısında durup Sancakların evinin önünde duran arabaysa Volkan abimin kendi arabasıydı.

Nur şaşkınlıkla iki arabaya da bakışlarını çevirip, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diyerek öne doğru korkuyla adımladım. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ama içimdeki ses, hiç güzel şeyler söylemiyor."

"Eh, o zaman göreceğiz," diye mırıldandı Ela. "Çünkü ben de aynı duyguları paylaşıyorum."

Gri arabanın kapısı hızla açılırken araçlara doğru ilerlemeye başladık. Başka bir kavgaya daha izin vermeye niyetli değildim.

Kartal abim arabasından dışarı çıkarak bakışlarını bana doğru çevirdi. Arabayı sürüşünün aksine sakin ama eğlenen bir ifadeyle gülerek konuştu. "Selam kardeşim," diye başının ucuyla arabayı gösterdi. "Bak sana kimi getirdim?"

Neşesine şaşırıp kaşlarımı anlamayarak kaldırdım ve daha fazla ilerlemeden durdum. Abime kimi getirdiğini sormak istiyordum ancak arabanın önünden geçip yolcu koltuğunun olduğu yere koştuğunda gözlerim kocaman oldu. Göğsümde saçma bir kalp ağrısı başladı.

İnanmak istemeyerek soluğumu bıraktım. "Hayır yoksa o..." diye gözlerimi kararmış camlara çevirdim.

Abimin kapısını bu hayatta açacağı ve çekineceği tek kişi vardı. Onu da hiç üşenmeden köyden alıp gelmişti.

"Abi bunu yapmış olamazsın ya!" diye bağırdım.

Abim yolcu kapısını açmadan önce diğer arabaya eliyle selam verdi ve eğlenmesine kaldığı yerden devam ederek kapıyı büyük bir keyifle açtı.

İnecek kişiye elini uzattığı sırada içeriden önce bir adet baston çıkarak yere dokundu, aynı sırada nerede görsem tanıyacağım lastikli ayakkabılar ve bilekten şalvarın görüntüsü çıktı.

Nur korkuyla, "Yoksa o?" diye koşturarak yanıma geldi.

"Yedi bela Zümrüt," dediğimde ses tonum korkuyla çıkıyordu.

"Babaannen mi yani?" Ela bile korkuyla fısıldadığında başımı salladım.

Herkes babaannemin nasıl bir bela olduğunu bilirdi. Kendimi ortaya hiç katmak istemiyordum ancak ben bile yanında süt dökmüş kedi sayılırdım. Yaptıkları hâlâ kulaktan kulağa dolaşır, köylüler yanlış yapıp da babaannemin diline düşerler diye çekinerek konuşurlardı.

Abimin arabasının kapı açılma sesiyle gözlerimi kısıp korkuyla başımı Sancakların evinin önüne çevirdim. Galiba abilerim hepten mahalleyi patlatmak istiyorlardı, yoksa iki pimi çekilmiş bombayı tekrar mahalleye getirmelerinin başka açıklaması olamazdı.

Abim arabadan indiğinde aynı Kartal abimin yaptığı şekilde ön yolcu kapısının olduğu tarafa geçti ve Kartal abime döndü.

"Bu savaşı sen istedin," diye yüksek sesle seslendikten sonra kapıyı açtı. Elini içeri uzatıp, "Gel bakalım güzellik," dedi.

Nur, "Galiba bu da can düşmanı Güllü," diyerek gözlerini arabalardan çekemeden konuştu.

Ela'ysa olayların çoğundan bihaber şekilde, "Yani Sancak'ın babaannesi," diye yanıtladı.

"Evet." Zorlukla yutkunarak kızlara korkuyla fısıldadım. "Canını seven bu ikiliyi yan yana getirmez."

Çocukluğumun didişmeden duramayan iki korkulu rüyası arabalardan inerken, arkamı dönüp kaçmamak için kendimi zor tuttum. Kızların kollarından tutarak onları kendime doğru çektim.

"Ela çabuk Fatma teyzeyi çağır. Nur sen de annemi çünkü bu ikili, yedi düveli karıştırdıkları yetmiyormuş gibi şimdi de Kızıltepe Mahallesi'ni karıştıracaklar."

4. BÖLÜM

Kızları yanıma çektiğim hızla iki yana doğru ittirirken, ne yapacağımı bilemeyerek öne doğru adımladım ancak aynı hızla vazgeçerek tıpış tıpış eski yerime geçtim.

Belayı ben mi yanıma çağırmıştım da ilgilenecektim? Abimler nasıl getirdilerse sorumluluğuyla da yüzleşmelilerdi.

Kızlar zaman kaybetmeden evlere doğru koşturduğunda kontrol etmek için çabucak ellerimi saçlarıma götürdüm. Eteğimin boyunu düzeltirken babaannemin bağırtısıyla yerimde sıçradım.

"Hiç uğraşma, Mahira Hanım. Yediğin haltlardan haberim var." Aksi sesiyle birlikte başımı hızla kaldırdım.

"Kimin?" Şirin olduğunu düşündüğüm bir gülümsemeyle bakarak elimi salladım. "Benim mi?" diye sordum.

Kaşlarını çatarak, "Senin," diye bastonunu sertçe yere vurdu.

Babaannem kanun gibi kadınlardandı. Neredeyse seksen yaşına gelmesine rağmen hâlâ taş gibiydi. Yaşıtları hastane hastane gezip kendilerine uygun tabut bakarken, bizimki dağda bayırda dolaşıp ot toplardı.

"Karışma kıza!" Sancak'ın babaannesi, Volkan abimin kolundan tutarak öne doğru adımladı. Gayet keyifli ve memnun bir ses tonuyla nispet yaparak, "Mahira gelinim olacakmışsın," dedi.

"Nah olacak!" Babaannem bastonuyla hızlı hızlı yanıma gelirken bir yandan da laf yetiştiriyordu. "Bizde size verecek kız yok."

İki yaşlı kadın normalde dünya tatlısı insanlardı. *Normalde yani...* Ancak bizim hayatımızın uzaktan yakından normalle alakası yoktu.

Sancak'ın babaannesi Güllü nine patavatsızlığıyla meşhurken Zümrüt ninemse ağzına geleni söylemekle meşhurdu.

"Niyeymiş o?" diye boşta kalan elini beline yerleştirerek, "Sancak oğlumdan daha iyi damat mı bulacaksınız?" dedi.

"Evet." Babaannem başından düşmek üzere olan keşanım iki yanından çekiştirerek düzeltti. "Senin gibi zillinin torununu alacak değilim."

"Bana bak, sen kime zilli diyorsun yaşayan cenaze!" Güllü ninenin ağzından çıkanla dudaklarım kocaman açılırken ellerimi ağzıma kapattım.

Güllü ninenin, babaannemi vurmayı en sevdiği kısmı yaşıydı çünkü kendisi babaannemden beş yaş küçüktü ve bunu kullanmaktan da asla çekinmezdi.

"Ulan tutmayın beni şimdi bu karının kafasını kıracağım." Babaannem bastonunu havaya kaldırarak Güllü nineye döndüğünde yerimden fırlayarak yanına koşturdum. İlk günden birinin kafasını yarmaması iyi olurdu.

Kartal abim kolundan tutarak geriye doğru çekmeye başladı. "Rahat dur bir babaanne," dedi.

Güllü nine, "Tutmayın bakalım ne yapabilecek?" dediğinde düşmemek için sıkı sıkı Volkan abimi tutuyordu. "Daha bastonsuz ayakta duramıyor."

İkisinin ortasında durarak arada bariyer olmaya çalıştım. Bıkkın bir ses tonuyla ellerimi belime yasladım. "Bir kerecik olsun mevzuyu uzamadan kapatabilir miyiz?"

"Bu yaşlı karı bana zilli demeseydi tüm bunlar yaşanmazdı!"

"Yaşlı karı anandır senin!"

"Anamı bu işe karıştırma bunak."

"Tencere dibin kara seninki benden kara." Babaannem hâlâ Kartal abimden kurtulmaya çalışıyordu. "Kartal bu karının burada olduğunu niye söylemedin bana?"

Bastonunu Kartal abimin ayağına sinirle geçirdiğinde abim acıyla havaya zıpladı. "Babaanne!"

Babaannemse abimin canının acımasını umursamadan gayet rahat bir tonda, "Birazdan kafana gelecek baston," diye uyardı.

"Güllü ninenin geleceğini bilmiyordum ki!" Abim suçu büyük abime atarken ayağını ovuşturuyordu. "Volkan gitmiş getirmiş."

Babaannem sinirle büyük abime dönüp, "Kanı bozuk!" diyerek ayaklarına doğru tükürdü. Öfke içinde bastonunu sağa sola sallayıp bağırdı. "Bilmiyor musun bu karının olduğu yere ayak basmam!"

"Şimdi suçlu ben mi oluyorum?" Volkan abim sinirle küçük abime döndü. "Seni alıp gelen bu."

"Sen de Güllü nineyi getirdin!"

"Tabii getirecek eşek herif!" Güllü nine yeterince sustuğunu düşünerek, "Oğlumun evine gelirken size mi soracaktım?" diye söylendi ve babaanneme tekrar bağırmaya başladı. "Gelirken sana mı soracaktım zırdeli?"

Babaannem elindeki bastonu kaldırarak Volkan abimlere doğru salladı. "Şimdi seni gebertmem mi zilli?" diye tehdit etti ve öne doğru fırladı.

Gözlerim kocaman açılırken arada kaynamamak için, "İmdat!" diye dayanamayarak bağırdım. Geleli daha on dakika olmamıştı ve şimdiden kendimi Ankara'nın yokuşlarından atmama sebep olacaklardı. "Biri beni bu ikiliden kurtarsın."

Annem sesimi duymuş olacak ki bahçe kapısını açıp yanıma doğru koşturdu. Telaş ve korku içinde elini göğsünün üzerine koydu ve endişeyle bana bakarak, "Ne oluyor burada?" diye sordu.

Belli ki canım beceriksiz arkadaşım Nur, anneme kimin geldiğini söylemeyip sadece dışarı çıkmasını sağlamıştı. Annemle göz göze geldiğimizde korkarak elimi kaldırdım. Tek gözümü kapatarak huysuzluk çıkarmaya devam eden babaannemi işaret ettim.

"Anne," diye uyardım.

Annem gösterdiğim yere dönüp kimin geldiğini gördüğünde kendini tutamadı ve çileden çıkarak sinirle abime dönüp, "Ağzına sıçayım, Kartal!" diye hiç beklemediğimiz o küfrü salladı. Daha sonra kimin yanında ne söylediğini fark ederek eliyle ağzını kapatırken, söylene söylene onlara doğru yürüdü. Abimi tehdit ederek, "Seni gebertmez miyim?" dedi.

Ağzımdan çıkacak kahkahayı bastırmak için elimi dudaklarıma kapatıp arkamı döndüm ve kıkırtı kaçırarak güldüm.

Babaannem kimin geldiğini gördüğünde anneme dönüp, "Gelin," diyerek hoşnutsuzlukla konuştu.

Annem, "Zümrüt anne," dediğinde samimiyetsiz neşesine gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Role bürünerek burnundan sesli şekilde nefes bırakıp, "Ne iyi ettin de geldin," dedi.

Babaannem, "Öyle mi dersin?" diyerek elini uzatarak bileğini büktü ki annem öpebilsin. "Kızın elimi öpmeye tenezzül etmedi."

"Aa, babaanne sen de," diye annemin ters bakışları altında babaannemin uzattığı elini tuttum. "En sevdiğim kadın sensin, bilmiyor musun?"

"Uyy yalancı." Babaannem anında özüne dönerken bozuntuya vermemeye çalıştım. Güllü ninenin yanında Karadeniz ağzını belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. Elini gözüne götürüp, "Ha bende bunu yutacak göz var midir, bak bakayim," dedi.

Babaannemin elini gözünden çekerek alınmışçasına, "Benim hiç yalan söylediğimi gördün mü babaanne?" dedim.

"Uy." Elini yanağıma koyup sıktı. "Sen bana çekmişsin, yalan söylemezsin."

Güllü nine birden kahkahayı patlattığında babaannem kahverengi gözlerini kısarak bakışlarını sesin geldiği yöne çevirdi.

"Bu deli kadın hiç yalan söylemediğini mi söyledi, yoksa kulaklarım yanlış mı duydu?"

"Ula cinsine tükürdüğümün çatlağı." Babaannem omzumdan tutarak önünden çekilmem için beni kenara itekledi. "Kulak mı var sende?"

"Size köyde ne yedirip içiriyorlar? Omzumu çürüttün babaanne," diye acı içinde söylenip omzumu tutarak ovuşturdum.

Güllü nine tiksintiyle bakarak, "Yalanın hası sende değil mi, Zümrüt?" deyip titreyen eliyle işaret etti. "Bu mavalları anca bu çocuklara yedirirsin."

Sancakların bahçe kapısı hızla açıldığında içeriden çıkan Fatma teyze ve Mustafa amca koştura koştura Güllü ninenin yanına ilerlediler. Onlar da bu ikilinin kavgasının mahalleyi birbirine katabileceğini biliyorlardı.

Fatma teyze, "Anne bak, yeni bir kavga başlatmayın," diye koşturarak annesinin yanına geldiğinde Volkan abimin omzuna dokundu. Onun da bu ikilinin mahallelerine gelmelerinden pek mutlu olmadığı ortadaydı. Sabır çekmek isteyerek, "Oğlum biz ilgileniriz annemle, sen nineni eve götür," dedi.

"Götüreyim Fatma teyze, yoksa tüm mahalleye rezil olacağız."

Babaannem sinirle, "Ula şimdi biz mi rezil oldik?" diyerek elindeki bastonu yanına gelen Volkan abimin sırtına geçirdi. "Siz zaten yeterunce rezil oldiniz."

Volkan abim geriye kaçarken Kartal abime öfkeyle baktı. "Al işte ortalığı karıştırdın. İkisinden biri ölmeden babaannemi eve götür."

Kartal abim, büyük abimi umursamadan ninemin koluna girerek küçükken yaptığı gibi göze girmek için yalakalık yaptı. "Bunlar yeterince rezil zaten babaanne. Gel biz eve gidip çay içelim," dedi.

"Gideruz gideruz da bu karının kafasını kirayım bi."

Kaosu terse çevirmek için, "Babaanne yine konuşman kayıyor," diye kulağına eğilerek fısıldadım çünkü Güllü ninenin yanında konuşmasına dikkat ediyordu, yoksa alay konusu olacaktı. "Hani benim için sorun değil de," diyerek arkamı işaret ettim. "Güllü nine fark etsin istemezsin."

"Aman aman," diye fısıldayarak bu sefer o, Kartal abimin koluna girdi. "Babaannesinin Kartal'ı gidelim hadi."

Kartal abim, "Gidelim, Zümrüt'üm," dediğinde *yalaka* diye bağırmamak için kendimi zor tuttum. Yerden aldığım taşı kafasına atsam acaba aklı başına gelir miydi?

Kartal abim eve gitmek için babaanneme eşlik ederken bana seslenmeyi unutmadı. "Sen de arkamdan geliyorsun, Mahira."

O taşı kesinlikle kafasına atmam gerekiyordu!

Volkan abimle göz göze gelir gelmez koşarak yanına gidip koluna girdim. Tek kaşımı havaya kaldırıp havalı bir ses tonuyla, "Volkan abim nereye, ben oraya!" dedikten sonra elimle artistik bir selam çakıp kahkaha attım. "Hadi selametle!"

"Ula bana bakın uşaklar." Babaannem yolun ortasında durarak bastonunu havada salladı. Bir saniye bile çekinmeden bizi tehdit ederek, "Bu bastoni gördünüz mi? İkiniz bu karının yanında durmaya devam ederseniz kafanızın tasina..." dedi.

"İndirirsin anladık," dedi Volkan abim iç çekerek. Sonra kolunu omzuma attı. "Geliyoruz arkanızdan."

"Ha hizli olun!"

"Anne sen de bu iki delibaşla git, evi birbirine katmasınlar."

"Evi katsalar ne olacak ki, Volkan?" Annemin sesi öylesine yorgundu ki gözleri neredeyse kapanacak, hatta birazdan düşüp bayılacak gibiydi. "Bunlar mahalleyi karıştırmaya gelmişler işte."

Annemle aynı bıkkın ve yorgun ses tonuyla, "Aldık başımıza bela," diye söylendim.

"Güllü teyze hoş geldin. Pek konuşamadık ama bir ara ziyaretine geleceğim," dedi annem elini öpmek için yanına giderken.

"Sen o kocakarıya sahip çık yeter kızım," dedi Güllü nine, annemi yanaklarından öperek. "Deli evi yakar, maazallah."

"Anne, çocukların yanında öyle konuşma," diye uyardı Fatma teyze bize mahcup bir bakış atarak.

"Şunların çocukluk yaşı mı kalmış sanki!" Güllü ninenin ağzı bir açıldı mı, susturabilene aşk olsundu. "Bunları niye hâlâ evlendirmedin kızım?"

"Teyzem, Mahira'nın daha yaşı var," dedi annem hafifçe gülümseyerek ama Güllü nine lafı ağzında bırakmayarak, "Onun yaşı var da bizim oğlanın yaşı mı kaldı?" dedi.

"Anne!" dedi Fatma teyze uyarı dolu bir sesle.

"Ay, sen de hep anne anne!" diyerek Fatma teyzenin sözünü elinin tersiyle savuşturdu Güllü nine. "Ne varmış yani?"

"Çocuklar ne zaman isterlerse o zaman evlenirler," dedi Fatma teyze daha kararlı bir sesle.

Güllü nine iç çekti, oğlunun koluna girdi. "Eh be kızım. Siz bu kafayla torun falan göremezsiniz." Ardından hiçbir şey dememiş gibi eve doğru yürümeye başladı.

Volkan abime yavaşça yaklaştım. Dirseğimle hafifçe dürterken bakışlarım evin avlusundaki kalabalıkta dolaşıyor, kulağıma çalınan fısıltılar içimi kemiriyordu.

"Abi," dediğimde sesim rüzgâra karışacak kadar kısıktı. "Torun morun diyorlar. Hadi, biz ufaktan eve kaçalım."

Abim, sanki söylediklerimden kaçacak yer arar gibi başını kaldırdı ve eve doğru baktı. O bakışta tarif edilmesi zor bir yorgunluk, sessiz bir çaresizlik vardı.

"Kaçalım abiciğim, kaçalım da," dedi dudaklarının kenarına acı bir gülümseme yerleşerek. "Babaannem en son bana gelin bakıyordu."

Onun bu haline gülmeden edemedim. Sırtına iki tane hafif şaplak kondurdum. "Ağlama koca bebeğim."

Sözüm daha havada asılıyken abimin yüzü sertleşti. Bir anda kolunu boynumun altına geçirip beni kendine çekti. Adımlarını hızlandırarak eve doğru yürümeye başladı.

"Senin tuzun kuru tabii. Rahat rahat konuşuyorsun. Siz bir Sancak'la evlenmeye kalkın, bak ben o Sancak'a *âdetimizdir* diyerek ne işkenceler yapıyorum?" dedi.

Sözleri bir anda kafamı karıştırdığında tükürüğüm yanlış yola girip deli gibi öksürmeme sebep oldu. Abim kahkaha atarak sırtıma vurdu. Nefesimi toparladığımda dolan gözlerimi yüzüne çevirdim ve ölümden kurtulmanın aksiliğiyle, "Abi! Çok kötüsün," diye söylendim.

"Gerçekler abiciğim," diye karşılık verdi gözlerinde alaycı bir parıltıyla.

Dudaklarımı bükerek, "Bence sen şu yaşında hâlâ evde kaldığına yan," dedim.

Başını hafifçe yana eğerek ve özellikle belirtmek isteyerek, "Seninki de benimle yaşıt yalnız," dedi.

"Benimkinin adayı var," dedim elimi alnıma siper edip etrafı kolaçan ederek. "Seninki nerede? Ah yok çünkü."

Alnımdaki elimi avucunun içine alıp açtı. Bahçe kapısını gıcırdatarak araladı ve beni öne doğru itti. "Çok konuşma istersen, yoksa bu gidişle koruyucu meleğini kaybedeceksin."

"İyi, ben öleyim!"

"Yok artık," dedi bana inanamaz gibi bakarak. "O ajitasyonunu içeride-ki iki deliye sakla."

Tüm neşem geldiği hızla kaçarken yüzümdeki gülümseme silindi ve omuzlarım hayatımın ağırlığıyla aşağıya doğru çöktü. Tuttuğum nefesimi bırakırken başımı yavaşça aşağı yukarı salladım.

O an abim önümde durdu. Elleri, sanki bütün dünyayı taşıyormuş gibi ağır ve güvenli bir şekilde yanağıma kondu. Başımı kaldırdı. Konuşurken gözleri ciddiyetle parlıyordu. "Öyle boynunu bükersen seni üzenlerin boy-nunu koparmam gerekecek. Ben seni böyle yetiştirmedim. Kaldır kafanı, Mahira!"

O bakışı bütün kelimelerden daha çok şey söylüyordu. Ne olursa olsun, sırtımı dayayabileceğim bir dağ, yolumda akıp gidecek bir su olduğunu bilmemi istiyordu.

İlk lafına gönderme yaparak, "O zaman içeridekilerden başlaman gere-kiyor," dedim.

Yanaklarımı hafifçe sıkıp başını eğdi. Gayet ciddi ve korumacı tavırlar içerisinde, "O zaman Kartal'ın kafasını kırmakla başlarım," dedi.

Hissettiklerimi çaktırmamaya çalışarak, "Çoktan kırıldı bence," diye şakaya vurmaya çalıştım.

Kollarını omuzlarıma sarıp başımı göğsüne doğru çekerken sessizce gül-dü. "Kafasını değilse de inadını kırarız biz de."

Beline sıkıca sarılırken aklımdan çıkmayan adamı sordum. "Sancak'ı gördün mü?"

"Evet gördüm. Siz kon-" Cümlesini tamamlayamadan arkadan kısık bir ses yükseldi.

"Şey Mahira, ben eve gideceğim." Ela'nın tanıdık sesiyle abime sardığım kollarımı açarak geriye çekildim. "Nur, babaannenin bastonunu görünce çoktan evin yolunu tuttu."

"Hiç şaşırmadım," diyerek kıkırdadım. Babaannem yazları bize geldi-ğinde Nur sopasından az nasibini almamıştı. Kızda resmen travmaya sebep olmuştu.

Abime kaçamak bir bakış attığım anda o da gözlerini bana çevirdi.

Ela sesinde hafif bir kırılmayla, "Yarın görüşürüz," dediğinde adımlarımı yavaşlatarak Ela'ya döndüm. "İyi misin?" dedim abimin yanından geçerken.

Ela sanki yakalanmış gibi bir an durdu. Başını hafifçe eğip sonra aceleyle yukarı kaldırdı. Gülümsemeye çalışarak başını aşağı yukarı salladı. "İyiyim, iyiyim," dedi sesinde titrek bir telaşla. Arkasını işaret edip adım adım gerilemeye başladı. "Akşam yemeği saati geldi, gideyim ben."

Onun bu aceleciliğini sorgulamak istedim ama bakışlarındaki kaçışı görünce vazgeçtim. Elimi sallayarak, "O zaman görüşürüz. İyi akşamlar," dedim.

"İyi akşamlar," diye fısıldadı. Ardından hiç vakit kaybetmeden arkasını döndü. Adımları sanki oradan ne kadar hızlı uzaklaşırsa o kadar iyi olacakmış gibiydi. Bahçe kapısından çıkıp sokakta kayboldu.

Öylece kaldım. Ellerimi birbirine kenetleyip abime döndüm ama aklım hâlâ Ela'daydı. O an, neye bu kadar üzülüp de eve kaçarcasına gitmeye çalıştığını bilmiyordum. Ama biliyordum ki öğrenmezsem cevapsız kalan bu küçük sır, içimde büyüyen bir dert olacaktı.

"Biz de eve girelim o zaman."

Abimin olduğu yere baktığımda boş olduğunu görerek son kelimelerimi havaya söyledim.

"Bugün nasıl bir güne kalktım bilmiyorum ama kafayı yememe," derken tırnağımın ucunu gösterdim. "Şu kadar kaldı."

Aralık kapıdan geçmeden önce ayakkabılarımı çıkararak içeri aldım. Kalçamla kapıyı kapatırken içeriden babaannemin emir dağıtan sesini duyabiliyordum. Ayaklarım geri geri giderken, istemeyerek salon kapısının ucunda durdum. Belki uzun süre ses çıkarmadan durursam kimse beni fark etmezdi.

Normalde olsa duymayacağı o kulakları kapıda erketeye yatmış gibi, "Geldun mu babaannesinin çiçeğu?" diye sordu.

Anlaşılan bizim Zümrüt Hatun'dan kaçış yoktu. Bıkkın ses tonumu gizlemeye çalışarak, "Geldim babaanne, geldim," dedim.

"Geç bakayum şu oraya." Bastonunun ucuyla karşısındaki özellikle boş bırakılmış koltuğu gösterdi.

Tatlı bir gülümseme sunmaya çalışarak, "Geçmesem," dedim. Hatta olduğum yerde şirin bir halde kalmaya çalıştım ancak birden arkasını dönüp bastonunu kafama sallayınca, korku içinde zıplayarak yana kaçtım.

"Niye sinirleniyorsun Zümrüt Sultan, ben zaten geçecektim."

"Ziv ziv gezeceğune geç şu oraya."

Babaannemin tam yanında oturan ve pis pis gülen Kartal abime gözlerimi kıstım. Elime düştüğünde onu mahvedecektim. Babaannemden başka bir vuruş yemeden kontrollü bir şekilde oturacağım yere geri geri ilerledim.

Bakışlarım hâlâ abimin üzerindeyken başparmağımı bir kulağımın altından diğerine hareket ettirdim. Ağzımı sessizce ama kin ve intikam dolu halde *sen bittin* diye oynattım.

Kartal abim aldırmayarak burun kıvırdı ve küçümser tavırlarla, "Herkes geldiğine göre sultanım, hesap vakti başlasın," dedi.

Annem ayağındaki terliğe uzanarak başını salladı ve gözlerini kısarak, "Bekle sen! Hesabın büyüğünü bana vereceksin," dedi.

"Gelun!" Babaannem birden bağırdığında hepimiz yerimizde sıçradık. "Sen yemeği hazırla."

Sol tarafımda kalan Volkan abime doğru eğildim. "İşine gelince ne de güzel konuşuyor."

"Sorma, sorma," dedi abim.

Annem uzandığı terliği geri yerine koyarken, burnundan soluyarak oturduğu yerden kalktı. Babaannem köye döndüğünde Kartal abimin kafasındaki kırılacak terliklerin sayısını hayal bile edemiyordum.

Annem, kaynanasına saygısını bozmadan, "Acıkmışsındır anne," diyerek derin bir nefes alıp devam etti. "Hemen sofrayı kurarım."

Abime eğilip kimsenin duyamayacağı bir ses kısıklığıyla, "Annem var ya, Kartal abimi ince ince kıyacak," diye elimi bıçak şekline sokarak avucumda gezdirdim.

Volkan abim sessizce gülerek, "Sonra bir güzel haşlayacak," diye sözümü tamamladı.

Annem, Kartal abime son kez kötü kötü baktıktan sonra yavaşça salondan çıkarken abimin oturduğu yere doğru kaymaya başladım. Bu işin sonu hiç güzel gözükmüyordu.

"Şimdu gelelum size," dedi.

"Bence gelmeyelim babaanne," diyerek ayağa kalktım. "Hem sen acıkmadın mı bakayım?"

"Otir sen, otir." Bastonunu tekrar yere vurduğunda kalktığım hızla oturdum. "De bakayim bana," dedi.

"Neyi?"

Kartal abim ne ara aldığını bilmediğim çayını arkasına yaslanmış, keyifle yudumluyordu. Birazdan üstün Ankaralı ve Trabzonlu genlerimi ortaya karıştırıp abimin üstüne atlayacaktım.

"Sen Sancak'a mi âşuk oldun?" dediğinde Kartal abim ağzındaki çayı püskürttü ve elindeki bardağı zar zor kontrol ederek babaanneme döndü.

"Aşk maşk deme, Zümrüt Sultan!"

Babaannem kahkahadan yerlere serilmeme yetecek şekilde bastonunu Kartal abimin sırtına geçirdiğinde, dudaklarımı işaret ve ortaparmağımın arasına kıstırarak tuttum. "Sen sus bakayum!"

Arkamı dönerek Volkan abimle göz göze geldiğimizde kendimizi tutamayarak sesli şekilde gülmeye başladık.

"Babaanne!" diye bağırdı Kartal abim.

"Ne?"

"He konunun dışına çıkaysun!"

"Aa doğri," dedi babaannem.

"Pes vallahi," diyerek gözlerimi devirdim. Yaka silkerek, "İşbirliğiniz gözlerimi yaşartıyor," deyip sahte gözyaşlarımı işaretparmağımın tersiyle sildim.

Babaannem burun kıvırarak, "Sen Sancak'la aşk yaşıyorsin he mi de o karının toriniyla?" diye sordu.

"Fesuphanallah." Kartal abim tespihini çıkararak avucunda ezdi.

Volkan abim dayanamayarak arkadaşına ve bana destek çıkmak için cümlenin arasına girip, "Zümrüt Sultan, sen Sancak'ı çok severdin," diye hatırlattı.

Sancak'ı sevmemek mümkün müydü? Sancak gibi bir adamın sevilmeme ihtimali var mıydı?

Babaannem bastonuna yaslanarak düşünceli düşünceli başını salladı. "Haklısun. Uşak hem yakışıklı hem de işu var."

Abim lafa atlamadan, ondan önce lafa girişti. "Hem çocukluğunu biliyorsun hem gençliğini. Ayrıca," diye tek tek parmaklarımla saymaya başladım. "Efendi, düzgün, işi var, evi var, arabası var..."

Kendimi saymaya kaptırdığımda Kartal abim, babaannemin de kendini kaptırarak sallandığını gördüğünde sözümü elindeki bardağı masaya sertçe koyarak bozdu. Babaannemi kandırmayı başardığımızda her türlü kaybedeceğini biliyordu.

"Babaanne, Güllü ninenin torunundan bahsediyoruz. Senin aşkını elinden alan kadının torununa kız mı vereceğiz?" diye en hassas noktadan giriş yaptı.

Volkan abim iki elini havaya kaldırarak, "Yuh, Kartal!" diye bağırdı. Bu kadar ileri gidemeyeceğini düşündüğümüz her seferinde daha da ileri gidiyordu. "Bu kadar bel altı vuramazsın."

Kartal abim kaşlarını hafifçe kaldırdı. Dudağının kenarında küçümseyen bir gülümseme belirirken, "Savaşta ve yarışta her şey mübahtır," dedi.

O sırada derin, biraz da teatral bir iç çekme duydum. Volkan abim, "Aşkta Kartal, aşkta," diyerek gözlerini devirmeden edemedi.

"Ula bana aşk demeyun diyorum!" diye çıkıştı Kartal abim. Tespihini alıp masaya art arda sertçe vurduğunda ritmi sinirinin ölçüsü gibiydi.

İşaretparmağımı abime doğru kaldırarak salladım. "Sakın babaanneme yaranmak için Karadeniz ağzıyla konuşma, gözlerini oyarım!"

Kartal abim, "Bak bak, abisini tehdit ediyor babaanne," diye araya girdi.

Babaannem bastonuna hafifçe yaslanarak, "Susun bakayum, kafami karıştırdunuz," diye homurdandı.

"Babaanne kafanı karıştıracak bir şey yok! Bu kız daha evlenmek için çok küçük."

Volkan abim sesindeki çatallı öfkeyle, "Kartal kimse evlenecekler demedi!" diye bağırdı.

"Ha, bir de evlenmeyi düşünmüyorlar mı?" Kartal abim ayağa fırlamasa da vücudu öne eğildi, elleri kolları havada sallanıyordu. "Benim bacımla gönül mü eğlendirecek?"

Sesim yükselirken sinirim yüzüme vurmuş halde, "Lafı oraya buraya çekmeyi bırak abi!" dedim. Bamtelime çoktan basılmıştı. "Sancak'tan bahsettiğimizi unutmayı bırak artık! Sanki onu tanımıyormuşsun gibi, birlikte büyümemişsiniz gibi konuşmayı bırak. Burada elin adamından bahsetmiyoruz!"

"Sen bana bağırıyor musun?" dedi. Gözleri şaşkınlıkla büyürken sesi kırıldı. O kırık ton, içimde ince bir sızı bırakıp sesi canımın yanmasına sebep oldu. "Sancak için bana bağırıyorsun."

"Sana bağırdığım falan yok abi." Elimi saçlarımdan geçirirken sakin kalmaya çalıştım. Abimin kırılmış sesi kulaklarımdan gitmemek üzere yerleşmişti. "Lütfen sözlerine dikkat et."

"Çok mu zor Kartal empati yapmak?" Volkan abimin sesi arkamdan yükseldi. O an, başka bir tartışmanın içine doğru sürüklendiğimizi anladım.

"Hepiniz körsünüz!" diye patladı Kartal abim. Sandalyeden hızla kalkarken bakışlarını gözlerime sapladı. İçlerinde öfke kadar hayal kırıklığı da vardı. Duyguları içime otururken, "Sen de," dedi.

"Deli danalar gibi ne bağırıyorsunuz!" Babaannemin sesi, bastonunun yere vuruşuyla birlikte odayı doldurdu. Sol eliyle başından düşmek üzere olan keşanı düzeltti. "Burdayim."

Kartal abim, "Babaanne seni buraya bunların önüne taş koy diye getirdim," diyerek sertçe beni işaret etti. "Zamanında seni üzen kadının torunu şimdi Mahira'yı üzmesin diye."

Cümlesi bitmeden, babaannem bastonunu kaldırıp Kartal abimin sırtına indirdiğinde şaşkınlıkla ağzım açık kaldı.

"Sana mı soracam ula ne yapacağumu!" diye çıkıştı.

"Yok babaanne..."

"Sus bakayum," diye sertçe sözünü böldü. Bastonunu bu kez bana doğru uzattı. "Sen de o karunun torunuyla görüşmeyeceksun!"

"Ama..." İtiraz etmek için dudaklarımı araladığım an, lafı sertçe ağzıma tıktı.

"Sizu çok başıboş bırakmışum," dedi bastonunu hafifçe sallayarak. Bakışları hepimizi birer birer yokladı. "Sizu bi adam etmek gerek."

"Çünkü bu yaştan sonra çok adam edilmeye ihtiyacım vardı," diye homurdandı Volkan abim. Dudağının kenarına alaycı bir gülümseme yerleşmişti. Sandalyeden kalkıp yanıma geldi. Ağır ama korumacı bir hareketle kolunu omzuma attı.

Annem içeriden hepimizin duyabileceği şekilde bağırdı. "Yemek hazır!"

"Hele şükür," dedi babaannem. Bastonunun ucunu halıya bastırarak yerinden doğruldu. Gözlerini kısarak hepimizi süzdü. "Gözüm hepinuzun üzerinde," dedi.

Kartal abim ağzının kenarında kurnaz bir gülüşle hemen fırsatı kaptı. "Gel Zümrüt Sultan, seni yemeğe götüreyim," diyerek yanına sokuldu ve koluna girmeye çalıştı.

"Bi öteye git uşak." Babaannem, Kartal abimin kolunu itti. "Yol boyunca ziv ziv ede ede beynumu yedun," dedi. Ardından söylene söylene mutfağın yolunu tuttu.

Volkan abim, "Gördün mü yaptığını?" diyerek kolunu omzumdan çekti. Yüzünde hafif bir yorgunluk vardı. "Dertsiz başımıza dert açtın."

Kartal abim, "Suçlu benim yani?" diye sorarak kaşlarını kaldırdı.

"Ben başka suçlu göremiyorum." Bakışlarımı Kartal abime diktim, kaşlarım istemsizce çatılmıştı. İçimden *babaannem şu an sessiz olabilir ancak en iyi bildiği işi yapmadan gitmeyecektir* diye geçirdim. "Öfkeyle kalktın, hepimizi zararla oturtacaksın."

"Sen abin bilmen gereken adamla görüşmeseydin bunlar olmayacaktı."

Derin bir nefes verdim. Belli ki abim geri adım atmayacak, kabullenmeyecekti.

"Ne kadar başımın ağrıdığı umurumda değil," dedi sesi daha da sertleşerek. "Ben yaşadığım sürece size izin vermeyeceğim."

"Anlamıyor musun abi!"

"Anlamıyorum!"

Sesim titredi ama kararlıydım. "Sen ne kadar anlamak istemesen de araya kimi sokmaya çalışırsan çalış abi, ben Sancak'ı seviyorum." Göğsüm sıkışırken derin nefes alarak daha sakin olmaya çalıştım.

Yakıp yıkan, arkasında enkaz bırakan biri olmak istemiyordum. Ne aşkımdan vazgeçebilirdim ne de ailemden. O yüzden bir seçim yapmaya yanaşmak istemiyordum. İki aile olarak bir bütündük. Birini seçmek demek, diğerini yarım bırakmak demekti. Ben yarım kalmak istemiyordum.

"Beni korumak istiyorsun anlıyorum ama yanlış kişiden koruyorsun." Abime sarılmak, birlikte sabahlara kadar oturduğumuz o eski günlere dönmek istiyordum. Çenem elime düşene kadar Sancak'ı ne kadar sevdiğimi anlatmak istiyordum. "Gördüklerini yanlış yorumladığını biliyorum."

"Gördüklerimi bana hatırlatma, Mahira!" diye sözümü kesti ve başını öfkeyle sallayıp kara kaşlarını çattı. "Neyi yapmaya çalıştığımı da anlamışsın aferin. O yüzden gel bu sevdadan vazgeç kardeşim."

Başımı iki yana salladım. "Hayır abi. Beni başından beri yanlış adamdan korumaya çalışıyorsun."

"Hayır, Mahira. Seni kalbini dağıtacak en tehlikeli kişiden koruyorum." Yaklaştığında göz göze geldik. Ellerini omuzlarıma koydu ve alnını benimkine yasladı. Sesi alçaldı ama kelimeleri ağırdı. "Herkesin bıraktığı iz geçer ancak Sancak'ınki geçmez kardeşim. Öyle derin bir yara bırakır ki iyileşmez, dikiş tutmaz. Bir ömür o izle yaşamak zorunda kalırsın."

Abimin sözleri ruhumu deldi, göğsümün tam ortasına oturup nefesimi kesti.

Başı derde girdiğinde, annemle babam canına okumak için hazırda beklediğinde bile kendini açıklamak için çaba göstermemiş, birkaç cümleden

fazlasını kurmamıştı. Ama şimdi ilk defa bu kadar kendini zorlamış, anlatmak için çabalamıştı.

"Abi bilmiyorsun," dediğimde sesim çatladı. *Onun beni ne kadar sevdiğini, bir aşkı nasıl yıllarca göğsünde büyüttüğünü bilmiyorsun.* "Ama haklısın abi," diye zorlukla yutkundum. "Sancak'ın bende bırakacağı her iz, ömür boyu benimle kalıp büyüyecek. Ama bu, onu çok sevmemle alakalı değil." İçime derin bir nefes çektim. "Sancak benim ailem. Üçümüzün de ailesi," dedim. Havada üçümüzü içine alacak bir yay çizdim. "İnsanın ailesi her zaman iz bırakır."

Volkan abim, Kartal abimin omzuna elini koydu ve hafifçe sıktı. "Sancak, Mahira'yı üzmez kardeşim. Hem üzeceğini düşünsem bu aşka izin verir miyim? Bildiğim halde susar mıyım?"

"Sen onun arkadaşısın!" diye karşılık verdi Kartal abim.

"Sancak benim arkadaşım olabilir ama Mahira benim canım. Her zaman o önce gelir."

Kartal abim gözlerini kısarak, "Ha, bunun farkındasın," dedi.

"Farkındayım. Ayrıca Sancak senin de arkadaşın, hem de yıllardır," diye ekledi Volkan abim. "Biraz sakin olup onu dinlesen, benim gördüklerimi görsen sen de izin verirsin. O yabancı değil, ailemizden," diyerek ısrar etti.

Sözleri göğsümde bir umut kıvılcımı yaktı. O kıvılcıma sıkıca sarılarak dinlemeye devam ettim. "Nasıl bir adam olduğunu biliyorsun. Ben sizin nasıl kardeşinizsem o da benim kadar kardeşiniz."

Kartal abim gömleğinin yakasını düzelterek geri çekildi. "Sancak benim de ailemdi. Ta ki gözümden sakındığıma gözünü dikene kadar." Parmağını sertçe bize doğru salladı. "Bahsettiğiniz kardeşliğimizi o bitirdi, ben değil. Bunu ikiniz de unutmayın!" Ardından Volkan abime omuz atarak geçip kapıya yöneldi. "İkiniz de!"

Üzüntüyle nefesimi bırakıp koltuğa oturduğum sırada, Kartal abimin sözü bitmemiş olacak ki salondan çıkmadan önce tekrar konuştu.

"Göreceğiz, Mahira. Sancak'ın senin için neler yapabileceğini, nelere göğüs gereceğini birlikte izleyeceğiz. Ve umarım kardeşim, *abim demişti* demezsin."

5. BÖLÜM

Evde herkes derin bir uykuya gömülmüşken camın kenarına tünemiş, sıfır uykuyla elimdeki kitabın satırlarında kaybolmaya çalışıyordum. Fakat zihnimde birbirine çarpan onlarca kalabalık ses, kelimeleri bulanık bir suya çeviriyordu. Ne sayfaları çevirecek halim vardı ne de gözlerimi bir sonraki satıra taşıyacak isteğim. İlk defa bir sonraki satıra geçecek isteğim yoktu.

Suçsuz bir mahkûm gibi elimde sıkışıp kalan kitabı sertçe kapatarak dizlerimin üzerine bıraktım. Başımı cama yaslayıp içimdeki en büyük suçlunun ben olduğumu hissettiren duygulardan kurtulmaya çalıştım. Şu an evden gizlice çıkıp Sancaklara gitmemek için kendimi zor tutuyordum.

Sevdiğim adamın evi tam karşımda duruyordu ancak gidemiyor, odasının kapısına dayanarak *ben geldim* diyemiyordum. Bu acı, kalbimden bir parça koparıyordu.

Camı araladım ve Sancak'ın mesajında söz verdiği gibi geleceğine inanmak isteyerek odamın ışığını söndürdüm. Eğer gelmezse bir şekilde bu evin sınırlarını aşmanın yolunu bulacaktım.

Yatağıma ilerleyip örtülerin altına sığındım. Sırtüstü uzandım ve gözlerimi tavana diktim. Uyuyakalmaktan, onun gelişini kaçırmaktan korkuyordum.

Telefonumu elime aldım. Parmağım ekranda kayarken sosyal medyanın rengârenk dünyası bile içime işlemiyordu. Ne izlesem tadı yoktu. Sancak'sız bir hayatın ihtimali, kelimelere olan tutkumdan başlayıp yaşama dair sevgime kadar her şeyi benden çalıyordu.

Bir ara dalmış olmalıydım ki belimde hissettiğim kollarla uykumdan sıçradım. Arkamda hissettiğim ağırlıkla telaşa kapılıp yattığım yerden fırlayacaktım ki kulağıma fısıldanan sözcüklerle duruldum.

"Şşş Mahira'm, benim."

Göğsümde kabaran korku, yalnızca o sesin tanıdık tınısıyla söndü. Kalbime bastırdığım elimi yavaşça aşağı kaydırdım.

Nefesimin arasına saklanmış çaresizlikle dolarken, "Sancak," dedim.

O ise hiçbir şey söylemeden başını omzuma yasladığında yalnızca sıcak ve sabırsız nefesini hissettim. Parmakları belimde daha sıkı kenetlendiğinde bir an bile bırakırsa yok olup gidecekmiş gibiydim.

"Benim güzelim," diyerek kollarını belime daha sıkı sararken dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Senin Sancak'ın."

Başımı yana çevirip ona bakmaya çalıştım ama karanlık, yüzünü gizliyordu. Yine de gözlerimin en derin yerine değen, hiç kaçamadığım, iyileştiren bakışlarını hissediyordum.

"Bekledim," dedim. Sesim kırılgan, kelimelerim yarımdı. Sızlayan burnumun ağırlığıyla yakınmaya başladım. İçimdeki korku onsuz her saniye büyüyordu. "Neredeydin? Seni çok özledim. Sen beni hiç mi özlemedin?"

"O nasıl söz, Mahira!" Sesi kızgınlıkla gücenme arasında gidiyordu. Belimdeki elini sıkılaştırarak, "Sensiz hayatımın anlamı varmış gibi nasıl bu soruyu sorabiliyorsun?" diye sordu.

"Neredeydin o zaman? Neden senden haber alamadım?" Sesim, içimi kemiren ve beni krizin eşiğinden aşağıya itmek için bekleyen endişeyle titredi. İçimde, beni parça parça eden o uğursuz fısıltı vardı. O ses; Sancak'ın er geç bunun farkına varıp, yeterince iyi olmadığımı anlayarak beni terk edeceğini söylüyordu.

Yüzünü avuçlarımın arasına almak için dönmeye yeltendim ve dirseğimi yastığa bastırdım. Ama belime dolanan kolları beni bulunduğum yere mühürlemek istercesine daha da sıkı sardı.

Kelimeleri karanlığın içinde boğularak, "Böyle kalalım," dedi.

Şaşkınlıkla, "Neden?" diye sorarken kalbim hızlandı. Korkudan, yattığım yerden kıpırdayamadım. Vücudum baştan aşağıya titremeye başlarken nefesim gittikçe daralıyordu. "Mezarlıkta da böyle mesafeliydin. Yüzünü görmeme, sana adamakıllı sarılmama izin vermedin. Ben gittikten sonra ne oldu da böyle davranmaya başladın?"

İçimdeki korkuyu bastırmaya çalışarak saçımı okşamaya başladı ancak içimdeki çaresizliği öyle kolay kolay yatıştıramazdı. Kendimi kaybetmenin bir adım uzağında duruyordum ve o adımı atıp atmamak, dudaklarının ucunda asılı kalmıştı.

"Benden vaz mı geçtin?" Eğer öyleyse bu saatten sonra nasıl yaşayabilecektim ki? "Artık beni istemiyor musun?"

Omuzlarımı tutarak, "O nasıl söz, Mahira!" dedi yine. Sesinde, öfkenin ardına gizlenmiş yaralı bir sevda vardı. Gücüne gittiği her halinden belli oluyordu. "Ben sana demedim mi? Sensiz hayatın rengi yok, hatta sensiz bana hayat yok diye!"

"Söyledin," dedim ama sesim, hem inanmak isteyen hem de korkan birinin sesiydi.

"O zaman bu soruları nasıl soruyorsun!"

Sesindeki kızgınlık, delirdiğimi hissettirmeliydi belki ama içimdeki kaybetme korkusu hiçbir öfkeyi ciddiye almama izin vermiyordu. Önümde aşılmaz bir dağ vardı ve her tırmanmaya kalktığımda başladığım yere geri düşüyordum.

Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum ama boğazımdaki düğüm, her geçen saniye nefes almamı acı verici bir hale getiriyordu.

Hıçkırığım dudaklarımdan dökülürken elimi yatağa vurarak bağırdım. "Neden seni görmemi istemiyorsun!"

Başım öne doğru düşerken çaresizlikten dolayı gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya başladı. Aşkın bu kadar acıtabileceğini kimse bana söylememişti.

"Çünkü..." dediğinde sesi benim kadar çaresizdi ve rahatlatmaktan çok, daha fazla endişelenmeme neden oluyordu. "Çünkü göreceklerinin kalbini kıracağını biliyorum."

Kelimeleri, ruhumun en zayıf yerleriyle temasa geçiyordu. Bu sözleri belki beni korumak için söylüyordu ama farkında değildi; bazen korunmak, sevilmekten çok daha fazla can yakıyordu.

"Hep böyle mi olacak?" diye sorarken sırtımı göğsüne yasladım. "İkimizin yerine mi karar vereceksin? Daha iyinin ne olduğuna Sancak Kızıltepe mi karar verecek?"

"Mahira benden bir yabancıdan bahsediyormuşsun gibi bahsetme!"

"O zaman yabancıymışsın gibi davranma! Arkama geçip benim yerime karar verme." Yattığım yerden doğrulup dizlerimin üstünde durmak için avuçlarımı yatağa bastırdım ve istemeyerek kollarından ayrıldım. "Ben kendi başıma karar vermeye kalktığımda başıma neler geldiğini gördük. Seni korumak için attığım adımda az kalsın senden oluyordum."

"Güzelim," dediğinde nefesi tenimde gezindi.

Ellerimi havaya kaldırarak başımı iki yana salladım. Kabullenmeyerek, "Hayır, beni ikna etmeye çalışma," dedim. İçimdeki savaştan en ufak fikri

var mıydı bilmiyordum ama her yeri kan götürüyordu. "Beni korumak için kaç kere benden vazgeçeceksin? Kaç kere kaybedeceğiz!"

"Üzülmeni istemiyorum."

Ayaklarımı kalçalarımın altına aldım ve dizlerime yasladığım ellerime baktım. Çenemden düşen her yaşı tek tek izledim. Sevdiğim adama karşı dürüst olmak istiyordum. Beni her korumaya kalktığında canımın nasıl yandığını görsün istiyordum.

"Ben çok üzüldüm, Sancak. Sen gittiğinde öyle çok üzüldüm ki." Bu gece bazı gerçekleri itiraf etmezsem aklım, dönüşü olmayacak bir yola sapacaktı. Elimi göğsüme vurarak yakarmaya başladım. "Senin gittiğin bir sabaha uyandığım gerçeğini öğrendiğimde kahrolmadım mı? Hem de nedenini tahmin ederken," diyerek başımı kabullenmeyerek salladım. "Birlikte çektirdiğimiz o fotoğrafın bir veda fotoğrafı olduğunu anladığımda."

Belki de fotoğrafı gördüğüm an sormam gereken soruyu sordum. "Neden veda fotoğrafımızı masanda tutuyorsun?"

"Çünkü bir daha o kadar içten gülmedin." Sesi, zamanda ve acıda kayboluyordu. Neleri kaybettiğimin itirafı dudaklarından acıyla döküldü. "Bir zamanlar gülmek senin için çok basitti. Bir nedene ihtiyacın yoktu."

O günden sonra istesem de öyle gülememiştim. İstesem de aynı Mahira olamamıştım. Gülümsememin bir parçasını Sancak'ın gidişiyle kaybederken geri kalan parçaları da babamın hastalığı, ölümü derken yavaş yavaş kaybolmuştu.

Sonuna kadar saçmalayan, anlık kahkahalardan sonra göğsünde suçlulukla yaşayan biri olarak hayatıma devam etmiştim. Hayatımda en sevdiğim insana verdiğim sözü tutmaya odaklanmıştım.

Sancak dönüşüyle birlikte götürdüğü bir parçamı geri vermişti ancak iyileşmem öyle kolay olmuyordu.

"Doğru, eskisi kadar..." Birden içimi çekerek cümlemin geri kalanını tamamlayamadım. Gücümü zar zor toparlayıp konuşacak kadar kendime geldiğimde, "Beni eve götürmek için orada seni değil de Volkan abimi gördüğümde üzülmemiş mi oldum?" diye gücenerek sordum. Sesim hem sitemin hem de kırgınlığın ince çizgisinde titredi.

Sonunda gerçekleri saklandığı yerden söküp almak, dikenli dallarla sarılan bir ağaca tırmanmak gibiydi. En zirveye ulaşıp gerçekler dilden dökülene kadar göze alınması gereken acı verici bir yoldu.

"Mahira..." Adımı fısıldayışı gözlerimin kapanmasına yetmişti.

Uzandığı yerden kalkarak arkama oturduğunda sıcaklığını sırtımda hissettim. O sıcaklık, tüm bedenimi sararken boğazımdaki yumruyu güçlendirdi. Çenesini omzuma bırakırken kolları bana sarılmak için tereddüt ediyordu. Dokunmak, geri dönüşü olmayan bir sınırı aşmaktı. O da biliyordu.

"Belki yanlış bir karar verdiğimi düşünüyorsun," dedi yavaşça. Bir kırılma noktasındaymış gibi hissettiriyordu. "Ama Mahira bu, o zaman verilmesi gereken en doğru karardı."

Nefesim kesilmiş gibi, "Beni bırakıp gitmen mi?" diye inanamayarak sorduğumda göğsümde sanki bana ihanet ediyormuşçasına şiddetli bir sancı hissettim. "Sen beni bırakıp gittin!"

İsyanımla boğulan sesi birden yükseldi. "Daha küçüktün!"

"Ne istediğimi biliyordum!"

"Hayır, bilmiyordun." Sertçe çıkan sesi, geçmişte kendine duyduğu öfkenin yankılarını taşıyordu. "O yaşlarda hep en iyisini bildiğimizi sanırız ama gerçek öyle olmaz."

"Beni hiç dinlemedin." Gözlerim yeniden dolarken kelimelerim ince bir bıçak gibi saplandı. Kendimi ne kadar kötü hissettiğimi asla anlamayacaktı. Bir aptal gibi hissettiğimi bilmeyecekti. "Anlamaya çalışmadın."

"Kendini koruman gereken yaştaydın, Mahira." Sesi, her kelimede biraz daha yumuşadı. "En saf, en temiz zamanlarını yaşaman gereken yaşlardaydın. Üzerine bir damla çamur bile düşsün istemedim. Ben üniversiteyi bitirmeye yaklaştıkça sen liseyi bitirmeye başlayacaktın. Hayata henüz başlamamış, açmamış bir çiçektin. Aklımdan seninle ilgili ufacık yanlış bir düşünce bile geçemezdi."

"Beni aniden kestirip atmana gerek yoktu," dedim. Gözlerim buğulu bakarken içim hâlâ kanayan bir yara gibi açık duruyordu.

Kendimi dünyanın en yanlış duygusuna kapılırken bulmamalıydım. En güzel günlerimizi yaşadığımı zannederken beni bir uçurumun kenarına bırakmamalıydı.

"Seni asla atmadım!" Sesindeki yoğunluk, boynuma dokunan sıcak nefesiyle birleştiğinde kalbim yerinden fırlayacaktı. Parmaklarım ona dokunmak için deli gibi yanıp tutuşuyordu. "Sadece seni içimden söküp atmak istedim. Kendime bunun yanlış olduğunu haykırırken kafamın içindeki gözlerini benden al diye yalvardım."

Çaresizce yakındı. Aramızdaki mesafe çaresizliği çoğaltıyordu. "İstedim de, Mahira. Çıkıp giderken benimle geleceğini nereden bilecektim ki!"

"Seninle mi geldim?"

"Benimle geldin güzelim." Kollarını belime dolayıp beni kucağına çektiğinde, tüm savunmam paramparça oldu. "Nereye gidersem gideyim, bir gölge gibi zihnimde dolaştın. Sen; atamadığım belki de hiç atmak istemediğim parçamdın, Mahira." Boynumu okşarken tüm üzüntüm, öfkem parmakları arasında yoğruluyordu. "Denerken bile başaramayacağımı biliyordum. Nereye bakarsam, hangi köşeye dönersem döneyim hayaletin benimleydi. Hayatımın kalanında da yanımda olacağını söylercesine yüzüme bakıyordu."

"Geri dönmeni, hatta hiç gitmemiş olmanı diliyordum."

"Bu yüzden çaresizce etrafında olmaya, yörüngende dolanmaya devam ettim. Sen benim yıldızımsın," diye itiraf ettiğinde anlamaya çalışarak içimi çektim.

O an, nefesimi tutarak ona baktım. Belki o zamanlar aşkın adını bilmiyordum. Ama Sancak'ı sevdiğimi biliyordum. Bu; çocukluk hayranlığının ötesinde, kalbime kazınmış bir isimdi. Onu silmeye ne kadar çalışsam da açtığı yara hep kalmıştı. Ancak beni ilk öptüğü gün, o yara çiçek açmaya başlamıştı.

"Gitmek istemedim. Ama zorundaydım." Başını omzuma yaslayarak devam etti. "Dışarıda sizi o yaşlarda pençelerine düşürmeye çalışan çakallardan biri-"

Sözlerinin devamını çok iyi bildiğimden, konuşmasına izin vermeden ellerimi ellerinin üstüne koyarak sıktım. "Bırak yüzünü göreyim." *Bırak devam etmeye kalktığın cümleleri susturayım.*

"Mahira..."

"Abimin yüzü kadar kötü mü?" Canının yanma ihtimali bile etimi yerinden koparıyordu.

"Hayır," dedi.

"O zaman neden?"

"Çünkü gördüğünde kendini suçlu hissedeceksin."

"Seni görmemek daha kötüsünü hayal etmeme sebep olacak. Beni hayal gücümle baş başa bırakma." Aklıma gelenlerle gözlerimi yumdum. Her zaman en kötüsü aklımı ele geçiriyordu. "Gözümde canlananlar güzel değil," dedim.

Sözlerimden sonra kolları gevşerken, bana yuva olan sıcak göğsünden ayrılıp baş ucumdaki lambaya uzandım. Siyah kablodan sarkan tuşa basarken odayı hafif, sarımsı bir ışık doldurdu.

Göreceğimden korkarak yavaşça eski yerime geçtim ve dizlerimi yatağa bastırarak olduğum yerde döndüm. Bakışlarım, Sancak'ın özlediğim elalarıyla buluşurken göğsümdeki sert düğüm gevşiyormuş gibi hissettim. Sanki biri oraya canımı sıkıştırmıştı da açılması için Sancak'ın tek bakışı yeterliydi.

Titreyen elim havada asılı kaldı. Gözlerimi korkarak yüzünde gezdirdim ve kaşının üzerindeki morarmış patlağı gördüğümde, "Ah," diye nefesim kesildi. Parmağımı yara olan kaşına dokundururken dudaklarım da titremeye başladı. "Siz birbirinize ne yaptınız?"

Elmacıkkemiğindeki yaraya doğru inerken kendimi berbat hissediyordum. İkisini birbirine düşüren kişi olmaktan nefret ediyordum.

"Hayır." Sancak başını iki yana sallayarak yanağındaki elimi avucunun içine alarak dudaklarına götürdü. "Bu izlerin hiçbiri senin suçun değil."

"Tabii," diyerek alaya aldım.

Elini çenemin altına koyarak bakışlarımı gözlerine doğru kaldırdı. "Kartal'la aramız iyi olsaydı bile böyle bir kavganın yaşanacağını biliyordum."

"Nedenmiş?"

"Abin seni öyle basit vermezdi diyorum güzelim," diyerek göz kırptı. "Ağzımı yüzümü dağıtmadan rahat nefes almazdı." Gülerek alnını alnıma yasladı. İçimi rahatlatmak isteyerek daha yavaş sözlerle, "İşler rayından çıkmasaydı en basit senaryoda bile beni dövmesine izin verecektim," dedi.

Kaşlarımı çatarak geri çekildim. Kızgınlıkla, "Kafayı mı yediniz?" diye sordum.

"Misal, Samet kız olsaydı ve erkek arkadaşı karşıma çıksaydı onun ağzıyla burnunun yerini değiştirirdim."

Yüzüme ciddiyetle bakıp sözünün arkasında durduğunda inanamayarak, "İyi ki Samet kız değil!" dedim.

Yaka silkerek tövbe edercesine konuştu. Ela gözlerine yerleşen hafif keyif, sonunda rahat nefes almamı sağladı. "Bu haliyle bile burnumdan getiriyor. O halini düşünemiyorum."

"Ciddi misin?" Gerçi niye şaşırdığımı anlamıyordum. Lise zamanında burnumdan getirip Ramo ve Fero'yu başıma saran bunlar değilmiş gibi üstüne bir de şaşırıyordum. Başımı iki yana sallayarak yüzümdeki kurumuş gözyaşlarıyla güldüm. "Siz cidden manyaksınız."

Sancak başparmağını dudağına bastırıp gülümsemesini saklamaya çalışırken, elimi elinden çekerek sertçe koluna şaplak attım.

"Hayır, manyak değilsiniz. Siz bildiğin sığırsınız!"

Sözlerimin üzerine, Sancak başını arkaya eğip kahkaha attığında bozularak ağzıma geleni söylemeye başladım.

"Bu mahallede medeniyetin yolunu bulamayan tek kişinin Kartal abim olduğunu düşünüyordum ama bravo," diyerek alkışladım. Kahkahasının neşeli tonunun dikkatimi dağıtmasına izin vermedim. "Sancak Bey'imiz bundan eksik kalmamış."

"Bana bak çokbilmiş," diyerek belimden tutup geriye doğru yattı ve bedenimi de kendisiyle birlikte götürürken ayaklarım havada sallandı. "Öyle güzel olmasaydın da abinle benim başıma bela açmasaydın. Seni düşünmeden edemiyorum."

Kaşlarımı yalandan çatarak, "Bu sizi haklı mı çıkarıyor?" diye söylenerek kıkırdamamı bastırmaya çalıştım. Adam resmen tüm ciddiyetin ortasında kalbimi almayı başarmıştı.

Hâlâ sinirlerimi bozacak şekilde gülmeye devam ettiğinde ona ne yapacağımı bilerek kaşlarımı kaldırdım. İşleri tersine çevirerek, "Sen acaba hep abi olarak mı kalsaydın?" dedim.

"O ağzını ısırırım." Birden ciddileşerek başını yastığımdan kaldırdığında burnunu burnuma bastırdı. "Abi şakası iki oldu, üçüncüsünde yapacaklarımdan ben sorumlu değilim."

Avuçlarımı göğsüne bastırarak geriye doğru kaçmaya çalıştım. "Hadi ya, ne yapacakmışsın?"

Kollarını belime sararak kaçmamı engelledi. "Dene de gör güzelim."

Başım göğsüne düşerken ellerimi havaya kaldırdım. Tüm zamanın bizim olmasını diliyordum. Sadece ikimizin olduğu huzurlu bir günbatımı... "Tamam, sen kazandın!"

Yalandan, "Hep böyle yumuşak başlı mı olsaydın?" diye sorduğunda omzuna vurdum.

"Yumuşak başlı?" diye sordum ben de çenemi göğsüne yaslayıp kaşlarımı çatarken. "Yani ben uyumsuz biri miyim?"

Soruyu bir meydan okuma gibi savurduğumda Sancak gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Ardından, "Hayır, ne alaka?" dedi ama ses tonundaki şaşkınlık beni daha da kışkırttı.

"Ee, *hep böyle yumuşak başlı olsaydın* dedin." Boşluğundan faydalanarak dizlerimin üzerine kalktım ve üst karnına oturdum. "Demek ki azıcık uyumsuz olsam sevmeyeceksin, öyle mi?"

Ne yapacağını bilemeyerek yüzüme baktı ve yattığı yerden benimle birlikte doğruldu. "Yok hayatım, sen yanlış anladın." Herkesin korktuğu o Sancak Kızıltepe, bir anda karşımda süt dökmüş kediye döndü. "Yanlış anladın, Mahira'm."

Tepkilerimi bilerek abarttım ve başımı odanın öbür ucuna çevirdim. "Böyle cazgır, uyumsuz bir kız olsaydım beni sevmez miydin?"

"Ne!"

"Duydun bence."

Gözucuyla ona baktığımda ela gözleri afallamıştı. Ellerini kollarımın üzerine koyarak bedenimi kendine çevirdi. Gayet kendinden emin bir şekilde, "Severim," dedi.

"Peki salyangoz olsam sever miydin?"

"Severdim."

Şaşırtmaya karar verdim. "Çilek sever misin?" diye sordum.

Tek kaşını kaldırıp boğazını temizleyerek, "Bu tuzak soru mu?" diye sordu.

"Soruma cevap vermiyorsun?"

"Sen şimdi çilek mi oldun?"

Omuz silkip ellerinden kurtuldum, inatla diretmeye başladım. "Cevap?"

"Benim mesai başladıysa, Mahira..."

"Ne o, ufaktan kaçacak mısın yoksa?"

"Kaçmak mı?" dedi alaycı bir gülümsemeyle. Belimdeki tutuşunu sıkılaştırıp göğsümü kendi göğsüne yasladı ve yüzlerimizi birbirine iyice yaklaştırdı. "Ben hep seni severim." Sesindeki kararlılık, şakanın altına ince bir gerçek yerleştiriyordu. "Ne olduğun hiç önemli değil."

"Çileğe alerjim var ama." İçimdeki ses tekrar konuşsaydı *ne olmasını isterdin, Mahira* diye sorardı.

Büyük avucunu yanağıma yaslarken başparmağını içimin titremesine sebep olacak şekilde kirpiklerimin üzerinde gezdirdi. "Hep sen diyorum," dedi.

"Alerjim peki?"

"Öperek iyileştiririm seni," diye dudaklarımın üstüne fısıldayarak konuştuğunda beline sarılı bacaklarımı sıktım.

"Ya senin de alerjin varsa?"

"O zaman birbirimizi öperken ölürüz güzelim." Dudaklarını dudaklarıma bastırdığında vücudum arada kalan son boşluğu da kayarak yok etti.

Boşta kalan eli saçlarımın altına doğru sokulup ensemi uzun parmaklarıyla sıkıca tuttu. Başparmağı yanağımı okşamaya başlarken, dili aramıza uzanarak dudaklarımı ayırmak için baskı yaptı.

İnleyerek daha fazlası için elimi saçlarının arasına geçirip, tırnaklarımı kafa derisine bastırdım ve onu kendime çektim. Sancak kaba bir şekilde inleyerek saçımı çekti ve ağzıma daha rahat ulaşabilmek için beni geriye yasladı.

Dili yavaş ve tahrik edici şekilde dilimin üzerinde gezinip damağımı süpürdüğünde boştaki elimi yakasına yapıştırdım.

"Sancak," diye inlediğimde karşılık olarak, "Imm," dedi.

Göğsünden itekleyip geriye doğru yatmasını sağladım. Üzerine iyice yerleşip dizlerimin üzerinde durduğumda kalçalarımın iki yanından tutarak geriye çekildi.

"Dur güzelim." Dudaklarını çekip gözlerini kapattı ve başını yatağıma yasladı. "Bugün değil."

Derin soluklar alırken başımı aşağıya doğru eğdim ve nefesimi toparlamaya çalıştım.

"Abin yakınlarda kalırken değil," diye yüzümü avuçlarının içine alıp başımı yukarı doğru kaldırdı. Ela gözleri benimkileri esir alırken içinde, başladığı işi devam ettirmek istediği tutkuyu görebiliyordum.

Cevap vermediğimde aramızdakilerin yoğunluğunu hissettiren kalın sesiyle, "Abinle aynı çatıyı paylaşırken ve özellikle izin vermediğini bildiğim için devam etmek doğru gelmiyor," dedi. Derin derin nefes alırken alnını alnıma yasladı. "Abine saygı duyuyorum güzelim."

Kaşlarımı kaldırıp yaşananları sindirmeye çalışmak için gözlerimi kaçırırken, ne tepki vereceğimi bilemiyordum. Beni reddettiğini düşünmek istemiyordum çünkü sevdiğim adamın böyle biri olmadığını biliyordum. Onun tek istediği, geleceğimizin güzel ve sorunsuz olmasıydı.

"Gerçekten, Mahira'm." Çenemi tutarak kendisini açıklamaya başladı. "Abini ikna edene kadar ellerimi senden uzak tutacağım."

"Uzak mı tutacaksın?" Hâlâ dediklerine inanmakta zorlanıyordum. "Sen bu dediğine inanıyor musun? Çünkü ben mantıklı tek yanını göremiyorum."

"Evet," dedi.

"Dayanabileceğini düşünüyor musun?" Çünkü ben sevdiğim adamı bir gün göremeyip dokunamadığımda kafayı yiyecek noktaya geliyordum.

Kirpiklerimi okşayarak başını salladı. "Sana dokunmadan yıllar geçirdim. Birkaç gün veya hafta beni yıldıramaz."

"Ellerini, dudaklarını da ekleyecek miyiz o zaman?" Yanağımdaki ellerine vurarak yüzümden uzaklaştırdım ve dudağımı ısırarak tepkilerine kilitlendim.

Yoğun bakışları dudağıma kaydığında acı çekerek nefes aldı ve dirseklerinin üzerinde doğrulmuş haliyle başını arkaya attı. "Abi kardeş dünyaya bana eziyet çektirmek için geldiğinizden şüpheleniyorum."

"Ne?" ellerimi havaya kaldırdım. "Bu fikir senden çıktı, benden değil. Ayrıca abimin aklında garip planlar olabilir. Bil diye söylüyorum."

"Ne zaman olmadı ki?" diye bıkkınlıkla soluğunu bıraktı. "Kartal'ın uslu durduğu ya da hepimizi zorlayacak işleri olmadığı ne zaman görülmüş?"

Sancak'la konuşmayı unuttuğum olay aklıma gelince elimi ağzıma kapattım ve inleyerek kıçımı bacaklarının üzerine bıraktım.

"Gene ne yaptı?"

"Eve gittin mi?"

"Gittim de herkes uyuduğu için sakince odama geçtim. Bir şey mi oldu?" Merakla yüzüme bakarken endişelenmeye başladığını hissedebiliyordum. "Samet bir şey mi yaptı?"

"Keşke Samet olay çıkarmış olsa," diyerek omuzlarımı düşürdüm.

Olaylar bir türlü düzelmediği için Samet'le konuşamamıştım ve aklım sürekli ondaydı. Neden şu anki görünüşüne sahip olduğunu veya neden abisini o gün zorladığını öğrenmek istiyordum. Benim tanıdığım, neşeli ve rahat çocuğa ne olmuştu da böyle hızlı bir değişimin içinde kendini buluvermişti?

"O zaman Kartal?" diye tahminde bulunduğunda başımı salladım.

"Tahmin et bakalım buraya kimleri getirdi?"

"Bizim eve mi?" Yüzünü sıvazladığında aslında ne kadar yorulduğunu görmüş oldum. Onu bu kadar yoran insan olmaktan nefret ediyordum. "Daha doğrusu bizim eve kimleri getirdi?"

"Biri sizin eve," diyerek göğsünü işaret ettim. "Birini de bizim eve."

Gözlerini kısarak yüzümü inceledi. "Belli ki getirdiği kişiler senin hoşuna gitmedi," diye bir tahminde bulundu.

"Hoşuma gitmedi demeyelim de," diye doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Kendileri bizi uğraştırmayı seven ve üstüne mahalleyi değil, dünyayı karıştırma potansiyeline sahip kişiler olduğu için..."

Daha cümlemi tamamlayamadan Sancak'ın attığı acıklı bakışla, dudaklarımdan nefesim kıkırdayarak kaçtı.

"Onlar değil de lütfen!"

"Iı," diye dudaklarımı birbirine bastırdım. "Söylemesem de eve gidince göreceksin."

"Yapma güzelim."

Ellerimi iki yana açarak omuzlarımı kaldırdım. "Ben bir şey yapmadım ki," diyerek burnumu çektim. "Hepsi Kartal abimin başının altından çıktı."

"Kartal'ı geberteceğim." Elini yumruk yaparak alnına bastırdı.

"Bu sefer sesimi çıkartmayacağım." Gülmemi bastırmaya çalışarak bu sinir bozucu duruma, doğru tepki vermeyi denedim. Tüm ciddiyetimle, "Sonuçta herkes kendi belasını başına sarardı," dedim.

Şefkatle, "Keşke herkes senin gibi tatlı bir bela olsa," diye fısıldadı.

Yüzüme uzandığında geri çekilerek gözlerimi kıstım ve beklenen cevabı yapıştırdım. "Sevgili Zümrüt nine ve Güllü nine mahallemize teşrif ettiler."

"Abini gidip uykusunda boğacağım," diye yattığı yerden kalkmaya çalıştığında gülerek omuzlarından tuttum ve onu yatağa bastırdım. Sinirle, "Mahira tutma beni, bu sefer gerçekten katil olacağım," diye direndi.

"Dur, ellerini kana bulama," diye dalga geçerek olayı dramatize etmeye başladım. "Hapishane köşelerine temiz iç çamaşırı yetiştiremem."

Yüzüme ters bir bakış atarak aksi aksi, "Hangisi daha çok yaraladı bilmiyorum," dedi.

"Alışırsın, alışırsın," diyerek göğsünü pışpışladım.

"Alışmak değil, birilerinin kafasını patlatmak istiyorum." Öfkeyle ama içinden abime sövdüğünü belli ederek burnunun kemerini sıktı. "Bu iki huysuz kadın bize günleri dar edecek."

"Eh, o yüzden fikrini bir daha düşün derim." İşaretparmağımı kafamın yanında döndürdüm. "Şu an çevremizde pek sağlıklı düşünen insan yok."

"Mahira'm bu bir fikir değil. Abini güzel bir şekilde pataklamak istiyorum ancak saygı da duyuyorum."

Tekrar ciddiyete büründüğünde pes ederek lafı uzatmadım fakat içimi kemiren başka bir soruyu sormadan duramadım.

"Peki ilk gecemiz," dedim.

"Hayatımın en özel ve en güzel günü." Kaçmama izin vermeden belimden tutarak üzerine uzanacağım şekilde bedenimi kendine çekti. Yüzümü avuçlarının içine alarak, "Ve tekrarı olacak, Mahira," dediğinde kalbim kemiklerimi zorlayacak şekilde attı.

En son birlikte olduğumuz gün kendimi bu kadar heyecanlanmış ve beklenti içinde bulmuştum. Hayatımın en güzel günlerinden biriydi. Sevdiğim adamın teninde kaybolurken sadece ikimizin olduğu bir zaman yaratmıştık.

Tekrarını istiyor, bir aile olmak istiyordum.

Sancak suskunluğumu yanlış anlayarak, "Sen daha iyi ve kendini rahat hissettiğinde," diye açıklama yaptı.

Boğazımı temizleyerek cevapladım. "Ben rahatım."

"Hayır, değilsin." Tenimi okşarken boştaki elini kalbimin üzerine yasladı. "İçinde abinle ve kendinle olan bir savaş var. Kalbin doğru olduğunu ne kadar bağırsa da zihninin köşelerinde hâlâ kendini suçluyorsun. Olanların suçunu kendine yüklüyor, elinde olsa değiştirmeye çalışıyorsun ancak güzelim, yaşanmışlıkları değiştiremezsin. Onları öyle kabullenmen gerekiyor. Günahıyla, sevabıyla yaptıklarını benimsemen gerekiyor yoksa pişmanlığın gölgesinde kaybolup gideceksin. Unutma, hataların da senin bir parçan."

"Sen bu kadarını..." dedim ama cümlemi tamamlayamadım.

Sancak sıcak bir şekilde gülümseyerek, "Bunu biliyorum çünkü sevdiğim kadını tanıyorum," dedi.

"Her zaman tanıdın." Kalbim bunun için minnettardı.

Şu koca yalnızlıklarla, günahlarla kaplı dünyada birinin beni tanıyabiliyor olması mucize gibi bir şeydi. Kim bilir kaç mezarda tanınmayan insan gömülüydü? Kaç ses duyulmamış, kaç derde çare bulunmamıştı?

"Başlarda beni bu iyi kadar tanıyor olman aşırı sinirimi bozuyordu. Ne yapsam, ne söylesem ensemdeydin. Ne yapmaya kalksam benden önce harekete geçiyor, bir adım önümde oluyordun." Gülümsemesine karşılık vererek başımı yana yatırdım. Şimdiyse sinirlerimin bozulduğu her hareketine minnettardım. Beni tanımasaydı ne yapardım hiç bilmiyordum. "Şimdiyse sadece çok hoşuma gidiyor."

Sözlerimin hemen ardından ellerini belime sararak dudaklarıma yöneldi. Gülümsemesinden ve gözlerindeki aç parıltıdan sözlerimin ne kadar hoşuna gittiğini görebiliyordum.

Dudaklarıma doğru fısıldadı. "Ne kadar hoşuna gidiyor?"

Bilerek dudaklarımı öne doğru büzüp, "Çok," diye fısıldadım.

Sancak transa girmiş gibi dudaklarıma uzandığında bilerek aramızdaki mesafeyi kapatmasına izin verdim. Dudaklarımızın arasında nefeslerimiz birbirine dolanacak mesafe kaldığında öpmesine fırsat vermeden geri çekildim.

"Unuttun mu, dokunmak yok!" Sancak tepki vermediğinde işaretparmağımı dudağına bastırdım. Gülmemeye çalışarak kaşlarımı çattım. "Öpmek yok," diye uyardım.

"Bir kerecik. Söz, son olacak," diye hamle yaptığında geriye doğru kaçtım. Yana doğru hamle yaparak kucağından hızlıca kalktım ve ulaşamayacağı mesafeye gitmek için dizimi yatağa bastırarak aşağıya atladım.

Sancak yüzüme şeytani diyebileceğim bir ifadeyle bakarken geriye doğru adımlamaya başladım.

Tepkime eğlenerek baktıktan sonra uzandığı yerden fırlayarak doğrudan üzerime atladı. Çığlık atacak fırsatı bulamadan beni belimden tuttuğu gibi havaya kaldırdı ve çevresinde döndürdü.

"Bıraksana beni!" diye koluna şaplağı indirdiğimde sözümü dinleyeceği tutmuş olacak ki beni yatağa fırlattı.

Saçlarım yüzüme çarparken örtülerimin üzerinde zıplayıp geri aşağıya indim. Dudaklarımın arasından sessiz bir kahkaha dökülürken kalbim iki günün stresinden arınmışçasına rahatladı.

"Demek gülüyorsun." Sesi duyularıma sızdı. Damarlarımda kol gezdi. Gıcık olmuş bir halde, "Gül bakalım, birazdan da gülebilecek misin?" diye tehdit etti.

Yüzüme düşen saçları üfleyerek, "Niyeymiş o?" diye sorup onları uzaklaştırmaya çalıştım.

Sancak yatağımın başında dikildi. Sağ dizini kalçamın yanına bastırdı, gövdesi üzerime gölge gibi eğildi. Tek kaşını kaldırıp tok sesiyle kalbimin ritmini hızlandıracak şekilde, "Birinin canı ceza istiyormuş," dedi.

Nefes nefese, saçlarımın arasından bakarak kahkaha attım. Sesime sinen gülüşü bastırmaya çalışarak işaretparmağımı havaya kaldırdım ve iki yana sallarken meydan okudum.

"Ceza falan yok! Öpemezsin, o kadar." Kaşlarımı da tıpkı onun gibi kaldırıp meydan okumayı daha da kışkırtıcı hale getirdim. "İzin yok. Kararlarının arkasında dur, Sancak Kızıltepe!"

Sancak'ın gözlerinde kendi kendine duyduğu öfke kıvılcımlandı. "Kararlarımı sikeyim," diye çıkıştı ama o hırçın kelimelerin ardında bile parmak uçları yüzümdeki saçları usulca çekiyordu. "Bir kerecik öpeyim sonra söz, kararı tekrar uygularız."

Başımı sağa sola sallayarak dudaklarımı büzdüm. "Cık cık, öpmek ve dokunmak yok."

"Bu kararı veren aklımı sikeyim. Abinin de gelmişini geçmişini-"

Sözünü bitirmesine izin vermeden işaretparmağımı dudaklarına bastırdım. "Şşt, sevgilim. Küfretmek yok. Kaderini kabullenmen gerekiyor."

Ela gözleri tehlikeli biçimde parladı. Dudaklarının kıpırtısıyla mırıldandı. "O parmağını seveyim." Ve hiç beklemediğim anda parmağımı ısırıverdi. Gözlerim kocaman açıldı. Alçak bir çığlık boğazımdan koparken, ayağımı göğsüne bastırıp onu ittim.

"Canımı yaktın!" diye çıkıştım. Kaşlarımı çatarak parmağımı sinirle emdim. "Odamdan git."

Sancak çoktan ayak bileğime yerleştirdiği eliyle bacağımı sertçe çekti. Ardından kapanan avuçlarıyla beni yatağın ucuna sürükledi. Şoktan nefesim kesilmiş şekilde kalmamı fırsat bilerek bacaklarımın arasına yerleşti. Boştaki elini yumruk yaparak başımın yanına yasladığında olacakların heyecanından ağzımın içi kurudu.

Üzerime eğilip intikam almak istercesine, "Demek odandan çıkmamı istiyorsun?" diye sordu.

Sesim titreyerek, "Evet," dedim.

"Yalan söylüyorsun."

"Hayır," diyerek dudaklarımı birbirine bastırıp başımı iki yana salladım.

Büzdüğüm altdudağımı yalayarak emip çekti. "Ve yalancılara ne yaparlar, biliyor musun?"

Göğsümdeki gümbürtüyle nefes nefese sordum. "Ne yaparlar?"

Bacağımı beline sardı ve ellerimden tutup beni sıkıca kendine çekti. Dudaklarımı kendi teninin altında esir aldı. "Dudaklarını alırlar."

Büyünün içinde bile inatla mırıldandım. "Şimdi sen yalan söylüyorsun."

Omuz silktiğinde dudak kenarında tehlikeli bir gülümseme belirdi. "Burada kuralları ben koyuyorum."

Sıcak nefesi yüzümü yalayıp geçerken gözkapaklarım kapanmakla tehdit etti. Sesim titreyerek, neredeyse kekeleyerek fısıldadım. "Dudaklarımdan uzak dur."

Bu sefer Sancak başını eğdi, gözlerini gözlerime kilitledi. "Cık cık. Oyunu sen başlattın, Mahira. Bana da bitirmesi düştü."

"Çok acımasızsın."

"Asıl beni kışkırtarak sensizliğe iten sen acımasızsın."

"Ama," diyecek oldum ki dudaklarımın üzerine parmağını bastırıp sözümü kesti.

"Kışkırtma beni güzelim," diye fısıldadı. Yüzüme doğru eğildiğinde kalbim dörtnala koşmaya başladı. Gözlerim kendiliğinden kapanırken kulağımın dibinde kısık bir gülüş yankılandı.

Kaba ve son derece tahrik eden erkeksi ses tonuyla, "Bakıyorum da benden önce pes ettin. İtiraf et, artık sen de bana dokunmadan duramıyorsun," dedi. Ardından hiç beklemediğim bir şey yaparak burnumun ucunu ısırdı.

"Oha ama!" diye fırladım. Gözlerimi açar açmaz yüzünü panikle ittirdim. "Sen de beni ısırmaya alıştın bakıyorum!"

Sızıyı bastırmak için burnumu ovuştururken Sancak'ın sesi beni sırtımdan aşağıya titretti.

"Isırmadığım yerin kalmayacak." Ses tonu öylesine sıcak, öylesine karanlıktı ki hiç gitmemesi gereken yerlerde yankılandı.

"Hop, orada dur!" diyerek elimi havaya kaldırdım ve yatakta geriye doğru süründüm. "Benden uzaklaş bakayım."

Sancak'ın hareketleri ağır ve tehditkârdı. Üzerime doğru yaklaşırken gülümsemesi daha da büyüdü. "Nereye kadar kaçabileceğini düşünüyorsun?"

"Neresi olursa!" dedim. Yattığım yerden hızla fırlayarak yakalanmasına fırsat vermeden yatağın öteki tarafına geçtim. Elleri havadaymış gibi uyardım. "Sakın kımıldama yoksa bağırırım."

Kollarını göğsünde toplayarak kahkaha attı. Sesinde alayla karışık bir meydan okuma vardı. "Tabii bağır. Birlikte," diyerek önce kendisini, sonra beni işaret etti. Ardından kelimelerin üzerine bastıra bastıra, "Senin odanda, gecenin bir yarısında, baş başa babaanneni karşılarız," dedi.

Gözlerimi kısarak kinle söylendim. "Sen gittikçe bana benzemeye başladın ve bundan hiç hoşlanmadım."

Sancak dudaklarının kenarında tehlikeli bir kıvrımla eğildi. "Hoşlanmadığını söylüyorsun ama gözlerin tam tersini anlatıyor." Bir adım sola kayarak yatağımın ayak ucuna ilerledi. "Ee, bağırmayacak mısın?"

"Deli misin sen!"

"Sana mı?" Tek kaşını kaldırıp sanki dünyanın en ciddi sorusunu cevaplıyormuş gibi, "Deliyim. Beni deli ediyorsun kadın!" dedi.

Sözlerinin ardından aniden öne uzandı ve tişörtümün ucundan yakalayıp beni kendine doğru çekti. Tepki vermeye fırsatım olmadan öne doğru yalpaladım. Düşmemek için ellerimi sert göğsüne dayadım. Neredeyse ayaklarının üzerine çıkmış sayılırdım.

Kollarının arasında sıkışıp kaldım. Kaçmamam için beni iyice sardığında kulak hizama eğildi. Sesi gövdemde yankılandı. "Sana benden kaçamazsın, ömrümün sonuna kadar seni kovalarım, dememiş miydim?"

"Dedin mi?" diye soluduğumda sesim kontrolsüzce titredi.

Burnu kulağıma sürtünüp geçtiğinde fısıltısı içimi delip geçti. "Hem de defalarca."

"Unutmuşum," dedim inatla.

Nefesi boynumu kavurduğunda, "Hatırlatırım," dedi.

Ayak parmaklarım istemsizce kıvrıldı, kalbim göğsümden taşacak gibiydi. Bacaklarımı birbirine bastırıp içimde patlamak üzere olan hisleri susturmaya çalıştım ama nafileydi. Sonunda pes ederek kendimi kollarında yeniden kaybetmeden fısıldadım.

"Tamam, pes ediyorum. Bugün sen kazandın."

Sancak'ın gözleri büyüdü. Sesi alayla titredi. "Ne? Sen kaybettiğini mi itiraf ettin? Başımıza taş yağacak galiba."

"Çok sevinme," diyerek omzuna hafifçe vurdum. "Bunun mutlaka dönüşü olacak."

O ise kahkaha atıp elimi yakaladı, bedenimi çevik bir hareketle etrafında döndürdü. Hızını kesmeden kollarını bacaklarımın altından geçirip bedenimi kollarının üzerinde zıplayacağım şekilde havaya kaldırdı.

"Ah!" Yüreğim ağzımda, tırnaklarım refleksle omzuna gömüldü. Ama içimde dışarı taşmak isteyen bir sevinç vardı. Sanki kötü günlerimin tüm izini bir anda silen bir neşe, yeniden yaşama isteğiydi.

Kucağında çırpınmaya başladığımda kollarını daha da sıktı, beni bırakmadı. Gözlerinde kavrulurken tok sesi kalbimin tam içine saplandı. "İşte benim kızımdan beklediğim. Asla daha azına razı olmam."

Sözleri içimdeki çocuğu neşeyle ayağa kaldırırken günün yorgunluğu omuzlarıma ağır ağır çökmeye başlamıştı. Ama bozulmadığımı söylersem kendime bile yalan söylemiş olurdum.

Sesim hafifçe çatallanarak, biraz da aksileşerek, "Bu gece savaşmadan uyuyabilir miyiz?" dedim.

"Birileri bozuldu mu yoksa?" diye üsteledi.

"Yoo, ne alakası var?" dedim. Belli etmemek için direnseme de yüzümdeki kırıntılar çoktan beni ele veriyordu. Onu güldürecek bir neden daha vermek istemiyordum. "Hadi uyuyalım, yoksa bu sefer gerçekten seni odamdan kovacağım."

"Tamam," dedi pes etmişçesine.

Her zamanki gibi hislerimi anlayışla kavramış, daha fazla zorlamadan geri çekilmişti. Adımlarını yatağa doğru attığında içimdeki gerginlik biraz olsun hafifledi.

Bedenimi yumuşacık yatağa bıraktığında yayların çıkardığı ses bile kalbimin çarpıntısına eşlik eder gibiydi. Daha fazla yüzleşmeye cesaret edemeden arkamı dönüp çarşafların arasına sığındım. Dizlerimin üzerinde emekleyerek, sanki orada saklanırsam kalbimdeki fırtına biraz dinecekmiş gibi kendime bir köşe seçtim.

Ama nafileydi. İçimde öyle karman çorman bir his vardı ki küçücük bir hareket, minicik bir burun sızlatan yakınlık, beni darmadağın etmeye yeterdi. Hele ki sevdiğim adamdan gelecek bir dokunuş... O dokunuş, dönüşü olmayan bir yolun ilk adımı olabilirdi.

Çarşafların altına sığındığımda Sancak, baş ucumdaki ışığı kapattı ve hiç tereddüt etmeden yanıma kıvrıldı. Arkama yerleştiğinde, sıcak bedenini sırtımda hissetmemle birlikte ürperdim. Gözlerim istemsizce kapandı. Kolunu boynumun altından geçirmesi için hafifçe doğruldum. Tek istediğim buydu.

Sancak'la sıradan ama uzun bir hayat istiyordum; sessiz, güvenli, göğsümü ferahlatan bir yaşam. Beraber yaşlanacağımız, omuz omuza bir ömrü kapatabileceğimiz bir yol.

Başını omzuma yasladığında içimdeki sızıyla birlikte ellerimi arkama uzattım. Aramızdaki o bağa sıkı sıkıya sarılmaya çalıştım hiç kopmayacakmış gibi. Varlığı, varlığımın sebebiydi.

Uzun, belki de kısacık bir an sessizliği paylaştıktan sonra kalbimi korkudan attıracak o sözleri söylemeye başladı.

"Hiç, Kartal abinin haklı olabileceğini düşündün mü? Onun yerine kendini koymayı denedin mi?" Soruları peş peşe geldi. Her biri boğazımda bir düğüme sebep oldu. "Ben düşündüm, Mahira."

Cevap vermek için dudaklarım aralandı ama kelimeler sıra sıra boğazımda takılı kaldı. Nefesimi kesti. Beni alıp başka bir yere, üşüdüğüm bir yere götürdü. Soğuk, ürpertici bir dünyaya...

"Her gün bir kadın cinayetinde ismin geçer diye ödü kopuyor," dedi sesinde titrek bir öfkeyle. "Biri toprağında büyüttüğü çiçeğini koparır diye yüreği yanıyor, ödü kopuyor. Kız kardeşini elinden alırlar diye nefes alamıyor!"

Konuşmadım. Konuşamadım da. Zaten bu cümleye ne söylenirdi ki?

"Öyle bir dönemdeyiz, Mahira," diye devam etti. Sesindeki çaresizlik göğsüme hançer oldu saplandı. "İnternetten küçük kızları avlayan, fotoğraflar isteyen şerefsizlerin, o fotoğraflarla şantaj yapan itlerin kol gezdiği bir zamanda yaşıyoruz biz!"

"Bunları neden söylüyorsun?" dedim kısık bir sesle, dudaklarım zar zor kıpırdandı. Cümlenin devamından ödüm kopuyordu. Sancak'a doğru döndüm. "Sen onlardan biri değildin! Asla da olmazdın. Gitmene gerek yoktu. Biz o yaşları da birlikte atlatabilirdik."

"Ben o zamanlar ne istediğimi bilecek yaştaydım," dedi gözlerimin ta içine acıyla bakarak. "Senin şu an olduğun yaşta."

Sözleri canımı yaktı ama bu, doğru olmadıkları anlamına gelmiyordu. İçimde ne kadar isyan etsem de haklıydı.

"Peki sen o yaşta mıydın, Mahira? Şimdiki olgunlukta, bilgide miydin?"

"Hayır," diye fısıldadım. Bunun farkındaydım. O zamanlar ruhum darmadağınıktı. Verdiğim her karar; bir diğerinden daha kötü, daha yaralıydı.

"Beni de anla güzelim." Sesinin tonu yumuşadı, o ince kırılganlık içime işledi. "Biz zaman kaybetmedik. Biz anlam kazandık. Yıllandık, olgunlaştık."

Parmakları yüzümün kenarına düşen saçı nazikçe kulağımın arkasına yerleştirirken bakışları bakışlarıma kilitlendi. O gözlerin içine öyle bir daldım ki oracıkta son nefesimi versem onunla geçirdiğim bir saniyeden bile pişman olmazdım.

"Seven bekler," dedi kelimelerin içine bütün ömrünü sığdırarak. "Ben seni bir ömür beklerdim, Mahira. Bana aklı başında, ne istediğini bilen bir kadın olarak gel diye binlerce ömrümü feda ederdim."

Yüreğim göğsümden çıkacak gibiydi. Beklemelerimiz, özlemlerimiz, kaybettiklerimiz... hepsi aynı anda boğazıma düğümlendi.

"Anlat bana," dedim. Kalbim gerçeği öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Bilinmezlik, bir gün daha yaşamama izin vermiyordu. Ellerimi yanaklarına yerleştirerek alnımı alnına yasladım

"Bana sensizliği anlat."

Sancak derin bir nefes aldı. Bakışlarını benden kaçırmadan fısıldadı. "Sana sensizliği anlatacağım, Mahvedenim."

Duzenleme
Ny.ozlem

6. BÖLÜM

SANCAK KIZILTEPE

Mahira ve Sancak'ın balo sahnesinin devamı

Dansımızın sonuna yaklaşırken salonda çalan şarkı, bizim de sonumuzun sessiz bir ilanı gibiydi. Ezgiler ağır ağır tükenirken biliyordum. Bu, bana yasak olmasına rağmen kalbimden söküp atamayacağım kadını görüşümün son dakikaları, son saniyeleriydi. Gözlerindeki ışığı son kez seyredişimdi.

Son kez ellerini tutarken kendimi dünyanın en şanslı adamı gibi hissedecektim.

Son kez gözlerinin derinliğinde kaybolmanın gururunu yaşayacaktım. Bu an, ömrümün geri kalanına mühürlenecek bir hatıra olacaktı. Belki bir gün, ne kadar imkânsız görünse de Mahira'nın zihninden silinirsem geri dönebilecektim. Ama o güne dek, anılarımı peşimden sürükleyerek gitmeliydim.

Kalbim acıyla kıvranırken içimdeki filizlerin onun hislerinde kök salmaması gerektiğini biliyordum. Mahira'nın bana duyduğu hayranlığı aşk zannetmesi, ne istediğini bilmediği bu yaşında kendini kandırmasıydı. İşte bu yüzden birimizin kalbini gömmesi şarttı. Ben o mezarın taşı olmayı seve seve kabul ediyordum.

Şarkı bitip salonda yankısı tükenirken, dünyanın en acı verici ve zorlu hareketini yapmaya mecbur kaldım; *ondan uzaklaşmayı*. Ellerini nazikçe kavradım, parmak uçlarındaki sıcaklığı içime işlerken aslında bu dokunuşun sonsuza kadar kalıcı olacağını biliyordum.

Bir daha kimseyi sevmeyeceğimi, o derin kahverengi gözlere son kez baktığımda anladım. Çünkü orada benim sonum yazılıydı. Bu, hikâyenin nasıl biteceğini Mahira'nın yazacağı bir sondu.

Boğazımı sertçe temizleyerek, "Benim bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," diye zar zor konuştum. Göğsümdeki göçük öyle büyüktü ki tekrar eski haline dönmesi çok zordu.

"Tamam," dedi Mahira. Sesinde öyle saf bir güven, öyle içten bir gülümseme vardı ki. Oysa benim gidişimden haberi bile yoktu.

Benimkilerin yanında küçücük kalan parmakları ellerimi sıktığında tenime alev değmişçesine parmaklarımı çektim. Birinin beni fena halde hırpalayarak kendime getirmesi gerekiyordu. Kalbimi söküp filizlenmeye kalkan her dalı kırması gerekiyordu.

Mahira'nın parmakları elimden kayarken içimdeki bütün ışıklar teker teker söndü. O ise hâlâ şarkının büyüsünde, gülümsemesinin ardında hiçbir şeyden habersizdi. Masumiyeti beni en çok yıkandı. Beni yakan, bana yasaklanmış bir cennete aitmişim gibi hissettiren o bakışlarıydı. Bana hem en güzel hayali hem de en acı gerçeği hatırlatıyordu.

Sertçe yutkundum. İlk defa bakışlarım sendeledi, ardından kırgınlığa dönüşecek bakışlarından kaçtım. Çünkü biliyordum; o an göz göze gelseydik gemileri yakar, her şeyi hiçe sayardım.

"Sen arkadaşlarınla kal, olur mu? Sakın balodan tek başına ayrılma," dedim boğuk bir sesle.

Kaşlarını çattığında ezbere bildiğim mimikleri itiraz etmek için şekillenirken, "Tamam da," dedi ama sözünü tamamlamasına izin vermeden araya girdim.

Katı, ciddi olduğumu anlayacağı ses tonumla, "Buradan yanında biri olmadan ayrılma sakın," diye duyabileceği şekilde bağırdım. İfadesiz halde, cevap vermesini beklemeyip yüzüne bile bakmadan arkamı dönerek çıkışa doğru aceleci adımlarla ilerledim.

Nefes alamıyordum. Sanki boğazıma görünmez bir düğüm oturmuştu. Oysaki kravatımı her zamanki gibi bağlamış, her zamanki sıkılığında bırakmıştım.

O zaman neydi bu nefes almamı engelleyen, boğazıma oturan ağırlık?

Bir adım daha atmak için çabaladım ama bacaklarım ilerlemeyi reddetti. Olduğum yerde kaldım. Mahvoluyordum. Bir çift gözde, tek bir gülüşte mahvoluyordum.

Dayanamadım, omzumun üzerinden geriye baktım. Mahira'yı az önce bıraktığım pistte bulmak için gözlerim istemsizce onu aradı. Yüzünü son kez avuçlarımın içine almak, dudaklarımı alnına bastırmak istiyordum ve sırf bunları yapabilmek için elimde avucumda ne varsa vermeye razıydım.

Nerede olduğunu ezbere biliyormuşçasına Mahira'yı anında bulurken ellerimi yumruk yaptım. Ne suç işlemiştim de kader bizi birbirimize yasak yazmıştı?

Bu yaşadığım hak mıydı? Hangi kitapta yazardı, Sancak Kızıltepe'nin imkânsız bir düşe âşık olduğu?

O sırada Mahira yüzünde kocaman bir gülümseme ile arkadaşlarının yanına döndü. Neşeyle onlara gülücükler saçarken içimde bir yangın koptu. İlk kez bu kadar ilkel, bu kadar yakıcı bir kıskançlıkla dolduğumu hissettim. Hak etmediğimi biliyordum ancak o gülümsemenin sahibi olmak, olamadığım her gülümsemenin hedefi olan insanları yok etmek istiyordum.

Kendime çektirdiğim işkenceyi bitirmenin yolu yoktu da yine de azaltmaya çalışarak yüzünü son kez ezberlemek için uzun uzun baktım. İçi ışıkla dolu gözlerine, her kahkahasında yok olacak gibi incelen o narin dudağına, alnına inatla düşüp duran hırçın kâküllerine...

Mahira'dan ayrılmak beni yok edecekti. Çünkü o sadece arsız gönlümün sevmek istediği kız değil, aynı zamanda parmağına iğne batsa dünyayı yakacağım kızdı. Adımlarını izlediğim, saç tellerine dokunamadığım komşu kızı, gözümden sakındığım arkadaşımın kardeşiydi. Bana her anlamda yasak olan Mahira Ayazkan'dı.

Bu acıyla yok olurdum ama yaşardım da. Bu acı beni öyle ya da böyle yaşatırdı. Bir kenarda yıkık dökük ama hâlâ nefes alan biri olarak yaşatırdı.

Kendimi gitmeye zar zor ikna ederek arkamı döndüm. Çıkışa doğru bu sefer kesin adımlarla ilerledim. Her adım beni karanlığa çekerken, yanımdan geçen kişilere çarpmamayı becererek serinliğin geldiği yöne doğru kendimi sürükledim.

Titreyen ellerim kabanımın ceplerini araştırırken omuzlarımdaki yük, kendimi zayıf bir adam gibi hissetmeme neden oluyordu.

Partinin yapıldığı binadan çıkarak kendimi ilk ara sokağa attım ve sırtımı taş duvara yasladım. Cebimden çıkardığım telefonumu parmaklarımın arasında sıkarken ellerimi gözlerime bastırdım.

"Sen artık mahvoldun, Sancak," diye kendi kendime söylendim. "Artık nefes alacak ama asla yaşayamayacaksın, Sancak Kızıltepe. Bu yoklukla nasıl yaşamayı becereceksin bilmiyorum ama bir yolunu bulmalısın."

Ah, uğruna dünyayı yakmayı göze aldığım, bir gülüş için bin acıyı sırtlanmaya kalktığım güzel gözlü, Mahira'm. Kader benim payıma ne kadar mutluluk yazdıysa hepsi senin olsun. Ömrümde ne kadar hayat kaldıysa hepsi senin olsun. Ben bir köşede öleyim ama sen yeter ki mutlu bir hayat yaşa. Bir dahaki karşılaşmamızda dudaklarının kenarında gülümseme çizgileri olsun.

Boğazıma oturan hislerle, göğsümden korkunç bir ses çıkacak şekilde nefes aldım. Tabutuma ilk çivi bugün çakılmıştı.

Ellerimi yüzümden indirerek sıkı sıkıya tuttuğum telefonu parmaklarımın arasında açtım. Titreyen parmaklarımla tuş kilidini açıp zorlukla rehbere girdim. En büyük ihaneti yapabileceğim adamın ismini aramaya başladım. İlk yaşımı tamamladığım, omzumu omzuna dayadığım, canımı hiç düşünmeden vereceğim, kan değil ama can bağıyla bağlı olduğum *Volkan Ayazkan* ismini aradım.

İsmini bulduğumda üzerine tıklayarak aramayı başlattım. Telefon bir, iki kere çalmasının ardından açıldığında ne diyeceğimi bilemeyerek öylece ekrana baktım.

"Alo kardeşim," diye seslendi Volkan. "Kardeşim?"

Nasıl derdim gel de sana ve Mahira'ya karşı hata yapmamı engelle? Nasıl derdim lan ben hasta adamın tekiyim! Dünyada olmaması gereken bir adamım, kardeşini benden uzak tut. Nasıl!

"Orada mısın lan? Niye ses vermiyorsun?" diye seslendi Volkan bir kez daha.

O an, kalbimin kaburgalarıma çarpan çığlığını duydum. Volkan'ın sesinde bana güvenen bir kardeşin saflığı vardı. Bana inanan, sırtını bana dayamış adamın sadakati vardı. Ve işte tam da bu yüzden kelimelerim boğazımda zehre dönüşüyordu.

Eğer şimdi konuşursam tek bir cümleyle dünyasını yıkabilirdim. Susarsam kendi dünyamı sonsuza dek karanlığa gömecektim.

Kelimeler dilimin ucuna kadar geliyor fakat çıkacak olurlarsa ihanete dönüşeceğini biliyordum. *Volkan* demek istedim. *Bana güvenme.* Ama dudaklarım kıpırdamadı.

Avucum telefonu öyle sıkıyordu ki neredeyse cihaz elimde kırılacaktı. Gözlerimi kapattım ve alnımı taş duvara yasladım. İçimde iki Sancak birbirini boğazlıyordu.

Biri; *söyle kurtul, itiraf et ki bu yükten arın* diye bağırıyordu.

Diğeri; *sus, Mahira'nın gençliğinin acısını ve Volkan'ın güvenini kırmanın ğırlığını eline bulaştırma* diye hırlıyordu. *Çık git. Herkesten kendini sil.*

"Sancak, iyi misin kardeşim?" dedi Volkan bu kez telaşlı bir tonda.

Boğazımdan kopan ses öylesine kısıktı ki neredeyse kendim bile duyamadım. "İyiyim..." dedim. Yalanın en ağır şekliydi. Bir adamı öldüren bıçak değil, böyle bir cümleydi.

O an anladım. Gerçeği söylemeye gücüm yoktu. Sonsuza kadar sırtımda taşıyacağım bir yükle yaşamaya mecburdum.

Volkan halimi yanlış anlayarak neşeyle konuştu. "O kadar çabuk mu sıkıldın ha? Sana gitme demedim mi? Sırf Mahira'ya kıyamadığın için kendini zor durumlara sokuyorsun. Birlikte seneler geçirdik, hâlâ kardeşime karşı hayır demeyi beceremedin. Bu kız seni çok yorar, demedi deme!" Benim cehennemimi bilmeden, bana hâlâ kardeşlik sunarak konuşuyordu...

Telefonu titreyen avucumda sıkarken başımı göğe kaldırdım. Sessiz bir çığlık boğazımı yırtıyordu ama dışarıya çıkmıyordu.

Benim cezam susmaktı.

Susmak ve yanmaktı.

Bir süre nefesimi toparlamaya çalıştım. Omzum duvara yaslıydı ve avucum hâlâ titreyerek telefonu sıkıyordu. Sonunda dudaklarımdan kopup gelen o cümleyi söyledim. "Volkan, kardeşini al. Mahira'yı balodan çıkar. Onu yalnız bırakma, yanında ol."

Karşı tarafta kısa bir sessizlik oldu. Volkan'ın ne düşündüğünü bilemedim ama sesindeki kararlılık hemen acıma merhem olmaya kalktı. "Tamamdır kardeşim. Sen merak etme, hemen çıkıp geleceğim."

"Tamam," diyebildim sadece.

"Normalde sormam ama," dediğinde Volkan'ın sesinde de bir ağırlık vardı. "Mahira ya da arkadaşları sorun mu çıkardı?"

"Hayır, gel ve kardeşinin yanında dur. Abilik yap." Sözlerim belki de Volkan'a karşı ilk defa bu kadar sert ve emrediciydi. "Neyle uğraşıyorsun bilmiyorum ama buraya gelecek ve kardeşine göz kulak olacaksın."

Volkan da sözlerimle şaşkın bir nefes verirken sadece, "Geliyorum," diyebildi.

Bu sözlerden sonra yüreğim paramparça oldu. Görmedi ama kafamı salladım. En kıymetli emanetim Mahira'yı; en güvendiğim adama, abisine bırakıyordum. Ve biliyordum ki Volkan'ın olduğu yerde Mahira'ya hiçbir şey olmazdı. Yalnız... Mahira'ya en çok zararı veren benim yüreğimdi. Onu ondan saklamak için içimde boğmam gerekiyordu.

Telefonu kapattıktan sonra başımı taş duvara yasladım. Ellerim hâlâ titriyordu. Nefesim düzensizdi ve boğazımdaki düğümle boğuluyordum. Sessiz bir çığlık çıktı dudaklarımdan. Bu, kendi ellerimle kazdığım mezarın ilk toprağıydı.

Artık biliyordum. Mahira bana baksa da görmeyecektim. Mahira beni çağırsa da duymayacaktım. Onun gözlerinde ölümü seçmiştim.

Tam o sırada yan sokaktan bir ses geldi. Bu keskin ses, çakmak sesiydi. Ardından ağır, yoğun tütün kokusu burnuma doldu. Başımı çevirdiğimde orada bir adam vardı.

Üzerinde ütüsü bozulmuş beyaz bir gömlek vardı ve gömleğin ilk üç düğmesi iliklenmemişti. Kolları dirseklere kadar sıvanmış, bileklerinde zamanın izleri olan ince çizgiler vardı. Saçları karışıktı, sanki sabahtan beri elini defalarca kez içinden geçirmiş gibiydi. Sakalı üç günlüktü, yüzünde alayla karışık bir yorgunluk asılıydı.

Sigarasının ucunu dudaklarının kenarına iliştirirken bana kayıtsız ama bir o kadar da dikkatle baktı. Gözleri ne tam kahverengi ne de tam elaydı, tonunu seçemiyordum. Ama bakışları uzun yıllar boyunca acı görmüş, umudunu çoktan tüketmiş birinin bakışlarıydı.

"Zor bir geceye benziyor," dediğinde sesi boğuk ve hafif kısıktı. "Yüzünden belli."

Cevap vermek istemedim ama dilim benden bağımsız hareket etti. "Gece değil... ömür zor."

Adam kısa, yorgun bir kahkaha attı. Dumanı havaya üflerken omzunu taş duvara yasladı. "Ömrünün zor olması için çok gençsin," dedi. "Demek ki yanlış bir kalbe düşmüşsün delikanlı."

Sözleri göğsümde patlayan bir mermi gibiydi. Yumruğum istemsizce sıkıldı.

"Yanlış bir kalp değil," deyip hüzünle ekledim. "Yanlış zaman... yanlış kader."

Adam gözlerini kıstı, sigarasından derin bir nefes çekip yavaşça dumanını rüzgâra doğru savurdu.

Uzaklara dalarcasına sesindeki kederle, "Kader..." diye mırıldandı. "Hepimiz onun arkasına saklanıyoruz. Oysa bazen kader değil, insan yanlıştır. Yanlış kişiyi seversin. Yanlış yerde, yanlış zamanda seversin."

Sustu. Yüzündeki çizgiler dumanla birlikte daha da belirginleşti. Belli ki kendi yaraları vardı. Bana söylerken aslında kendine de söylüyordu.

Dayanamadım, içimden taşanı söyledim. "Sevdiğim kız," diyerek boğazımdan gitmek bilmeyen ağırlıkla, "Bana yasak," diye itiraf ettim. "En yakın dostumun kız kardeşi. Yaşıysa çok küçük. Çok küçük abi. Gözümün kaymayacağı kadar küçük."

Adamın yüzü kısa bir an için kasıldı. Sonra dudaklarının kenarı belli belirsiz kıvrıldı. "En ağır yasaklardan biri," dedi alçak sesle. "Ama bilirsin... en güçlü yangınlar da o yasaklardan çıkar."

Sigarasından son nefesini çekti ve yere bastırarak söndürdü. Omzuma hafifçe dokunduğunda parmaklarının nasırlı sertliğiyle irkildim. "Bak delikanlı," dedi. "Bu yangın ya seni kül eder ya da içinden bambaşka bir adam çıkarır."

"Ben yok olmayı göze aldım. Onun hafızasından silinmeyi de."

"Yolun zor," dedi.

Adam yüzümdeki kırgınlığa, dilimden dökülen çaresizliğe uzun uzun baktı. Sanki yıllar öncesinden tanıdığı bir acıyı bende görmüş gibiydi. Dudaklarının kenarında alaya değil, acıyı tanıyanların tebessümüne benzeyen bir kıvrım oluştu.

"Elinde tuttuğun şey," dedi ağır ağır. "Senin hem zindanın hem de tek özgürlüğün olacak. Böyle yasak sevdalar ya adamı öldürür ya da efsaneleştirir."

Sigara paketini açıp bana doğru uzattığında tereddüt etmeden aldım. Çakmağın cızırtısıyla ateşin ucunda yanmaya başlayan kâğıt, içimde yanıp kavrulan her şeyin bir sembolü gibiydi. İlk nefeste boğazımda sert bir acı hissettim ama bu acı bile Mahira'dan uzak kalmanın yarattığı boşluktan daha hafifti.

"Mahira..." dedim dumanla birlikte içimden taşan ismi havaya bırakarak. "Benim derinliğimdi. Ucu bucağı olmayan, sonu gelmeyen bir derinlik. Daldıkça beni mahvedecekti. Ve işin en trajik yanı..." Dudaklarımdan ince bir gülüşle birlikte acı sızdı. "Adının kısaltılmış hali bile *mahveden*. Sanki kader, onu kişisel cehennemim olsun diye seçmişti."

Adam bana baktı. Sessizliğinde binlerce hikâyenin ağırlığı vardı. Yorgun yüzüne yerleşen gölgeler arasında konuştu. "Peki o zaman ne yapacaksın?"

Sigaramın bittiğini fark edince ikinci sigarayı uzattı. Bu defa alırken elim titremedi. Ateşi çakıp dumanı ciğerlerime çektim. Gözlerim, göğe yükselen gri dumanın ardından boşluğa dalarken kelimelerim dudaklarımda ağırlaştı.

"Neye yakılır bilmem ama..." dedim gözlerimi yere dikerek. "Mahira'ya yakılırdı."

Uzun bir sessizlik aramızda akıp giderken kararımı verdim. "Buralardan gideceğim. Adımları bana gelemeyecek şekilde çekip gideceğim."

Adamın gözlerinde kısa bir an için kendi gençliğini gördüm. Sanki yıllar önce aynı cümleyi kendisi de söylemişti. Derin bir nefes alıp başını salladı.

"Yanacaksın delikanlı," dedi. "Ama unutma; sevdikleri için yanan adam, bir daha eskisi gibi olamaz."

"Hepsini göze aldım."

"Canının yanmasını da göze al çünkü bu gidişinin peşinden yalnızca keder ve umutsuzluk götüreceksin. Tek sırdaşın anıların, tek tesellin umutların olacak." Omzumun üzerinden arkama baktı. Sanki Mahira'yı, çocukluğumu, gençliğimi orada bıraktığımı biliyordu. Sigara paketini cebine atarak yerinde dikleşti. İçi pişmanlıkla dolu sesiyle, "Sensiz hayata devam edeceğini, başka bir adamın kalbinde yaşayacağını göze al. Bir gün geri döndüğünde ellerinin başka bir eli tutacağını şimdiden kabullen," dedi.

Sözleri göğsümü yardı, elimde avucumda ne varsa aldı. Yarınlarımı da beraberinde götürdü. "Tüm acıları onun ömrü için sırtlanmaya razıyım. O yeter ki güçlü ve ne istediğini bilen bir kadın olsun. Varsın ben gözünde sadece bir hata olarak kalayım. Komşularının oğlu, değer verdiği bir abisi olarak kalayım."

"Bu kadar sevme delikanlı," diyerek başını iki yana salladı. "Sonra mahvolan sen olursun," dedikten sonra omzuma sertçe vurdu ve adımlarını sokağın karanlığına bıraktı. Onun gidişiyle birlikte sokakta sadece sigara dumanı, taş duvarın soğukluğu ve içimdeki yanık kalp kaldı.

Çektiğim son nefesin dumanı havada süzülürken içimdeki boşluk daha da ağırlaştı. Sanki biraz önce konuştuğum adam, yıllar öncesinden gelip bana kaderimin özünü fısıldamış ve ardından iz bırakmadan kaybolmuştu.

Cebimden telefonumu çıkararak önce e-postalarıma girdim. Danışman hocama, yurtdışındaki okul teklifini kabul ettiğimi belirten cevabımı attım. Ardından en yakın tarihe İngiltere için biletimi ayırttım.

"Sancak?"

İsmimin seslenilmesiyle başımı kaldırdım. Bakışlarımı sokak lambasının solgun ışığının altında duran Volkan'a çevirdim. Omuzları gergin, yüzü ciddiydi ama bakışlarında gizleyemediği bir endişeyle duruyordu. Bu hisler öfke değildi. Daha çok, anlamak isteyen ve içindeki kuşkuyu bastıramayan bir kardeşin bakışlarıydı.

Kararlı ama telaşsız adımlarla yanıma doğru yürümeye başladı. Sanki neyle karşılaşacağını bilmiyor ama beni öylece bırakmaya da gönlü elvermiyordu.

Yanıma geldiğinde bir süre sessizce yüzüme baktı. Nefes alışımın düzensizliğini, gözlerimdeki gölgeleri, ellerimdeki titremeyi fark etmemesi imkânsızdı. Kardeşini bilmemesinin imkânı yoktu.

"İyi misin?" dedi alçak sesle. Elini omzuma atarak sıktı. Mavi gözlerini dikerek, "Bir şey var sende... Başka bir şey," dedi.

O an boğazıma düğümlenen binlerce kelime vardı fakat hiçbiri dudaklarımdan çıkmaya yanaşmıyordu. Mahira'nın adını bile düşünmek ihanetti.

Geçiştirerek sokağın sonuna bakıp ayağımın altında kalan izmariti ezdim. "Sorun yok kardeşim," dedim.

Volkan gözlerini kısmadan uzun uzun baktı bana. Sesini bu kez yumuşatarak yineledi.

"Bak kardeşim," diyerek derin bir nefes aldı. "Biz birbirimize yıllarca sırdaş olduk. Tek bakışta birbirimizi tanır olduk. O yüzden şimdi beni kalkıp sorun yok mavallarıyla geçiştirmeye çalışma."

O an hissettiğim şey, Volkan'ın kuşkularının kıyısında gezdiğiydi. Biliyordu bir şey olduğunu ama ne olduğunu kestiremiyor, böyle bir rezilliği aklının ucuna getirmiyordu.

Elini omzumdan çekerek etrafımda olan sigara izmaritlerine, sonra bulunduğum ara sokağa bakıp tek kaşını kaldırdı. Merakla, "Ne yapıyorsun burada? Balo devam ediyor," dedi.

Omuzlarımı silktim. Ellerimi ceplerime koyup duygusuz bir halde, "Biraz hava almam lazımdı," diye bir açıklama yaptım.

Volkan kısa bir sessizlikten sonra başını iki yana salladı. "Suratını görüyorum, Sancak. Hava almakla alakası yok bu halinin."

Boğazım düğümlendi. Nefesim bile itiraf gibi çıkarken kardeşimden bir şeyler saklamak kahrolmama sebep oluyordu. Hayatımdaki en ufak ayrıntıyı bilen adamdan gizlenmeye çalışmak çok zordu.

Kolay yolu seçerek itiraf ettim. Eninde sonunda zaten öğrenecekti. "Gitmem lazım, Volkan."

Sözümle birlikte çıkışarak, "Gitmen mi lazım?" diye sertçe tekrarladı. Kaşları çatıldı, sesi yükseldi. Hiç memnun olmayarak, "Nereye gideceksin? Daha neyin lafını ediyorsun?" diye sordu.

Gözlerinin içine bakamayarak başımı eğdim. Gözlerinin içine baka baka rezil bir adam olduğumu söyleyemezdim. "Buradan gideceğim. Yurtdışına... Belki uzun bir süre. Ne kadar kalırım bilmiyorum. Ama gitmezsem..." Duraksadım, kelimelerim boğazıma saplandı. "Burada kalırsam her şeyi mahvedeceğim. Olmak istemediğim bir adam olacağım. Sevdiklerimin gözlerinde hayal kırıklığına sebep olan rezil biri olacağım."

"Sen," diye inanamayarak alayla güldü. Başını şiddetle iki yana salladı. "Sen ve hayal kırıklığı olmak. Ne dediğinin farkında mısın kardeşim? Rezil bir adam olmak ne lan! Kendine gel, Sancak!"

"Gerçekler bunlar, Volkan."

Keşke az önce giden adamdan bir dal sigara daha isteseydim. İçimdeki acıyı dindiremezdi ama parmaklarımdaki titremeyi durdurur, zihnimin köşelerini bulanıklaştırırdı.

Öfkesini bastırmaya çalışarak bana doğru bir adım attı. Birazdan yüzüme yumruk atacakmış gibi duruyordu. *Keşke atsaydı. En azından hak ettiğimi bulurdum.* "Sana ne oluyor, Sancak? Sen kolay kolay pes etmezsin. Savaşmadan bırakmaz, tuttuğun ipi koparmadan yolundan dönmezdin."

"Bu sefer çok başka kardeşim," diyerek başımı iki yana salladım ve arkamdaki duvara yaslandım. Umutsuzluk içinde dişlerimi sıktım. Bir yerleri kırıp dökmemek için kendimi zor zapt ediyordum. "Savaşmadığım bir cephedeyim. Ne cephanem var ne de kazanabileceğime dair bir umudum. Baştan kaybediyorum."

"Hep birlikte atlattık her şeyi, bunun da çaresini buluruz," diye diretti Volkan.

"Bulamayız kardeşim."

İnanamayarak, "Kaçıyorsun," dedi.

"Kaçmıyorum," dedim kısık bir sesle ama yalandı. Arkama bakmadan gitmeyi seçiyordum. "Yurtdışından teklif almıştım, onu değerlendiriyorum."

"Siktir lan oradan! Çocuk mu kandırıyorsun?" diyerek elini havada salladı. Öfkeyle bağırmaya devam etti. "Başta reddettiğin teklifi şimdi ne oldu da kabul etmeyi seçtin?"

"Uzatmayalım, Volkan. Kararım kesin, gideceğim." Tek kelimeyle kararımın kesin olduğunu vurguladım. Can dostum ne söylerse söylesin, yolumdan dönmeyecektim. Zaten kendisi de bilseydi böyle olmasını isterdi. Mahira; benim sadece gözümden sakındığım değerlim, arkadaşımın kardeşi olabilirdi o kadar. Bu hisler başlamadan gitmem gerekiyordu.

Volkan'ın gözleri küçüldü. Uzun bir süre yüzüme baktı, dudakları kıpırdadı ama söyleyecek kelime bulamadı. İçinde fırtına koptuğunu görebiliyordum. Kardeşini, can dostunu bırakmak istemiyordu. Onu öylece terk etmek istemiyordu.

"Böyle gitmene izin veremem," dedi sonunda. Sesinde titrek bir kararlılık vardı. "Sen bizim ailemizden birisin. Ne yaşıyorsan birlikte çözeriz."

O an başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. İçimdeki bütün çaresizlik, bütün acı gözlerime dolmuştu. Bilmesini istemediğim sırların ağırlığıyla ona bakıyordum. Kelime söylememe gerek yoktu, sadece bakışlarım her şeyi anlatıyordu.

Volkan'ın nefesi ağırlaştı. Kaşlarının arasındaki öfke çizgisi yavaşça çözüldü. Bir adım geri çekildi, derin bir nefes aldı. "Allah kahretsin..." diye mırıldandı. "Senin içinde öyle bir şey var ki bana söylemiyorsun. Ama gözlerin..." Cümlesini yarıda kesti, bakışlarını yere indirdi.

Evet kardeşim, yanlış bir yola sapmak üzereyim. O yüzden bırak da en kısa yoldan döneyim. Bu ailenin yanlışı, parçalayanı olmayayım.

Bakışlarını yerden kaldırarak tekrar bana döndü. Sesi daha yumuşaktı, sanki bir anda benden yaşça çok daha büyük bir abi olmuştu.

"Gitmek istiyorsan git kardeşim. Demek ki sana iyi gelecek. Ama bil ki..." diyerek derin bir nefes aldı ve zorlukla devam etti. "Burası hep senin evin. Ne zaman dönmek istersen de aile kapın açık. Kardeşliğimiz beşikten mezara dek devam edecek."

Sözleri içime işledi. Verdiğim kararın bir kere daha doğru olduğunu hissettirdi. Omzuma ağır ama güvenli elini koymuş gibi hissettim.

"Kardeşim," dediğinde sesi bu defa daha kırıktı. Yollarımızın ayrılacağını anlamıştı. "Kendini kaybetme. Ne yaparsan yap, kim olursan ol, kendini kimsesiz bırakma."

Başımı eğerek sadece kısık bir sesle mırıldanabildim. "Sağ ol kardeşim."

Sokak lambasının titrek ışığında ikimiz de sessiz kaldık. Söylenmemiş kelimeler havada asılıydı. Volkan bana bakarken gözlerinde hâlâ çözülmemiş bir şüphe vardı ama kararımı kabullenmişti. Çünkü gözlerimde gördüğü şey, her sözden daha gerçekti. Dayanılmaz bir acı, bitmek bilmeyen bir ızdırabın yakarışı...

"Ne zaman gideceksin?" diye sordu Volkan sırtını taş duvara yaslarken. Sesinde yorgun bir merak, kabul ile reddediş arasında sıkışmış bir ton vardı.

"Yarın."

Volkan'ın gözbebekleri büyüdü, bana inanamazmış gibi uzun uzun baktı. Dudakları aralandı, nefesi sertçe çıktı. "O kadar hızlı mı?" diye soludu.

"Evet."

Bir an sessizlik çöktü. Yalnızca sokağın derinlerinden gelen rüzgârın uğultusu duyuluyordu. Volkan çenesini ovuşturdu, yüzünde kaygıyla sertlik bir aradaydı.

"Bana hâlâ hiçbir şey anlatmıyorsun," dedi. "Ama bakışlarından anlıyorum. Seni paramparça eden bir şey var. İnsan öyle bakmaz çünkü, Sancak. Bir şeyden kopmuş gibisin. Ve ben, ne olduğunu bilmeden seni yarın elimle yolcu etmek zorundayım."

Sözleri kalbime saplandı. Kendi içimdeki sırları söyleyememenin acısıyla yutkundum. Gözlerimi ona çevirdiğimde, sessiz bir feryat vardı bakışlarımda. O da bunu gördü, anladı.

Volkan'ın sesi yumuşadı, derin bir nefes aldı. "İstemiyorum gitmeni," dedi dürüstçe. "Ama bazen kalmaktan daha cesuru, tüm yükleri beraberinde götürmektir."

Başımı eğdim. Ellerim titriyordu, yine ceplerime sakladım.

Volkan yaklaştı, elini tekrar omzuma koydu. "Yarın gideceksen bil ki ben seni yolun sonuna kadar kardeşim bilmeye devam edeceğim. Ne olursa olsun."

Konuşurken sesim çatladı. "Sağ ol, Volkan. Bu sözün her şeyden daha değerli."

O an, içimde kopan fırtınaların ortasında tek sığınak, omzumdaki dost eli oldu. İçimi bilen bir dostun güveniydi.

Volkan'ın eli hâlâ omzumdaydı. Benim kırık halimi görüp görmediğini bilmiyordum ama Mahira'nın gelişini ikimiz de aynı anda fark ettik.

"Sancak abi?" diye seslendiği an içim titredi.

Işığın altına çıktığında omuzlarından kayan şalıyla, yanakları kızarmış, nefesi telaşla hızlanmıştı. Yanımıza doğru adımlarken onu olduğundan daha savunmasız gördüm.

Sözlerim boğazımdan sertçe çıktı. "Mahira, içeride kalmanı ve yanında biri olmadan kutlamadan ayrılmamanı söylemiştim. Neden tek başına çıktın?"

Adımlarını durdurdu. Önce bana baktı, sonra yüzüme kazınmış o ciddiyeti görünce dudakları titredi. Ama itiraz etmeden önce bakışları Volkan'a kaydı.

"Abi?" dedi şaşkınlıkla. Gözleri kocaman açılmıştı. "Neden geldin?"

Volkan'ın bakışları sertleşmedi, aksine kardeşine bakan gözlerinde derin bir şefkat vardı. "Mahira," dedi ağır bir sesle, "Burası sana göre değil. Arkadaşlarının yanında kalmalı ve Sancak'ın sözünü dinlemeliydin," dedi.

Mahira bir adım daha attı. Gözleri önce Volkan'a, sonra bana kaydı. Kaşlarını çatarak fısıldadı. "Sancak abi uzun bir süre gelmeyince merak ettim," dedi. "İkiniz neden buradasınız? Senin işlerin yok muydu abi?"

Yutkundum, sesim çıkmadı. Gözlerimi kaçırdım. Çünkü onun bakışlarının altında gideceğimi söyleyemezdim. Gözlerindeki kırgınlığı göremez, ses tonundaki acı tonu duyamazdım.

Mahira kuşkuyla ikimize birden bakarken Volkan hemen araya girdi. Sesindeki kontrolü koruyarak, "Hiçbir şey olmuyor, Mahira. İşim erken bitti, sizi merak ettiğim için de geldim," dedi. Gülümsemeye çalışarak, "Kardeşimin mezuniyetine gelemez miyim?" diye diretti.

"Tabii ki gelebilirsin abi," diyerek olacaklardan bihaber gülümsedi Mahira. "Hatta çok iyi yaptın. Birlikte bir fotoğraf çektirelim hemen," diyerek ellerine bakındı heyecanla ancak aradığı neyse bulamayınca üzüntüyle nefesini bıraktı. "Telefonumu getirmeyi unutmuşum. Biriniz çekebilir mi?"

O an içimde bir şey kıpırdadı. Belki gidecektim, belki onları ardımda bırakacaktım ama hiç olmazsa bu anı yanımda taşıyabilirdim. Onların son halini, birlikte son anımızı... Dudaklarımı zorlayarak küçük bir gülümseme çıkardım.

"Benim telefonumla çekelim," dedim. Sesim biraz çatallıydı ama Mahira fark etmedi. Volkan'ın gözündense asla kaçmadı.

Elimin titremesine hâkim olmaya çalışarak, cebimden telefonumu çıkarıp ekranı açtım. Başımın ucuyla aydınlık caddeyi gösterdim. Mahira'nın ışığına karanlık asla yakışmıyordu. "Hadi gelin, balo salonunun önünde olsun. Hatırası daha güzel olur," dedim.

Mahira'nın gözleri hemen parlarken Volkan da sessizce kabullenerek başını salladı.

Üçümüz birlikte balo salonunun önüne çıktık. Kapının yanında bekleyen, sıkılmış yüzlü bir görevliye yaklaşıp, "Bir fotoğrafımızı çekebilir misiniz?" diye sordum. Adam başıyla onayladı, telefonu eline aldı.

Mahira sevinçle ikimizin ortasına girerek kollarını sıkıca omuzlarımıza doladı. Başını önce abisine yasladı, sonra bana dönüp yüzüme öyle içten bir gülümseme bıraktı ki kalbim yerinden sökülecek sandım. Volkan ise alıştığı gibi koruyucu bir tavırla gülümsemeye çalışıyordu.

"Hazır mısınız?" dedi görevli.

Mahira heyecanla, "Evet!" diye seslendi.

O an sadece gözlerimi kapatmamaya çalıştım. Çünkü bunun bir veda olduğunun farkındaydım. Son kez onun kahkahasını duyuyor, son kez o neşenin ortasında kendimi ailesinin bir parçası gibi hissediyordum.

Telefonun kamerası birkaç kez ardı ardına *çıt* etti. Adam fotoğraflarımızı çekerken Mahira pozdan poza giriyor, Volkan'la bense anın tadını çıkarmaya çalışıyorduk. İkimiz de fotoğraf adamı değildik ancak bu anın tadını çıkarmamız gerektiğinin farkındaydık.

Fotoğraf çekildiğinde Mahira mutlulukla ekrana bakmak için telefonu istedi. Ama Volkan araya girip, "Dur, önce Sancak baksın," dedi. Sesindeki ton sakindi ama gözleri bana başka şeyler söylüyordu.

Git diyordu. *Hemen şimdi git.*

O gün bana anladı da mı git dedi, yoksa Mahira'nın ne kadar üzüleceğini görüp de mi uyardı, hiçbir zaman bilemeyecektim. Hiçbir zaman da soracak cesareti kendimde bulamayacaktım.

Telefonu elime aldım. Ekranda üçümüz vardık; Mahira'nın ışıldayan gülümsemesi, Volkan'ın ağır ama korumacı hali, bir de benim yüzümdeki zoraki tebessüm. İçimde kopan fırtınaları o fotoğraf asla göstermeyecekti.

Ama ben biliyordum. İşte bu, *son hatıraydı.*

Fotoğraf çekildikten sonra Mahira heyecanla telefonun ekranına eğildi. "Çok güzel çıkmışız!" diye neşeyle gülümserken gözlerinin içine bakmamaya çalıştım. Çünkü o gözlerde gördüğüm en küçük parıltı, gitmemi imkânsız kılacak zincirler gibi boynuma dolanıyordu.

Volkan, kardeşinin sevincini izlerken bana kısa bir bakış attı. O bakışın içinde hem uyarı hem de kabulleniş vardı. Sessizce *git, artık git* diyordu.

Bense Mahira'nın gülüşünü zihnime kazımaya çalıştım. Dudaklarının kıvrımını, yanağındaki gamzesini, gözlerindeki ışığı... Çünkü bir daha göremeyecektim.

Gözlerimi yere indirerek derin bir nefes aldım. O nefes ciğerlerime değil, boğazıma oturdu. Sanki her nefes bir veda gibiydi.

"Biraz hava alacağım," dedim kısık bir sesle. Mahira bir şey soracak gibi oldu ama Volkan hemen araya girip, "Tamam kardeşim. Biz burada seni bekleriz," dedi.

O an anladım. Volkan benim için veda edecek, Mahira'ya gerçeği göstermeden bu ayrılışı üstlenecekti.

Arkamı döndüm. Geriye bakmamam gerektiğini biliyordum. Çünkü bakarsam kalırdım. Çünkü bakarsam bir ömür boyu içimde taşımam gereken yangını oracıkta unutur, en büyük yanlışı yapardım.

Yanarak da olsa gitmek zorundaydım.

Adımlarım beni balo salonunun ışıklarından uzaklaştırırken her şey birer birer geride kalıyordu. Kahkahaların, müziğin, gençliğin coşkusunun yankısı bile bana artık çok uzaktı. Sanki ben, o salondan değil de hayatın tamamından çıkıp gidiyordum.

Sokak lambalarının solgun ışığı kaldırıma düşüyor, ayakkabılarımın çıkardığı ses gecenin sessizliğinde yankılanıyordu. Şehrin kalabalığına rağmen ben, tek başıma bir boşluğun içinde yürüyordum.

Avuçlarımda hâlâ sıcaklığını hissettiğim o fotoğraf vardı. Ekrana her bakışımda Mahira'nın gülüşü göğsümde bir bıçak gibi dönüyordu. Ne kadar isterdim o gülüşe sebep olan adam olmayı ama benim payıma düşen, yalnızca o gülüşün uzaktan izleyicisi olmaktı.

Bir köşede durdum. Başımı gökyüzüne kaldırdım. Şehrin ışıkları yıldızları boğuyordu ama ben yine de orada, bir yerlerde parlayan tek bir yıldızın bana Mahira'yı hatırlatmasını istedim.

Onun ışığına bakıp kendi kendime, "Gitmek zorundasın. Onun iyiliği, kalbinin, aklının ve vicdanının selameti için çekip gitmelisin," dedim. "Onun gökyüzündeki en parlak yıldız olmasına izin vermelisin."

Sırtımdan geçen ürperti, aldığım kararın ağırlığıydı. Her adım, bir çiviydi tabutuma çakılan. Her nefes, biraz daha daralan bir hapishaneydi. Ama ben yine de yürüdüm. Çünkü geriye dönmek artık ölümün ta kendisiydi.

Ve ben, yanarak da olsa yaşamaya mahkûm bir adamdım.

Balonun olduğu semtten çıkıp Kızıltepe Mahallesi'nin dar sokaklarına girdiğimde her taş, her duvar bana Mahira'yı hatırlatıyordu. Gözlerimi kapatsam bile onun sesi, gülüşü, bakışları adımlarımın ritmine karışıyordu. Ne kadar uzaklaşsam kalbimdeki yankısı o kadar büyüyordu.

Evlerimizin önüne geldiğimde gecenin sessizliğini yalnızca rüzgâr ve uzaktan gelen, köpeklere ait havlamalar bozuyordu. Sanki mahallem de bu gece içimdeki acıyı biliyor, saygı duyarak susmayı tercih ediyordu.

Arabayı park ettiğimde karşı evin, yani Ayazkanların bahçe kapısı açıldı. Tanıdık bir duruş ve omuz hatlarına sahip bir gölge, koşturarak olduğum yere gelmeye başladı.

Anahtarı kontaktan çıkararak, arabanın kapısını açıp kendimi dışarı attım. Kartal, arabamın çevresinden dolanarak karşıma geçip, "Selam, Sancak," dedi.

Sesle birlikte başımı kaldırdım. Mahira'nın ikinci abisi Kartal, karşımda sert ama merak dolu bakışlarıyla bana bakıyordu. Gözlerindeki şüphe, hafif bir endişeyle karışmıştı.

"Selam," diyebildim sadece. Sesim gergindi ve çatallanmıştı.

Merakla arabanın camından içeri bakmaya çalışıp, "Mahira nerede?" diye sordu. "Erken gelmediniz mi?"

"Mahira baloda," diye kısaca cevapladım. Şu an Kartal'a ayıracak vaktim de sabrım da yoktu.

"Nasıl yani?" diyerek kaşlarını çatıp öfkeyle konuştu. "Onu orada tek başına mı bıraktın?"

Aklına gelen saçma düşüncelerle sinirle yüzüne baktım. Sabrım hiçbir türlü kalmamıştı. "Saçmalama, Kartal," diyerek burun kemerimi sıktım. Kartal'ın kardeşini merak etmesinin normal olduğunu, aşırı korumacı olduğunu zaten biliyordum. "Volkan geldiği için eve döndüm."

Kartal bir an sessiz kaldı, sonra omzunu hafifçe silkerek, "Tamam, sadece yanında göremeyince nerede olduğunu merak ettim. Yoksa onu akşamın bir saatinde tek başına bırakmayacağını zaten biliyorum," dedi. Gözleri hâlâ bana kilitlenmişti. Sanki bütün sorularının cevaplarını bakışlarımda arıyordu. Neden benimle değil de Volkan'la döndüğünü anlamaya çalışıyordu.

Mahira'nın hayatını çevreleyen ve onu korumak için çabalayan abilerinin bakışlarında, benim için de zorlu bir imtihan saklıydı. Ne kadar uzaklaşmaya çalışsam da geçmişim, anılarım ve Mahira'nın güvenliği attığım her adımda karşıma çıkıyordu.

Derin bir nefes aldım. Veda edecek halim yoktu. Geride bıraktıklarımı Volkan'ın toplamasına izin vermem gerekiyordu. "Hemen gitmem gerekiyor, Kartal," dedim sessizce bakışlarını paylaşmadan. "Senden bir isteğim olacak," diye de peşi sıra ekledim.

Kararlı kara bakışlarıyla başını yavaşça aşağı yukarı salladı. "Yapabileceğim bir şeyse başım gözüm üstüne."

"Eyvallah," diyerek başımı salladım ve kolumu uzatarak elimi omzunun üzerine bıraktım. Göz temasımızı kesmeden gayet ciddi bir şekilde ve anlaması için tane tane konuştum. "Bugünü unutma, Kartal. Olur da bir gün kader bize bir oyun oynarsa nasıl kaçıp gittiğimi hatırla kardeşim."

Kartal bir süre bakışlarımı süzdü. İçinde hem şüphe hem de hafif bir kabullenmeyle anlamaya çalıştı. Ancak anlayamaz, vakti gelmeden sözlerimin değerini bilemezdi.

İkimizin arasındaki sessizlik uzarken sonunda, "Peki," diyerek dikkatli bir sesle isteğimi kabullendi. "Unutmayacağım."

Tok bir sesle, "Söz mü?" diye sordum.

Yine anlamadı ama o da elini omzuma koyarken, "Kardeş sözü," diyerek cevapladı.

7. BÖLÜM

Günümüz

Sancak'ın sözleri bittiğinde anılar boğazıma kadar dolarak nefesimi kesti. Gözyaşlarım yanaklarımdan tek tek dökülürken hissettiklerimin anlatılacak yanı yoktu. O akşam hiçbir haber vermeden çekip gitmiş; o günün gidişinin ilk günü, vedadan önce onu görüşümün sonu günü olduğunun haberini vermemişti.

Yıllarca kendimi suçlamaya devam etmiştim. Baloda söylediğim her sözden, yaptığım her hareketten nefret etmiştim. Abimi bana yalan söylemekle suçlamıştım. *Sancak beni bırakıp gitmez* diye bağırarak kendimi inandırmaya çalışmıştım. Ama gitmişti...

Şimdi ise yıllar sonra yeniden, karşımdaki adam başparmağıyla yanağımdan süzülen gözyaşını silerken başımı iki yana salladım. Ne kadar mantıklı sebepleri olsa da göğsümde açtığı yarayı kapatamazdı.

"Gittiğini öğrendikten sonra beni ne kadar üzdüğünü ve ağlattığını bilemeyeceksin, Sancak. Neler düşündüğümü, neler hissettiğimi..." Boğazımın acımasıyla susarak yutkunmaya çalıştım. Üzerinden yıllar geçse de acısı hâlâ ilk günkü gibi tazeydi. Sesimi bulduğumda, "Ağladım, çok ağladım," dedim.

"Mahvedenim," dediğinde sözünü böldüm.

"Aylarca kendimi suçladım. Yanlış kişilerde teselli bulmaya çalıştım. O gün sana o sözleri söylemeseydim..." diyerek derin bir nefes aldım. "Seni tetiklemezdim. Belki gitmez, kalırdın."

Sancak derin bir nefes aldı. Bakışları bir an bile gözlerimden kaçmadı. Orada yılların yüküyle beraber hâlâ saklanamayan bir şey daha vardı.

Özlem.

"Gitmek zorundaydım, Mahira," dediğinde sesi kısık ama kararlıydı. "O kadar küçüktün, o kadar saf..." diyerek çaresizlik içinde gözümün altını

okşadı. "Benim yanımda kalsaydın seni ateşin içine atmış olurdum. İkimizi birden bir yanlışa kurban ederdim. Anla beni güzelim," diyerek başımın tepesini öptü. "Gitmekten başka şansım yoktu."

Sözleri kulaklarımda yankılanırken kalbim aynı anda hem kırılıyor hem de yanıyordu. Çünkü onu ne kadar suçlasam da ne kadar kızsam da özlemim daha güçlüydü. Yıllarca sakladığım, bastırmaya çalıştığım, başkalarının omuzlarında susturmaya kalktığım o özlem şimdi bütün çıplaklığıyla içimden taşıyordu.

Dudaklarım titreyerek açıldı. Fısıltıdan hallice çıkan sesim, en derin yaralarımı ele veriyordu. "Ben seni bekledim, Sancak..." Belki kendime bile itiraf etmek istememiştim ancak içimde umudunu hep taşımıştım. "Bir umut beni seversin, belki arkadaşının kardeşi olarak görmeyi bırakır da beni fark edebilirsin diye bekledim."

"Seni hep fark ettim, Mahvedenim. Tek bir saniye olsun gözümde silikleşmedin."

Devamını söyleyecek, bu yükü omuzlarına bırakacak gücü kendimde bulamadım. Sustum.

Sessizlik ağırdı. Yalnızca perdeden sızan loş ışık ve birbirimize karışan nefeslerimiz vardı. Birbirimize bakarak uzanıyorduk. Aramızda mesafe kalmamış, yılların biriktirdiği bütün özlem gözlerimizin derinliğinde yankılanıyordu.

Sancak'ın parmak uçları saç tellerime dokunduğunda içim ürperdi. Oysa bu dokunuş, yıllardır içimde sakladığım özlemin en masum yansımasıydı.

"Bunca yıl..." dedi kısık bir sesle. "Bunca yıl her gün seni özledim, Mahira."

Sözlerini duyar duymaz, kalbim göğsümden çıkacak sandım. Yutkundum, boğazımdaki düğüm çözülmüyordu. Gözlerimden süzülen yaşlar yanaklarımdan boynuma aktığında Sancak'ın parmağı hemen silmek için oradaydı.

Yüzümü onunkine yaklaştırdım. "Ben de özledim," dedim fısıltıyla. "Ne kadar kızsam, ne kadar incinsem de... içimde hep seni taşıdım."

"Anlat bana," diye fısıldadı Sancak. "Bensizliği anlat."

Başımı iki yana sallayıp avucumu güç almak isteyerek göğsüne yasladım. "Bugün geçmişle yüzleşecek güçte değilim," dedim. Ela gözlerinin içine bakarak yorgunluğumu anlamasını istedim. "Başka bir zaman dönelim. Hem bana anlatacağın çok anı var."

"Ne zaman istersen," diye fısıldayarak şefkatle avucunu yanağıma yasladı. "Neyi anlatmamı istiyorsan."

"Anılar bir yere gitmeyecek de," diyerek bıkkınlıkla nefesimi bıraktım. "Babaannemi geldiği yere göndermemiz gerekiyor," dedim. Sesim titreyen bir fısıltıya dönüşmüştü. "Yoksa Kartal abimle başımıza bela olacaklar."

Sancak'ın bakışları hemen keskinleşti. Dudaklarındaki çizgi daha da sertleşirken, "Volkan onun hakkından gelecek en yegâne insanı getirmiş zaten," diye mırıldandı. Söylediği söz kendineydi daha çok ama yüzünde beliren gerginlik hiç dağılmadı.

Parmaklarımı birbirine kenetledim, dudaklarımı ısırdım. İçimde sıkışan ağırlığı daha fazla saklayamazdım. Kazadan sonra kendime söz vermiştim. Ne olursa olsun, artık hiçbir şeyi ondan gizlemeyecektim. Ama işte o sözün ağırlığı şimdi göğsüme çöküyor, nefesimi kesiyordu.

"Bir konu daha var," dedim gözlerimi kaçırarak. Sesimdeki titremeyi bastıramıyordum.

Sancak'ın kaşları anında çatıldı. Endişe yüzüne gölge gibi düştü. "Kartal bir şey mi yaptı?" dediğinde sesinde huzursuzlukla karışık bir sertlik vardı.

Korkuyla başımı iki yana salladım. "Hayır hayır..." diye aceleyle karşı çıktım. "Konu başka."

Sancak'ın bakışları üzerimde sabitlendi. Dudaklarının kıyısında gerginlik, gözlerinde ise büyüyen bir telaş vardı. "Mahira korkutma beni," dedi. Sesi kısık ama titrekti.

Boğazım kurudu. Sözcükler zorla dudaklarımdan çıktı. "Mezarlığa gittiğim gün var ya..."

"Evet?" diye sorduğunda şimdi de sesinde sabırsız bir merakla birlikte endişe vardı. Yattığı yerden doğrulmaya başladı. Sırtını yatağın başlığına yasladı ve beni de belimden kavrayarak yanma çekti. Bedenindeki o sertliği hissettim, sanki söyleyeceğim şey daha şimdiden içinde bir fırtına koparıyordu.

"O gün yolda yürürken kendimde değildim. Ne yaptığımı bilmiyordum. Karşıdan karşıya geçtiğimin bile farkında değildim." Gözlerimi yatağa indirdim. Sesim, neredeyse suçlu bir çocuğun itirafı gibi çıkıyordu. Derin bir nefes aldım. "Arabanın biri az kalsın bana çarpacaktı ama Nihat birden yanımda bitip, kolumdan çekiştirerek beni yoldan çekti. Hani şu aşağıdaki mahallede oturan."

Söylediğim isim dudaklarımdan dökülür dökülmez odadaki hava ağırlaştı. Kalbim çırpınıyordu, Sancak'ın vereceği tepkiyi görmekten korkuyordum.

Sancak'ın yüzü gerildi. Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti, gözleri kararardı. Bir anlık sessizlik odaya buz gibi yayıldı.

"Nihat mı?" dedi. Sesi ince bir çizgi gibi kontrolünü kaybetmemek için kısılmıştı.

Başımı hafifçe eğip onayladım. Kalbim hızla çarpıyordu. "Sonra arabadaki adam bana bağırarak çıkıştığında arkadaşlarıyla araya girip adamı karşıma çıktığına pişman ettiler," diye olayı en kısa şekilde özetlemeye çalıştım.

Sancak, parmak kemikleri beyazlayana kadar ellerini dizlerine bastırdı ve sıktı. "Demek az kalsın kaza geçirecektin, üstüne senin hayatını da o şerefsiz kurtardı." Sözcükleri boğazından taş gibi dökülüyordu. Suçluluk yeniden içine oturdu ve zihnini kıskançlıkla birlikte kemirmeye başladı. "O an orada olsaydım o araba yanına gelemez, içindeki adam sana tek kelime edemezdi. Onu paramparça ederdim. Ama yoktum," diyerek başını iki yana salladı. Sesinde kendine olan öfkesi vardı. "Onun yerine abinle kavga ediyordum. Gideceğini, kendinde olmadığını göremeyecek kadar öfkeme kapılmıştım."

"Öyle düşünme lütfen," dedim.

"Benim yerime seni yoldan o çekti."

Gözlerindeki acıyla karışık kıskançlık beni ürkütüyordu. Yutkundum. "Sancak..." dedim.

Sözlerimi kabullenmeyerek cümlemi yarıda kesti. "Hayatını kurtaran adama teşekkür borcun olabilir, evet. Ama bilmeni istiyorum, Mahira..." Sesinde çatallaşan bir titreme vardı. "O gün orada o değil, ben olmalıydım. Çünkü seni benden başka kimse koruyamaz. Koruyamaz, anlıyor musun?"

Elini saçlarının arasına daldırıp sinirle çekti, derin bir nefes aldı. Yüzünde kıskançlığın gölgesi dolaşıyor ama altında daha güçlü bir şey gizleniyordu; korku.

Bana döndüğünde gözbebekleri büyümüş, sesi titrek ve hırçındı. "Ya sana bir şey olsaydı? Ya ben seni kaybetseydim, Mahira? Sen farkında bile olmadan bir adım atıp hayatını kaybedebilirdin," dediğinde sesindeki ihtimalin acısı bile yüreğimi dağladı. Ya gerçekleşseydi o zaman Sancak'a ne olurdu? "Ben de bir ömür, seni koruyamadığım gerçeğiyle yaşamak zorunda kalırdım."

Sözleri boğazımı düğümledi. Acısı gözlerimi doldururken elimi uzatıp parmaklarımı onun eline koydum.

"Ben iyiyim," dedim fısıltıyla. İkna edip içinde bulunduğu durumdan kurtarmak için, "Gerçekten iyiyim. Senden bir şey saklamamak için anlattım," dedim.

Sancak gözlerimi yakaladı. Ela bakışlarındaki kıskançlığın içinden endişesi parlıyordu. Çenesi kasıldı, sanki kelimeler dişlerinin arasında eziliyordu.

"İyi ki bana söyledin."

"Üzül diye söylemedim ama!"

"Mahira'm," diyerek yanağımı okşadı. "Seni korumak benim görevimdi. Nihat'ın ya da onun bunun değil. Her anında yanında olmalıydım." Alnını alnıma yaslayarak, "Hayatın, nefesin, varlığın hepsi benim en kutsal emanetim," diye fısıldadı.

Elini sıkıca tuttum, sanki öfkesini de kıskançlığını da parmaklarının arasından çekip alabilirmişim gibi. Yanağına dokundum, gergin çenesini avuçladım.

"Sancak," dedim usulca sesimin titrememesi için kendimi zorlayarak. "O gün belki başka biri araya girdi, evet. Ama bu, hayatımın senin ellerinde olduğunu değiştirmiyor. Ben zaten yıllardır seninle korunuyorum. Benim dünyam, gökyüzüm sensin."

Gözlerindeki kasvet az da olsa çözüldü, nefesi hızlandı. Geri çekilerek başımı omzuna yasladım. Kalbimin ritmini ona duyurmak ister gibi, "Beni kaybetmekten korkmanı anlıyorum. Ama ben buradayım, yanındayım. Seninle nefes alıyor, seninle yaşıyorum. İkimizden başka hiçbir şeyin önemi yok," dedim.

Parmak uçlarım ensesinden saçlarının arasına dokundu. Onu sakinleştirmek için usulca fısıldadım. "Beni koruyamadığını asla düşünme sevgilim. Beni ayakta tutan da yarına uyanma isteğimi sağlayan da varlığın oldu. Unuttun mu? Başımı her beladan kurtaran, bana sahip çıkan her zaman sendin. Ne olursa olsun, ne yaşarsam yaşayayım, sen yanımdayken başka kimseye minnet duymam. Hiç kimse Sancak Kızıltepe'ye rakip olamaz."

Sancak gözlerini kapattı. Başını eğerek alnını alnıma yasladı. Sıcak nefesi tenime değdiğinde kalbimdeki düğüm çözüldü. Kalbim onun için attı.

"Mahira..." diye kısık bir sesle mırıldandı. "Bazen seni kaybetme korkusu içimi öyle yakıyor ki..." diyerek sustu. Yerine koyacak kelime aradı

ancak ne söylerse söylesin yerini tamamlayamayacağından, "Deliriyorum," demekle yetindi.

Ah Sancak, ah.

Sen bunca yıl bu korkuyla mı yaşadın, Sancak?

Bir gün sevdiğin, ellerinden gider diye nasıl nefes alabildin?

Avuçlarımı yüzüne bastırıp ela gözlerinin içine inatla bakarak, "O zaman çıldırmana izin vermem. Hele ki başka birileri yüzünden!" dedim.

Onun göğsündeki fırtına yavaş yavaş durulurken ben de içinde boğulmak yerine, huzura tutunuyordum. Kokusunda huzur ve umudum vardı.

Sancak alnı alnıma yaslıyken hafifçe öne eğildiğinde dudaklarının arasından çıkan nefes, hem sıcak hem de titrek şekilde benimkilere temas etti. Kalbinin çırpınışı göğsüme değdikçe ben de kendi kalbimi susturamıyordum. Bas bas sevdiğim adam için bağırıyordu.

Parmaklarım yüzünden kayıp çenesine, oradan dudaklarının kenarına dokundu. Hafifçe okşayarak tekrar, "Benim dünyam sensin," diye fısıldadım.

Sancak gözlerini açıp bana baktığında bakışlarının içindeki o kırılganlık beni darmadağın etti. Öfke yerini derin bir acıya bırakmıştı. Ve o acının altında yalnızca bana duyduğu o büyük, yakıcı sevgi vardı.

Yüzünü avuçlarımın içine alarak dudaklarımı kıpırdatmadan, sadece gözlerimle konuştum. *Güvendeyim. Burada, tam yanındayım.*

Sancak ellerimin üzerine ellerini koyarak tuttu. Parmaklarını parmaklarımın arasına kenetledi. Eğilip sıcak dudaklarını önce ellerime değdirdi, ardından alnıma dudaklarını bastırıp kokumu derin derin içine çekti.

"Bana bu sözü bir daha ver," dedi kısık ve sertleşmiş sesiyle. "Ne olursa olsun, yanımdan uzaklaşmayacaksın. Kendini sadece benim yanımda kaybedeceksin. O günkü gibi beni ardında bırakıp çekip gitmeyeceksin, Mahira."

Kelimelerim boğazıma düğümlendi. Onun gözlerine bakarak sessizce başımı salladım. "Söz," dedim. İçindeki acıyı görmüşken nasıl kabul etmezdim ki?

Aramızdaki mesafe kendiliğinden kapandı. Dudaklarıma değen nefesiyle kalbim paramparça olup yeniden bir araya geldi. Önce ürkek, sonra daha kararlı bir dokunuşla öptü. Zaman durmuştu, bütün endişeler sustu.

Altdudağımı çekip kendi dudaklarının arasına aldığında, kalbimden akıp giden hisler tüm vücuduma dağıldı. Öptükçe ruhu ruhuma dolanıyor, varlığı varlığımı okşuyordu.

Birbirimizin dudaklarındayken o an sadece biz vardık; yaralarımız, korkularımız ve birbirimize tutunuşumuz. Sancak ve Mahira vardı.

Sancak geri çekilerek dudaklarımı bıraktı ve alnını benimkine yasladı. Kapattığım gözlerimi açarken ikimiz de hâlâ nefeslerimizi dengelemeye çalışıyorduk. Parmaklarını saçlarımın arasına geçirerek yeniden kaybolacağım korkusuyla tutuyordu.

Bense kalbimdeki ürkekliği yavaş yavaş cesarete çevirmeye çalışıyordum. Dudaklarım hâlâ az önceki öpücüğün sıcaklığıyla titrerken boğazımı temizledim. "Sana bir şey daha söylemem gerek," dedim alçak bir sesle.

Sancak hemen başını kaldırdı. Kaşları yeniden çatıldı. "Mahira daha ne var?" dedi endişeli bir fısıltıyla.

Ellerini tutup, gözlerini gözlerimden kaçırmasına izin vermeden sıkıntıyla nefesimi bıraktım. "Nihat'a bir hayat borcum var, Sancak. Ve bilirsin ki Ayazkanlar kimseye borçlu kalmazlar."

Sancak'ın çenesindeki kasların gerildiğini hissettim. Dudaklarının kenarı belli belirsiz seğirdi. Hiddetle, "O mahalleden birine borçlu olman o kadar da canımı sıkmıyor, Mahira," dedi dişlerinin arasından. "Ama senden hoşlandığını bile bile Nihat'a borçlu olmak delirmeme sebep oluyor."

Başımı yana eğerek gözlerimi devirdim. "Saçmalama, benden hoşlandığı falan yok."

Sancak öne eğilip sesini sertleştirdi. "O yüzden mi o it sürekli seninle barışma planları yapıyor!"

"Sadece o değil," diyerek mırıldandım. Onca kavga, onca dayağın sebebi olarak benden hoşlanıyor olamazdı. Benim yüzümden başına gelenleri anlatsa ayrı bir hikâye çıkardı. "Arkadaşları da bizim mahalleyle barışıp bir piknik, futbol maçı yapmak istiyor."

"Nihat'ı topa çevirip sahada oynamamı istiyorlarsa buyursunlar gelsinler," diye hiddetle çıkıştı. Burun kemerini sıkarak gözlerini kapattı, nefesini zorla tuttu. "Tamam, bizsiz pikniklerini yapıp mahalledekilerle barışabilirler," dedi sonunda.

"Sensiz," diye vurguladım. Kaşlarımı kaldırarak başımı yana eğdim. "Sensiz onlarla muhatap olacaklarını düşünüyor olamazsın. Hele ki düşmanlığın başrolü bizken."

Gözlerini açıp bakışlarını bana dikti. Yorgun ve öfkeli bir iç çekişle, "Ne yapmamı istiyorsun o zaman, Mahira'm?" dedi.

"Bence bir piknik güzel olabilir," dedim dudaklarımda hafif bir tebessümle. "Her iki mahalle arasındaki kavga da bitmiş olur. Ela da rahat rahat artık bizi evine davet edebilir."

Sancak tek kaşını kaldırdı. Yüzüme bakarken dudak kenarındaki çizgilerle suratında alaycı bir ifade belirdi. "Sanki bu evine gitmene engeldi," diye homurdandı.

Ellerimi havaya kaldırarak, "Bir sebebim daha var," dedim.

Öldüğüm tok sesiyle kahkaha atarak başını iki yana salladı. Başparmağını dudağının kenarına yaslayarak, "Tabii ki vardır," dedi. "Mahira Ayazkan öyle çabuk pes etmez."

Dudağımı dışarı sarkıtarak gözlerinin içine şirin bir bakış fırlattım. "Olmasın mı?"

Sancak'ın, "Olsun güzelim, olsun," deyişi dudaklarının kıyısında istemsizce beliren o gülümsemeyle birleşince ben de dayanamadım, hafifçe kıkırdadım.

"Bak gördün mü?" dedim başımı yana eğip meydan okur gibi kaşlarımı kaldırarak. "Koskoca Sancak Kızıltepe bile sonunda Mahira Ayazkan'ın dediğine geliyor."

Gözlerini kısıp çenesini hafifçe yana yatırarak bana dikkatle baktı. "Beni köşeye sıkıştırmaya mı çalışıyorsun sen?"

"Çalışmıyorum," dedim dudaklarımı bükerek. "Her zamanki gibi başarıyorum."

Gözlerindeki karanlık öfkenin yerini, yavaş yavaş alaycı bir sıcaklık aldı. Belimi kavrayıp beni kendine doğru çektiğinde yüzümdeki gülüş hâlâ duruyordu. "Senin inadına boyun eğmek değil bu, Mahira," diye mırıldandı. "Ömrümü, iki dudağının arasında seve seve yaşamayı seçmek."

"Yani kazanmama izin veriyorsun," diyerek tek kaşımı kaldırdım.

"Her zaman değil," diye dudaklarıma doğru fısıldadı. "Seninle didişmek hayatımın en güzel yanı. Beni neşelendiriyorsun," dediğinde kalbimde açan çiçekler yüzüme gülümseme olarak vurdu.

"O zaman bu yarışı da ben kazandım," dedim.

Sancak'ın gözleri parladı. Çenesini hafif yana eğip alaycı bir tebessümle, "Kazandığını mı sanıyorsun?" diye sordu.

Omuz silktim. "Sanmıyorum, biliyorum."

Bir anda belime doladığı koluyla beni kendine daha da çekti. Yüzümdeki zafer edasını görüp kısık, neşeli bir kahkaha attı. "Mahira, kazandığını sandığın her oyunda aslında ben seni kaybetmemen için bırakıyorum."

"Bırakıyorsun, öyle mi?" dedim. Gözlerimi kısıp meydan okur gibi baktım. Tek kaşımı kaldırıp, trip atarak kollarımı göğsümde bağladım. "Demek bile isteye kaybediyorsun?"

Burnunu burnumun ucuna dokundurarak kulağıma eğilip, "Bile isteye değil," dedi. Sesi karanlık ve derinden gelen bir tınıya bürünmüştü. "Senin kazanmanı istediğim için."

Yanaklarım alev gibi yanarken nefesim hızlandı. Onunla oyun oynadığımı sanıyordum ama oyunun ipleri aslında Sancak'ın elindeydi. Benim inadımı severek çekiyor, nazıma sonuna kadar gidiyordu.

Dudaklarımı ısırıp, gözlerimi kaçırmaya çalıştım fakat parmaklarıyla çenemi tutup yüzümü kendine çevirdi.

"Bak bana," diye fısıldadı. Nazıma giderek, "Şimdi söyle," dedi başına bela olacağını bildiği halde. "Bu oyunda gerçekten kimin kazandığını düşünüyorsun?"

Bir yandan gülümsememi bastıramıyor, bir yandan da bakışlarının altında eriyordum. Oyunu birazdan gösterecektim. "Ben," dedim inadına.

Sancak'ın gözlerindeki parıltı büyüdü. Başımı yatağa yaslayacak kadar geriye itti, yüzünü yüzüme yaklaştırıp dudaklarının kıyısında beliren o alaycı gülüşle mırıldandı. "O zaman kazananın ödülünü vermem lazım."

Sancak dudaklarını bana yaklaştırdı. Nefesi yüzüme değdiğinde içim ürperdi. Gözlerimi kapatıp pes etmeye hazırdım ama bir an durdum.

"Dur," dedim hafifçe gülümseyerek ama kararlılıkla. "Beni bir daha kandırmana izin vermem. Temas yok dedik."

Oyun öyle oynanmaz böyle oynanır, Sancak Kızıltepe!

"Hay sikeyim," diye küfrederek yüzünü sıvazladı. Başını iki yana sallayarak, "Kazanmana izin veriyorum diye bir şey yok. Kurnaz aklınla baş etmek çok zor. Beni parmaklarının arasında oynatıyorsun," dedi.

"Hep sen mi şekil vereceksin? Biraz da ben uğraşayım."

"Uğraş güzelim," diyerek hafif bir tebessümle geri çekildi. Konumuzun ciddiyetini hatırlayıp ses tonunu toparladı. "Şimdi söyle bakalım, diğer sebebin neymiş?" Sesindeki sıkıntıyı gizlemeye çalışsa da aklının hâlâ Nihat meselesine takılıp kaldığını hissediyordum. Kolay kolay da unutmazdı.

"Melis'i biliyorsun, Halil abinin yeğeni," dedim. Sözler ağzımdan çıkarken sanki yüküm hafifledi. Sonunda içimde taşıdığım düğümü açıyordum. "Annesiyle birlikte bizim mahalleye taşınmışlar, artık Halil abiyle yaşıyorlar."

"Hoş gelmişler," diyerek kaşlarını kaldırıp ciddiyetle başını salladı. Bu konuya girdiğime göre ciddi bir şeylerden bahsedeceğimi anlamıştı.

"Melis okumak istiyor, üniversite sınavına hazırlanıyor." Sesim biraz daha yumuşadı, parmaklarımı istemsizce birbirine dolaştırıyordum. Sancak başını sallayarak tüm dikkatini verdi. "Ama dershaneye gidecek imkânları yok. Anladığım kadarıyla babası konusunda da sıkıntılı," diyerek parmaklarımla oynamaya devam ettim. "O yüzden ben sormaya çekindim, kendisi söylemeden üstüne gitmek istemedim."

"İyi yapmışsın güzelim," diyerek uzandı ve sıcak parmaklarıyla kirpiğime takılan saçımı tuttu. Nazikçe kulağımın arkasına yerleştirdi.

"Hatta durum öyle kötü ki..." dediğimde dudaklarımın kenarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bizim Ramo'dan kendisini çalıştırmasını istedi."

Sancak'ın yüzünde beliren şaşkınlık kısa sürede alaycı bir ifadeye dönüştü. Tek kaşını kaldırıp, "Şu senin arkadaşın olan Ramo'dan mı?" diye sordu.

Ufak bir kahkaha atarak başımı salladım. "Ondan."

"Daha geçen ay üç haneli sayıları toplamaya yeni geçmemiş miydi o?" dediğinde kahkahamı bastıramadım. Elimi kaldırıp koluna hafifçe vurdum.

Başımı yana yatırıp, "Çok kötüsün," dedim gülerek. "Ama inan bana, kızın gözüne girmeye çalışıyor."

"Bu halde çok rezil olur ama."

"Sevdi bir kere," diyerek dirseğimle onu dürttüm. Gözlerimi kısıp gülümseyerek fısıldadım. "En iyi sen anlarsın."

Sancak'ın bakışları aniden ciddileşti. Gözlerime yakıcı bir bakış atarak sesindeki tok ve derin tınıyla, "Anlarım," dedi. Yoğunluğuyla içimdeki hava bir anda kesildi.

Konuyu toparlamak için derin bir nefes aldım. "Ramo'yu ben çalıştıracağım ama," dedim. "Melis'in mutlaka dershaneye gitmesi lazım. Hedefleri var, Sancak. Okumak, annesiyle birlikte kendi ayakları üzerinde durmak istiyor. O yüzden ona yardım etmeliyiz."

Sancak başını ağır ağır salladı. "Haklısın. Kadınlar okumalı. Bir erkeğin eline bakmadan kendi ayakları üzerinde durmalılar."

"İçinde bu kadar okuma hevesi varken en ufak bir şeyden eksik kalırsa çok üzülürüm," diyerek yutkundum. "Özellikle şartlar yüzünden potansiyelinin altında bir okulda okursa."

Sancak gözlerimin içine bakarak uzun bir nefes verdi. Çenesindeki kaslar gevşedi, bakışları sertlikten yumuşaklığa döndü. "Tamam güzelim," edi elini usulca ellerimin üzerine kapatarak. "O kıza yardım edeceğiz. Ne rekiyorsa yaparız. Dershane de olur, kitap da olur. Sen yeter ki üzülme."

Kalbim onun bu kararlı ses tonuyla hızla çarpmaya başladı. Yanağımı elinin sıcaklığına yaslayarak gururla fısıldadım. "Biliyordum, sen olunca her şey bir anda çözüme kavuşur."

Sancak gözlerinde hem gurur hem de ince bir sevgiyle gülümsedi. Başını hafifçe yana eğip kaşlarını kaldırdı. "Asıl benim Mahira'm başkasının hayalini yarıda bırakmasına izin vermez. Ama şunu bil." Sesini derinleştirdi gözlerimi bırakmadan. "Kim olursa olsun, yanındaysan o kişi sahipsiz kalmaz. Çünkü senin yanında ben varım. Tüm mahalle var."

Boğazıma düğümlenen duyguyu yutkunarak bastırmaya çalıştım. Dudaklarımda belli belirsiz bir tebessüm oluştu. "İyi ki varsın, Sancak."

O ise başını iki yana sallayıp gözlerime daha da yaklaştı. "Senin için her şey. Hem de her şey güzelim."

"Öyleyse bir plan yapmalıyız," dedim avuçlarım hâlâ onun elinin içindeyken. Ciddiyetle yüzüne baktım. "Sadece *yardım ederiz* demek yetmez, Sancak. Melis'in gerçekten bir desteğe ihtiyacı var."

Sancak başını salladı. "Haklısın güzelim. Önce neye ihtiyacı olduğunu netleştirelim. Dershane mi, özel ders mi? Belki ikisini birden ayarlayabiliriz."

"Dershaneye gitmesi şart," dedim tereddütsüz. "Ramo'ya güvenim sonsuz ama... malum, onun matematiği başka bir evrende yaşıyor." Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi.

Sancak kahkaha attı, kısa ama derin bir sesle. "Doğru diyorsun. Ramo'ya bırakacak olsak kızın kafası iyice karışır." Ardından duraksadı, bakışları ciddileşti. "Ben Halil abiyle konuşurum. Kızın durumunu net öğreniriz. Maddi olarak ne gerekiyorsa biz karşılarız."

Derin bir nefes alarak başımı eğdim. "O zaman ben de Melis'le konuşurum. İstediği bölümü, hedeflerini, nelerden çekindiğini bana anlatır. Sonra beraber bir yol çizeriz."

Sancak bakışlarını bana kilitledi, dudaklarının kenarı kıvrıldı. "Güzelim senin yanında ben varım, senin yanında olan herkesin de yanındayım. O kız okuyacaksa, okuyacak."

Kendimden emin bir ses tonuyla, "Tüm kadınların yanındayım," dedim.

"Birlikte," diyerek güvence verdi. Her zaman biliyor ve güveniyordum. Sancak yardıma ihtiyacı olan herkese düşünmeden elini uzatırdı.

Sancak'ın parmaklarını avuçlarımda sıktım. "Ama Halil abi öyle kolay kolay kimseden para almaz. Gururludur, hele de dilenci gibi görünmekten nefret eder. Onu incitmeden yapmak lazım," dedim.

Sancak gözlerini kısıp düşünceli bir nefes verdi. "Biliyorum. O yüzden direkt eline para tutuşturmak olmaz. Ama başka bir yol var."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne yolu?"

"Mahalledeki dükkânlardan birinin kirasını onun üzerine geçiririz. Böylece hem kimseye muhtaç hissetmez hem de düzenli bir geliri olur. Kızın dershanesi de rahatça karşılanır."

Bir an sessiz kaldım. Mantıklıydı. Çok mantıklıydı. "Ama Halil abi yine de sorgular. Durduk yere *neden ben* diye sorar."

Sancak başını eğdi, dudaklarında ince bir tebessüm belirdi. "O zaman planı değiştiriyorum. Onun yerine piknik üzerinden gitmeyi seçiyorum."

"Piknik mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"İki mahalle arasında en çok sevilen insan kuşkusuz Halil abidir. Aç insanın halinden de anlar, kim olduğuna bakmaksızın herkese yardım da eder. O yüzden iki mahalleyi barıştırmak için kuracağımız o barış komitesinin başına onu geçireceğim. Pikniğin, işin sadece görünen yüzü olarak kalmasını sağlayacağız. Çünkü asıl mesele sonrasındaki süreklilik. Bu iki mahalle kavga edecek bir olay bulmadan duramaz."

"Peki dükkân meselesini nasıl kabul ettireceksin? *Pikniği yönettin, al bu dükkân senin* dersen kapıdan kovar bizi."

Sancak gülümseyerek, "Öyle demeyeceğiz. Bahsettiğim dükkânı Kızıltepe Mahallesi Yardımlaşma Merkezi gibi bir yere çevirip birçok insana yardım edeceğiz. Halil Abi de oranın resmi sorumlusu olacak. O dükkânın üst katındaki ofisi ona vereceğiz. Alt katın kira geliri de bu merkezin idari gideri, yani onun maaşı olarak geçecek. Melis'in dershanesi, dayısının alınteriyle kazandığı bir maaş gibi görünecek. O dükkânın anahtarını ona *bize abilik yap, bu mahalleyi toparla* diyerek vereceğim. Böylece görev teklifini reddetmez, görevin getirdiği geliri de yük görmez." Gözlerimdeki hayranlığı gizleme gereği duymadan ona biraz daha sokuldum.

Dudaklarım istemsizce kıvrıldı. "Bunu kabul eder. Hem de severek."

"İşte mesele bu," dedi Sancak kararlı bir sesle. "Böylece hem Melis dershaneye gider hem de Halil abi gururu incinmeden rahat eder ve iki mahalle arasındaki kavga da biter."

Başımı iki yana salladım hayranlıkla. "Yine en kestirme yolu buldun."

Sancak omuz silkti. Bakışlarıma dalarak, "Yol uzun olsa bile senin istediğin yere çıkıyorsa benim için en kestirme odur," dedi.

Kalbim göğsümde hızla çarparken dudaklarımdan sadece kısık bir fısıltı döküldü. "İyi ki varsın."

"Asıl sen iyi ki varsın güzelim."

Bir kere daha Sancak'ta kaybolurken sevdiğim adama doğru yanaştım. Sancak kolunu üzerime dolayarak bedenimi göğsüne çekti. Yatmamız için geriye doğru kaydı.

Aramıza mesafelerin girmesine izin vermeden başımı göğsüne yasladım. Gözlerimi bu kısacık huzur içinde kapattım. Sancak'sa dudaklarını başımın üzerine bastırdığında nefesinin sıcaklığını yüzümde hissettim.

Gün boyu yaşadığımız onca şeyin ardından içimde garip bir dinginlik vardı.

"Beni düşünmekten vazgeçmeyecek misin?" diye mırıldandım gözlerim kapalı halde.

Çenesini saçlarımın üzerine yasladı. "Sen düşünülmeyecek biri misin, Mahira?" dedi tok sesiyle. "Gözlerimi kapatsam bile aklımdasın."

Sözleri kalbimin ortasına dokundu. Dudaklarımı ısırıp tebessüm ettim. "Yarın her şey biraz daha yoluna girecek, değil mi?"

"Girecek," dedi kararlı bir sesle. Ama sesinin ardında gizlenen o derin endişeyi fark etmemek imkânsızdı. Yine de tartışmayı büyütmedim. Fazlasıyla yorgundum ve istediğim birazcık huzurdu.

Parmakları saçlarımda yavaşça dolaştı. O hareket, bütün uykusuz gecelerime iyi gelen bir ninni gibiydi. Nefes alışımız aynı ritme uydu, kalplerimiz aynı tempoda çarptı.

Kalbinin ağır ağır atan ritmi kulağımda sanki bana *buradayım ve hiçbir yere gitmeyeceğim* diye fısıldıyordu.

Gözlerim kapalıydı ama uykunun gelmesini istemiyordum. Belki de uyanık kaldığım her saniye, bu anın bana ait olduğundan emin olmak istiyordum. Çünkü yıllarca özlemiyle yanıp kavrulduğum bu sıcaklık, yarın elimden alınacakmış gibi bir korku taşıyordum içimde.

Onun parmakları saçlarımda gezinirken çocukken dinlediğim en güvenli masallardan bile daha huzurlu hissettim. Ama kalbimin derinlerinde başka bir ses daha vardı. *Ya abim bizi ayırmayı başarırsa? Ya bu gece, son defa sarıldığımız geceyse?*

"İyi geceler, Mahira'm," diye fısıldadı.

Sesi içimde yankılandı. Dudaklarımı kıpırdatarak ben de, "İyi geceler, Sancak," dedim. Ama içimden *sakın gitme Sancak, uykularımda bile beni bırakma* diye ekledim.

Gözkapaklarım ağırlaştığında hissettiğim son şey, nefesinin sıcaklığı ve kollarının güveniydi.

Uykunun artık huzuru yoktu. İki gündür ne kadar uyuduğumu hatırlamıyordum. Sancak'ın yanımdan kalktığını hissettiğim o andan beri her saat başı uyanıp, yatakta dönüp durmuştum. Yastığın diğer tarafında onun sıcaklığının kalmamış olması, içimde garip bir boşluk bırakıyordu.

Normalde annem ya da abilerim kapıya dayanmadıkça uyanmazdım. Ama bugün, güneşin ilk ışıkları perdeden sızmaya başladığından beri huzursuzca kıpırdanıp duruyordum. İçimde tarifsiz bir ağırlık vardı. Sanki göğsümün tam ortasında görünmez bir taş oturuyordu.

Kalkıp hazırlanmalı, ailemin yanına kahvaltıya inmeliydim. Öyle olması gerekiyordu. Ama ne tadım vardı ne de tuzum... Masaya oturduğumda karnımı doyuracak bir iştah değil, yalnızca sıradan bir görev hissi olacaktı.

Oysa önümde yapmam gereken çok şey vardı. Melis'le konuşmalıydım, Ela'ya aşağı mahalleyle yapılacak piknik meselesini açmalıydım. Kafamda planlar birikip duruyordu ama içimde onları hayata geçirecek güç yok gibiydi.

Sanki beynim bana *hareket et* derken kalbim hâlâ geceden kalan boşlukta oyalanıyordu.

Derin bir nefes alıp üzerimdeki ağırlığı silkmeye çalıştım. Yavaşça yataktan kalktım, banyoma girerek ışığı açtım. İşimi hallettikten sonra kenara bıraktığım tarağımı alarak saçlarımı gelişigüzel topladım. Aynada yüzüme baktığımda uykusuzluğun izleri çoktan yerleşmişti fakat onları gizlemeye çalışacak halim yoktu.

Odama geçerek üzerime kot pantolon ve uzun kollu bir bluz giyip ince bir hırka aldım. Basamaklardan inerken evin içindeki tanıdık kokular burnuma doldu; taze demlenmiş çay, annemin yaptığı peynirli börek. Anlaşılan annem, babaannemin burada olmasından dolayı eskiden olduğu gelin haline geri dönmüştü.

İçimdeki sıkıntıya rağmen gülümsedim. Bu kokular bana çocukluğumun huzurunu hatırlattı. Babamın hayatta olduğu, babaannemin kendi köyünden dönüp yanında bir ton erzak, cebinde harçlığıyla kapıda durduğu

o sahneleri. Annemi ne kadar sevse de babam ne kadar kızsa da yaptığı kaynanalıkları. Hepsi bir ömür geride kalmış gibi duruyordu ama dünmüş gibi hissediyor, ağırlığını yüreğimde taşıyordum.

Mutfaktan takur tukur sesler geliyordu. Yüzümdeki gülümsemeyi bastırarak kafamı mutfaktan içeri doğru uzattım. "Günaydın anne!"

Seslenmemle birlikte annem elindeki mutfak havlusunu kenara fırlatarak yerinde sıçradı. Bir eli göğsüne, diğer elinin başparmağı damağına yaslanmış halde bana döndü. Kaşlarını çatarak, "Ne bağırıyorsun kızım! Deli misin sen?" diye sordu.

"Anne bağırmadım ki sen öyle dalmış çalışıyorsun."

"Çalışırım tabii," diyerek isyanla kızmaya devam etti. "Babaannem gelmiş erken kalkayım, bir işin ucundan tutarak anneme yardım edeyim deme sen! Anca yat, kıçını büyüt."

"Ayıp anne, ayıp," diyerek başımı iki yana salladım. "Kaynana senin kaynanan, benim mi?"

"Bu yaşta çok gelinliğim kaldı ya," diye söylenerek yumurtayı karıştırmaya geri döndü. Homurdanıp bir yandan da yakınarak, "Babaannen var ya," deyip başını iki yana salladı. "Zor beğenir, hatta kolay kolay hiç kimseyi beğenmez bile," dedi.

"Hepsini hatırlıyorum annem, hatırlamaz mıyım?"

"Daha dün bana *Trabzon'un gelini olmak kolay mı sanıyorsun* dedi. Sanki kırk yıldır başka bir şehrin geliniymişim de Trabzon'a yeni gelin gelmişim! Hayır, kendisi oralı diye deden de oralı olacak diye bir şey mi var? Ben babanı Ankaralı olarak almışım, sen niye genç kızlığını geçirdiğin dönemleri bana yaşatmaya çalışıyorsun?"

"Değil mi ama? Babamın babası," diyerek ellerimi havada sallayarak abarttım. "Yani dedem Ankaralı. Sen Trabzon'dan, güzel Ankara'ma gelin geldin diye ne bu havalar?"

Annem, "Evet, yıllardır bunu anlatmaya çalışıyorum işte!" diyerek elini beline yasladı. "Ben de Ankaralıyım, buranın örfüne âdetine hâkimim."

Kıkırdayarak tezgâha yaslandım. "Anne sen hâlâ yeni gelinsin, kabul et artık. Babaannem seni öyle görüyor." Annem hızla bana doğru dönerken ellerimi havaya kaldırdım. "Hem belki senin Karadeniz'in rüzgârıyla boğuştuğunu görünce içi rahat ediyordur. Gelin, kaynana toprağına çekmiştir demeye çalışıyordur."

"Ben toprağımdan memnunum! Ayrıca," diyen annem kaşlarını kaldırıp beni süzdü. "Sen de onun gibi konuşuyorsun. Bu evde bana kök söktürmek için işbirliği mi yaptınız?"

Gülerek yanına yaklaştım ve koluna dokundum. "Anne, seninle uğraşmasak sabahlarımızın tadı olur mu?"

"Mahira!" diye uyardı.

"Sen dert etme anne. Birazdan Kartal abimle kol kola aşağıya inerler, gözleri de seni görmez. Başlarlar birazdan başımın etini yemeye." Ortamın enerjisini düşürmemeye çalışarak omuz silktim. Gülümseyerek, "Hem itiraf et, sen de onunla didişmeden yapamazsın," dedim.

Annem dudaklarını büzüp sustu ama gözlerindeki belli belirsiz gülümsemeyi yakaladım. Çaresizce başını iki yana salladı. "Allah hepinizi başıma vermiş. İnatçı kaynananın inatçı torunları işte."

Kahkahamı tutamayarak kollarımı iki yana açtım. "Ne yapalım anne, kan çekiyor!"

Annem cevap vereceği sırada merdivenlerden gelen baston sesiyle birbirimize en acıklı bakışlarımızdan birini attık. Çilemiz an itibariyle başlıyordu.

Babaannem üzerinde pijamalarıyla birlikte, Kartal abimin kolunda mutfağa girdi. Başındaki keşanı düzeltti, gözlerini kısarak bize memnuniyetsiz bakışlar fırlattı.

"Tüm evi kokutmuşsun haa gelin!" dedi. Sesi tencere kapağı gibi gürültülü çıkıyordu.

Annem kısık bir nefesle, "Size kahvaltı hazırlıyorum ya anne, normaldir," diye karşılık verdi.

"Ne hazırladun bakayum?"

"Yumurta kırdım, sevdiğin hamurişi kızartmalardan yaptım," diye söze başlamıştı ki babaannem kaşlarını çatıp hemen araya girdi.

"Kuymaktan bahset, kuymaktan! Habire hamurla karnı şişirmek ne ola?"

Annem dişlerini sıkarak, "Sıcak yemek istersin diye siz kalktıktan sonra yapayım dedim," dedi. Ama gözleriyle öyle bir bakıyordu ki Kartal abimi evlatlıktan reddetmeye hazırdı. Sapını sımsıkı tuttuğu tavayı da fırsat bulsa abimin kafasına geçirecekti.

Bakışlardan habersiz abim, anneme dönerek gülümsedi. Keyif içinde midesinin bayram yapacağını düşünerek, "Ne güzel börek kokuyor. Patatesli mi yaptın yoksa?" diye sordu.

"Yok," diyerek çenesini kaldırdı annem. Büyük bir keyifle, "Ispanaklı yaptım," dedi.

Babaannem kollarını göğsünde kavuşturup başını salladı. "Ha işte, börek mörek iyi hoş da... kuymağı yapacan sabah sabah! İnsanın midesi bayram edecek."

Kartal abim, babaannemin sözlerini duymazdan gelerek sanki çok hakkı varmışçasına anneme yakınmaya başladı. "Anne, ben ıspanaklı börek sevmem ki niye yaptın?"

Annem, "Zıkkım ye diye yaptım, Kartal," diyerek tavanın kulpunu tuttu. Sanki bu tahta kaşık bir yerine girsin der gibi diğer elindekini salladı. "Çok hak ediyorsun ya."

Her zamanki şıklığında hazırlanıp aşağıya inen Volkan abim, "Biri ıspanaklı börek mi dedi!" diye kapıdan bağırdı. "Kurban olduğum anam! Ne zamandır yapmıyordun."

Elimi havaya kaldırarak salladım. Gıcık gıcık, "Hak edene yapma vakti gelmiş demek ki abim!" diye bağırdım.

Kartal abim bozularak hepimize baktı. Ardından bize tek kelime etmeden babaannemin kolundan tuttu. "Gel sofraya oturalım sultanım," diyerek mutfağı terk ettiler.

Bir süre sonra masa hazırlandı, çaydanlığın sıcaklığı tüm sofrayı doldurdu. Hepimiz sandalyelerimize otururken babaannem, bastonunu sandalyenin yanına dayayıp çenesini yukarı kaldırarak etrafı süzdü.

"Haçan sofraya oturduk da, göreyim neyin eksik neyin fazla..." dedi. Tabakların arasında göz gezdirdi.

Annem, "Eksik yok anne, peynirinden zeytinine hepsi var işte," derken gözleriyle bana bakıp içten içe güldü.

Babaannem hemen kontrol edip başımızın etini yemeye başladı. "Peyniri oradan alıp buraya koymakla sofra donanmaz ha gelin! Kuymağım nerede, hamsim nerede, tereyağım nerede? Trabzon gelini olup da sofraya tereyağı koymamak olur mu hiç?"

Kahkahamı zor tutarak anneme baktım. "Anne, tereyağını çıkar da başımız derde girmesin," deyip göz kırptım.

Annem dişlerini sıktı, sesi zoraki neşeli çıktı. "Tamam anne. Var mutfakta, getiririm."

O sırada Volkan abim ağzına kocaman bir parça börek tıkıştırdı. Aylar sonra bulduğu börekle birlikte keyifle çayını yudumladı. Babaannem kaşlarını çatıp ona döndü.

"Hey, hele sen! Evde oturup börek mi yiyeceksin?"

Ağzına başka bir böreği sokmadan şaşkınlıkla durdu ve başını kaldırıp, "Ne yapayım babaanne? Söyle onu yapayım," diye sordu Volkan abim.

Kartal abim hemen araya girerek, "Bacısının peşine düşsün. Karşı evdeki adı lazım değil adamı Mahira'dan uzak tutsun!" dedi.

Volkan abim sinirlenerek, "O adamın bir ismi var değil mi, Kartal!" deyip bardağını küt diye masaya vurdu.

"Ya sabır," diye sesli şekilde nefesimi bıraktım. Çatalımı tabağıma bırakarak Kartal abime döndüm. "Senin işin gücün yok mu? Dolmuşa çıkman gerekmiyor mu?"

"Yok, yıllık iznimi aldım ki babaannemle vakit geçireyim," diyerek sırıttı Kartal abim. Babaannemin gönlünü kazanma derdindeydi resmen.

Babaannem hemen kollarını kavuşturdu, dudaklarını büzdü. "Hee, bari doğru dürüst vakit geçir daa! Kızın peşinde dolanup milletle dalaşma. Senin iznin bana huzur getirsin, bela getirmesin ha!"

Kartal abim başım salladı ama gözlerini benden ayırmıyordu. "Merak etme ana, ben Mahira'yı gözümün önünden ayırmam. O karşı evdeki herifi de-"

Dayanamayıp araya girdiğimde sesim biraz yükseldi. "Yeter abi! Sabah sabah huzurumuzu bozdun. Her cümlene Sancak'ı katma artık."

Volkan abim ağzındaki böreği zor yuttu. Bana destek çıkar gibi, "Doğru diyor kız, vallahi boğazıma dizdin böreği," dedi. "Git, işine gücüne bak. Hatta tatilini dolmuştaki arkadaşlarınla tavla atarak geçir."

"Arkadaşın olacak adam doğru dürüst dursaydı buna gerek kalmazdı." Kartal abim öfkeyle ona döndü. "Abi gibi abi! Hepiniz Mahira'nın ağzına bakıyorsunuz. Bacının peşine düş de yanlış bir karar vermesini engelle."

Sürekli dönüp dönüp başa sarması çileden çıkmama yetiyordu. Ellerimi masaya koyarak kalkmaya hazırlandım. "Birilerinin peşime düşmesine gerek yok. Ben gayet kendime hâkim olabiliyorum. Ayrıca," diyerek yutkundum. "Çok geç kaldın abi. Zamanında peşime düşmen gerekiyordu. Neredeyim, neler yapıyorum, kiminleyim diye... Öyle Sancak'a güvenip hayatına bakmaman gerekiyordu."

"Suçlusu ben miyim yani senin kendinden yaşça büyük bir adamı sevmenin?" diyerek kendini gösterdi Kartal abim. Agresifçe ve hayal kırıklığı içinde, "Nereden bilecektim güvendiğim dağlara karlar yağacağını?" dedi.

Çileden çıkarak güldüm. "Ne desem anlamayacaksın."

"Anlamaz," dedi Volkan abim sinirlenerek. "İlla kendi kafasının dikine gidecek. Bacısının ne hissettiğini değil, sadece kendi gururunu düşünecek."

Kartal abim dayanamayarak yumruğunu masaya vurdu. Çay bardakları zangırdadı. "Gururum değil mesele, bacımın hayatı! O adamın gölgesinde ezilip kaybolmasını izlemeye niyetim yok."

Ben de artık dayanamayıp sesimi daha da yükselttim. "Ezilen falan yok! Ben kendi ayaklarımın üzerinde durabiliyorum. Senin kontrolüne ihtiyacım yok. Hele ki zamanında nerede olduğumu bile umursamayan abimin korumasına hiç ihtiyacım yok!"

Masada bir sessizlik oldu. Kartal abimin yüzü kızardı, gözleri buz kesildi. Dudaklarının kenarı titriyordu. Bir şey demek için nefes aldı ama boğazında düğümlendi.

O sırada babaannem bastonunu sertçe yere vurdu. "Ula yeter! Ev mi yıkıyorsunuz, kahvaltı mı ediyorsunuz belli değil. Kartal, sen haklısın uşağım. Bacının aklı başında değil, sen göz kulak olacaksın!"

"Babaanne!" diyerek itiraz ettiğimde sesim çatladı. "Ben çocuk muyum ki başıma bekçi dikesiniz?"

Babaannem gözlerini kıstı, bana doğru eğildi. "Çocuksun Mahira, daha hayat görmedin. O zillinin torununun iki güzel sözüyle aklını çelmeyeceğine inanacak kadar da safsun!" *Koyun can derdinde, benim babaannem milattan önce kalan düşmanlığının derdinde!*

Sabır, bana bin defa sabır gerekiyordu.

Kartal abimin dudaklarının kenarı belli belirsiz kıvrıldı. Babaannemden aldığı destek ona güç vermişti. Bana dik dik bakarak, "Gördün mü? Ben söylemiyorum, babaannem söylüyor," dedi.

İçimde öfke kabardı ama dışarıya nefes bile veremedim. Yutkundum, dudaklarımı birbirine bastırdım. Onların gözünde Sancak suçlu, bense onun sözlerine kanacak kadar saftım.

Ne desem boşaydı çünkü babaannem, babam öldükten sonra kendi köyüne yas tutmaya gitmişti ve bizim burada yaşadıklarımızı, Sancak'ın yaptıklarını görmemişti.

Masada gerilen havayı yutmaya çalıştım ama boğazıma düğümlenmişti. Ne çayımı içebildim ne de böreğe dokunabildim. Kartal abimin her lafının üzerine babaannemin mühür gibi sözleri nefesimi kesiyordu.

Sandalyemi geri ittim. "Afiyet olsun," dedim kısık bir sesle. Sözlerim kaçış gibi çıkmıştı, farkındaydım.

Annem hemen toparladı. "Kızım otursana daha..."

Başımı iki yana salladım. "İştahım yok."

Sesim buz gibi çıkınca sofrada kısa bir sessizlik oldu. Babaannem dudaklarının kenarını büzerek, "Alınganlık yapma. Büyüklerinin lafını dinle de aklını başına topla," diye söylendi.

Duymamış gibi yaptım. Ayaklarım beni kendi kendine mutfağa taşıdı. Çay kokusu, böreğin sıcaklığı, hepsi bir anda boğucu geldi. Elimi tezgâha dayayıp derin bir nefes aldım.

Gözlerim istemsizce doldu. Ne desem anlamıyorlardı. Ne kadar anlatsam da aklımda deli gibi dönüp duran Sancak'ın adı bile onları kör ediyordu.

Mutfağın penceresinden sokağa baktım. Hava henüz öğlene varmadan sıcak basmaya başlamıştı. İçimdeki sıkıntıyı dağıtmanın tek yolu, kafamı dağıtmaktı. Kendim dışında başkalarının sorunlarına yardımcı olmam gerekiyordu.

Elimi yıkayıp havluya silerek telefonumu aldım. Melis'in numarasını çevirirken kalbim hızlanıyordu. Umarım yardımcı olmak istemem yanlış anlaşılmazdı.

İlk çalışta açtı. "Mahira?" Sesinde şaşkın bir sevinç vardı.

"Melis, şey... özel bir konuyu seninle konuşmam lazım," dedim. "Konu, senin bize Halil abinin mekânında bahsettiklerinle ilgili."

Bir anlık sessizlik oldu, sonra aceleyle, "Olur, sen söyle nerede buluşalım?" dedi.

"Eğer senin için de uygunsa evine geleyim mi?" dedim. Bu defa ben de daha rahat nefes aldım. Kızlar olmadan gidecektim. Belki bana bile anlatmak istemezdi. O yüzden tek başıma gitmem en doğrusu olacaktı.

Melis sevinçle gülümser gibi bir ses çıkardı. "Tabii ki! Annem de evde, seninle tanışacak olmasına sevinir." Ardından telefonunu uzaklaştırarak annesine geleceğimi bağırdı. Tekrar aramaya dönerek neşeyle, "Sen gel, ben çay demlerim. Rahat rahat konuşuruz," dedi.

"Tamam," dedim. "Birazdan sizde olurum."

Telefonu kapattığımda kalbimde hafif bir ferahlık vardı. Bu konuşmayı erteledikçe içimde büyüyecekti. Hem Melis'e destek olmak hem de

Sancak'la planladığımız adımı atmak gerekiyordu. Melis'in bir an önce sınava doğru dürüst hazırlanması gerekiyordu.

Bir tabak alıp sudan geçirdim. Oyalandığımı sansınlar istedim. Aslında yapmaya çalıştığım tek şey, boğazımdaki düğümü çözmekti.

Arkadan annemin ayak sesleri geldi. Yanımda durarak elini omzuma koydu. Keyifsiz bir ses tonuyla, "Mahira sen sofrayı bırak, ben hallederim. Git biraz hava al," dedi.

Derin bir nefes verip başımı salladım. "Tamam anne," dedim kabul ederek. Zaten Melis'e gidecektim, işime gelmiş olurdu. Bir de annem ilk defa bir işi bana kilitlemeden kendi almıştı. Fırsatı değerlendirmem gerekiyordu. "Melis'e gideceğim zaten. Halil abinin yeğenine."

Annem omzunun üzerinden kapıya bakarak yanaştı. "Tamamdır, sessizce git," diyerek fısıldadı. "Şimdi ne babaannenin ne de abinin çenesiyle uğraş. Melis'in annesine de söyle, bir ara mahalleli olarak bir hoş geldiniz demeye gideceğiz onlara. Kadıncağız kendini yalnız hissetmesin."

Kızıltepe Mahallesi'ydi burası. Kimseye yalnız olduğunu hissettirmez, kimseyi çaresiz bırakmazdı.

Anneme gülümseyerek başımı salladım. "Söylerim tabii ki."

Sessizce kapıya doğru yöneldim. Volkan abime daha sonra durumu anlatırdım ama şimdilik evden sessiz bir şekilde kaçmam gerekiyordu.

Ayakkabılarımı giyerek yavaşça kapının kulpunu indirdim ve ses çıkarmaması için sıkı sıkıya tutunarak dışarı çıktım. Ardından koştura koştura bahçeyi geçip kendimi sokağa attım.

Halil abilerin oturduğu üç katlı binanın önüne geldiğimde merdivenlerden çıkarak açık kapıdan içeri girdim. Binanın kapısını açık bırakana söverek kapatıp, merdivenleri çıkmaya başladım. Allah'tan apartmanda oturmuyorduk, yoksa komşularla sürekli kavga eder dururdum. *Sancak da odama gelemezdi...*

Melis'in kapısını çaldığımda içeriden sesini duydum. "Geliyorum!" diye bağırdı. Tam da benimkini andıran telaşına gülümsedim. "Kimsin?"

"Benim," diye yanıtladım. Sonra kendime kızarak başımı iki yana salladım. Kız *benim* lafımla kim olduğumu nereden bilecekti ki? "Mahira yani," diye devamını getirdim.

Sözlerimin hemen ardından kapı aralandığında Melis'in heyecanlı bakışlarıyla karşılaştım. Saçlarını alelacele toplamış, elinde bir defter vardı. Kapıdakinin ben olduğumdan emin olduktan sonra sonuna kadar araladı ve eşiğe yaklaşarak konuştu.

"Mahira! İyi ki geldin," dedi içten bir tebessümle. "Tam da çalışmaya başlamıştım."

"Rahatsız etmedim, değil mi?" dedim mahcup bir sesle.

"Olur mu hiç, Mahira!" diye karşı çıktı. "Buraya taşındığımızdan beri gelen ilk misafirimsin. Hiç rahatsızlık verebilir misin?" diyerek kolumdan tutup beni içeri doğru çekiştirdi. "Gel, annem de içeride. Tanıştırayım seni," dedi heyecanla.

"Tamam o zaman," diye utanarak yanıtladım ve Melis kolumu tutarken ayakkabılarımı çıkarmaya çalıştım. "Bundan sonra hazır ol. Kızlarla bol bol kapını çalar, seni olaylarımıza misafir ederiz."

"Seve seve."

Koridordan geçip salona girdik. Perdeler aralıktı, güneş ışıkları odanın köşesindeki çiçek desenli kilime vuruyordu. Pencerenin önünde iki tane yeşil renkli tekli koltuk; tam önünde de küçük, yuvarlak bir masa vardı. Masanın üzerinde Melis'in açık defterleri duruyordu.

Koltuğun dibindeyse açık duran kitap yığınını fark ettim. Kapağı buruşmuş test kitapları, yanına iliştirilmiş kalemler. İçim tanıdık manzarayla burkuldu. Babamın ölümünden sonrasıyla benzer bir manzaraydı. Sancak'ın ailesi ve Volkan abim sayesinde toparlamıştık ancak Melis'in yardım almadan toparlayacağını zannetmiyordum. *Bir çocuğun hevesi, eksik imkânlarla boğuşmamalıydı.*

Salonun ortasında eski bir televizyon, önündeyse iki kişilik rengi solmuş bir kanepe vardı. Kanepenin köşesindeyse elindeki tığı işleyen, saçlarına yer yer ak düşmüş, siyah saçlı, tahmini kırklarının ortasında bir kadın vardı. Geldiğimi duyduğunda başını işlemesinden kaldırıp sıcak bakışlarla gülümsedi. Gözlerinin kenarında senelerin yorgunluğunun sebep olduğu kırışıklıklar vardı.

"Anne, bu Mahira abla," dedi Melis gururla. "Mahira, annem Zeynep."

Zeynep abla, gözlerinde merakla birlikte hafif bir çekingenlikle gülümsedi. "Hoş geldin kızım," diyerek elini uzattı. "Adını çok duydum."

"Hoş bulduk, Zeynep abla," dedim elini sımsıkı tutarak. Utana sıkıla, "Umarım iyi duymuşsunuzdur," diye de ekledim.

Başıma açtığım işlerden dolayı çok da güzel cümleler duyduğunu düşünmüyordum. Özellikle camını voleybol oynarken iki, üç kere kırdığımız Mehmet amcadan duyduysa Melis'i bizimle görüştürmezdi. Zira ona göre biz azılı bir çeteydik.

Bir de Sancak'la olan durumumuz vardı.

"İyi duydum iyi, kızım. Özellikle senden ve arkadaşlarından Halil abim hep güzel bahseder. O yüzden Melis sizinle görüştüğü için çok rahatım. Onu aranıza alıp tek bırakmadığınız için Allah sizden razı olsun," diye mırıldandı.

"Hepimizden razı olsun," diyerek bakışlarımı kaçırdım. Yirmi yıllık hayatımın hiçbir döneminde bu kadar utandığımı hatırlamıyordum. Bünyem böyle sözlere alışkın değildi.

Zeynep abla toparlanıp, "Hadi oturun, ben çay koyayım," diyerek mutfağa yöneldi.

Melis bana göz kırparak, "Annem biraz heyecanlanır ama aslında çok sıcakkanlıdır," dedi kısık sesle.

"Doğru mahalleye taşındınız o zaman," diyerek göz kırptım ben de. Ne kadar deli varsa hepsi tescilli olarak Kızıltepe Mahallesi'nde oturuyordu. Kendim başı çektiğimden bunu çok iyi biliyordum.

"Gel, cam kenarına oturalım," diyerek test kitaplarını toplamaya koştu. Eşyalarını toplayarak hepsini koltuğun altına ittikten sonra çöktüğü yerden mahcup bir bakış attı. "Kusura bakma, biraz dağınığım. Ev iki oda bir salon olduğu için çalışabileceğim sadece burası var."

Elimi iki yana sallayarak karşısındaki, girince solda kalan koltuğa çöktüm. "Hiç önemli değil. Ben de kendi evimde her yerde çalıştığım için annemden çok azar yerdim."

Tepside çaylar, yanına birkaç dilim kek ve bisküviyle Zeynep abla mutfaktan dönerek yanımıza geldi. Tepsiyi önümüze koyarak, "Kızlar siz sohbet edin ben de akşam yemeğini hazırlayayım, olur mu?" diye sordu.

"Tabii tabii, ben sizi işinizden alıkoymak istemem," dedim aceleyle.

"Yok canım, olur mu öyle şey?" diyerek Zeynep abla yanımızdan ayrıldığında çayın dumanı aramızda yayılırken, Melis'in gözlerinde sakladığı bir umut seziliyordu.

Tepsiden kek tabağını alıp önüme koydu. "Annem yaptı," dedi hafif utanarak. "Sen geliyorsun diye telefonu kapatır kapatmaz yapmaya uğraştı."

Sıcacık tebessümü yüreğime dokundu. "Ellerine sağlık," dedim. Sonra sesimi biraz yükselterek mutfağa doğru seslendim. "Çok zahmet etmişsin, Zeynep abla!"

"Olur mu kızım, afiyet olsun," diye cevap verdi içeriden. Ardından tabak çanak sesleri yeniden duyuldu. Belli ki bulaşıklara dönmüştü.

Melis çayları önümüze bırakıp kanepeye ilişti. Birkaç saniye sessizlik oldu. Çayın buğusu ikimizin arasına karışırken derin bir nefes aldım.

Küçük sohbet konuları açarak evin hali, Halil abinin işleri, mahallenin dedikoduları gibi meselelerden konuştuk sonra ufak ufak asıl konuyu yavaşça açmaya başladım.

Çayımı yudumlayarak Melis'e döndüm. "Mahalleye alıştın o zaman?"

"Yani," diyerek omuz silkti ve kekinden bir ısırık aldı. "Sizler sayesinde daha rahatım. Bir de ders çalıştığım için çok sıkılacak vaktim olmuyor. Ramo sağ olsun, sık sık halimi hatırımı soruyor. Yakında da ders günlerini ayarlayacağız."

"Güzel," diyerek dudağımı ısırdım. Ramo'nun saçmalaması dışında işlerin iyi gitmesi güzeldi. İçim daha rahattı ama konuya nasıl gücendirmeden gireceğimi bilmiyordum. "Seninle ayrıca konuşmak istediğim bir şey vardı, Melis. Kızları o yüzden çağırmadım," dedim hafif bir tereddütle.

Melis kaşlarını kaldırdı. Kekini tabağına bıraktıktan sonra gözlerini bana çevirdi. "Ne hakkında?"

Derin bir nefes aldım. Artık asıl meseleye gelme vaktiydi. "Hani üniversiteye hazırlanıyorsun ya," diye başladım. En iyisi konuya direkt girmekti.

Melis'in yüzündeki gülümseme yavaşça soldu. Dudaklarını ısırdı, bakışlarını çay bardağının içine düşürdü. "Evet, hazırlanıyorum," dedi ama sesinde güven yoktu.

"Dershane düşündün mü hiç?"

Bu kez başını hızla salladı ancak yüzüne buruk bir ifade yerleşti. "Düşünmekle kalıyor işte. Bizim öyle bir imkânımız yok."

Ben tam bir şey söyleyecekken sessizliğin içinde mutfaktan gelen tabakların çarpışma sesi duyuldu. İstemeden bakışlarımız mutfağa kaydı ama Zeynep abla ortada görünmedi. Konuyu Melis'e açmadan ailesiyle konuşmayı düşünmüyordum. Hem Sancak zaten Halil abi kısmını sessiz sedasız halledecek, ruhları bile duymadan yardımımızı yapacaktık.

Melis derin bir nefes aldı. Sesi titriyordu. "Babamdan kaçtığımızdan beri her şey zorla dönüyor. Annem dışarıda babama yakalanır da..." diye başladığında sesi boğazında düğümlendi. Zorlukla yutkundu. "Babam onu öldürür korkusuyla dışarı çıkamıyor. Dayım desen küçük bir dükkânla evi zor geçindirip kirasını ödüyor. Yani anlayacağın..." dediğinde omuzlarını çaresizce silkti. "Benim de gözüm dershanede değil, evin yükünde. Ama okumak istiyorum. Çok istiyorum, Mahira."

Kalbim sıkıştı. Elimdeki çay bardağını masaya bırakırken camın çıkardığı tını, içimdeki öfkenin yankısı gibiydi. Sözleri sırayla yüreğimin üzerine otururken boğazıma en sertinden bir yumru oturdu. Duyduklarımdan

dolayı hem sinirlenmiş hem de öfkeyle dolmuştum. Durduğum bardakta taşmak üzereydim.

Ona doğru biraz yaklaştım. Bu saatten sonra elimden ne gelirse yapmaya çoktan hazırdım. "Melis, işte tam da bu yüzden sana yardım etmemiz gerekiyor. Kendi ayaklarının üzerinde durman, anneni koruman gerekiyor." Sesim kararlıydı fakat damarlarımda dolaşan öfke zor dizginleniyordu. Karşımda sadece yoklukları yüzünden okumakta zorlanan bir kız durmuyordu. Erkek şiddetinin gölgesinde yaşam mücadelesi veren iki kadın vardı. Geride nasıl bir hayat bırakmışlardı bilmiyordum ama önlerinde korkularla örülmüş bir gelecek, erkek terörünün tehdidi uzanıyordu.

"Yükün çok ağır ama geleceğin daha önemli. Savaşacaksın," diye fısıldadım. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, "Hiç durmadan savaşacak, asla da pes etmeyeceksin. Düştüğünde zaman kaybetmeyecek, sadece kendin için değil annen için de savaştığını hatırlayacak ve düştüğünden daha güçlü kalkacaksın, Melis. Zor olabilir ama her anında yanında olacağım. Söz veriyorum," dedim.

Melis'in gözleri parladı, umut ve kaygı birbirine karışmıştı. Dudaklarını araladı ama söyleyecek kelime bulamadı. Sadece ellerini sıkıp başını eğdi. Sessizliği, kabul edişin ve minnetin en saf haliydi.

"Kaldır başını," diye sertçe çıkıştım. "Asla başını öne eğmeyeceksin. Başın dik, çenen havada olacak. Baban olan adamın seni eğip bükmesine izin vermeyeceksin."

Kaç kadın bu duruma düşmüştü? Kaç kadın bir erkek yüzünden başını eğmek zorundaydı?

"Savaşmak zorundayız, Melis. Anlatabiliyor muyum?" diyerek öne doğru uzandım. Önünde birleştirip üzerine gözyaşları damlayan ellerinin üzerine kendi elimi koyarak sıktım. "Kadının direnişi, kadına mirastır."

Melis'in omuzları titredi. Dudaklarını araladı, kelimeler zor çıkıyordu. "Korkuyorum, Mahira abla," diyerek başını ellerinden kaldırdı. Gözyaşlarıyla dolu bakışlarını benimkilere dikti. İçinde, savaşın kıvılcımları arasında korku da duruyordu. "Çok korkuyorum babam bizi bulacak da öldürecek diye. Elinden zor kaçtık."

Yüreğim ağzıma geldi. İçimdeki öfke, çaresizlikle birleşip mideme düğümlendi. O an tek düşündüğüm; bu kızın ve annesinin artık korkuyla değil, umutla yaşaması gerektiğiydi.

Melis'in bakışları masadaki çay bardağında takılı kaldı. Dudakları kıpırdadı ama ses çıkmadı. Sonra birden nefesini bırakıp sanki içinde yıllardır tuttuğu zehri döker gibi konuşmaya başladı.

"Babam..." diyerek sustu. Cesaretini toplamak için biraz bekledikten sonra nefesini bırakarak, "Hep annemi döverdi, Mahira abla. Çocukken bile duyardım o dayak seslerini. Hatta sesleri duymamak için yorganın altına girer, masanın altına saklanarak kulaklarımı kapatırdım," dedi. Gözleri bir noktaya kilitlenmiş, daldığı anıları anlatmaya devam ediyordu. "Ama nafile," diyerek başını iki yana salladı. "Annemin çığlıkları, babamın küfürleri... her şey o kadar yakındı ki! Bazen hiç bitmeyecek gibi gelirdi. Rüyalarıma bile musallat olurdu."

Daldığı transa müdahale etmek istemeyerek anlatmasına izin verdim. Titreyen parmaklarını okşadım.

"Bize para vermezdi. Annem ne istese azar işitir ya da tokat yerdi. El açmadan bir şey alamazdık. Kendi kazandığını içkiye ve kumara harcar, eve döndüğünde de sanki bütün dünyanın yükü kendi sırtındaymış gibi davranırdı. Bize kötü davranır, hayatını mahvettiğimizi söylerdi."

Dudaklarımı ısırarak başımı tavana kaldırdım. Akmak üzere olan gözyaşlarımı engellemeye çalışıyordum. Melis daha çok gençti. Çok kırılgan, çok acı içindeydi.

"Aç kaldığımız çok oldu. Bir gün, iki gün... Mahalledekilerden gizli gizli ekmek alıp getiren, ev işlerinde gizli gizli çalışıp para kazanan annemdi. Savaşan annemdi ama o zaman bile babam görürse diye ödümüz kopardı. Ya annem dışarıda yakalanırsa ya babamın, mahalledekilerin gözündeki değeri düşerse diye." Burnunu omzuna silerek anlatmaya devam etti. "Öyle ki sobamızı yakacak ne odun ne de kömürümüz olurdu. Babam zaten sarhoş olduğu için hissetmez, hissedecek kadar soğuksa da her zaman evin sıcak olmasını beklerdi. Annem gider dışarıdan odun toplar ya da kazandığı üç beş kuruşla kömür alırdı. Bense gizli gizli gittiği ev işindeyken okuldan geldikten sonra o küçük halimle sobayı yakmaya çalışır, etrafı toplar, bulaşıkları halleder annemin yokluğunu hissettirmemeye çalışırdım." Melis'in sesi daha da kısıldı. Boğazındaki düğüm kelimeleri zorluyordu. "Ütü yapmayı bile öğrendim."

Hangi kelimeler bu sözcüklerin arasına girebilir, kalbinin gözyaşlarına engel olabilirdi?

"Okumamı hiç istemedi. *Kız kısmı ne yapacak okul okuyup? Evde otursun, yemek yapsın, kocasına baksın* derdi. Ne zaman derslerime gömülsem

kitaplarımı elimden alıp yere atardı." Yerde duran kitaplarına bakarak onları gözyaşlarıyla okşadı. Sevdi, bağrına bastı. "Benim için düşünceleri hep aynıydı; beni birine vermek. *Adam seni alır, parasını da bize verir* derdi. Yani ben bir çocuk değilmişim gibi, sanki bir malmışım gibi... Sanki satılacak bir eşyaymışım gibi..."

Avuçlarını açarak onunkileri tuttuğum ellerimi, kendi ellerinin içine alıp birleştirdi. Güç almak istercesine sıkarak farkında olmadan bedenimi, bedenine doğru yaklaştırmak için çekiştirdi. Sessiz isteğini kabul ederek yaklaştığımda bitmeyen hikâyesine devam etti.

"Annemin tek isteği; onun elinden kurtulmak, bana güzel bir hayat armağan etmekti. Ama babam bırakmadı. Eline, nefesine, parasına muhtaç bıraktı bizi." Dişlerini sıkarak içleri mücadele kaynayan bakışlarını tekrar gözlerime dikti. Hırsla, "Biz de kaçmaya karar verdik. Babamın elinden kurtulup daha güzel bir hayat yaşamayı göze aldık çünkü biliyorduk. Biz kendimiz için bir şey yapmazsak kimse bizi kurtarmaya gelmeyecekti. Annem cesaretini topladı. Dayıma her şeyi anlatarak buraya, Kızıltepe Mahallesi'ne kaçtık," dedi. "Dayım çıkıp sahiplenmese..." diyerek zorlukla nefesini bıraktı. Vücudu titremeye başlamıştı. "Bilmiyorum Mahira abla, belki de çoktan ya mezarda ya da babamın zorla verdiği bir adamın evinde olurdum." Sesi titredi, fısıltıya döndü. "İşte o yüzden çok korkuyorum. Bizi bulacak da her şey başa saracak diye..."

Melis'in anlattıkları içimde bir yangın çıkarmıştı. Yumruklarımı sıksam da öfkemin ateşi parmak uçlarımdan taşıyordu. Böyle adamların nefes almasına bile isyan ediyordum. Şu kısacık ömrü bile zehre çeviriyorlardı ya iki dünyada da yatacak yerleri olmamalıydı. Gün yüzü görmemeliler, nefes alacak delikleri bile olmamalıydı.

Titreyen omuzlarını kollarımla sararak başını göğsüme doğru çektim. Asla öfkeme hâkim olamıyordum. Susmak istemeyen kelimelerim, ses tellerimi yırtarak dudaklarımdan çıkmak istiyordu.

Konuş, susma. Destek ol!

Susmayacağım zaten!

"Söz veriyorum, seni asla yakalamasına izin vermeyeceğim. Ne o babam dediğin adam ne de onun gölgesi sana dokunabilecek. Sonuna kadar yanında olacak, her adımını beraber atarak başarı basamaklarını birlikte çıkacağız. Kötülükler dünde kalacak çünkü anneden kızına kader değil, direniş kalacak!"

Melis gözyaşlarının arasından bana baktı. O an sesim kararlılıkla daha da yükseldi.

"Aynılarını yaşamayacaksın, asla bu yolda tek yürümeyeceksin." İçimdeki öfkenin dışıma taşmasını görmesini sağladım. Nasıl kararlı olduğumu görsün, mücadelesini ona göre versin istiyordum. "Yalnız kalacağınızı mı sanıyorsun?" Tek kaşımı kaldırarak, "Hayır!" diye kendi sorumu kendim yanıtladım. "Bu mahallenin her üyesi sana ve annene kollarını açacak, güvenliğini sağlayacak. Bizim yolumuz başka olacak, bizim kavgamız başka olacak. Sen okuyacaksın, ben de yanında olacağım. Seni kimse bir mal gibi satamayacak!"

Melis'in dudakları titredi, gözlerindeki korkunun içine ilk defa umut düştü. O umut ışığı bana yetti. Fısıldar gibi ama öfkenin keskinliğiyle söyledim. "Baban seni kendi hayatını yaşamaktan alıkoyamayacak, Melis. Önünde ne varsa, kim varsa yıkar geçeriz."

Kekeleyerek, neredeyse inanamayarak, "Ge-gerçekten mi?" diye sordu.

"Sana söz veriyorum, ölürüm de o adamın seni almasına izin vermem!"

Hiçbir kadın, Zeynep abla ve Melis'in kaderine mahkûm edilmemeliydi. Bunun bedeli başkaldırıysa başkaldırı, savaşsa savaş olmalıydı çünkü hiçbir kadın bir erkeğin boyunduruğunda yaşamamalıydı.

Sözlerim havada asılı kalmadı, Melis'in kalbine indi. Gözlerinden boşalan yaşlar artık çaresizlikle değil, umutla titriyordu. Dudakları kıpırdadı ama söyleyecek kelime bulamadı.

Bir anda, sanki bütün korkularını bana emanet etmek ister gibi kollarını boynuma doladı. Başını omzuma gömdü, hıçkırıkları kalbime saplandı. Ben de sımsıkı sarıldım ona.

Avuçlarımı sırtında gezdirerek fısıldadım. "Artık yalnız değilsin, Melis. Ne olursa olsun beraberiz. Sen okuyacaksın, sen yaşayacaksın. Annenden sana kader değil, direniş kalacak."

Melis hıçkırıkları arasından titrek bir sesle, "Mahira sana güveniyorum," dedi.

Gözlerimi kapattım, yüreğimdeki yangının yerine ağır ama sağlam bir söz bıraktım. Bu kızın kaderini değiştirecektim. Ne pahasına olursa olsun.

Zeynep abla mutfaktan çıkıp elinde yeni doldurduğu çay bardaklarıyla odaya girdiğinde, gözleri hemen bize takıldı. Melis'in bana sımsıkı sarıldığını, omzuma başını yaslamış ağladığını görünce bir an olduğu yerde dondu.

Yavaşça tepsiyi masaya bıraktı. Yüzünde ne diyeceğini bilemeyen hem buruk hem de şefkat dolu bir ifade vardı. Ne konuştuğumuzu biliyor gibiydi. Elleri birbirine kenetlendi, gözleri hafifçe nemlendi.

"Melis..." diye fısıldadı. Sesi sitemle değil, acıyla titriyordu. "Benim yavrum, sen hâlâ bu kadar yükü tek başına mı taşıyorsun?"

Melis başını hızla kaldırdı. Annesinin gözlerine bakmaya cesaret edemedi. Dudakları kıpırdadı ama kelime çıkmadı.

Araya girme ihtiyacıyla sakin ama kararlı bir sesle, "Abla, Melis güçlü ama her güçlü insanın bile yanında duracak birine ihtiyacı var. Ben varım. Biz varız," dedim.

Zeynep ablanın gözleri bana kaydı. Birkaç saniye boyunca öylece baktığında adeta sözlerime değil, içimdeki kararlılığa bakıyordu. Sonra gözleri dolarak başını eğdi.

"Allah razı olsun kızım... Sen bilmezsin ama bu evde nefes almak bile bazen zor geliyor."

Zeynep abla derin bir nefes aldı, dudakları titreyerek açıldı. Elini çenesine koyup bakışlarını yere indirdi.

"Ben... çok gençtim, Mahira. Daha on yedimi yeni doldurmuş, yasal yaş sınırını yeni geçmiştim. Babam bir an önce evim olsun diye hiç düşünmeden verdi beni. O günden beri hayatım onun yumruklarının gölgesinde geçti." Zaten bildiğimi düşündüğü gerçekleri anlatırken kaçırdığı bakışları beni utandırdı. Belki bu kaderi ona razı görenler dışarıda rahat rahat geziyordu ama benim yüreğimin hiçbir parçası rahat değildi. "Dayak yemek, aç kalmak, parasızlık, hepsi alıştığım şeyler oldu. Ama asıl alışamadığım..." Sesi titredi, gözleri doldu. "Kendi kızımın gözlerinin önünde yere düşmekti. Her seferinde *anne kalk* deyişini hâlâ kulaklarımda duyuyorum."

Melis titreyerek annesine baktı, gözyaşları süzülüyordu. "Anne..." diye fısıldadı fakat boğazı düğümlendiği için sustu.

Zeynep abla devam etti. "Evimde huzurum olmadı, Mahira. Kendi emeğime sahip çıkmam bile yasaktı. Elime üç kuruş para geçse elimden zorla alırdı. Hep bir erkeğe muhtaç bırakıldım. Kendi kızımın okumasını değil, evlenmesini istediler. Bir adam bulsun da sırtımızda dert olmasın dediler. *Erkeğin eline bakın, başka çareniz yok* dediler. Ama ben..." Gözyaşlarını sildi, dudaklarını ısırarak konuştu. "Ben kızımın benim kaderimi yaşamasını istemiyorum."

İleriye doğru eğildim. Sesim sertti ama içimdeki öfke anneme, ablalarıma, bütün kadınlara dokunuyordu sanki. "Söz veriyorum, sizi yakalamasına izin vermeyeceğim. Sonuna kadar yanınızda olacağım."

Melis hıçkırarak annesinin ellerini tuttu. Ben de ellerimi onların ellerinin üzerine kapattım, üçümüzün elleri birbirine kenetlendi.

"Kızlar," dedim bakışlarımı özellikle Melis'e dikerek. "Annelerinin kaderini yaşamayacak!"

O an odanın içinde sessizlik vardı ama bu sessizlikte bile kalplerimizin çarpışı yankılanıyordu.

Zeynep abla başını hafifçe öne eğdi, dudakları titreyerek konuştu. "Mahira, sen olmasaydın bu sözleri kimse bize söylemeyecekti. Sen olmasaydın kızımın gözlerindeki ışığı hiç göremeyecektim. Biz hep kaçtık, hep saklandık. Ama sen..." diyerek zorlukla yutkundu. "Sen bize ilk kez umut oldun."

Melis, annesinin omzuna yaslandı. Hıçkırıkları arasında başını salladı.

"Evet, Mahira abla. Sen olmasan şimdi olduğum kadar kararlı olmayacak, bu mahallenin dışına bile adım atacak cesareti bulamayacaktım." Gözlerini silip bana baktı. "Şimdi savaşmak istiyorum."

İçime tarifsiz bir sıcaklık yayıldı. Onların gözlerindeki minnet ve umut sırtıma yük değil, güç veriyordu. Bu savaşı yalnız değil, birlikte verecektik.

Melis'in umutla parlayan gözlerine baktım. Dudaklarım titredi ama saklamadan konuştum. "Melis, Sancak abinle dershaneye gitmen gerektiğini düşündük. Doğru dürüst bir şekilde rakiplerine yetişmen gerektiği için başka yolun yok. Senin hayallerinin önünde hiçbir engel duramaz. Babanın ya da maddi durumunuzun olmaması. Biz sana destek olacağız."

Melis'in gözleri büyüdü, nefesi hızlandı. Bir an ellerini dizlerine bastırıp doğruldu. "Dershane mi? Ama," diyerek sustu. Annesine baktı, "Ama Mahira abla, bizim böyle bir imkânımız yok ki!" dedi.

Gülümseyerek elini tutup sıcacık bir şekilde sıktım. "Senin tek yapman gereken derslerine odaklanmak. Gerisini düşünme. Bize bırak."

Zeynep abla da o an şaşkınlıkla bana baktı. Elleriyle ağzını kapattı. "Gerçekten mi kızım? Bizim için böyle bir şeyi yapar mısınız?"

Başımı salladım, kararlıydım. "Evet. Çünkü siz artık Kızıltepe Mahallesi'nin fertlerisiniz. Burada kimse yalnız kalmaz." Elimi Melis'in sırtına yasladım. "Melis'in güzel bir kariyeri olacak, söz veriyorum."

Melis heyecanla ayağa kalktığında gözleri resmen ışıldıyordu. "Gerçekten mi, Mahira abla? Dershaneye gidebilecek miyim? Benim de bir şansım olacak mı?" diye sordu.

Onun sevincini görmek kalbimi ısıttı. Daha ağzımı açma fırsatı bulamadan yüzü düşüverdi. Dudaklarını kemirip başını iki yana salladı. Üzgün bir ses tonuyla, "Yok yok, olmaz," dedi. Annesine bakarak, "Dayım böyle bir şeyi asla kabul etmez. O, dilenci muamelesi görmeye tahammül edemez. Bizim karnımızı doyurur ama bir başkasının eline bakmayı gururuna

yediremez. Yardım edeceğinizi bilirse dershane için bile olsa çok büyük kavga çıkar," dedi.

Derin bir nefes aldım, gözlerimi kısarak kararlı bir şekilde ona yaklaştım.

"Melis," deyip elimi tekrardan omzuna koydum. Gülümseyerek, "Biz bu işi yardım gibi göstermeyeceğiz. Dayının gururunu incitmeyeceğiz," diye güvence verdim. "Tam tersine onun da içinde olduğu, sayesinde yıllardır aşağı mahalleyle süren kavgamızı bitirerek bir araya getirecek bir yol bulacağız. Hem düşmanlığı bitirecek hem de sana kapı açacak."

Melis şaşkınlıkla yüzüme baktı. Kocaman olmuş gözleriyle, "Nasıl yani?" diye sordu.

Gülümsemeye devam ederek ellerini avucumun içine aldım. "Sana söz. Bunun bir oyun değil, bir fırsat olduğunu herkes görecek. Hem sen kazanacaksın hem de ailelerin yükü hafifleyecek," diyerek işaretparmağımla kalbinin üstünü dürttüm. Sıcak bir ses tonuyla kaşlarımı kaldırıp, "Ama önce sen bize inanacaksın," dedim.

Melis hâlâ tereddütlüydü, parmaklarını birbirine kenetlemişti. İçindeki umudu bastırmaya çalışıyordu.

Yavaşça derin bir nefes alıp ona doğru eğildim. Sonuçta kim bilir kaç defa hayal kırıklığının pençelerine düşmüş, altında ezilmişti... Öyle çabuk inanacak gücü kalmamış olabilirdi.

"Senelerdir, aşağı mahalleyle kavgalıyız ve iki mahallenin birbirine düşmesine sebep olan gençler olarak barışmayı düşünüyoruz," diyerek kısaca özetledim ve planımızı anlatmaya başladım. "Sancak'la da dün akşam bu iki konu üzerine konuştuk. Aşağı mahalleyle barışmamız için bir piknik düzenlenecek, Halil abi de bu organizasyonun başında olacak. Her şey onun eliyle yapılacak. Olayın sahibi o olacak. Sonrasında da bu durumu sürekli hale getireceğiz."

Melis gözlerini kocaman açtı. "Yani, kimse aslında yardım aldığımızı anlamayacak?"

Başımı salladım. "Evet. O, işin gururunu taşıyacak. Sen de bu arada dershaneye başlayacaksın. Hem aileler arasındaki buzlar eriyecek hem de sen kendi geleceğini kuracaksın. Bir taşla iki kuş," diyerek göz kırptım.

Melis'in gözleri doldu. Dudakları titreyerek fısıldadı. "Mahira abla, bana umut verdiğini fark ediyor musun? O kadar zaman sonra ilk defa."

Gülümseyip elini sımsıkı tuttum. "Çünkü artık yalnız değilsin. Biz yanındayız."

8. BÖLÜM

Piknik gününün sabahı genelde keyifli olur derlerdi. Fakat bizim mahallede işin içine insanlar girince, keyif dediğin şeyin biraz tuhaf bir hal aldığı doğruydu.

Melislerin evinden çıkar çıkmaz soluğu bizim kızların yanında almış, büyük bir sır verir gibi heyecanla anlatmaya başlamıştım. İki mahallenin arasındaki buzları eritecek bir organizasyon düzenleyecektik.

Haberi duyar duymaz, Ela'nın gözlerinin içi parlamıştı. İncecik çığlığıyla ellerini çırparak *harika bir fikir* diye atılmıştı. Yüzünde öyle sahici bir sevinç vardı ki sanki yıllardır beklediği özgürlüğe kavuşmuş gibiydi. Onun için bu piknik; artık iki mahalle arasında rahat rahat gidip gelmek, kimseye hesap vermeden dolaşabilmek demekti.

Nur ise tam tersiydi. Kaşları daha ben cümlemi bitirmeden çatılmış, dudakları memnuniyetsizlikle bükülmüştü. Gözlerini devirip kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Burun kıvıran bir tonda *çok güzel, şimdi de aşağı mahalledeki suratları görmek zorunda kalacağız* demişti. Onun için bu organizasyon bir özgürlük değil, adeta zorunlu bir işkenceydi.

İki zıt tepki arasında kalmıştım. Ela'nın coşkusuyla Nur'un somurtması yan yana öyle tezat bir görüntü oluşturuyordu ki bir an bu pikniğin gerçekten barış mı getireceğini, yoksa kavganın fitilini mi ateşleyeceğini düşünmeden edememiştim.

Şimdi de sağ olsun Kartal abim yüzünden, sabahın sekiz buçuğunda gidilecek pikniğe beşte kalkmıştık. Evdeki herkesin suratından uykusuzluk akıyordu ama yapacak bir şey yoktu. Halil abinin planladığı -Sancak'ın planladığından haberi bile olmayan- bu pikniği sevinçle karşılamış, mahallede aracı olmayan kişileri kendi dolmuşuyla götürmeyi kabul etmişti.

Bizim tarafta ise Volkan abim devreye girmişti. Babaannemi, beni ve kızları almayı üstlenmişti. Kızıltepe ahalisi de kendi araçlarını ayarlamıştı.

Mahallenin yollarına sıra sıra dizilen arabaları görünce içimde tatlı bir gurur kabardı. Kavgayı başlatan olarak sonunda barışa vesile oluyordum. Bu takdire şayan bir şeydi.

Evimizde de hummalı bir koşuşturma vardı. Kızlarla yukarıda, benim odamda hazırlanırken annem mutfakta paketlerini toparlıyor, babaannem de elinde örtüyle söyleniyordu. "Bunca senelik ömrümde bu kadar erken pikniğe gittiğimi görmedim! Çimen de olsa, taş da olsa yatacağım oraya!" diye bağırdı.

Ela heyecanla ortada dolaşırken Nur'un gözleri yarı kapalıydı. Yatağımın üzerinde pijamalarıyla bir sağa, bir sola dönerek birkaç dakika da olsa uyumaya çalışıyordu. Asla sabah insanı değildi. Olacağını da hiç zannetmiyordum.

Ela çantasından çıkarttığı eşofmanını düzelterek, "Çimenlere oturacağız, rahat bir şey giymem lazım," dedi. Moda tasarım okuyan birine göre cesur bir hareketti.

Nur'un getirdiği çantadaysa elbise mi dersin, etek mi, kot mu ne ararsan vardı. Sanki sabahın köründe kıyafet seçmekle uğraşamam diyerek aklına gelen her şeyi içine doldurmuştu. Fermuar kapanırken çıkardığı ses bile odadaki karmaşaya eşlik ediyordu.

Nur kendine has o umursamaz tavrıyla yastığa yüzünü bastırıp boğuk bir sesle, "Bence hiç gitmeyelim," dedi. "Kim bilir ne suratlar asacaklar, yine ipe sapa gelmeyen nedenlerden dolayı kavga çıkacak."

Ela kaşlarını kaldırıp kenarda duran süs yastıklarından birini kaptığı gibi Nur'un kafasına fırlattı. "Sen var ya, her şeye kötü tarafından bakıyorsun. Belki de çok güzel bir gün geçireceğiz. Hatta belki," derken sesi alçaldı. Bana bakıp göz kırptı. "Birileriyle barış bile yapabiliriz."

Nur kafasının üstünde duran yastığı, kafasını kaldırmaya bile tenezzül etmeden Ela'ya doğru fırlattı. "Sizin mahalleden biriyle mi? Allah korusun." Sonra arkasını dönüp battaniyeyi iyice üzerine çekti. "Mahalleniz çulsuz dolu."

Başımı iki yana sallayarak kapüşonlumu kalçalarıma bağladım. Üzerime rahat kumaştan siyah pantolon ve beyaz, ince bir kazak geçirmiştim. Güneş gözlüklerimi de açık saçlarımın tepesine taç görevi görmesi için takmıştım. "Boşa nefesini harcama, Ela. O çoktan sizin mahalledeki olası adayların üzerinden geçmiştir."

Nur, "İşte seni bu yüzden çok seviyorum," diyerek iki elinin baş ve işaretparmaklarını birleştirip hafif ayırarak kalp yaptı. "Hayatımın röntgenini çekti, röntgenini."

"Biraz daha uyuşuk koala gibi yatmaya devam edersen Kartal abim saçlarını çekerek aşağıya indirecek seni," diye Nur'u uyardım.

Böyle zamanların tam vaktini bilen annem, merdivenlerin başından gür sesiyle, "Yeter hazırlandığınız, aşağıya inin de bir işin ucundan tutun!" diye bağırdı.

Elimi havaya kaldırarak kızlara göz kırptım. İşaretparmağımla bir, iki, üç yaptıktan sonra kapıyı işaret ettim. Kartal abim, annemden güç alarak, "Yeter artık, her pikniğe geç kalıyoruz. Ben sizi sabah erkenden kaldırmadım mı? Piknik yeri kalmaz, erkenden gidip gölge bir yer kapalım demedim mi? Sizin yüzünüzden geç kalacağız! Hadi!" diye bağırdı.

Nur karman çorman olmuş saçlarıyla kafasını yastıktan kaldırarak Ela'yla ikimizi ters bir bakış attı. Ardından kapıya dönerek, "Bir rüya gördüm, Kartal!" diye yırtınırcasına bağırdı.

Abim de cevap olarak, "Hayırdır ne gördün!" diye bağırdı.

"Rüyamda," deyip günlük sohbet havasında ama bir tutam tehditkârlık da ekleyerek, "Ses tellerini çıplak ellerimle parçalıyormuşum!" diye sözünü tamamladı.

Kartal abim, "Tövbe de kız!" dedi.

Ela'ya umutsuz bir bakış atarak kapıya doğru ilerledim. "İletişim şekilleri her geçen gün daha da korkunç oluyor."

"Korkmadığımı söylersem yalan olur," diyen Ela, Nur'un yerdeki çantasını aldı ve omzundan geriye doğru çekerek tüm gücüyle yatmaya devam eden Nur'a fırlattı. "Aşağıdan Mahira'nın annesi gelin diye bağırıyor, sen hâlâ utanmadan yatıyorsun! Ayıp be."

Ancak bu şekilde kalkacağını bildiğimden, "Haklı," dedim ve odamın kapısını açarak hazırladığım çantamla ilerlemeye başladım.

Nur, "Of!" diye bağırarak yatağımdan kalkmaya başladığında Ela da peşimden merdivenlerden iniyordu.

Basamaklardan inerken evin içine sinen kızarmış börek kokusu burnuma doldu. Daha mutfak kapısına varmadan annemin telaşlı adımlarının sesini, tencerelere çarpan kapakların şıngırtısını duyabiliyorduk.

Mutfak kapısından girince manzara tam da beklediğim gibiydi. Annem bir yandan salata kâsesine domates doğruyor, bir yandan da ocakta

kaynayan çayın altını kontrol ediyordu. Babaannem köşede oturmuş, elinde keşanıyla söyleniyordu.

"Bu kadar yemek kime yetecek? İnsan pikniğe bu kadar tabak mı taşır? Hep başıma iş çıkarıyorsunuz."

Ela'ya göz kırparak babaannemin yanına eğildim. Yanağından makas alarak, "Merak etme babaanne, sen sadece gölgeni ver yeter," dedim.

Babaannem eliyle kovar gibi yaptı ama dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi.

Annem sitemle elindeki bıçağı kesme tahtasının üzerine bırakarak, "Hele şükür inebildiniz, Mahira," dedi. "Bu salatalar kendiliğinden kaplara dolmayacak ya da çay termosa dökülmeyecek, değil mi kızım?"

Sözlerinin tercümesi şuydu; *babaannen buradayken beni bir rezil et, o çok sevdiğin otuz sekiz numara terliği kafana yiyeceksin.*

"Haklısın anne," diyerek en yakındaki saklama kabını alarak kestiği marulları kaba dökmeye başladım. Ela da sesini çıkartmadan termosu alarak çayın yanına yaklaştı.

"Çok mu lazımdı bu piknik?" diyen Nur isteksiz adımlarla içeri girdi. Üzerinde kırmızı bir tişört, altında da siyah bir tayt vardı. Masanın üzerine çantasını bıraktı ve kollarını kavuşturdu. "Bence bu kadar yemek yerine biraz patates cipsi, bir şişe kola alsak yeterdi."

Annem, "Yemeklerle senin ilgilenmemen iyi olmuş o zaman," diyerek ters bir bakış attı Nur'a. "Çıkart şu keki fırından."

"Haklısın, Emine teyze," dedikten sonra köşedeki havluyu aldı ve annemin sıradaki hedefi olmamak için fırına doğru koşturdu.

Nur fırının kapağını açarken mis gibi kek kokusu mutfağa yayıldı. Babaannem hemen kokuyu fark edip başını kaldırdı.

"Valla kokusu güzelmiş ha. İnşallah tadı da öyledur yoksa ağzımızın tadını bozmayin!" dedi şüpheyle.

Nur havluyla tepsiyi çıkardı. Sıcak buhar yüzünden yüzünü buruşturarak, "Babaanne, Emine teyze kek konusunda ustadır. Mahallede ondan iyi kek yapan yoktur," dedi.

Babaannem kaşlarını kaldırıp Nur'a ters ters baktı. "Usta mı diyisun sen Emine'ye? Hah! Onun keki mi olur uşağum? Ben yapayrum taş gibi, bir dilim yiyen sabaha kadar açlık nedur bilmez!" dedi övünerek.

Annem, salata kâsesine limon sıkarak derin bir nefes aldı. Gözlerini devirdi ama yine de ses etmedi. Asla saygısını bozmazdı. *Tabii sabrı taşmazsa...*

"Anne, senin keklerini bilen bilir de," diye susup nefes aldı annem. Sonra, "Şimdi herkesin damak tadı farklı," diyerek kısık bir sesle mırıldandı.

"Damak tadıymış!" diye keşanını düzelten babaannem söylenmeye devam etti. "Hele şükür, bari bu sefer kabarmış gibi duray. Geçen sefere bi baktum, tepsiye yapışıp kalmişti. Valla horonu o kekin üstünde oynatsan yerinden kımıldamayaydu."

Nur kahkahasını tutamayarak elini ağzına kapadı. Ela ise çayı termosa doldururken bana yanaşıp fısıldadı. "Babaannen yarışma programına çıksa jürilerin hepsini ağlatır valla."

Ben gülmemek için kendimi zor tutarken, annem keskin bir bakış atıp kaşığı tezgâha bıraktı. "Anne, Allah aşkına karışma da işimizi bitirelim. Pikniğe gidiyoruz, millet beklemesin."

Babaannem sandalyesine yaslanıp ellerini göğsünde kavuşturdu. "Ben karışmazsam siz bu sofrayı rezil edersiniz. Herkes de *Ayazkanların gelini buymuş* diye dedikodu yapar ha. Benim adımı lekelemeyin!"

Annem, "Dün gelin olmadım anne," diyerek piknik sepetinin kapaklarını açtı. Babaannemle göz teması kurmuyordu ancak hareketlerinden ne kadar sinirlendiği ortadaydı. "Sen merak etme, bu mahalledeki herkes benim el lezzetime hâkim. Bunca yıldır bir sürü piknik yaptık, Allah'a şükür kimse kusur bulamadı."

Babaannem bastonunu sağa sola çevirerek, "Hee, gelin ben senun gelinluğun bi günde oldi demedum ki. Yıllardır varsın, biliyrum. Ama işte, insanın gözü yine de üstünde olayi ha," dedi gözlerini kısmış halde.

Annem, "Senin gözün üstümde olmasa şaşarım zaten," diye homurdandı.

Aralarına girip babaannemle göz göze gelerek gülümsemeye çalıştım. "Babaanne sen merak etme. Senin mahallen aç kalmaz. Hatta bu kadar yemekle aşağı mahalleye de ziyafet çıkarırız," dedim.

Babaannem bana dönüp elini salladı. "Siz de hep bana kıvırmayı iyi bilisunuz. Neyse, görelum bakalum inşallah deduğunuz gibi olur da ben de utanmam." Ellerini bastonunun üzerine koyarak, "Zillinin torunuyla kıyıda köşede bulaşmayisun, değil mu?"

"Kıyı köşe ne babaanne! Yok tenhada," diye söylene söylene başımı iki yana salladım.

"Yapamaz babaanne!" diyerek nereden çıktığı belli olmayan Kartal abim kapının oradan seslendi. Üzerinde beyaz gömleği, altında siyah eşofmanı vardı. Göz kanatmada, modayı can evinden vurmada Nur'la üzerine kimseyi tanıyamazdık. "Gözüm ikisinin üstünde olacak."

"Nur'un rüyası var ya," diye gözlerimi kıstım. "Ses tellerine değil, gözüne olacak bu gidişle."

Abim beni kale almadan, "Hadi acele edin geç kalacağız. Sonra gölgede piknik yeri bulamayacağız, öylece çimlere serilmek zorunda kalacaksınız," dedi. Daha sonra da babaanneme dönerek, "Hadi babaanne, sen benimle gel. Şimdi bunlar arabada bir ton çene çalarlar."

Babaannem bastonunu kavrayıp doğrulurken homurdandı. "Hee, anca seninle gelirum. Bunlar yol boyu öyle bi dırdır eder ki kulaklarım sağır olur valla." Sonra bana dönüp keşanını düzeltti. "Haçan Mahira, sen de uslu dur. Yolda sağa sola bakma, Kartal'ın gözleri üstünde olsun."

Babaannem, Kartal abimin koluna girerek mutfağı terk ettiğinde ellerimi boğazıma atıp kendimi boğarak, "Bu da yırtık çoraptan çıkar gibi gelip gelip duruyor," diye sabır çektim. "İkisini birden babaannemin köyüne göndersek ne güzel olur. Dağda bayırda dolaşırlar."

Kızlar laflarıma kahkaha atarken annem, "Uzun bir süre gitsinler ki mahallece kafa dinleyelim," diyerek elindeki son saklama kabını da sepete koydu. "Geç kalmadan eşyaları sepete doldurun kızlar."

"Volkan abim nerede?"

"Bilmiyorum ki işim var diye çıktı."

"Evin tek sağlam adayını kaybetmek istemiyorum," diye yakınarak salatayı bitirmeye odaklandım.

Tüm eşyaları toparlayıp kapının önüne çıkarmıştık. Piknik sepetleri, termoslar, battaniyeler kapının önünde dağ gibi yığılmıştı. Biz de ayakkabılarımızı giymekle uğraşıyorduk.

Kartal abim; annemi, babaannemi ve mahallede *sizi de alırım* dediği kişileri dolmuşuna alıp gitmiş olmasına rağmen hâlâ telefonla arayıp söylenerek bizi gecikmememiz için uyarıyordu. Dakika başı arayıp *hadi nerede kaldınız, daha çıkamadınız mı, insan biraz hızlı olur* diye söyleniyordu.

Biz de kapının önünde eşyaların arasında debeleniyorduk. Telefonun her çalışıyla derin bir iç çekiyor, sabrımın tükendiğini fark ediyordum. Nur ise gözlerini devirmekten yorgun düşmüştü.

Gerçekten de bu halimiz en son neden iki yıl önce pikniğe gittiğimizin en canlı kanıtı olarak ortada duruyordu. Daha çimenlere oturmadan sinir harbi yaşamaya başlamıştım.

Volkan abim her neredeyse oradan dönerek yüzündeki kocaman gülümsemeyle ellerini cebine soktu. Üzerinde montu, gri eşofman takımı ve spor ayakkabıları vardı. Saçları güzelce şekillendirilmişti.

"Abi sen neredesin ya?" diyerek sitemle ellerimi ceplerime soktum.

Volkan abim bana keyifle baktı. Sesine kasıtlı bir abartı katarak, "Sevgili kardeşim," dedi. Dudaklarının kenarı kıvrılırken gözlerindeki parıltı hoşuma gideceğini bilmenin rahatlığıyla ışıldıyordu. "Sancak'la, mahalleliyle hep birlikte gidebilelim diye otobüs kiralamaya gittik."

Bir an olduğum yerde kalakaldım. Şaşkınlıkla, "Kartal abimsiz mi?" diye sordum.

Göz kırptı. "Özellikle onun gitmesini bekledik."

İçimde bastıramadığım bir sevinç kabardı. Bu demek oluyordu ki pikniğe Sancak'la birlikte gidebilecektik. Kalabalığın içinde bile olsa başımı omzuna yaslayabileceğim, yol boyunca gizlice birbirimize gülümseyebileceğimiz anlamına geliyordu.

Yıllar boyu bu anı hayal etmiştim. Sıradan bir yolculuk gibi görünecekti belki dışarıdan ama benim için öyle olmayacak, kalbimin hayallerinden biri olacaktı. Yan yana oturmak, herkesin ortasında bile olsa onun varlığını gizlemeden yanımda hissetmek, omuzlarımıza aynı rüzgârın çarpması... Bunlar küçücük şeylerdi ama benim kalbimde fırtınalara yol açıyordu.

Düşündükçe yüzümde farkına varmadan bir gülümseme belirdi. Tam o sırada Volkan abimin gözleri bana kaydı. Bakışlarında bizim mutlu olmamızı isteyen bir parıltı, sessiz bir onay vardı. Kaşlarının arasındaki çizgi yumuşamış, dudak kenarında belli belirsiz bir gülümseme oluşmuştu. Sanki *mutlu olacaksınız* diyordu. Utanarak bakışlarımı kaçırdım.

Artık mahalleli de biliyordu. İlk başta fısıltılar dolaşacak, belki kınayan bakışlar atılacaktı ancak bizim aşkımız hepsinden güçlü olacaktı.

Karamsarlığa kapılmayıp güzel anların hayallerini kurmam gerekiyordu. Çünkü Sancak'la aynı otobüste gitmek, pikniğin daha başlamadan en güzel yanı olacaktı. Belki kalabalığın arasında göz göze geldiğimizde kimse garipsemeyecek, belki de otobüsün camına başımı yasladığımda nefesini en yakınımda hissedecektim.

"Hadi o zaman, otobüse eşyaları yükleyelim," diyerek kısa bir an arkamdaki bir yere baktı. Ardından eğilerek iki büyük piknik sepetini aldı. "Peşimden gelin."

Ellerimi heyecanla çırparak arkamı döndüm ve elindeki çantayla bekleyen Ela'yla duvara yaslanmış halde uyuyan Nur'a seslendim. "Abimi duydunuz, yürüyün," dedim.

Kendi ufak çantamı kaptığım gibi bahçe kapısına koşar adımlarla ilerledim. İçimdeki heyecanı saklamam imkânsızdı. Çünkü bu sadece bir piknik değildi. Sevdiğim adamla duygularımızı birbirimize açtıktan sonraki ilk kalabalık gezimizdi. Son günlerde üzerime çöken o ağır mutsuzluğun ardından ilaç gibi gelecekti.

Bahçe kapısını açtığımda karşımda duran kocaman otobüsle dudaklarımı ısırarak gülümsedim. Mahalledeki tanıdık yüzler eşyalarını yerleştiriyor, yüksek sesle sohbet ediyor, kahkahaları yükseliyordu.

Ama benim gözlerim kalabalığı görmüyordu. Bahçeden çıkar çıkmaz, istemsizce etrafı taramaya başladım. Kalbim sanki kaburgalarımdan çıkacak gibi hızlı atıyordu.

Gözlerim onu arıyordu.

Kalabalığın içine karıştığımda gürültü daha da arttı. Çocukların koşuşturması, kadınların birbirine seslenmesi, erkeklerin yüksek kahkahaları, hepsi kulaklarımda çınlıyordu. Fakat ben hiçbirine odaklanamıyordum. Derken otobüsün yanında, bir grup adamla konuşurken onu gördüm.

Sancak.

Güneş tam yüzüne vurmuş, güzelim elalarını cilveyle karşılıyordu. Saçlarının arasında ışıklar oynaşıyordu. Üzerinde siyah mont, içinde aynı renk kapüşonlu, altında benimkine benzer rahat bir kumaş pantolon, yakasında da güneş gözlüğü vardı. Yanındaki herkes sönük kalıyor, sadece o parlıyordu sanki. Omuzları her zamanki gibi dimdik, bakışları kararlıydı. Öyle yakışıklı, öyle imkânsızdı ki göğsüm varlığına dayanamıyordu.

İçimi çekerek bir anlık bile olsa gözlerini bana çevirmesini diledim.

Ve dilediğim oldu.

Kalabalığın ortasında göz göze geldiğimizde içimden yükselen bütün uğultular sustu. Geriye sadece onun bakışları kaldı.

Bakışında bir sahipleniş, bir de *ben buradayım* diyen güven vardı. Dudaklarının kenarı belli belirsiz kıvrıldı. Sanki gülümsemesi sadece bana özeldi.

Benimse dudaklarımda, elimde olmadan yayılan kocaman bir gülümseme belirdi. O an, herkesin içinde bile olsa sadece ikimiz vardık.

Tam el sallayacakken kolumu tutup çeken bir elle kaşlarımı çattım. Geriye doğru çekiştirilirken sinirle çeken kişiye döndüm. Bu sefer harbi olay çıkarabilirdim.

"Kız Mahira," diyen Hüsniye teyzeyle bağırmak için açılan ağzımı kapattım. O, yüzünde kocaman gülümsemeyle bakarken ben de şaşkınlıkla onun yüzüne bakıyordum. "Sancak'la sen," diyerek kaş göz yaptı. "Doğru mu?"

Annemin altın gününde, Hüsniye teyzenin kara kaplı defterinde gördüğüm isimlerimizle yaşadığım şaşkınlığı hâlâ dün gibi hatırlıyordum. Tüm artılarımız gözlerimin önünden geçiyordu.

"Doğru, Hüsniye teyze," dedim.

"Biliyordum kız. Sizin ikinizin olacağını biliyordum," diyerek siyah kol çantasından çıkardığı defterine vurdu. "Bu defter asla yanılmaz. Kimi kiminle eşleştirdiysem hepsi kavuştu."

"Aklıma hiç gelmezdi ama tam da dediğin gibi oldu."

"Şimdi de," diyerek tekrar defterine vurdu ve aç bakışlarını arkamdaki bir yere dikti. Merakla sırada hangi çifti seçtiğine baktım. Gözleri otobüsün bagajına piknik sepetini koyan abimle, elindekileri teslim eden Ela'daydı. Yüzümde oluşan hevesle Hüsniye teyzeye döndüm ancak o konuşmaya çoktan başlamıştı. "Bu ikisi olacak diye hissediyorum. Defterime yazıp artı eksisine bakacağım." Omzuyla omzuma vurdu. Kurnaz gülümsemesiyle, "Bakarsın birbirlerine uyumlu çıkarlar," dedi.

"Hüsniye teyze inanır mısın bilmiyorum ama benim de ikisinin arasını yapma hevesim var," diyerek sonunda içimde taşıdığım şeyi açıkladım. Defterinin tepesinden tutmuş, ileri geri sallıyordum. "Çabuk bak ve bana haber ver."

"O iş bende kız," diyerek omzuma vurdu ve iki adım arkaya sendelememe neden oldu. "Haber bekle," diyerek defterini parmaklarımın arasından çekip kıvırta kıvırta otobüse doğru ilerledi. Anlaşılan ona yeni bir iş çıkmıştı.

Mahallem, canım mahallem. İzdivaç programına döndün ama nasıl güzelsin anlatamam.

Sabırla beni bekleyen sevgilime dönerek başımı yana yatırdım ve tebessüm ederek omuz silktim.

Bu anı bekliyormuşçasına kalabalığın arasından adımlarını ağır ağır bana doğru attı. Sanki o kalabalık yarılıyor, yol sadece bizim için açılıyordu. Benim kalbim hızlandıkça adımlarının ritmi kulağımda çarpıyordu. Yüreğim her adımında canlanıyordu.

Yanıma geldiğinde ela gözlerindeki sıcaklıkla kalbimi ısıttı. Yüreğime ferahlık olarak yerleşti. Eğilerek elimdeki çantamı aldı. Çapkın bir gülümsemeyle göz kırpıp, "Hazır mısın güzelim?" diye sordu.

Nefesim kesildi. Çevremizde mahalleli gülüşüp sohbet ediyor, kimse bize bakmıyordu. Ama o kısacık an, dünya sadece ikimize aitti.

Başımı usulca salladım. "Hazırım," diyebildim titrek bir fısıltıyla.

O an parmaklarının sırtı elime hafifçe değdi. Hızlı bir şekilde eğilip dudaklarını yanağıma bastırarak kokumu içine çekti. "Günüm güzelleşti," diyerek geri çekildi.

Bakışları gözlerime değip biraz daha koyulaştı. O da en az benim kadar heyecanlıydı.

Utanarak bakışlarımı kaçırdım ve saçımla oynayarak, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Gölbaşı'na gidiyoruz güzelim," dedikten sonra göz kırptı. "En sevdiğin yere."

"Sen," dedim. "Kalbime zararsın."

"Sense kalbime yararsın."

"Alo!" diye bağırdı Volkan abim. O meraklı burnunu tabii ki ikimizin arasına sokacaktı. "Ne konuşuyorsunuz fısır fısır?"

Sancak çantamı omzuna atarak abime döndü. Bıkkın bir sesle, "Mahira'nın abilerinden nasıl kurtulurum onu planlıyorum. Birinizi göle atsam, diğerinizi ayılara yem etsem rahatlarım," dedi.

"Geç bu ayakları kardeşim," diyen abim elini havada salladı. Siyah güneş gözlüklerini takıp elini saçlarından geçirdi. "Sen, ben olmadan yaşayamazsın."

Sancak, "Tabii, ölürüm aşkından zaten," dediğinde kahkahamı tutamadım. Aralarındaki ilişki üç şekildeydi; *can dostlar, çekilmez düşmanlar ve bahtsız âşıklar.*

Sancak ve abim kavga ederlerken arkadan gelen Melis, annesi ve Halil abiyi gördüğümde mutlu olarak onlara doğru el salladım.

"Buraya gelsene!" diye seslendim.

Melis işaretimle birlikte bizim olduğumuz tarafa gelirken Halil abi, kardeşinin elindeki çantayı alarak komşularımızın konuştuğu yere gitmesi için onu yönlendirdi. Bu saatten sonra asla yalnız kalmayacağına, annem dahil herkesin onu hemen aralarına alacağına güveniyordum.

Melis yanımıza geldiğinde kollarımı açarak sarılması için çağırdım. Artık o benim manevi kız kardeşimdi. Nur ve Ela benim için neyse Melis de öyleydi. Sıkıca sarılarak ikimizi, iki yana salladım. Gülüşümün arasından, "Geç kalacaksın zannettim," dedim.

Geriye çekilirken o da benim gibi gülümsüyordu. "Uyuyakalmışım. Dayım alarmı duymasa pikniğe gelemeyecektik."

Cık yaparak başımı iki yana salladım. "Öyle piknikten mahrum kalmanıza izin vermiyoruz. Hatta gelmeniz için özel hizmetlerimiz var," diyerek geri çekildim ve yerdeki çantanın başında uyuyan Nur'u gösterdim. "Gördüğün üzere şöyle sürükleyerek de getiriyoruz."

"İyiymiş," diyerek güldü ve sağına soluna bakındı. "Ramo yok mu?"

"Niye sordun?" deyip göz kırptım.

Utanarak bakışlarını kaçırdı. "Şey, giderken birlikte oturalım dedi de ondan sordum."

"Hı," dedim kinayeyle. "İçecekleri onlar getireceği için yol üzerinden alacağız. Arabaya geç, birazdan kalkacağız zaten." Ardından Sancak'a dönüp, "Herkes tamamsa gidebiliriz," dedim.

Sancak, "Tamam güzelim," dedi ve konuşanlara döndü. Sesini yükselterek herkese duyuracak şekilde, "Hadi bakalım mahallem. Yola çıkma vakti!" dedi.

Bana kalırsa yolculuğu zevkli yapan, manzara ya da yolun kısa veya uzun olması değildi. Yolculuğu zevkli yapan, yanındaki yol arkadaşıydı. Çünkü aynı koltuğu paylaştığın insan; sadece gideceğin yeri değil, yol boyunca kalbini de şekillendiriyordu.

Bu yüzden efsane bir oturma düzeni yapmıştım. Arka koltukları sırasıyla; Sancak ve ben, Ela ve Volkan abim olacak şekilde ayarlamıştım. Sağ tarafımızdaki koltuklara da arkadan sırayla; Nur ve Fero'yu, yeni çiftim Ramo ve Melis'i oturtmuştum.

Galiba Hüsniye teyzenin yeni çırağı olma yönünde emin adımlarla ilerliyordum. Bu denklemde sadece Nur ve Fero yan yana düşmüşler, hiçbir fikrim olmayan kişiler olmuşlardı.

Cam kenarına geçerek oturdum. Sancak da yanıma oturduğunda aramızda neredeyse kimsenin fark etmeyeceği kadar kısa ama bana göre kocaman bir mesafe kalmıştı. Kalabalığın uğultusu arasında omuzlarımızın birbirine değip değmeyeceğini düşünmek bile nefesimi hızlandırıyordu.

Otobüs hareket ettiğinde hafif bir sarsıntıyla dengesizce yana kaydım. Omzum onun koluna dokundu. Anında başımı kaldırıp gözlerine baktım. Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir tebessüm vardı.

"Yolculuk uzun," dedi kısık bir sesle. "Rahatına bak güzelim."

Onun bu sıradan sözü bile kalbimi yerinden sökecekmiş gibi attırıyordu. Camdan dışarıya bakar gibi yaptım ama camdaki yansımamdan gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum.

Artık sevgiliydik. Yan yana oturmak için ya da birbirimize kaçamak bakışlar atmak için bahaneye ihtiyacımız yoktu ama yine de kalabalığın içinde birbirimize duyduğumuz özlemi sessizce saklıyorduk.

Otobüsümüz mahallenin dar sokaklarından geçerken tekrar sarsıldığında, hafifçe yana kaydığım için Sancak hemen kolunu kaldırıp arkamdan doladı.

"Böyle daha rahat," dedi kulağıma yakın, içimi titreten bir sesle.

"Öhöm öhöm," diye öksürdü Volkan abim.

Abimin sesini duyduğumda gözlerimi devirerek, "Abime su verin," diye bağırdım. "Gıcık tutmuş."

"Evet, özellikle bazı hareketlere," dedi öndeki koltuktan bize doğru dönerek. Kafasını iki koltuğun arasından geçirip bakışlarını özellikle Sancak'a dikti. "Uslu durun, adamı çileden çıkarmayın."

Kafasına işaretparmağımı bastırarak onu geriye doğru itekledim. "İçine Kartal abim kaçmış, derhal kendine gel."

Tam o sırada otobüs fren yapınca, benim desteğimle birlikte öne doğru yalpalayan abim sendeledi. Kahkahamı tutamadım. "Bak işte, bu ilahi güçlerin bir işareti abi!"

Yerinde doğrulurken homurdandı. "Bu ilahi güçler nedense hep sana çalışıyor," diye mırıldandı ama dudak kenarında istemsiz bir gülümseme de belirdi.

Otobüsün kapısı açıldı ve içeriye Fero'yla Ramo girdi. Onları görünce sevinçle yerimden fırladım. Kimse koltuk düzenimi bozmayacaktı.

"Gençler," diyerek ellerimi birleştirdim. İkisi de şaşkınlıkla bana bakarken, "Ramo, sen Melis'in yanına geçiyorsun," dedim ve ön sağ çaprazımızda oturan kızı gösterdim.

Ramo keyifle sırıtıp hevesle başını salladı. "Sen öyle uygun gördüysen kanka," diyerek Fero'yu omzuyla kenara itti ve Melis'in yanına kuruldu.

Fero kara kaşlarını çatarak aksi halde, "İki dakikada sattı herif beni!" dedi ve kendisini iki dakikada satan arkadaşına baktı. "Ben nereye geçeyim, Mahira?" diye sordu.

Onların hemen arkasında cama yaslanmış, uyuklarken ağzını hafif aralayıp salya akıtan Nur'u gösterdim. "Sen de Nur'la oturuyorsun."

Fero'nun yüz ifadesi görmeye değerdi. Şokla önce Nur'a, sonra da bizim oturma düzenimize baktıktan sonra dudaklarını büzüp, "Kız resmen rüyasında horluyor!" diye yakındı. Ellerini iki yana açıp, "Yani, ben bu şekilde yolculuk yapamam. Mümkün değil! Bir kendi yolculuk arkadaşlarınıza bakın, bir de buna. Bu kızlar insansa," diyerek Ela ve Melis'i gösterdi. Daha sonra yüksek sesle horlayan Nur'u işaret etti. "Bu ne! Bu Allah'ın cezası, bunlar Allah'ın lütfu. Bu şekilde olmaz kanka!"

"Fero!" diye bağırdı Nur uykusunun arasından.

Fero şaşkınlıkla başını eğip uyuyan kıza baktı. "Uyumuyor muydun sen?" diye Nur'un çenesinden korkarak sordu.

Nur ağır ağır doğrulup gözlerini kıstı. "Bir gözüm açıktı şerefsiz!" dedi. Sonra gözünü işaret ederek ekledi. "Gözüm kapalıydı ama kulağım değil!"

Kendimi tutamayarak otobüstekilerle birlikte kahkahalar içinde gülmeye başladım.

Fero ellerini havaya kaldırıp, "Tamam, tamam! Teslim oldum," dedi. "Senden harbi korkulur! Eskiden küçük boyunla her köşeden çıkıyordun, şimdi çıkmana bile gerek kalmadı. Tek bakışın yetiyor!"

Nur'un dudak kenarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Yerini bil hadsiz."

Fero gözlerini devirdi ama çantasını omzundan indirip mecburen Nur'un yanına geçti. Aradan birkaç saniye bile geçmeden Nur başını Fero'nun omzuna yasladı. Uyumaya geçti.

Fero'nun dudaklarından fısıltıyla döküldü. "Allah'ım sabır ver."

Sancak'a dönüp keyifle kocaman sırıttığımda tepki olarak göz kırptı. Eğilmem için işaretparmağıyla çağırdı.

Eğilerek, "Ne oldu?" diye sordum.

"O güzel aklından neler geçiyor?"

Geri çekilerek dudağımı ısırdım ve omuz silktim. "Asla bilemezsin," diye fısıldadım.

Tek kaşını kaldırıp, "Emin misin?" diye sorduğunda güldüm. Haklıydı. Az çok, aklımdan geçen her düşünceyi ve planı bir şekilde biliyordu.

Halil abinin mikrofondaki sesini duyduğumda cevap vermek yerine, karşılık olarak göz kırptım ve sese döndüm.

Halil abi mikrofonla biraz daha uğraştıktan sonra, "Pikniğimizin yolculuğuna başlıyoruz güzel mahallem," dediğinde Ramo zaman kaybetmeden ıslık çaldığında ben de ölümüne alkışlamaya başladım. Nur da uykusunda alkışladığında bu sefer dayanamayıp ben de ıslık çaldım.

Halil abi alkışların arasından kıpkırmızı olarak, "Utandırıyorsunuz gençler beni," dedi. Sancak belime yapışarak koltuğuma geri çektiğinde ıslık çalmayı bıraktım. "Güzel ve keyifli bir piknik olsun. Aşağı mahalleyle barışalım, bu düşmanlık bitsin diyorum," dedikten sonra yerine oturdu.

"O mikrofonu almam gerekiyor," diyerek Sancak'ın kolundan tuttum.

Sancak başını iki yana sallayıp, "Senin eline geçerse bu yolculuk piknik değil, mitinge döner," diye fısıldadı.

"Bence tam zamanı," dedim gözlerimi kısarak.

Tam ayağa kalkacakken, Volkan abim hızlıca uzanıp beni yerime bastırdı. "Otur aşağı, Mahira! Daha yolun başında milleti gazlama."

"Ne kavgası ya? Barıştan bahsedeceğim," dedim dudak bükerek. Bunların da bana hiç güveni yoktu.

Volkan abim gözlerini devirdi. "Senin barış çağrın beş dakika içinde *en iyi aşağı mahalleli gözümüze hiç gözükmeyendir, Nihat'ı gördüğünüz yerde indirin, atabildiğinizi göle gönderin, atamadığınızı topla indirin* diye nutuk atmana döner. Sonra Sancak'la arkanı toplamakla uğraşırız."

Sancak kahkahasını bastıramadı. Belimdeki ellerini sıkılaştırdı. Tok sesiyle, "Abin haklı," dedi yandan gözlerime bakarak. "Senin eline mikrofon vermek, suç duyurusunda bulunmak gibi."

Kollarımı kavuşturup suratımı astım. "Siz beni hiç anlamıyorsunuz. Belki de ben bu mahallenin ihtiyacı olan tek gerçek sesim."

Nur gözlerini ovuşturarak kafasını kaldırdı. "Allah aşkına susturun şunu. Daha kek yemeden devrim yapacak."

Otobüs kahkahalarla çınlarken Sancak yana eğilip kulağıma fısıldadı. "Konuşursan ben de dahil herkes seni dinler güzelim, o yüzden uslu uslu duralım."

Kendimi anlatma derdiyle sağ elimin parmaklarını birleştirip hafifçe kaldırdım. "Ya barışalım diyen ben değil miyim, siz niye bana sansür çekiyorsunuz! Gideceğim güzel bir konuşma yapıp müzik açacağım. Sonra coştur coştur işte!"

Otobüs tekrar kahkahalarla çınlarken Halil abi ön koltuktan, "Şimdi de sıra eğlencede!" diye bağırınca gözlerim ışıldadı. *İşte aradığım fırsat!*

Ayağa fırlayıp Sancak'ın kolunu sıyırdım ve hızla öne koştum. Halil abi bana bakarken kocaman sırıttım. "Bir dakika, gençlerin de söyleyeceği var!" deyip mikrofonu kaptım.

Arka sıralardan, "Yandık!" diye Volkan abimin sesi yükseldi ama artık çok geçti. Mikrofon Mahira Ayazkan'daydı. Derin bir nefes alıp güçlü bir sesle konuşmaya başladım.

"Kızıltepe Mahallesi'nin güzide sakinleri! Seçilmiş kişileri!" dediğimde başlayan ıslıklara kafa sallayıp elimle *dur dur* yaptım. "Bugün sadece piknik yapmıyoruz, yıllardır süren düşmanlığa son vermek için harekete geçiyoruz. Biz gençler artık kavga etmeyeceğiz! Barış içerisinde yiyip içecek, eğleneceğiz."

Alkışlar tekrar yükseldiğinde Nur uyku sersemi bağırdı. "Yaşasın barış!" Ancak neyden bahsettiğinden en ufak fikri olduğunu zannetmiyordum.

Melis kahkahalarla alkışa katıldığında Ela memnun bir şekilde izliyordu. Sancak ise bana öyle bir bakıyordu ki sanki tüm otobüs değil, sadece o varmış gibi hissediyordum. Dudaklarının kenarında gururlu bir gülümseme vardı.

Volkan abim yine yerinde duramayıp, "Tamam kızım, devrimini yaptın otur şimdi yerine. Daha kekleri yemedik!" diye bağırdı.

İşaretparmağımı dudağıma bastırarak, "Abi bir sus ya, rezil ettin beni," dedim. Tek kaşımı kaldırarak yapacağımı yaptım. "Masamıza gelmek isteyen aşağı mahallelilerin üstü aranacaktır. E-devletleri kontrol edilecek, sabıkası olanlara kafa göz dalınacak, sicili geleceğimden parlak olanların ise sicili kirletilecektir. Sonuçta bunlar bir zamanlar düşmanımızdı öyle hemen güvenmek de olmaz, dikkat edin."

"Yine yaptı yapacağını," diyen Fero ardından tezahürat yaptı.

"Yolculuğumuzun bu saatinden sonrasını müzikle eğlenmeye davet ediyorum." Kahkahalar arasında mikrofonu Halil abiye geri uzattım. Şarkı listesinin olduğu kâğıdı verdim. "Abi çaldır bunları."

"Tamamdır abiciğim," dediğinde oturduğum yere adımladım.

Ramo öne atılıp yumruğunu havaya kaldırdı. "Sen ne dersen o, Mahira Komutan'ım!"

Nur uykulu gözlerle kafasını kaldırıp homurdandı. "Ben de gönüllüyüm ama sadece yemekleri korumak için," dediğinde gözlerimi devirdim. Bu kadar hareket etmesi bile mucizeydi. "Hele o keki kimseye bırakmam."

Volkan abim ikisine de bakıp kızdı. "Saçmalamayın ve başımıza başka bir bela açmayın. Adamlarla barışmaya gidiyoruz, savaş çıkarmaya değil."

Sancak'ın bacaklarına dizkapaklarım temas ederek kendi koltuğuma geçerken, gözlerinde ne yapacağımı bilen bakışlar vardı.

Koltuğuma oturduğumda abim arkasına dönerek, "Mahira, seninle yaşamak gerçekten bir imtihan," dedi.

"Kes kardeşim," diyerek Volkan'ı sertçe böldü Sancak. Elini elimin üzerine koydu. "O benim en güzel imtihanım."

"Çok romantiksin kardeşim," diyen abim uyuz olarak Sancak'a baktı. Ardından gözlerini kısıp kinayeyle konuştu. "Yanına oturdun diye sevinme sakın, Sancak Bey! Unutma, daha yol uzun ve ben buradayım."

"Elime düşeceksin," dedi Sancak.

"Düşecek, düşecek," diye ekledim ben de.

Volkan abim kaşlarını çatıp bana döndü. "Sen de ne hemen saf değiştiriyorsun kardeşim? Biraz da abinden yana ol."

Omuz silkip sırıtmayı ihmal etmedim. "Kusura bakma abi, kalbimden yana saf tutuyorum."

Nur gözleri yarı kapalı, çenesini koltuğa dayamış bir şekilde mırıldandı. "Ben olsam hiç bulaşmazdım, Volkan abi. Bu aşkın önünde dağ bile duramaz," dedi ve uyumaya kaldığı yerden devam etti.

Volkan abim Nur'a öyle bir bakış attı ki ben bile kahkahamı tutamadım. "Allah'ım, çevremdeki herkes aklını kaybetmiş!" diye söylendi.

Sancak yanımda sakin sakin oturuyordu ama dudaklarının kenarında zafer kazanmış gibi bir gülümseme vardı. "Yol uzun. Dayanabilir misin, Volkan abi?" diye alaycı bir gülümsemeyle sordum.

"Dayanırım," dedi dişlerini sıkarak. "Ama dönüş yolunda yanına ben oturacağım, Mahira. Onu da bilin."

"Olmaz," diye doğrulup hemen araya girdi Sancak. Sesinde öyle bir kararlılık vardı ki abim bile şaşırıp gözlerini kıstı. Gittikçe sinirlenerek başını aracın tavanına dikti. "Ayazkan erkekleri canımı sıkıyor. Sabrımı sınayan biri gidiyor, öteki hiç beklemeden geliyor."

Arkama yaslanıp kahkahamı tuttum. "Herkes önüne dönsün hadi," diyerek abimi kışkışladım ve Sancak'ın omzundan tutarak onu koltuğuna çektim. Bu yolculuk daha başından eğlenceye dönüşmüştü.

Âdettendir ağlatırlar seveni seveni
Anlaşmış gibi aratırlar gelenler gideni
Masallara yazarlar hepsi bu
*Ateşten gömlek giyeni**

Derken, istediğim şarkının notaları otobüsün içinde yankılandı. Kalbim sanki müziğin ritmine göre atmaya başladı. Camdan süzülen ışık ikimizin yüzüne vuruyor, sanki bizi birbirimize ait kılıyordu.

Sancak'ın gözleri bana çevrilmişti ve hiç saklamadığı bir sevdayla ışıldıyordu. O bakışların altında erimek, sonsuza kadar kaybolmak istedim.

Şarkıya eşlik ederken kelimeler artık yalnızca söz değil, kalbimden süzülen itiraflar gibiydi. Dudaklarım titreyerek mırıldandım.

"Sevdim de ben, bana benzemez oldum..."

Sözler ağzımdan dökülürken gözlerimi onunkilerden ayıramıyordum. Aramızda kalabalığın sesi, kahkahaları, uğultusu vardı belki ama o an tüm dünya susmuştu. Sadece biz vardık.

"Çıkmaz sokaklarda kayboldum."

Sancak, bakışlarıyla şarkıya eşlik ediyor gibiydi. Sevgiyle parlayan ela gözleri adeta sen benimsin diyordu.

Bir an cesaretimi toplayıp ona doğru eğildim. Dudaklarımın kıvrımı, gülüşümdeki cilve, gözlerimin kıvılcımıyla söylemeye devam ettim.

"Ak tende, bal dudakta, kömür gözde... şuh nefeste bittim, mahvoldum."

Sözlerim ona dokunmuştu. Parmakları hafifçe elime değdi, parmak uçlarımda kıvılcımlar dolaştı. Nefes alışım bile değişmişti. Kalbim otobüsün gürültüsünü bastıracak kadar hızlı çarpıyordu.

Sancak başını yana eğip dudaklarının kenarında yavaşça beliren, o vaat içeren tebessümünü gösterdi. Fısıltıya yakın bir sesle, sadece benim duyabileceğim kadar yakından mırıldandı.

"Sen söylerken değil ben seni dinlerken bittim, Mahira."

O an şarkının sözleri bizden çalınmış değil, bizim için yazılmış gibiydi. Yol, kalabalık, mesafeler... her şey adeta kaybolup gitmişti. Başımı omzuna dayayarak yol boyunca tüm şarkılara eşlik ettim.

---

* Şuh Nefes - Sezen Aksu.

Halay dışında tabii...

Aradığınız kişiye
Şu an ulaşılamıyor
Seni vay, vay, vay, vay, vay
*Seni vay, vay, vay, vay, vay**

Tam oyun havasının ortasında piknik alanına geldiğimizde yaladığım avucumu Nur'un alnına çarpıp geri çekildim.

"Ya kanka!" diye iğrenerek bağırıp geri çekildi. Kolunun tersiyle alnını sildi. "Niye yaptın şimdi bunu?"

"Alnın gibi geleceğin de parlak olsun dedim kardeşim," diyerek kıkırdadım. "Hem fena mı oldu? Uykun açıldı."

"Hadi be oradan," diyerek Fero'yu itekleyip çantasına ilerledi.

Ben de daha fazla pisti meşgul etmemek için Sancak'ın önünden geçip kendimi koltuğa attım ve elimle yüzümü yellemeye başladım.

Nur hâlâ homurdanıyordu. "Alnımda sivilce çıkarsa sorumlusu sensin, Mahira. Vallahi yakarım dünyayı!" dedi.

Fero kahkahasını tutamayıp, "Yakarsın da önce şu çantanın ağırlığını bir indir sonra tehdit et, Nurcuğum," diye takıldı. Nur hışımla ona ters ters baktı ama çantasını almak için yana kaymak zorunda kaldı.

O sırada otobüs tamamen durmuştu. Camdan dışarı baktığımda piknik alanının ortasında kocaman bir çimenlik, etrafında da bir sürü piknik masası ve mangal yerleri vardı. Hemen biraz ilerisindeki sazlıkların içinde ördekler ve ördeklerin bir kısmının yüzdüğü göl vardı. İnsan ister istemez iç çekiyordu böyle bir manzarayı görünce.

Halil abi mikrofondan, "İşte geldik!" dedi. Sesi coşkulu çıkıyordu. "Mahalle pikniğimiz başlasın!"

"Çıkın çıkın, serin havayı içinize çekin!" diye bağırdı Volkan abim sanki insanları kendi özel mülküne getiriyormuş gibi. "Ben mangal için uygun yeri şuradan gözüme kestirdim bile."

Nur, "Tabii tabii, önce mide," diyerek oturduğu yerden kalktı. "Sonra voleybol maçı, ardından da göbek atma faslı varmış, değil mi?"

"Benden günah gitti, göbek atanı videoya çekerim!" dedi Ramo. Elinde telefonuyla çoktan hazırlığa girişmişti bile.

* Vay Seni Vay Vay - Ankaralı Namık.

Çantamı koluma geçirip Sancak'a yaklaştım. Kulağına doğru eğilip, "Bak, kesin kavga çıkacak," dedim.

Eğlencesine dudaklarımdan çıkan sözler büyüyerek kalbimin tam ortasına oturduğunda sertçe yutkundum. Mahalleden buraya gelirken araçta sorun yaşamamıştık çünkü Sancak hep anlaştığımız insanları otobüse çağırmıştı. Ancak buraya gelen iki servis ve aşağı mahalleliler de vardı.

Sancak değişen ifademden, yüzümden giden neşenin yokluğunu anında fark ederek kaşlarını çattı. Büyük avucunu yanağıma yaslayarak başını eğdi. Alnını alnıma yasladı.

"Hepsini birlikte göğüsleyeceğiz, Mahira'm. Mutluluğu da mutsuzluğu da."

Elimi elinin üstüne koydum. İçimde inancın çiçekleri açarken, "Biliyorum," diye fısıldadım.

"Hadi güzelim," diyerek destek vermeye başladı. *Sanki kendi içinde yeterince ölmüyormuş gibi.* "Benim Mahira'm bu değil. O her neredeyse aramıza dönsün."

"Nerede derken?" diye sorarak geri çekildim ve tek kaşımı kaldırdım.

"Nerede o gözü korkmaz, bildiği doğrunun peşinden giden kız?" diyerek saçımı omzumun arkasına attı. Ela gözleri resmen meydan okuyordu. "Mahallelinin baskısından mı korkardı o kız? Ya da birinin onu eleştireceğini düşünerek mi hareket ederdi? Nerede o uslanmadan başını belaya sokan, durmak bilmeyen, Mahira'm?"

İçimi çekerek, "Galiba duruldu," dedim.

"Ah, Mahira'm. Güzel ama hüzünlü, Mahvedenim." Başımı yukarı doğru kaldırdı ve gözlerinden kaçmamı engelleyerek yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Burnunun ucu burnuma dokundu, daha sonra da dudakları dudaklarımın üzerinde dinlendi. "Ömrümü dudaklarının ucunda bırakacağım, Mahira'm. Yorulduğunu biliyorum. Yükünün ağır olduğunun da farkındayım ama," diyerek avucunu kalbimin üzerine bastırdı. "Burada yanan tutkuyu söndürme. Filizlenen çiçeklerimizi kurutma."

"Hakkında..." dedim ve biraz susma ihtiyacı duydum. Daha sonra, "Hakkımızda ağır; asla bilmedikleri, tecrübe edemeyecekleri hislerimiz hakkında kötü konuşacaklar," dedim.

"Duyma güzelim," diyerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Duygularımızın bir saniyesini bile yaşamamış hiçbir insanı duyma."

Kaybettiğim cesareti bulmak için gözlerimi kapatırken, Sancak yavaşça çekilerek elini yanağımdan ayırdı. Getirdiği sıcaklığı beraberinde götürürken bu sefer ellerini kollarımın iki yanına koydu. Sıkarak hafifçe beni salladı.

Ses tonuna yerleşen umutla, "Hadi bugün biraz geçmişe dönelim," dedi.

Gözlerim kapalıyken hafifçe tebessüm ettim. Gülümseme çizgilerime oturan acıyı neredeyse görebiliyordum. "Eskiye dönelim diyorsun ha?" diyerek tek gözümü açtım. Neşemi bulmaya çalışarak, "Bu pikniğin akıbetini biraz belirsiz kılmaz mı?" diye sordum.

Kollarını göğsünde birleştirerek arkasındaki koltuğa yaslandı. En sevdiğim sırıtmasıyla, "Biraz bile neşen yerine gelecekse değer," dedi.

Kapalı olan diğer gözümü de açarak arkasında kalan camda birbirlerini yemeye devam eden arkadaşlarımı işaret ettim. "Duymasınlar, yoksa pikniği savaş alanına çevirirler."

"Bu neşeni yerine getirecekse," diyerek omuz silkti. Asla umurunda olmadığı ortadaydı. "Varsın çevirsinler."

"Şunu yapma," diyerek başımı iki yana salladım. Önünden geçerek çıkışa doğru ilerledim.

"Neyi?"

"Şu hareketlerini işte," deyip elimi arkama atarak hareket ettirdim. "Sana yeniden âşık olmama sebep oluyorsun!"

"Mahira," dedikten sonra yüksek, erkeksi, o kendimi kaybettiğim kahkahasını attı.

Hafifçe yan dönerek, "Ne ya! Yalan mı söylüyorum?" diyerek sitem ettim.

Kahkaha atmayı kesip güçlü ve kaslı bacaklarıyla bana doğru yürümeye başladığında nefesim tekrar kesildi. Elimi tuttu. Ömrümün her karışını, bastığı toprakta geçirmek istediğimi acaba biliyor muydu? Geniş omuzlarındaki dirayetin bu hayattaki zorluklara karşı dimdik durmama örnek olduğunu hissediyor muydu?

Önüme dönerek derin bir nefes aldım ve otobüsün basamaklarından ilk adımımı attım. Keşke bu sevdayı dudaklarıma almanın zor, onu anlatmaya çalışmanın daha da zor olduğunu anlatabilseydim. Tüm önyargıları sırtlamaya çalışmanın yara açtığını gösterebilseydim. *Geçmişe bir dönseydik... ah bir dönseydik de sana attığım her bakıştaki savaşı bilseydin.*

Otobüsten iner inmez, ilk nefesimi alarak Sancak'ın etkisinden kurtulmaya çalıştım ancak bu mümkün değildi. İçimdeki etkisi öyle nefes almakla geçmezdi. Yine de derin bir nefes alarak boştaki elimi göğsüme yasladım.

Sancak otobüsten indiğinde tuttuğum nefesimle birlikte elini bıraktım. Mahalleliyle yüzleşmek isteyerek bakışlarımı kaldırdım ama kaldırmaz olsaydım. Piknik alanına adım attığımız anda havam tamamen değişti.

Fısıltılar ve bakışlar, hepsi bir saniye içinde göğsümün en hassas ve en korktuğum yerinden vurdu. İnsanlar ilk başta konuşmuyordu ama yüzlerindeki ifade her şeyi anlatıyordu. Tüm o önyargılar oradaydı. Kiminin yüzünde, kiminin dilindeydi.

Önce bir kadın diğerine doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. Yüz ifadesinden, anlatış heyecanından ne konuştuklarını anlayabiliyordum.

Hemen ileride bir erkek grubu kaşlarını çatmış, kendi aralarında konuşuyordu. O kadar belliydi ki herkesin bizi konuştuğu. Herkesin dilinde, olmayan vicdanında biz vardık.

Sancak yanıma geçip, elini sırtıma yerleştirerek diğerlerinin bizi beklediği alana doğru ilerlemem için hafifçe ittirdi. Öfkesini yansıtmamaya çalışarak, "Otobüste konuştuklarımı unutma," diye hatırlattı.

İsteğine uyacağımı, en azından deneyeceğimi bilmesi için başımı salladım. Yönlendirdiği yere doğru adımlarımı ilerlettim ancak hâlâ etrafa bakmadan duramıyordum. Piknik alanının girişinde, iki mahallenin insanları da çoktan gruplar halinde yerleşmişti. Kadınlar yan yana dizilmiş, ellerinde tabaklarla konuşuyorlardı ama gözleri hep bizdeydi. Birinin kaşı kalktı, diğerinin dudakları küçümseyici bir gülümsemeyle büküldü.

"Yazık," dedi biri alçak bir sesle ama duymamam mümkün değildi. "Sözde aileydiler."

Yutkundum. Her kelime, boğazıma oturan bir taş gibiydi.

Bir an gözlerimi kaldırdım. Bir grup genç erkek de uzaktan bize bakıyordu. Aralarından biri diğerine dirsek attı. Şaşkınlıkla, "Doğruymuş," dedi.

İçlerinden uzun olanı, "Bunların abileri arkadaş değil miydi?" diye sordu.

İlk konuşan cevap verdi. "Hangi arkadaşlığın kitabında yazıyor arkadaşının kız kardeşine yan gözle bakmak? Bir de Volkan abi izin mi vermiş? Rezalet vallahi."

Sancak'ın yanımda kasıldığını hissettiğimde başımı aceleyle kaldırıp, "Lütfen," dedim. Oğlanı arkasındaki ağaçta sallandırması şu anki durumumuza hiç iyi gelmeyecekti.

Sancak'ın kızgın gözleri sözlerimle birlikte beni bulurken, korkulu bakışlarımla derin bir nefes bırakıp başını salladı.

"Kavga çıkaran olmak istemiyorum," dedim. "Kavga sebebi de."

Tek kaşını kaldırıp sordu. "Sen?"

Moralim bozuk olmasına rağmen, "Evet," dedim. Hatta güldüm bile. "İnanmayacaksın ama sakin kalmak istiyorum."

Tam o sırada Sancak'ın aile dostlarından Mehmet amca elindeki mangal maşasını piknik masasına vurdu. Gri kaşlarını çatarak konuşanlara döndü ve gür sesiyle, "Tamam!" diye bağırdı. "Pikniğe geldik, dedikodu yarışmasına değil! Kendinize gelin, yoksa bu maşayı kafanızda parçalarım!"

Şaşkınlıkla adama bakarken çevredeki herkes bir anda sustu. Konuşanlar önce Mehmet amcaya, daha sonra Sancak ve köşede kaşlarını çatarak her an kavgaya hazırlanan arkadaşlarıma baktılar. Ardından gençler sustular, kadınlar da sessizce önlerine döndüler. Çeneleri kapanmıştı belki ama susmak bile kınamanın başka bir biçimiydi. Sancak'ın eli tekrar belime yerleşti.

"Görüyor musun?" dedi fısıltıyla. "Bu kadar küçük insanlar. Aynı düşünceleri gibi, bir adım atıyorsun sarsılıyorlar."

Yutkundum, gözlerim doldu ama ağlamadım. "Sarsılsınlar," dedim titreyen sesimle. Omzuma habire yük atmaktan kambur olmuştum. "Ben artık gizlenmekten yoruldum."

O an Sancak'ın gözleri yumuşadı. "İşte benim Mahira'm bu," dedi. "Düşse de kalksa da kimseye boyun eğmeyen Mahira'm."

Ama o an biliyordum; ne kadar dik dursam da o bakışlar, o fısıltılar kolay kolay peşimi bırakmayacaktı.

Ve ben, onların ortasında hem gururumla hem de korkumla yan yana yürümeyi öğrenecektim.

O an kalabalığın arasında bir boşluk fark ettim. Gözlerim istemsizce etrafı taradı. Nereye kaybolduğunu bilmediğim Kartal abime bakınırken zorlukla yutkundum, kendisi etrafta yoktu. Yüreğim korkuyla sıkıştı.

Ya şimdi çıkıp gelseydi? Ya tüm bu bakışların, sessiz kınamaların ortasında *ben demem*iş *miydim* diye haykırsaydı? O zaman ne yapardım?

Bilmiyordum.

Tek bildiğim, bu sessiz savaşın ortasında hâlâ elimi tutan Sancak'ın varlığıydı. Ve belki de bütün bu fısıltılara rağmen o tutuş, her şeyden daha yüksek sesle konuşuyordu.

"Sancak, Mahira hadi gelin buraya!" Volkan abim sinirli bir şekilde ama diğerlerini görmezden gelerek eliyle bizi yanına çağırdı.

Sancak'ın içini rahatlatmaya çalışarak gülümsedim ve elini çekiştirdim. Her ne kadar mantıklı bir adam olsa da söz konusu ben olduğumda o mantığın kaybolacağını biliyordum. Tek bir gözyaşımın Sancak'ı tetikleyeceğinin farkındaydım. Bu yüzden bizimkilerin yanına doğru yürümeye devam ettim.

Kendilerine doğru geldiğimizi fark edince, kavga modundan çıkarak çoktan kaptıkları köşelerine çekildiler. Nur minderin üzerine oturmuş, dizili haldeki dolmaların başına çökmüştü.

Giydiği hırkanın kollarını dirseklerine kadar sıvamış, "Kimse elini sürmesin, önce göz hakkımı alacağım!" diye söylenerek Ramo'nun elini itekliyordu.

Fero pişirdiği sucukların başından, "Benim hakkımı yeme kızıl kafa!" diye uyardı.

Nur ağzı dolmayla dolu halde başını kaldırdı ve mangalda sucuk çeviren Fero'yu kaşlarını çatarak izlemeye başladı. "Bu sucuklar senin flört hayatın gibi, Fero," dedi.

Fero şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Ne yani, mükemmel mi pişiyor?"

Nur kahkahasını bastıramayıp ağzındakileri etrafa saçarak, "Hayır. Yarısı çiğ, yarısı yanık!" dedi.

Ramo, Nur'un sözleriyle kahkahalar atmaya başladığında Fero dönerek kaşlarını çattı. Elindeki çatalı her an kafasına fırlatmaya hazır halde arkadaşına, "Çok gülme kardeşim, maazallah boğazında falan kalır," dedi.

"Şimdi," diyen Ramo yutkunarak Nur'u işaret etti. "Haklı."

Fero, "Seninki çok düzgün sanki," diyerek Ela'ya yardım eden Melis'i gösterdi. "Tencere dibin kara, seninki benden kara kardeşim."

Ela elindeki plastik tabakları piknik masasına koyup ellerini belinde birleştirdi. "Yemin ederim, bizden başkasının masasında bu kadar gürültü yok!" diyerek etrafına bakındı.

Unuttuğum, farkına varmadığımız gerçeği, "Çünkü biz her şartta eğlenmeyi biliyoruz," diyerek dudaklarımdan serbest bıraktım. Şartlar ne olursa olsun, neşemizi kaybetmeyecek ve yolumuza bakacaktık. Birimiz yoldan çıkarsa, diğerimiz haritası olacaktı. Bu arkadaşlığımızın temeliydi.

"İşte görmek istediğim Mahira bu ya!" Nur'un boşluğundan yararlanan Ramo ağzına dolmalardan atmadan önce coşkuyla söyledi. "Kankama ne de yakışıyor öyle özgüven."

Sancak, "Ona her hal yakışıyor," diyerek kolunu omzuma atıp bedenimi kendine doğru çekti ve başımın üstünü öptü.

Başımı kaldırarak içleri gülen ela gözlerine baktım. Neşem zaten her zaman yanımdaydı. O varken hüzün benden uzak olmalıydı.

"Aç mısın güzelim? Hazırlayayım mı tabak?" diye sordu Sancak. Sesi yumuşacıktı, sanki bütün kalabalığı susturuyordu.

Altdudağımı ağzımın içine yuvarlarken başımı yana eğdim ve kocaman gülümsedim. Kalbimde kanatlanmayı bekleyen beyaz bir güvercin vardı. Ayaklarında son bir pranga, abisinden beklediği iki kelime vardı.

"Sancak Kızıltepe bana elleriyle kahvaltı hazırlayacak ben de aç olmayacağım, öyle mi?" diye sorarak ellerimi tutması için öne doğru uzattım. Sancak zaman kaybetmeden ellerimi tutup parmaklarını parmaklarımın arasından geçirirken, "Açım, hazırla," dedim ve geçmişteki sözünü kastederek göz kırptım.

Sevdiğim adamın bakışları anında farkındalıkla büyürken, abim araya girerek bileğimden tutup beni kendine doğru çekti. "Şu romantizmi yemeğe karıştırmayın. Midem zaten hassas."

Abime doğru dengemi kaybederek sendelerken, arkadaşlarımdan yeni bir kahkaha dalgası yükseldi.

O an ne fısıltılar, ne bakışlar, ne de mahalle dedikoduları vardı. Sadece biz vardık; dostlarımız, neşemiz ve kısa bir anlığına da olsa huzurumuz.

Bahsettiğimi sadece Sancak anlarken abim konudan habersiz, beni piknik masasına doğru çekiştirdi. Kıskandığı her halinden belli olan hareketiyle sırtımdan hafifçe ittirerek, "Hadi otur, sana tabak hazırlayayım," dedi. İttirmesi yetmemiş olacak ki omuzlarımdan da bastırdı.

"Ya abi Allah aşkına, yine ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sorarak bacağımın önce birini, daha sonra diğerini tahtanın üzerinden geçirerek yerime oturdum. "Sancak zaten bana tabak hazırlayacak."

Abim tepemde dikildi, mavi gözlerini kısıp Sancak'a doğru hızlı bir bakış attı. Sonra bana dönüp kaşlarını çatarken saçlarını geriye itti.

"Yani," dedi çatık kaşlarıyla. "Abinin hazırladığı tabağı, onun hazırladığına mı değişiyorsun?"

Ellerimi iki yana açarken, "Yani," dedim. Der demez de abim kafama arkadan vurarak, kafamın öne doğru eğilip saçlarımın önüme dökülmesine neden oldu. "Abi!"

"Lan sevgilime ne vuruyorsun!" Sesini duyduğum Sancak bağırarak yanımıza geldi. Saçlarımı hızlıca yüzümden çekerek öfkeyle çıkışmak için abime döndüm fakat bana gerek kalmadan sevdiğim adam, abimin omzundan tutarak çekiştirdi.

Abim eline hızlıca vururken birkaç adım geri çekildi. "Kahramanlık yapmaya çalışıp canımı sıkma."

Bıkkınlıkla nefesimi verip saçlarımı tırnaklarımla tararken, "Allah'ım sabır ya," diye söylendim.

Ramo hemen arkamdan, "Volkan abi romantizme alerjin mi var?" diye sordu.

Fero elindeki maşayı salladı. "Abi vallahi terapiye git, bu kadar kıskançlık normal değil!"

"Onun psikoloğu ben olacağım," dedi Sancak sinirle. Abim şakayla bir tane vursa Sancak üzerine atlayacak gibi duruyordu.

Dayanamayarak, "Açım aç!" diye bağırdım.

O sırada hiç beklemediğim bir şekilde Ela, "Bu mahallede *en kıskanç erkek kardeş* kupasını Kartal abiye verirler zannediyordum ama meğerse Volkan abi çoktan ödüle göz koymuş," dedi. Ses tonunda garip bir duygu vardı.

Fero, "Benim ağabeyim böyle olsa ben eve dönmezdim," dedi.

Ramo güldü. "Mahira, sana psikolog lazım. Bu ikisiyle yaşamak büyük travma."

"Ara gazı mısınız siz?" Göz kırparak keyifle sırıtan ikiliye, "Hayırdır?" dedim.

Sancak kızgın bakışlarını abimden çekip, omuzlarımdan tutarak beni önüme döndürdü. Abimin vurduğu yere büyük avucunu yaslayıp yavaşça okşamaya başladı. Şefkatli ses tonuyla, "Güzelim o adi abin isterse tabakları başıma fırlatsın, yine de senin tabağını ben hazırlayacağım," dedi.

Volkan abim anında döndü. "Bir daha dersen var ya..."

Araya girip, "Tamam tamam!" diyerek elimi havaya kaldırdım. Bu arada Sancak hâlâ saçlarımı okşayarak düğümleri çözüyordu. "Biriniz tabak hazırlasın, biriniz çatal bıçak getirsin, yoksa açlıktan sizi yiyeceğim!"

Arkadaşlarım yine kahkahaya boğulduklarında herkesin ortasında ellerimi iki yana açtım. "Şu sofraya bak ya! Bizimki piknik değil, aile içi turnuva resmen!"

"Asıl turnuva başlamadı kanka," diyerek Nur yağlı parmaklarını peçeteye sildi. "Kartal abi ve babaanneler nerede?"

"Harbi lan," dedim. "Ben de diyorum bu ortam neden bu kadar huzurlu?"

"Huzurlu?" diye sorarak tek kaşını kaldırdı Volkan abim. "Huzur anlayışın her dakika daha da korkutuyor abiciğim."

"En azından artık karakolda bitmiyor," diye söylendi Sancak.

Abim karakol sözünü duyar duymaz, bana kötü bir bakış atarak ceptelefonunu cebinden çıkardı. Son kez etrafına bakındı ve içine huzurdan bir parça çekerek, "Arayayım da nerede olduklarını sorayım," dedi isteksizce. Ardından tek kelime etmemizi beklemeden uzaklaştı.

Stresten karnıma ağrılar girmeye başladığında Sancak hissederek omzumun üzerinden kolunu uzattı ve çenemi kavradı. Başımı hafifçe kendine doğru kaldırdı. Böylece göz göze gelebiliyorduk.

"Mahvedenim, sana ne dedim?" Tek kaşını kaldırırken yüz ifadesine yerleşen kararlılık ve çizgilerine dolan adanmışlıkla, "Senin için savaşır, tüm dünyayı karşıma alırım," dedi.

Kalbimdeki tüm inançla, "Biliyorum," diye fısıldadım.

"Öyleyse söyle güzel sevgilim, nedir seni böyle paramparça eden korku?"

"Yara alman."

"Hiçbir zaman seni sevmenin kolay olacağını düşünmedim, Mahvedenim. Paramparça olacağımı, kırılıp dökületeğimi zaten biliyordum." Başparmağıyla çenemi okşadı. Saçlarımı arkaya doğru atarak boştaki eliyle boynumu sevmeye başladı. "Hem sana boşuna mı Mahvedenim diyorum? Beni baştan aşağıya yakıp kavuran, deli divane eden kadın."

"Bu aşk bizi yoracak."

"Yorsun güzelim."

"Belki üzecek de."

"Ucunda kavuşmak varsa, varsın üzsün de."

Arkama uzanarak masadaki boş tabaklardan birini alıp bana göz kırptı. Geri çekilerek mangalın başındaki Fero'ya doğru ilerken, "Tüm bunları düşünmek için fazla açım," diye seslendi.

Yüzüm anında kızarırken, dudağımı ısırarak başımı iki yana salladım. Sancak mangalın başında tabaklarımızı doldururken köşede hararetli halde telefonla konuşan abime döndüm. Kiminle konuştuğunu bilmesem bile tepkilerinden Kartal abimle konuştuğunu anlardım. Telefonu sinirle kapatıp, elini saçlarından geçirerek gökyüzüne baktı ve sabır çekti.

"Ne oldi abi, Karadeniz'de gemulerun mi battu?" diye sorduğum anda Volkan abim bana öyle bir baktı ki o bakışın bir adı olsa *ikinizi boğmamak için zor duruyorum* olurdu.

"He Mahira, Karadeniz'de gemulerum battu," dedi uyarır tonda ama sesindeki kızgınlık yorulmuş bir nefesle karışmıştı. "Şu an şaka kaldıracak durumda mıyım gerçekten?"

"Ee, karşılık verdiğine göre," diyerek göz kırptım. Normalde asla güzelim Türkçemizi bozmazdı ancak Kartal abim nasıl devrelerini bozduysa özüne ufaktan dönüyordu.

"Şu an Türkçeyi katledecek durumdayım."

Kendimi tutamayarak, "Uyy," dedim ve kahkahalarımın arasından, "Ee, sen öyle yüzünü buruşturunca fırtınalar var diye düşündüm."

"Fırtına var kardeşim. Var!" diye çıkıştı. Ceptelefonunu fırlatmak isteyerek salladı. "Hem de burada değil, telefonda! Bu çocuk beni delirtecek."

Tam o sırada Sancak tabakları doldurmuş halde yanımıza doğru geldi. Mangalın dumanı arkasında bir sis perdesi gibi tütüyor, o ise gayet sakin görünüyordu.

"Ne oldu Volkan, neredelermiş?" diye sordu fakat sorarken bana kaçamak bir yan bakış attı.

"Bunlar gelirken hangi akla hizmet bilmiyorum ama mola vermeye karar vermişler."

Elimi ağzıma götürerek, "Uyy," dedim.

Abim öfkeyle gözlerime bakarak işaretparmağını salladı. "Bir daha Karadeniz ağzıyla konuşursan boğarım seni," diye çileden çıkarak uyardı. Gülmemi saklamaya çalışarak dudağımı ısırdım ve başımı hızlıca aşağı yukarı doğru salladım.

Sancak gayet rahat ve memnun halde elindeki tabağı önümüze koyarken, "Kavga mı etmişler?" diye sordu.

"Babaannemler birbirine girmiş. Benzinliği de birbirine katmışlar."

"Devamı karakolda de abi," diyerek ellerimi havada birleştirdim. "Ne olur!"

Abim aksi halde, "Karakol deme bana tepem atıyor," diyerek tekrar uyardı.

Ramo arkadan, "Volkan abi rahatla! Ne kadar geç gelirlerse o kadar huzurlu dakikalar geçirir mahalleli. Hem kavga da çıkmaz," dedi. "Ayrıca ben sana bir çay demleyim mi? Bak çay sinirin ilacıdır!"

Nur ağzında simitle homurdandı. "Çaydanlık çaydanlık demle, Ramo. O ikili, hatta Kartal'la gelen üçlünün vereceği hasara Rize'nin çayı bile yetmez!"

Kendimi tutamayarak kahkaha patlattığımda sırayla peşimden diğerleri de kahkahaya boğulunca, Volkan abim istemeden de olsa gülümsedi. Sonunda ellerini kaldırıp pes etti.

"Tamam tamam! Yeter! Gelin oturun da şu kahvaltıyı edelim. Daha günün yarısı duruyor önümüzde."

Abim kısaca *enerji toplayın çünkü gerekli olacak* demek istiyordu. Sancak yanımdaki boş yere oturmadan önce çaylarımızı bıraktı. Çatalı önüme koyarak ekmeğe uzandı. "Hadi karnını doyur güzelim ve içini rahat tut. Ne olursa olsun; tüm dövüşlerin sonunda kahkaha, tüm karanlığın ardında huzurumuz var."

Başımı yana eğip hafif bir tebessümle cevap verdim. "Biraz da kaos."

Yanağımdan makas alarak göz kırptı. "Kaosun adı sensin zaten güzelim."

Tam gıcık bir cevap verecektim ki Nur koştura koştura geldi ve diğer yanımdaki boşluğa oturdu. Kolumdan tutup sallayarak, "Mahira bak, bak, bak," diye kulağıma sokuldu.

Korkuyla Nur'a dönüp yaklaştım. Büyük bir merakla, "Ne oldu?" diye sordum.

Başını hafifçe sağa doğru eğerek Ramo'yu gösterdi. "Şuna bir bak."

Ramo elindeki ekmeğe kocaman bir parça kaşar koymuş, üstüne de sucuk ekleyip tam karşısında oturup Ela'yla konuşan Melis'e çaktırmadan bakmaya çalışıyordu. Melis'se onun gibi çaktırmadan saçını düzeltiyor, sonra gözucuyla Ramo'ya bakıyordu.

Farkına vardığım elektrikle anında gülümsedim. "Bunların arasında bugün kesin bir şey olur."

Nur yeni bir ilgi alanı bulmanın hevesiyle yüksek sesle, "Kanka bunlardan bir şey çıkması için mucize lazım. Ramo'nun cesaret etmesi lazım," dedi.

Melis duyar diye elimle ağzını kapadım. "Şşt, sessiz ol. Ben ayarlayacağım bir şeyler," diyerek kaş göz yaptım.

"Hadi bakalım kanka," dedi.

Sancak, "Güzelim hadi," diyerek yandan seslendiğinde Nur'a olan ilgim saniyeler içinde yok oldu. Sevdiğim adama doğru döndüm.

Sancak üzerine bal kaymak sürdüğü ekmeği ısırmam için uzattı. İçinde eridiğim ela gözleriyle şefkatle gülümseyip, "Isır bakalım," dedi.

"Tamam," diyerek uzattığı ekmeği ısırmak için eğildim. Bu arada yoğunlaşan bakışlarından bir saniye gözlerimi ayıramıyordum.

Bir parça ısırarak çiğnemek için geri çekildim ancak dudağımda bir miktar bal kaldı. Sancak silmek için başparmağını uzatarak dokundu ve okşayarak yukarı doğru çekti. "Galiba bunu bana ayırmışsın."

Isırdığım ekmeği heyecanla yutarak yoğun ve heyecan dolu sesimle, "Galiba," dedim.

Tekrar ısırmam için ekmeği uzattığında abim, "Lan!" diye bağırarak Sancak'ın bileğini tuttu ve kendine doğru çekerek ekmeğin geri kalanını dişleyip hırsla parmaklarının arasından çekti. Ağzı dolu dolu, "Zıkkımlanın, sinirimi bozmayın," diyerek Sancak'ın yanındaki boş yere oturdu.

Abimin tepkisine kendimi tutamayıp kahkaha atarken, Sancak bal bulaşmış parmağını emerek bana göz kırptı. Hareketlerinden resmen vaat akıyordu.

Birden masanın diğer ucundan, "Lan bu acıymış ya!" diye bir bağırtı geldi.

"Bitmiyor Allah'ım, bitmiyor!" diyerek sesin geldiği yere döndüm.

"Lan, Ramo! O yeşil biber değil, acı biber o acı!" Fero sandalyeden yarım kalkıp kahkaha attı. Kızmaktan çok eğlenen bir halde, "Biraz dikkat etsene oğlum, âşık mısın?" diye sordu.

Ramo, arkadaşına kötü bir bakış atarken gözleri acıdan dolayı sulanmış haldeydi.

Zavallı âşık haline dayanamayarak, "Ayranlardan birini aç," dedim ve gülerek poşetlerden birini işaret ettim.

Ramo'nun minnettar bakışları önce bana, daha sonra poşete dönerken tekrar güldüm. Ancak tam her şey biraz olsun yoluna giriyormuş gibi hissederken piknik alanının girişinden motor sesleri yükseldi. İki araba peş peşe yaklaşırken, herkes istemsizce gülmeyi keserek başını çevirdi.

Aşağı mahalleden tanıdık bir araba da hemen peşleri sıra gelirken, ısırdığım lokmamı yutarak derin bir nefes aldım. Pikniğin korktuğum yanı başlıyordu.

Duzenleme
Ny.ozlem

9. BÖLÜM

Peş peşe duran arabalardan önce Kartal abim çıktı. Beyaz gömleğini çekiştirip düzeltti, ardından güneş gözlüğünü burnunun üzerine yerleştirdi. Çenesindeki sinirlenince çıkan kası o kadar belirgindi ki daha hiçbir şey demeden kavga etmiş gibi görünüyordu. Söylene söylene babaannemin olduğu tarafa doğru yürümeye başladı.

Tam o sırada arka kapı sertçe açıldı. İçeriden yüzü kıpkırmızı, nefesi kesik kesik olan annem çıktı. Sinirden dudaklarını büzmüş, bakışlarında *bir dakika daha dursam arabayı yakacağım* diyen bir ifade vardı. Kapıyı öyle bir hızla kapattı ki sanki tartıştığı kişiye değil de kapıya kızgındı.

Ardından ikinci kapı yavaşça aralandı ve babaannem keşanını düzeltip homurdanarak arabadan indi.

"Allah da benum belamu versun ki bu karıyla beni pikniğe getirdiniz." Bastonunu havada sallaya sallaya diğer arabadan inen Güllü nineyi gösterdi.

Kartal abim dişlerini sıkarak yaka silkti. "Babaanne sus."

Babaannemin gözleri, abimin sözüyle fal taşı gibi açıldı. "Ben mi susayum?"

Tam vaktinde inen ve hiçbir kelimeyi kaçırmayan Güllü nine, "Hatalı olan sensin, bir de biz mi susacağız?" diye asla geri adım atmayarak cevap verdi.

"Tuvalet sırası benimdu!"

Ramo elini masaya vurup keyifle, "Başlıyor," diyerek başını iki yana salladı.

Nur ağzındaki böreği çiğnerken gevrek sesle, "Dizilerde bile böyle sahne yok," dedi.

"Benim sıram, benim sıram!" diye söylenip çileden çıkarak bağırdı Kartal abim ve eliyle yüzünü kapattı. "Allah'ım sabır ver! Zaten benzinlikte bir saat bu kavgayı verdiniz, bir daha mı vereceksiniz?"

"Çocuk haklı anne," diyen Sancak'ın babası konuya dahil olarak Güllü ninenin koluna girdi. "Hadi geçip oturalım. Birer çay için hararetinizi alsın, daha sonra tekrar kavga edersiniz."

Çay lafını duyan babaannem bir anda suspus kesildi. Az önce Güllü nineyle dünyayı birbirine katan kadın gitmiş, yerine çay sözünü kaçırmak istemeyen uysal hali gelmişti. Bastonunu yere tak diye vura vura annemin peşine takıldı ve büyükler için ayrılan masaya doğru ilerledi.

Onların arkasından gitmeyen Kartal abimse olduğu yerde kaldı. Elleri ceplerinde, çenesini hafif yukarı kaldırmış, siniri henüz tam dağılmamıştı. Sanki rüzgâr bile onun etrafında temkinli esiyordu.

Ben de istemsizce nefesimi tuttum ve abimin baktığı yöne döndüm. O an göğsümde hafif bir sancı hissettim. Kapılar birer birer açılıp kapanırken, arabadan beş tanıdık genç indi.

Kartal abimin bakışları bir anda keskinleşti. İfadesi az önceki gerginlikten tamamen farklıydı. Yüzünde daha kontrollü, planlı ve hesapçı bir ifade vardı. Sanki her birini tek tek çağırmış, kırk yıldır tanışlarmış da anlaşarak aynı anda buraya gelmişlerdi.

Sancak, bakışlarımın donup kalmasından bir şeyler olduğunu anlayarak başını çevirip aynı yöne baktı.

Nihat ve arkadaşlarını görür görmez, Sancak'ın göğsü hafifçe kabardı. Öfkeyle çenesini kilitledi ve nefesini sert bir şekilde bıraktı. Parmakları belimde sıkıca kenetliyken, diğer eli yavaşça yumruk oldu.

Evet, onları buraya barış pikniğine bile isteye çağırmış, alt mahalleyle barışmayı planlamıştık ancak abimle yakın olacakları bu planın hiçbir yerinde yoktu.

Kartal abim, kendisine doğru yaklaşan Nihat'a başını eğerek selam verdiğinde Volkan abim, "Ne yapıyor lan bu?" diye öfkeyle sordu.

Sancak yanımda öfkesinden tek kelime etmezken şaşkınlık içinde, "Bilmiyorum," diye fısıldadım. Defalarca dövdüğü çocuklarla nasıl bir araya geldiğini, ne ara görüşüp barış ilan ettiklerini bilmiyordum.

Kartal abimin bakışları tek bir an bile bizim masamıza kaymazken Nihat'la sohbet etmeye başladığında mideme bir düğüm oturdu.

"Anlaşılan onlar çoktan barış ilan etmiş," dedi Nur sinirle.

Abim, Nihatları da alarak bizim masamıza hiç dönmeden diğer gençlerin de olduğu masaya doğru ilerlemeye başladı. Anlaşılan doğrudan bizi görmezden gelmeyi seçmişti. Yanımıza gelmeyecek, neden Sancak'la yan yana oturduğumuzun hesabını sormayacaktı.

Sancak'ın alnındaki damar belirginleşti. Onu çok iyi tanıyordum. Bu, *bir saniye daha dayanacak sabrım kalmadı* bakışıydı.

Elimi baldırının üzerine koyarak bana dönmesi için sıktım. Aklından geçenler yüreğime zarar veriyordu. Nefesimi kesiyor, kalbimin tam ortasına korku düşmesine sebep oluyordu.

Sancak'ın eli anında elimin üzerine konarken parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Başını benim tarafıma çevirip göz göze gelmemiz için hafifçe çenesini eğdi. Sinirli ama benim için sıcak olan elaları gözlerimle buluştuğunda alnındaki damar yavaşça gevşemeye başladı. Gözleri *söyle güzelim, söyle Mahvedenim* dercesine bakıyordu.

Kirpiklerimi hafifçe kırpıştırarak bakışlarımla içimdekileri anlamasını istedim. O bakışlarda tüm sevgimi söylemeye çalışıyordum. Elimi çevirerek avuçlarımızın birleşmesini sağladım.

Biz bakışlarımızla anlaşmaya çalışıyorken Volkan abim, "Tamam, keyif bozmak yok," diye seslendi.

Sesinde sinir ve alınganlık dolu halde, "Neden keyfimizi bozacakmışız ki!" diye gereğinden fazla yüksek sesle konuştu Nur. Abimin bu tavırlarına içerlediğini görmek için yüzüne ve sıktığı çatala şöyle bir bakmak yeterliydi. Yıllar geçse de aklından abimin bu hareketi yapacağı, düşmanımızla bir olup bizi görmezden geleceği geçmezdi.

"Hadi sucuklarınızı soğumadan bitirin," dedi Fero. O da anlamış, belki şaşırmaktan fazlasını hissetmişti. Abim onların gözünde başka bir yerdeydi. "Yoksa sevmediğinizi düşüneceğim."

Boştaki elimle, "Yani," diyerek çatalımın ucuyla ittirdim. "Daha iyi pişebilirdi." Yalandan eleştirip dudak büzdüm. *Ne de güzel rol yapıyordum öyle. Hiçbir şey yolunda değilken ne de güzel tüm yükü sırtlanmaya çalışıyordum.*

Ramo anında ne yapmak istediğimi anlayarak, "Mahira haklı yani," diyerek çatala tabağında kalan son sucuğu batırıp ağzına tıktı. Ağzı dolu dolu, "Tadı da..." dediği an Fero lafa atladı.

"Bok gibi de bakayım, önündeki tabağı kafana nasıl geçiriyorum!"

"Yok yok, idare eder diyecektim," diyerek ellerini çırpıp ayağa kalktı. "Hadi voleybol oynayalım da şu pikniğin havasına uyalım!"

"Hangi akla hizmet voleybol oynayalım dedik ki?" diye söylene söylene hâlâ bir grup oluşturamayıp birbirlerine bakan arkadaşlarıma baktım. Oynamaya ikna olmak on dakika, bir araya gelmemiz on beş dakika, grupları ayırmaksa yirmi dakikadır sürüyordu.

Toplanmadan önce Fero ve Ramo top almak için yanımızdan giderlerken kızlar masayı toplamaya gönüllü olmuşlardı. Nur'un her tabağı kaldırıp indirirken, Kartal abimin kafasını düşündüğüne emindim. Abimse annemlerin yanına kontrole gitmişti. Tüm bunlar olurken Sancak'la bizse voleybol oynamayı seçtiğimiz yere doğru yürümeye başlamış, aramızda sohbet ederek bir ağacın altına oturmuştuk.

Başım baldırının, onun eliyse dağılan saçlarımın üzerindeydi. Yavaşça okşayarak gözlerimin içine bakarken, diğerleri gelene kadar sohbet ederek oturmuştuk.

Şimdiyse gruplar için tartışma dönüyordu. Sancak benimle aynı grupta olmak isterken, abim her yerden bahane bularak bizi ayrı gruplara yerleştiriyordu. Ramo'ysa Melis'le aynı grupta olmak için gelip gidip yalvarıyordu. Ela zaten *ben file kenarında dururum ama top bana gelmesin* diye pazarlık yapıyordu. Kısacası ne yaparsak yapalım, gruplar bir araya gelemiyordu.

"Herkesin isteğine göre grup kuramayız," diyerek çaresizce ama çileden çıkmaya saniyeler kala devam ettim. "En iyisi kızlara erkek ayrılalım, bitsin gitsin."

"O zaman çok güçsüz kalırsınız, Mahira," diyen Fero gülerek topu yerde sektirdi. Yüzünde, sonunda hilesiz hurdasız kazanacağı bir oyunun olmasının mutluluğu vardı.

Nur ellerini beline yerleştirerek, "Hadi ya, nedenmiş o?" diye diklendi.

"Kızım topla neredeyse aynı boydasın. Bize bir baksana," diyerek erkekleri gösterdi ve gururla, "Burada en kısamız bir seksen beş. Kasları anlatmıyorum, onlar maşallah zaten-"

Devam edemeden Nur lafını kesti. "Devede de boy var ama..." diyerek gözlerini kıstı.

Nur'a hak vererek kolumu Ela'nın koluna doladım ve kinayeyle sırıtarak sözlerine ekleme yaptım. "Voleybol taktik oyunudur ve taktik için de zekâ lazım."

Cümlemi bitirir bitirmez tam yanımdan Sancak, "Öyle mi güzelim?" dediğinde dudaklarımı birbirine bastırarak diğerlerini gömeceğim diye arada harcadığım sevdiğim adama döndüm. O da tüm dikkatini bana vermiş, tek kaşını kaldırmış halde hesap sorarak bakıyordu.

Neden hep kaş yaparken göz çıkarıyordum ki!

"Ama," dedim.

Kaşını biraz daha kaldırdı. "Ama?"

"Yani... şey... taktik dedim ama kaslar da tabii..." Gözlerim kol kaslarında gezinirken yutkundum. Adam baştan aşağı mükemmeldi. Zekâsı desen

on numaraydı. Ela kendime gelmem için belimi çimdiklerken, boğazımı temizleyip bakışlarımı kaçırdım. "Yani kaslar iyi, zekâ da öyle..." Cümlem kendimi savunayım, ortalığı toparlayayım derken daha da çorba olmuştu.

Melis dayanamayarak kıkırdadığında Ela da gülmemek için dudağını ısırdı. Ramo bulduğu fırsatı asla kaçırmadan, "Hah! İşte Mahira'yı köşeye sıkıştırma dersi!" diye bağırdı.

Sancak ise sırıtarak başını iki yana salladı. Göz kırparak, "Ee güzelim, başka ne var iyi olan?" diye sordu. "Başka nerelerimi övmek istersin?" Tam dibimde biterek kulağıma doğru eğildi ve keyifli olduğunu belirten ses tonuyla fısıldadı. "Yalnız nerelerimden hoşlandığını söylerken dikkat et. Abin yanımızda."

Nefesim sekteye uğrarken öksürerek geriye kaçtım. Tam olarak neyden bahsettiğini anladığım için eğlenen ifadesine gıcık olarak kaşlarımı çattım.

"Dalga mı geçiyorsun be!" diye çıkışarak uzaklaşması için tüm gücümle kolundan ittirdim. Zaten herkese rezil olduğum yetmişti, bir de aniden her yer ısınmış mıydı? "Bana bak, Sancak!"

Dudaklarından, "Gözlerimi üzerinden alamıyorum ki," sözleri dökülür dökülmez tüm sinirim saniyesinde yok oldu. Neye sinirlendim, ne konuşuyorduk hepsi uçtu gitti.

Abim aramızdaki romantizme bela olmayı yeni hatırlamış olacak ki, "Tamam!" diyerek iki elini de havaya kaldırdı. "Kızlara erkekler olarak ayrılıyoruz, konu kapanmıştır."

Erkeklerden homurtular yükselirken kızlar birbirlerine baktılar.

Fero da topu bacağının üzerinde sektirerek homurdandı. "Böyle haksız rekabet olur ama siz bilirsiniz."

Nur hemen atlayıp, "Haksızlık falan yok. Az önce boyunuzla övünüyordunuz, şimdi korkuyor musunuz?" diye sordu.

Ramo ellerini iki yana açtı. Gözlerini sevdiği kızdan ayırmadan, "Ben korkmam da Melis'in yüzüne top gelir falan diye düşündüm," dedi. Bunu söylerken Melis'e bakışını görmemek için kör olmak lazımdı.

Melis, Ramo'nun onu çıtkırıldım gibi göstermesinden rahatsız olarak gözlerini devirdi. Oysa bilseydi ne zorlukların üzerinden geldiğini, yüzüne top çarpmasının baba sorunlarından daha az acı vereceğini anlardı.

"Ramo top bana gelirse tutarım. Sen merak etme," diyerek göz kırptı. Ardından, "Sana gelirse kaçacağın için o daha büyük sıkıntı," diye gıcık olarak laf soktu.

Ramo'nun yüzü bu beklenmedik hamleyle anında kızarıp asılırken, kızlarla gülmeye başladık. Sancak kahkahasını zor tutarken Volkan abimse *hak*

etti anlamında başını salladı. Kızıltepe Mahallesi'nin kızları öyle iki, üç zorluktan korkacak değillerdi. Ramo'nun bunu çoktan bilmesi gerekiyordu.

"Dersini almışsındır," diyerek kızları da alarak güneşin yüzümüze gelmeyeceği alana doğru ilerledim.

Kızlarla yerlerimize yerleşirken erkekler de karşı taraftaki yerlerini aldılar. Saçlarımı hızlıca toplarken başımı gökyüzüne doğru kaldırdım. Hava hafiften esiyor, ağaçların gölgesi sahaya düşüyordu. Piknik alanındaki insanların neşeli sesleri arka planda uğulduyor, iki mahallenin düşmanlıklarının bitmesi gerektiğini söyleyen Melis'in dayısının ve Sancak'ın babasının konuşmaları kulağımıza kadar geliyordu.

Her şey görünüşte o kadar normal ve güzeldi ki sanki gerçek değil gibiydi. Abim bir yerlerde bize düşman değil, içimde ağırlaşan o gerginlik hissi her saniye büyümüyor gibi...

Tam topu alıp sahaya çıkaracaktım ki Sancak öne doğru bir adım attı. Gözleri önce bana, sonra da takım arkadaşlarına kaydı.

"Haberiniz olsun," dedi herkesin duyacağı şekilde. "Mahira'ya sert top atanın mezarını derin kazarım," diye sertçe gözdağı verdi.

Uyarısına kendimi tutamayarak ıslık çaldım.

"Sancak diye yazılır adam diye okunur," diye bağırdı Ramo. "Markadır, marka!"

Kolumu uzatıp işaretparmağımla Sancak'ı gösterdim. "Örnek alın beyler," diyerek sevdiğim adama göz kırptım ve topu elime aldım. "Tamam o zaman, kızlar takımı hazır mı?"

Bir anda hepsi aynı tonda bağırdı. "Hazırız!"

Erkekler tarafına şöyle son kez göz gezdirdim. Fero kendini kaptırmış ısınıyor, Ramo saçını düzeltiyor, Volkan abimse ayakkabısının bağcığını sıkıyordu. Sancak'sa her zamanki gibi direkt beni izliyordu. Gözlerimiz buluştuğunda içime tuhaf bir sıcaklık yayıldı. Gülümsememek için dudağımı ısırdım.

Yelkenleri suya indirmeyerek kaşlarımı kaldırıp dudağımı büzdüm ve topu sertçe smaç basmadan önce yerde sektirdim.

"Kızlarım gönül rahatlığıyla karşı taraftaki herkese sert davranabilirsiniz!"

Sancak kaşını kaldırarak başparmağıyla dudağının kenarındaki gülümsemeyi sıvazladı. Başını yana eğdi ve duyacağım şekilde, "En sert halinle gel Mahira'm ama önce elinde oynadığın o topu karşıya geçirmeye bak güzelim," dedi.

"Göreceğiz," diyerek derin bir nefes aldım ve servis için topu havaya attım.

İlk set tam anlamıyla bir kaos komedisine dönüşmüştü.

Nur'un topa koşarken attığı çığlıklar, Ela'nın *ben dedim bak* diyerek herkese taktik vermesi, Melis'in her smaç girişiminde Ramo'nun içinin cız etmesi ve tabii Fero'nun, Sancak'ın tehdidinden dolayı üzerime adamakıllı atamadığı toplar yüzünden geçirdiği sinir krizleriyle erkeklerin dengesi tamamen bozulmuştu.

Biz kızlar ise şaşırtıcı derecede uyumlu ilerliyorduk. Yıllardır aynı sahada oynamanın verdiği tecrübe bir yana; Melis ve benim karşı tarafta kendimize seçtiğimiz boşluklar, Ela'nın abime kilitlenerek bastığı smaçlar seti öyle de böyle de kazanmamıza sebep olmuştu.

İlk set 25-23 bitti.

Nur zıplayarak sevinmeye başladı. "İşte bu! Boyunuz değil, zekânız lazım zekânız!"

Melis gülmekten nefes alamadı. Ela da omzuma sarıldı. "Mahira servisin efsaneydi!"

Sevinçten kalbim yerinden çıkacak gibi gülerken erkeklerin suratlarına bakmak bir başka keyif veriyordu.

Volkan abim elini gözüne siper ederek kısık bakışlarla etrafa bakınırken, "Saymıyorum bu seti. Güneş gözümü aldı, bir türlü odaklanamadım," dedi.

Fero, abime dönerek ellerini havada salladı ve çaktırmadan Sancak'a bakarak tekrar yakınmaya başladı. "Abi korkudan adamakıllı smaç basamıyorum ki. Ortada çok büyük bir haksız rekabet var." Yanında duran Ramo'nun omzuna vurdu. "Haksız mıyım?"

Ramo olanlardan habersiz bir şekilde, "Ben, Melis'e bakıyordum o sırada..." diye itiraf etti. Aslında tüm maç boyunca kıza bakması yetmiyormuş gibi bir de kazanacağı kolay toplar atıyordu. Neredeyse sevdiğim adam gibi...

Tek fark, Sancak Kızıltepe benim potansiyelimi biliyordu. Zorlayacak topları da kolayıma gelecek topları da. Yine de ne olursa olsun kazanmamı istiyordu. *Çünkü Kızıltepe erkekleri sevdiği kadınları el üstünde tutmayı biliyordu.*

Sancak ise meydan okuyarak, "Bakalım ikinci sette de aynı performansı gösterebilecek misin?" dedi.

Cevap verecceğim sırada sahanın üzerinde, güneşli bir öğleden sonranın neşesini yaran başka bir şey oldu.

Önce birinin gölgesi yere düştü; uzun, ağır, yaklaşan bir fırtınanın habercisi gibi. Bu fırtına göğsümde sabahtan beri yer eden rahatsızlığa benziyordu. Sonra her gün duymaya alışık olduğum, topuklarına sert basan, mahallenin arka sokaklarına yakışan bir yürüyüşün sahibinin adım sesleri geldi. Hemen ardından da peşinden bir gölge gibi takip eden genç erkeklerin konuşmaları...

Yerimde dikleşerek sıkıntıyla nefesimi bıraktım. Anlaşılan fırtına çoktan başlamıştı.

Kartal abim elini cebine sokarak özellikle Sancak'a baktı. Bakışlarında bir meydan okuma vardı. Neden buraya geldiğini anlaması için özellikle yapıyordu. Sabrımın son deminde olduğumu hissederek hemen yanında duran, bakışlarını hissettiğim Nihat'a döndüm. Buraya barışmak için gelmiştik ancak onun buraya gelme sebebi piknik değilmiş gibi duruyordu. Sanki Kartal abim bunu bilerek... Kafamdan geçen düşünceyi kabul etmeyerek bakışlarımı kaçırdım.

Kartal abim sessizliği yararak büyük bir keyifle arkasında duran gençleri gösterdi. "İkinci set için oyuncular getirdim," dedi. Tespihini salladığında dudaklarının kenarında beliren ufak kıpırdamayı gördüm ve gerçeği anladım.

Evet. Bildiği halde getirmişti onları. Bildiği halde Sancak'ın nefret ettiği çocuğu, sırf bizi birbirimize düşürmek için buraya sokmuştu.

Ve o anda, Kartal abimin başlangıcını yaptığı fırtınanın daha yeni yükseldiğini hissettim.

Nihat ve arkadaşları abimin arkasında durduğunda Sancak'ın çenesindeki kas öyle bir çekildi ki sinirden çenesi kırılacak sandım. Öfkeyle abimlere doğru bir adım attığında nefesim sıkıştı.

Nur hemen yanımdan, dudaklarının kenarındaki gerginliği gizleyemeden fısıldadı. "İşte başlıyor."

Hızlı adımlarla sevdiğim adamın yanına doğru ilerledim. Volkan abim sol tarafındaki yerini alırken ben de Sancak'ın sağ tarafına geçtim. Zaman kaybetmeden büyük avucu anında belimdeki yerini buldu ancak tanıdığım o güçlü, sakin Sancak'ın parmakları; öfke, korku ve beni kaybetme ihtimalinin karanlık gölgesi yüzünden titriyordu.

Nihat, abimin yanına geçerek suratına arkadaş canlısı bir gülümseme yerleştirdi. Elini kaldırarak, "Mahira selam," dedi. Ses tonunda laubalilik

yoktu. Arkadaşları da peşi sıra selam verdiler. "Barış pikniğini düzenlediğin için sana teşekkür etmek istedik. Bu düşmanlık uzun sürmüştü."

Samimi olduğuna inanmak isteyerek başımı salladım. "Tüm plan Sancak ve Halil abiye ait. Ben sadece üzerime düşen vazifeyi yerine getirerek borcumu ödedim."

Nihat hemen karşı çıkarak, "Borcun falan yok," dedi.

"Borç ödendi." Sancak sert ve gayet net bir ifadeyle konuşmayı kestirip attı. Ona kalsa asla barış istemiyordu ancak can borcunu ödeyip Nihat'a karşı hiçbir bağlantı bırakmak istemiyordu.

Nihat tekrar karşı çıkmak isteyerek, "Ben de-" dediği sırada Kartal abim araya girerek konuşmayı böldü.

"Bacımın hayatını kurtardı. Borç ya da değil. Bir isteğin oldu, hallettik gitti." Tespihini sallamayı bırakıp avucunun içerisinde topladı ve cebine soktu.

"Söyleyecekleri bu kadarsa şimdi yanındaki yalakayı alıp gidebilirsin, Kartal," diye uyardı Sancak.

Nihat, "Yalaka falan ayıp oluyor, sadece konuşmak istedim," dediğinde sesi daha alçak, daha sert bir tona kaymıştı.

Hâlâ abimin yüzüne bakan Sancak, Nihat'ı görmezden geliyordu ancak her konuştuğunda belimdeki eli istemsizce kasılıyordu. Nihat'a vurmamak için kendini zor tutuyordu.

Sancak yine Nihat'a bakmadan, "Konuşacak bir şey yok," dedi ve bedenimi biraz daha kendine doğru çekti. Bu açıkça *geri çekil* diyen bir mesajdı ama Nihat hiç oralı olmadı.

Hafif bir tebessümle, "Sakin ol," dedi. "Bu piknik, Mahira'nın isteği üzerine barışmak için düzenlenmedi mi?"

Bu aslında soru değildi. Bir meydan okumaydı. Kimin barışı bozup ortamı mahvedeceğiyle alakalıydı. Yüksek tansiyon havada gerilen bir tel gibi asılı kaldı.

Sancak alayla sırıtıp, "Öyle mi diyorsun?" diye sordu. Barış falan umurunda değildi. Nihat ve arkadaşları ortadan kaybolsa da umurunda olmazdı. Hatta bizzat Nihat'ı kendisi ortadan kaldırabilirdi.

Ramo ve Fero, Sancak'ın bir anda parlamasından çekinerek ileri doğru adımladılar ve tam arkasında, olası bir kavgada destek olmak için durdular. Volkan abimse Sancak'a sadece ikisinin anlayabileceği bir bakış attı. Yirmi yedi yılık dostluğun güvenini hiç kimse sarsamazdı. Ne ben ne de Kartal abim çünkü onlar kardeşten de öteydiler.

Ela'nın nefesi stresten kesilirken Melis de yanaklarını dişlerinin arasına kıstırdı. Nur'sa benim gibi kavgada kimi alabileceğini kestiriyordu. Bu noktada kimse voleybolu düşünmüyordu.

Kartal abim diğer elini de cebine soktu ve çenesini hafifçe yukarı kaldırarak etrafı süzdü. Sanki bu gerilimi özellikle doya doya izlermişçesine, "Tamam," dedi. "Boş muhabbeti bırakın da oyuna geçelim. Kim kimin karşısına geçecek, onu söyleyin."

Nur hemen lafı yakaladı ve ortamın patlamasını engellemeye çalışır gibi, "Kızlar karşı sahada zaten. Oynayacaklar da erkeklerin arasına karışsın," dedi ama sinirden sesi titriyordu. Abime saldırmasına çok az kalmıştı.

Nihat gözucuyla bana bakıp, "Bence karışık dağılalım. Ben ve Kartal abim, Mahira'nın olduğu takımda oynarız," dedi. "Ahmet'le Mert de karşı tarafa geçer. Sayı da eşit olur."

Havadaki gerilim, buz gibi bir metal çubuğun kırılma sesi misaliydi. Sancak'ın nefesi göğsünde düğümlendi, çenesindeki kas tekrar çekildi ve ben, belimdeki elin nasıl taş kesildiğini hissettim.

Sancak fısıltıyla, "Hayır," dedi fakat etkisi bıçak kadar keskin ve yaralayıcıydı. "Sen karşı takıma geçeceksin. Hatta siktir olup bu piknikten gidebilirsin."

Nihat alaycı bir kahkaha attı. "Sancak abi hâlâ aynı mısın? Hâlâ..."

"Sözümü kesme!"

Bu defa sadece Sancak değil, hava bile sertleşmişti. Kalbim göğüskafesimin içinde korkuyla takla atarken nefesim boğazımda takıldı.

Nihat'ın arkadaşları birbirlerine bakıp sessizce gerildiler. Bu noktadan sonra pikniğin pek de barış ve dostluk yanı kalmamıştı. Resmen taraflar; geçmiş kavga, borç ve bitmemiş hesapların karanlık çizgisiyle ayrılmıştı.

Herkes ne kadar gerginse Kartal abim bir o kadar keyif alıyordu. Yüzündeki hafif gülümsemeyi artık saklamıyordu.

"Tamam, Nihat'ın grup fikri güzel," dedi Kartal abim göğsünden gelen bir iç çekişle. "Ancak Mahira gruplara karar verecek, sonuçta bu onun pikniği," diyerek bana döndü. Benimkilerin eşi sayılabilecek kara gözlerini benimkilerin içine anlayışla dikti. "Abiciğim bu pikniği sen istedin, ben de her şeye rağmen geldim. Barış dediniz, eyvallah." Başını hafiften salladı. "Barış için elimden geleni yaptım. Sen de elinden geleni yap. Böyle ufak tefek kıskançlıklarla ortamı dağıtma."

Abimin sözlerine şaşkınlıkla kilitlenirken ne yapacağımı bilemedim. Ellerim anında buz tuttu, karnım ağrımaya başladı. Yine bir şekilde sevdiğim adam ve abim arasında sıkışıp kalmıştım. Belki öyle önemli bir karar değildi

ancak ne söylersem söyleyeyim ortam dağılacaktı. Ancak abimi seçmezsem aramızdaki kırgınlık büyüyecek, abimle Sancak'ın arasındaki köprüler atılacaktı. Barış için verdiğim sözse tek bir kavgada dağılacaktı.

Volkan abim, "Kartal," dediğinde Kartal abim, "Karışma," diyerek cümlesini kesti. "Bunun kararını verebilecek yaşta."

Dudağımı ısırarak elimi yumruk yaptım. Bir çare arayarak etrafa baktım ancak öyle düşünecek vaktim de kaçacak yerimde yoktu.

Sonunda aklıma gelen bir çözümle, "Ben en köşede, Nur da yanımda olacak şekilde oynayabiliriz," dedim. En azından bu şekilde iki tarafı da oyalayabilirdim. Sancak'tan öfkeli bir nefes çıkarken aceleyle, "Hadi bir an önce bitirelim," diye de ekledim ama hiç kimse oyuna dönmek istemiyor gibiydi.

Kimseden bir hareketlilik gelmediğinde nefesimi toparlayıp Sancak'ın koluna hafifçe dokundum. Parmak uçlarımda yükselerek omzundan tuttum. Kulağına yumuşak ama titrek bir fısıltıyla, "Lütfen bir an önce başlayalım ve bitsin," dedim yalvarırcasına.

Sancak gözlerini çaresiz sesimle birlikte bana çevirdi. Öfkenin içinde boğulan o bakışlarda bana kıyamayan şefkatle birlikte bir tek şey vardı; *beni ondan uzak tutma isteği.*

Abimle aramın daha fazla bozulmasını istemediğini biliyordum. Beni bir tercihin içine itmekten nefret ediyordu. Çünkü Sancak da biliyordu. Bu, yara almadan kurtulabileceğim bir savaş değildi. Yine ve yine benim için kendinden vazgeçmeye, taviz vermeye hazırdı.

En az zararı almam için çaresizliğime bakarak derin bir nefes aldı. Gözlerini yumduktan sonra yutkundu. Boynundaki damar belirginleşmişti. Bu kararı vermenin, bizi yan yana olabilecek bir tabloda görmenin onun için acı verici olduğunun farkındaydı.

Sakin olmaya çalışarak, "Tamam," dedi ama sesi hâlâ gergindi. "Mahira'nın dediği gibi olsun."

Kartal abim memnun olarak başını salladı. Omuzlarını dikleştirip, göğsünü gererek bizim tarafa doğru yürümeye başladı. "İlk servis bacımdan. Hadi bakayım. Oyun başlasın."

Herkes istemeye istemeye sahaya dağılırken Ela yanımdan geçtiği sırada fısıldadı. "Sancak abi patlamasın diye dua edelim, yoksa Nihat'ı bu sahaya gömer."

Nur ufacık bir acıma duygusu olmadan gökyüzüne doğru, "Nerede o günler?" diye bağırdı. Başından beri Nihat'tan nefret ediyordu. Bir gün bile oğlana karşı ısınamamıştı. Eline versek bir kaşık suda boğacaktı.

Bakışlarımı karşı sahaya çevirerek dudağımı tedirginlikle ısırdım. Servise hazırlanırken bile Sancak'ın bakışları üzerimdeydi. Sanki gözleriyle *uzak dur* dercesine fısıldıyordu. Başından beri bu barışa karşıydı. Can borcunu başka bir şekilde ödemek istiyordu. Mesela Nihat'ın her senaryoda benden uzak olduğu şekilde.

Derin bir nefes alarak bakışlarımı kaçırdım ve avucumdaki topu iki elimle sıkıca tutup ayaklarımın üzerinde yaylandım. Tam topu havaya atacakken Nihat adım attı. Herkes daha oyuna bile başlamamışken onun sesi sahayı böldü.

"Mahira." Kendinden emin, sanki az önce neredeyse kavga çıkmamış gibi rahat tonuyla konuştu. "Servisten sonra bir şey soracağım sana. Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Atmaya hazırlandığım topu yavaşça geri çekerken kaşlarımı çattım. Sancak'ın elleri öfkeden yumruk olurken donup kaldım. Zaten gergin olan ortam, lüzumsuz sorusuyla tekrar alevlenmişti.

Nur'un, "Ya sabır..." dediğini duydum.

Ela'ysa, "Allah'ım bu çocuk ölümüne susamış," diye mırıldandı.

Sancak, güçlü ve sakin ama altında yatan öfkeyle birlikte karşı sahadan, "Ne soracaksın lan?" dedi. Nefret kusan gözlerini Nihat'ın üzerinden bir saniye bile çekmiyordu.

Nihat, sanki Sancak yokmuş gibi sadece bana baktı. Gözlerinde bir meydan okuma vardı. Yıllar önce defalarca kavga etmemize neden olan ses tonuyla, "Seninle ilgili," dedi. Ardından yumuşak bir tebessümle, "Sadece merak ettiğim bir şey var," diye cümlesinin kalanını tamamladı.

"Benimle ilgili bir şey yok," dedim hemen, sert ama korkuyla çatlayan bir sesle. Sancak bir adım öne fırlamak üzereydi ki elimi gelmemesi için kaldırdım. "Şu lanet oyuna başlayalım, yoksa çıkıp gideceğim. Barış da umurumda olmayacak." Her ne kadar öfke dolu konuşsam da kalbim göğüskafesimin içinde korkuyla sıkışıp duruyordu. Aldığım her nefes ciğerlerime batıyordu. Abimle Sancak'ın arasını yapmak için gösterdiğim her çaba, sanki bir yerlerden dönüp bana zarar verecekmiş gibi geliyordu.

Sancak nefes almak için bir saniye durarak burun kemerini sıktı ve gözlerini kapayıp açtı. Öfkenin altında kırgınlık, koruma içgüdüsü, kıyamama hissi... hepsi birbirine karışmıştı. Bir kez daha benim için kendini tuttu.

Sonunda başıyla minicik bir onay verdi. Sert bir tonla, "Başla," dedi.

Berabere giden ilk beş sayıda topu avuçlarımın arasında tartarken kalbimin ritmi kulaklarıma vuruyordu. Ayaklarımı yere iyice sabitleyip derin bir nefes aldım. Sıradaki sayıya gidecek servisi attım.

Top parmaklarımın arasından çıkıp karşı sahaya geçtikten sonra Nur'un, "Güzel!" diye bağırdığını duydum ama sesler uzaktan geliyordu. Her an bir kavga çıkacak korkusuyla gözlerim istemsizce karşı tarafa, Sancak'a kayıp duruyordu çünkü bakışları bir an bile üzerimden ayrılmıyordu.

Sevdiğim adamı tanıyordum. Onu bilmek, ezberlemek için senelerimi vermiştim. Yıllardır izleyen sadece o değildi. Şu an sakin değildi. Sırf benim için kendini tutuyor, Nihat'a ve abime saldırmamak için zor duruyordu.

Haklıydı da çünkü Sancak kadar ben de sinirliydim. Oyun ilerledikçe sahadaki gerginlik omuzlarıma çökmeye başlamıştı. Ellerim titriyor, karnımdaki ağrı geçmek bilmiyordu. Yapıcı olmak için olur da kavga ederlerse diye çözüm düşünmekten oyuna odaklanamıyordum.

Attığım topun karşılığı bana doğru gelirken Nihat'ın yanımda belirdiğini fark ettim. Alanı kapatıyordu. Normalden fazla yakındı.

"Bırak ben alırım," dedi.

Sesi kulağıma değdiğinde istemsizce irkildim. Bir adım geri çekildim ama top ikimizin arasında kaldı. Omzu, omzuma sürtündüğünde teması uzattı. Bilerek yaptığını anlamamak mümkün değildi.

Dişlerimin arasından, "Çekil," dedim. Biraz daha bilerek dikkat çekmeye çalışırsa topu kafasında patlatıp tüm barış havasını yok edecektim.

"Bu kadar kasma Mahira, yanlışlıkla oldu."

Nihat geri çekilip yerine geçerken, topu elime alarak karşı taraf sayıyı alsın diye yuvarladım ancak Sancak'la göz göze geldiğimde mideme buz gibi bir şey oturdu.

Gözleri artık topu değil, Nihat'ı izliyordu. Her bana doğru adımladığında çenesindeki kas öyle bir geriliyordu ki birazdan çatlayacak sanıyordum. Şimdiki bakışıysa farklıydı. Bu, içinde tutmaya çalıştığı bir şeyin son noktasında olduğunun belirtisiydi.

Karşı tarafa attığım topu Ramo alarak pas verdi. Sancak sıçradı. Normalde nereye vuracağını bilirdim ama bu kez yön farklıydı. Kolunun açısını, bakışının hedefini gördüm ve anladım.

Top bütün gücüyle Nihat'a doğru geldi, ardından bir saniye sonra sert bir ses duyuldu. Top Nihat'ın kafasına çarpıp yana savruldu. O ses, korkuyla dudağımı ısırmama sebep oldu. Bu kuvvetle oğlanın kafasını patlatmadığına seviniyordum.

Nihat geriye doğru sertçe sendeledi ve yere düşmemek için kollarını yana doğru salladı. Acı ve sinir karışımı bir sesle, "Lan!" diye bağırdı. Gözleri kocaman açılmış, sinirli sinirli nefes alıyordu. "Delirdin mi sen!"

Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi.

Sancak, dudağının bir kenarı yukarı doğru kalkarken az önce çok sert bir top atmamış gibi kollarını göğsünde toparladı. Yüzünde tek bir pişmanlık kırıntısı yoktu. Gözleri hâlâ sertti ama kontrollü bir şekilde ilerlemeye çalışıyordu.

Gayet sakin bir ses tonu ve rahat tavrıyla, "Top oyundaydı," dedi. Bu ses tonunu tanıyordum. Soğuk, keskin, geri dönüşü olmayan bir tondu.

Nihat bana döndü. "Gördün mü?"

"Dediği gibi top oyundaydı," dedim. Sesim düşündüğümden daha net çıktı. Ellerim titriyordu ama geri adım atmadım. "Karşılaman gerekiyordu. Burası oyun alanı."

Nihat inanamayarak gözlerimin içine baktı, bir an sonra bakışlarını kaçırdı.

Nur, "Sayı karşı tarafın," diye büyük bir keyifle bağırıp topu onlara yolladı. Tarafı başından beri belliydi.

Nur'un attığı top karşı sahaya yuvarlandığında herkes istemsizce yerlerine geçti. Kimse oyunun gerçekten devam ettiğine inanmıyordu ama kimse de ilk vazgeçen olmak istemiyordu. Sessizlik, sadece ayakların zeminde çıkardığı hışırtıyla bölünüyordu.

Volkan abim gergin bir sesle, "Hadi devam," dedi. Burada olmak istemediğini anlamak için kelimelere dökmesini beklemeye gerek yoktu. Gereksiz bir durumun ortasında sıkışmış kalmıştı.

Abimin sesiyle top yeniden oyuna girdi. Nihat hâlâ kafasını ovalıyordu ama gözleri oyunda değil, Sancak'taydı. Arada bir bana bakıyor, sonra bilerek arkasını dönüp Kartal'la bir şeyler fısıldaşıyorlardı. Ne söylediklerini duymuyordum fakat sinirlerim, dişlerimi sıkmama yetiyordu.

Abimle her ne planlıyorlarsa benim iyi niyetimin bir parçası değildi. Tamamen iyi niyetle, güzel bir dostluğun başlangıcı olacağını düşünmüş ve ona göre hareket etmiştim. Belki de eski düşmandan dost olmuyordu. Bu zamanda iyi niyet, insanların ellerinde parçalayabileceği basit bir nesneydi. Çıkarların yazılı olduğu kâğıtta, kalplerin bilerek kirletildiği zamanda, iyi bir insan olma yolu hepten kapalıydı.

Nihat artık bilerek benim alanıma kayıyor, abartılı el kol hareketleri yapıyordu. Tamamen Sancak'ın sabrını tüketmek için hareket ettiği belliydi.

Benimse gözüm Sancak'taydı. İlk vuruştan sonra kendini zor tutuyordu ama ikinci, üçüncü sayıda bakışları gittikçe hesaplaşmaya dönüyordu.

Top bizim sahaya düştüğünde Ela aldı, Melis'e pas verdi. Melis biraz panikledi ancak top havada kararsız kaldı. Nihat refleksle öne çıktı ama tam o sırada Kartal abim ona bir şey söyledi. Nihat başını yana çevirdi.

İşte o an. Sancak'ın beklediği o bir saniyelik boşluktu.

Nihat'ın dikkati tamamen dağılmıştı. Ne topu izliyordu ne de sahayı. Yarı dönüktü ve ağzı aralık bir şekilde gülüyordu.

Sancak diye bağırmak istedim ama sesim boğazımda kaldı.

Sancak yükseldi. Bu kez zıplayışı daha kontrollüydü. Ne acelesi vardı ne de öfke. Kolunu geriye aldı, bileğini milim şaşmadan ayarladı. Gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu. Bir an sonra da top sanki bir silah gibi fırladı.

Nihat arkasını döndüğünde artık çok geçti. Top bu kez alnının yanına, şakakla saç çizgisi arasına sertçe çarptı. Tok bir ses çıktı; daha boğuk, daha net.

Nihat sendeledi. Bu sefer küfür edemedi bile. Dizleri büküldü, eli yere gitti. "Lan!" dedi ama cümlesi yarım kaldı.

Sahada bir anlık ölüm sessizliği oldu. Kalbim göğsümden çıkacak sandım. Ayağımın altındaki yer kayıyormuş gibi hissettim.

Sancak'ın yüzünde tek bir duygu vardı; soğukkanlılık. Topa doğru yürüdü, eğilip aldı. Nihat hâlâ çömelmiş halde nefes nefese kalmıştı.

"Dikkatini oyunda tut," dedi Sancak sakince. "Voleybolda dikkatini bir an olsun kaçırırsan böyle kafanın tam ortasına topu yersin, sonra da bir bakmışsın beyninin pekmezi akmış." Sözleri uyarıdan çok, yapacaklarının ön gösterimi gibiydi.

Nihat doğrulmaya çalışırken Volkan abim iki adım öne çıktı. Elleri cebinde, omuzları rahat halde, "Ne oldu, Nihat?" dedi gülümseyerek. "Top sert mi geldi?"

Sesindeki alay, sahadaki herkese yayıldı. Nihat çenesini silerken kısa bir kahkaha attı. Gözleri artık Sancak'ta değil, bendeydi.

"Yok be, Volkan abi," dedi omuz silkerek. "Bazı insanlar gücünü oyuna değil, kıskançlığa harcıyor."

Kalbim yerinden oynadı.

Sancak'ın eli topun üzerinde biraz daha sıkıldı. Parmaklarının arasındaki kasılmayı görebiliyordum ama hatırım için susup oyunun dağılmasını önlüyordu.

Nihat bana doğru bir adım attı. Aramızda en fazla iki metre vardı. "Geç." dedi sesini bilerek yükselterek. "Hak da veriyorum adama," diyerek cümlesini tamamladı.

Yutkundum.

"Böyle bir kız yanındayken..." diyerek başını iki yana salladı. "Herkesin siniri bozulur."

Yaptığı aptallığa daha fazla dayanamayarak, "Kes sesini," dedim sertçe. Nihat'ın arkadaşları da sessizce durmuş, sahneyi izliyorlardı. Araya girmek gibi bir dertleri yoktu ve bu beni şaşırtıyordu.

Kartal abim tam araya girecekmiş gibi baktı ancak yapmadı. Aksine, ateşe benzin döktü. Bana doğru dönerek, "Ne var bunda bacım?" dedi. "Çocuk kötü bir şey söylemedi. Seni övdü."

"Ne?" diye şaşkınlık içinde sordum. Söylediği sözlerin asla akıl alır bir yanı yoktu. Bir erkeğin ufacık bile bana bakmasından rahatsız olan adam, nasıl olurdu da bu sözleri söyleyebilirdi? Nefreti bu kadar mı büyüktü?

"Güzelsin bacım," dedi. Yoksa düzelmeye mi başlıyordu?

Kafam o kadar karman çorman olmuştu ki şaşkınlıkla bakarken, Nihat sırıtışıyla bir adım daha attı.

"Abartıyorsun, Mahira," dedi yumuşak bir sesle. "Biz sadece oyun oynuyoruz. Sen de biraz gevşesen."

"Yeter." Sancak'ın sesi bu kez kısık değildi. Tok, keskin ve sabırsızdı. Topu yere bıraktı. "Bir adım daha atarsan," dedi Nihat'a. "Oyun falan kalmaz. Seni buraya gömerim, cesedini bile bulamazlar."

Nihat ellerini kaldırdı ve masum bir ifade takındı. Kartal abime dönerek, "Bak yine tehdit," dedi. "Sonra neden kavga çıkıyor..."

Gözlerim Sancak'taydı. Nihat'a vurmak için hareketlenirse diye araya girmeyi bekliyordum.

"Kavga ha," diyerek alayla güldü Sancak. "Sen kavga etmeyi biliyor musun? Yoksa arkadan iş çevirerek hileye mi başvuruyorsun?"

Kartal abim sertçe kahkaha atarak araya girdi. "Arkadan iş çevirmekte senden ustası mı var, Sancak?"

"Şu an sırası değil abi," diye mırıldandım.

"Sırası değil mi kardeşim?" diyerek tek kaşını kaldırdı. "Adaletli davran ve Sancak'ın bana sizi gizli tutarak yanlış yapmadığını söyle."

Elimi göğsüme vurarak anlaması için yalvaran bir ses tonuyla, "Ben dedim gizli tutalım diye. Ben istedim," dedim.

"Sen küçüksün, o da kazık kadar bir adam."

Volkan abim de Sancak'ın yanında durarak, "Kartal sen ne söylersen söyle. Ne yaparsan yap, sevda gönüllerine düşmüş," dedi.

"Sevda ne lan! Sikerim sevdasını," diye öfkeyle köpürdü. Kartal abimin ağzından dökülen o sözler artık sınırı aşmıştı. "Kardeşim nasıl bir tepki vereceğimi bile bile benden gerçekleri saklıyor çünkü hatalı olduğunu gayet iyi biliyor. Baştan beri yaptığı her yanlışta olduğu gibi yine kaçıyor, yine gizleniyor. Her kötü adımını sakladığı gibi şimdi de adına *sevda* diyerek bu yanlışı örtbas etmeye çalışıyor."

Sözleri; beynimden vurulmuş, bir kazan kaynar su üzerime dökülmüş gibi bir etki yarattığında konuşamadım. Öyle şaşkındım ki ne nefes alabiliyor ne de kımıldayabiliyordum. Adeta lal olmuş, kendimi kaybetmiştim. Vücudumun her noktası kasılarak titriyordu.

Sancak keskin bir nefes alırken bedeni bir anlığına kasıldı. En büyük korkusu şimdi abimin dilinden dökülerek somutlaşıyordu. Sinirden çok kırgınlıkla, "Bak," dedi dişlerinin arasından. Ela gözlerinin içinden geçen her duygu göğsüme yumruk olarak indi. "İşte tam olarak bundan bahsediyordum, Mahira."

Ne dediğini anlamaya çalışırken kalbim hızlandı. Şaşkınlıkla başımı salladım. "Ben..." dedim ama gerisi bir türlü çıkmıyordu.

"Ben senin saklayacağın bir hata değilim!"

"Sen hiçbir zaman hata olmadın ki!"

Sesim sandığımdan daha yüksek, daha kırılgandı. İçimde biriken her şey, bu cümleyle dışarı taşmıştı. Bir adım attım ona doğru ama aramızdaki mesafe kapanmadı. Sanki görünmeyen bir duvar vardı.

"Yaptıklarınla yüzleşmeyi bilmiyorsun, Mahira. Ya kaçıyorsun ya da susmayı tercih ediyorsun. Ben zaten canın yanmasın diye susmayı öğrendim ama sen herkese gösterdiğin o cesareti bizim için gösteremedin," dedi Sancak. Sesi artık öfkeli değil, yorgundu. Bu yorgunluk her şeyden daha can yakıcıydı. "Beni değil, beni sevmeyi taşıyamıyorsun, Mahira."

"Bu doğru değil," dedim başımı iki yana sallayarak. Gözlerim yanıyordu. "Ben seni her yerde savundum. Herkesin karşısında durdum."

"Hayır," dedi sertçe. "Herkesi idare ettin. Aradaki fark bu."

Sözleri kalbime saplandı ve öyle bir yaraladı ki iyileşir miydi bilmiyordum. En güvendiği yerden açılan yaradan akan kanlar, parçalanmaya başlayan kalbimden başka birine ait olamazdı. Boğazıma oturan ağırlıkla birlikte gözlerimden yaşlar bir anda boşalmaya başladığında titreyen ellerimle gözlerimi silmeye çalıştım. "Ben kimseyi idare etmiyorum," dedim ama sesim titriyordu artık. "Sadece bir daha kimseyi kaybetmek istemiyorum."

Sancak acı içinde gözlerime bakarken başını iki yana salladı. "İşte sorun da bu," dedi. "Herkesi tutmaya çalışırken bizi düşürüyorsun."

Arkamdan Kartal abimin nefesi duyuldu. "Bak gördün mü?" dedi alçak ama zehirli bir sesle. "Ben demedim mi?"

O an Sancak'ın başını çevirip abime baktığını gördüm. Gözlerinde öyle bir karanlık vardı ki bir an gerçekten birine saldıracak sandım. Ama yapmadı. Yapmadı çünkü bana baktı.

Ve sustu. Bu, bağırmasından daha ağırdı.

Ağlamaktan şişmeye başlayan gözlerim ve kıpkırmızı olan dudaklarımla, "Ben..." dedim. Derin bir nefes alarak konuşmaya çalıştım. Göğsümdeki yarayla çaresizliğimi anlamasını istedim. "Tercih yapamam, Sancak. Birini daha kaybedemem. Abimle senin aranda duramam."

Sancak başını iki yana sallayıp, ellerini yumruk yaparken başımı yana yatırdım. Sessiz bir yakarışla devam etmesini istedim. "Senden tercih yapmanı istemedim, Mahvedenim. Unutma, birini seçeceksen ilk benden vazgeç dedim."

"Yapmam. Anlamıyor musun?" Ellerimi havaya savurdum. "Yapamam!" diye bağırdım.

"Ben," dedi yavaşça, "Bunun içinde duramam."

"Neyin?" diye sordum. Sesim neredeyse bir fısıltıydı.

"Beni her an savunmak zorunda kaldığın bir hayatın. Tercihler yapmak zorunda kaldığın, sürekli arada ezilen olduğun bir sevdayı devam ettiremem," dedi. "Ben senin yükün olmak istemiyorum."

"Sen benim yüküm değilsin!" diye bağırdım. Gözyaşlarım artık durmuyordu. "Sen benim..."

Sözümü tamamlamama izin vermedi. "Söyleme, Mahira," dedi acı içinde. "Söylersen gidemem."

Sözlerim boğazıma düğümlendi. Sanki ağzımdan çıkacak tek kelime, onu burada zincirleyecekmiş gibiydi. Sanki söylersem gerçekten kalacak ama kalırsa daha çok kırılacaktı. Kalırsa bu aşk yüzünden daha çok yorulacaktı.

Gitme diyemedim ama kal da demedim.

Sadece bakabildim.

Gözlerimin içine son bir kez baktı. O bakışta sevdiğim adam vardı. Bana sığınan, beni kollayan, beni her şeyin önüne koyan Sancak vardı. Ama artık o bakışın üstünde ağır bir kararın gölgesi de vardı.

Yavaşça geri çekildi. Bir adımı benim göğsüme indi. Nefesimin üzerine çöreklendi.

"Seni seviyorum, Mahira," dedi kısık bir sesle. "Ama sevgi bazen kalmak değil, kendini kurtarmaktır."

"Beni de kurtar o zaman," diye fısıldadım. Sesim neredeyse duyulmayacak kadar kısıktı. "Beni bırakma."

Gözlerini bir saniyeliğine kapattı. Acılı bir nefes aldıktan sonra açtı. Kararlı bir halde, "Seni daha fazla bir seçime kurban edemem. Keşke başka bir şansımız olsaydı ömrümün her karışı. Keşke bu kadar kolay olsaydı," diyerek arkasını döndü. "Gözünden akacak her yaşa ömrümün yıllarını veririm ama benimle olmaz."

O an tepki veren, mantığımın kontrol ettiği bedenimdi. Kalbim acıdan mahvolmuş, hissettikleri yüzünden kapanmıştı. Öne doğru bir adım attım, ardından kolunu tutmak istedim ama parmaklarım havada kaldı. Ona dokunamadım.

Dokunursam gidemeyeceğini biliyordum.

Kartal abimin arkamda olduğunu hissediyordum. Varlığı sırtıma yük gibi çökmüştü ama dönüp bakmadım. Çünkü bakarsam Sancak'ı tamamen kaybedecektim.

Sancak yürümeye başladı. Her adımı, içimde bir şeyi kopara kopara söküp götürdü. Sanki beraberinde avuçlarında tuttuğu kalbimi de almıştı. Beni kalabalığın içinde kimsesiz, yersiz yurtsuz bırakmıştı.

Ne Volkan abimin sesi durdurdu onu ne de boğuk fısıltım.

Yapamazdım ki! Onsuz yaşayamazdım. İhtimali bile öldürürken onsuz devam edemezdim.

Gözden kaybolmadan önce son bir kez durdu. Yutkunarak gözlerim yaşlı halde ümitle baktım. Bir an bana geri dönecek, her şeye son verecek sandım.

Ancak dönmedi. Öne doğru kaldığı yerden bir adım attı. Bir adım daha ve sonra gözden kayboldu.

Gider gitmez nefesim kesildi, dizlerimin bağı çözüldü. Olduğum yere çaresiz halde çöktüm. Toprak dizlerime battı, avuçlarım düşüşümden dolayı yaralandı ama umurumda olmadı. İçimdeki acı, her şeyin önüne geçmişti.

Gitmişti.

Ve ben ilk kez şunu anladım; bu kavga kazanılmamıştı. Zaten sevdada kazanan olmazdı. Kavuşamazsan biterdi.

Biz Sancak Kızıltepe'yle bitmiş miydik?

10. BÖLÜM

Toprağın soğuğu dizlerime işlerken uzaklaşan sesini hâlâ duyuyordum. Adımları susmuştu ama içimdeki gürültü bir türlü dinmiyordu. Nefes almakta zorlandım. Göğsüm sıkışıyor, kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Zorlukla ayağa kalktım. Titriyordum ama bu titreme ağlamaktan değildi. Acı benimdi, gerekirse sonsuza dek yaşatırdım ancak titrememem öfkeden geliyordu.

Arkamı döndüm. Kartal abim birkaç adım ötede duruyordu. Yüzünde o tanıdık ifade vardı; sakin, soğukkanlı, kontrolün onda olduğundan memnun bir gülümseme. Yüzünü gördüğüm an içimde kalan son parça da koptu.

Yanına doğru yürüdüm. Adımlarım sertti. Kimsenin beni durduramayacağını hissediyordum. İhanete uğramış gibi çıkan sesimle, "İstediğin oldu mu?" diye sordum.

Sesim sandığımdan daha net, daha keskindi. Alandaki herkes sustu. Nur'un nefesi kesildi, Volkan abim başını kaldırdı ama umurumda değildi. Gözlerim sadece Kartal abimdeydi.

"Mutlu musun şimdi?" diye devam ettim. "Yüreğin soğudu mu benimki yanarken?"

"Mahira..."

"Neden yaptın ki?"

Abim kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Ne yapmışım ben?" dedi sakinlikle. "Gerçekleri söyledim."

"Gerçek mi?" diye güldüm ama bu bir gülüş değildi. İçim paramparçayken attığım bir çığlıktı. "Herkesin ortasında bizi ezdin. Sevdiğim adamı köşeye sıkıştırdın. Onu gitmeye mecbur bıraktın."

"Kimseyi ben göndermedim," dedi omuz silkerek. "Kendi gitti. Sevdasının arkasında durmaktansa çekip gitti." Ses tonu gittikçe sinirlenirken kime kızgın olduğunu bilmiyordum. *Bana mı, kendine mi, yoksa Sancak'a mı?*

Bir adım daha yaklaştım. Aramızda neredeyse nefes mesafesi kalmıştı. Ellerimi yumruk yaptım.

"Hayır," dedim dişlerimin arasından. "Sen gönderdin. Onu da beni de." Volkan abim araya girmek ister gibi oldu ama başımı kaldırmadan, "Karışma abi," dedim. Sesimde öyle bir sertlik vardı ki olduğu yerde kaldı. Kartal abime döndüm tekrar. "Baştan beri ne istedin, biliyor musun?" dedim. "Beni korumak falan değil, kontrol etmek istedin. Kimin hayatımda olacağına sen karar vermek istedin."

"Ben senin abinim," dedi bu kez sesi biraz sertleşerek. "Görevim seni herkesten korumak."

"Hayır!" diye bağırdım. Sesim alanda yankılandı. "Görevin benim hayatımı dağıtmak değil. Ben sürekli korumak zorunda olduğun o çocuk değilim. Sancak beni koruman gereken adam değil! Okuldan dizlerim yaralı geldiğim için ortalığı ayağa kaldıran adam hiç değil!"

Abim sustuğunda acıyla gülerek devam ettim çünkü o da Sancak'tan bana asla zarar gelmeyeceğini biliyordu. "Sevdiğim adamı saklama nedenim, hata olması ya da yanlış yaptığımı düşünmem değildi. Bunların yaşanacağını bilmemdi. Senden ve vereceğin tepkiden korkmamdı!"

"Mahira, abim..."

"Bir kişi daha kaybetmeyeyim diyeydi. Herkesin birisi varken kimsesi olmayan Kartal Ayazkan, kendini kimsesiz hissetmesin diyeydi susmam." Gözlerimden yaşlar tekrar aktı ama bu kez silmedim. Etrafımı işaret ederek ellerimi iki yana açtım. "Bak abi, bak," dedim. "Gitti. Sen kazandın. Şimdi rahat mısın?"

Bir anlığına sustu. Gözlerinden gerçeklerin acısı, en büyük korkusu geçerken bir saniye sonra gözünü kırpmasıyla bunlar yok oldu. O küçücük sessizlikte bile içimde bir umut kıpırdadı. Ama sonra dudaklarını sıktı.

"Ben kaybettim demem," dedi.

Sözleri içimdeki savaşma, anlatma gücünü tamamen söndürdü. Kabullenerek başımı salladım ve elimin tersiyle akan gözyaşlarımı sildim.

Kabullenerek, "Ben kaybettim o zaman," dedim. "Ve bunu sana borçluyum."

Ardından arkamı döndüm. Bir kez bile abime bakmadım çünkü biliyordum. Eğer bakarsam bu kez sadece Sancak'ı değil, kendimi de orada bırakacaktım.

Uyandığımda ilk fark ettiğim şey sessizlikti. Bir haftadır hissettiğim o boşluğun ta kendisiydi. Öyle sabah sessizliği falan da değildi. İnsanın kulağını çınlatan, içini boşaltan bir sessizlik; kalbimin yokluğunun bıraktığı kimsesizlikti.

Zaten koskoca yirmi yıl öyle bir haftada bırakılmazdı.

Gözlerimi tavana dikip bir süre öylece yattım. Nefes alıp verişimi saydım. Göğsümde hâlâ o bir haftadan kalma ağrı vardı. Sanki biri kalbimi söküp götürmüş, yerine ağır bir taş bırakmış da unutmuş gibiydi. Elimi göğsüme bastırdım. Üstüne ardı ardına vurdum ama geçmedi. Geçmezdi de. Onsuz bir hafta, bir ömre bedeldi.

Başımı yavaşça komodine çevirdim. Telefonum baş ucumdaydı ama ekranı yanmıyordu. Yine de dayanamayıp elime aldım. Titreyen, dayanamayan parmaklarım istemsizce bildiğim o isme gitti.

Mesaj yoktu. Arama yoktu. Cevapsız geceler vardı.

Sanki o gün hiç yaşanmamış gibiydi... ama yaşanmıştı. Çok net yaşanmıştı çünkü canım yanıyordu.

Yataktan kalkıp yavaşça banyoya yürüdüm fakat aynaya bakamadım. Bakarsam ağlayacağımı biliyordum. Üzerime gelişigüzel bir şey giyip mutfağa geçtim. Bugün günlerden cumartesiydi. Annem, babaannemi alıp arkadaşına gitmişti. Volkan abim özel derste, diğer abimse dolmuştaydı. Her gün okula gitmiş, tüm dikkatimi sınavlarıma vermeye çalışmıştım. Bugünse önce Ramo'ya ders çalıştıracak, ardından Melis'le söz verdiğim o kahveyi içmeye gidecektim.

Ramo, Melis'in gözüne girmek için her gün ders çalışıyor, olur da ona soru sorarsa cevap veremeyecek olmaktan ödü kopuyordu. İlk defa biri için çaba gösteriyordu ve bundan son derece memnundum. Belki düzenli çalışmasına devam ederse bu çabayla üniversiteye bile giderdi. Ramo için çok ümitliydim. Zehir gibi aklı vardı. Çok isterdim kendisine bir hayat kurmasını.

Bir bardak su aldım ama içemedim. Tezgâhın kenarına bırakıp pencereye yaslandım. Abilerim olmadığı için ev fazla sessizdi. Gerekenden fazla düzenliydi. Bu da içimi daha çok sıktı. Bu sessizlik sanki bilerek yaratılmış gibiydi.

Sanki benim dünyam durmamış gibi.

Ama durmuştu. Ya da durması gerekiyordu.

O gün piknik alanında kalan top gözümün önüne geldi; yerde yuvarlanışı, kimsenin almayışı. Sonra Sancak'ın bakışı... Söylemediği ama *bilerek* sustuğu o bakış.

Telefonu tekrar elime aldım. Bir kere, sadece bir kerecik arayayım dedim ama parmaklarım isminin üzerinde öylece durdu. Mantıklı olmayı istedim.

Zaten Sancak *söylersen gidemem* demişti. *Daha fazla zorlaştırma* der gibiydi.

Ben de *kal* diyememiştim. Diyemezdim.

Mutfağın perdesini çekerek sokağa baktım. Gözlerim bir haftadır olduğu gibi arabasını aradı. Ama bulamadı. Yoktu. Her zaman kendisine ait olan o yer, şimdi bomboş ve ıssızdı.

Dizlerimin bağı çözüldü. Camın kenarına tutunmasam yere oturacaktım. Göğsümden bir ses çıktı. Öyle ağlama gibi değildi, nefes hiç değildi. İkisi arasında, insanın kendini saklamak için çıkardığı bir sesti.

Kaybetmek böyle bir şeydi demek.

Sessizdi. Bağırmıyordu. Kimse fark etmiyordu. Ama içimde bir yer, artık onarılmayacak şekilde kırılmıştı.

Ve daha kötüsü şuydu; bunu ben seçmemiştim, seçmek zorunda bırakılmıştım. Bedelini de yine ben ödüyordum.

Odama giderek duş aldım. Suyun altında ne kadar kaldığımı bilmiyordum. Aynaya baktığımda gözlerim kızarıktı ama yüzüm kararlıydı. Ağlamış bir kız gibi değil de ağlamayı yarım bırakmış biri gibiydim.

Saçlarımı gelişigüzel topladım. Görünüşüm ne çok özenli ne de umursamazdı. Üzerime sade bir kot, açık renk bir kazak geçirdim. *Hayat devam ediyor* demenin en risksiz yolu buydu. Kimseye bir açık vermeme gerek yoktu.

Çantamı alırken elim istemsizce telefonuma gitti. Ekranın rengi yoktu ama en son aramam Sancak'tı. O günden sonra kimseyi aramamış, sadece mesajlarına dönmüştüm. Telefonla konuşmak şu an katlanabileceğim bir eylem değildi.

Odamdan çıkıp aşağı inerken, merdiven boşluğundaki sessizlik bile dünün yankısını taşıyordu. Sanki ev de biliyordu. Sanki her şeyi biliyordu ama susuyordu. Babamın ölümü yaklaştıkça geride bıraktığı o sessizliği tekrarlıyordu.

Ayakkabılarımı hızlıca giydikten sonra kapıyı çekip çıktım. Bahçeyi geçip kapıya geldiğimde Kartal abimin dolmuşunu gördüm. Park ediyordu.

Aceleyle bahçe kapısını açıp kendimi dışarı attım. Şu an onunla konuşmak istemiyordum. Kapıyı kapatıp Halil abinin mekânına doğru birkaç adım atmıştım ki arkamdan abimin seslendiğini duydum.

"Mahira." Sesi ne yüksek ne de yumuşaktı. Alışık olduğum o tonlaması dur dediğinde durduran, arkamdan çağrıldığımda mutlaka dönüp mutlulukla karşıladığım sıradan sesiydi. Ancak bu sefer öyle hissettirmiyordu.

Adımlarım ismimi duymamla birlikte refleks olarak yavaşladı ama dönmedim.

Kartal abim bir kez daha, "Mahira," dedi. Bu defa sesi biraz daha net, biraz daha sabırsızdı.

Omuzlarım inadımla gerilirken göğsümde bir haftanın verdiği ağırlık vardı. Piknik alanı, yarım kalan cümleler, söylenmeyen ama içimi parçalayan her şey orada öylece duruyordu.

Bir an durdum. Gerçekten durdum. Ayaklarım yere sabitlenmiş gibiydi ama başım öne eğikti. Ne yüzünü görüyordum ne de bakışlarını, sadece sesini duydum. Bir haftadır takındığım tavrı devam ettiriyordum. Tek kelime etmiyor, gerekmedikçe onunla aynı odada bulunmuyordum.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu arkamdan.

Cevap vermedim. Sessizlik uzadı. O sessizlikte kırgınlığımın acısını yaşadım. Hep arada kalmak zorunda olan Mahira'nın acısını tattım. Çünkü Mahira'nın Nur ve Ela'sı, Sancak'ın Volkan'ı varken kimsesi olmayan Kartal abisinin birisi olmaya çalışan kendimi gördüm. Onun için birisi olmak, yalnız kalmasın istiyordum ama onun beni bırakmayışı da beni yok ediyordu.

"Mahira," dedi uyarır gibi bu defa daha alçak bir sesle.

Çantamın askısını avucumda sıktım. Derin bir nefes aldım, sonra hiçbir şey söylemeden yürümeye devam ettim. Adımlarım önce yavaştı, sonra daha kararlı hale geldi. Arkamda kalan sesini, bakışını geride bıraktım. O an fark ettim ki cevap vermemek de bir cevaptı.

Kartal abim arkamdan bir daha seslenmedi. Ben de ne cevap verdim ne de durdum. Yoluma devam ettim.

Abimi arkamda bırakıp ilerlerken her duygu boğazıma oturuyordu. Zaten mutluluğum kursağımda kalmıştı da bari abime karşı hissettiğim şefkat vicdanımla ters düşmeseydi. Bari onlar bu şekilde boğazıma dizilmeseydi. *Bizi bu hale düşürdün ya... Eh be kader, alacağın olsun.*

Çantamın kulpunu sıkıca tutup yokuştan inmeye başladım. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum ama tek bir gözyaşının aşağı inmesine izin veremezdim. Özellikle insanlar böyle yüzüme bakıp hislerimin açığını ararlarken...

Başım dikti. Boğazımın derinliğinde yakıcı bir ağrı vardı ama kan kusup kızılcık şerbeti içtim demem gerekiyordu. Özellikle de içimde hâlâ bir şeyler kıpırdarken. Bir ses... bir ihtimal... mesela ansızın yaşanacak bir çarpışma gibi.

Elimi cebime sokup dikkatle karşıya geçtim. Bakınmayı kestim. Derin bir nefes aldım.

Halil abinin mekânı her zamanki gibi yarı kalabalıktı. Kapıyı itince kahve kokusu ve tanıdık uğultu çarptı yüzüme. İçimdeki tedirginliğin bir kısmı, duvarlara sinmiş o tanıdık neşeyle birlikte dağıldı. Tamamen geçmedi belki ama artık daha sessizdi.

Gözlerim tanıdık bir simayı ararken istemsizce tebessüm ettim. Ramo arka masada kitaplarını açmış ama gözleri defterde değil, boşluğa bakar halde duruyordu. Yanına doğru ilerleyip tepesine dikildiğimde parmaklarımı şıklattım.

Sesle birlikte irkildi. Gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. Tebessüm etmeden önce sanki ruh halimi yoklar gibi yüzüme baktı. "Mahira," dedi. "Gelirsin diye düşünmüyordum."

Sandalyeyi çekip çantamı omzumdan indirdim ve masaya koydum. "Ben de düşünmüyordum," diyerek itiraf ettim. Kabanımı çıkarıp sandalyenin arkasına bıraktım. "Ama gelmem gerekiyordu. Evde daha fazla kalıp bunalıma doğru ilerleyemem. Bu, olmak istediğim kadının tam tersi. Ayrıca sana verdiğim sözün peşini de bırakamam. Derslere devam edeceğiz." Çantamdan kalemimi çıkardım. Sandalyemi çekip oturdum.

Ramo yüzüme bakarken başını yavaşça salladı. Bir şey sormak istediği belliydi ama soramıyordu. İyi ki de soramıyordu çünkü ne diyeceğini az çok tahmin ediyordum. Telefona uzun uzun bakmama sebep olacak o soru...

Kitabı kendime çektim. Boğazımı temizleyip kalemi elime aldım ve kaldığımız yerin üstüne vurdum. "Hadi," dedim. "Tüm dikkatini buraya vermeni istiyorum. Bu denklem senin sandığın kadar zor değil." Kalemi tutan elim sabitti ama içim değildi.

İlk yirmi dakika, daha önce çalıştığımız basit eşitsizliklerin üzerinden genel tekrar yapıp denklemlere geçmeye başladım. Bir ben, bir Ramo çözerek ilerliyorduk. Akıllı çocuktu. Farkında değildi ama sayılarla arası düzelmeye başlamıştı. Liseyi bitirdiğimizde eğitim hayatına son vermek yerine devam etseydi hayatı çok başka olabilirdi. Belki Sancak gibi başarılı bir avukat olabilirdi. Tüm mahalleye örnek olup hayatını bizlere...

"Mahira yanlış..."

"Ha?" diyerek daldığım yerden başımı kaldırdım. Kalemin ucunu kâğıda bastırdım. "Burada," dedim denklemde bir adımı işaret ederek.

Ramo birkaç saniye baktı, sonra başını hafifçe yana eğdi. "Burası değil," dedi temkinli bir sesle.

Bir anlık sessizlik oldu. Yüzüne baktım, kâğıda döndüm. O küçücük boşlukta aklımdan bin tane şey geçti; yaraladı bıraktı ama yüzüme hiçbirini yansıtmadım. Kitabı tekrar önüme çekip sakin olmaya çalışarak satırları yeniden inceledim. Gerçekten de değildi.

"Evet," dedim hemen. Utanarak tırnağımla başparmağımın etini tırmaladım. "Bir adım atlamışım."

Mahcup olarak aceleyle silgiyi aldım. Güçlü bir halde çözümümü tek seferde sildim. Üzerinde durmak istedim ama yapmadım. Ne bir iç çekiş ne bir özür... hiçbirini yapmadım çünkü durursam, aklım başka yere gidecekti.

Ve gitmesini istemiyordum.

Kalemimi yeniden elime aldım. Bu kez daha net ve kendimden emin bir halde, "Bak," dedim. Sorudan başka yerlere zihnimin gitmesine izin vermeyerek, "Şimdi buradan devam ediyorsun. Şu parantezin içi seni yanıltmasın," diye kaldığım yerden uyarımı yaparak anlatmaya devam ettim.

Konuşurken sesim düzgün, kelimelerim anlaşılırdı ve bu şaşırmama sebep oluyordu. Sanki içimde bir şey kırılmamış, piknik alanında her şey dağılmamış gibiydi.

Ama kırılmıştı ve kırıkları elime yüzüme batmış, can damarıma saplanmıştı. Her yere dağılmıştı. Sadece bunu burada gösteremezdim.

Ramo dikkatle dinlerken gözucuyla yüzüme baktı. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlıyordu ama sormuyordu. İyi de yapıyordu. Verecek bir cevabım yoktu.

Bir an, kalemi defterin üzerinde gereğinden uzun süre tuttum. Düşüncem kaymıştı. Sancak'ın sessizliği, söylediği ama tamamlamadığı cümle, ardında bıraktığı boşluk...

Yanlış sonucu yazdım. Ramo yine durdu. Çekingen bir sesle, "Mahira bu da farklı oldu," diye korkarak söyledi.

İçimden sert bir nefes geçti ama dışarı çıkmasına izin vermedim. Başımı hafifçe salladım. Dudağımı ısırdım ve cevabı bulmak için düşündüm.

Önce, "Doğru," diyerek hem kendime hem de Ramo'ya itiraf ettim. "Bak bu noktada dağıldım."

Kendime kızmadım. Ağlamadım. Sadece elimden geleni yaparak toparlandım. İçimden net bir cümleyle *dağılma lüksüm yok* dedim. Ne şimdi ne de burada.

Defteri biraz daha kendime çektim. Sesli şekilde, "Yeniden yapıyoruz," dedim. "Bu kez dikkatle."

Ramo kabul ederek başını salladığında, en baştan soruya bakıp sesimi dahil her şeyi kontrol etmeye başladım. Kontrol edemediğim tek şey, eksiklik hissiydi.

Sancak yoktu ve yokluğu, ortamdaki en büyük varlıktı.

Tüm dikkatimi vererek sıradaki soruya geçtim ve kaldığımız yerden sorulara devam ettim. Bu şekilde bir yarım saat daha soru çözümü yaptık. Son sorunun altını çizip defteri kapattım.

"Bu kadar yeter," dedim. "Bugünlük beynini daha fazla zorlamayalım."

Ramo önce deftere, sonra bana baktı. "Cidden mi?" dedi umutla. "Yani anladım mı gerçekten?"

"Anladın," dedim gülümseyerek. "Hatta farkında olmadan çözdün bile. Denklemler dediğin bu kadardı. Zevkliydi, değil mi?"

"Zevkliydi." Omuzları gevşedi. Sandalyeye biraz daha yaslandı. "Bunu bizimkiler duysa şaşırırlardı," dedi. "Beni matematikle aynı masada görünce bile gülerler."

Gülerek elimi sallayıp, "Onlar zaten her şeye gülüyorlar," dedim. Ramo sırıttı. "Ama şöyle bir gerçek var ki bu çabanı taktir ederlerdi. Melis bilse bence o da seninle gurur duyardı."

"Belki bana bakış açısı değişirdi."

Kaşlarımı çatarak, "Sana bakış açısı nasıl ki?" diye sordum. Bir de onun fikrini duymak istiyordum.

"Sanki," diyerek sıkıntılı bir nefes bıraktı. "Gözünde aklı bir karış havada, ciddiyetsiz, geleceğe dair elle tutulur bir planı olmayan biriyim." Gittikçe ağırlaşan havayı bile esir alan umutsuzluğuyla canım sıkıldı.

"Hiç sordun mu?"

"Ne?"

"Melis'e sordun mu seni nasıl gördüğünü?" Kalemin ucuyla oynamaya başladım. "Yoksa onun sana olan bakış açısını tahmin mi ediyorsun?"

Defterlerini kapatırken bir an durdu. Arkasına yaslanmadan önce kollarını göğsünde birleştirdi. "Açıkça söylemedi ama tahmin edebiliyorum. İlk karşılaşmamız, saçmalamam yüzünden ters tepti. Daha sonra sorduğu her sorunun cevabı için yetersiz olduğumu fark ettim. Hobilerine ilgim var ama onları yaşamak için çabam yok. Gözünde kesin işe yaramazın biriyim."

"Hayır," diyerek başımı iki yana salladım. Yüzümde bir tebessümle uzaklara dalan bakışlarım vardı. İçime dünyanın derdini çekebilirmişim

gibi bir nefes aldım. Sesimi kontrol etmeye çalıştım ama daha ilk cümlemden kırıklığı belli oldu. "İlişkide öyle tahmin olmaz, Ramo. Gönül bu," dedim. Yutkunarak boğazımı temizledim. "Aklından geçen o düşüncülere öylece kendini kaptırıp önyargılı olamazsın. Melis'e kendini açıklama şansı vermelisin, yoksa bir ömür benim gibi kalırsın. Sancak'ın aslında hakkımda düşünmediklerini, onun gerçek düşünceleri zannettiğim için benim yaptığım gibi sen de aşkı kendine zehredersin. Yıllar Ramo, yıllar kaybedersin. Bir bakmışsın seneler su gibi akıp gitmiş, öyle duvarda asılı durduğu gibi durmamış. O yüzden duy, bil ve hisset." Başımı yana yatırdım ve elimi durmadan kendini belli eden kalbimin üzerine koydum. "Belki de gözünde çok başka yerlerdesin. Belki birilerinin can damarısındır."

"Ona layık biri olmak istiyorum, Mahira. Yanına yakışan, kendine denk."

"Aşkta denklik olmaz, Ramo. Kalp kimi seveceğini kendi seçer ve seçerken de kimseye sormaz. Bazen bir bakışa konar, bazen bir gülümsemede açar. Hem kendinden bir taneyi daha ne yapacaksın ki?" diyerek omuz silktim. "Benden bir tane daha olsa mahalle yangın yerine döner. Düşünsene Nur'dan bir tane daha var."

Ramo kahkaha atarak, "Allah korusun!" dedi ve masaya vurdu. "Halimizi düşünmek bile istemiyorum."

"Ayrıca," diyerek işaretparmağımı havaya kaldırdım. "Denk olmak dediğin şey, çoğu zaman insanların uydurduğu bir teraziden ibaret. Kimin kime ne kadar yettiğini dışarıdan kim ölçmüş ki? Onlar içinde olup yaşamadan nereden bilecekler ki?"

Kaşlarını çattı. "Ama insanlar konuşuyorlar," dedi. "Karşılaştırıyorlar. *Bundan ne olur, şu kızın yanındaki çocuğa bak, hiç eşitler mi* diyecekler."

Omuz silktim ve tecrübeme dayanarak, "İnsanlar her şeyi konuşur," dedim. "Ama sevda onların ağzına bakarak yaşanmaz." Bir an duraksadım. Cümle ağzımdan çıkarken içimde bir yer sızladı. Boğazıma kordan bir alev yerleşti. Zar zor devam edebildim. "Eğer herkesin dediğine göre yaşasaydık, kimse kimseyi sevemezdi."

Ramo sessizleşti. Parmaklarıyla bardağın kenarını çeviriyordu. "Peki ya haklılarsa?" diye sordu bu kez daha kısık bir sesle. "Ya gerçekten Melis'in yanına yakışmıyorsam, ya eksiksem?"

Ramo soruyu öyle bir yerden sordu ki cevaplarım yok oldu. Dilim damağım kurudu. Ellerim titremeye başladı. Yandım, kavruldum, mahvoldum. Öylece dalıp gittim. Biliyordum. Söyleyeceğim cevabı öyle güzel biliyordum ki! Aynı yerden yara almış, aynı acıdan vurulmuştum. Tecrübem

olmasına rağmen yine de sorusunu cevaplayamadım. Zihnim bir saniyeliğine başka bir yere kaydı; bir bakışa, bir susuşa, bir gidişe. Kalemi elime aldım, defterin kenarına yanlış bir işlem yazdım. Bir an sonra fark edip durdum.

Derin bir nefes aldım. Yüreğimdeki acıyı susturdum. *Dağılma lüksün yok* dedi içimdeki sesim. *Bir savaşa girdin, öylece pes edemezsin. Daha sınanmanın başındasın.*

Kalemi bırakıp defteri kapattım. "Eksik olmak sevilmeye engel değil, Ramo," dedim daha sakin ve kendimi toparlamış bir halde. "Herkes bir yerinden eksik. Kimisi sevgisinden, kimisi acısından, kimisi bilgisinden. Mesele eksik olmak değil, o eksiği kiminle tamamlamak istediğin. Ne kadar çaba sarf ettiğin."

Başını kaldırdı. Bu kez gözlerinde korkudan çok merak vardı. "Yani diyorsun ki..."

"Diyorum ki," diye sözünü kestim. "Kendini Melis'e anlatmadan, kendin hakkında hüküm verme. Zaten çaba gösteriyorsun, kendini geliştirmek için elinden geleni yapıyorsun," diyerek masanın üzerindekileri gösterdim. Başta yalancı olmamak için başladığı yolda ne kadar ilerlediğini zamanla kendisi de fark edecekti.

Tam o sırada telefonum masanın üzerinde titredi. Ekranı çevirmeden önce içimde garip bir sıkışma oldu.

Ramo fark etti. "Bir şey mi oldu?"

Telefonu elime aldım. Ekranı titreyen parmaklarla çevirip isme şöyle bir baktım. Mesaj Melis'tendi.

Melis: Son derse girdik. Çıkışta
seni aşağıda bekleyeceğim.

Telefonu masaya bıraktım. Arkama yaslanarak başımı iki yana salladım. "Melis'le buluşacaktık da dersinin ne zaman biteceğinin haberini verdi."

Büyük bir merakla, "Ne yapacaksınız?" diye sorup yerinde doğruldu.

Gözlerimi kısıp onu omzundan geriye doğru ittim. "Ramocuğum erkeğin az meraklısı makbuldür."

Ramo homurdanarak yeniden sandalyeye çöktü. "Ben meraklı değilim," dedi savunmaya geçer gibi. "Sadece hakkımda ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Ben biraz ağzını ararım ama senin kendini ona belli etmen gerekiyor."

Ramo kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Yani," dedim sakince. "Ben kapıyı aralarım ama içeri girmek senin işin." Parmaklarımla masaya iki kez vurdum. "Bakışınla, duruşunla, lafınla kendini saklamadan arkadaşım."

"Ya yanlış anlarsa?"

"Yanlış anlaşılmak da ihtimallerden biri," dedim omuz silkerek. Bazı insanlar için ne yaparsak yapalım, düşüncelerini değiştiremezdik. Zihinlerinde zaten bir hikâyemiz hazır olurdu. "Ama hiç anlaşılmamaktan iyidir."

Bir süre sustu, sonra dudaklarını birbirine bastırıp derin bir nefes aldı. Kaleminin ucuyla oynayarak, "Sen hep böyle mi düşünürdün?" diye sordu. "Yoksa sonradan mı öğrendin?"

Gözlerimi kaçırdım. "Sonradan," dedim dürüstçe. Yılları bozuk para gibi harcayıp endişe ve kafamda kurduklarımın beni içten içe kemirmesine izin vermiştim. "İnsan bazı şeyleri bedel ödeyerek öğreniyor."

Başını salladı. Bu kez homurdanmadan kararlı bir sesle, "Peki," dedi. "Kendim olacağım. Kaçmadan, evirip çevirmeden."

Gülümsedim. "Aferin." Kalemimi çantama atıp fermuarını çektim ve ayağa kalktım. Çantamı omzuma aldım. Göz kırptım ve destekleyen bir ses tonuyla, "Hadi bakalım, sahne senin," dedim.

Kapıya yönelirken arkamdan seslendi. "Mahira?"

"Hımm?"

"Ya sen?" Duraksadı. Sorup sormamak arasında gidip gelirken, yüzünden korktuğunu da görebiliyordum. "Sen kaçmıyor musun?"

Bir an durdum, sonra kapıyı itip başımı çevirdim. "Ben," dedim hafifçe. "Şimdilik ayakta durmayı seçiyorum." Ve çıktım.

Kalabalık caddenin ortasında Melis'in çıkmasını beklerken üşüyen ellerimi ceplerime soktum. Hava beklediğimden daha serin olmaya başlamıştı ya da üşüyen aslında ben değildim. İçimde, göğsümün tam ortasında bir yer açık kalmıştı da oradan giriyordu rüzgâr. Yalnızlığı tam oradan hissediyordum.

Sancak'la ayarladığımız dershanenin kapısının önünde beklerken, giderek artan uğultuya karıştım. Birileri sigara yakıyor, birileri son derse söyleniyordu. Kahkahalar kapının önüne taşmıştı. Hepsi hayatın normal akışıydı, benimki hariç. Benimki tam o sahada, bir adamın gidişinin ayak seslerinde kalmıştı. Kabanıma sıkıca sarılarak uzun atkımı omzumun arkasına attım.

Kapı açıldı. Melis kalabalığın arasından çıktı. Parmak ucunda yükselerek önündeki insan kalabalığının arasında beni bulmaya çalıştı. Elimi havaya doğru kaldırdım.

"Melis!"

İsmini duyup elimi görünce, gülümseyerek o da elini hafifçe kaldırdı. İki yana sallayarak selam verdi ve topladığı saçını arkaya atıp koşturarak geldi. Kitaplarını diğer koluna yerleştirip göğsüne yaslarken, düşmek üzere olan çantasının kulpunu tuttu.

"Selam," diye gayet neşeyle seslendi. Tam yanımda durarak, "Beklettim mi?" diye sordu.

"Yok," dedim hemen. "Ben de yeni geldim." Sayılırdı yani.

"Hoca dersi bitirsin diye gözünün içine baktım ama sanki inadıma yapar gibi ek bilgi sıkıştırıp durdu," diyerek mahcup gözlerle baktı. "Hepsini not edeyim, çantamı toplayım derken biraz geç kaldım. Kusura bakma lütfen."

Başımı iki yana sallayarak gülümsedim. "Hiç önemli değil canım. Sen dersine bak, ben bir yere kaçmıyorum ya beklerim."

"Sen de Sancak abi de merak etmeyin, derslerime asılıyorum," dediğinde duyduğum isimle ister istemez yüzüm düşerken bakışlarımı fark etti. Anında konuşmayı keserek boştaki elini ağzına kapattı. "Çok özür dilerim, patavatsızlık yaptım."

Zorlukla yutkunurken, "Önemli değil," diyerek başımı iki yana salladım. "İsmini duymadığımda canım daha az acır mı zannediyorsun? Koskoca yirmi yıl, birden geçmez öyle."

"Yine de gözüne sokmuş gibi oldum." Elini koluma koyarak sıvazladı. "Tekrardan özür dilerim. Amacımın seni üzmek olmadığını bil."

Elimi, elinin üzerine koyarak tebessüm ettim. "Tabii ki biliyorum," diyerek başımın ucuyla sokağın sonunu gösterdim. "Hadi gidip kahve içelim. Havadan sudan, belki de birinden bahsederiz."

Birlikte gösterdiğim yere doğru yürümeye başlarken, gözlerini kaçırıp utanarak, "Biri..." dedi ve bir anda sustu. Adımlarını yavaşlattı. Sonra gözleri omzumun üzerinden arkamı taradı. Rengi bir ton soldu. "Mahira..." dediğinde sesi neredeyse duyulmayacak kadar kısıktı.

Ne olduğunu sormama fırsat vermeden, bir adım geri çekilip boyumdan yararlanarak arkama saklandı. Parmakları koluma tutunduğunda deli gibi titrediğini hissettim. Resmen baştan aşağı zangır zangır titriyordu.

Kusmak üzereymiş gibi, "Babam," dedi.

"Ne?"

"Babam..." Tek kelimeydi ama yeterince ağırdı.

Sözleriyle birlikte içimde bir düğüm atıldı. Refleksle durdum. Nefretle doldum.

Melis'in koluma tutunan parmakları buz gibiydi. Tırnakları kabanımın koluna geçti. Sanki biraz daha gevşerse düşecekmiş gibiydi. Bırakmamdan korkuyordu.

"Gitsek?" dedi aceleyle. "Ne olur Mahira, gidelim."

Başımı hafifçe yana eğip arkamı döndüm. Kaldırımın birkaç metre gerisinde içimi ürperten bir siluet duruyordu. Omuzları geniş, bakışı sabitti. Etrafındaki kalabalık akıp giderken o olduğu yerde duruyor, gözleriyle sağı solu inceliyordu. Yaydığı negatif enerji mideme yumruk gibi indi.

Melis nefes alamıyordu artık. Göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu ve başını neredeyse sırtıma gömmüştü.

"Gördü mü?" diye fısıldayarak kekeledi.

"Henüz değil," dedim. Yalan değildi, görmüyormuş gibi duruyordu sadece.

"Mahira..." dedi sesi kırılarak. "Ne olur bırakma."

Bu bir tesadüf değildi. Karşılaşma hiç değil. Bu yarım bırakılmış bir kaçışın devamıydı. Annesinin elini tutup, arkasına bakmadan koştuğu o gecenin yankısıydı bu titreme.

"Babam beni yakalarsa öldürür, Mahira!" diye sessizce çığlık attı. Panikle sağa sola bakınırken büyüyen gözbebeklerindeki dehşeti görebiliyordum. Korkusu bedeninden taşmış, tüylerimi diken diken etmişti. Çaresiz halde, telaşla elini kolumdan çekerek sağa sola yalpaladı. "Annemi aramalıyım, onu bulmalıyım. Babam onu bulup öldürmeden buradan kaçmalıyız. Gitmeliyiz!"

Ellerimi kollarının üstüne koyarak bir saniye durması için sıkıca tuttum. Bana bakması, beni duyması için silkeledim. Alçak sesle, "Başını kaldırma," diye uyardım. "Ben buradayım. Seni korumak için her şeyi yapacağım. Güvende olmanı sağlayacağım, söz veriyorum."

Melis'in eli koluma daha sıkı yapıştı. Bu kez titreme değildi. Saf panikti.

İçindeki yılların korkusuyla, "Mahira..." dedi. Konuşamıyordu ama ismimde saklanan o ihtiyacı hissedebiliyordum.

Yutkunarak gözlerinin içine baktım ve başımı salladım. Korkamazdım. Burada bir saniye daha durup o adamın Melis'i almasına izin veremezdim. Sadece Melis'e değil, kendime ve bu hayatta olan tüm kadınlara verdiğim bir söz vardı.

Susma, korkma.

Sana uzanan elleri kopar, cesaretlerini yerle bir et!

Bir kadın gibi yürekli ol. Bir kadın gibi cesaretli ol.

Tüm cesaretimi toplayarak başımı dikleştirdim. Ben bir kadındım. Gücüm kanımdan, varoluşumdan geliyordu. Korkamazdım.

Ne olursa olsun, Melis'i o adama bırakmamak için hızlıca bir plan yaparak arkamı döndüm. Kaderin cilvesi ya döner dönmez de göz göze geldik.

Bize bakıyordu. Arkamda saklanan Melis'i fark etmişti. Adam bir an sağa sola bakınmayı keserek bize doğru yürümeye başladı.

Melis nefes alamadı. Göğsü kilitlendi. "Gördü," dedi boğuk bir sesle. "Mahira, beni gördü!"

Düşünmedim. Sadece, "Koş!" diye bağırdım.

Ve koştuk. Hiç durmayacak gibi, yaşamak isteyen bir kız nasıl koşarsa öyle koşmaya başladık.

Elini bırakmadım. Bırakamazdım. Avuç içi terlemişti ancak tutuşum sağlamdı, sanki kemiklerimle tutuyordum.

"Koş kızım, sakın durma!"

Ciğerlerimiz patlayacak seviyeye gelip nefeslerimiz birbirine karışırken, can havliyle kalabalığın içine daldık. Omuzlarımıza çarpan insanların, söylenen sözlerin, edilen küfürlerin hiçbirini umursamadan koşmaya devam ettik. İnsanları ittirdik, yolumuzu açmak için aralardan sıyrıldık.

"Daha kızlı koşalım, Mahira! Babam yakalarsa öldürür!"

Yarınlar yokmuşçasına, yaşamak için son şansımmış gibi daha hızlı koşmaya başladım. Nefesim tıkanıyor, gözlerimin önünde siyah noktalar uçuşuyordu ama durmadım. Pes etmedim. Tüm gücümle koşmaya devam ettim.

Arkamızdan bir ses geldi. "Melis!"

Bağırmıyordu. Sanki ayağına gelmesine alışkın olduğu kölesini çağırıyordu ve bu daha korkunçtu.

Melis sendeleyerek öne doğru yalpaladığında, sıkıca tutunarak bedenini kendime çektim. "Bakma," dedim nefes nefese. "Sakın arkana bakma."

Bildiğim bir ara sokağa daldık. Ayakkabılarımız kaldırıma vuruyor, nefeslerimiz kulaklarımızda patlıyordu. Melis ağlamıyordu. Ağlayamıyordu. Gözleri açıktı ama gözbebekleri dehşetle kocamandı.

"Yakalarsa..." dedi. Cümleyi bitiremedi.

Biliyordum. O yüzden daha hızlı koştum. Sokağın sonunda ikiye ayrılan bir yol vardı. Biri doğrudan mahallenin göbeğine çıkarken, diğeri

mahalleyi çevreleyerek aynı yola çıkarıyordu. Kısacası biri kısa diğeri uzun yoldu. Yabancı biri bunu bilemezdi.

Tereddüt etmedim. Elim hâlâ Melis'in bileğindeyken durdum. Bir saniye düşünerek kararımı verdim ve elimi Melis'in bileğinden çekip omzuna koydum.

"Dayının dükkânının olduğu sokağa koşacaksın, Melis," dedim. "Oraya!"

Anlamayarak, "Ne?" diye bağırdı. Omzunu bıraksam çaresizlikle oraya buraya koşturacaktı.

"Bu ayrıma girersen doğrudan mahallenin göbeğine çıkacaksın, Melis." Omzundan ittirerek harekete geçmesi için yönlendirdim. "Git hadi!"

"Hayır," diyerek başını iki yana salladı. "Seni gördü! Bırakamam seni! Olmaz!"

Mantıklı olmasını dileyerek savurduğu elini yakaladım. Sakin olmayı denedim ama içten içe titreyerek planımı anlatmaya başladım. "Ben uzun yoldan koşarak babanın dikkatini üzerime çekeceğim. Böylece sen..."

Cümlemi bağırarak kesti. "Hayatta olmaz. Onu kandırdığını anlarsa seni öldürür!"

"Bana hiçbir bok yapamaz, Melis." Üzerimdeki kabanı çıkararak bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Melis'in şapkalı montuna yapıştım ve üzerinden çıkartması için çekiştirdim. "Ben başımın çaresine hep baktım. Yine bakarım, hiç merak etme. Senin anneni uyarıp abimlere, dayına haber vermen gerek. Gerekirse tüm mahalleyi ayağa kaldır! Seni Kızıltepe Mahallesi'nden çıkaramayacak."

Üzerindeki montu çıkarırken benimkini eline tutuşturdum. Çaresizce dediğimi yapıyordu ama gözleri yapmamak için yalvarıyordu.

"Beni bırakma, Mahira!"

Montu üzerime giyerek saçlarımı gizledim ve şapkamı kapattım. Melis'i de aynı şekilde hazırlayarak atkımla saçını kapattım ve yakasına kadar çektim. Omuzlarından tutarak gözlerinin içine baktım.

"Dediğimi yap ve plana sadık kal, Melis. Söz veriyorum, bir şekilde geleceğim. Her olaydan kurtulduğum gibi bundan da kurtulacağım." Bedenini geriye doğru itekledim. "Şimdi git!"

Ayak sesleri arkamızdan duyuldu. Yaklaşıyordu. Adam pes etmiyordu. Melis bir an tökezledi. O saniye kalbim durdu sandım.

"Hayır!" dedim sertçe. "Düşme. Sakın düşme. Git!"

Melis çaresizlikle arkasına bakıp dediğimi yaparak gözden kaybolurken, ben de tam tersi istikamete döndüm. Tek başıma kaldığım an içimde bir şey koptu ama durmadım. Duramazdım.

Adımlarımı bilinçli olarak yavaşlattım. Kaçan biri gibi değil, yakalanmayı göze alan biri gibi koştum. Ayağım kaldırıma bilerek sert vurdu. Gürültü çıkardım. Nefesimi saklamadım.

Ses çıkartma amacıyla köşedeki çöpe vurdum. Ses sokakta yankılanırken arkamdan gelen ayak sesleri bir an duraksadı. Sonra yön değiştirdi.

Beni gördüğünü hissettim. Görmekten öte, beni seçtiğini. Melis olduğumu düşünerek peşime takılmıştı.

Kalbim göğsümü parçalayacak gibiydi ama yüzümü çevirmedim. *Panik yok.* Panik öldürürdü. Cebimden telefonumu çıkararak acil durumlarda kullanılan uygulamaya girdim. Bu uygulamayı bana Sancak indirtmişti. Bir gün ihtiyacımın olmasını istememişti ama olursa diye de önlem almıştı.

Uygulama tek bir tuşla çalışıyordu. O tuş; rehberinizden acil durumlarda güvendiğiniz, seçtiğiniz birine doğrudan canlı konumunuzla birlikte başınızın dertte olduğunun mesajını gönderiyordu.

Benim de seçtiğim, ilk sıraya koyduğum kişi Sancak Kızıltepe'ydi. Çünkü biliyordum; durum ne olursa olsun, ne kadar meşgul veya çıkmazda olursa olsun, iki eli kanda olsa yine çıkar gelirdi.

Beni eliyle koymuş gibi bulurdu. Her zaman bulmuştu. Yine bulurdu. Sancak'a güvenim sonsuzdu. Ayrı düşsek de sorgusuz sualsiz gelirdi.

Daha kalabalık ve işlek bir caddeye çıkarak hızımı artırdım. Yanlışlıkla görmediğim bir kıza çarparak geriye doğru sektim ama arkamdan başka bir kız omzumdan tutarak yardım etti. O an cebimdeki telefon çaldı ancak bakacak fırsatı bulamadım.

Uzun kahverengi saçlara sahip kız, yine aynı renk gözleriyle endişe içinde bana baktı. Geldiğim yöne doğru dönüp, "İyi misin?" dedi.

Başımı salladım ama gözlerim hâlâ arkamı tarıyordu. Kalbim kulaklarımda atıyordu. "İyiyim," dedim hızlıca. "Sadece..." Cümleyi tamamlamadım. Tamamlarsam durmam gerekirdi.

Çarptığım kız, yüzünde ifade olmaksızın sert bir tonlamayla, "Başın belada mı? Biri mi kovalıyor seni?" diye sordu.

"Bir sorun mu var?" Bu sefer daha çekingen bir ses tonuna sahip bir kız endişeyle yanımıza geldi. Dikkat çekici bir güzelliğe sahipti, aynı zamanda çok da narin görünüyordu.

Bir an tereddüt ettim. Gözlerim refleksle arkamı yokladı. Adam görünürde yoktu ama varlığını hissediyordum.

"Evet," dedim kısa ve net bir şekilde. "Ama durursam yakalar."

Bu kez yanımıza yaklaşan narin kız gözlerini kocaman açtı. Sesi daha yumuşaktı ama tedirginliği gizlenmiyordu. "Nasıl yani?" dedi. "Bu arada ismim, Şehir. Yardım etmek istiyorum. Seni kovalayan kişi tanıdığın biri mi?"

Beni tutan kız biraz daha tok, biraz daha kendinden emin şekilde başını sallayarak, "Tamam," dedi. "Önce nefes al. Şu an panik yaparsan daha çok dikkat çekersin. Arkama bakarak omuzlarını dikleştirdi ve sanki daha önce çok kovalamaca içinde bulunmuşçasına kontrolle bana döndü. "İsmim Alvina Demiray ve ben de yardımcı olacağım." Ardından elini sırtıma koyarak desteğini belli etti.

"Nefin Kordel." Çarptığım kızın sesini duyunca ona doğru döndüm. Yüzünde daha sert ifadesi olan, vücudundan baştan aşağıya güç yayılan kız kollarını göğsünde birleştirdi. Tereddütsüz ve korkusuz bir ses tonuyla, "Adam nerede?" diye sordu doğrudan.

Şaşkınlıkla geldiğim yeri göstererek, "Biraz geride," dedim. "Kalabalığın içinde."

Alvina'nın dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. Bu gülümseme rahatlatıcı değildi. Daha çok, meydan okuyan cinstendi.

"Güzel," dedi. "O zaman seni tek başına bırakmayacağız." İfadesi gittikçe kararırken göz kırptı. "Biraz da canına okuyacağız."

"Hayır," dedim refleksle. Başka kimseyi tehlikeye atarak ne olduğu belirsiz bir adamın eline bu üç kızı bırakmayacaktım. "Sizi de tehlikeye atamam."

Nefin sakin ama buz gibi bir tonlamayla, "Kimse seni yalnız bırakmıyor şu an," dedi. "Bir kadına bulaştıysa hepimize bulaşmış sayılır."

Şehir, kavga çıkacağından endişelenerek etrafa hızlıca bakındı. Ne hazırladıysa aceleyle, "Plan basit," dedi alçak sesle. "Biz burada kalıyoruz. Sen yürüyorsun. Eğer yaklaşırsa," diyerek Alvina'ya baktı.

Alvina hiç tereddüt etmeden sözü devraldı. "Kavga çıkarırız," dedi ama Şehir'in gözlerini görünce omuz silkerek gayet masum bir ifadeyle, "Yol sorarız, saat sorarız, yanlış anlarız. Adamın önünü keseriz. Yaparız işte bir şeyler," dedi.

"Ya ters bir şey yaparsa?" dedim fısıltıyla.

Alvina omuz silkti. "Kalabalıkta kimse kimseye bir şey yapamaz. Yaparsa da bağırırız. Öyle değil mi?" diyerek Nefin'e baktı.

"Buluruz bir çaresini." Nefin başını salladı. "Hem yalnız değilsin. Şu an buradayız."

Göğsüm sıkıştı. Tanımadığım bu üç kadının hiçbir şey sormadan, hiçbir karşılık beklemeden yanımda durması boğazıma bir yumru gibi oturdu.

Şehir çenesiyle ileriyi işaret etti. "Hadi," dedi. "Güvendiğin, güvende olacağın biri var mı?"

Hiç tereddüt etmeden başımı sallayarak, "Var," dedim. "Sevdiğim adam, abilerim ve beni koruyacak bir mahalle var."

Şehir başını onaylar gibi salladı. "Güzel," dedi. "O zaman oraya ulaşana kadar biz buradayız."

Alvina gözlerini caddeye dikti. Bakışları avını süzen biri gibiydi; sakin ama tetikte. "Yürü," dedi bana. "Normal yürü. Sakın kaçma çünkü kaçan dikkat çeker."

Nefin bir adım gerime geçti. Böylece sanki tesadüfen aynı yöne gidiyormuş gibi duruyorduk. Sesi yine buz gibiydi ama içimi garip bir güvenle doldurdu. "Arkana bakma," dedi. "Bakarsan o da bakar."

Derin bir nefes aldım. Omuzlarımı dikleştirdim. Ayaklarımı yere daha sağlam basmaya çalışarak yürümeye başladım. Kalbim hâlâ delice atıyordu ama artık panik yoktu. Korku vardı, evet. Ama kontrol bendeydi.

Bir, iki adım sonra arkamdan gelen o tanıdık ağırlığı yeniden hissettim. Adam kalabalığın arasından sıyrılıyordu. Emin adımlarla, sabırlı, avını kaçırmayacağını bilen biri gibi.

Alvina anında devreye girdi. Birden adamın önüne geçti. "Pardon," dedi yüksek ama masum bir sesle. "Saat kaç acaba?"

Adam refleksle durdu. Kaşları çatıldı. O an Şehir de yanlarına yanaştı. "Ya bir de şu sokak var ya," dedi hızlıca harita sorar gibi. "Biz kaybolduk da yardımcı olabilir misiniz?"

Adam sinirle etrafına baktı. Bir anlığına gözleri benim üzerimden kaydı. O saniye belki de hayatımdı.

Nefin sesini yükseltti. "Hanımefendi iyi misiniz?" dedi sanki bana sesleniyormuş gibi. "Yüzünüz bembeyaz."

Bir çift göz daha bize döndü. Sonra bir başkası. Bir başkası daha. Artık kalabalık da bakıyordu.

Adam küfre benzer bir şey mırıldandı. Sertçe omzunu silkerek Alvina'nın yanından geçti. Bir an arkasına baktı ama beni artık seçemedi. Çünkü yürümeye devam ediyordum.

Arkamda üç kadın vardı. O kadınlar yanımda görünmeyen ama hissedilen bir duvar gibiydi.

Bir köşeyi dönünce Şehir fısıldadı. "Tamam. Şimdi hızlan."

Sesiyle birlikte zaman kaybetmeden yerimden fırladım ve koşmaya başladım. Sokak daraldı, adımlarım hızlandı. Nefesim yandı ama durmadım. Ucunda Melis ve kendimin olduğu bir can için yaşamak isteyerek koşmaya başladım.

Mahalleye çıkan tanıdık yokuşu görünce dizlerimin bağı çözüldü. Kalbim göğüskafesimi terk edecek hızla atarken nefesim boğazımı yakıyordu. Gözlerim rüzgârdan dolayı yaşarmıştı. Bedenimdeki kalan tek enerjiyse yokuşu çıkmak için bağırıyordu.

Telefonum cebimde titredi. Koşarken titreyen parmaklarımla telefonumu zar zor çıkarıp elime aldım. Ekranda tek bir isim yanıyordu.

Sancak Kızıltepe.

Defalarca aramış, aramaya da devam ediyordu. Yokuşu çıkarken telefonu açıp kulağıma götürdüm. Konuşmaya fırsat bulamadan Sancak'ın bağıran sesini duydum.

"Bana iyi olduğunu söyle, Mahira!" diye bağırdı.

Zorlukla ve nefes nefese, "İyiyim," diyebildim.

"Geldim güzelim, geldim."

O cümleyle birlikte bacaklarımdaki yük hafifledi sanki ama adımlarım yine de durmadı. Yokuşu son bir hamleyle aşıp mahalleye girdiğim anda, sahne önümde açıldı.

Melis.

Dayısının dükkânının önündeydi ve etrafı kalabalıkla çevrilmişti. Mahalleli toplanmıştı. Sesler üst üste binmiş; biri bağırıyor, biri susturmaya çalışıyor, biri kolunu açıp önünde set oluyordu. Melis ortadaydı. Annesinin koluna yapışmış, başı öne eğik, omuzları titriyordu. Yaşıyordu. Ayaktaydı. Güvendeydi.

Göğsümden yanan bir nefes çıktı. Tam o anda, mahallenin girişinde kulakları yırtan bir fren sesi duyuldu. Siyah araba neredeyse yan dönerek durdu. Kapı daha tam açılmadan tanıdık bir gölge indi araçtan. Sert, telaşsız ama öfkeyle yoğrulmuş bir hareketti bu.

Sancak Kızıltepe.

Arabayı kilitlemeyi bile umursamadı. Kapıyı kapatır kapatmaz bakışları beni buldu. O an kalabalık, sesler, sokak... her şey silindi.

Sancak'a doğru koşmaya başladım. O da aynı anda bana doğru geldi. Son adımı kimin attığını bilmiyordum. Sadece koştuğumu, ona doğru atıldığım bir anda kollarının etrafımı sardığını, beni göğsüne bastırdığını

hissettim. Yüzümü boynuna gömdüm. Dizlerim titrerken aynı anda nefesim kesilip başım döndü. Eğer Sancak tutmasaydı çoktan düşerdim.

"Buradayım," dedi boğuk ve duygu dolu bir sesle. "Buradayım, Mahvedenim. Yanındayım."

Büyük elleri başımın arkasındaki yerini alırken sıcak avuçları saçlarımı okşamaya başladı. Şefkatiyle birlikte bedenimi saran adrenalin yok oldu. Tüm gücüm çekilerek, güvende olduğumu anlayıp savaşmayı kesti. Biliyordu, biliyordu çünkü Sancak geldiyse güvendeydim. Seviliyordum ama en çok korunuyordum.

Titreyen ellerim kabanına kenetlendi. Parmaklarım kasıldı. Tutunmak değildi bu, hayatta kalmaktı.

"Sandım ki..." dedim ama cümlem boğazımda kırıldı.

Sancak başını eğdi, alnını şakağıma dayadı. Nefesi hâlâ hızlıydı. Kalbi benimkine eş bir korkuyla atıyordu ama evim gibi sıcacıktı.

Dayanamayarak acı içerisinde, "Sus," dedi. "Buradayım. Kimse sana dokunamaz."

Bir eli başımdayken, diğeri sırtımdaydı. Sanki bırakırsa dağılacakmışım gibi tutuyordu. Belki de haklıydı. Onsuz dağılmış haldeydim, parçalarımı zor tutuyordum. Onsuz kırık döküktüm. Tutuşu daha da sıkılaştı. Göğsüm göğsüne sıkıca yaslı, sıcak nefesi başımın tam üstündeydi.

Sancak beni kendine biraz daha bastırdı. Göğsündeki sertlik, kalbinin ritmiyle birlikte yumuşuyordu sanki. Bir anlığına dünyayı gerçekten durdurabilirmiş gibi hissettirdi. Ne bağırışlar ne fren sesi ne de biraz önceki korku... Hiçbiri geçemiyordu onun beni sarmaladığı kozadan.

"Bak bana," dedi sonunda. Sesi hâlâ kısık ama buyurgandı.

Emriyle birlikte başımı kaldırdım. Gözlerim yanıyordu, kirpiklerim ıslaktı. İçleri endişeyle dolu ela gözlerini gördüğüm an, içimde kalan son direnç de çöktü. Öfkeliydi, hem de öyle çok öfkeliydi ki. Ama o siniri bana değil, bana dokunmaya yeltenen her şeye yönelikti.

Korkuyla, "Yaralı mısın?" diye sordu. Ellerini omuzlarıma indirip beni baştan aşağı süzdü. Her santimimi dikkatle kontrol ediyordu. Öyle ki bir santim çizik için dünyayı yakacakmış gibi bakıyordu.

Zar zor, "Değilim," dedim. Sesim fısıltı gibiydi. "Melis... Melis iyi mi?"

Bakışları bir anlığına arkamdaki kalabalığa kaydı. Çenesini sıktı. "Onu gördüm," dedi. "Yanında insanlar var. Kimse şu an ona yaklaşamaz."

O an içimdeki düğüm biraz daha çözüldü ama tamamen değildi. Çünkü Sancak'ın yüzündeki ifade hâlâ fırtınalıydı. Bu iş burada bitmeyecekti, bunu ikimiz de biliyorduk.

Elim istemsizce koluna gittiğinde sıktım. Gözlerimi ondan ayırmadan, "Ne olur," dedim. "Şimdi değil."

Bakışları tekrar bana döndü. Bir saniye, sadece bir saniye tereddüt etti. Sonra alnını benimkine dayadı. Nefesini tuttu.

"Sen," dedi dişlerinin arasından. "Benden bunu isteyince dünyanın geri kalanı yok olmak zorunda kalıyor, Mahvedenim." Eli tekrar sırtıma çıktı. Bu kez korumaktan çok sabitleyen bir tutuştu. "Yanımdan ayrılmıyorsun," dedi. Sert, itiraz kabul etmeyen bir sesle ekledi. "Bir adım bile."

Başımı sallayarak kabul ettim çünkü o an tek bildiğim şey şuydu; *kolları arasında bir ömür.* Başımı boynuna yaslayarak gözlerimi kapatıp, içimi rahatlatan kokusunu içime çektim.

Kaç dakika böyle durduk bilmiyordum ama arkadan annemin canhıraş bağırışını duydum. "Mahira, annem!"

Annemin sesiyle birlikte Sancak'ın bedeni bir anlığına gerildi. Kolları hâlâ etrafımdaydı ama artık sadece beni değil, etrafı da kolluyordu. Başımı boynundan ayırmak istemedim. O kokudan, o güven duygusundan kopmak canımı acıtıyordu.

"Mahira, annem!" diye tekrar bağırdı annem. Sesi panik doluydu.

Sancak başını hafifçe geri çekti. Alnını bir anlığına saçlarıma değdirip fısıldadı. "Buradayım güzelim."

Ardından babaannemin sesi havaya karıştı. "Mahira noldu sana kizum? Ha bu hal ne?"

Sancak beni bırakmadan duruşunu değiştirdi. Omzunu önümde siper eder gibi konumlandırdı ve beni göğsüne daha sağlam bastırdı. Nefesi hâlâ hızlıydı ama sesi sakindi.

Annem koşarak yanımıza geldi. Ellerinden biri koluma, diğeri yüzüme uzandı. Sonra yüzümü avuçlarının arasına alıp ışık arar gibi gözlerime baktı. "Ne oldu sana?" dedi. "Kim korkuttu seni böyle?"

Konuşamadım. Dilim damağıma yapışmıştı. Sadece başımı sallayabildim.

Babaannem yanımıza sokuldu, bastonunu yere vurur gibi adım attı. "Bak hele bana," dedi titrek ama sert bir tonla. "Kim korkutmiş bu kızı?"

Tam o anda Kartal abim sert adımlarla yaklaştı. Gözleri önce bana, sonra Sancak'a kilitlendi. Bakışları soru doluydu ama cevabı zorla alacak kadar keskindi.

"Ne oluyor burada?" dedi. Sesi sakin çıkmıştı ama kendini zor tuttuğu belliydi.

Sancak başını kaldırdı ve abimle göz göze geldi. İkisi de birbirlerine oldukça kızgındı ancak Sancak'ın şu an önceliği belliydi.

"Acil durum butonuna bastı," dedi net bir şekilde. "Ben de vakit kaybetmeden duruşmadan çıkıp geldim."

Sancak'ın açıklamasıyla abimin çenesi gerildi. Tam o anda sokağın başında Volkan abim belirdi. Arabasını Sancak'ınkinin yanına bırakıp dışarı fırladı ve korku dolu gözlerle hızlıca etrafı taradı. Beni Sancak'la görünce rahat bir nefes aldı. Yüzü yumuşadı ama sesi sertti.

"Abiciğim iyi misin?"

Arkasından başka bir araba durdu. Bu kez fren sesi öfke değil, telaş taşıyordu. Sancak'ın annesiyle babası indiler. Annesi beni görür görmez elini ağzına götürdü.

"Ne oldu kızıma?" dedi. "Neden böyle titriyor?"

Peşinlerinden arkadaşlarım koşturarak gelirken bir anda etrafımız dolmuştu. Annem, babaannem, Kartal abim, Volkan abim, Sancak'ın anne babası... hepsi bir çember oluşturmuştu ama ben hâlâ Sancak'ın kollarındaydım.

Kimse itiraz etmedi. Çünkü herkes şu an Sancak sayesinde dağılmadan durduğumu görüyordu.

Volkan abim durduğu yerde bir anlığına nefes aldı. Göğsü korkuyla kalktı indi. Bakışları önce bana kaydı; Sancak'ın kollarında tutunmaya çalışan halime. Sonra Kartal abime döndü. Sesi yükselmedi ancak yükselmediği için daha tehlikeliydi.

Kartal abim, "Tamam bırak," dedi.

Volkan abim, "Kartal," dedi yavaşça. "Onları şu an ayırmayı denersen..." dedikten sonra öne doğru bir adım attı. Ne Sancak'a karşıydı ne de Kartal abime meydan okuyordu. Sadece kız kardeşini düşünen bir adam olarak konuşuyordu. "Karşında beni de bulursun."

Sokakta bir anlık sessizlik oldu. Kartal abimin bakışları öfkeyle Volkan abime kilitlendi. "Ne diyorsun?" dedi kısık bir sesle. "Ben, kız kardeşimden bahsediyorum."

Volkan abim gözünü kırpmadan, "Ben de," dedi. Bakışlarını Sancak'a çevirdi. O ana kadar susan Sancak, ilk kez sesi sertleşerek konuştu.

"Kim olduğunuz umurumda değil, ne söylediğiniz de. Onu şu an benden asla alamazsınız." Kollarını biraz daha sıkılaştırdı. "Sadece Mahira'yı

tutmuyorum, ona bu korkuyu yaşatanı çıplak ellerimle parçalamamak için kendimi meşgul ediyorum."

Kartal abim ellerini yumruk yaparak bir ileri, bir geri yürüdü. "Beni bu noktaya getiren sizsiniz," dedi. "Saklanan, kaçan, gizlenen..."

"Kartal," diye kesti Volkan abim. "Şu haline bak."

Kartal abim istemsizce bana baktı. Gözlerimi kaldırmadım. Kaldıramadım. Sancak'ın göğsüne bastırılmış yüzümden sadece nefesim duyuluyordu.

"Korkudan titriyor," dedi Volkan abim. "Bu ilk defa oluyor."

Kartal abimin yüzü değişti. Durdu, elini cebine sokup tespihini çıkararak sallamaya başladı. Kendime gelmeye çalışarak dilimi bağlayan, yüreğime oturan şoktan kurtulmayı denedim. Bugün başıma geleni ilk defa yaşıyordum. Her ne kadar güçlü durmaya çalışsam da bu kadar etkileneceğim aklıma gelmezdi.

Sancak daha fazla dayanamayarak avucunu yüzüme yasladı ve başımı yukarı doğru kaldırdı. Sabırlı olmak için çenesini sıkarak, "Sana bunu kim yaşattı güzelim?" diye sordu. "Söyle, söyle ki onu yok edeyim."

"Ko-konu ben değilim," diyerek kekeledim. İçime derin bir nefes çekerek başımı kaldırdım ve kalabalığın önünde duran, annesine sarılmış Melis'e ve yanındaki dayısına baktım. "Korumanız gereken kişi ben değilim, Melis."

Ramo biraz ilerideki arkadaşlarımın yanından sıyrılarak, "Ne!" dedi ve sevdiği kıza döndü. Yanına gitmek için adımladı. Yüzü her zaman muziplikle dolan o çocuğun suratı şimdi öfkeyle doluydu.

"Anlamıyorum güzelim," dedi Sancak. "Konu Melis'se sen niye bu haldesin?"

Halil abi öne doğru çıkarak duygudan dağılmış bir halde, "Benim yerime geçelim. Her şeyi anlatacağız," dedi.

Sancak tekrar gözlerime dönüp, onayımı isteyerek baktı. *Beni buradan al götür* desem tek bir saniye bile burada kalmama izin vermezdi. Önüne çıkan herkesten kurtulurdu. İyi olmam için dünyadan vazgeçerdi.

Başımı sallayarak onayladığımda Halil abiye kısaca baktı. "Gidelim."

Ardından kolunu belime sararak tüm yükümü üstlendi.

Kendime gelmek için su içerken Melis'i gözümün önünden bir saniye ayırmıyor, Sancak'ın da dibinden ayrılmıyordum. Bardağın kenarı dudaklarıma değdiği halde yutkunmakta zorlandım.

Yanımda oturan Melis'in elleri dizlerinin üzerinde kenetlenmişti. Parmak uçları bembeyazdı. Elimi ellerinin üzerine koyarak, "İyi misin?" diye fısıldadım.

Başını salladı ama gözleri doluydu. "İyiyim," dediğinde sesi hiç de öyle değildi. "Asıl sen iyi misin?"

"Eh," diyerek omuz silktim. "Her gün yaşadığım bir kaçış türü değildi ama toparladım sayılır."

"Özür dilerim."

"Özür dileme," diyerek başımı iki yana salladım. "Bu konu hakkında özür dileyecek değilsin."

Sancak yanımda her an patlamaya hazır bir bomba gibi dururken konuşmamızı bekleyen iki abim de öylece bizi bekliyordu. Daha kötü olmamamız için beklemeyi seçmişlerdi ancak daha fazla dayanacak güçleri yoktu.

Sevdiğim adam daha fazla dayanamayarak, "Ne oldu, Mahira? Anlat artık," dedi. Sesindeki o bastırılmış sabır, beni daha da gerdi. Bir an Melis'e baktım. Gözleri yerdeydi, kirpiklerine tutunan yaşları saklamaya çalışıyordu. Onun yerine ben konuşmalıydım. Nefesimi toparlayıp başımı kaldırdım.

"Melis'in babası," dedim. Kelimeler ağzımdan zorla dökülüyordu. "Bizi gördü."

Sancak'ın bedeni anında sertleşti. Melis'in okuması için yardım istediğimde hikâyesini anlattığım için konuyu biliyordu. Saçımdaki eli yumruk olurken omzundaki kasların gerildiğini, nefesinin ağırlaştığını hissettim. Volkan abim anlamayarak kaşlarını çattı. Kartal abimse ilk kez hiçbir şey söylemedi.

"O adam şu an nerede?" diye sordu. Sesinde öyle bir soğukluk vardı ki ürperdim. Elimi koluna sarıp gitmemesi için onu durdururken Volkan abim araya daldı.

"Ne demek gördü? Bu ne anlama geliyor?"

Önce Melis'e, sonra annesine baktım. İkisi de korku içinde yan yana oturmuş, tek kelime etmeden susuyordu. Başlarından geçeni anlatmak istiyordum ancak kafede kendi arkadaşlarım, ailem, Sancak'ın ailesi, Onur abi ve ailesi, mahallede sözü geçen kadın ve adamlar vardı. Hepsi büyük bir telaşla koştura koştura gelmişlerdi. Şimdi de merak içinde bekliyorlardı.

Melis için bu kadar yabancı varken anlatmak bana düşmüyordu. Halil abiye bakarak anlatması için bekledim.

Halil abi bakışımı anladığında derin bir nefes aldı. Sandalyede biraz doğrulup ellerini dizlerine koydu. Bununla; konuşmadan önce içinden geçenleri tartıp biçtiğini, kelimeleri seçtiğini anladım. Zordu ama anlatmayı seçmişti ve bence en doğrusuydu. Kötülük, iyi insanlar onlarla savaşmayı seçtiğinde yok olacaktı.

"Kardeşim ve yeğenim yıllardır süren bir şiddetin kurbanları. Benim çok sonradan öğrendiğim bir şiddetin," diyerek anlatmaya devam etti.

Halil abinin her kelimesinden sonra kendimi gittikçe daha kötü hissediyordum. Bir yerlerde hemcinslerimin bunları yaşıyor olması kahrolmama sebep oluyordu.

Ürpermemle Sancak kolunu omzuma atıp bedenimi kendine doğru çekti. Bir elimi beline dolayarak ona sarıldım. Boştaki elimle Melis'e destek olmak için elini tutmaya devam ettim. Bir kadın, bir kadına sahipse her zorluğun üzerinden gelinirdi.

Annemler köşede üzüntüyle birbirlerine bakarlarken, Fatma teyzeyle ayağa kalkıp sandalyelerini Zeynep ablanın yanına çekip destek olmaya gittiler. Bu saatten sonra Melis'in annesinin asla yalnız hissetmesine izin vermeyeceklerdi.

"O adam yıllarca korkuyla susturdu onları. Tehdit etti, sindirdi. *Kimse inanmaz* dedi. *Konuşursan daha beter olur* dedi." Bir an durdu, gözlerini kapattı. "Ve ne yazık ki sustular." Halil abi birkaç saniye bekledikten daha sonra boğazını temizleyip konuşmaya devam etti. Sesi titrekti ama geri adım atmıyordu. "Sayısız uzaklaştırma kararına rağmen yine rahat durmayınca, ikisini yanıma aldım ancak belli ki onları burada da buldu," diye kahrolarak hikâyesini tamamladı.

Halil abinin son cümlesi kafede yankılanıp kaldı. Ortamdaki hava ağırlaştı. Kimse kımıldamıyordu. Herkesin omuzlarına görünmez bir yük çökmüştü. Sancak'ın kolu omzumda biraz daha sıkılaştı. Nabzını hissedebiliyordum. Hızlı, öfkeli, kontrol edilmeye çalışılan bir ritimdi.

Volkan abimin çenesi kilitlenmişti. Gözleri Halil abiden Melis'e, oradan Zeynep ablaya kayıyordu. Kartal abim yumruğunu masaya vurmadan önce tespihini masaya fırlattı. Tek kelime etmiyordu ve bu, onun en tehlikeli haliydi.

Volkan abim sonunda, "Demek," dedi. Sesi kontrollü ama keskin bir tondaydı. "Mahkeme kararları bile yetmedi."

"Yetmedi," diye karşılık verdi Halil abi. "Bazı adamlar için bir kadının yardım çığlığı sadece bir kâğıt."

Sancak yavaşça nefesini verdi. Omzumdaki eli hâlâ oradaydı ama bu kez korumaktan çok, sabit tutan bir ağırlıktı. Delirip ortalığı yakmanın eşiğindeydi. "Peki," dedi. "Bugün ne yaptı?"

Bu soru, Melis'in irkilmesine neden oldu. Elini sıktım. Bu kez başını kaldırdı, gözleri hâlâ doluydu ama içinde bir parça cesaret vardı. "Bizi gördü," dedi kısık bir sesle. "Sadece baktı ama o bakışı tanıyorum."

Bu cümle içimi buz gibi yaptı. Bazı bakışlar tehditti, kelimeye ihtiyaç duymazdı.

Melis'in annesi titreyen bir sesle konuştu. "Peşimizden geleceğini düşünmemiştik ama bu sabah telefonum çaldı. Numara gizliydi." Yutkundu. Dayanamayıp açtığı çekingen ifadesinden belliydi. "Hiçbir şey söylemedi. Sadece nefesini duydum."

Kafede bir uğultu yükseldi. Kadınlar öfkeyle başlarını sallarken erkeklerin yüzleri sertleşti. Fatma teyze öne çıktı. "Bundan sonra yalnız değilsiniz," dedi net bir sesle. "Kızıltepe Mahallesi'nde kimse korkusuyla baş başa bırakılmaz."

Annem, Melis'in annesinin omzuna elini koydu. "Kapımız da kalbimiz de açık," dedi. "Gerekirse sabaha kadar yanındayız."

Yanımda son derece öfkeli duran Sancak'a başımı kaldırdım. Ela gözlerinin içine güvende olduğumu söylemek istercesine baktım. Hatta gülümsedim ama rahatlamadı. Aksine, yüzündeki ifade daha da kararda. Kolunu belimden çekmedi ama bedenini hafifçe öne eğdi. Gözleri teskinimi görmüyordu, daha çok beni buraya sürükleyen karanlığa bakıyordu.

"Peki," dedi. Sesi buz gibi bir sakinlikteydi. Öfkesinin fırtınası donduruyordu. "Nasıl kurtuldunuz?"

Sancak'ın sorusuyla kendi arasında konuşan herkes sustu. O soru havada asılı kaldı, merakla harmanlandı. Aradan birkaç saniye geçse de Sancak cevaplamam için zorlamadı. Bir yanının açıklama yapmamı istemediğini biliyordum çünkü nasıl kurtulduğumuzdan çok, ya kurtulmasalardı diye düşünüyordu. Sevdiğim adamın bakışından, ona koştuğumda beni sarmasından anlıyordum. İçindeki kaybetme korkusuyla savaşıyordu.

"Kaçtık," dedim. "Gördüğümüz an koşmaya başladık." Sesimle birlikte Melis tekrar irkildi. Annesinin eli omzuna gittiği an başını kaldırıp bana baktı. Konuşmak, merak ettiği o sorunun cevabını öğrenmek istiyordu, biliyordum. Ama sesi çıkmadı. Gözleri doldu, dudakları titredi.

Melis'in yerine konuşmayı devralarak devam ettim. Ayrıldığımız, babasının dikkatini üzerime çektiğim anı anlatırken annemin keskin nefes alış sesini duydum. İki abim de birbirlerine bakarken Sancak yanımda kaskatı

kesildi. Zorlukla yutkundu. Gözlerimin içine onu öldürüyormuşum gibi baktı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. Yalvararak omuzlarımı düşürdüm. "Sana verdiğim sözü tutup başımı belaya sokmamam gerekiyordu ama dayanamadım. Öylece duramazdım."

Bekledim. Sancak tek bir kelime etsin diye bekledim ama konuşmadı. Gözlerimin içine kalbini yerinden sökmüşüm gibi bakmaya devam ediyordu. Öyle bir çaresizliğin içindeydi ki ne bana kızabiliyor ne de kabullenebiliyordu. Öylece yüzüme bakıyor; duyduklarını duymamak, yaşadığım anı yaşamamış olmamı istiyordu. *Tam da dediği gibi onu mahvediyordum.*

Sessizliğin içinde, "Devam et, Mahira," diye Volkan abim sesini yükseltti. Diğerleri devamını sormaya cesaret edememişlerdi belli ki.

"Sonra bir kızla çarpıştım. Arkasını dönüp bana baktığında tek bir bakışıyla yardıma ihtiyacım olduğunu anladı. Sormadı. Tereddüt etmedi. Ardından sanki o bakış çağırmış gibi iki kız daha yanımıza geldi. Beni tanımıyorlardı. Birbirlerini de. Ama bir kadının başka bir kadına yurt olması gerektiğini biliyorlardı. Önüme set oldular. Bana kaçmam için zaman kazandırdılar." Hayatımın hiçbir anında kendimi bu kadar güvende, bu kadar güçlü hissetmemiştim.

Kafenin içindeki uğultu kulaklarımda boğuk bir gürültüye dönüşmüştü. Herkesin gözü bizdeydi ama kimse gerçekten konuşmaya cesaret edemiyordu. Annemin sesi o sessizliği deldi.

"Acaba kimdiler?" diye sordu bayılacakmış gibi sandalyenin kenarına tutunarak.

"Kim olduklarını bilmiyorum ama isimleri artık zihnimde," dedim. Ve o isimleri ne zaman ne de birisi unutturabilirdi.

Sancak artık dayanamadı. Omzumdaki kolunu yavaşça çekti. Temasının kopuşuyla göğüskafesimi yerinden sökerken yerinde doğruldu. Bedenim anında soğukta kalmışım gibi ürperdi. Ayağa kalktı. Yüzünde bastırılmaya çalışılmış bir öfke, gözlerinde ise saklanamayan bir korku vardı. Tek kelime etmeden, kimseye bakmadan kafeden çıkmaya yöneldi.

Yeniden gidişini izleyemedim. Gidişinin bıraktığı o ölüm sessizliğine katlanamazdım.

Yerimden fırladım. Kimsenin *dur* demesine, bir saniye bile kaybetmeme neden olmasına izin vermeden arkasından koştum. Kafenin kapısını aceleyle açtım. Kendimi dışarı attığımda kapıyı kapatıp kapatmadığımı bile fark etmedim. Tek bildiğim, Sancak'ın uzaklaşan sırtıydı.

Ara sokaklardan birine girdiğinde daha fazla uzaklaşmadan arkasından bağırdım. Bu sokak, ilk kez dudaklarımızın birbirine değdiği yerdi.

"Sancak!"

Sesim taş duvarlarda yankılandı. O an, sanki gökyüzü de içimdeki fırtınayı hissetmiş gibi bir damla düştü yanağıma. Ardından bir damla daha. Yağmur muydu, yoksa ben mi ağlıyordum ayırt edemedim.

Sancak durdu ama dönmedi. Başka bir soğukluk yanağıma çarparken kirpiğime konan kar tanesine baktım. *Önce yağmur şimdi kar, söylesene kader biz ne zaman baharı göreceğiz? Ne zaman bize de yaz gelecek?*

Sancak sırtı bana dönük halde, "Git, Mahira," dedi.

"Gitmeyeceğim!" diye karşı çıktım.

"Ne olur git." Sesi çaresizdi ve ben, onu böyle görmekten nefret ediyordum. Sevdiğim adamı bu hale getiren olmaktansa daha çok nefret ediyordum. Başını iki yana salladı ve bana bakmadan tekrar konuştu. "Git ki kalbini kıracak bir cümle söylemeyeyim."

Onun gibi başımı iki yana sallayarak öne doğru titrek bir adım attım. İnat dolu sesimle, "Kalbimi kırsan da gitmeyeceğimi biliyorsun," dedim. Nasıl gidebilirdim ki?

Sancak Kızıltepe'den nasıl gidilirdi ki?

Sertçe çıkışarak, "Bunu yapma işte!" diye bağırdı. Sevdiği kadına sırtını daha fazla dönmeye dayanamayarak bana doğru baktı. İçlerinde ölmek istediğim elaları gözlerimle buluştuğunda tuttuğum nefesimi titrek bir halde bıraktım. Yüzündeki ifadeyi hayatım boyunca unutamayacaktım. Öfke vardı evet ama korku çok daha fazlaydı.

"Yine kendini tehlikeye attın!" Elini yumruk yaptı. Bir yerden sinirini çıkartmak istiyormuşçasına bakarak diğer elini saçından geçirdi. Ardından yüzüme uzun uzun baktı. Her mimiğimi ezberlemeye çalışırken kahrolmuş halde, "Bana söz vermiştin," dedi.

Çaresizce, "Ne yapsaydım ya?" dedim. Sesim titredi. "Melis'in, babasının elinde zarar göreceğini bile bile ne yapmamı bekliyordun?"

Öne doğru öfkeyle adımlayıp dişlerinin arasından, "Yardım isteseydin. Saklansaydın. Beni bulmanın bir yolunu bulsaydın!" dedi.

Bir adım daha ona yaklaşarak, "Ama bunlar ben değilim ki," dedim. "Çaresizlik içindeyken birinin onu kurtarmasını bekleyen, çözümü başkasında arayan biri değilim." Omuz silkerek daha yumuşak bir tonda Sancak'ı sakinleştirmeye çalıştım. "İlk zorlukta teslim olmayacağımı, kendi çıkışımı arayacağımı biliyorsun. Çünkü her zaman kendi ayaklarımın üzerinde

duracağım, gerekirse o zaman yardım isteyeceğim." Yüreğimi paramparça eden bakışlarını gördüğümde başımı yana yatırıp, "Yapma," diye yalvardım. Ellerimi önümde birleştirip bir adım daha attım. "Ben hep bu Mahira'ydım, Sancak. Yardıma ihtiyacı olana her zaman koşan, kendini hiç düşünmeyen Mahira. Arkadaşlarıyla her zorluğu tek başına alt edebileceğini düşünen..." Elimi kalbimin üzerine koyarak, "Bu Mahira'ya âşık olmamış mıydın? Beni böyle sevmemiş miydin?" diye sordum. "Şimdi ne değişti?"

Bir an sustu. Gözleri gözlerime kilitlendi.

Anlamamı ister gibi tane tane, "Senin için dünyayı karşıma alacağımı biliyorsun, Mahira," dedi tok bir sesle. "Ama seninle savaşamam." Tüm dünyam sarsılırken altında kalmak üzereydim. "Sevdiğim kadının değişmesini istemiyorum ama biraz da kendini korusun istiyorum. Bir saniye dursun ve kendisine ne olacağını düşünsün." Sözleriyle birlikte yanağımdan akıp giden gözyaşına onu öldürüyormuşum gibi baktı. Dayanamayarak, "Yapma bunu bana, Mahira," dediğinde sesi kırıldı. Her parçası sadece onu değil, ikimizi birden kesti.

Kaşlarını çatıp kendini göstererek sertçe, "Seni kaybedersem ne halde olacağımı hiç düşündün mü?" diye soru sormaktan çok suçladı.

Konuşmadım. *Konuşamadım.*

"Sensiz beni hiç düşündün mü!" diye haykırdı.

Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçarken sonunda, "Özür dilerim..." demeyi başardım. Kelimelerim dudaklarımdan kabullenilmiş bir suç gibi döküldü.

Sancak cümlemi, "Dileme, Mahvedenim," diye kesti. Çenemin altından tutarak başımı yukarı doğru kaldırdı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Teni tenime temas ettiği anda, bedenimi saran elektrikle parmaklarım yukarı doğru çıkarak ensesini buldu. Sancak belimden tutup yukarı doğru kalkmam için desteklerken parmak uçlarımda durdum.

Bir inleme dudaklarımdan kaçarken Sancak başımı geriye doğru yasladı ve öpüşmemizi derinleştirdi. Dili dudaklarımın arasından kayarak dilimle buluştuğunda boğazının gerisinden kaba bir ses çıktı. Diğer elini de belime koyarak beni kendine doğru iyice yasladı. Bedenim bedenine doğru ihtiyaçla sürtünürken diğer elimi de saçlarının arasına soktum.

Onunla olduğum her an yeniden yaşıyormuşum gibi hissediyordum, özellikle de beni böyle tutkuyla öptüğünde.

Kar taneleri omuzlarımıza konarken, sıcaklığına daha fazla ihtiyaç duyarak göğsüne yaslandım. Sancak geriye doğru çekilerek belimdeki ellerinden

birini yanağıma yasladı. Yoğun ela bakışları yüzümün her milimetresinde gezindi.

"Böyle biri olduğun, doğru olanı yaptığın için özür dileme." Derin bir nefes aldığında sanki ciğerlerine dolan korkuyu söküp atmaya çalışıyordu. Yavaşça bedenimi yere bıraktı. Kollarımı omzundan çekerken kafam karışmış bir şekilde kalakaldım. O geriye doğru adımladığında otomatik olarak ona doğru adımladım ama elini havaya kaldırıp, "Sadece bana sindirmem için zaman ver," diyerek geriye doğru tekrar adımlarken gözlerini kapattı. "Dünyamı saniyeler içinde korkuyla tepetaklak ettiğin acil durum çağrısını gördükten sonra duruşmadan fırlayıp buraya nasıl geldiğimi anlamam için zaman ver. Çünkü o mesajı aldığım andan sonrası bende yok."

Bir adım geriledi, eli saçlarına gitti. "Ben ömrümde bu kadar korkmadım, Mahira," dedi kısık bir sesle. "Hiç bu kadar çaresiz hissetmedim."

Acısı göğsüme inip tüm hücrelerime yerleşirken nefes alamadım. Yerimde durmaya, her geçen saniye benden adım adım uzaklaşmasına daha fazla katlanamadım. Sancak'a doğru güçlü ve aceleci adımlarla koşturdum. Tam karşısına geçip, izin istemeden kollarımı beline doladım ve başımı göğsüne yasladım.

İlk anda dondu. Birkaç saniye durdu, direnmeye çalıştı ama sonra dayanamayarak kollarını etrafıma kapatıp beni sıcaklığına sardı. Bedenimin tamamını kendine çekip yasladı. Sanki bırakırsa gerçekten kaybedecekmiş gibiydi.

Dudaklarını başımın tepesine bastırdı. Kokumu içine çekti.

Tok ve yoğun sesiyle, "Sana hâlâ kızgınım, Mahira'm," dedi. "Beni bu kadar korkuttuğun için..." Bir an sustu. Hatta devam etmeyecek zannettim ama yine o sevdiğim adam oldu. "Yine de seni seviyorum." Beni biraz daha sıktı. "Bana öl de ölürüm," dedi titreyerek. "Ama beni böyle korkutma, ne olursun."

Onu bu şekilde korkuttuğum için kahroluyordum ancak hayat denen oyunda başımıza ne geleceğini kestiremiyorduk. Benim yaşadıklarımın benzeri başına gelseydi aklımı kaçırırdım. Onsuz adım bile atamazdım.

Kollarının arasından ayrıldığımda bu kez yalnızca soğuk değil, izleniyor olma hissi de çöktü omuzlarıma. Sancak'ın bakışı bir anlığına yüzümden kaydı. Omzumun üzerinden sokağın başına doğru baktı. O bakış çok kısaydı ama içinden geçenleri biliyordum. Bir şeyi ya da birini fark etmişti.

Yeniden bana döndüğünde yüzü sertleşmişti. Az önceki kırılganlık, yerini kontrollü bir mesafeye bırakmıştı. Bu değişimi ben de hissettim.

Kısık bir sesle istemeyerek, "Ayrılığa devam edecek miyiz?" diye sordum.

Gözleri bu kez benim değil, arkamdan gelen gölgelerin içindeydi. "Evet," dedi. Net. Kesin. Fazlası olmadan.

O tek kelime, kalbime saplanan bir hançerden fazlasıydı. Yaram hâlâ tazeydi, hâlâ acıtıyordu. Sırtlamam gereken bu ayrılık da omuzlarıma binmişti ve artık gücümün kaldığına inanmıyordum.

Kabul ederek başımı salladım. Hiçbir şey söylemeden geriye çekilerek arkamı döndüm. Kollarımı etrafıma sararak köşede bizi izleyen Kartal abime doğru ilerledim.

Kalbim hâlâ Sancak'ın yanındaydı ama adımlarım gitmesi gereken yere gidiyordu. Abim bir elini cebinden çıkararak hiç beklemediğim bir hamle yaptı ve kolunu omzuma sardı. Bedenimi kendine doğru çekerek sıkıca sarıldı.

"Çok korkuttun beni kardeşim," diye mırıldanarak başımın tepesini öptü. Şaşkınlığım giderek arttı. Onun sevgisini bildiğim halde, bu kadar açık gösterdiğine ilk kez tanık oluyordum. Sevdiğini içinde taşıyıp dışarı vurmakta zorlanan bu adam, sandığımdan çok daha yalnızdı. Anladım ki bazen güçlü görünenlerin de birinin şefkatine ihtiyacı oluyordu.

Kollarımı beline sararken dolan gözlerimi saklamak ister gibi alnımı göğsüne yasladım. "Biliyorum," diye fısıldadım.

Kollarını biraz daha sıktı. "Kendine dikkat et," dedi. Geri çekilmeden önce boğazına oturan yumruyu neredeyse hissedebileceğim bir ağırlıkla ekledi. "Bizim için... onun için." Sonra yavaşça benden uzaklaştı.

Başımı kaldırıp yüzüne bakmak istediğimde kara bakışlarını kaçırdı. Ellerini ceplerine soktu, boğazını temizledi. "Hadi içeri geçelim," dedi. "Bundan sonra ne yapacağımızı planlayacağız." Ardından sesini yükseltti. "Tüm mahalle olarak karar vereceğiz."

Bu sözlerin Sancak'a da gittiğini ikimiz de biliyorduk.

Kabullenerek başımı salladım. "Tamam."

Abim arkasını dönüp Halil abinin mekânına doğru yürüdüğünde, omzumun üzerinden bizi izleyen Sancak'a baktım. Umutla derin bir nefes aldım, omuzlarımı hafifçe indirip kaldırdım ve önüme dönerek abimin peşine takıldım.

Sancak'ın geleceğini biliyordum. *Hep gelirdi.*

11. BÖLÜM

O gece eve döndüğümüzde kimse yüksek sesle konuşmadı. Kapı annem tarafından yavaşça açıldı, ayakkabılar kapının önünde sessizce çıkarıldı ve ışıklar tek tek yakıldı. Hepimiz aynı düşüncelerin ve korkunun esiriydik. Tetikte olmamız gerektiğinin farkındaydık ve bu hiç de iyi gelmiyordu.

Yas yerimizi bilircesine yavaşça mutfağa geçmiş masanın etrafına, kendi yerlerimize yerleşmiştik. Annem demliği eline alarak ocağa çay koymuştu ancak kimsenin içecek hali yoktu. Maksat, kendimize evde olduğumuzu hissettirmekti. Babaannem dua eder gibi ellerini dizlerinin üzerinde birleştirmişti. Abilerimse kısa cümlelerle konuşup Halil abinin mekânında alınan kararların üzerinden geçiyorlardı.

Kartal abim ve dolmuştaki arkadaşları mahallenin güvenliği için seferlerini düzenlemişti. Gerekirse boşta olan, müşteri almadan mahalleyi kolaçan edecekti. Esnaflar her gelen yabancıya dikkat edecek, özellikle Melis'in babasına bakar olacaklardı. Bu konuda Volkan abime mutlaka rapor vereceklerdi.

Sancak'sa konuyla bizzat alakadar olacak, Melis ve annesinin avukatı olarak uzaklaştırma kararından daha fazlası için mücadele edecekti. Melis'in annesi Zeynep abla suç duyurusunda bulunacak, gördüğü şiddet için şikâyetçi olurken aynı zamanda boşanma davasını da açacaktı. Bu arada annemler de asla yalnız bırakmayıp ona destek olacaklardı. Arkadaşlarım ve ben de aynı şekilde Melis'in yanından ayrılmamaya karar vermiştik. Süreç biraz yorucu olacaktı ancak biz mahallece birlik olduktan sonra üzerinden gelemeyeceğimiz hiçbir sorun olamazdı.

Sandalyemde daha fazla duramayıp izin isteyerek odama geçmiştim. Telefonuma bakmadan, üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp pijamaları giyer giymez uyumuştum.

Bu sabahsa pencereden sızan solgun ışıkla uyanırken biraz garip hissediyordum. Her zamankinden daha farklı, kafam daha karmakarışıktı. Bir yanım ümit doluyken, bir yanım karalar bağlıyordu. Göğsümün içinde iki ayrı duygu birbirine çarpa çarpa dolaşıyor, hangisine tutunacağımı bilemiyordum.

Abimin dün Sancak'ı davet etmesi bana ümit olmuştu. Yüksek sesle söylenmemiş, adını koymadığımız ama hepimizin bildiği o mesafeye rağmen onu çağırmıştı. Bu, her şeyin tamamen kopmadığının sessiz bir kanıtıydı benim için. Belki hâlâ aynı yerde durmuyorduk fakat aynı yöne bakıyorduk.

Yatağın içinde birkaç saniye daha kalıp tavana baktım. Ev, geceden kalma bir ağırlığı hâlâ üzerinde taşıyordu. Sanki duvarlar bile temkinliydi. Normalde uyanmam için bağıran annemin, banyo için tartışan abilerimin ya da sessiz olmaları için kafalarına baston indireceğini söyleyerek tehdit eden babaannemin sesi yoktu. Derin bir nefes alıp kalktım.

Üzerimi değiştirmeden pijamalarımla aşağıya inmeye karar verdim. Üniversitenin güz dönemini an itibariyle bitirmiştik ve kısa zaman içinde bahar dönemine adım atacaktık. Bu da kafamı toplamam için bana bir ya da iki hafta veriyordu.

Merdivenlerden inerken evin sessizliği kulaklarımı doldurdu. Ne televizyon sesi vardı ne de sabah telaşı. Cıvıl cıvıl evimizin üzerine resmen karabulutlar yerleşmişti. Sanki babamın öldüğü o döneme geri dönüyorduk.

Son basamaktan inip kollarımı göğsümde topladım. Mutfağa girdiğimde hepsi masadaydı. Annem, önündeki çay bardağını tutmuştu ama bir yudum bile almak için hareketlenmiyordu. Babaannem tespihini ağır ağır çekiyor, dudakları neredeyse fark edilmeyecek bir dua mırıldanıyordu. Kartal abim sandalyeye yaslanmış, bakışlarını masanın bir noktasına sabitlemişti. Volkan abimse her zamanki gibi dik oturuyordu ama yüzündeki gerginlik saklanacak gibi değildi.

"Günaydın," dedim sessizce. Yüksek sesle konuşmaya bir an cesaret edemedim.

Annem başını kaldırıp bana baktı. "Günaydın kızım," dediğinde sesi yumuşaktı ama içinde bir hüzün vardı.

Sandalyemi çekip oturdum. Masada herkes vardı ama kimse tam anlamıyla orada değildi. Çatal kaşık sesleri bile isteksizdi. Acaba bir haftaya yayılmış kederimde tüm ailem böyle miydi? Dışarıdan böyle mi duruyordum?

Tabağıma birkaç parça kahvaltılık koyarak yavaş yavaş yemeye başladım. Bir süre sonra da Volkan abim dayanamayarak bardağını masaya bıraktı. Çıkan ses, odadaki sessizliği ikiye böldü.

"Böyle olmayacak," dedi. Gözleri tek tek hepimizi gezdi. "Herkesin üstünde kara bir bulut var. Dün yaşananlar kolay değil ama bu şekilde oturup beklemek de çözüm değil."

Kartal abim kaşlarını çattı. "Ne yapalım yani?" dedi.

"Kafa dağıtalım," diye devam etti Volkan abim. "Hep birlikte. Arkadaşları da toplayalım. Biraz gülmeye, bağırmaya ihtiyacımız var. Mahira zaten bütün hafta hayaletleri oynayarak evimize musallat oldu."

Gözlerimi kısarak başımı iki yana salladım. "Çok komik," diyerek çatalımı tabağıma sürttüm. Metalin çıkardığı ses sinirimi ele veriyordu. "Şurada acı çekiyoruz. Bari bununla dalga geçmeyin!" Daha sonra ekmeğimi bölüp ağzıma attım. Ardından çiğnerken, "Çektirenler utanır mı? Hiç sanmam," diye homurdanarak ekledim.

Volkan abim sözümü anlayıp, "Yok be güzelim," diyerek göz kırptı ve Kartal abime yandan bir bakış attı. "Bazıları da Ruh Emici* olarak evimize dadandı."

Zerre üzerine alınmayan Kartal abimse kahvaltısına devam etti. Çayını höpürdeterek içerken, "Emmek memmek bize ters," dedi. "Tövbe tövbe."

Volkan abimse şaşkınlıkla kardeşine baktı. Başını öne eğip bir şakağına başparmağını, diğer şakağına işaretparmağını yasladı. "Bugün de birinin cahilliğine utandım." Sesi çileden çıkmakla kahkahasını tutmak arasında gidip geliyordu.

İstemsizce nefes verdiğimde içimdeki ağırlık yerinden kıpırdadı. Tam geçmemişti ama en azından biraz yer açılmıştı.

Daha sonra kafasını kaldırıp, kahvaltısını yapmaya devam eden Kartal abime bakarak, "Neyse," dedi. Sesi bu kez şakasızdı. "Dediğim gibi dün yaşananlar kolay değil, farkındayım. Ama burada oturup, her ihtimali kafamızda büyüterek beklemek de çözüm değil."

Kartal abim kaşlarını çattı. "Ee?" dedi. Çatalını bırakıp elini salladı. "Onu anladık da ne yapacağız?"

---

* Harry Potter evreninde geçen, insanların mutluluğundan beslenip yanlarındaki herkeste depresyon ve umutsuzluk duyguları uyandıran, aynı zamanda insanların ruhunu emerek onları boş kabuklara dönüştüren kötücül varlıklardır.

Volkan abim bıyık altından gülerek, "Korku evine gideceğiz," dedi. Kartal abimin korku filmlerinden ve onlarla bağlantılı her türlü şeyden delicesine korktuğunu ve nefret ettiğini biliyordu.

Çatal elimde asılı kaldı. Şaşkın şaşkın bakarak, "Şaka yapıyorsun," dedim. *İlahi adalet o kadar çabuk geldi mi ya?*

Volkan abim göz kırpar gibi yaptı. "Yok," dedi gayet sakin bir tonla. "Gayet ciddiyim."

Kartal abimin yüzü bir anlığına dondu. Ardından sandalyesinde doğrulup Volkan abime baktı. "Saçmalama," dedi. "Daha dün neler yaşandı. Milletin siniri, korkusu tepesindeyken-"

"Tam da bu yüzden," diye sözünü kesti Volkan abim. Bardağını eline alıp bir yudum çay içti. "Korkarak yaşanmaz, Kartal. Hele evde korkuyu sessiz sessiz büyütüp, deliye dönerek hiç yaşanmaz. Bir adam yüzünden de hayat zindan edilmez. Bağrılacaksa da bilerek bağrılsın."

Kartal abim gözlerini devirdi. Tespihini masaya vurdu. "Ben bağırmam!"

Volkan abim kaşlarını kaldırdı. Gülmemek için zor durarak, "Sen bağırmazsın," dedi. "Ama yüzün bembeyaz olur." Daha sonra bana dönüp göz kırptı. "O da bize yeter."

Kahkaha atmakla, atmamayı aynı anda düşündüm. Dudaklarımın kenarı kıpırdadı ama kendimi tutarak dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim.

Bilerek gıcık olacağı el hareketlerimi yapıp, "Bence Kartal abim için travmatik olabilir," dedim masumca. "Hani... çocukluğunda izlediği o filmden sonra..."

"Mahira," diye dişlerinin arasından uyardı Kartal abim.

Volkan abim keyifle araya girdi. Tek kaşını kaldırıp karizmatik sırıtmasıyla, "Hangisi?" diye sordu. "Cinli olan mı, aynalı olan mı, yoksa sadece müziğiyle bile kalp krizi geçirten mi?"

"Yeter!" diye çıkıştı Kartal abim. "Ben gelmiyorum."

Volkan abim omuz silkti. Uzanarak peynir tabağını aldı. "Zaten zorla götüren yok," dedi. Sonra gayet rahat bir sesle ekledi. "Korkuyorsan gelmezsin kardeşim. Zaten niye kötü olacağın bir aktiviteye seni çağıralım?"

Kartal abimin tüm modu kaçarken Volkan abime sert sert baktı ama cevabını yutkunarak tuttu. Çünkü korktuğunu asla söylemezdi. Karizmasını kendi elleriyle çizecek değildi.

"İki tane ne idiği belirsiz adamdan korkacak değiliz."

"Ne öyleyse?" diye sordu Volkan abim.

"Elimden bir kaza çıkar maazallah, ondan korkuyorum."

"Çıkmaz, çıkmaz kardeşim."

Kavgalarına karışmayıp sessizce tabağımdakileri çevirmeye başladım. İçimde hâlâ geçmeyen bir tedirginlik vardı ama Volkan abimin söylediği şeyin doğru olduğunu da inkâr edemiyordum. Dün olanları düşünmek, o adam her an kapıya dayanacakmış gibi yaşamak benlik değildi. Bu beni yavaş yavaş tüketirdi.

Derin bir nefes alıp, "Peki kimler gelecek?" diye sordum.

Volkan abim yeniden bana döndü. "Arkadaşlarını da çağır," dedi. "Ne kadar kalabalık olursak o kadar iyi. Hem birbirinize göz kulak da olursunuz."

"Yani..." diyerek tabağımdakilerle oynamayı bıraktım. Yerimde dikleştim. "Berkay, Ela, Nur, Ramo, Melis..." dedim. Bir an durdum ve sonra asıl söylemek istediğim ismi söyledim. "Sancak."

"Bir saniye," diyen Kartal abim sandalyesini gıcırdatarak ayağa kalktı. Ellerini masaya koydu. "Berkay derken," dedi şüpheyle. "Şu senin okuldan arkadaşın olan Berkay mı?"

"Evet abi," dedim sakince. "O Berkay."

Kartal abim iki kaşını havaya kaldırarak başını iki yana salladı. "Gelmesin."

"Sen şimdi Sancak'a değil de Berkay'a mı takıldın?" diye sordu Volkan abim. Olayın başka yerden çıkmasını bekliyordu ama akıllı bir adam olduğundan, Berkay olayından parçaları ışık hızıyla birleştirebiliyordu.

Kartal abim homurdanarak cevap vermemeyi seçti.

Elime geçen fırsatı kullanmak için fazla masum ve yapmacık halde, "Neden ki?" diye sordum. Gayet de nedenini biliyordum. En son dolmuşta Berkay'ın tavırlarından abim az çok anlamış, çocuğu araçtan atmıştı. Tabii bir de *asla bu çocuğu getirme* sözü vardı. Zavallı arkadaşımın kalbini fena kırmıştı. Abimin dolmuşunu görür görmez, arkasını dönüp koşarak uzaklaşıyordu. Bu travmayı zor atlatırdı.

Tabii daha zor travmayı başkasına yaşatmayacak olmasaydım... *Sen bittin, Kartal Ayazkan!*

"Öyle işte," dedi Kartal abim. Gömleğinin yakasını düzeltti. "Tipini sevmiyorum."

Volkan abim başını salladı. "Anladım," dedi. Sonra kaşlarını kaldırıp kinayeyle ekledi. "Demek tip meselesi."

Net bir şekilde Kartal abim, "Evet," dedi.

"Hımm," diye mırıldandı Volkan abim.

"Ne *hımm* lan!" Elini havada sallayarak garip triplere girmeye başladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Garip işte kardeşim," diyerek omuzlarını kaldırıp indirdi Volkan abim. "Normalde tipi umursamazsın, böyle korku ögelerinden de korkmazsın."

"Ben korkmam," diye tersledi Kartal abim. "Tedbirliyim."

Volkan abim sırıtıp, "Tabii tabii," dedi. "Korku evine girerken de tedbirli olacaksın o zaman."

"Ben korku evine girmiyorum," dedi hızlıca.

"O zaman daha iyi," diye atladı Volkan abim. "Herkes girdiğinde sen dışarıda beklersin. Herkes mutlu ve güvende olur." Daha sonra bilerek ekledi. "Bizi korursun. Böylece maazallah biri Kartal korktu diye düşünmez, sağda solda da konuşmaz."

Kartal abimin yüzü bir anlığına dondu. "Şimdi," dedi.

Volkan abim omuz silkerek, "Yani," dedi.

Daha fazla dayanamayıp güldüm. Meseleye acil dahil olmam gerekiyordu. "Abi," dedim. "Sadece eğleneceğiz. Hayalet çıkacak, garip kostümlü kişileri görüp çığlık atıp koşacağız. Başka bir şey olmayacak."

Kartal abim bana baktı. Gözlerini kıstı, daha sonra Volkan abime döndü. "Dış tehlikelere karşı herkes gözümün önünde olsun," dedi sonunda. Ardından artık ne düşündüyse başını salladı. "Herkes."

Volkan abim hemen atladı. "Aa, bak bu iyi," dedi. "Korumamız olursun, böylece mahallenin ağır abisi olarak korku evinde nöbet tutarsın. Bizi dış güçlerden korursun."

"Kapa çeneni," dedi Kartal abim ama sesi eskisi kadar sert değildi.

Volkan abim kahkahayı patlattı. "Tamam, tamam," dedi. "Karar verildi o zaman. Korku evine gidiyoruz. Kim korkarsa akşam yemeğini ısmarlar."

Kartal abim yine, "Ben korkmam," dedi. Artık bizi mi inandırmaya çalışıyordu, yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyordu bilmiyordum.

"Not alıyorum," dedi Volkan abim. "İlk çığlığı atan sen olacaksın!"

Çay bardağımı elime alırken içimdeki ağırlığın biraz daha hafiflediğini hissettim. Belki her şey düzelmiyordu ama bir yolunu bulacaktık.

Odamda üzerime bir hırka geçirirken içimde tuhaf bir heyecan kabardı. Dün gece boğazıma oturan ağırlık hâlâ oradaydı ama artık nefes almama

engel olmuyordu. Sanki biri camı aralamış, göğsümün üzerindeki ağırlığı almıştı. Yerineyse bir ümit kondurmuştu.

Günlerdir korkarak baktığım telefonumu, sonunda karnıma ağrılar girmeden elime alarak gruba girdim. Bu bir haftadır onları görmezden gelmiş, aramalarına cevap vermeyip mesajlarına tek tük dönmüştüm. İsteyerek olmamıştı ama aramıza mesafe girmesine izin vermiştim.

Çekinerek dudağımı ısırıp ekrana baktım. Bir hafta sonra adamakıllı nasıl bir mesaj atmam gerektiğinden emin değildim.

Biraz durdum ama çok düşünmeme izin vermeden, kendim olmayı seçerek direkt mesaj attım.

Mahira: Bugün korku evine gidiyoruz.

Mesajımın üzerine aynı samimiyetle cevaplar gelmeye başladı. Çünkü gerçek arkadaşlık, zaman ve mesafe tanımazdı.

Nur: Ne?

Ela: Şaka yapıyorsun?

Melis: Mahira... emin misin?

İçime bir rahatlama çökerken gülümsedim.

Mahira: Eminim. Biraz bağırmaya,
biraz da kafamızı dağıtmaya ihtiyacımız var.

Nur anında cevapladı.

Nur: Ölüme gidiyoruz dedin de gelmedim mi? Varım!

Ela: Eh, bensiz olamaz.

Mahira: Öyle korkarak,
saklanarak yaşamayacağız.

Mesajı attıktan sonra ekrana baktım. Burada önemli olan Melis'in cevabıydı. Gitmeyelim derse saygı duyacaktım.

Melis: Haklısın, geliyorum!

Nur: Kartal denen o adam da geliyor mu?

Mahira: Geliyor, geliyor.

Nur: İşte bu bel Bittin oğlum sen.

Göğsümün ortasına bir sıcaklık yayılırken odamda kendi kendime kahkaha attım. Elbet toparlanmanın bir yolunu bulacaktık.

Arabanın arka koltuğuna oturduğumda camdan dışarı baktım. Hava artık kışı kabullenmişti. Kar tam anlamıyla yağacak ve belki birkaç gün sonra tutacaktı. Kardan adam yapacak, belki de sevdiğim adamın adının yazılı olduğu kalbi çizecektim.

Volkan abim direksiyon başına geçerek kapıyı kapattığında, hemen peşinden Kartal abim de gelerek ön yolcu koltuğuna oturdu. Kızlar Fero'nun arabasıyla geleceklerdi. Sancak'sa... inşallah gelecekti. Arka koltukta kemerimi takarken Kartal abimin aynadan bana baktığını fark ettim.

"Korkarım dersen gitmeyiz," dedi.

Şaşkınlıkla, "Ne?" diye sordum.

Volkan abim kahkaha attı. "Bak sen. Konuşuyorsun, Kartal," dedi. "Daha korku evine gitmeden triplere de girmeye başladın."

Kartal abim homurdandı. "Ben trip atmıyorum. Ortam analizi yapıyorum."

"Analiz mi?" dedim gülerek. "Abi korku evi bu."

"Ben korkmam da," dedi aynı sözleri takılı plak gibi söyleyerek. "Mantıksız şeyleri sevmem."

Volkan abim sinyal verip dönerken sırıttı. "O zaman kötü haber. İçeride mantık yok."

Kartal abim arkasına yaslandı. "Ben girmesem olur mu?" dedi ciddi ciddi.

Anında, "Olmaz," dedi Volkan abim. "Gözüm arkada kalır."

Abilerimin birbirlerine laf atmasını izlerken telefonum cebimde titredi. Hemen elime alıp ekrana baktığımda kızlardan gelen mesajları gördüm.

Nur: Yoldayız. Gidene kadar ne olur
ne olmaz diye dua edin.

Ela: Bu iyice kafayı yedi, Mahira.

Nur: Ben çantaya su, şeker,
kalp ilacı koydum.

Mahira: Ne?

Nur: Hımm, siz bunları kendim için
aldım zannettiniz. Ama yanıldınız!
Kartal'a aldım. İhtiyacı olacak.

Mesajının sonunda bir sürü komik ifade vardı. Başımı kaldırarak Nur'un planlarından habersiz olan abime baktım. Kendimi tutamayarak gülüp cama döndüm. İçimdeki tedirginlik bir şekilde yok oluyordu ama o boşluk hiç kapanmıyordu.

Korku evinin önüne geldiğimizde Kartal abim arabadan ilk inen oldu. Memnuniyetsiz tavırlarla ellerini ceplerine sokup binaya baktı ve alnını kırıştırdı.

"Bu bina çok karanlık," dedi.

Kapıyı kapatırken gözlerimi devirdim. "Abi adı üstünde korku evi ya," dedim.

"Bu kadar da değil ama," diye homurdandı. "Kesin içeride bir şeyler var."

"Hadi ya!" dedi Volkan abim arabayı kilitleyerek. Yüzünde eğlenen bakışlarla bizim tarafımıza adımladı. "Ne kadar da akıllısın."

Abimin bizi getirdiği yere baktım. Burayı bulmak için gerçekten uğraşmış mıydı merak ediyordum çünkü böylesine bir yeri bulmak, yapılmasından daha zordu. Korku evi diye geldiğimiz yer, sokağın sonunda tek başına duruyordu. Etrafındaki diğer binalardan hem daha eski hem de daha karanlıktı. Resmen korku filmlerinden fırlamış, sanki bilerek kalabalıktan dışlanmış, kimsenin yaklaşmasını istememişti. Boyası yıllar önce dökülmüş gibi duruyordu ve duvarların çoğu kısmı yer yer kabarmıştı. Pencerelerin bazıları tahtalarla çivilenmiş, bazılarıysa kırık camlarıyla karanlığa açılan boş gözler gibiydi.

Giriş kapısı normalden büyük, ağır ve siyaha boyanmıştı. Üzerindeki metal süslemeler paslanmış, kapı kolu defalarca tutulmuş ama kimseye güven vermemiş gibiydi. Kapının hemen üzerinde asılı duran tabelaysa rüzgârla hafifçe sallanıyordu. Zincirlerinden çıkan her tıkırtı, insanın içini huzursuz eden cinstendi.

Binanın çatısı eğilmiş, zamanla çökmüş de bir daha doğrulamamıştı. Kenarlarından sarkan kablolar ve kopmuş borular, buranın terk edilmiş bir yer izlenimi vermesini sağlıyordu. Ön bahçesi vardı ama bahçe demeye bin şahit isterdi. Kurumuş otlar, korku ögeleri ve sahte kanlar her yana dağılmıştı. Özellikle kapıya çıkan yol bilerek böyle yapılmıştı. Daha içeri girmeden insana güvende olmadığını hissettiriyordu.

Gülerek ellerimi ceplerime soktum. Volkan abimin burayı neden seçtiğini artık anlıyordum. Kartal abim korkmamak için kendine bahaneler sunduysa da artık gerek kalmamıştı. Dışarısının görüntüsü hepsini tek kalemde siliyordu.

Üst katta gözüme çarpan detayla dudağımı ısırdım. İçeride ışık yoktu. Arada bir anlık ışık gidip geliyordu. O anlık ışıkta pencerelerde bir gölge kıpırdamış gibi oluyor, gözlerini kırptığında hiçbir şey görmüyordun.

Arkamdan gelen araba sesiyle topuğumun üzerinde döndüm. Fero sürdüğü gri *Opel Corsa* aracını abiminkinin yanına park etti. Arka kapı hızla açıldığında Nur'un kırmızı kafasını gördüm. Elinde tuttuğu çantasıyla koşarak yanıma geldi.

Kollarını açarak bana sıkıca sarıldı. Parfümünün tanıdık kokusu içimi rahatlattı. Arkamdaki eve bakıp, "Burası mı?" diye fısıldadı kulağıma ama sesi fısıltıdan çok, çığlığa yakındı.

"Burası," dedim keyifle. Gözlerim hâlâ binanın üst katında, ışığın gelip gittiği o penceredeydi. "Kaçmak için hâlâ zamanın var."

Nur geri çekilip binaya baktı. Bir adım geriledi, sonra inadına çenesini kaldırdı. "Hayatta gitmem," diyerek tedirginlik içinde binaya bakıp Volkan abimle kavga eden Kartal abime baktı. "Şu adamın korkularını izleyerek keyiften dörtköşe olmam gerekiyor. Ha biraz da kışkırtacağım, orası ayrı," diyerek haince güldü.

"Sen var ya," diyerek başımı iki yana salladım. Ardından başımı yana yatırdım ve gözlerinin içine bakarak, "Sen zaten içeride Kartal abimden önce bayılacaksın da," dedim. Arkadaşımın ne mal olduğunu zaten herkesten iyi biliyordum.

"Yok canım," diye hemen itiraz etti. Daha sonra durup gözlerini kıstı ve biraz düşündükten sonra, "Haklısın, ilk ben kaçarım. Ama!" diye fısıldarmış gibi bağırdı. "Önce Kartal'ı bekleyeceğim, sonra kaçacağım."

Arkamızdan gelen sert ayak sesiyle birlikte Kartal abimin de sesi yükseldi. "Ben korkmuyorum!" dedi sanki biri onu suçlamış gibi. "Sadece mantıksız şeyler delikanlılığın kitabına ters. Ne bileyim; karanlık, bağıran insanlar, üstüne atlayan tipler... Normal insan zaten böyle şeylerden hoşlanmaz da sizi artık bilmiyorum."

Volkan abim kollarını göğsünde birleştirip ona yan gözle baktı. "Doğru diyorsun," dedi ciddi bir ifadeyle. "Bana da ters ve garip geliyor ama senin çığlık atmanı izlemek için en önden bilet fırsatını kaçırmadım."

"Volkan," diye dişlerinin arasından tısladı Kartal abim. Acayip sinirlenmişti. "Bak bu son uyarım."

"Ooo tehdit geldi," dedim gülmemek için dudaklarımı ısırarak. "Korku evine girmeden tansiyonlarınız yükseldi. Bir de içeride korkarsanız tadından yenmez." Parmaklarımı birleştirerek dudağıma bastırıp çektim.

Tam o sırada üst kattaki pencere yeniden aydınlandı. Bu sefer ışık daha uzun kaldı. Camın arkasında bir gölge belirdi. Önce yavaşça yaklaştı. Bizi izliyordu.

Nur'un eli refleksle koluma daha sıkı yapıştı. "Mahira," dedi bu kez gerçekten fısıldayarak. "Ben şimdiden korktum."

"Alış," dedim ama sesim eskisi kadar rahat çıkmadı. Ufaktan korkmaya başlamıştım.

Ela da yanımıza gelerek elini diğer koluma koydu. Binaya şöyle bir baktı, daha sonra bakışlarını bana çevirdi. "Ben... şey..." dedi boğazını temizleyerek. "Burası gerçek mi? Yani gerçekten korkutuyorlar mı yoksa böyle süs, dekor falan mı?"

Fero arabasının kapısını kilitleyip yanımıza geldiğinde kahkahasını tutamadı. "Ela," dedi. Ardından korkutucu bir ses tonuyla ekledi. "Burası sizin için sadece bir korku evi değil. Travma merkezi."

Ramo yanında Melis'le geldi. Fero'nun esprisine güldü ama binaya baktığında gülümsemesi bir anlığına silindi. "Volkan abi," dedi temkinli bir sesle, "Emin miyiz yani? Korktuğumdan değil ama daha keyifli bir zaman geçirelim derseniz kahveleri ısmarlarım. Ben bu fedakârlığı yapabilirim." Ardından yutkunup yüksek sesle bağırdı. "Vallahi yaparım."

"Koçum doğru söylüyor," diyerek elini Ramo'nun ensesine attı Kartal abim.

Volkan abim ellerini ceplerine sokarak güldü. "Eminim, Kartal'ın koçu." Ardından eğlenen bakışları yanımda duran Ela'ya kısa bir süreliğine kaydığında gözleri biraz kısıldı ve sonra ifadesiz bakışlarla önüne döndü.

"İstersen girmeyebiliriz. Şu saniye gideriz," dedim alçak sesle. "Kimse bir şey demez."

Melis başını iki yana salladı. Dudaklarına zoraki bir gülümseme koyup, "Hayır," dedi. "Evde oturup korkmak yerine, burada eğlenerek korkmayı tercih ederim." Yüzündeki gülümseme gerçeğe dönerken hepimize baktı. Ellerini önünde birleştirdi. "En azından yalnız değilim."

Ela hemen Melis'in koluna girdi. Kararlı bir tonla, "Bak," dedi. "İçeride çığlık atarsam hemen arkamdan koş."

"Koşmak mı?" diye araya girdi Ramo. Çok mantıklı bir düşüncesi varmış gibi anlatmaya başladı. "Biz içeride kesin birbirimizi kaybederiz. O yüzden plan şu: kim düşerse üstünden atlanıyor, beklemeden yola devam ediliyor." Avuçları bize bakar halde göğüs hizasında ellerini iki yana açtı. "Geride kalan başının çaresine baksın. Sonuçta buraya gelirken bana mı sordu?"

"Ne?" diye aynı anda üçümüz birden sorduk.

Ramo tepkimizden korkarak önce, "Şaka şaka," dedi ama evdeki hareketliliği görünce tekrar yutkunarak ekledi. "Ya da değil."

Uzaktan bir motor sesi daha duyulduğunda hepimiz başımızı o yöne çevirdik. Bu sefer gelen biraz daha aceleciydi ve bunun nedenini çok iyi biliyordum. Birkaç hile hurda yapmış olabilirdim.

Araba, Fero'nun arabasının arkasında durduğunda dudağımı endişeyle ısırdım. Keşke beni koruyacak kalkanım, korkusuz şövalyem Sancak Kızıltepe burada olsaydı.

Motor sustuğunda kapı yavaşça açıldı. Berkay aşağıya inerek ellerini üzerindeki spor montuna soktu. Zavallımın yüzünde her zamanki rahat ifadesi vardı. Attığım mesajdan dolayı etrafına şöyle bir keyifle baktı. Ardından fark ettikleriyle kaşları yavaş yavaş çatıldı. Gözlerini kapattı, başını yana eğdi ve işaretparmağını havaya kaldırıp bekledi. Tekrar binaya, karanlık pencerelere, kapının önünde toplanmış kalabalığa baktı. Ve en son bana döndü.

"Mahira," dedi temkinli bir tonla. "Piknik dediğin," diyerek evi işaret etti. "Bu mu?"

Dudaklarımı bastırarak gülmemek için kendimi zor tuttum. Nur arkamda kıkırdadığında Ela ağzını eliyle kapatıp omzumu dürttü. Ramo'nun kahkahasıysa hiç saklanacak gibi değildi.

Berkay bir adım daha attı. Binaya yeniden baktı. "Ben çim, güneş, belki mangal falan bekliyordum," dedi. *Yani kış vaktinde ne güneşi bekliyorsa...* Çileden çıkarak, "Bunu değil!" diye bağırdı.

Tebessüm ederek şirin şirin yerimde sallandım ancak Berkay tepkimi yememiş olacak ki öne doğru bir adım daha attı. Dişlerinin arasından, "Hani *gel çok eğleneceğiz* demiştin ya," diye tısladı.

Masum bir ifadeyle omuz silktim. "Eğleneceğiz," dedim. İfadesi daha korkutucu olmaya başladığında tırnağımın ucunu ısırdım. "Tek fark, eğlence biçimi biraz değişik."

"Bir dakika," diyerek gözlerini kıstı. "Bu yoksa korku evi mi?"

"Evet," diye mırıldandım.

"Ne?"

"Evet!"

"Mahira."

Şirin olduğumu düşünmek istediğim bir tonla, "Efendim?" dedim.

Volkan abim her kiminle konuşuyorsa telefonu kulağından çekerek araya girdi. "Bir dakika, sen piknik yapacağız mı dedin çocuğa?" diye sordu. Yaptığımdan pişman olmayarak başımı salladığımda önce inanmayarak yüzüme baktı, daha sonra kahkaha atarak telefondakine, "Seninki yine Mahiralığını yapmış," diyerek konuşmasına döndü.

Berkay parmaklarını şaklatarak dikkatimi kendine çekti. "Sen bana," dedi yavaşça. "Etrafta yakışıklı erkekler var dedin."

Kartal abim anında gerildi. Volkan abimse olduğu yerden başını yana eğip, Berkay'ı süzerken sırıtmaya başladı. Nur kahkahayı patlattı.

"Söyleseydim gelecek miydin?" diye anında savunmaya geçtim.

"Tabii ki gelmeyecektim!"

"Al işte," diyerek omuz silktim. "Ayrıca yalan mı söyledim?" dedim pişkinlikle. "Bak etrafına." Elimle bizimkileri gösterdim.

Berkay bakışlarını kaydırarak sırayla Ramo'ya, Fero'ya daha sonra da Kartal abime baktı. Bir saniye duraksadı. "Standartlarım vardı," diye mırıldandı.

"Sus," diye fısıldadı Kartal abim.

Berkay tekrar bana döndü. "Yani," dedi sakin ama tehditkâr bir gülümsemeyle. "Beni kandırdın."

"Hayır," dedim kelimeyi uzatarak. "Sadece eksik bilgi verdim."

"Eksik mi?" diye güldü. "Ben travmalara geldim."

Tam o sırada telefon konuşmasını bitirmiş olan Volkan abim yanımıza geldi. "Hoş geldin," dedi keyifle. "Birazdan daha çok eğleneceksin."

Berkay yutkunarak abime baktı. Bu sırada kapının üzerindeki loş ışık yanıp söndü. İçeriden metalik bir gıcırtı sesi geldi.

"Ben en iyisi Kartal'ın yanından ayrılmayayım," diye fısıldadığında abim iyi ki duymamıştı, yoksa hiçbir güç onu içeri sokamazdı.

Kalabalığın biraz gerisinde, tanıdık bir arabanın hareketini gördüğümde yutkunarak titreyen ellerimi birleştirdim. Arabayı bilmesem, görmesem bile kalbimin ritminin değişmesinden onun geldiğini anlardım.

Kalbim biliyordu. Sancak Kızıltepe gelmişti. Bilirdi ki sevdiği adam hep gelirdi.

Siyah arabasını Volkan abimin arkasına yanaştırarak park etti. Motoru susturdu, ardından kapısını açarak aşağı indi. Bir an kapıyı kapatmadan öylece durdu. Etrafı değil de beni arıyormuş gibi bakışları kalabalığın içinden geçip beni buldu.

Göz göze geldik. O an etrafımdaki her şey sustu; Nur'un kahkahası, Kartal abimin homurdanmaları, Ramo'nun sesi. Hepsi hızlı şekilde arka plana çekildi ve geriye sadece Sancak kaldı. Yoğun ela bakışlarındaki o hayranlık, sevgi, kontrol altında tutulan endişe, hepsi güçlü bir şekilde göğsüme yerleşti.

Buradaydı, benimleydi.

Ve hâlâ ilk sırasındaydım; kalabalık içinde bulmak istediği, gözlerine yerleşen ilk kişiydim.

Gülümsediğimde arabasının kapısını kapatmadan önce omuzlarındaki gerginliğin bir nebze çözüldüğünü hissettim. Bu, yüzüne yansımadan önce tanıyacak kadar iyi biliyordum onu.

Arabanın önünden geçerek güçlü adımlarla olduğum yere doğru adımladı. Üzerinde geniş omuzlarını saran siyah kabanı vardı. Aynı renk pantolonu kaslı bacaklarını sarmış, attığı her adımda varlığını daha da belirgin kılıyordu. Kalbim *benim şövalyem, benim varlığım* diye aşkla atıyordu.

Bana yaklaştıkça gözleri bir an bile üzerimden ayrılmadı. Onun da kimse umurunda değildi.

"Geç kaldım," dedi durduğunda. Sesi söylemek istedikleriyle doluydu.

"Biz de yeni geldik sayılır," dedim. Sesim söylemek istediklerimle doluydu.

Birkaç saniye boyunca konuşmadı. Bakışları yüzümde gezindi. Önce gözlerimden başladı, daha sonra dudaklarımda, oradan da hızlıca omuzlarıma indi. İyi olup olmadığımı kendi gözleriyle kontrol ediyordu. Ve bu çoğu zaman fark etmeden yaptığı bir hareketti.

"İyi misin?" diye sordu sonunda.

Başımı salladım. "İyiyim."

Sanki bu tek kelimeyle ikna olmamış gibi nefesini yavaşça verdi. Elini ızatmadı ama parmaklarının kıpırdadığını gördüm. Benim gibi o da tutıak istiyor, çaresizce bir temas arıyordu.

Ama yapmadı.

Arkadan Volkan abimin sesi geldi. "Tam zamanında geldin kardeşim," dedi. "Birazdan içeri giriyoruz."

Sancak bakışlarını benden ayırmadan başını hafifçe salladı. "Tamam," dedi sakin bir tonla.

O sırada Berkay, ortama hiç yakışmayan bir rahatlıkla araya girdi. "Enişte bu manitan var ya," dedi. Sancak ona doğru döndüğünde çirkefçe beni işaret etti. "Yine beni kandırdı."

Kaşlarımı çattım ama Sancak'ın tepkisi benden önce geldi. Bana doğru yandan baktığında sanki çok gizli bir sırrı paylaşıyormuş gibi bakışlarını yumuşattı. Dudaklarının kenarında bastırmaya çalıştığı bir gülümseme belirdi.

"Öyle mi?" diye sordu. Sesinde zerre şaşkınlık yoktu. Aksine fazlasıyla eğleniyordu.

"Evet! Gel piknik yapacağız, etrafta da yakışıklı adamlar var kesersin dedi." Ellerini beline koydu. "Şuna bir şey söyler misin? Kızar mısın, yapmasın artık!"

Sancak, "Cık, söyleyemem," diyerek Berkay'a kısa bir bakış attıktan sonra tekrar bana döndü. "Kızmam, yaptıysa vardır bir bildiği," dedi. Ses tonu, *asla toz kondurmayan* o tanıdık Sancak Kızıltepe tonuydu.

Sözleriyle gözlerim istemsizce parladı. Ne yaparsam yapayım, ne kadar yaramaz olursam olayım, beni savunacağını biliyordum. Onun gözünde ben zaten ulaşılmazdım.

Kartal abim rahatsız olarak boğazını temizlediğinde Volkan abim hemen araya girdi. Kalabalığı toplayıp kararlı bir sesle, "Hadi," dedi. "İçeri giriyoruz."

Binanın kapısına doğru ilerlerken adımlarımız istemsizce yavaşladı. Kapı yavaşça kendiliğinden açıldı. Soğukluk yüzümüze vururken içeriden boğuk bir metal sesi geldi. Bir şey sürüklendi.

"Nabzım şimdiden üç buçuk atıyor bak!" diye bağırdı Berkay. "Gelmiyorum ya."

Tam o sırada evin görevlisi olan, tahmini Kartal abimin yaşlarındaki bir adam önümüzde belirdi. Ayrıca az çok yine abime benziyordu. "Merhaba, ismim Koray. Sizinle ben ilgileneceğim."

Berkay'ın dikkatini çektiğinde, "Gördün mü, sana yakışıklı adamlar olacak dedim," diyerek hemen Berkay'a dirsek atıp kaş göz yaptım. "Ama gideceğim dersen sen bilirsin."

"Hımm," diyerek dudak büzdü. "Bir içeri bakınayım."

Gülmemeye çalışarak, "Bakın bari," dedim.

Kartal abim normal bir insan görmenin rahatlığıyla kapının önünde durdu. Ellerini cebine soktu ve gayet rahat görünmeye çalıştı. "Abartmayın," dedi. "Sonuçta bu da bir işletme. İçeride çalışanlar var, senaryo var." Ama çenesinin kenarındaki kasın seğirmesini yakaladım. "Korkmanıza gerek yok."

Volkan abim hiç bozuntuya vermeden kapının yanındaki görevliye döndü. "Merhaba," dedi ciddi bir yüzle. Ardından abimi işaret etti. "Bizimki biraz hassas. Onu ilk gruba yazalım."

Kartal abim kaşlarını çatarak başını ona çevirdi. "Ne demek hassas?"

Volkan abimse hiçbir şey olmamış gibi omzunu silkti. "Kalbi temiz anlamında dedim," diye açıkladı.

Ramo ve Fero aralarında gülmeye başladıklarında Kartal abim sabır çekerek içeri adımladı. Hepimiz peşi sıra ilerleyerek içeri girdiğimizde görevli yanımızda duran dolapları gösterdi. Üzerinde anahtarları olan yaklaşık on iki tane dolap vardı.

İsmi Koray olan adam, "Bu dolaplara lütfen telefon ve çantalarınızı bırakın," dediğinde en yakınımda olan dolaba döndüm. Üzerinde yedi numara yazıyordu. Kapağını açarak telefonumu çantamın içine koydum ve montumu da çıkararak hepsini dolaba bıraktım. Ardından kilitledim ve anahtarını cebime attım. Yanımda duran ve dolabını kilitleyen Sancak'a döndüm.

"Geldin," diye fısıldadım.

Sesimle birlikte bana doğru dönerken o da anahtarını cebine attı. Ciddi bir bakış atıp tok sesiyle konuştu. "Böyle bir yerde yalnız ve savunmasız kalmana izin veremezdim. Her zaman arkama saklanabilirsin." Yoğun elalarına bakarken şefkati göğsüme oturdu. "Korurum seni."

Boğazımdaki duygu yoğunluğuyla yutkunarak başımı salladım. "Biliyorum."

Kapının hemen yanında, dar bir koridorun başındaki siyah üniformalı başka bir adam bize seslendiğinde istemeyerek bakışlarımı çevirdim. Elinde tablet vardı ama bakışları tabletten çok, bizim yüzlerimizde geziniyordu. Sanki hangimizin önce aklını kaçıracağını tartıyordu.

Sıradan, neredeyse sıkılmış bir tonla, "Hoş geldiniz," dedi. Adamın sesi binanın dışındaki bütün o tehditkâr havadan daha ürkütücüydü. "Oyun başlamadan önce birkaç kuralı hatırlatmam gerekiyor."

Hepimiz istemsizce kendi aramızda konuşmayı keserek sustuk. Volkan abim kollarını göğsünde birleştirirken Kartal abim bir adım geriye kaydı. Sancak'sa dimdik duruyor, etrafı fazla belli etmeden inceliyordu.

Adam tablete baktı. "Birinci kural; koşmak yasak."

Nur boğazını temizledi. "Yani korkunca da mı?"

Adam bakışlarını kaldırdı. Dalga geçen bir ses tonuyla, "Özellikle korkunca," dedi. "Panikatak, anksiyete gibi rahatsızlığı olanları oyuna almıyoruz."

Ela kolumu sıktı. "Harika," diye fısıldadı.

Nur, adamı dövecek gibi bakarak başını iki yana salladı. Ne onun ne de herhangi birinin bu kurala uyacağını zannediyordum. İmkânı yoktu. Mekânı ilk terk eden Nur olurdu.

"İkinci kural," diye devam etti adam. "İçerideki yaratıklara, dekorlara ya da diğer şeylere fiziksel temas yok. Dokunan oyunu anında kaybeder."

Kartal abim rahatlamış gibi nefes verdi. "Bak bu iyiymiş."

Volkan abim yan gözle ona baktı. "Sen yine de kendine güvenme. Sen onlara dokunamazsın ama onlar sana temas edebilir."

Adam, Volkan abimin açıklamasıyla bu kez hafifçe gülümsediğinde Kartal abim, "Siktir," diye homurdandı.

"Üçüncü kural; bağırabilirsiniz, ağlayabilirsiniz, hatta yalvarabilirsiniz." Kısa bir duraksamadan sonra ekledi. "Ama oyunu durduramayız."

Boğazımdan istemsiz bir yutkunma geçti.

Sesi netleşerek, "Bu sadece bir korku evi değil," dedi adam. "Bu bir kaçış oyunu. İçeride ipuçları var; şifreler, kilitler, görevler. Birlikte hareket ederseniz çıkarsınız. Dağılmayı seçerseniz..." Omuz silkti. "İçerisi büyük, başınıza her şey gelebilir."

Ramo hafifçe güldü. "Çıkamayan oluyor mu?"

Adam başını yana eğdi. "Çıkıyorlar," dedi. "Ama herkes aynı halde değil."

Melis'in yüzü bembeyaz kesildi. Nur'un eli hâlâ kolumdaydı ve belli ki bırakmaya niyeti yoktu.

"Son olarak," dedi adam. "Acil çıkış kelimesi var. Söylerseniz oyun biter."

Volkan abim kaşlarını kaldırdı. "Nedir?"

Adam tabletini kapattı. "Söylemiyoruz. Bulmanız gerekiyor."

Sessizlik çöktü.

Adam yan tarafa çekildi ve dar, karanlık bir kapıyı işaret etti. Kapının ardında hiçbir şey görünmüyordu. Işık yoktu. Sadece derin, yutucu bir karanlık vardı.

"Hazırsanız," dedi. "İçeri girdiğiniz an oyunu başlatacağım."

Volkan abim önden yürüdüğünde Kartal abim homurdanarak arkasına takıldı. Ela, Melis ve Nur neredeyse birbirlerine yapışmışlardı. Berkay hâlâ ortama uyum sağlayamamış gibi etrafına bakınıyor, "Piknik demiştin," diye fısıldıyordu.

Ben adımımı atmadan önce bir an durdum. Sancak yanımdaydı. Omzum koluna değdi. Ne bana baktı ne de konuştu ama varlığı, karanlığa atılan ilk adımı biraz olsun katlanılır kıldı.

Birlikte içeri girdik. Kapı arkamızdan kapandığında kilidin sesi net bir şekilde duyuldu.

Oyun başlamadan önce Berkay'ın, "Biz şimdiden sıçtık arkadaşlar," dediğini duydum.

Odanın ışıkları önce bir anlık tereddüt eder gibi titredi, sonra hızlanarak yanıp sönmeye başladı. Göz kırpmaya fırsat bulamadan karanlıkla aydınlık birbirine girdi. Ardından her şey, insanın içini huzursuz eden koyu bir kırmızıya büründü. Işık ne parlaktı ne de loştu. Tam kararında, kaçacak yer bırakmayan türdendi.

Kutu şeklindeki oda dar sayılmazdı ama ferah da değildi. Duvarlar insana, üstüne üstüne geliyormuş hissi veriyordu. Tepede ufak bir havalandırma vardı. Çalışıyor muydu, yoksa sadece dekor muydu ayırt etmek mümkün değildi. Pencere yoktu. Dışarıyı hatırlatacak tek bir iz bile yoktu.

Duvarlara gelişigüzel değil, bilinçli bir kaosla yazılmış cümleler vardı. Bazıları Latin alfabesiyle yazılmıştı, bazılarıysa Arapçaydı. Eğri büğrü harfler sanki aceleyle, titreyen bir elden çıkmış gibiydi. Yazıların üzerinden aşağı doğru süzülen koyu kırmızı boya, kanı andıracak kadar gerçekçiydi. Yer yer kalınlaşarak damla damla akmış, zeminde karanlık birikintiler oluşturmuştu. İnsan bakarken bunun boya olduğunu bilse bile midesinin kasıldığını inkâr edemiyordu.

Gözleri fal taşı gibi açılan Nur, "Derdimiz neydi ki?" diye bağırdı. Hepimizi ite kaka en arkaya geçip sırtını duvara yasladı. Peşi sıra diğer kızlar da yanına gittiğinde Kartal abimin sırtından tutup onu önüne çekti. "Önümden kaybolmayacaksın, gelen olursa da beni koruyacaksın!"

Kartal abim, "Emrin olur," diye çıkışarak elinden kurtulup etrafına baktı.

O sırada Berkay'ın sinsice Kartal abime doğru kaydığını fark ettim. Yan yan ilerliyor, varlığını belli etmemeye çalışıyordu. Hoparlörden bir cızırtı

geldiğinde bir anda Ramo'nun kapüşonlusundan tuttu, çekiştirerek onu kendine siper etti. Sağ tarafını Ramo'yla kapatıp sol gözüyle etrafı kolaçan etti.

"Yakın duralım," dedi fısıltıyla ama sesindeki titreme hiç de gizli değildi.

Ramo ne olduğunu anlamaya çalışırken istemsizce Berkay'ın önüne geçmişti bile. "Lan ben niye kalkan oldum?" diye homurdandı.

Önde, sol başta Volkan abim vardı. Yüzünde herhangi bir korku emaresi olmadan eğleniyordu. Hemen yanında Sancak duruyordu ve yüz ifadesi son derece ciddiydi. Sanki burası bir korku evi değil de kontrol edilmesi gereken bir cinayetin dava dosyasıydı.

Bense onun hemen dibindeydim ve sağ tarafımda Fero vardı. Diğerleriyse bir şekilde arkamızda kalmayı başarmışlardı. Belli ki oyunun sonuna kadar da orada kalıp bizi yem olarak kullanacaklardı.

Hoparlörden metalik bir cızırtı daha yükseldi. "Buradan çıkmak istiyorsanız görevleri tamamlayın!" Cümlenin sonu daha havada asılıyken pat diye bir ses geldi. Tepeden ağır bir şey hızla aşağı sarktı. Hepimiz aynı anda kafamızı kaldırdık. Gördüklerimle gözlerim kocaman açılırken arka taraftan bir çığlık yükseldi.

Fero korkuyla, "Bunlar..." dediğinde, "İnsan bedenleri," diye tamamladım cümlesini.

Tavandan zincirlere takılı, insan bedenini andıran mankenler sarkıyordu. Kolları omuzlarından kopmuş gibi sallanıyor, başları yana düşmüş, yüzlerine donuk bir çığlık yerleştirilmişti. Kırmızı ışıkta üzerlerindeki boya gerçekten de kan gibi parlıyordu. Zincirler sallandıkça metal metale sürtüyor, ses doğrudan dişlerimin arasına işliyordu.

"Allah belanızı versin," diye fısıldadı Berkay. Bu bir dua mıydı, beddua mı ayırt edemedim.

Arkamdan boğuk bir çığlık yükseldi. "Ben demedim mi!" diye haykırdı Nur. "Ben dedim burası iyi bir fikir değil diye!"

Ela da en az onun kadar korkarak bağırdı. "Hayır demedin!"

"Terzi bunun sırası mı!"

Kartal abim o an istemsizce bir adım yana çekildi ve hemen dibinde duran Berkay'la omuzları çarpıştı. Durumu fark eden Berkay'ın sesi fısıltıyla ama büyük bir keyifle yükseldi. "Kartalcığım kalp kalbe karşıdır derler, bak denk geldik."

Hangisi daha çok korkuttu bilmiyordum ama abim, "Uzak dur benden," diye tısladı.

"Tamam sakin!" Volkan abim araya girerek zincirlerden birine uzandı. Geriye doğru hafiften itti. Zincire takılı manken ileri geri sallandı. "Demek ilk oyun bu."

Hoparlör tekrar cızırdadı. "Doğru zinciri bulun. Yanlış seçim size bedel ödetir."

Tam o anda duvarlardan biri gıcırdayarak açıldı. İleride dar bir geçit belirdiğinde yüzümüze doğru içeriden soğuk ve rutubetli bir hava vurdu.

Sancak başını bana doğru eğdi. Sesi yalnızca benim duyabileceğim kadar alçaktı. "Korkarsan elimi tut," dedi.

Kalbim göğsümde hızlandığında gülmemek için dudağımı ısırdım. "Sen elini tutmam için bir sebep mi oluşturuyorsun?" diye fısıldadım.

Boy farkımızdan dolayı başımı kaldırıp yüzüne baktığımda cevap vermek yerine onaylayarak göz kırptı. "Her zaman."

Hoparlörden gelen cızırtılı ses yeniden yükseldi. "Biriniz doğru mankeni seçmeden bu kapı açılmayacak."

Volkan abim, Sancak'a umutsuz bir bakış atarak öne doğru adımladı. "Bunların şifre çözeceği yok, biz halledeceğiz."

"Ayıp oluyor ama," diyerek hepsinin önüne geçip mankenlerin arasına girdim. "Ben de varım."

"Beni de sayın," dedi Fero.

Hareket etmemle çarptığım zincir başka bir mankene çarptı ve metalik sesler odayı doldurdu. Her sallanışta mankenler daha da yaklaşıyor gibiydi. Kırmızı ışık altında yüzlerindeki donuk ifadeler sanki bize bakıyormuş gibi duruyordu.

"Hadi korkaklar adımlayın!" diyerek bağırdım.

"Biri koluma dokundu!" diye haykırdı Melis. "Yemin ederim!"

Hepsi çığlık çığlığa birbirinin arkasına saklanmaya çalışırken, "Tamam, sakin olalım," dedi Volkan abim. Sesinde her zamanki kontrol vardı ama gözlerinin hafifçe kısıldığını fark ettim. O bile tedirgin olmuştu.

"Sakin mi?" diye bağırdı Nur. "Tepemizde insan bedenleri sallanıyor, sen bana sakin ol diyorsun!"

Kartal abim bir adım geriye attı ve istemsizce Berkay'a çarptı. Ne zaman arkasına geçtiğini fark etmediği Berkay hemen fırsatı değerlendirerek abimin koluna yapıştı.

"Kartalcığım korkma, yanındayım," dedi Berkay fısıltıyla ama sesi titremeden çıkamamıştı.

"Lan bırak kolumu!" diye çıkıştı Kartal abim fakat sesi her zamanki gibi otoriter değildi. Bakışları tavandaki mankenlerde gezinirken yutkunduğunu gördüm.

Sancak etrafı incelemeye başladı. Gözleri duvarlardaki yazılara takıldı. Parmağıyla birini takip etti.

"Burada bir sistem var," dedi sakince. Hiç korkuyor gibi durmuyordu, aşırı soğukkanlıydı.

Volkan abim bir zincire uzandı. "Doğru zinciri bulmamız lazım," dedi. "Hangisi olabilir?"

"Dokunma!" diye aynı anda hem Nur hem de Ela bağırdı ama çok geçti. Volkan abim zinciri çekti.

İlk bir saniye hiçbir hareketlilik olmadı. Daha sonra birden üstümüzdeki tavan bir metre daha aşağı indi. Mankenler şimdi neredeyse saçlarımıza değecek kadar yakındı. Birinin eli Nur'un omzuna değdi.

"Ah!" Nur'un çığlığı kulaklarımı tıkadı. Hemen geriye fırladı ve tam Kartal abimin arkasına saklandı. "Hemen gidiyorum buradan!" Sözde buraya Kartal abimle uğraşmaya gelmişti ama en çok korkan kendisi olmuştu.

"Sakin ol!" diye bağırdı Kartal abim ama kendi sesi de bir oktav yükselmişti. Gözleri fal taşı gibi açılmış, tavana bakıyordu.

"Bir daha yanlış seçersek tepemize iner bunlar," dedi Fero. Sesi sakinmiş gibi görünmeye çalışıyordu ama yutkunuşundan etkilendiği belliydi.

Ramo, Melis'in önüne geçti ve kollarını iki yana açtı. Dramatik bir ses tonuyla, "Merak etme, sana bir şey olmaz. Ben burayım," dedi kahraman gibi. Ama mankenlere baktığında, "Yani umarım olmaz," deyip ardından ekledi. "Sanırım."

Melis gülümsemeye çalıştı ama yüzü bembeyazdı. "Teşekkür ederim, Ramo."

"Tamam, bu sefer dikkatli olalım," dedi Volkan abim. "Mahira bir şey fark ettin mi?"

Duvarlardaki yazılara baktım. Çoğu anlamsız gibiydi ama birkaçı daha farklıydı. Gözlerim bir cümleye takıldı. Latince gibiydi ama altında küçük harflerle bir not vardı. *İlk ve son.*

"İlk ve son," diye mırıldandım. "Ne demek olabilir?"

Sancak yanıma geldiğinde omzum koluna değdi. "İlk ve son zincir," dedi alçak sesle. "Belki ortadakiler değil."

Başımı kaldırıp zincirlerin tekinde bir şey fark ettim. En soldaki mankenin elinde bir şey vardı.

"Oradaki," dedim Sancak'a. "Solda. Elinde bir şey var."

Sancak başını kaldırdı. Gözleri hedefini buldu. "Görev Volkan'da," dedi. "Ama onu ben alırım."

"Hayır hayır," diye araya girdi Ramo. "Kimse bir yere gitmiyor. Hep beraber gideriz."

"Sen ne zaman bu kadar korkak oldun," diye sırıttı Fero.

Ramo omuz silkti. "Korkaklık değil, strateji. Eğer birisi ölürse en azından tanıklık etmiş oluruz."

"Çok yardımcı oldun," dedi Ela gözlerini devirip.

Sancak ileri doğru adımladı. Boyunun yettiği yere kadar uzanıp mankenin eline dokunmaya çalıştı. Parmak uçları kâğıda neredeyse değecekti ki tavan bir santim daha indi.

"Sancak geri çekil, kafana çarpacak!" diye bağırdım.

Ama o vazgeçmedi. Son bir hamleyle kâğıdı yakaladı ve geri çekildi. Nefes nefese kalmıştı ama yüzünde bir zafer ifadesi vardı. Bana doğru baktı ve o serseri sırıtışını atmadan önce göz kırptı. "Böyle bir zorluğun beni durduracağını düşünmüyorsun, değil mi bebeğim?"

Gülerek, "Kesinlikle hayır," dedim.

Kâğıdı açmaya başladığında hepimiz etrafına toplandık. Yüksek sesle yazanı okudu.

Son zincir sizi kurtarır,

İlk zincir sonu getirir,

Ortadaki aldatır,

Doğru seçim hayat verir.

"Yani," dedi Ramo düşünerek. "Son zinciri mi çekmemiz lazım?"

"Öyle görünüyor," dedi Sancak.

"Ya yanılırsak?" diye sordu Melis çekinerek.

"Yanılmayacağız," dedim. Sesim sandığımdan daha kararlı çıktı.

Volkan abim en sağdaki zincire yöneldi. "Hazır mısınız?"

"Hayır!" diye bağırdı Nur. "Hiç hazır değilim! Ölene kadar burada bekleyeceğim."

"Ben de," diye ekledi Berkay.

Kartal abim derin bir nefes aldı. "Sikerim böyle işi de ha!" dedi. "Yap şunu, sonra ne olacaksa olsun."

Volkan abim zinciri kavradı. Bir an duraksadı, daha sonra hızla çekti. İlk birkaç saniye bir şey olmadı fakat ardından yüksek bir *klik* sesi duyuldu.

Yeni bir çığlık ve birbirlerinin üzerine tırmanma seansından sonra tavan yerinde kaldı ama karşı duvarda bir kapı açıldı.

"Tebrikler. İlk testi geçtiniz ama hemen rahata ermeyin çünkü ikincisi daha zor."

Nur yuvarlandığı yerden Berkay'ı üzerinden itti ve başını tavana kaldırıp, "Sağ ol ya, böyle hiç korkmamıştık zaten!" diye bağırdı.

Kahkahamı tutamayarak eğildim ve Nur'u elinden tutup kaldırdım. "Sakin ol, sadece bir oyun."

"Tabii senin için kolay. Bizim de olacaktı arkamızı kollayan bir Sancak Kızıltepe, bak bakalım o zaman korkuyor muyduk?"

Ela, Melis'i kaldırmaya çalıştığı yerden nefes nefese ekledi. "Kızıl kafa haklı. Yok ki böylesine bir adam." Sesindeki kinaye beni bile yaraladı.

Volkan abim önündeki mankeni iterek tersçe, "Acele edin," diye söylendi.

Önünde durduğu kapının ardında dar bir koridor uzanıyordu. Duvarlar birbirine çok yakındı. İçerisi karanlıktı ve sadece uzakta titreyen bir ışık vardı.

"Hadi ya," dedi Berkay içini çekerek. "Piknik demiştin."

"Tamam anladık, piknik dedim!" Takılı kalmış plak gibi sürekli aynı kelimeleri söylüyordu.

Nur dayanamayarak güldü ama sesi hıçkırığa dönüştü. "Biz gidersek geri dönemeyiz, değil mi?"

"Dönmemiz gerekmiyor," dedi Volkan abim. "İleriye gitmemiz lazım."

Kartal abim koridora baktı. Çenesindeki kas gerildi. "Tek sıra halinde mi gideceğiz?"

"Başka yol yok," dedi Fero.

"Kim önden gidecek?" diye sordu Ela.

Volkan abim öne çıktı. "Ben," dedi ve arkasına baktı. "Sancak ikinci, Mahira üçüncü. Gerisi sırayla gelsin. Kartal en arkada olsun, kimse geride kalmasın."

"Ben arkada mı kalacağım?" diye çıkıştı Kartal abim.

"Evet," dedi Volkan abim sırıtarak. "En az korkan, en güvenilir insan sensin." Resmen dalga geçiyordu.

Berkay hemen araya girdi. "O zaman ben de Kartal'ın önünde olurum. Tam ortadayım böylece."

Sancak bana döndü. Sesi sadece benim duyabileceğim kadar alçaktı. "Arkamdan ayrılma," dedi.

Başımı salladım. "Ayrılmam."

Volkan abim koridora ilk adımı attı. Sancak onun peşinden gitti. Ben de Sancak'ın hemen arkasından ilerledim. Omzum sırtına değiyordu ve her adımımızda sıcaklığını hissedebiliyordum.

Koridor dar ve uzundu. Duvarlar gerçekten de iki yana doğru baskı yapıyordu. Nefes almak bile zorlaşmıştı. Birkaç adım sonra duvarlarda eller belirdi.

İlk başta gölge sandım. Ancak gözlerimi kırpıştırdığımda olmadıklarını fark ettim. Gerçek insanlara ait ellerdi. Solgun, uzun parmaklı ve bize doğru uzanıyorlardı.

"Ne!" diye çığlık attı Nur arkamdan. "Eller var lan! Eller!"

Bir el Ela'nın saçına dokunduğunda arkadaşım çığlık çığlığa bağırdı ve öne doğru tökezledi. Fero, düşmeden önce son saniye onu tuttu.

"Koşun!" diye bağırdı Berkay.

"Koşmak yasak!" diye hatırlattı Fero.

Ama artık kimse kuralları umursamıyordu. Zaten onlara uyabilecek gibi de değildik.

Volkan abim hızlandığında biz de hızlanmaya başladık. Arkamdan çığlıklar, bağırışlar geliyordu. Koridor daralıyor, eller yaklaşıyordu. Bir el bileğimi kavradığında kendimden hiç beklemeyeceğim bir yükseklikte çığlık attım.

"Sancak!"

Anında arkasını döndü. Gözleri beni buldu. Atılıp elimi tuttu ve çekti. "Tamam, tuttum seni," dedi dişlerinin arasından.

Parmaklarımı parmaklarının arasına kilitledim. Avucu avucumla birleştiğinde tüm o korku ve endişe anında yok olup gitti. Onunla burada gerekirse sonsuza kadar kalırdım. Sonsuzluk onunla hiçbir şeydi.

Işığa yaklaştığımızda arkamdan Kartal abimin sesi geldi. "Herkes koşsun, şu işi bitirelim."

Son birkaç adımın ardından odaya ilk olarak Volkan abim, onun arkasından da biz girdik. Fero'nun arkasındaki grup yerde yuvarlanarak ve dizlerinin üzerinde sürüne sürüne girdi. Herkes içeri girdiğinde kapı arkamızdan kapanıp kilitlendi.

Volkan abim hepimize sırayla baktı. "Herkes iyi mi?"

Nur yerde oturmuş, dizlerini göğsüne çekmişti. "Hayır," dedi. "İyi değilim. Travma geçiriyorum."

Berkay da yerde, Kartal abimin yanında oturuyordu. "Piknik," diye mırıldandı "Güneş, çim."

Ela, Melis'in omzuna yaslanmıştı. İkisi de titriyordu.

Ramo derin derin nefesler alıyordu. "Bir daha," dedi. "Bir daha böyle bir yere getirmeyin beni."

Fero güldü. "Ama eğlenceliydi."

"Sen delisin!" diye bağırdı Nur.

Sancak endişeyle gözlerime baktı. "İyi misin?" diye sordu.

Tüm bunlardan korktuğumu düşünüyor olabilirdi ama öyle bir durum yoktu. Günlerdir göğsümün üzerine çöreklenen korku ve endişeden sonra bu seans çok iyi gelmişti. Sanki neleri kaybettiğimi gözüme sokuyor, eğer hayatı dengede tutamazsam nelerden olacağımı gösteriyordu.

Eğlendiğimi gizlemeden kocaman gülümsedim. "Süperim!"

Hoparlörden herkesin tetikte olmasına sebep olacak başka bir ses yükseldi. "Hazırsanız Kızıltepe Mahalle sakinleri, kovalamaca yeni başlıyor!"

Adamın cümlesinden sonra bir gürültü geldi. Metalik, ağır bir sesti. Sanki birinin elinde elektrikli testere var gibiydi. Bir de hepsinin arkasında metalin metale sürtünme sesi...

Yerimden sıçramama sebep olacak bir gümbürtü geldiğinde herkesle birlikte arkamı döndüm. Arkamızda bıraktığımız ve az önce geçtiğimiz kapı yavaşça açılıyordu. Gittikçe bize doğru gelen gölgeler vardı...

İlk önce bir tanesi çıktı. Uzun boyu ve geniş omuzlarıyla neredeyse kapı çerçevesini tamamen dolduruyordu. Yüzünde beyaz, çatlamış bir maske vardı. Gözleri karanlık deliklerde kaybolmuştu. Üzerindeki yırtık gömlek, kaslarını belli ediyordu.

Arkasından bir tane daha çıktı, ondan sonra bir tane daha. Üç kişiydiler. Hepsi de maskeli ve dev gibiydi. En kötüsü de doğrudan bize bakıyorlardı.

Sessizlik öyle yoğundu ki kendi nefesimin sesini bile duyabiliyordum. Gürültücü arkadaşlarımın hiçbirinden ses çıkmıyordu. Sanki hepsi küçük dillerini yutmuşlar, öylece put kesilmişlerdi.

Adamlardan ilki başını yavaşça yana eğdi. Dikkatle bizi inceliyor, hangimizin daha kolay av olduğuna karar veriyordu.

"Ne?" diye dayanamayarak fısıldadı Ela. "Ne yapıyorlar?" Sorusu öylece havada kaldı. Kimseden bir cevap gelmedi.

Bizim durmamızı fırsat bilen maskeli adamlardan biri ileri doğru adım attı. Elindeki elektrikli testerenin ipini birkaç kere çekerek tekrar çalıştırdı ve sağa sola sallamaya başladı. Bir diğeriyse baltasını avucuna vurup daha sonra havada yay çizdi.

Neredeyse bayılmak üzere olan arkadaşlarımı kendilerine getirmek için gülerek, "Koşun yoksa öleceksiniz!" diye bağırdım.

Sesimle birlikte yerinde duran arkadaşlarım bir anda hareket ederek kaos başlattılar. Herkes farklı yöne fırladı. Çığlıklar havayı doldurdu.

Berkay... Bir saniye önce Kartal abimin yanında duran Berkay, aniden öne doğru adımladı. Gözleri maskelilerden birine kilitlendi. "Bunlar," dedi ve sonra dilini yuttu. "Onun kasları mı var!"

Ve inanılmaz bir şey yaptı. Kartal abimi unuttu. Tam tersi yöne koştu ve maskelilerden birinin peşine düştü!

"Lan nereye gidiyorsun!" diye bağırdı Kartal abim.

Ama Berkay duymadı bile ve maskeliye, "Dur bakayım sana!" diye bağırdı. Berkay'ın niyetinden korkan adam arkasını dönerek uzaklaşmaya başladığında, "Canavar Bey! Bir saniye geliyorum. Sizinle özel konuşmak istediğim şeyler var," dedi. Cümlelerin sonunu o kadar uzatarak kur yapıyordu ki korkudan değil, şaşkınlıktan bayılacaktım. Adam arkasına bakmadan gözden kaybolduğunda peşinden giderken bağırdı. "Naz da yapıyor bu!"

"Mahira bu çocuk sıkıntılı diyorum bak!" diye bağırdı Kartal abim. Daha sonra rahat bırakılmanın huzuruyla ekledi. "Neyse ama gitti de kurtuldum."

Maalesef ki ikinci maskelinin bizi pek rahat bırakacağı yoktu. Nur ve Kartal abime doğru ilerledi.

"Hayır, hayır, hayır!" diye çığlık attı Nur ve Kartal abimin koluna yapıştı. "Benden uzak dursun!"

"Nur, kızım bıraksana kolumu."

"Asla!"

İkisi yan yanayken tökezleyerek birbirlerine çarptılar ve daha sonra koşmaya başladılar. Maskeli, arkalarından ağır ağır ama kararlı adımlarla ilerliyordu.

Üçüncü maskeli, Ela ve Volkan abime doğru döndü. Ela'nın yüzü bembeyaz kesildi. "Volkan," dedi titreyerek. Çenesinin ucuyla önündeki adamı gösterdi. "O bize mi bakıyor?"

Volkan abim, Ela'nın kolunu tuttu. "Koş!" dedi sertçe.

İkisi sağdaki koridora daldıklarında maskeli de peşlerine düştü. Arkalarında kaldığı için görmediğim başka bir maskeli adamsa üzerinde kasap kıyafetleriyle, elindeki bıçağın ucunu parmağında döndürdü. Gözlerini bizim üçlüye dikti.

Ramo nefes nefese kızarmış bir halde Melis'in önüne geçti. "Melis arkamdan ayrılma!" dedi kahraman gibi.

"Ramo," dedi Melis ama arkadaşım sözünü böldü.

"Arkamdan ayrılma dedim!"

Fero dayanamayarak Ramo'nun omzundan tuttuğu gibi çekiştirerek, "Başlayacağım şimdi senin kahraman ayaklarına. Koşun hadi!" diye bağırdı. İkisi de anında harekete geçerek Fero'yla birlikte soldaki geçide kaçtılar.

Geriye Sancak'la ikimiz kalmıştık. Sıcak ve güçlü avucu elimi hapsederek tutuyordu. Bakışlarında korumacı bir sahiplenme vardı.

"Mahira," dedi tok sesiyle. "Biz de peşlerinden gidelim."

Kabullenerek öne doğru bir adım attım ama ilerleyemedim. Çünkü bir maskeli daha çıkmıştı ve doğrudan bize bakıyordu.

"Bunlar nereden türüyorlar böyle!" diye korku ve adrenalin içinde bağırdım.

Şimdiye kadar pek korkmamıştım ama sanki oyunun sahipleri de bu halimi çözmüş gibi en kötüsünü yollamışlardı. Baştan aşağıya kıpkırmızı bir boyayla kaplıydı ve yüzünde başka bir insanın derisini giymiş bir görüntü vardı. Saçları darmadağınık, gözleri acımasızdı. Bir elinde balta varken, diğerinde testere duruyordu.

"Galiba korkuyorum," diye fısıldadım. "Biz de koşsak mı ki?"

Maskeli başını yavaşça iki yana salladı. Sanki *hayır, siz gidemezsiniz* diyordu. Sonra öne doğru çok hızlı hareket etti.

"Mahira!" Sancak, beni çekti ama nereye çektiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Geriye, yan tarafa ya da kapıya. Herhangi bir yere...

Kendime gelmeye çalışarak Sancak'ın parmaklarına daha sert tutundum. Birlikte koşuyorduk ama ayaklarım yerde değil gibiydi. Sadece arkama bakmadan koşuyordum.

Diğerlerinin gittiği koridora daldık. Burası dar, karanlık bir geçitti. Önümüzdeki çok ufak ışık dışında başka bir ışık ya da yer yoktu.

Arkamızdan gelen ayak seslerini duyduğumda, "Sancak, geliyor!" diye bağırdım.

"Biliyorum güzelim," dedi.

Geçidin karanlığından görmediğim diğerleri gibi korkudan aklım başımdan gittiği için kaçırdığım bir kapıyı açtı. Önce içeriye beni itti, daha sonra hemen peşimden geldi. Kapıyı sıkıca kapattı ve üzerindeki kilidi çevirdi. Korkudan adamakıllı hareket edemiyorken Sancak'ın burayı nasıl bulduğunu ve böylesine mantıklı davrandığını anlamıyordum. Adrenalinden dolayı birazdan bayılacak gibiydim.

Karanlıktaydık. Sadece ikimiz ve nefes seslerimiz vardı.

Kapının diğer tarafından ayak sesleri geldi. Olduğumuz yere yaklaşıyordu.

Sancak beni duvara doğru çekti. Terleyen sırtım soğuk bir taşa değdi. Sancak hemen önüme geçti. Kollarını iki yanımda duvara yasladı ve başını aşağıya indirerek gözlerimin içine baktı. Bu duruşta içimdeki hisleri ve hormonları harekete geçiren bir yakınlık vardı. Evet, önümde siper olmuştu ama kokusu ve yakınlığı yutkunmama sebep oluyordu.

Ayak sesleri kapının hemen önünde durdu. Sessizlik her tarafımızı sardı.

Kalbim göğsümde çılgınca atıyordu. O kadar yüksek sesle atıyordu ki maskeli duyacak diye de korkuyordum. Zira Sancak'ın yüzüme vuran sıcak ve hızlı nefesi yüzünden zaten göğsüm ona doğru harekete geçerek heyecanımı ele veriyordu. Bedeni tamamıyla benimkine yaslandığında dudaklarımdan çaresiz ve ihtiyaç dolu bir ses yükseldi.

Sancak üzerime eğilerek yüzünü boynuma doğru yaklaştırdı. Dudaklarını kulağıma yaslayarak, "Mahira," diye fısıldadı. "Ses çıkarma."

Emriyle birlikte dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. Ama bu pek de mümkün durmuyordu.

Maskeli, kapının kolunu denediğinde resmen kalbim durdu. Çevrildi ama Sancak kilitlediği için açılmadı.

Adam tekrar denedi fakat yine açılmadı. Birkaç saniye sonra burada olmadığımıza karar vermiş olacak ki ayak sesleri uzaklaştı.

Uzun bir sessizlikten sonra Sancak uzun bir nefes verdi. Ortamın sessizliği bozulduğunda, "Gitti," dedi.

Gitmiş olsa bile ikimiz de kımıldamadık. Ben hâlâ duvara yaslanmış haldeydim, o da hâlâ önümdeydi. Bedenlerimizi ayıran hiçbir boşluk yoktu. Karanlıkta yüzünü tam göremiyordum ama varlığını hissediyordum. Her yerden... Özellikle de baskısını karnımda hissediyordum.

"Mahira," dedi yavaşça.

"Evet?"

"Korktun mu?"

Ninova

"Evet," diyebildim zar zor çünkü dilim damağım yakınlığından kurumuştu. "Ya sen?"

"Sadece," dedi ama sesinde bir çatlak vardı. "Karanlıkta benden uzaklaşacağından. Seni o telaşta kaybedeceğimden."

Boğazım düğümlendi. "Kaybetmedin."

Ellerimiz hâlâ birleşikti. Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi ve sıktı. Başını boynumdan çekerek yüzümün önüne geçti ve burnunu burnumun ucuna yasladı. "Bu ayrılık çok uzun sürdü sevgilim. Senden ayrı geçirdiğim her saniye, cehennem azabından farksızdı."

Onsuz her saniye bir diğerinden daha beterdi.

"Senden bir şey isteyebilir miyim?"

"Ne dilersen?"

"Öp beni," diye ihtiyaçla fısıldadım. Çöldeydim, onsuz susuzluktan ölüyordum. Kutuplardaydım, onsuz donuyordum. Onsuz ben hep böyleydim.

Sancak sözümü ikiletmeden, "Emredersin," diyerek dudaklarımın üzerini örttü.

Önce yavaş ve baştan çıkarıcı bir şekilde öpmeye başladı. Büyük ellerini yüzüme koydu. Daha ne kadar yakın olabilirdik bilmiyordum ama vücudumu vücudunun üzerine çekti. Sırayla üstdudağımı emerek kendine çekip ardından diğerine geçti.

Aramızdaki bu yokluk ve yetmeyen temas bizi yok edecekmiş gibi olduğunda inledim. Sanki inlemem Sancak'ı daha fazla zorluyormuş gibi kaba bir ses çıkararak başımı geriye yatırdı. Tamamen üzerime abanarak dilini ağzımdan içeri soktu.

Dillerimiz birlikte ortada buluştuğunda aynı anda nefesimiz kesildi. Sancak dudaklarıyla dilimi yakalayıp emdiğinde aklım da başımdan gitti. Gözlerim geriye yuvarlandı. Parmaklarım büküldü. Beni resmen içten dışa yiyordu. Her bir nefesimi çekiyor, ıslaklığımı emiyordu. Başka bir boyuta geçiyordum.

Nefes nefese geri çekildiğinde daha fazlasını isteyerek kollarımı boynuna doladım. Bedenimi üzerine çektim. Sancak dengemi kaybetmeyeyim diye belimden tutup beni yukarı doğru kaldırdığında bacaklarımı kalçalarının hemen üstünde birleştirdim.

"Şimdi," diye fısıldadım. "Şu an başka bir fırsatı kovalamak istemiyorum!"

"Güzelim," diye itiraz etti Sancak ama kabul etmedim.

"Lütfen..."

Çaresiz bir şekilde daha fazla konuşmamı beklemeden ıslak ve sıcak dudaklarını boynuma yerleştirdi. Terli tenimin her bir santimini aşağı yukarı yalayıp öpücükler kondurdu.

"Aklımı," diyerek durdu ve yutkundu. "Başımdan alıyorsun."

Cevap olarak sadece mırıldanabildim. Yavaş yavaş aşağıya inerek göğüslerimin üzerinde durdu. Bir eli belime giderek kıyafetimin arasından içeri girdi ve çıplak tenimle buluştu. Bu ani temasından dolayı ürpererek vücuduna yaslandığımda Sancak inledi ve parmaklarını belime gömdü.

Öne doğru adımladı ve sırtımı duvara yasladı. Boştaki elini kıyafetimin altından sokarak ucu sertleşmiş ve ihtiyaçtan dolayı büzüşmüş mememin üzerine koydu. Teması yetmemiş gibi bir de sutyenin içinden mememi sıktığında tüm dengem sarsıldı. Kendimi tutamayarak sesli bir şekilde inledim. Alt bedenimi sertliğine doğru sürttüm.

"Mahira!"

Kıyafetimi yukarıya, köprücükkemiklerime kadar sıyırdı. Büyük ellerinden biri sol göğsümü okşayıp ucunu çimdiklerken, diğerine doğru yüzünü yaklaştırdı. Göğüs boşluğuma burnunu sokup tenimi kokladıktan sonra kaba bir ses çıkardı. Ardından ıslak ve sıcak dudaklarım meme ucuma yapıştırdı.

İlk temasıyla tüm dünyam sarsılırken, yavaşça emip dışarı doğru çekiştirdiğinde, "Sancak," diye inledim.

Tırnaklarımı ensesine geçirerek topuklarımla kalçasını kendime doğru çekip bastırdım. Baştan aşağıya yanıyordum ve hiçbir yangın bu kadar güzel ısıtamazdı.

Boştaki parmaklarından biri yavaş yavaş aşağıya inerek kot pantolonumun düğmesinde durdu. İhtiyaçla kafayı yerken, sırtımı duvara bastırıp kendimi ellerine teslim etmek için bedenimi öne doğru çıkardım.

Pantolonumun düğmesini hızlıca açıp fermuarını aşağıya doğru çekti. Dudaklarını göğsümden çekip başını yüzüme doğru kaldırdı. İçleri yanan ela gözlerini benimkilere dikerek burnunu burnuma bastırdı.

"Sadece seni rahatlatacağım," diye fısıldadı. "Daha fazlası ikimizi de mahveder."

Sözlerine karşı çıkmamı bekleyen bir canavar vardı. Tüm gemileri yakmamı, herkesi yok sayıp sadece kendimi düşünmemi isteyen bir sesti. Sevdiğim adam uğruna hepsinden vazgeçmemi istiyordu ama yapamazdım. Yapamıyordum da. Elimdekiyle yetinmem gerekiyordu.

Parmakları külotumun altına inip onun için bekleyen ıslaklığımla buluştuğunda dudaklarından bir nefes kaçtı. Gözlerini yumup alnını alnıma yasladı.

"Mahvediyorsun, beni kesinlikle mahvediyorsun," dedi.

Yavaşça okşayarak daireler çizdiğinde dudağımı ısırarak başımı geriye yatırdım. Hangimizin diğerini mahvettiği kesinlikle ortadaydı. Beni parmaklarının arasında yok ediyor, ufacık parçalara bölüp dağıtıyordu. Ta ki bir öpücükle tekrar birleştirene kadar yeniden mahvediyordu.

"Şu haline bak," diyerek altdudağımı dişleriyle tutup dışarı doğru çekiştirdi. "Benim için ağlıyor." Ardından parmağıyla kadınlığımın girişinin etrafında daha fazla dolanmayı bırakarak içeri soktu. Tüm kaslarım onu içeri kabul edip etrafında kasılırken, o erkeksi gülüşünü duydum. "Ne kadar da hasret."

"Evet!" diye inleyebildim sadece.

"Ve hepsi benim." Ardından ikinci parmağını da sokarak tüm benliğimi dağıttı.

Burnunu göğüslerimin arasına sokup tekrar derin bir nefes aldı. "Senin uğruna dünyaları yakmak istiyorum. Seni sadece bir saniye daha fazla görebilmek için herkesi yok etmek istiyorum." Başını kaldırarak kısık gözlerimin arasından ona bakabilmem için başımı destekledi. Adeta yalvararak sordu. "Söylesene, sana çok mu muhtaç bir adamım?"

Konuşamıyordum, kesinlikle tek kelime edemiyordum. Tüm kelimelerimi parmaklarının arasında kaybetmiştim.

"Söyle güzelim. Söyle, Mahvedenim," diyerek git gellerini hızlandırdığında beynimde sağlıklı düşünebilen hiçbir sağlıklı nöron kalmamıştı. Odada sadece onun ve benim tutkulu nefeslerimiz vardı.

"Öyleyse ben söyleyeyim," diyerek tam noktama bastırdı. "Her zerrene muhtacım. Onlarsız yokum."

Göğsümü sıkmasına eşzamanlı olarak baştan aşağıya yaladı. Dudaklarını meme ucuma sardı. Önce ısırıp ardından emdiğinde benim için çoktan sona gelmiştik. Saçlarına asılıp onu kendime daha fazla bastırdım ve göğsümü sıcak ağzına ittirdim. Ondan gelecek her teması istiyordum.

Tekrar aynı noktaya bastırdığında sözlerinin de etkisiyle tüm duygularımla birlikte akarak boşaldım. Sancak bir eliyle rahatlamama yardımcı olurken, diğer elini sırtıma bastırarak bedenimi göğsüne çekti. Başım omzunun üstüne düştüğünde burnumu tenine yaslayarak, yerinden çıkacak kalbimi ve titreyen bedenimi sakinleştirmeye çalıştım.

Birkaç dakika bu şekilde durmamıza izin verdikten sonra yavaşça aşağıya inmeme yardım etti. Sırtımı duvara yaslayarak muhteşem kaslı ama ince vücudunu baştan aşağıya süzüp, yakışıklı ve kemikli yüzünü izledim. Külotumun arasından çıkardığı parmaklarını ağzına götürerek yaladı.

Gözlerini kapatarak uzun ve siyah kirpiklerini tenine kondurmasını kıskandım. "Mmm..." diyerek tadıma baktı. "Hatırladığımdan daha muhteşem." Ardından için için yanan gözlerini açarak suçlamayla yüzüme baktı. "Ve senin yüzünden daha fazla muhtaç hale geldim."

Sözleriyle birlikte gözlerim dolarken ciğerime bir ağırlık oturdu. Göğsüme yerleşen aynı zalim eller, bu sefer de boğazıma dolandı. Acımasız bir gerçek kulağıma fısıldandı. *Hepsi bu odadan çıkana kadar. Bu kapının bir adım sonrası size savaş alanı.*

Hislerimin her zerresini anlayan Sancak, yavaşça yanıma yaklaşarak üstümü başımı düzeltti ve ardından içi sıcacık avucunu yanağıma yasladı. Yoğun, savaşmaya devam eden ama benim için ölen kelimeleriyle, "Şu gözlerine getirme yağmurları," diye yalvardı. "Yapma bunu bize."

"Sen nasıl dayandın?" Sesimden kopup giden her parça, canımın bir parçasıydı. Gözlerinin içine yalvararak baktım. Yüzümden ne kadar acı çektiğim belli oluyordu. "Sen nasıl dayandın, Sancak... Aramızda bir karış mesafe, kalplerimizin arasındaysa koskoca bir kader varken bir ömre bedel olan o aşkı içinde taşıyıp, hiç belli etmemeye nasıl sustun?"

Son kelimeme kadar bakışlarını benden ayırmadı. Hepsini dikkatle dinliyor, neler hissettiğini düşünüyordu. Yüzü belki sakindi ama çenesinde biriken gerginlik, kelimelerin ona neye mal olduğunu ele veriyordu. Omuzları dimdikti. Bir kere çökmesine izin verse bir daha toparlanamayacaktı.

"Bir ihtimal, bir gün benim olabileceğin düşüncesine tutunarak dayandım." Sonunda konuştuğunda kelimelerine asılı kalan acı ciğerimi dağladı. Hele sesindeki o kırgınlık... "Belki yanımda değildin, parmaklarımız birbirine değmedi ama kalbinde, en kuytu köşede bir yerim vardı." Bunu söylerken bakışları yumuşadı, sonra acıyla sertleşti. "İstediğim gibi değildi, hayalini kurduğum kadar büyük de değildi ama vardım."

Derin bir nefes aldığında sanki yıllardır içinde tuttuğu bir ağırlığı göğsünden söküp atıyordu. Dudaklarının kenarında belli belirsiz, acıyla karışık bir tebessüm belirdi. "Kırıntısı bile yeterdi bana," dedi. "Çünkü yokluğun her şeyden daha ağırdı. Konu ne olursa olsun, bana güldüğünde güneş benim için doğar, renkler yeniden var olurdu."

Sözlerinin ardından sustu çünkü sevdiğim adamın yüzündeki ifade, söylediklerinden çok daha fazlasını anlatıyordu.

Öne doğru titrek bir adım atarak ellerini tuttum. Parmaklarının arasından parmaklarımı geçirerek başımı yukarı doğru kaldırdım. "Yorulmayacağım," dedim. Başını aşağıya eğerek umutla dolu yüzümü seyretti. "Sen bizim için bu kadar acı çekmişken, ben bir yerlerde senin yasını tutmuşken pes etmeyeceğim. Bizim için koşacak, aşkımız için nefessiz kalacağım. Sonuna kadar savaşacağım."

Şefkatle gülümseyip, boştaki eliyle yüzümdeki tutamları çekerek boynumun arkasına ittirdi. "Biliyorum güzelim." Bedenimi kendine doğru çekerek başımı göğsüne yasladı ve kollarıyla etrafımı sardı.

Bu şekilde birkaç dakika sarılarak kaldık ama bunun bir ömür olmasını diledim. Sancak saçlarımı okşayıp başımın tepesini öptü. Dudakları saç tellerime temas eder halde, "Diğerlerini bulmalıyız," dedi.

İçimi çekerek başımı kaldırdım. "Zorunda mıyız?"

"Yani güzelim," diyerek sırıttı. "Dışarıdakiler senin arkadaşların ve abilerin ya."

İstemeye istemeye geri çekilerek elimin tersiyle kaslı karnına vurdum. "Tabii sadece benim çevrem ya!"

Nerede olduğumuzu bilmediğim karanlıkta etrafıma bakındım ama pek de gözüken bir şey yoktu. Tahminime göre tüm gereksiz eşyaların atıldığı bir ara odadaydık.

Sancak arkasını dönerek, kapının kilidini açıp yavaşça araladı. Etrafa şöyle bir baktı ve boş olduğunu gördükten sonra bana doğru dönerek kapıyı tamamen açtı.

"Hadi güzelim," dedi. Uzattığı elini tutarak beni dışarı çıkarmasına izin verdim.

Çıktığımız koridor uzun ve loştu. Belki şu an boştu ama her iki yönden de sesler geliyordu. Ayak sesleri, çığlıklar, kapıların çarpması, hepsi fazlasıyla gürültülüydü ve anlaşılan arkadaşlarım hâlâ mücadele içerisindeydi.

Birlikte ilerleyerek bir kapıdan, sonra bir başka kapıdan daha geçtik. Adamlar korku evi değil de labirent yapmışlardı sanki. Her köşe, bir başkasına benziyordu.

"Burası bitmeyecek mi?" diye yakındım.

"Bir çıkış olmalı," dedi Sancak. Gözleri duvarlarda, tavanda ve her yerde bir ipucu arıyordu. İleride aralık bir kapı gördüğümüzde durduk. İçeriden mavi bir ışık sızıyordu.

Sancak durdu. "Buraya girelim istersen," dedi.

"Eh, deneyeceğiz," dedim. En azından kovalanmıyorduk.

Kapıyı yavaşça itekleyip sessiz adımlarla içeri girdik. Sancak hemen arkamızdan kapıyı kapatırken ellerimi cebime sokarak yerimde sallandım.

Normal bir odaydı. Duvarlarda ekranlar vardı ve hepsi korku evinin içerisini gösteriyordu. Yaklaşarak görüntülere bakmaya başladım ve rahat bir nefes aldım. Bizim içeride olduğumuz odayı gösteren bir kamera sistemi yoktu. Zaten olsaydı Sancak'ın bana yaklaşacağını bile düşünmüyordum.

"Vay canına," dedim neşeyle. "Kontrol odasındayız."

Sancak yanıma gelerek, görüntülerin aktığı kameralara bakıp elini omzuma koydu. Dışarı çıkmam için yönlendirdi. "Burada olamayız, yasak. Dışarı çıkalım güzelim."

Tutuşundan kurtularak önümdeki siyah sandalyeyi çekip oturdum. Elimi klavyenin tuşlarına koydum. "İmkânı yok," diyerek kahkaha attım ve birkaç görüntünün üzerinden geçtim. "Birinci sınıf korku komedisini hayatta kaçıramam." Elimle gelmesi için işaret verdim. "Hadi bizimkileri izleyelim."

Sancak arkamdan o erkeksi kahkahasını atarken gözlerini devirdiğini görür gibiydim. Kollarımı dirseklerime kadar çekerek heyecanla ekranlara baktım.

"Evet," diyerek kelimemi keyifle uzattım. "Özellikle izlemek istediğin bir seans var mı, yoksa ben mi seçeyim?"

"Kafana göre takıl güzelim," dedi.

"Hay hay," diyerek sol üstteki ekrana geçerek sesini açtım. "Eğlence başlasın."

Nur ve Kartal abim bir koridordan çıkıp el ele bir odaya girerek şaşkınlıkla etraflarına baktılar. Yüzlerinin her tarafında korku emareleri vardı ve durmadan çevrelerine bakıyorlardı.

Nur, gözlerini odanın ortasındaki tabuta dikerek abimin elini bıraktı ve koşa koşa yanına gitti. Korkunun verdiği güçle kapağını açarak ellerini çırptı. Tam boyunun sığacağı boşluğu bulduğunda abime dönüp sırıttı. Kaş göz yaparak tabutu gösterdi ve istediği intikamı bulmuşçasına kollarını göğsünde birleştirdi.

"Bütün gün bu fırsatı aradım," dedi. Çantasında getirdiği eşyaları dolaba bırakmak zorunda kalmıştı ama görüyordum ki pes etmemişti. "Biraz daha terle bakalım, Kartal Efendi," diyerek tabutun içine girmek için bacağını kaldırdı.

"Saçmalıyorsun, Nur!"

"Hiç de bile," diyerek arkadaşım içine çöktü ve tabutun kenarlarını tuttu. "Bu bizi kaç gündür süründürüp üzdüğün için. İnşallah o maskeli seni iyi bir koşuya çıkarır."

Kartal abimin yüzü terden parlıyordu ve gözleri odanın her yönüne bakıyordu. "Beni tek mi bırakacaksın?"

Nur dudaklarını birleştirerek iki omzunu kaldırıp indirdi ve ellerini iki yana açtı. "Kazık kadar adamsın, eminim bir şekilde üstesinden gelirsin," diyerek geriye yattı ve tabutu kapattı.

"Sen bittin kızıl kafa!"

Telaşla arkasına baktı ve gördüğü maskeliyle koşmaya başladı.

Başımı koltuğun arkasına atarak tüm odayı inletecek büyüklükte kahkahalar atmaya başladım. O kadar sarsılarak gülüyordum ki Sancak gelip omuzlarımdan tutmasaydı yere kapaklanabilirdim.

"Sizden korkulur," dedi ve eğilerek dudaklarını alnıma bastırdı.

Zar zor nefeslerimin arasından, "Abim daha başına nasıl bir bela aldığını bilmiyor. Nur tüm dikkatini ona versin de görsün gününü," dedim ve ellerimi kaldırarak Sancak'ın yanaklarına koydum.

"Öyle diyorsan," diyerek göz kırptı.

"Sırada diğer abim var," diyerek yanağını son kez okşayıp kalkmak için hamle yaptım. Sancak da çekilip, geriye kayan tekerlekli sandalyemi kaydırarak ekranlara yaklaştırdı ve merakla görüntülere baktı.

Bu sefer sağ üst ekrana tıkladım. Ses geldiğinde Ela ve Volkan abim bir merdivende belirdiler. Merdiven dar ve dikti, taş basamaklar eskiydi. Kırmızımsı ışık her şeyi daha da ürkütücü kılıyordu.

Volkan abim öndeydi. Elini arkaya uzatmış, Ela'nın kolundan tutmuştu. "Hızlı ol," diyordu. Sesi net duyulmuyordu ama dudaklarından okuyabiliyordum.

Ela'ysa nefes nefese kalmış, saçları yüzüne yapışmıştı. Basamakları ikişer ikişer çıkmaya çalışıyordu ama ayakları takılıyordu.

Arkalarındaki maskeli adam tehlikeli bir halde yaklaşıyordu. Kurbanları korkutmaktan keyif aldığı her halinden belliydi çünkü yavaş ama kararlı adımlarla merdivene yaklaşıyordu.

Volkan abim telaşla arkasında kalan maskeliye baktı. Çenesi endişeyle gerildi. "Ela hızlan!" dedi bu sefer daha sert.

Ela başını kaldırıp arkasına baktı. Maskelinin onlara yaklaştığını görünce gözleri kocaman açıldı. Panikle, "Geliyor!" diye bağırdı.

"Biliyorum!"

Ardından ikisi de koşmaya başladılar ama arkadaşım o kadar panik yapmıştı ki atacağı adımı tam hesaplayamıyordu. Beşinci basamakta ayağı kaydı.

"Ah!" diye bağırıp öne doğru tökezlediğinde eli havada sallandı.

Volkan abim sesini duyar duymaz anında döndü. Endişeyle öne doğru atılıp kolunu Ela'nın beline uzattı ve güçlü bir tutuşla yakalayıp onu kendine doğru çekti. Ela'nın bedeni güçten dolayı savrulurken Volkan abimin göğsüne çarptı.

Bir an ikisi de öylece kaldılar. Nefes nefese, dip dibeydiler. Ela'nın elleri Volkan abimin göğsündeydi. Volkan abimin eliyse Ela'nın belindeydi.

Volkan abim ağır bir ses tonuyla, "Düşme," dedi. Sesi sert çıkmıştı ama gözlerinde başka bir şey vardı; endişe ama en çok da Ela'nın yaralanması ihtimalinden duyduğu derin bir korku.

Ela başını kaldırdığında ikisi göz göze geldiler. Öyle birkaç saniyeydi ama ekrandan bile hissedebiliyordum o bakışmayı.

Sonra Volkan abim kendine geldi. "Hadi," dedi. Elini Ela'nın sırtına koydu. "Yukarı çıkıyoruz." Bu sefer daha yakındı. Ela'nın hemen yanında, neredeyse arkasından ilerleyip onu koruyordu.

Arkalarındaki merdivenin başına geldiğinde Ela titrek bir sesle, "Volkan..." dedi.

Volkan abim şöyle bir saniye maskeliye bakınca kendilerine yetişeceğini ve Ela'nın koşmak için hızlı olmadığını fark etti. Eğilerek Ela'ya doğru yaklaştı ve bir anda arkadaşımın belinden tuttuğu gibi onu sırtına, omuzlarının üzerine attı.

Ela şaşkınlıktan çığlık atarken saçları önüne döküldü. Abimse çığlığını hiç umursamadan yerinde dikleşti ve merdivenlerden çıkmaya başladı.

"Ne yapıyorsun, düşeceğiz!"

"Yavaş koşmanı bekleyecek değilim. İkimizi de yakalatacaksın," diyerek arkadaşımı daha sıkı tutup bulunduğum kamera görüntüsünden çıktılar.

Merakla diğer kameraya geçeceğim sırada, Sancak ellerini ellerimin üzerine koydu. Şaşkınlıkla kafamı kaldırarak yüzüne baktım. Kaşlarını çattı, memnun olmadığı dudak çizgilerinden belliydi.

Ciddi bir halde, "Buradan sonrası onlara özel," dedi.

Sözlerini kabul ederek başımı salladım. Haklı olduğunu anlayabiliyordum ve daha fazla ileri gidip özellerine bulaşmadan durdurduğu için memnundum. Yine de dayanamayıp sırıttım ve ekranı göstererek, "Ne diyorsun?" diye göz kırptım.

Bakışları kısa bir saniye ekrana kaydı ve ardından, "Karışmamak daha iyi olabilir," dedi.

"Biliyorsun ki karışmadan yapamam," dedim. Ve parmağımı salladım. "Ayrıca bize yaptığı onca kıskançlık ve müdahaleyi unutmadım. Bir yerde intikam almak hakkım."

Sancak tek kaşını kaldırıp düşünürken, başka bir grubu kaçırmamak için ekrana döndüm. Bu sefer sol alt ekrana geçtim. Görüntüde Fero, Ramo ve Melis vardı. Nasıl başardılar bilmiyordum ama başlangıç tüneline geri dönmüşlerdi.

Melis nefes nefese, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok!" dedi Ramo.

Fero yerinde bir saniye durarak avuçlarını dizlerine yasladı. Başını kaldırıp etrafa baktı. "Fazlasıyla tanıdık geliyor."

"Ne?" dedi Melis. "Tanıdık mı?"

"Evet, demek ki buradan geçmiştik." Fero başını iki yana salladı. "Hangi akıllı yaptıysa bizi bir döngüye sokmuş, avareler gibi aynı yerleri dolaşıp duruyoruz."

"Çok iyi ya!" diye bağırdı Ramo. "Bir de kaybolalım tam olsun!"

Tam o sırada arkalarından bir ses geldi. Metalik, tiz ve kulağa batan bir sesti. Üçü de korkudan titrerken, birden arkalarını dönüp sesin geldiği yere baktılar.

Uzakta, loş ışığın altında maskeli adam durmuş elindeki bıçağı gerçek ellerin olması gereken duvara bilerek yavaşça sürtüyordu.

Ramo'nun yüzü bembeyaz kesildi. "O... bıçak mı?"

Melis'in sinirleri bozularak maskeli adama, "Ama bu oyun olmaktan çıktı ki!" diye çığlık attı. Ve bence kesinlikle haklıydı.

Fero geriye doğru adımladı. "Koşun," dedi sakince.

"Ne?" dedi Ramo.

"Koşun işte!"

Üçü birden geldiğimiz yere doğru fırladılar ve çok gitmelerine gerek kalmadan mankenli odaya girdiler. Kimse kapıyı arkasından kapatmayı akıl

etmediği için de kapı açık kalmıştı. Tavandan sarkan zincirlere bağlı bedenler hâlâ oradaydı. Kırmızı ışıkta sallanıyorlardı.

"Ne yapacağız?" diye bağırdı Melis.

Fero etrafa baktı. Gözleri mankenlerde gezindi ve sonra bir fikir gelmiş olacak ki, "Saklanacağız," dedi.

"Nereye?"

"Mankenlere karışın."

Melis anlamayarak, "Ne?" diye sordu ama Fero çoktan harekete geçmişti.

Bir mankenin yanına geçti. Zincire tutundu ve kendini yukarı çekip mankenin hemen arkasına geçti. Bedeni mankenle neredeyse aynı hizada duruyordu.

Ramo bir saniye baktı. Sonra, "Ulan dâhi!" diye bağırdı. O da en yakın mankene koştu. Zincire tutundu ama kolu kaydı.

"Yok, yok, yok!" diyerek tekrar denedi. Bu sefer başardı. Yukarı çıktı ama manken sallanmaya başladı.

"Sallanma!" diye fısıldadı Fero.

"Sallanmıyorum, o sallanıyor!"

Melis en köşedeki mankene koştu. Zincire tutunmaya çalıştı ama eli titriyordu. "Yapamıyorum!" dedi.

"Yapabilirsin!" diyen Ramo çıktığı zincirden aşağıya atladı ve sevdiği kadının dibinde bitti. "Hadi Melis, seni yukarı iteceğim sen de yukarı çıkacaksın." Ardından belinden tuttuğu gibi Melis'i havaya kaldırdı.

Melis derin bir nefes alıp zincire sıkıca sarıldı ve yukarı tırmandı. Mankenin hemen arkasına geçti. Ramo, Melis'in tutunduğunu görünce rahat bir nefes bırakıp az önceki zincirine geri tırmandı.

Üçü de artık mankenler arasında hareketsiz ve sessiz halde nefeslerini tutuyordu.

Maskeli kapıdan içeri girdi. Hâlâ elinde olan bıçağını iki yana sallayıp etrafını inceledi. Bu arada hareketlerinden dolayı mankenler sallanıyordu.

Maskeli bir adım attı, sonra bir tane daha atıp mankenlerden birine yaklaştı. Bu, Fero'nun olduğu mankendi.

Fero nefesini tutmaya devam edip hiç hareket etmedi. Maskeli başını yana eğip elini uzattı. Mankenin bacağına dokunduğunda Fero başını tavana çevirerek kilitlendi.

Maskeli, mankeni itip geriye doğru salladığında zincir gıcırdadı. İleriye doğru adımlayıp sıradaki zincire geçti. Bu, Ramo'nun olduğu mankendi.

Ramo adamın kendi zincirine geçtiğini fark edince boştaki eliyle parmağını ısırdı. Birazdan düşüp bayılacaktı.

Maskeli yine elini uzatıp mankeni ittiğinde Ramo'yla birlikte ileri geri sallandı. Maskeli durdu. Başını biraz daha yaklaştırdı. Galiba Ramo'yu fark etmişti.

Maskeli elini kaldırdı. Bu sefer daha yukarı, mankene doğru ama daha çok Ramo'ya temas edecek gibiydi.

"Hey!" diye bağırdı Melis.

Maskeli anında döndü. Melis bir anda mankenin arkasından çıkmıştı. Ayakları yerde, elleri iki yana açıktı.

"Ben buradayım!" dedi. Sesi titriyordu ama kararlıydı. "Benimle uğraş!"

Maskeli başını yana eğdi. Şaşırmıştı ama durmadı, Melis'e doğru yürümeye başladı.

"Melis ne yapıyorsun?" diye bağırdı Ramo.

Melis geriye doğru adımladı. "Kaçın!" dedi. "Siz kaçın!"

"Sensiz gitmiyoruz!"

Maskeli hızlandığında Melis de hemen hızlandı ve geriye doğru koştu. Bir mankenin yanından geçti.

Ramo, mankenin arkasından atladı. Fero da peşinden atlayıp ikisi birden Melis'in yanına koştular.

"Birlikte kaçıyoruz kardeşlerim," dedi Fero.

Maskeli neredeyse tam arkadan Ramo'nun omzuna değecekti ki Fero bir mankeni itti. Manken öne doğru sallanıp maskelinin yoluna çıktı. Mankene temas etmek istemeyen maskeli durarak geri çekildi. Ayrıca Ramo'nun ittiği bir başka manken de sallanıyordu.

Melis de onlara uyarak başka bir mankeni ittiğinde tüm mankenler artık sallanıyordu. Birbirlerine çarpıyor, zincirler gıcırdıyor ve kaos içinde dans ediyorlardı.

Bir tanesi maskeliye çarpıp onu tökezlettiğinde, "Şimdi!" diye bağırdı Fero.

Üçü birden koşup, mankenler ve zincirlerin arasından geçerek kapıya ulaşıp dışarı çıktılar. Kapıyı arkalarından çarpıp nefes nefese durdular.

Bir süre hiç konuşmadılar. Sadece susup nefes aldılar, sonra Ramo yüksek sesle gülmeye başladı. Kahkahalarının arasından, "Adeta manken olup adamı nasıl tufaya getirdik ama!" diye bağırdı.

Fero da güldü. "Gerçekten yaptık!"

Melis gülme ve ağlama karışımı, "Delirdik," dedi. "Tamamen delirdik."

Ramo ona dönüp yüzünde okunan hayranlık ve saygıyla, "Sen," dedi. Belli ki tamamen duygu doluydu âşık adam. "Sen benim için kendini tehlikeye attın."

Melis utanarak bakışlarını kaçırdı ve omuz silkti. "Sen de benim için yaptın."

"Ama sen?"

"Ramo," dedi Melis ve gülümsedi. Tüm utancının arasından kalbinden geçeni söylediğini düşündüğüm kelimeleri söyledi. "Kurtuldun, bu benim için yeterli."

Ramo bir şey söylemek istedi. Ağzı açıldı. Kapandı. Sonra sadece başını salladı.

Fero aralarına bakıp sırıttı. "Şimdi çıkışı bulalım," dedi. "Yoksa bir sonraki maskeli, romantizminizi bozar."

Ramo kızardı. "Ne romantizmi lan?" dedi ama Melis'in güldüğünü görünce sustu.

Fero daha fazla onlara bulaşmadı ve tekrar bir kovalamaca yaşamak istemeyerek koşmaya başladı. Diğer ikili de birbirlerine son kez bakıp, yan yana koşarak başka ekrana geçtiler.

Daha fazla takip etmeyi bırakarak arkama yaslandım ve sandalyemde yana döndüm. İçimde gururlu bir kız vardı. İçim kıpır kıpırken neşeyle cıvıldadım. "Galiba hem büyüdük hem büyüyemedik."

Sancak, "Sizi güzel yapan da bu," diyerek masanın köşesine tünedi. Çenesinin ucuyla üçlüyü gösterdi. "Akıllıca hareket ettiler."

"Sanki..." diyerek önce sustum, sonra sevdiğim adamın yakışıklı yüzüne baktım. "Abim bizi bir şekilde akıllandırmak için planlamış gibi."

"Volkan bu," dedi.

Tam oturduğum yerden kalkıyordum ki ekrana gelen başka bir koşuşturmayla geri yerime yerleştim. Sağ alt ekrana doğru birkaç tuşlamayla geçtim.

"Az kalsın favori çatlak arkadaşlarımdan birini unutuyordum."

"Ne?" diyerek güldü Sancak.

"İzle." Ardından sesi açtım.

"Dur!" diye bağırdı Berkay. "Sadece konuşmak istiyorum!"

Maskeli durmadı ve Berkay'dan uzaklaşmaya devam etti. Normalde Berkay'ın kaçıp korku evi ruhuna uyması gerekiyordu ancak arkadaşım tamamen başka kafadaydı.

"Lütfen! Telefon numaranı isteyeceğim sadece!"

Maskeli, bir kapıdan girdiğinde Berkay da peşi sıra girmeye çalıştı ama kapı yüzüne çarparak arkasından kilitlendi.

Berkay yüzüne kapatılan kapıya şaşkınlıkla bakarak dışarıda kalmasına anlam vermeye çalıştı. Kapıya yumruk attı. "Hayır! Dönüşü olmayan bir teklif yapacaktım!"

Hemen arkasından bir el omzuna dokundu. Berkay yavaşça ve korkuyla döndü. Ama karşısında başka bir maskeliyi görünce gözleri parladı.

"Merhaba."

Başımı iki yana sallayarak, "Yok artık," dedim. Ekranlarla daha fazla uğraşmak istemeyerek oturduğum yerden kalkmak için sandalyemi ittim.

Sancak sandalyemin iki kolundan tutarak uzaklaşmama izin vermedi ve aralık bacaklarına doğru bedenimi çekti. Üzerime doğru eğildi ve işaret-parmağının tersiyle elmacıkkemiğimin üzerini okşadı. Anında etkisi altına girerek ayaklarımla kendimi yere doğru bastırdım ve oturduğum yerden yükseldim. Burnumun ucu neredeyse burnuna değecekti.

"Seninle burada sonsuza kadar kalmak istiyorum..." dediğinde cümlesini tamamlamak zorunda kaldım.

"Ama diğerlerini bulmalıyız." İçimi çekerek başımı geriye yatırdım ve gözlerimi kapattım. "Değil mi?"

"Maalesef," diyerek dudaklarımın üzerine dudaklarını bastırdı. Bir elini yanağıma koyarken kokumu içine çekti. Dudakları dudaklarımın üzerindeyken, "Dersen ki hepsi burada kalsın, gidip kapıyı üzerlerine kilitleyeyim," dedi.

Elimi ensesine koyarak parmaklarımı oradaki saçlara geçirip uçlarıyla oynadım. Diğer elimi de göğsüne koyarak aşağı yukarı sıvazladım. "Ah keşke..." diye mırıldandım. Keşke sadece ikimizin olduğu bir dünya olsaydı. Sürekli etrafında koşsaydım, yörüngesinde dolansaydım. Sancak da sürekli beni izleyip yörüngesinden bir saniye ayrılmayayım diye peşimde olsaydı.

Ah keşke...

Alnıma dudaklarını bastırarak geri çekildi ve tutmam için elini uzattı. "Hadi gidelim de Kartal yokluğumuzu fark etmesin."

"O şu an canının derdinde," diyerek uzattığı elini tuttum. Sıcak avucu benimkine tutunduğunda yerimden kalkabilmem için çekti. Hızla yerimden kalkarken altımdaki sandalye geriye doğru kaydı. Ben de öne doğru fırlarken boştaki elimle kolunu sardım.

Sancak gülerek dengede kalmam için belimden tutarken ters bir bakış attım. "Gücünü mü deniyorsun? Ne yapıyorsun?"

"Gücümü denemiyorum da kucağıma düş, göğsümde dinlen istiyorum."

Tüm ters bakışlarım saniyeler içinde yumuşarken kalbim ona doğru bir daha eridi. Kendimi, "Yaa, Sancak!" derken buldum.

Tepkime göz kırptı ve belimden döndürerek kapıya doğru ilerlemem için ittirdi. Kapıyı açarak dışarısını kontrol etti ve güvenli olduğundan emin olduktan sonra dışarı çıktık.

Koridora adım attığımızda soğuk hava yüzümüze vurdu. Kamera odasının sıcaklığından çıkmak bir anlığına garip gelmişti. Sancak hâlâ elimi sıkıca tutuyordu.

"Diğerleri neredeler acaba?" diye fısıldadım.

"Çıkışta olmalılar," dedi Sancak. Gözleri koridoru tarıyor, her köşeyi kontrol ediyordu. "Sonunda herkes aynı yere çıkıyor."

Birkaç adım atıp köşeyi döndük. Koridorlardan geçtikten sonra uzakta yeşil bir ışık gördüm. *Kurtuluş* yazıyordu.

"Orada!" dedim.

Sancak gösterdiğim yere bakıp başını salladı ve hızlı adımlarla o yöne ilerledik. Arkamdan başka bir maskeli çıkacak diye adımlarım tedirgindi ama yanımda Sancak olduğu için daha sakindim.

Kapının önüne geldiğimizde Sancak yavaşça kapıyı itti. Zorlamamıza gerek kalmadan kapı açıldığında rahatlayarak yüzümüze vuran ışığa doğru ilerledik. Sonunda özgürlüğümüze ulaşmıştık.

"Galiba ilk geldik," diyerek sırıtıp Sancak'ı dürttüm.

Başını eğip eğlenen yüzüme baktı. Dudağının bir kenarı yukarı doğru çıkarken özgüvenli bir ses tonuyla cevap verdi. "Daha önce gelirdik ama malum," dedi kinayeyle.

Sözleriyle birlikte ister istemez gözlerim büyürken boğazıma kaçan tükürükle öksürdüm. Karnına vurarak uzaklaşıp ellerimi belimde birleştirdim. "Gebertirim seni."

"Sen geberteceksen razıyım," diyerek daha fazla sırıttı.

Arkamdan sesler geldiğinde işaretparmağımı sallayıp dudaklarımı birleştirdim ve başımı salladım. Söyleyecek güzel bir sözüm vardı ama şu an zamanı değildi.

Biraz gerimizde kalan kapı açıldığında herkes birer birer dökülmeye başladı. İlk olarak Volkan abim ve Ela geldiler. İkisi de terli, nefes nefeseydi. Volkan abimin gömleği darmadağındı, saçları karışıktı. Ela'nınsa yanakları kıpkırmızı, gözleri hâlâ biraz şaşkındı ama ikisinin de yüzünde garip bir ifade vardı. Bir şey olmuştu aralarında. Ne olduğunu bilmiyordum ama hissediyordum.

Ela beni görünce rahatlamış gibi nefes aldı. Volkan abimse başını iki yana sallayarak güldü. "Sonunda," dedi. "Bir süre daha bu tarz yerlere gelmem."

Hemen arkalarından Fero, Ramo ve Melis çıktılar. Ramo hâlâ Melis'in elini tutuyordu. Fark etmemiş gibi görünüyordu ama Melis fark etmişti. Yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı. Gözleri yerdeydi ama dudaklarında küçük bir gülümseme oluşmuştu.

Fero onları görünce bana göz kırptı. "Romantizm havada uçuşuyor," diye fısıldadı yanımdan geçerken.

Daha sonra Nur ve Kartal abim çıktılar. Nur'un saçı darmadağındı ve gözleri iki kat büyümüştü. Belli ki hâlâ şok halindeydi. "Bir daha..." dedi nefes nefese. "Bir daha beni böyle bir yere getirmeyin! Teklifini dahi etmeyin!"

Kartal abimin gömleğiyse eteklerinden çıkmış, bir zamanlar okuldan değil savaştan çıktığını işaret eden görüntüsüne bürünmüştü. O zamanlar aklım bir türlü nasıl o halde geldiğini anlamıyordu ama şimdiki halini bizzat izlemiştim.

Yakası kayan gömleğini düzelterek terlemiş yüzünü elinin tersiyle sildi. Saçları dağılmıştı ve bakışları etrafı tarıyordu, sanki hâlâ bir tehlike arıyordu. Sırtını en yakındaki duvara yaslayarak Nur'a baktı.

Nur, abimin bakışlarını hissetmiş olacak ki ona doğru döndü. Ellerini beline koyup, "Şerefsiz Kartal, umarım belanı bulursun," dedi. Ardından dayanamayarak sinirle ekledi. "Bulur, bulur."

"Tabii bulur," dedi abim aynı tepkiyle ama sesinde biraz da eğlence vardı. "Mesela bir ellilerinde bir o kadar da yerin dibinde olan kızıl kafalı biri."

"Hadi be oradan!"

İkisinin atışmasına pinpon topu gibi dönen kafamı ellerimle durdurarak arkadaşıma döndüm. "Ne oldu ya?"

"Ne mi oldu?" diyerek dağılan saçlarını atkuyruğu yapmak için toplamaya başladı. "Bu abin olacak hayırsız, saklandığım tabutun yerini

maskeliye gösterdi. Adam da eliyle koymuş gibi çat diye beni bulup yakaladı. Sonra da biraz daha eğlenmek isteyecek olacak ki serbest bırakıp tekrar kovalamaya döndü."

"Tabut mu?" diye şaşkınlıkla sordu Ela.

Elini *uzun hikâye* dercesine sallayarak abime döndü ama onun bakışları da Nur'daydı. Aynı bir saniye sonra başlayacak laf dalaşındaki ağzı gibi.

"Ee, Berkay nerede?" diye sormama gerek kalmadan kapıdan gelen kahkaha sesleriyle yönümü oraya çevirdim.

Kahkahanın sahibi Berkay kapıdan güle oynaya çıktı ama yalnız değildi. Yanında maskeli olduğunu düşündüğüm biri vardı. Genç ve belli ki yakışıklı bir çocuktu. Birlikte kahkaha atıyorlardı.

Berkay coşkuyla, "Mert çok ilginç biri," dedi. Sanki hayatının en iyi gecesini yaşıyordu. "Hem spor yapıyor hem de tiyatro." Bana döndü ve kaş göz işareti yaptı. Oğlan fazlasıyla hoşuna gitmişti belli ki. "Olağanüstü bir kombinasyon."

Hepimiz şaşkınlıktan donup kaldık.

Nur ağzı açık baktı. "Sen ciddi misin?"

Berkay ona döndü ve gayet ciddi bir tavırla, "Tabii ki ciddiyim. Mert harika biri," dedi.

Kartal abim elini yüzüne götürdü. Derin bir nefes aldı ve sonra inanamayarak güldü. "Biz öldük öldük dirildik burada," dedi. "Sen sevgili mi buldun?"

Berkay omuz silkti. Yüzünde pişkin bir gülümseme vardı. "Fırsatları değerlendirmek lazım."

Mert de güldü. "Ben de böyle bir tanışma beklemiyordum," dedi. Sesi yumuşak ve samimiydi. "Ama Berkay çok ısrarcı oldu."

"Evet, öyleyimdir," dedi Berkay gururla.

Arkalarından diğer maskeli oyuncular da çıktılar. Birbirlerine bakıp kendi aralarında güldüler. Bu gülme; artık eğlendiklerinden miydi, yoksa bizimle dalga geçtiklerinden mi gelmişti bilmiyordum.

En öndeki saçları kısa, atletik yapılı olan gür ve tok sesle, "Tebrikler," dedi. "Oyunu bitirdiniz. Çok iyiydiniz."

"İyi miydik?" diye sordu Nur inanamayarak. "Ben beş kere öldüm orada!"

Oyuncu güldü. "En çok bağıran sizdiniz. Kayıtlar çok eğlenceli olacak."

Nur'un gözleri büyüdü. "Kayıt mı?" diye bağırarak sordu.

"Evet. İsterseniz videonuzu hatıra olarak alabilirsiniz."

"Asla," diye bağırdı Nur. "O kayıtlar yok edilsin!"

Kartal abim de hemen ekledi. "Ben de istemiyorum. Yok edin."

Oyuncu sırıttı. "Biliyordum," dedi. "Çoğu insan öyle diyor."

Volkan abim araya girdi. "Biz iyiyiz," dedi. "Teşekkürler. Çok farklı bir deneyimdi." Son kelimesi kinaye barındırıyordu.

"Farklı mı?" dedi Ela gülerek. "Travmatikti."

"O da olur," dedi Volkan abim.

Oyuncular birbirleriyle vedalaştılar. Mert, Berkay'a telefon numarasını verdi. İkisi biraz daha sohbet ettiler, ardından diğerleriyle birlikte gittiler.

Biz de hep birlikte arkada Sancak'la ben kalacak şekilde dolaplarımızın oraya doğru ilerledik. Yol boyunca abim ve Nur atıştıklarından dolayı tek kelime konuşamamıştık.

Aceleyle dolabımın kapağını açtım ancak dolap kapağının tepesinden Sancak bana doğru eğildi. Kulağıma fısıldadı. "O görüntüleri istiyorsun, değil mi?"

Heyecanla başımı salladım. "Kesinlikle," diyerek neredeyse tüm dişlerimi gösterecek şekilde güldüm. "Nereden anladın?"

Tek kaşını kaldırıp gocunmuş gibi baktı ama yine de yanıtladı sorumu. "Videoyu almak adına adamın tepesine binmemek için zor duruyorsun."

Ellerimi birleştirerek yerimde sallanırken, kediyi andıran bakışlarımı üzerine diktim. "Diğerleri dolaptan eşyalarını alırlarken ben de görüntüleri alsam?"

Elini saçımın arkasına koyarak parmağını dalgalarımdan birinin etrafına sardı. "Gitme desem de gideceksin, değil mi?"

"Yani," diye mırıldandım ve geri geri içeri doğru adımladım. "Hemen gelirim zaten ya," diyerek son cümlemi uzattım. Çantamı almak için elimi uzattım ama çantanın alt kısmında kalan telefonuma bakarak kaşlarımı çattım. Giderken bunu çantama attığımı zannediyordum.

"Hızlıca git gel, Mahira. Sonra abin başlamasın konuşmaya." Sancak'ın sesiyle telefonumu çantamın içine attım. Montumu giyerek, çantamı diğer elime alıp dolabı kapattım.

"Hemen halledeceğim," diyerek öpücük attım ve içeri koştum. Kapıdan geçerken geriye baktım. Sancak hâlâ orada duruyordu. Beni izliyordu.

Gülümseyerek el salladım. O da başını salladı.

Tekrar geldiğimiz yoldan içeri girdiğimde içerisi dışarısından daha sessizdi. Işıklar hâlâ yanıyordu ama atmosfer değişmişti. Oyuncular galiba gitmişlerdi ve bu haliyle korku evi sadece boş bir binaydı.

Koridorda ilerledim. Sessizlikten ayak seslerim zeminde yankılandı. "Merhaba," diye seslendim. "Görüntüler için gelmiştim!"

Cevap gelmedi. Durup etrafıma baktım. Acaba tabletle bizi karşılayan görevliler neredeydi?

"Merhaba?" diye tekrar seslendiğimde sesim koridorda yankılandı.

Yine sessizlik...

Yerimde durarak ileri geri sallandım. Belki de gidip kendim almalıydım. Sonuçta almamızı teklif eden kendileriydi. Gidip kamera odasından alsaydım ne diyebilirlerdi ki?

Kendim almaya karar vererek kamera odasına doğru ilerlemeye başladım. Dönemeçleri geçtim ve kapıları açtım.

Önümde kamera odası vardı ve kapısı açıktı. "Merhaba?" diyerek ilerledim ve içeride biri var mı diye kenardan kontrol ettim.

İçerisi boştu ve kameralar en son bıraktığımız gibi açıktı. Sandalye biraz gerideydi ve içeride kimse yoktu.

Odanın ortasına giderek çantamdan USB belleği çıkardım ve ekranlara yanaştım. Sandalyeyi çekip otururak kasaya belleği taktım. Kayıt dosyalarına girip aktarmaya başladım.

Ekranda dosyalar açılırken dudaklarımın kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Nur'un çığlıkları, Kartal abimin *ben korkmam* derken çıkan sesi, Berkay'ın Mert'in peşinden koşması... hepsi oradaydı. Bunları izlemek fazlasıyla eğlenceli olacaktı. Özellikle de her toplandığımızda açacağımı düşününce içimde küçük bir zafer hissi kabardı.

Dosyalar aktarılırken kapının önünden gelen, yavaş ama aceleci olmaya çalışan adım sesleri duydum. Yakalanmanın suçluluğu ve utancı üzerime bir anda çökerken aceleyle ellerimi klavyeden çektim. Adamlara güzelce kendimi açıklamam gerekiyordu, yoksa hırsız ya da başka amaçları olan biri zannedeceklerdi.

"Merhaba. Seslendim ama kimse cevap vermeyince, bir de," diyerek ayağa kalkıp ekranı gösterdim. "Görüntüleri alabilirsiniz deyince gelip kendim alayım dedim."

Sözlerimden sonra kapıya döndüm ama şak diye kapı üzerime kapandı. Şaşkınlıkla yerimde öylece kalakaldım ancak kapının kilidi de dönünce, "Pardon!" diye bağırdım. Aceleyle ayağa kalkıp kapıya koştum.

"Hey, içerideyim!" diye bağırdım ve tokmağı çevirdim. Kilitliydi.

"Ne?" diye mırıldandım. Ardından sertçe tekrar denedim ama yine olmadı. Bu sefer daha yüksek sesle, "Hey!" diye bağırdım. "Kapıda biri var mı?"

Cevap gelmedi.

Kapıyı yumrukladım. "Hiç komik değil bu yaptığınız! Ramo, Fero ya da diğerleri, siz misiniz? Sancak nerede!" Sancak olsaydı bunu bana yapamazlardı. Beni korkutmalarına bile izin vermezdi.

Kendi sesim dışında hiçbir ses duymadığımda geriye doğru bir adım attım. Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Panik yapmamak için nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Panik hiçbir işe yaramazdı. Belki yanlışlıkla kilitlenmişti. Belki de dışarıda biri yoktu.

Yavaşça arkamı döndüm ve ekranlara tekrar yaklaştım. Az önceki kayıtları açmak için kontrollere girdim. Bir dakika öncesini seçerken dudağımı endişeyle ısırdım. Korkmamaya çalışıyordum ama içimden bir ses, bunun basit bir şaka olmadığını fısıldıyordu.

"Arkasından siz çıkarsanız var ya bitirdim sizi," diyerek görüntüyü başlattığımda az önce odaya girişim net bir şekilde görünüyordu. Peşimden, koridordan kapüşonlusunu başına geçirmiş biri kadraja girdi. O an kalbim göğsümde sertçe çarptı.

Adam ya da her kimse tedirgin adımlarla etrafına bakındı. Kameraya yüzünü vermemeye özen göstererek kapıya yöneldi. Onu duyup seslendiğim anda hızlandı. Elini kapıya uzattı ve kapıyı kapatıp kilitledi.

Ekrana biraz daha yaklaştım. Nefesimi tutarak zaman çubuğunu birkaç saniye geri sardım. Tekrar oynattığımda kapüşonlu figür yine göründü.

Ekrana eğilerek daha dikkatli baktım. Kapıyı kapatmadan önce başını hafifçe yana çevirmişti ancak yüzü hâlâ görünmüyordu. Sadece omzunun üstünden uzanan ince bir kablo seçiliyordu.

Anlamayarak kaşlarımı çatıp, "Bu ne..." diye fısıldadım.

Görüntüyü durdurup biraz daha ayrıntı alabilmek adına yakınlaştırdım. Görüntü piksel piksel bozulsa da seçiliyordu. Kablonun ucu kapının hemen yanındaki panoya doğru uzanıyordu. İyice panik yapmamak için yutkundum. Karnımda fena bir ağrı başlamıştı ve bu ne zaman kendimi stres altında hissetsem ortaya çıkıyordu.

Kamera odasında olmaması gereken bir şey daha vardı. Ekranın sağ alt köşesinde, normalde sabit duran sıcaklık göstergesi titredi. Önce bir derece olarak, daha sonra iki ve üç derece arttı.

"Bu ne şimdi?" diye mırıldandım.

Bir ses duyduğumda başımı kaldırarak odanın içine bakındım. Geldiği yöne doğru ilerleyerek havalandırmanın önünde durdum. İnce bir uğultu duyuluyordu ve bunu daha önce bu odaya girdiğimde duymadığıma emindim.

Odanın içinde bu sefer metalik, rahatsız edici bir koku dolaşmaya başladı. Yanık değildi ama yanığa da çok yakındı. Dilimin ucundaydı. Sanki... sanki plastikti.

Ne olduğunu anladığımda kalbim korkuyla hızlandı; atışlarını resmen kızaran kulaklarımda, kesilen nefesimde hissediyordum.

Başımı iki yana sallayıp kabullenemeyerek, "Hayır," dedim kendi kendime. "Hayır, hayır..."

Kameralardan birini daha açtım. Bu sefer de görüntüye koridor kamerasını çektim. Kapüşonlu figür yoktu ama yerde, buraya gelirken görmediğim başka bir şey vardı.

Karanlık zeminde ilerleyen ince bir duman...

Gözlerim ekrana kilitlendi. Duman; duvar diplerinden süzülerek ilerliyor, sanki yola hâkimmiş gibi ağır ağır yükseliyordu. Kamera bir anlığına parazit yaptı.

O anda ne başlaması gereken alarm sesi duyuldu ne de ışıklarda hareketlilik oldu. Tüm mekân olması gerektiği gibi normal görünüyordu.

Telefonumu cebimden çıkarıp ekranını açtım. Sancak'ın adı parlıyordu. Parmağımı ismine tıklayıp aramayı yapmadan kamera odasının ışıkları bir kez daha gidip geldi ve tamamen söndü.

Karanlık odada telefonumun ekranı tek ışık kaynağıydı. Titreyen parmaklarımla Sancak'ı aramak için tıkladım. Arama önce biraz bekledi, daha sonra tanıdık *bip* sesi gelmeye başladı.

"Hadi aç," diye fısıldadım. "Lütfen aç."

Arama hâlâ çalmaya devam ediyordu. Ancak sonuna gelmiş olacağım ki Sancak'a ait olmayan o ses geldi; *aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor.*

"Çıldıracağım!" diye bağırarak Sancak'ı tekrar aradım.

Yine aynı ses geldiğinde telefonu cebime sıkıştırarak ellerimi yüzüme kapattım. Bir çıkış yolu düşünmem gerekiyordu. Kapı diğer taraftan açıldığı için tekmemle kıramazdım. Üzerinde sandalye ya da diğer eşyaları da kullanamazdım.

Kamera odasında hava bir anda daha da ağırlaştı. Genzimi yakan o garip plastikle metal arası kokuyla birlikte boğazımı tırmalayan bir sıcaklık geldi. Nefesimi içime çekerken kaşlarım istemsizce çatıldı.

"Cidden yanıyor burası."

Nefes almaya çalıştım ama koku boğazımı yaktı. Öksürüp kapıya koştum. Yumruk yaptığım elimi kapıya vurarak bağırmaya başladım. "Yardım

edin!" Sinirlerim gittikçe bozulmaya başlıyordu. "Bu sıçtığımın yerinde biri yok mu?"

Kapıya vurduğum yumruklarım acımaya ve kızarmaya başlamıştı ama pes etmeden bağırmaya devam ettim.

"Sancak!" diye haykırdım.

Sonunda pes ederek geriye döndüm ve çaresizlik içinde odayı taradım. Başka bir çıkış olmalıydı ama yoktu. Başından beri burada bir pencere olmadığını da biliyordum. Önümdeki ekranlar ve sandalyeler hiçbir işe yaramazdı. Sadece dört duvar vardı ancak çaresizlik her hücreme bulaşmış, beni çölde vaha arar hale getirmişti.

Gözlerim tavana kaydı. Havalandırmadan artık görünür, gri, yoğun bir duman sızıyordu. Sessizce odayı doldurmaya başlamıştı. Telefonumun ışığını açarak aydınlığı artırdığımda duman tabakasının nasıl yayıldığını gördüm. Önce tavana yapışıyor, sonra yavaşça aşağı iniyordu.

Telefonu tekrar elime aldım. Hızlıca mesaj atarak gönder tuşuna bastım ancak mesaj gitmedi. Kafayı yiyecektim. Bu dört duvar arasında yangından önce talihsizlik beni öldürecekti.

Elimi yüzümden indirerek sandalyeyi çekip oturdum. Gözlerim ekranlara kaydı. Kameralar hâlâ çalışıyordu. Sandalyemi masanın önüne çekerek parmaklarımı klavyeye yerleştirdim. Duman gözlerimi yakıyor, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya akıyordu. Burada ölümle baş başa kalmış, nedenini bilmediğim bir acıyı yaşıyordum.

Kamera kayıtlarını karıştırmaya başlayarak dışarıyı gören sisteme ulaşmaya çalıştım. Belki son anımda sevdiklerimi görebilmek adına bir şansım olacaktı.

Arabaları park ettiğimiz yeri gören kameraya ulaşarak görüntüyü yaklaştırdım. Sancak, abilerim ve arkadaşlarım oradaydı. Kendi aralarında konuşup gülerek şakalaşıyorlardı. Hepsi binadan uzakta ve gelmem için bekliyorlardı. Belki beni göremiyorlardı ama güvendeydiler. Aynı kaderi yaşamak zorunda kalmayacaklardı.

Titreyen parmaklarımla ekrana dokundum. Sanki dokunursam sesim dışarı taşacak, beni ona götürecekti. "Sancak," diye fısıldadım. "Lütfen dön. Lütfen bana geri dön."

Duman artık yüzüme geliyor, sandalyemde oturamıyordum. Kameraları göreceğim şekilde oturduğum yerden kayarak zemine çöktüm. Aşağıda hava daha temizdi ama ne kadar sürecekti? Mesela Sancak'ın beni bulmasına yetecek miydi?

Telefonumu elime alıp mesajlara girdim. Orada Sancak'ın bana attığı son mesajı duruyordu. Bir haftadır peşimi bırakmayan, geceme gündüzüme karışan, her kelimesi ekranda bana gülümsüyordu. Yüreğime kor gibi düşüyordu.

Sancak: Seni seviyorum, Mahvedenim.

Hıçkırarak bir nefes alırken, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya doğru inip çenemden ekrana damladı. Parmağımla silmeye çalıştım ama hiçbir işe yaramıyordu. Bir diğeri beklemeden peşinden geliyordu. Kalbimin acısını haykırıyordu.

Yanaklarımı omzuma silerek dudağımı ısırdım. Belki şans eseri gider, belki bir saniye sinyal bulur diye mesaj yazmaya başladım.

Mahira: Seni hep sevdim. Seni sandığından daha uzun süredir sevdim. İnanmayacaksın belki ama bekledim de. Geri dönmeni, bana seslenmeni, bana bak diye başımı her belaya soktuğumda beni gör diye çok bekledim. Hani bana demiştin ya... İzliyorum, seni çocukluğundan beri izliyordum diye. Ben de izledim, ben de bekledim. Sadece söyleyemedim. Söyleyemedim sevgilim. Olur da bir daha gidersin diye ağzımı açamadım korkudan.

Sancak'a, sevdiğim adama son kez zar zor gören gözlerimle baktım. Yüreğime oturan asla çıkmayacak o büyük aşka tekrar baktım.

Sana belki ağız dolusu söyleyemedim ama seni seviyorum. Seni okyanuslar kadar seviyorum. Seni sonsuzluğa kadar, nefesim yettiğince seviyorum. Kalbim atabildiği sürece sevdim. Eğer bu bir veda olursa bil ki yarım kalan her hayalimde, sustuğum her kelimede, beklediğim her gecede sen vardın. Ben seni bir ihtimalden ibaretken bile sevdim.

Gönder tuşuna bastım.

Gönderilmedi.

Tekrar bastım. Yine olmadı.

Telefonumu göğsüme bastırdım. Gözlerim kapanırken son bir kez daha fısıldadım.

"Seni seviyorum..."

12. BÖLÜM

SANCAK KIZILTEPE

Arabanın kaputuna yaslanmış, kollarım göğsüme bağlı halde duruyordum. Mahira görüntüleri almak için gittiğinden, yanımızda değildi. Bu, kalabalığın içinde fark edilmeyen ama içime oturan bir boşluktu.

Herkes hâlâ gülüyor, Kartal birilerine söyleniyor, Volkan bir şeyler anlatıyordu. Normal bir akşamın sesi vardı etrafta ama içimdeki sessizlik giderek büyüyordu. Kalbim hayatının aşkının yokluğunu hissediyor, parmaklarım teninin bir kısmına dahi temas etmek için ölüyordu. Bu, sıradan bir günümdeki yokluğuyla eşdeğerdi. Onsuz her saniye aciz, yokluk çeken bir adamdım. Zaten günümün çoğunu onun için endişelenerek geçirirdim. *Bensizliğe kapılır mı* diye düşünürdüm.

Derin, ağır bir nefes alarak ve daha fazla dayanamayarak doğruldum. Kartal'ın ne tepki vereceği sikimde bile değildi. Mahira bir dakika içinde gelmezse maskeli adamlardan daha gözü dönmüş biri olacaktım.

Kol saatime bakarak, "İki dakika demiştin ama beş dakika oldu be güzelim," diye sıkıntıyla mırıldandım. Göğümün ortasında felaket bir sıkışma başlamıştı, öyle ki sol kolumda bir uyuşma vardı.

Nerede kaldı?

Etrafıma baktım. Herkes burada keyifle sohbet ediyordu. Nur, Kartal, Ramo, Melis, Fero, Berkay... ama Mahira yoktu. Sevdiğim kadın neredeydi?

Kafama felaket senaryoları yüklenirken, sakin olmaya çalışarak burun kemerimi sıktım. Bu hareket, kontrolü kaybetmemek için kendime verdiğim sessiz bir komuttu ama işe yaramıyordu. Zihnim durmaksızın çalışıyor, ihtimalleri birer birer önüme seriyor, her birini en karanlık haliyle yüzüme çarpıyordu. Susturamıyordum.

Zaten koca bir haftayı sevdiğim kadını görmeden geçirdiğim için sinirlerim altüst olmuştu. Bir hafta... Takvimde sıradan bir zaman dilimi gibi

duruyordu ama benim için uzadıkça uzayan, içimi kemiren bir boşluğa dönüşmüştü. Onun sesini duymadan, gözlerine bakmadan, varlığını hissetmeden geçen her gün; içimde biriken öfkeyi besliyordu. Yanımda olmadığında dünya daha gürültülü, daha sert, daha tahammülsüz geliyordu.

Girdiğim duruşmalarda bunu saklayamıyordum. Normalde soğukkanlılığımın ardına saklanan ben yoktum artık. Karşı taraf ağzını her açtığında, içimde biriken siniri kelimelerimin arasına gizleyip üzerlerine boca ediyordum. Sesim daha sert çıkıyor, bakışlarım istemsizce kararıyordu. Kazanmak yetmiyordu çünkü bastırmak, susturmak istiyordum. Ofistekilerse paylarına düşeni fazlasıyla alıyorlardı. En küçük hataya tahammülüm kalmamıştı. Yanımdan geçerken bile adımlarını hızlandırdıklarını fark ediyordum.

İyice çekilmez bir adama dönmüştüm. Bunun farkındaydım ama durduramıyordum. Çünkü bütün bu gerginliğin, bütün bu sabırsızlığın tek bir sebebi vardı.

Mahira.

Ve onu bu kadar özlerken içimdeki bu huzursuzluğun boşuna olmadığını hissediyordum.

Bir dakika zar zor dayanıp, "Mahira hâlâ çıkmadı," dedim Volkan'a. Birinin kafamda kurup kurmadığımı, kalbimdeki sıkışmanın stresten olduğunu söylemesine ihtiyacım vardı.

Volkan kaşlarını çattı. "Bu kadar uzun sürer mi?"

"Bilmiyorum."

Sözlerimin hemen ardından tekrar burun kemerimi sıkıp bıraktığım anda, içimdeki huzursuzluk yer değiştirdi. Az önce zihnimi kemiren düşünceler bir anda susmuş, yerini açıklayamadığım ve tarif edemediğim bir ağırlığa bırakmıştı. Sanki biri sıkışan kalbimin ortasına görünmez bir el bastırmıştı da nefesim orada takılı kalmıştı.

Bu acı, kuruntu yaptığımı düşündüğüm bir hissin parçası değildi. Bu, oldukça tanıdık gelen bir korkunun parçasıydı. Tıpkı Mahira'nın başına bir şey gelmeden hemen önce içime çöken o sessizlikti bu.

Bir anda etrafımdaki konuşmalar, kahkahalar, uzaktan gelen motor gürültüsü, sesler geri çekilip boğuklaştı. Kalbim bir an duraksadı, sonra olması gerekenden daha hızlı atmaya başladı. Avuçlarımın içi terledi. Nefesimi derin almaya çalıştım ama ciğerlerim havayı kabul etmiyordu.

Zar zor ayakta durarak, gömleğimin düğmesini açıp başımı kaldırdım ve zor bir nefes çektim. Bir şeylerin yanlış hissettirdiğini düşünerek binaya doğru baktım. Penceredeki karanlık bile bir farklı görünüyordu. Sanki titriyordu.

Elimi cebime atarak telefonumu çıkardım. Ekran karanlıktı ama sanki birazdan titreyecekmiş gibi elimde ağırlaşmıştı. Mahira'dan gelen ne bir arama ne de bir mesaj vardı. Acil durumlarda bastığı butondan da bir uyarı yoktu ama bu, içimi rahatlatmadı. Aksine, içimdeki huzursuzluk daha da keskinleşti. Çünkü Mahira uzun süre sessiz kalacak biri değildi. Özellikle eline böyle bir video geçmişken.

"Bir dakika," diye mırıldandım kendi kendime.

Bedenim, aklımdan önce karar vermişti bile. Ayaklarımın yönü değişti. Adımlarım beni binaya doğru çekiyordu. Mantığım hâlâ gerilerde bir yerden *abartıyorsun* diyordu ama içimdeki o ses, çok daha netti. *Geç kalıyorsun.*

O an burnuma çok hafif, neredeyse hayal gibi bir koku geldi. Metalik ve rahatsız ediciydi. Rüzgârla mı taşınmıştı, yoksa zihnim mi bana oyun oynuyordu bilmiyordum. Tek bildiğim, o koku içimdeki korkuyu güçlendiriyordu. Aklımdan artık tek bir düşünce geçiyordu; yangın.

Kalbim göğsüme çarptı. Gözlerim büyüdü, nefesim kesildi. Artık düşünmüyor, tartmıyordum.

Beklemeden koşmaya başladım.

Volkan, "Sancak bekle," dedi ama duymuyordum. Aklımda sadece bir kişi vardı. "Belki..."

Sohbet edenlerin arasından geçerek korku evinin bahçesine daldım. Aklımı kaçırmış bir halde daha hızlı koşarak kapattığımızı hatırlamadığım kapının önünde durdum.

Birkaç kere kapıya vurdum ama içeriden ses gelmiyordu. Benim de zaten zar zor ayakta duran kapıyı birinin açmasını bekleyesim yoktu. Art arda tekme atarak kapının bir kısmını kırdım.

Diğerleri kendi aralarında konuşmayı bırakıp susmuşlardı. Volkan koşturarak yanıma geldiğinde içeriye doğru bağırdım. "Mahira!"

Seslenmeme cevap gelmedi ama içerideki tersliği anında fark ettim. Burnuma bahçede aldığım yanık duman kokusu doldu. İçeri adım atıp etrafı esiri altına almış olan dumanı gördüğümde kalbim durdu. Elim ayağım korkudan buz kesildi.

"Yangın," dedim. Yanımda duran Volkan'a attığım korkunç bakışla, "Yangın var. Mahira içeride lan!" dedim. Sesim bile artık bir yabancıyı, tetikte bekleyen tehlikeli bir hayvanı andırıyordu. Hiç düşünmeden kendimi evin içine attım.

"Ramo, Fero kızları dışarıda tutun ve sakın peşimizden gelmeyin. Hemen ambulans ve itfaiyeyi arayın," dedi. Sesi arkamdan sakin ve kontrollü çıkıyordu ama ben öyle değildim. Olamazdim da.

Çıkışa doğru koşturarak tam önünde durdum. Buradan kamera odasına nasıl gidildiğini hatırlıyordum. Kartal tam yanımda durarak dumanın geldiği kapının arkasına baktı. Onun da gözlerinde korku vardı. Kardeşi hayatı olan adam, en az benim kadar yoldan çıkmaya hazırdı.

Çıkış kapısını açmak için hamle yaptığımda Volkan bağırdı. "Bekle!" diyerek koştura koştura yanımızdan geçti ve üzerindeki ceketi çıkararak kapının kulpunu tutup çekti. "Metal ısınmıştır," diye kısaca açıkladı.

Kapıları açtığı an yüzümüze bir sıcaklık dalgası vurdu. Duvar kâğıtları yanmaya başlamış, göz gözü görmeyecek şekilde karanlığa bürünmüştü. Koridor neredeyse yangın yeriydi ve tavandan sökülen parçalar yere doğru düşüyordu.

Yerimde duramayarak, "İçeri giriyorum!" diye bağırdım.

İleriye doğru hamle yaptım ancak Kartal omzumdan tutarak geriye doğru çekti. Volkan da diğer yanıma geçmişti.

"Ne yapıyorsunuz lan siz?" diye sordum ve dönüp Kartal'ı omzundan ittirdim. "Siktirme belanı, Kartal! Ne amaçla durduruyorsun beni?" diye kükredim.

Kartal geri adım atmadı. Gözleri alevlerin yansımasıyla kızarmıştı. Dişlerini sıktığını, çenesinin titrediğini gördüm. "İçeri girersen ölürsün," dedi. Sesi kısıktı ama titriyordu. "Bu haliyle içeri girilmez, Sancak! İçeri girersen ölebilirsin."

"Öleyim o zaman!" diye haykırdım. Kolumu çekmeye çalıştım ama Kartal daha sıkı tuttu. "Mahira içeride diyorum lan!"

Volkan da diğer kolumu çaresizlikle kavradı. Anlamamı ister gibi, "Bak," dedi hızlı hızlı nefes alırken. "İtfaiye yolda. Ambulans yolda. Bir dakika, sadece bir dakika bekle."

Küfreder gibi, "Bir dakika!" dedim. Ne dediğini kulakları duyuyor muydu acaba?

Gözlerim tekrar karanlığa, dumanın boğduğu koridora kaydı. Alevlerin çıtırtısı artık netti. Tavan gıcırdıyordu. Bir şeyler kopup düşüyordu. İçimde göğüskafesimin kırıldığını hissettim. Böyle yaşayamazdım.

"Mahira içerideyken burada beklememi mi istiyorsunuz?" Sesim boğazımdan yırtılarak çıktı. "İtfaiye gelene kadar çok geç olur!" diye perişan halde derdimi anlatmak için, anlamaları için yalvardım. Gururum umurumda değildi. *Yeter ki sevdiğim kadına yetişeyim.* "O içeride ölüyor, anlamıyor musunuz?"

Kolumu bir kez daha kurtarmaya çalıştım. Bu kez ikisi birden sırtımdan yere oturmam için üzerime asılıyorlardı.

Öfkeden direnen sesimle, "Bırakın beni!" diye bağırdım. "Bırakın lan!"

Kartal'ın gözleri dolmuştu. İlk kez korktuğunu bu kadar çıplak görüyordum. "Ben de kardeşimi kaybetmek istemiyorum!" diye bağırdı. "Ama sen onun sevdiği adamsın. Ölürsen bunu kardeşime nasıl açıklarım? Acına dayanamaz, ardından yaşayamaz."

Volkan da Kartal'a hak verdiğinde cümlesi beni durdurdu. Sadece bir saniyeliğine nefes alıp güç toparlamak için durdum.

"Onsuz benim hayatta kalabileceğimi düşünüyor musunuz? Bir günü lan, tek bir saniyeye bile katlanamazken bir günü çıkarabileceğimi düşünüyor musunuz?" Sesim çatladı. "O içerideyken ben burada duramam."

Bir patlama sesi geldi. Tavandan kopan bir parça yere düştü. Alevler koridorun ucunda daha da yükseldi. Duman bir anlığına yoğunlaştı.

Topladığım tüm gücümle çökmek üzere olduğum yerde dikleştim ve Volkan'ın kolunu sertçe savurdum. Ardından vakit kaybetmeden Kartal'a bir omuz atıp boşluğundan yararlanarak yere serdim.

Durup arkamda verdiğim zarara bakmadan alevlerin içine doğru koştum.

"Sancak!" diye bağırdı Volkan arkamdan. "Delirdin mi lan sen!"

Ben zaten çoktan delirmiştim. Bir çift göze, bir gülümseme uğruna çoktan mahvolmuştum. Onsuz geçirdiğim zamanda her gün ölmüştüm. Tüm bunların yanında içine atıldığım yangın neydi ki?

Gömleğimin yakasını ağzıma bastırdım. Duman ciğerlerimi yakıyordu. Her nefes, boğazımı jilet gibi kesiyordu. Yine de durmadım. Duvarları ezbere takip ederek ilerledim.

"Mahira!" diye bağırdım. Duman sesimi yuttuğu için yankılanmadı bile.

Bir kez daha bağırdım. "Mahira!"

Duman gözlerimi kör ediyordu ama bir şekilde yolumda ilerliyordum. Nereden geldiğini görmediğim alevler koluma değdi. Acı verdi ama durmadım, devam ettim.

"Geliyorum!" diye bağırdım. "Geliyorum güzelim!"

Sonunda kamera odasının olduğu kapıyı buldum. Üzerimdeki kabanı çıkarıp kapının kulpunu tutarak aşağıya çektim ama açılmadı. Kilitliydi.

Sinirle kapıya yumruk attım. "Mahira," diye bağırdım. "İçeride misin, Mahvedenim?" İçeride değilse ne yapardım bilmiyordum. Tek bildiğim, onu bulana kadar buradan asla çıkmayacaktım. Gerekirse birlikte ölecektik.

"Mahira!" diye bağırarak kapıya tekrar yumruk attım. Kapıyı kıracaktım ama içeriye dikkat kesilerek, "Lütfen," diye yalvardım sevdiğim kadına. "Ne olur içerideysen bana bir işaret yolla."

Birkaç saniye sonra neredeyse duyulmayacak kadar çok zayıf bir ses duydum. Kapıya vurulan güçsüz bir yumruk gibiydi.

"Duydum seni güzelim," diye telaşla bağırdım. "Duydum, Mahvedenim." Kabanı tekrar üzerime giyerek geri çekildim. "Kapıyı kıracağım geri çekil."

Derin bir nefes alıp dumandan dolayı öksürdüm. Görüşüm bulanıklaşarak gidip geldi ama anında toparladım. Omzum kapıya çarpacak şekilde ayarladım ve koştum. Tüm gücümle omzumu kapıya vurdum. Ameliyat olduğum omzumda keskin bir acı hissettim ama dişlerimi sıkarak tekrar vurdum. Ancak kapının acı sesine rağmen açılmadı.

Tekrar geri çekilerek vurmaya hazırdım. Tam o sırada karanlıktan telaşla koşan adım sesleri geldi.

Kartal, "Bekleseydin ya oğlum!" diye nefes nefese koşturarak geldi ve öksürerek göğsünü tuttu. Saçları darmadağınık, yüzü is içerisindeydi. "Odanın yerini bulana kadar aklım çıktı. Allah'tan sesin gürmüş de duyarak buldum." Dikleşerek tam yanıma geldi. Zar zor gördüğüm kara bakışlarında derin bir korku vardı. "Volkan yönümüzü kaybetmeyelim diye geride kalarak, kapının önünde ışık tutmak zorunda kaldı. Ama ben geldim. Sen haklıydın. Kardeşim olmadan yaşayamam. O bu çivisi çıkmış dünyada beni yerimde tutan tek güç."

"Hadi," dedim sadece çünkü onun kardeşine ne hissettiği şu an sikimde değildi. Tek derdim, içerideki kadına kavuşmaktı. "Konuşmayı kes de yardım et. Mahira şu an içeride ve o çıkana kadar ne senin ne de Volkan'ın sesini duymak istiyorum."

"Haklısın," diyerek başını salladı. "Üç deyince."

"Bir, iki, üç," dedim ve aynı anda kapıya omuz attık. Gücümüzün altında kapı titrerken, "Hadi bir daha!" diye bağırdım.

Hemen geri çekilerek hazırladık ve bir daha vurduk. Sonunda üçüncü denememizde kapı yerinden fırlayarak kilidi kırıldı ve geriye doğru eğik bir şekilde yattı.

İçerideki duman bana doğru fışkırdığında öksürerek yere çöktüm.

"Mahira!" diye bağırdım. Sesim zar zor çıkıyordu. Etraf karanlıktı ve göremiyordum. Tamamen çaresiz halde ellerimi yerde gezdirdim. İlk başta aradığım her yer boştu. Sağım boş, solum boş... Hiç bu kadar çaresiz kalmamış, korkmamıştım.

Parmaklarım yumuşak bir tene değdi. Nefesim korkuyla kesilirken tüm duyguları aynı anda hissetmeye başladım. Mahira karşılık verip tenime tutunmadığındaysa kendimi kaybettim.

"Mahira!"

Uzanarak başı öne düşmüş, gözleri kapalı, solgun yüzünü ellerimin içine aldım. "Hayır, hayır," diye mırıldandım ve vücudunu kollarımın arasına aldım. Sıkıca göğsüme bastırdım. "Uyuma, benimle kal güzelim. Lütfen kal."

Bacaklarım titriyor, tüm gücüm çekiliyordu ama bedenimdeki her enerjiye sıkıca tutunarak ayağa kalktım. Ciğerim nefessizlikten isyan edip, tekrar kırıldığını düşündüğüm omzum bedenimi yere sermeye çalışsa da onu taşıyabilirdim.

Her zaman taşırdım.

Kartal omzuma dokunarak, "Taşıyayım mı?" diye sordu.

"Asla," diyerek omzumdaki elini silktim ve arkamı dönüp acele adımlarla yanından geçtim. Artık yangın her yerdeydi. Koridor alevlerle dolmuştu.

"Çıkış?" diye sordu Kartal. "Çıkış nerede?"

Duman görmemi engelliyordu ama ezbere bildiğim yolda yürüdüm. Adım adım, dikkatle kollarımdaki sevdiğim kadını tüm tehlikelerden koruyarak geçtim.

İleriden bir ses geldi. "Sancak!" Bu, Volkan'ın sesiydi ve dumanın arasından biraz bile olsa ışık kaynağı sallıyordu. "Buraya!"

Işığa doğru koşarken hemen dibimizdeki alevlerin arasından geçtim. Kolum ve sırtım o alevlere değip yandı fakat durmadım. Nasıl durabilirdim bilmiyordum. Ben vücuduma komut vermeden adımlarını kendi atıyordu. Çıkışın tam önüne geldiğimde, Kartal tam arkamdayken Volkan önümde ışık tutmaya devam etti.

İkisi de Mahira'yı kucağımdan almak için kollarını uzattılar ancak sevgilimin bedenini göğsüme yapıştırıp en yakınımdaki elleri ittim.

Arkamdan gelip gelmediklerine bakmadan koşturarak dışarı çıktım. Soğuk hava yüzüme vurup ciğerlerime dolarken, güvenli bir mesafede dizlerimin üzerine çöktüm. Mahira'yı kucağıma yatırırken saçlarını yüzünden ittirerek, tenine yerleşmiş is lekelerine lanet ettim.

Kartal yanına çöküp, "Nefes alıyor mu?" diye bağırdı.

Diğerleri de Volkan'ın onlara izin verdiği mesafede korku içerisinde bakıyor, ağlıyorlardı. Onlar kadar rahat ağlayamıyordum belki ama kalbim paramparça olmuştu. Şu an aydınlığım kollarımda yatıyor, hayatımın rengi ellerimin arasında kayıp gitmekle savaşıyordu.

Elimi burnunun tam önüne götürdüm. İşaretparmağımın tersine sıcak bir nefes çarptı ama zayıftı. Göğsü çok hafiften hareket ediyordu.

"Alıyor," dedim. Boğazım paramparçayken rahatlayıp daha çok şükrederek, "Alıyor," dedim.

Soğuk beton dizlerimi acımasızca yakarken Mahira'nın başını kolumdan biraz yukarı kaldırdım. Eğilerek dudaklarımı alnına bastırdım. Göğsü hâlâ çok hafif inip kalkıyordu ama her seferinde bir sonrakinin gelip gelmeyeceğini bilmeden beklemek, kontrolümü kaybetmeme sebep oluyordu. Titreyen parmaklarımı yumruk yaparak kontrolümü toplamaya, biraz da olsa kendime gelmeye çalıştım.

Volkan bir yerlerden rahatlamayla karışmış telaşlı sesiyle, "Ambulans geliyor," dedi. Sesi kulağıma herkesinki gibi uzaktan, başka bir dünyadan geliyor gibiydi.

Benim dünyam kucağımdaki kadardı.

Yanağını avucumun içine aldım ve isi silmeye çalıştım ama elim her bastırmamda daha çok kararttı yüzünü.

"Bak bana, Mahvedenim," diye fısıldadım. Sesim ilk kez bu kadar çaresizdi. "Sakın gitmeye kalkma. Benden bir adım sonrası sana yasak."

Sözlerime her zamanki o ukala cevaplarından birini vermedi ancak dudakları hafifçe aralandı. Nefesi dudaklarımın kenarına çarptı. O kadar zayıftı ki hissedip hissetmediğimden bile emin olamadım. Kendini kurtarmak için ortaya attığı o saçma sapan bahanelere, tuhaf esprilere muhtaç kalmıştım.

Sirene benzeyen bir ses yaklaştığında vücudum kendi ağrılarını hissetmeye başladı. Kolumda ve sırtımda bir acı vardı ama beynim bunu şimdiye kadar kayda almamıştı. Canımın yandığını hissediyordum ancak onu bırakmaya hazır değildim.

Sedye yaklaştığında refleksle geri çekildim. Sağlık görevlilerinden biri dizlerimin yanına çöktü. "Beyefendi, onu almamız lazım," dedi sakin ama kararlı bir sesle.

Başımı iki yana salladım. "Hayır," dedim. "Ben taşıyorum."

"Duman solumuş. Bilincini kaybetmiş. Müdahale etmemiz gerekiyor."

Sanki söyledikleri başka bir dildeydi. Kafamda yankılanan tek ses, kamera odasının kapısına vurduğum andaki sesiyle Mahira'nın bana verdiği o zayıf karşılıktı. Bıraktığımda ya bir daha ses vermezse?

Kartal yanımda çömeldi. İlk kez bana bu kadar yumuşak baktığını gördüm. "Sancak," dedi. "Artık güvende, yaşıyor. Hadi kardeşimi görevlilere teslim edelim."

Kollarımdan ayrılacak olmasından dolayı dişlerimi sıktım. Göğsümdeki ağırlık beni ikiye bölüyordu. Ancak mantıklı düşünmeye geri dönmem gerekiyordu. Böyle hem Mahira'ya zarar veriyor hem de insanların görevlerini yapmalarına engel oluyordum.

Yavaşça ayağa kalkıp istemeye istemeye Mahira'yı sedyeye bıraktım. Ellerim hâlâ üzerindeydi. Çekmem gerektiğini biliyordum ama yapamıyordum.

"Ben de geliyorum," dedim. Kime dediğimi bilmiyordum, sadece bir an bile yanından ayrılmamam gerektiğini hissediyordum. "Mahira'yı yalnız bırakmayacağım."

Görevliler gözümün ne kadar döndüğünü mü fark ettiler, ne yaptılarsa tartışmadan içeri girmeme izin verdiler. Zaman kaybetmeden kendimi içeri atarken, ambulansın kapıları arkamdan kapandı. İçerideki kadın hemşire, maskeyi Mahira'nın yüzüne yerleştirirken elini tuttum. Soğuk parmaklarını avucumun içindeki sıcaklık ona geçsin diye sıkı sıkıya sardım.

"Buradayım," dedim. "Seni buldum. Seni her zaman bulurum."

Ambulans hareket etti. Sireni çığlık gibi yükselirken başımı sedyenin kenarına yasladım. Alnımı Mahira'nın eline değdirdim.

Hastanenin kapıları üzerimize kapanırken zaman tuhaf bir şekilde yavaşladı. Beyaz ışıklar gözümü alıyor, antiseptik kokusu ciğerlerime doluyorken hastaneden bir kere daha nefret ettiğim aklıma geldi. Mahira sedyenin üzerinde hızla uzaklaştırılırken adını söyledim ama sesim kendi kulaklarıma bile ulaşmadı. Gidişiyle birlikte nefesimi de sesimi de alıp gitmişti.

"Seni duyamaz maalesef," dedi doktorlardan biri koşar adım giderken. "Dumandan etkilenmiş. Bilinci kapalı."

Bilinci kapalı dediği an, kelimeler boğazımda takılı kaldı. Ne bağırabildim ne de soru sorabildim. Sadece bakabildim.

Kapılar kapandığında camın arkasında bir başıma kaldım. Mahira da böyle mi hissetmişti ben hastanede yatarken? Elinden hiçbir şey gelmediğinde öylece olduğu yere çivilenmiş, tek bir kelimeye muhtaç, işe yaramaz halde mi kalmıştı? Suçluluk zihninin en ücra köşelerini bile doldururken önünü göremez hale mi gelmişti?

Bir süre sonra ne kadar zaman geçtiğini bilmeden, öylece ayakta kalmaya son verip soğuk bir sandalyeye çöktüm. Dirseklerimi dizlerime dayadım, başımı ellerimin arasına aldım. Ellerim hâlâ titriyordu. Üzerimde is, kan ve yanık kokusu vardı ama ne canım ne de üzerim umurumdaydı. İçimde tek bir düşünce dönüp duruyordu. *Onu bulmak için çok mu geç kalmıştım?*

Koridorda bir koşuşturma başladığında ellerimi yüzümden çekesim gelmedi. Görmem gereken ne vardı ki dünya bu kadar renksizken?

Volkan karşıma geçti. Dimdik ayakta duruyordu ama sanki o da çökmüştü. Boğazını temizleyip derin bir nefes çekerek, "Mahira iyi," dedi. "Doktorundan öğrendim, durumu iyi kardeşim."

İyi... Ne kadar iyi peki?

Başımı kaldırdım. Gözlerim yanıyordu ama ağlayamıyordum. Tamamen dağılmış ve bitik haldeydim. "Yanına girebilecek miyim?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Şimdi değil kardeşim."

Başımı sallayıp kabul ettim. Zaten kabul etmeyip ne yapacaktım? Başka şansım yoktu. Beklemeli, sevdiğim kadının geldiğini görmeliydim.

Koridorun camından içeri baktım. Koşturmacanın içinde kaybolmuştu Mahira. İki abi ve komşu oğlunun etrafında hayatını döndürmüş, bazen şımartılmış, bazen sorumlulukları sırtlaması gerekmişti. Hayat güldürdüğü kadar ağlatmıştı ve o noktadan sonra Mahira tamamen kaybolmuştu. Herkese yetmeye çalışırken kendine yetemediğini fark edememişti. Sadece beni değil, kendini de arka plana atmıştı. Onu izlerken fark etmiştim. Bazı kadınlar böyleydi, fedakârlıktan beslenirlerdi. Elinden gelse ömrünü verir, karşılığında kocaman bir hiç alırdı. *Mahira Ayazkan herkese yetmeye çalışırken kendine yetemeyen o kızdı.*

Telefonum cebimde titrediğinde içimden hiç açmak gelmedi. Dünyanın geri kalanı umurumda değildi, tamamen yok olabilirdi ancak elim bir şekilde cebime gitmeyi başardı. Tüm koşuşturmayı birinci elden yaşamış cihazı elime alarak ekranı açacak tuşa bastım.

Ekranımda zamanında gönderilemeyen bir mesaj duruyordu. Yeni çeken bir telefonun bulduğu ilk fırsatta gönderdiği geç mesaj... Parmağımı isminin üzerinde gezdirdim ama açmadım. O mesajı tekrar okumaya ne cesaretim ne de takatım vardı. Biliyordum, kahretsin ki onun Mahira'dan gelen veda mesajı olduğunu biliyordum. Son çaresiz zamanında bana nasıl tutunduğunu, yüreğimdeki yangından hissediyordum. Başımı duvara yasladım. Gözlerimi kapattım.

Ben sana geldim, Mahira'm. Ben seni buldum, Mahvedenim. Ne olur sen de bana gel.

13. BÖLÜM

Önce sesler geldi. Uzaktan, boğuk, birbirine karışmış cümlelerdi ve sanki suyun altındaydım da dünya yukarıdan konuşuyordu. Bense aşağıdan kelimelerini anlamaya çalışıyordum. Ancak kulağımın dibinde net bir *bip* ritmi vardı.

Korkuyla göğsüm sıkıştı. Nefes almak istedim ama ciğerlerim buna itiraz etti. İçime çektiğim hava yanıyordu. Boğazım acıyla kasıldığında dudaklarımdan boğuk bir ses çıktı.

Hayattaydım.

Acıyı hissediyordum çünkü yaşıyordum. Beni ölü birinden ayıran net özellikti bu.

Ağır gözkapaklarımı açmaya çalışarak güç harcadım ancak başaramadım. Biri kirpiklerimin üzerine tutkal dökmüştü de açamıyordum sanki. Zorlukla başka bir nefes almayı deneyerek bir süre öylece kaldım. Kalp ritmimi dinleyerek hayatın beni bırakmadığını anlatan o inatçı gürültüye kapıldım. Buradaydım.

Titrek bir nefes alarak hayatı içime çektim. Bu sefer burnuma gelen koku duman ya da plastik değildi. Temiz ve soğuk hastane kokusuydu. Bir de hepsinin altında uğruna öldüğüm birinin güven veren kokusu vardı.

Sancak Kızıltepe.

Sadece kokusuna tutunarak tüm gücümle onu görmek için gözlerimi zorlukla araladım. Önce bulanık bir tavanla karşılaştım. Beyaz, gözümü alan ama net olmayan bir ışıktı. Dayanamayarak kaşlarımı çattığımda, acı bir anda beynimden vurdu. Yüzümü ekşiterek başımı çevirdim ve sakin bir nefes almaya çalıştım. Sevdiğim adamı görebilmek için gözlerimle etrafı taradım.

Onu gördüğümde zorlukla yutkundum. Camın karşısındaki koltukta oturmuş, ellerine bakıyordu. Üzerinde hâlâ o günkü kıyafetler vardı. Yer yer

yanmış, mahvolmuştu. Saçları dağınıktı ve yüzünde uzamış sakalları vardı. Başını öne eğmiş, ellerini dizlerinin üzerinde kilitlemişti. Her an dağılacakmış gibi duruyordu.

Sevdiğim adamın görüntüsüyle göğsüm yeniden sıkıştı. Öyle ki içimdeki tüm sevgiyi çıkartıp ellerinin arasına koymak, tüm sıcaklığımla düşen omuzlarını sarmak istiyordum. Gördüğüm en güçlü adama yıkılmamasını haykırmak istiyordum.

Nasıl olurdu da mahvolabilirdi? Hangi yük omuzlarına binebilirdi?

Bu değildi. Bu, sevdiğim ve tanıdığım adam değildi. Biri onu neredeyse paramparça etmek üzereydi. Yüzüme bakması ve toparlanması için bağırmaya çalıştım ancak dudaklarım sadece kıpırdadı, kelimeler çıkmadı.

O an sanki o da hissetmiş gibi başını kaldırdı. Göz göze geldik. Onun için dolan gözlerime, cehennemin içinde sıkışmış bakışlarla karşılık verdi. İçleri kırmızı, korku dolu gözlerinde mahvolmuş bir adamın bakışları vardı.

Anında ayağa fırladığı için oturduğu koltuk tüm gücüyle cama çarptı ama umursamadı. Yanımda biterek üzerime eğildi.

"Mahira..." Kısık, kırık, boğazından değil kalbinden çıkan bir sesle konuştu. "Buradayım güzelim, seninleyim."

Gözyaşım şakaklarımdan yastığa süzüldü. Nefes almaya çalıştım ama hıçkırığım araya girdi. Neredeyse gidiyordum, onun olmadığı bir yerde kayboluyordum.

"Şşş," dedi hemen. Elini uzattı ama dokunmayıp izin bekler gibi havada durdu. "Zorlama kendini."

Uyuşan parmaklarımı oynatmaya çalıştım. "Sancak."

İsminin dudaklarımdan çıkışı fısıltıdan bile zayıftı ama belirgindi. Ona burada olduğumu, birlikte olduğumuzu hatırlatmak için yeterliydi.

Yutkundu. Gözleri tüm yüzümü inceledi. Ardından başını eğip alnını alnıma yasladı. Tüm yorgunluğunu tenimde dinlendirdi. Nefesi yüzümü okşadı, benimki de onunkine karıştı. Sıcacık parmakları yüzümün yanlarına yerleşti. Gözlerimin içine bakarken tekrar yutkundu.

"Buradasın," dedi. Kendine ve bana anlamamız, inanmamız için tekrarladı. "Gitmedin. Bizi bırakmadın."

"Nasıl bırakırım?" diye sordum. Acı içerisinde, ağlayan sesimle ikimize de tekrar sordum. "Geride kalacağını bilerek nasıl gidebilirim?"

"Gideme zaten, Mahira'm." Elimi sıkıca tutarak parmaklarımızı birbirine kilitledi. Diğer eli yanağımı okşarken yüreğimdeki korkuyu dindirmek

için is ve teninin kokusunu içime çektim. Ne olursa olsun, beni bulacağını biliyordum. Beni o yangınların içinde bırakmazdı.

Elimi kaldırıp yanağımın üzerindeki elinin üzerine bıraktım. "Beni hep bulacağını söylemiştin, hatırlıyor musun?"

"Dün gibi," dedi. "Ya sen?"

"Dün gibi," dedim. "Elinle koymuş gibi bulacağını biliyordum, Sancak Kızıltepe. Vaktim yeter miydi bilmiyordum ancak eninde sonunda gelecektin."

"Sus, söyleme yalvarırım." Alnını alnıma bastırırken gözlerini sıkı sıkıya yumdu. Yüz hatlarına yerleşen acıyı görebiliyordum. Zamanın her salisesi eziyet etmiş, her kesik nefesim ömründen ömür almıştı. Bir zamanlar kapısının önünde ölüp ölüp dirildiğim gibi Sancak da bir adım sonramda sınanmıştı.

"İyiyim," dedim. Biraz da olsa acısını dindirmek için ne gerekirse söylemeye hazırdım. Umutla fısıldadım. "Bana bak sevdiğim adam."

Sözlerimle birlikte şaşkınlıkla başını kaldırırken dudağının kenarında hoşuna gittiğini belli eden ufak bir gülümseme oluştu. "Ne dedin?"

Ela gözlerine bakarken başımı yana yatırdım ve gülümsedim. "Sevdiğim adam. Mahvedenin'in sevdiği adam."

"Şimdi de sen mi bana isim taktın?"

"Evet," diyerek tek kaşımı kaldırdım ve geriye çekildim. Hesap soran ses tonumla, "Bir itirazın mı var, Sancak?" diye sordum.

"Mahira Ayazkan'a mı? Ne haddime?" diyerek yüzümdeki terlemiş saçlarımı çekti. Başparmağıyla kaşlarımın üzerinden geçerek masaj yaptı. Yüzüme öyle bir bakıyordu ki hem kırılmasından korktuğu en narin bibloydum hem de gördüğü en kıymetli varlığıydım. Bu adamın her zerresi kalbimi sıcacık yapıyordu.

"Bence de, Sancak Kızıltepe. Sonuçta bana dünya kadar lakap takarken sorun çıkarmış mıydım hiç?" Bilerek neşesini yerine getirmek için uğraşıyordum çünkü gözleri hâlâ karanlıktı. Korku ve uykusuzluk derinlerine işlemiş, az önce kaybetmenin eşiğinden dönmüş bir adamın yorgunluğu yüzüne yerleşmişti. Bir eli hâlâ benimkini tutuyordu. Belli ki bırakmaya niyeti de yoktu.

Kinayeyle konuşmadan önce başını iki yana salladı. "Yok canım, ne Pinokyo dememe laf ettin ne de küçük kız dememe söylendin. Oldukça iyi karşılayıp ağzıma tükürmedin."

Parmaklarını her konuşmamda biraz daha avucunun içinde sıkıyor, sanki bir daha kaybolmayayım diye mühürlüyordu.

"Böyle de anlayışlı bir insanımdır," diyerek göz kırptığımda Sancak kendini tutamayarak kahkaha atmaya başladı. Ses tonunun özlemiyle göğsüm kanat çırparken dudağımı ısırdım. Yüzündeki çizgilerin her karışına âşıktım. Ona bakarken içim gidiyordu.

Kendimi tutamayarak kargadan beter ses tonum ve acıyla ağırlaşan sesimle ben de kahkaha atmaya başladım. Hayat böyleydi işte. Bir saniye önce ölmek üzereyken, bir saniye sonra sevdiğim adamın kahkahasıyla hayat buluyordum. Kural basitti aslında. Biraz gözyaşı, biraz kahkaha dünyanın tekerini döndürüyordu.

Odamın kapısı sertçe açılırken, korkuyla gülmeyi kesip gözlerimi kırpıştırdım. Sancak da kaşlarını çatarak geri çekilirken, bir elini yüzümden çekti ancak diğer eli hâlâ sıkı sıkıya parmaklarımın arasındaydı.

Görüş açımdan çekildiği için kapıya baktım. Biri öküz, diğeri ayı olan iki abim de kapının önünde durmuş meraklı gözlerle bize bakıyorlardı. Öküz olan Volkan abim kapının kulpunu sıkı sıkıya tutmuştu ancak kapı çoktan arkasındaki duvara çarpmıştı. Ayı olan Kartal abimse çoktan içeri girmişti.

"Hasta odasına böyle girilmemesi gerektiğini hâlâ öğrenemediniz mi?" diyerek gözlerimi devirdim. Cidden bu adamları kim düzeltecekti? Belli ki benim gücüm yetmiyordu.

Volkan abim konuşmayı başlatmayı seçen kişi olarak, "Baktım kahkaha sesleriniz koridora geliyor, dedik ki ortada hasta falan kalmamış," deyip kinayeyle ikimize birden laf çarptı. Gerçi yüz ifadesi kıskançlıktan Sancak'a çakmak istiyor gibiydi.

"Gülmek yasak mı yani?" Sancak'ın kolundan tutarak kendimi yastıklardan yukarı çekmeye çalıştım. Parmaklarım tenine değdiği anda durakladım. Tenimin altında hissettiğim pürüzle kolunu biraz daha kendime çektim ve korkuyla incelemeye başladım. Derisinin bazı kısımları hâlâ kırmızıydı ve birkaç yeri su toplamaya başlamıştı.

"Sancak..." Sesim bu sefer başka çıktı. Boğazımda hissettiğim ağırlıkla yutkunarak başımı yukarı kaldırdım. Kalbim korkuyla kasılırken, "Bunlar ne?" diye soludum.

O da bakışımı takip etti. Kasları ellerimin altında kasılırken çekmesine izin vermedim. Yaralara şöyle bir bakıp başını iki yana salladı.

"Bir şeyim yok," dedi.

"Bir şeyin yok," deyip kaşlarımı kaldırdım ve gittikçe sinirlenen halimle, "Bu yok hali mi?" diyerek çıkıştım.

"Mahira..."

"Doktora gittin mi?" Söylediklerini duymak istemiyordum. Gördüklerim bana yeterken bir de iyi olduğu palavrasına inanmazdım.

Sorum odada sessizlikle yanıtlandığında boştaki elimle yüzüne doğru uzanarak çenesini tuttum. Bakışlarını benimkilere çektim. Elalarında zaten cevabını görebiliyordum. Gitmemişti. Uyanmamı beklemişti.

"Sancak," dedim. Kendini böylesine göz ardı etmesinden nefret ediyordum. O benim canım için kendini hırpalarken benim onun canı için parçalanmayacağımı nasıl düşünebiliyordu?

"Mahira uzatma."

"Uzatma derken?" diyerek tek kaşımı kaldırdım. Elimi omzuna atarak dönmesi için çekiştirdim ancak izin vermedi. Yaralarını görmeme yine izin vermiyordu.

"Sen uyanmadan hiçbir yere gitmedim, iyileşene kadar da gitmem. Gözümün önünden ayrılamazsın." Cümlesini öyle bir söylüyordu ki sanki yaralarının hiçbir önemi yoktu. Şurada etini kesip alsalar, yine de hiçbir yere kıpırdamayacaktı.

Kalbimde ona duyduğum acıyla, canını hiçe saymasına duyduğum sinir birbirine girdi.

"Sen ciddi misin?" Sesim yükseldi. "Yanmışsın be adam!"

"Varsın kırk kere yanayım. Senin canının yanında benimkinin değeri yok. Sen iyileşene kadar bana gün yüzü de yok."

Sözleri karşısında şaşkınlıkla kalırken içimdeki sinir azalmak yerine gittikçe artıyordu. Çenesini tutan elimin işaretparmağıyla yanağını okşadım. "Senin yanmanı izlemek için mi hayatta kaldım?" Çenesi sertleşirken konuşmasına izin vermeden devam ettim. "Canın benimkinden daha değersiz mi zannettin?"

Ne zannettin Sancak Kızıltepe, sen kanarken ben kanamaz mıyım?

Ben iyileşirken sen iyileşemez misin?

"Önemsiz," diyerek sessiz ama kararlı şekilde yanıtladığında hayatımda atabileceğim en sert bakışı attım.

Gözlerim omzuna kaydığında, "Kapıya da o kolunla vurdun, değil mi?" diye suçlayarak sordum. Kapının kilitli olduğunu hatırlıyordum. Elimi yüzünden çektim. Sinirle diğer elimi de çekmeye çalıştım ancak izin vermeden parmaklarımı parmaklarının arasına geçirdi.

"Kavga etmeyelim," diyerek omzunun üzerinden abilerime baktı.

"Edelim," dedim çünkü odada kimin olduğu zerre umurumda değildi. Senelerdir olanlar ortadayken gizlimiz saklımız mı kalmıştı? Yine de kıyamayarak elimi yanan yerin üzerinde gezdirdim. "Acıyor mu?"

"Hayır." Yalan söylüyordu çünkü her dokunuşumda çenesinin kenarındaki kas atmasından anlıyordum.

"Yanan ben olmalıydım ancak sen yandın," dedim sessizce. "Farkı ne bunun?"

"Farkı şu," dedi sertçe. Yüzünden, bunun ihtimalini bile düşünmek istemediği ortadaydı. "Sen benim her şeyimsin."

"Sen de benim her şeyimsin!"

Cümlem odada yankılandığında etkisini her zerremizde hissettik.

Elini kaldırarak yanağıma koydu. Teninin sıcaklığı içime işlerken anlamam için usulca konuştu. "Sen yara alma diye ben mahvolmaya razıyım. Tüm zararları, yaraları üstlenirim."

Bu kabul edebileceğim bir fedakârlık değildi.

"Benim canım değersizmiş gibi konuşma bir daha," dedim. Benim canım; bir çift ela göze sahip, bana kıyamıyormuş gibi dokunan bu güzel adamdı. Her yarası göğsüme, her acısı tenimeydi. "Bir daha kendini böyle hiçe sayarsan ben de iyileşmem."

Gözleri bir kez daha dağılarak bakarken çaresizce, "Mahira..." dedi.

Sözünü kestim. "Ben senin yanmanı izleyemem." Sesim bu kez kırıldı. Tüm acılarım görünür oldu. "Benim için yanıyorsan, benim için iyileşeceksin de."

Bu sefer sustu. Uzun uzun gözlerime baktıktan sonra başını hafifçe eğdi. "Doktorun geldikten sonra iyi olduğuna karar verirse gideceğim."

"Gideceksin. Yaralarını ve o kolunu göstereceksin!"

İnadıma, kendi inadıyla karşılık vererek tebessüm etti. "İyi olduğunu görmeden gitmeyeceğim. Uzatmayalım güzelim."

İnat savaşını kazanmak için yatağımda biraz daha yukarı çıkmak, tam oturur pozisyona gelmek için kendimi biraz daha çektim. Sancak hemen ne yapmak istediğimi anlayarak boştaki eliyle belimden tutarak yukarı doğru bedenimi kaldırdı. Parmaklarının ısısını üzerimdeki hasta kıyafetinden hissedebiliyordum. Hasta halimle bile daha fazlasına muhtaçtım.

Uzanarak kumandayı aldı ve yatağımın başlık kısmını kaldırarak sırtımı yaslayacağım hale getirdi. Ardından yastıklarımı ayarladı. İnce örtüyü de üzerimde düzelterek bana yapacak hiçbir iş bırakmadı.

"Teşekkür ederim," diyerek mırıldanıp gözlerine bakmaya çalıştım ancak teşekkürümü görmezden gelerek hâlâ eksik gedik var mı diye kontrol etmeye devam ediyordu. "Sözlerim aynen geçerli, Sancak Kızıltepe. Gideceksin dediysem, gideceksin!"

"Ne çektim lan ben sizden!"

Volkan abimin sesiyle birlikte yerimde sıçrarken elimi göğsüme koydum. Dumandan değil de abimin ani çıkışlarından dolayı kalpten gidecektim. "B-biz ne yaptık ya?" diye kekeledim.

"Hastane köşelerinden topluyoruz sizi," diyerek kapının önünden çekildi ve içeri bakmaya çalışan arkadaşlarıma görüş sağladı. Hepsinin yüzünde ayrı ayrı ifadeler vardı ve bu, içimin burkulmasına sebep olmuştu. "Ne sevdaymış kardeşim! Ayrı ayrı kapının önünde kalmamıza sebep oluyor." Sözlerinde sitem, birazda ortalığı neşelendirmeye çalıştığı bir ton vardı ancak mavi gözlerine yerleşerek yüzüne oturmuş hüzün oradaydı. Her nefes alıp verişinde düşen omuzları yorgunluğunu, korkusunu belli ediyordu. Birkaç ayda iki kardeşini de hastanede görmek ondan ne götürmüştü bilmiyordum ancak sınırda olduğunu hissedebiliyordum.

"Ne bağırıp korkutuyorsun kızı lan!" Sancak, abime çıkışarak elini havada salladı. "Git kendine seni ön plana alacak birini bul. Düş yakamızdan."

"Olur mu öyle güzel kardeşim?" diyerek sırıtıp odada ilerledi ve Sancak'ın tam yanında durup kolunu omzuna attı. Tek kaşını kaldırdı. "Daha ilgimi kaybetmediniz, bir on sene kadar da kaybedecek gibi durmuyorsunuz. En iyisi hırpalanmaya, araya girilmesine alış."

"Ya sabır," diyerek başını tavana kaldırdı Sancak. "Senelerdir ne çekiyorum bu Ayazkan kardeşlerden..."

Abim gülerek Sancak'ı kendine çekip bana baktı ve daha sonra Sancak'ın kulağına birkaç cümle fısıldamak için eğildi. Ne dediğini aşırı merak ediyordum ancak söylemeyeceğine de adım kadar emindim. Ardından Sancak sonunda biraz olsun rahatlamama olanak sağlayacak kadar pes etti.

Kendimi daha fazla tutamayarak sessizliğin içinde tek kelime etmeden duran Kartal abime baktım. Kollarını göğsünde kenetlemiş, sırtını duvara yaslamıştı. Geniş omuzları sertti ama yüzündeki ifadede sertlik yoktu. Kara bakışlarını yüzüme sabitlemişti. Ne tek kelime ediyor ne de tepki veriyordu.

Göz göze geldiğimiz anda boğazım düğümlenirken abimin yutkunduğunu gördüm. Gözlerinin içinde öfke yoktu. Korku ve endişe her alanı kaplamış, biraz da kırgınlık sarmıştı. İçindeki savaşta bana kızmakla beni kaybetmekten korkmak arasında sıkışmış bir adamın çaresizliği vardı. O,

en çok kızdığım ama en çok kıyamadığım abimdi. Yüreği dağlardan büyük, yükü herkesten ağır olan abimdi.

Bir adım atsaydı belki ağlayacaktım. Bir kelime söyleseydi belki çökecektim ama o sadece beklemeyi seçmişti. Ben *iyiyim* diyene kadar, nefes aldığımı kendi gözleriyle görene kadar hiçbir yere gitmeyecekti.

Bize ne olmuştu da böyle iki yabancıya dönmek üzereydik? Bir sevda, bir inat, iki kardeş arasına girebilir miydi? Biz ne ara birbirimizi korumak isterken, birbirimizi yaralamayı öğrenmiştik?

Bakışlarımı kaçırmadan önce son kez birbirimize, affetmeye hazır ama incinmiş bir kalbin tüm ağırlığıyla baktık.

Gözlerim köşede bekleyen başka birine takıldı; Samet Kızıltepe. Hâlâ konuşamadığım, gizliden gizliye bizden uzaklaşan başka bir kardeşimdi. Kartal abime ne kadar üzülüyorsam ona da o kadar üzülüyordum. Bize bile isteye yabancı olmayı seçmiş, her konuşma çabam boşa çıkmıştı.

Saçları hâlâ hatırladığım kısalıkta, gözleri aynı sertlikte bakıyordu. Görmeyeli daha da uzamış, omuzları da genişleyerek yapılanmıştı. Samet'e ne olmuştu bir türlü öğrenememiştim ve her geçen gün bizden bir parça daha uzaklaşıyordu. Buraya sırf iyi olduğumu kendi gözleriyle görmek için gelmişti. Şimdi de seslenmeme izin vermeden arkasını dönmüş gidiyordu.

Peki bizim aramıza giren neydi?

"Aa yeter, arkadaşımı görmek istiyorum," diye cırtlak bir ses yükseldi.

Nur, arkasında bekleyen Ela ve Melis'le birlikte abimi neredeyse iteklevarak yatağımın yanına geldi. Elini beline koymuş, kaşları çatılmıştı. "Şurada arkadaşımı göremiyorum diye bağıracağım artık."

Ramo korkuyla ellerini iki yana kaldırdı. "Aman ne olur bağırma," dedi. "Doktorlar duyar, bir de bizi buradan atarlar."

Gülmemek için dudaklarımı ısırdım ama başaramadım. "İyiyim vallahi, çok iyiyim," dedim ve sarılmaları için kollarımı iki yana açtım. Her biri birbirinden deli arkadaşlarımı ayrı ayrı çok seviyordum.

Nur tepkimle bir an durdu. O cıvıltılı halinin altından sızan o tanıdık kırgınlık yüzüne yerleşmişti. Gözleri doluydu ama ağlamamak için direndiği her halinden belliydi ve bunu hırçınlığıyla kapatmaya çalışıyordu. Bir adım attı, daha sonra hızlanıp boynuma sarıldı.

"Bir daha yapma," dedi fısıltıyla. Sesi titrekti. "Yüreğimizi ağzımıza getirdin."

Saçlarının arasına yüzümü gömdüm. Onun hırçınlığının, aslında ne kadar derin bir korkudan beslendiğini biliyordum. Nur üzülünce bağırır, kırılınca sertleşirdi. Bunu en iyi bilenlerden biriydim, belki de tektim.

Ela ve Melis de hemen ardından yanımıza sokuldular. Sessizlerdi ama gözleri her şeyi söylüyordu. Odaya bir anda dolan bu karmaşa, birkaç dakika önce üzerime çöken ağırlığı hafifletti.

Kollarımı biraz daha açtım. Nur hâlâ bana yapışıkken, Ela başını eğip gözlerimin içine baktı. Normalde güçlü durmayı seven Ela'nın kirpikleri ıslaktı.

"Çok korktum, Mahira," dedi kısık bir sesle. "Meğer biz sensiz ne kadar da eksikmişiz..." Elimi avuçlarının arasına aldı. "Ben her düştüğümde tutacak, her savaşımda benden önce atılacak arkadaşımı istiyorum."

Sözleriyle birlikte boğulduğum duygu seliyle konuşamadım. Tüm nefesim sanki yumruk olmuş, boğazıma kilitlenmişti.

Melis çekinerek yatağımın diğer kenarına geçti. Gözleri dolu doluydu ve söylemek istedikleri içinden taşıyordu. "Sen bana ve anneme umut oldun. Bize bu hayatta birilerinin de arkamızda olabileceğini gösterdin. Sensiz ne yapardık hiç bilmiyorum."

Birilerinin hayatında böyle bir yerim olabileceğini hiç tahmin edemezdim. Arkadaşlarım benim için her zaman değerliydi. Onlarsız yapamazdım ama onların da bensiz yapamayacağını bilmenin nasıl hissettirdiğini asla anlatamazdım.

Ramo yatağın ayak ucunda durdu. Normalde ağzı hiç durmaz, şu ortamda bile konuşacak bir konu bulurdu. Ancak şimdi elleri cebinde, bakışları yerde, öylece duruyordu. Birkaç saniye sustu. Omuzları düşüp kalktı, ardından başını kaldırdı.

"Valla," dedi boğazını temizleyerek. "Bir daha böyle bir şey olursa ben kalpten giderim," dedi. Yüzünde ortamı neşelendirmeye çalıştığı zoraki bir gülümseme vardı fakat fazla tutamayacak gibiydi. "Bizi manyak ettin kızım! Bir daha yapma. Dalga geçilecek bir video gerekirse beni çekebilirsin. Senin için yeterince saçmalarım, kendimi yerden yere vurur korkuturum. Yemin ederim hepsini yaparım, sen yeter ki gözümüzün önünden ayrılma."

Gözümden kaçan bir damla yavaşça yanağımdan aşağıya kayarak dudaklarımın üzerine kondu. Bu insanların hepsi ailemdi. Onlar Kızıltepe Mahallesi'nin en değerli hazineleriydi.

Fero elini Ramo'nun omzuna koyarak tebessüm etti. Benim sessiz sırdaşım, gizli kalkanım. Hep gölgem gibi yanımda, bir adım arkamdaydı.

Yumuşak bir sesle, "İyi ki buradasın," dedi sadece. Fazlasını söylemedi, söylemesine de gerek yoktu. Gözlerindeki rahatlama her duygudan daha yüksekti. Dayanamayıp, "Gerçekten," diye ekledi.

İnsanın bu kadar seveni varken sırtı yere gelmez, gözü açık gitmezdi. Onlar benim can damarımdı. Onlara kendilerini ne kadar çok sevdiğimi söylemek istiyordum ama o kadar duygusal bir haldeydim ki kelimelerim olmadan bir hiç haline gelmiştim. Öylece yatağında ağlayan, sevdiklerini sıkı sıkıya tutmaya çalışan biriydim.

Kapı tıklatıldığında kesik nefesimi titreyerek bıraktım. İçeri üzerinde beyaz önlüğüyle çok güzel kadın bir doktor ve iki hemşiresi girdi. Gözlüğünü düzelterek önce bana, sonra çevremi saran kalabalığa baktı.

"Anlaşılan hastamız epey seviliyor," dedi hafif bir tebessümle. Ardından ciddileşerek uyaran bir ses tonuyla konuştu. "Ama şimdi biraz düzen sağlayalım."

Sancak hemen dikleşip abimin kolundan kurtuldu. Bakışları doktora kilitlendi. Yüzündeki tüm yumuşaklık ve biraz neşe anında kaybolarak yerini tetikte bir ciddiyete bıraktı.

"Durumu?" diye sordu tek kelimeyle.

Doktor anlayışla sevdiğim adama baktı, daha sonra da dosyaya bakıp bana döndü. "Mahira Hanım," dedi sakin ve net bir sesle. "Yangın sırasında dumana kısa süreli maruz kalmışsınız. İlk getirildiğinizde kandaki oksijen satürasyonunuz düşüktü, bu yüzden koruyucu amaçlı oksijen verdik."

Sancak'ın omuzlarının nasıl kasıldığını hissettim.

"Şu anda satürasyonunuz normal sınırlarda," diye devam etti doktor. "Solunum sesleriniz temiz, akciğer grafisinde duman inhalasyonuna bağlı bir ödem ya da yanık bulgusu görmüyoruz." Dosyayı kapatıp bir adım yaklaştı. "Boğazda ve üst solunum yollarında tahriş var, bu da öksürük ve yanma hissi yapabilir. Yaşadığınız kısa süreli bilinç kaybıysa büyük ihtimalle panik, stres ve geçici oksijen düşüşüne bağlı."

Ela'nın dudakları titreyerek gevşedi.

"Şu an uyanık olmanız, konuşmanız ve çevreyle sağlıklı iletişim kurabilmeniz bizim için çok iyi göstergeler," dedi. "Ancak duman maruziyetlerinde bazı etkiler geç ortaya çıkabildiği için bu geceyi gözlem altında geçirmenizi istiyoruz."

Sancak daha fazla dayanamayıp sordu. "Risk nedir?"

Doktor net ama yumuşak bir ses tonuyla, "Solunum sıkıntısı, hırıltı ya da oksijen düşüşü. Bunların hiçbiri şu an yok ama biz temkinli davranıyoruz," dedi ve sonra bana baktı. "Eğer bu tablo devam ederse yarın taburcu olabilirsiniz. Evde bol sıvı, istirahat ve birkaç gün kendinizi zorlamamanız yeterli olacaktır."

Sancak ilk kez gerçekten gevşerken sonunda rahat bir nefes alabildiğini görüyordum.

"Yani..." dedi kısık sesle. "Büyük bir tehlike kalmadı mı?" diye sordu umutla.

Doktorum başını salladı. "Büyük tehlike geçti. Geri kalan kısmı dikkat ve stressiz birkaç gün. Hastamı üzmeyin ve çabuk iyileşmesi için yardımcı olun," dedikten sonra göz kırptı. "Taburcu olurken basit bir ağrı kesici yazacağım. Boğazdaki tahriş için de destekleyici bir sprey. Onun dışında bol sıvı, temiz hava ve dinlenme."

Sancak başını salladı. "Başka?"

"Hepsi bu kadar," dedi ve kısa bir baş selamından sonra odadan hızlıca ayrıldılar.

Ellerimi önümde birleştirerek hepsine şöyle bir baktım. "Doktoru duydunuz. Birkaç gün gönüllü kölem olacak ve ben ne dersem onu yapacaksınız," dedim.

Volkan abim, "Hadi oradan," derken Sancak ve Kartal abim de dahil olmak üzere herkes kahkaha atmaya başladı.

Duygusallıktan dolayı dolan burnumu çekip abime gözlerimi kısarak baktım. "Bana bak Volkan Ayazkan, ya dediğimi yapacak..." dedim ama abim cümlemi bozdu.

"Ya da?" diye sorup göz kırptı. Bakışları resmen *sen hayırdır* diyordu.

Abime karşı ne kullanacağımı düşünerek birkaç saniye durdum. Dudak büzerek Sancak'a baktım ama eğlenen bakışlarında pek de yardımcı olacağına dair bir işaret yoktu.

En sonunda bularak can havliyle, "Eve gelmem!" dedim.

"Eve gelmeyeceksin zaten," diyerek kollarını göğsünde birleştirdi. Sırtını cama yasladı ve ayaklarını öne uzatıp bileklerini çaprazladı.

"Ne?" diye anlamayarak sordum. "Eve niye gelmiyorum ya!"

Anlamadım şimdi, ben ne zaman evden atılmıştım ki! İki ayıldık bayıldık diye Ayazkanlıktan mı atılmıştım yoksa?

Abim daha fazla katlanamıyormuş gibi bakışlarıyla aşağılarken, "Bak bakayım, etrafta annem ya da babaannem var mı?" diye sordu.

Ciddi ciddi dediğini yaparak etrafıma bakındım. Galiba fazla duman solumaktan tüm duyularım kapanmış, mantığım da hepten devre dışı kalmıştı.

"Bir de bakıyor ya," dediğinde anında Ramo'ya dönerek tekme atmaya çalıştım ama kaçarak uzaklaştı. "Avanak."

Elimi havaya kaldırarak bileğimden büktüm ve işaretparmağımla Ramo'yu gösterdim. "Gel buraya, gel buraya! Ayağa kalkamıyorum, tekme atacağım sana." Dediğimi kale almayıp daha fazla gülerek geriye kaçtığında bağırdım. "Bak hâlâ gülüyor! Sen gelsene buraya, bak sinirden elim ayağım titredi. Dişlerimi sıkıyorum."

"Yok ya!"

"Biri şunu buraya getirsin!"

"Ama Volkan abi söyledi, sen de baktın." Ellerini havaya kaldırarak odadaki en uzak noktada durdu. "Ben söyleyince niye suç oluyor?"

"Sen abimle bir misin hadsiz köpek!" diye sağıma soluma bakındım ancak kafasına fırlatacak bir nesne bulamadım. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapadım. "Doktor stressiz birkaç gün dedi ama şimdiden çıldırttınız beni."

Sancak, "Doğru söylüyor," diye sinirlenerek araya girdi. "Stres ve üzülecek hiçbir harekette, sözde bulunmayacaksınız. Çanınıza okutmayın," dedi ve ardından abime döndü. "Sen de söyleyeceğini söyle, Volkan."

"Yok ki şöyle arkamızda bir Sancak Kızıltepe," diyerek abim kollarını iki yana indirdi. Yerinde dikleşerek ellerini cebine soktu. "Abiciğim, annemler telaş yapmasın diye haber vermedik. Hep birlikte kayak yapmak için şehir dışına çıktık dedim."

"Kayak ve biz?" diyerek tek kaşımı kaldırdım. Hayallerimde bile düşünemiyordum, kim bilir başımıza neler neler gelirdi?

"Neden olmasın?" diyerek omuz silkti abim.

"Zaten bu abidik gubidik fikirler hep Volkan'dan çıkıyor. Şimdi de hiç yoktan ortadan kaybolmak için karla uğraşalım diyorsunuz." Sessizliğini sonunda bozmaya karar veren Kartal abim kabul etmeyerek başını iki yana salladı. "Ben yokum," dedi net ve tartışmaya kapalı bir sesle. Dumandan lekelenmiş üzerini düzeltti ve tespihini havada salladı. "Hiç gelemem öyle işlere."

Bir anda herkes ona döndü.

"Abartma, Kartal," dedi Nur. Yatağımın kenarına ilişmiş, gözleri heyecandan parlıyordu. Böyle zengin aktivitelerine bayılırdı. Elini aynı abim gibi salladı. "Kayak bu ya, savaş alanı değil."

"Evet evet," diye atıldı Ela. Belli ki o da en az Nur kadar gitmek istiyordu. "Kar var, şömine var. Bir de sıcak çikolata. Daha ne olsun?"

Melis dudaklarını büzüp başını yana yatırdı. "Hem doktor temiz hava dedi. Temiz hava da en bol nerede var? Dağda."

Tüm heyecanları içime işlerken gitmeyi o kadar çok istemeye başladım ki abime döndüm. Onun da endişeli bakışları üzerimdeydi. "Temiz hava

başka, bilinmezlik başka," dedi bu kez daha alçak ama daha sert. "Ölümün kıyısından dönen birini alıp şehrin dışına çıkarmak bana mantıklı gelmiyor."

"Abime bakın hele, birden mantık abidesine döndü," diye diğerlerinin duyamayacağı şekilde kızlara fısıldadım. Ardından sesimi yükselterek hevesli hevesli, "Gitmek istiyorum ya," dedim. "Hep birlikte eğlenecek, karda kayacağız. Soğuktan titreyecek, daha sonra ısınmak için bir bardak sıcak çikolatanın peşine düşeceğiz. Karnımız acıkacak, mangal için açık büfe sırasında birbirimizin sırasını almaya çalışacağız." Ellerimi iki yana açtım. Eminim gözlerimin içi parlıyordu. "Sevgili Kızıltepe Mahallesi'nin sayın sakinleri," dedim ciddiyet taklidi yaparak. "İlerisi için biraz daha hatıra biriktirecek, uzun yıllar sonra gülerek hatırlayacağız. Ayrıca düşünsenize, bir daha ne zaman fırsatımız olur?"

"Mahira," dedi Kartal abim ama cümlesini böldüm.

"Ağır hasta değilim. Bir yerim kırık ya da yaralı değil," dedim kararlı ama yumuşak bir sesle. "Bu fırsatı kaçırmak istemiyorum. Tüm sevdiklerimle kayak yapmak istiyorum."

Kızlar birbirlerine bakıp sessiz bir sevinç paylaştılar. Nur ellerini birleştirip fısıldadı. "Kayak tatili."

Hevesli bakışlarımı bana asla hayır diyemeyecek adama çevirdim ve başımı yana yatırdım. Ellerimi de önümde birleştirip çenemin altına yasladım. "Lütfen, Sancak."

Sancak bakışlarıma dalıp giderken, aynı zamanda içi de gidiyormuş gibi bakmaya başladı. Fark etmiş miydi bilmiyordum ama çoktan öne doğru bir adım atmıştı. "Eğer öyle istiyorsan," dedi ve tekrar bir adım attı ama Volkan abim omzundan tutarak onu geri çekti.

"Çek şu Inari tilkisi bakışlarını zavallı adamın üzerinden!" dedi. "Pençelerini geçirmişsin adama." Bana lafını çarpıp Kartal abime döndü ve bıkkınlıkla yaka silkti. "Tüm planlarda çıkıntılık yapıyorsun."

"Ben hepinizi düşünüyorum. Düşüp bir yerinizi kırmayın." Ardından odadaki herkese şöyle bir baktı ve gerçekten tek itiraz edenin kendisi olduğunu fark eder etmez kabullendi. Tespihini son kez parmaklarının arasında çevirdi ve daha sonra cebine soktu. "Eyvallah gidelim ama sonra bir tarafınızı kırarsanız Kartal demişti dersiniz."

Abimin kabullenmesini sevinçle karşılayarak, "O zaman Kartalkaya'ya gidiyoruz!" diye bağırdım ve sevinçle yanımda duran kızlara döndüm.

Hepimiz heyecanlıydık. Mutluyduk. En önemlisi de geride hiçbirimizi bırakmamış, zorluklara rağmen devam etmeyi seçmiştik.

14. BÖLÜM

Öğle güneşinin ışıkları Kartalkaya'nın beyazına değdiğinde araba yavaşladı. Yol kenarına dizilmiş çamlar geceden kalan karı omuzlarında taşıyor, sessizce önümüzden akıp giderken bize kartpostallardan fırlayan muazzam bir manzara sunuyordu. Her yer bembeyazdı. Soğuk; camların ardından bile hissediliyor, camın her kenarına kalp yapacağım fırsatı sunuyordu.

Sancak'ın kiraladığı *Mercedes-Benz Sprinter* sayesinde hepimiz aynı arabada yolculuk yapıyorduk.

Arka koltuktaki kızların sohbetleri bölünmüş, bakışları heyecanla camlara dönmüştü. Nur manzarayı seyrediyor, Melis heyecanla fotoğraf çekmeye çalışırken Ela hevesine sessizce gülümsüyordu. Ramo ve Fero kendi hallerinde sohbet ederek yolun çoğunda maç izlemişlerdi. Öndeyse neredeyse hiç uyumamış Volkan abim direksiyon başında esniyor, Kartal abim her zamanki gibi kollarını göğsünde birleştirmiş, yüzünde *gelmek istemiyordum* ifadesiyle yolu izliyordu.

Bense yanımda Sancak'la oturuyordum. Aramızdaki mesafe yok denecek kadar azdı. Dirseklerimiz birbirine değiyor, bazen Sancak elini baldırımın üstüne koyup hafifçe okşuyordu. Kartal abim sessizlik içinde yan yana olmamıza tek kelime etmiyordu ancak içimde bir yerlerde hâlâ korkusunu taşıyordum. Yolun yarısından fazlasını, hastanede yorulduğundan dolayı uyuyarak geçirmişti fakat tedirginlikle hareketlerini izlemeden duramıyordum.

Hiç uyumayan, yorgunluğu gittikçe daha da artan Sancak'sa ne kadar kızsam da bakışlarını üzerimden çekmiyordu. Kendine dinlenmek için bir saniye vermeden camdan dışarı bakıyor gibi yaparak, aslında gözucuyla beni izliyordu. Uyuduğum zaman bile uyumadığına neredeyse emindim. Çünkü kontrol eden bakışları, beni kaybetmemiş olmanın şükrüyle bakıyordu.

Bir anda, "Üşüdün mü?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Yok."

Sözüme rağmen inanmadığı yüzünden anlaşılıyordu. Montumun fermuarını biraz daha yukarı çekti. Saçımı düzeltti ve işaretparmağının eklemiyle yanağımı okşadı. Bu tek saniyelik teması, anında bir sıcaklığın vücudumdan akmasına sebep oldu.

Bu kez, "Rahat mısın peki?" diye sorup cevap vermemi beklemeden ekledi. "Başın dönüyor mu ya da acıktın mı?"

Peş peşe soruları hem iyiliğimi düşündüğü içindi hem de yanında mıyım diye yoklamak içindi.

Gülümseyip yakışıklı yüzüne bakarken gözlerimin dolmasına engel olamadım. "İyiyim," dedim. "Bak burada, tam yanında güvendeyim," dedim güvence vererek. Elimi onun elinin üzerine koyup bu sefer ben tuttum.

Sancak temkinli bakışlarını yüzümde gezdirdi. Sırayla dudaklarımda, gözlerimde, nefesimde, her karışımda gezdirerek bir daha kaybolmayayım diye ezberlemeye başladı.

"Biliyorum," dedi sonunda. "Ama sormadan duramıyorum, Mahvedenim." Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. İçimi çekerek başımı omzuna koydum ve gözlerimi huzurla kapattım.

"Senin yanında her zaman güvende olacağımı da bil, Sancak." Elimi koluna dolayarak huzurlu bir nefes aldım. Yanında kendimi güvende, huzurlu ve mutlu hissediyordum. Bir saniye ayrılsam tüm belaları tekrar üzerime çekeceğimi biliyordum. Kaderim onun yanında yazılmıştı. Belki de bu yüzden her uzaklaşmamızda bir şeyler mutlaka eksiliyor, dünya yerinden oynuyor, hayat bizi yeniden aynı noktada buluşturmak için acımasızlaşıyordu.

Sanki yanından her kopuşumda kader *olmadı* diyerek kalemi kırıyor, bizi tekrar birbirimize doğru itiyordu. Kaçtıkça yaklaştıran, sustukça bağıran bir yazgıydı bu.

Başımı omzuna biraz daha yasladım. Kalbinin düzenli atışları kulağımda yankılanırken gözlerimi kapattım. Eğer bir yer benim evimse, bir insanın omzu bu kadar doğru hissettirebiliyorsa başka birine, başka bir yere ait olmam mümkün değildi.

Sancak başım omzundayken bir şey söylemedi. Sadece elini yavaşça kaldırdı. Parmak uçları hafifçe saçlarıma dokundu, sanki incitmekten korkar gibi üzerinde gezindi. Saçlarıma oldu olası hep böyle dokunurdu. Biraz korkar, biraz çekinircesine. Bilirdi bir kızın en mahrem yerlerinden biri saçlarıydı. İzinsiz dokunulmaz, sevilmezdi. Saçtan geçen en ufak bir dokunuş,

kalbe giden şefkatli bir yoldu. Ve bilirdim, Sancak Kızıltepe sadece benim saçlarıma dokunurdu.

Tellerimi parmaklarının arasına aldı, usulca okşadı. Küçük parçalara ayırdı ve örmeye başladı. Ne acelesi vardı ne de bir şey kanıtlama derdi. Sadece oradaydı. Benimle...

Saçlarımla oynarken başını hafifçe bana doğru eğdi. Nefesi şakağıma değdiğinde içimden ince bir ürperti geçti. Derdim kalmadı, tasam buharlaşıp uçtu. Sadece bu adam kaldı, beni seven benim için ölecek adam.

İçimden sessiz bir dua geçirdim.

Ne olur benimle kal. Hep elin saçımda, gözlerin gözlerimde olsun. Beni yine bulmak zorunda kalacağın bir karanlığa mahrum kalmayayım.

Gözlerimi açmadan dudaklarımı kıpırdattım. Kimse duymadı ama kader duydu belki.

Bu sefer eksik kalmayalım.

Araba yavaşladığında Sancak'ın eli saçlarımda durdu. Başımı kaldırdım ve elimin tersiyle buğuyu sildim. Görüntüsü açılan camın ardından geniş, ahşap cephesiyle karların arasma kurulmuş dumanı tüten bir otel göründü. Hemen ardında yüksek bir dağ ve aşağıya doğru kayan insanların nokta halleri gözüküyordu.

"Geldik," dedi Sancak kısık bir sesle.

Omzundan ayrılırken elim parmaklarının arasından kaydı ama tamamen bırakmadım. Son bir kez sıktım. Karşılığında sıcak bir şekilde gülümsedi.

Önde Volkan abim arabayı park konumuna alırken derin bir nefes verdi. Uykulu ama memnun bir sesle, "Vardık," diye arka tarafta mayışmış bizlere seslendi.

Yanında oturan Kartal abim kapıyı açmadan önce camdan dışarı baktı. Karla kaplı çamları ve otelin önünde duran neşeli kalabalığı süzdü. Yüzünde hâlâ *gelmek istemiyordum* ifadesi vardı ama artık ses çıkarmıyordu.

Volkan abim önce bizim tarafın kapısını, ardından da montunun yakasını düzeltip kendi kapısını açtı. Soğuk hava yüzüne çarpınca hafifçe ürperdi ama etrafa bakmadan edemedi. "Çok soğuk sayılmaz."

Kartal abim aşağıya inmeden önce, yol üzerinden girdiğimiz dükkândan aldığımız eldivenlerini geçirdi. Yanından ayırmadığı tespihini sıkı sıkıya tutup diğer abimin hemen ardından indi. Kapıyı sertçe kapattı.

Uyuyorlarsa bile sesten kalkan arkadaşlarım içeride hareketlenmeye başladılar. İlk Ramo ve Fero oturdukları koltuktan kalktılar ve çantalarını aldıkları gibi hızlıca kapıya doğru ilerlemeye başladılar.

Ramo iner inmez eğilip karı ellerine almış olacak ki, "Lan bu ciddi ciddi soğuk," dedi.

"Kayak merkezi burası, hamam değil. Tabii ki soğuk olacak," diye karşılık verdi Fero. "Eldivenlerini tak."

Nur kollarını havaya kaldırarak oturduğu yerden kalkıp esnedi. Üzerindeki montun fermuarını ağzına kadar çekmiş, önü ağzından akan salyalar yüzünden ıslanmıştı. Ağzını şapırdatıp mutlu mutlu, "İlk defa soğukla buluştuğum için sinirlenmeyeceğim," diyerek çantasını aldı. Kimseyi beklemeden paytak halde kapıya doğru yürürken bağırdı. "Kafama kartopu atanı gece uykusunda boğarım!" diye önden giden ikiliye seslendi.

Melis, ellerine eldivenlerini geçirmeden önce telefonuna bağlı boyunluğunu takarak kamerayı ayarladı. "Her yer bembeyaz!" dedi çocuk gibi. "Odaya geçip bir an önce kaymak için hazırlanmak istiyorum."

Ela'yla birbirimize bakıp Melis'in tavırlarına gülümsedik. Hepimize bu eğlencenin güzel geleceğini düşünüyordum. Melis önden koşturarak giderken arkada kalan Ela sessizce etrafa bakındı. Montunun şapkasını takıp saçlarını düzeltirken, yüzünde huzurlu bir gülümseme taşıyordu. Eldivenlerini takıp çantasını aldı ve inmeden önce el salladı. "Aşağıda görüşürüz kanka."

Böylece en son ben ve Sancak kalmıştık. Ayağa kalkarak tuttuğu elimle kalkmam için yardımcı oldu. Köşeye bıraktığım şapkamı alarak dikkatle başıma taktı. Saçlarımı alnımdan ve gözlerimin önünden çekti. Kalanları da omzumdan geriye itekleyerek bu sefer yukarı uzanıp bıraktığımız montumu aldı.

"Ama sen hep benimle böyle ilgilenecek misin?"

"Evet," dedi ciddiyetle. "Her zaman."

"Yani bebek gibi seven erkek mi demeliyim?" diyerek dudaklarımı kıvırıp başımı yana yatırdım.

Ela gözleri bakışlarımı yakalarken yüzünde memnun bir ifade vardı. Gülümsemesini başparmağının arkasına gizlerken tabirimin hoşuna gittiğini saklayamıyordu. "Mahira'sına âşık bir adam da diyebilirsin," diyerek göz kırptı.

"Yalnız," diyerek ellerimi havaya kaldırdım. "Olmuyor böyle."

Havadaki elimi kaparak işaretparmağımın ucunu dudağına götürerek ısırdı. Kirpiklerinin altından, "Nasıl olmuyor?" diye sordu.

Duruşuna bayılmamak için kendimi zor tutuyordum. "Sizin benim kalp atışımla derdiniz ne, Sancak Bey?"

Anlamayarak kirpiklerini kırpıştırdı ve tuttuğu elime eldivenlerimi geçirmeye başladı. "Benim derdim bütünüyle sensin güzelim." Ardından tüm vücuduma sıcak basacak şekilde bakındı. "Her zerren."

Eldivensiz elimi uzatırken bunun üzerine ne diyeceğimi bilemedim. Sancak da şapşallığıma daha fazla sırıtarak eldivenimi giydirdi. Ardından kendi montunu da giyip, ikimizin çantalarını alarak önden yürümeye başladı.

Hemen peşine takılarak ilerledim. Sancak önce indi, daha sonra rahat inebilmem için elini uzattı. Hızlıca elini tuttum ve kendimi arabadan dışarı attım. Soğuk bir rüzgâr yüzümü okşayıp geçerken, ayağım yere değer değmez bakışlarını yüzüme dikti.

"Üşüdün mü?"

"Hayır," dedim.

"Emin misin?" diye tek kaşını kaldırıp sorgulayarak baktı.

Başımı sallayarak gülümsedim. "Eminim."

Sözümün hemen bitiminde önüme geçip, kafama gelmek üzere olan bir kartopunu karşılayarak durdu. Boy farkımızdan dolayı yüzüme gelmesi gereken top, Sancak'ın tam göğsünde patladı.

Sancak kafasını topu atan Ramo'ya çevirip kaşlarını çattı. Gözleri bir anlığına kısıldı. Bakışı öyle net ve uyarıcıydı ki Ramo'nun yüzündeki sırıtma yarım kaldı.

"Hayırdır?" dedi Sancak buz gibi ses tonuyla. Kaldı ki bakışları birazdan yakalayıp yerden yere vuracak gibiydi. "Hazır beyazı bulmuşken kefene şimdi sarılayım mı dedin?"

Ramo iki elini havaya kaldırdı. "Şaka yaptım abi, vallahi eğleniyoruz."

"Eğlence..." dedi Sancak bir adım öne çıkarak. "Karlara gömeyim mi seni, Ramo?"

Göğsündeki karı eldiveniyle silkerken vücudunu farkında olmadan biraz daha önüme siper etti. Rüzgâr bana değil, ona çarpıyordu. Sanki soğuk bile bana ulaşmadan önce ondan izin almak zorundaydı.

Arkasından hafifçe eğilip bana baktı. Bakışları bir anda yumuşadı. "Bir yerine geldi mi?" diye sordu. Sesi az önceki sertlikten eser taşımıyordu.

Başımı iki yana salladım. Elimi göğsüme bastırıp hayran hayran, "Hayır, kahramanım sağ olsun," dedim. Bilerek son kelimeyi uzattım.

Kahraman sözüm hoşuna gittiği için dudağının kenarı kıvrıldı. Elini uzatıp montumun yakasını biraz daha kapattı.

"O kartopu sana gelseydi," dedi ve diğerlerine kartopu fırlatan arkadaşıma öfkeyle baktı. "Kartalkaya'da değil, hastanede devam ederdik tatile."

Arkamızdan Volkan abim güldü. "Abartma lan. Top bu, top."

Sancak başını bile çevirmeden cevap verdi. "Sen gül ama ben gayet ciddiyim."

Volkan abim daha sesli gülerken arabanın yanında bekleyen Kartal abim uzaktan homurdandı. Kulağı bizdeydi ama gözleri, diğerlerine kartopu atıp arkasına saklanmaya çalışan Nur'daydı.

Sancak elini belime koyup beni yanına çekti. "Gidelim hadi," dedi kulağıma doğru. "Üşütmeden sokalım seni içeri."

"Tamam," diyerek başımı koluna yasladım. Ardından diğerlerinin duyacağı yükseklikte bağırdım. "Hadi içeri giriyoruz!"

Resepsiyonun sıcaklığı dışarıdaki soğuğu unutturacak kadar yoğundu. Ahşap detaylı lobide yanan şöminenin çıtırtısı kulakları doldururken, botlarımızın altındaki kar yavaş yavaş eriyip zeminde iz bırakıyordu. Etraf sıcak çikolata içip şöminenin çevresine kümelenmiş ailelerle doluydu.

Sıcaklıktan dolayı atkımı gevşetirken arkadaşlarım da birer birer montlarını çıkarıp kendilerini buldukları ilk boş koltuğa attılar. Kızlar şöminenin önünde kendilerine yer bakarken resepsiyon bankosuna doğru ilerleyen Sancak'ın peşine takıldım. Elindeki çantalarımızı yere bırakıp üzerindeki montunu düzeltti.

Geldiğimizi gören resepsiyonist bilgisayara bakarak gülümsedi. "Hoş geldiniz. Rezervasyon adınız?"

Sakin bir tonla, "Sancak Kızıltepe," dedi.

İsmi alan görevli klavye tıkırtıları arasında ekrana baktı, ardından başını kaldırdı. "Evet, on kişilik grup. Beş oda ayarlanmış."

Kartal abim şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve bankoya yaslanıp, "On kişi mi?" diye sordu. "Dokuz kişiyiz."

"Evet," dedi resepsiyonist. "Burada iki kişilik, beş oda ayrılmış."

Sıcaktan dolayı montumu çıkarırken, "On kişiyiz abi," dedim.

Kartal abim, "Saymayı mı unuttun, Mahira?" diyerek başını kaldırdı ve hepimizi baştan saydı. "Dokuz işte."

"Ah," dedim ve gülümsememi bastırmak isteyerek boğazımı temizledim. "Berkay'ı unuttun sen."

"Onu da mı çağırdın!" diye şok içinde yükseldi Kartal abimin sesi. Korkuyla etrafına bakındı, sanki Berkay her an bir sütunun arkasından fırlayacakmış gibi.

Volkan abim kahkahayı bastı. "Dur bir sakin ol," dedi. "Mahira'nın tek başına plan yapıp adam çağıracak hali mi var?"

"Var," dedi Kartal abim hiç düşünmeden. "Bizim kız kardeşimizin her planı yapıp şeytanın aklına gelmeyecek şeyler yapacak hali var!"

Kahkaha atmamak için dudağımı parmaklarımın arasında sıkıştırıp büzdüm. Abim çok haklıydı. İstediğim zaman tüm planları yapacak bir aklım vardı. Bu ister hasta halde olayım, ister turp gibi olayım değişmezdi. Yeter ki gerekli motivasyonum olsun, her planı kurardım.

Sancak yanımda sessizce duruyordu. Yüzünde masum bir ifade vardı ancak gözleri zaten başından beri kurduğum her planı bilen bir adamın kurnazlığıyla parlıyordu. Bakışlarımı fark ettiğinde bana doğru dönüp göz kırptı. Anında şımarıp gülümsemem dudaklarımda büyürken çenesiyle abimi işaret etti. Gülerek tüm planı açığa çıkartmamam için bir uyarıydı.

Resepsiyonist, abimin gerildiğini fark etmiş gibi araya girdi. "Berkay Asalet adına giriş yapılmış. Az önce anahtar kartını teslim alıp odasına çıktı."

"Az önce mi?" diye sordu Kartal abim. Sesi tehlikeli bir sakinliğe bürünmüştü.

"Evet," dedi kadın. "Yaklaşık on dakika oldu."

Kolumdan kaymak üzere olan çantamı toparladım. "Evet abi," dedim gayet sakin bir ses tonuyla. "Geçmiş olsun için gelecekti, ben de planımızı anlatıp buraya çağırdım."

"Niye?"

"Niye mi? O da vardı ya yanımızda," diyerek omuzlarımı kaldırıp indirdim. Masum bir tavırla tekrar ekledim. "Şimdi çağırmasam ayıp olurdu. Kötü mü yaptım?"

Kartal abim gayet duyabileceğim bir tonda, "Yok, iyi bok yedin," diye mırıldandı. Korku evindeki olaydan sonra iyice arkadaşımdan kaçacağına emindim ve bu bizim için bulunmaz bir fırsattı. Abim biraz olsun meşgul olursa Sancak'la biz de rahat nefes alırdık. Abim gözlerini kıstığında içinden en az üç ayrı senaryo geçtiğine emindim ve hiçbirinde Berkay Asalet yanında kalmıyordu.

Volkan abim boğazını temizleyerek araya girdi. "Ee madem gelmiş, hep birlikte vakit geçirmeden göndermek ayıp olur."

Kartal abim anında başını Volkan abime çevirdi. "Sen de mi?" diye sordu.

Volkan abim omuz silkti. "Mantıklı tarafından bakıyorum. Ne yapalım yani, bu soğukta sen istemiyorsun diye çocuğu evine mi gönderelim? Ayıp ayıp."

"Senin mantığını da..." diye başlayıp cümleyi yuttu Kartal abim. Derin bir nefes aldı ve ellerini montunun ceplerine soktu. "Hayatta aynı odada kalmam, haberiniz olsun."

"Abi herkes ikili olarak odalara ayrılmak zorunda," dedim.

Ramo hemen atlayarak Fero'nun omzuna kolunu attı. "Biz Fero'yla kalırız."

Görevli kadın bizden kurtulmak ve sıradaki müşterilerine geçmek için hemen, "Kimliklerinizi alayım. Size birinci kattaki odayı veriyorum," diyerek klavyeye yazmaya başladı.

Arkadaşlarım kimliklerini uzatırken bu sefer de Nur atladı. "Biz Mahira'yla kalırız. Ela ve Melis de birlikte kalırlar." Çantasını çıkarıp içinden cüzdanını alırken kızlara baktım. Onlar da kabullenerek kendi kimliklerine uzanırken, geriye sadece iki oda kalmıştı. Zaten abimler asla izin vermeyeceği için Sancak'la aynı odada kalamazdık. O yüzden en mantıklı ve güvenli yol buydu.

"Ne yani?" diyen abim elini bankoya vurdu. "Geriye biz dörtlü mü kaldık?" Parmaklarını havaya kaldırıp sayıları ve kalacak kişileri ayarlarken gözleri kocaman açıldı. "Ben kendi öz ve öz kardeşimle kalırım. Öbür türlü imkânı yok, anlıyor musunuz? Buradan birinin ceset poşetinde çıkmasını istemiyorsanız..."

Volkan abim, "Ceset torbası," diye düzelterek cümlesini böldü ve gözlerini devirdi.

Kartal abim ufacık bile umursamadan, "Neyse ne işte," diyerek ilk defa abime çıkışmadı. Gerçi şu an istese de tek kelime edemezdi. Volkan abime muhtaçtı. "Demek istediğinizi anladım."

"Tamam, öyle olsun," diyerek ağırlığını koydu Sancak. Abim anında suspus olurken sevdiğim adama şöyle bir baktı ve hemen ardından kimliğini cüzdandan çıkarıp bankonun üzerine pat diye koydu. "Bacım sen önce Volkan Ayazkan ve Kartal Ayazkan'nın odalarını hazırla." Sonra Sancak'ı gösterdi. "Şunların odasından en uzak odayı ver," demekten de geri durmadı.

Görevli kadın ters bakışlarla abimin kimliğini alıp sertçe tuşlara basa basa işlemi yapmaya başladı. Abime saldırmak üzere gibi duruyordu ve hak da veriyordum.

En sonunda hepimiz kendi oda kartlarımızı alarak asansörün önünde toplaştık. Hepimiz aynı asansöre doluşurken Kartal abim hâlâ zorla getirildiği için mutsuzdu. Sürekli söylenip duruyor, sadece bizi değil görevli kadını da gıcık ediyordu.

Asansörün kapıları ilk katta açıldığında önce Ramo ve Fero indi. Onun hemen ardındaki katta da abimler inerken beşinci katta Melis ve Ela indiler. Sekizinci kata geldiğimizde Nur asansörden inerek Sancak'la ikimize el salladı.

"Kartal, korkusundan üst katlara adım bile atamaz," diyerek kıs kıs güldü ve Berkay'la aynı katta kalacağı odaya gitmeden önce bana göz kırptı. "Olay olursa ararım sizi ama hiç zannetmiyorum. Kartal, korkusundan kapıyı kilitler hatta ışığı bile kapatmaz." Sözleriyle birlikte arkasını dönüp gitti.

Asansörün kapıları kapandığında içeride bir anlık sessizlik oldu. Mekanik uğultu yeniden yükselirken birkaç saniye önceki kalabalıktan geriye yalnızca ikimiz ve nefes seslerimiz kalmıştı. Bu durumdan da son derece memnundum.

Sancak başını hafifçe eğdi. Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Senden cidden korkulması gerekiyor," dedi. Tek kaşımı kaldırdığımda ekledi. "Saygıyla önünde eğiliyorum güzelim."

Ellerimi belime koyup başımı yana yatırdım. "İki abiyle hayatımı devam ettirmek ne kadar zor, biliyor musun?" Ensemi işaret ettim. "Her saniye burada nefesleri varmış gibi." Ürpererek asansörün kapıları açılır açılmaz kendimi içeri attım.

Bizim odamız en üst kattaydı. Koridor şu an boş ve sessizdi. Kar manzarası camdan içeri sızan loş ışıkla halıya yansıyordu.

Sancak oda kartını çıkardı ve okutup kapıyı ardına kadar açtı. "Buyurun hanımefendi," dedi.

İçeri doğru adım attığımda sıcaklığın yüzüme vurmasını hissettim. Resmen her tarafımı sarıp sarmaladı. Girişi geçerek hevesle içeri adımladım. Oda beklediğimden daha geniş ve şıktı. Karşı duvardaki büyük pencereden Kartalkaya'nın karlı manzarası görünüyordu. Rüzgârda esen kar taneleri camın üzerinde yavaşça kayarak aşağıya doğru süzülüyordu.

Sağ tarafta iki tane yatak, sol köşede ise iki koltuk ve ortalarında sade bir sehpa duruyordu. Duvarlar açık bej tonlarındaydı ve yumuşak bir

aydınlatma odayı sarıyordu. Minimalist ama sıcak bir dekorasyonu vardı. Banyonun kapısı aralıktı ve içeriden hafif bir lavanta kokusu geliyordu.

Sancak arkamdan içeri girdi ve kapıyı sessizce kapadı. Çantamı yatağın kenarına bırakırken o da kendi çantasını diğer tarafa koydu. Daha sonra başını kaldırıp camın önünde beklediğim yere baktı. İkimiz de tam olarak ne yapacağımızı bilmeden durduk. Normalde aynı odada bulunmuştuk ancak bu çok farklı hissettiriyordu. Çok özeldi.

Sancak sol tarafı işaret ederek, "Koltuklara geçelim mi?" diye sordu.

Başımı sallayarak ellerimdeki çantamı ve montumu sehpaya koyup koltuklardan birine oturdum. O da karşımdaki koltukta yerini aldı. Bacaklarını uzatıp kafasını geriye yasladı ama gözleri bendeydi. Aramızdaki sessizlik ağırlaşmaya başladı.

"Seninle yangını konuşmak istiyorum, Mahira," dedi. "Çok üzerine gelmek istemiyorum çünkü senin tek görevin dinlenmek. Benim de geri kalanıyla ilgilenmek ancak güzelim, süreci başlatsam da tatilden sonra ifade vermen gerekiyor."

"Biliyorum," diyerek parmaklarımla oynamaya başladım. "Konuşmamız gereken bir sürü olay var. Kartal abime bir ayrılık oyunu oynadık ancak işler daha da sarpa sardı."

"Kartal şu an en son derdim, Mahira. Dikkatimi yangına vermem gerekiyor çünkü..." diyerek derin bir nefes aldı. "İtfaiye ekipleri elektrik kaçağı diyor ama ben pek inanmıyorum." Parmaklarını alnına götürüp birkaç saniye ovuşturdu. "Çok tesadüfi oldu her şey. Tam sen oradan ayrıldıktan sonra..."

O günü düşünmek tüm nefesimi göğsümden alıp götürdü. Boğazım tekrar havasızlıktan ağrırken midem bulandı. Üzerime aynı kapı yeniden kapandı. Kamera görüntülerinde gördüğüm her detay tekrar canlandı.

Nefesim kesilirken, "Sancak," diyebildim sadece.

Sancak seslendiğim anda, telaşla oturduğu yerden fırlayıp tepemde dikildi. Ellerini yüzüme koyup başımı yukarı doğru kaldırdı. Alnımda oluşmaya başlayan terlere kaşlarını çatarak baktı. "Ne oldu güzelim?"

Parmaklarım kazağımın eteğinde kitlenirken gördüklerimle baş etmeye çalıştım. Aynı telaş ve paniği tekrar yaşıyordum. "Kaza..." diyerek sustum. Gözlerimi yumup derin bir nefes almaya çalıştım. "Kaza değildi."

Anlam veremeyerek yüzüme bakarken konuşmaya başladı ancak ne dediğini anlamıyordum. Sadece çok yüksek sesli nefes seslerimi duyabiliyordum. Midem fena halde bulanıyor, gözlerimin önünde aynı siyahlıklar dolanmaya devam ediyordu.

"Mahira." Sancak'ın sesi sanki çok uzaklardan geliyordu. "Mahira bak bana. Sadece bana bak güzelim." Başparmakları yanaklarımı okşamaya başladı. Tane tane konuşarak komut vermeye devam etti. "Nefes al güzelim." Elini havaya doğru kaldırıp indirdi. Gözlerindeki derin telaşla, "Benimle al ver," diyerek nefesimi kontrol altına almaya başladı.

Onun ritmini takip etmeye çalışırken bir elimi koluna yasladım. Göğsüm hâlâ sıkışmış haldeydi, sanki bir ton ağırlık üzerimde duruyordu. Ama Sancak'ın sesi, eli ve varlığı yavaş yavaş beni korku evinden alarak gerçeğe, sadece ikimizin olduğu bu ana geri çekiyordu.

"Mükemmelsin," dedi yumuşak bir sesle. "İşte böyle. Buradayım, seninleyim. Sana hiçbir şey olmayacak. Buna asla izin vermeyeceğim."

Nefesim yavaşça panikten ayrılırken varlığının gerçekliğiyle odayı tamamen görmeye başladım. Her yer netleşirken yeniden endişeli bakışlarıyla karşılaştım. Yeniden benim yüzümden kötü hissetmeye başlamıştı. Kendimi berbat hissediyordum.

"Üzgünüm," diyerek utançla fısıldadım. Nefes alış verişim düzelmeye başlamıştı ama içimdeki sıkıntı hâlâ oradaydı.

"Özür dilemen gereken hiçbir şey yok güzelim," dedi kararlı bir şekilde. Yavaşça yanıma oturdu. Kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti. Başımı, kendimi güvende hissettiğim sıcacık göğsüne yasladım. Düzenli ve güçlü atan kalp atışları beni evime bağlayan bir çapa gibiydi. "Hazır olduğunda anlat. Acele etme."

Anlatmam, gördüklerimi güvenliğim için bildirmem gerekiyordu ancak yeniden bir panik dalgasına kapılamazdım. Sancak da bunun farkındaydı. Bu yüzden birkaç dakika öylece oturduk. Onun nefesini hissederek, parmaklarının saçlarımda gezinmesine izin vererek sakinleşmeye çalıştım.

Sonunda konuşabilecek gücü kendimde bulduğumda, "Kamera görüntülerini izledim," diye konuşmaya başladım. Sesim hâlâ titriyordu. "Yangın çıkmadan önce içerisi çok boştu. O yüzden ben de kamera görüntülerini hızlıca alıp çıkarım diye kamera odasına gittim." Yaptığım doğru değildi, farkındaydım ancak o an yapmamın sorun olmayacağını düşünmüştüm. Sancak'ın da bana kızacağından korkarak birkaç saniye bekledim ancak ses gelmeyince anlatmaya devam ettim. "Ben kamera odasındayken birisi koridordaydı. Adım seslerini gayet net duydum." Aynı adım seslerini kulağımın dibinde hissettiğimde tırnaklarımı istemeden koluna geçirdim. "Görevlilerden biri zannettim ilk önce. Seslendim, görüntüleri alabileceğimin söylendiğini söyledim ancak ses gelmedi. Ben de oturduğum yerden kapıya doğru ilerledim ancak kapıdaki kişi yüzüme kapıyı kapattı ve üzerime kilitledi."

Sancak'ın vücudu aniden gerildi. Ondan duyduğumu zannetmediğim ağır ve duygusuz bir sesle, "Kim?" diye sordu.

Başımı iki yana sallayarak, "Göremedim," dedim. "Siyah bir kapüşonlu vardı üzerinde. Yüzünü saklıyordu. Ama hareket şekli kasıtlıydı. Panele doğru ilerlediğini hatırlıyorum ancak devamı yok." Gözlerimi yumarak kendimi sıktım. Dişlerimi dudağıma geçirerek sertçe bastırdım. "Yok, hatırlayamıyorum," diyerek isyan ettim.

Sancak uzun bir sessizliğe büründü. Ellerini yumruk yapıp gevşetiyordu. Çenesindeki kaslar kendini tutmaya çalışmaktan gerilmişti. "Kasıtlı bir sabotaj," diye mırıldandı. Sesi tehlikeli derecede sakindi. "Birisi bilerek yangın çıkardı."

"Öyle olduğunu düşünüyorum ama bir yandan da kim neden bana sabotaj yapsın diyorum."

Sancak beni daha sıkı sararak başımı öptü. "Bilmiyorum güzelim." Sonra biraz geriye çekilip gözlerimin içine baktı. "Hiç şüphelendiğin bir olay oldu mu?"

"Hayır," dedim. "Düne kadar kendi belalarımla uğraşıyordum."

"Nihat olabilir mi?"

"Hiç zannetmiyorum. Piknik günü o ağacın altında saçlarımı okşayarak *rol yapalım, birbirimiz olmadan ne halde olduğumuzu görsün* dediğin günden beri herkes ayrı olduğumuzu zannediyor. Ayrıca kafasının bu kadar çalışmadığını gayet iyi biliyorum." Yorgunluktan titreyen vücudumu daha fazla dik tutamayarak ağırlığımı üzerine verdim. "İhmal de olabilir."

Sancak bir süre hiçbir şey söylemeden bana baktı. Gözleri hâlâ biraz önce anlattıklarımın ağırlığını taşıyor, sinirini koruyordu ancak sesini bana karşı yumuşattı. Tüm nefret ve sinirden arındırarak, "Yoruldun," dedi net bir kararla. "Bedenini daha fazla zorlamayacağız."

İtiraz etmek istedim ama kelimeler ağzımda dağıldı. Sancak tepkimi görerek, "Doktorun dediklerini unutma, Mahira'm. Stres ve yorulmak yok. Hadi," dedi. Haklıydı da. Zaten başım ağırlaşmış, gözlerim istemsizce yanmaya başlamıştı. Göğsünden ayrılarak ellerimi koltuğa yasladım ve kendimi kaldırdım ancak dizlerim hafifçe titredi. Kalktığım yere doğru yalpaladım.

Sancak anında kolumdan tutarak dengemi sağladı. Eğilerek kollarını bacaklarımın altından geçirip bedenimi kaldırdı ve kucağına aldı. Başım göğsüne düşerken sıkıca beni tuttu. "Senin için her zaman buradayken zorlama kendini."

Yatağa doğru ilerleyerek bedenimi yumuşak yorganın üzerine bıraktı. Önümde eğilerek ayakkabılarımı sırayla çıkardı. Ayak bileğimi okşayarak eğildiği yerden kafamı kaldırıp gözlerimin içine baktı. "İyileşmene, beni peşinden koşturmana ihtiyacım var."

"Zaten iyiyim sevgilim." Elimi yanağına koyup sakallarını okşadım. "Sadece yorgunum."

Başını çevirip dudaklarını avucuma yasladı. "Yorgun olmanı da istemiyorum."

"Biliyorum," diyerek tebessüm ettim.

Oturduğu yerden kalkarak, kazağımın eteklerinden tutup yukarı doğru kaldırdı ve çıkarmama yardım etti. Çantamı köşedeki komodinin üzerine bırakarak içini açtı ve pijama üstümü alıp giymem için geldi. "Terlemişsindir değiştirelim," dedi. Ardından giyinmeme yardım etti.

Arkamdaki yastığı biraz daha yükseltti. Üzerime örtüleri çekerken hareketleri o kadar tanıdık ve özenliydi ki gözlerim doldu. Sanki dünyadaki bütün tehlikeler kapının dışında kalmıştı.

Tam uzanıp uyuyacakken aklıma bir şey geldi. Elimi uzatıp çantamı işaret ettim. "Sancak," dedim kısık bir sesle.

"Efendim, Mahvedenim."

"Çantamı verebilir misin?"

"Uyuman gerekiyor," diye söylendi ancak çantamı almak için ilerledi.

Uzattığı çantamı alarak içerisinden küçük bir flaş bellek çıkardım. Avucumun içinde birkaç saniye tuttum, daha sonra alması için uzattım.

"Kamera görüntüleri burada," dedim. "Oradan son saniye alıp çantama attım ama biliyorsun ki izleme fırsatım olmadı." Yutkundum. Benim için kontrolü başkasının eline vermek, karşılaştığım zorluğun üzerinden kendi başıma çıkmamak çok zordu ancak karşımdaki Sancak Kızıltepe'ydi. Kendimden daha çok sevip güvendiğim adamdı. "Sen incele."

Sancak'ın bakışları bir an için duraksadı. Verdiğim savaş ve güveni anlayarak rahatladı ancak elimde neyi tuttuğumu fark ederek, hepsinden bir saniyede vazgeçip sertleşti. Uzandı, parmaklarımın arasındaki flaş belleği alırken parmakları benimkine değdi. Teması tüm savaşın içinde beni rahatlattı.

"Tamam," dedi sadece. Aklından ne geçtiğini anlamayacak kadar yorgundum. "Gerisi bende." Belli ki o da karışmamı istemiyordu.

Elimi bırakmadan yatağın kenarına oturup saçlarımı kulaklarımın arkasında topladı. Başparmağı alnımda dolaştı. Şefkatle, "Uyuyacaksın," diye ekledi. "Akşam yemeğine, gerekirse ertesi sabaha kadar yatacaksın."

"Ama," diye diretmeye çalışsam da beni durdurdu. "Burada olacağım, Mahira'm. Seninle birlikte bu odada olacak, gözünü açtığında beni bulacaksın."

"Gitme," dedim fısıltıyla. Sesimin, tavırlarımın ne kadar çocuksu olduğunu umursamıyordum. Ona hiç olmadığım kadar muhtaçtım.

Gözlerimin içine yemin edercesine bakıp üzerime eğildi ve dudaklarını alnıma bastırdı. Burnu saçlarımın arasındayken konuştu. "Gitmeyeceğim sevgilim. Söz veriyorum, burada yanında olacağım."

Bir yandan saçlarımı okşarken gözkapaklarım daha fazla direnemedi. Onun varlığını, odanın sıcaklığını ve dışarıdaki karın sessizliğini hissederek uykuya teslim oldum. Son hissettiğim, Sancak'ın parmaklarının saçlarımda yavaşça gezinmesinden başka bir şey değildi.

Sırtüstü dönüp daha fazla uyuyamayacağımı fark ederek gözlerimi açtığımda odada loş bir akşam ışığı vardı. Aydınlatmalar açılmamış, karanlığın içerisine perdelerin arasından sızan turuncuya çalan kar yansımalar vardı. Öyle ki zamanın fark edilmeden aktığını, aşağıda bir yerlerde insanların eğlendiğini söylüyordu.

Üzerimde hâlâ uykunun verdiği mahmurluk vardı ancak karanlık, şu an içimdeki korkuyla birleşip kimsesizlik tedirginliğini veriyordu. Ellerimi yatağa yaslayarak bedenimi yukarı doğru çektim. Telaşla gözlerimi odada gezdirip sevdiğim adamı aradım.

Koltukta oturuyordu. Üzerindeki montundan kurtulmuş, siyah kazağının kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Bir eli dizindeyken, diğerinde telefon vardı. Bilgisayarıysa açık halde, önündeki sehpada duruyordu ancak hiçbiriyle ilgilendiğini zannetmiyordum. Yüzündeki ifade gayet ciddiydi. Çenesi gerginlikle sıkılı, kaşları çatılmış öylece kımıldamadan duruyordu. Düşünüyor, tahminimce planlar yapıyordu.

Dikkatini dağıtmamak için sessizce oturmayı planladım ancak başını kaldırdı. Bana doğru döndü ve gözlerimiz buluştu. Yüzündeki sertlik anında yumuşarken telefonun ekranını kilitleyip koltuğa bıraktı.

"Dikkatini dağıtmak istememiştim," diyerek üzerimdeki örtüyü kaldırıp diğer kenara attım. Ses tonum normalden daha kısıktı. "Çalışıyordun galiba."

"Hissettim güzelim," diyerek dirseğini oturduğu koltuğun sırtına yasladı. "Sen varken başka bir işe odaklanmam mümkün mü? Tüm dikkatim seninle dolu."

Bacaklarımı yataktan aşağıya sarkıtarak ayağa kalktım. Oda sıcak olmasına rağmen ürpererek kollarımı göğsümde toparladım ve aceleci adımlarla yanına doğru ilerledim. Tam karşısında durarak yerimde sallandım.

Sancak başını geriye doğru yatırarak yüzüme baktı. Ellerini belime doğru götürdü ve yerimden kaldırarak yanına doğru çekti. Vakit kaybetmeden bacaklarımı iki yanında olacak şekilde açarak tam kucağına oturdum. Ellerimi omuzlarına sararken o da kalçalarıma koydu.

Tok ve yoğun sesiyle, "Günaydın," dedi. Bir kez daha içim giderken bacağımın üstünü okşadı. İlgiyle sordu. "Nasıl hissediyorsun?"

Sancak bana ilgi gösterdiği her seferdeki gibi cilve yapmak, ilgisi için ölüp bitmek istiyordum ancak dürüstçe, "Yorgunum hâlâ," dedim. Bu hafta birbirimiz için yeterince üzülmüş, telaşlanmıştık. Artık sadece bir parça huzur istiyordum. "Saat kaç?"

"Yedi," dedi. Elini kaldırarak yüzümün önündeki saçları çekti. "Saçların yüzüne istediği her zaman dokunabiliyor ya çok kıskanıyorum, Mahira'm."

"Saçımı mı?" diye hayretle sordum.

"Evet," dedi kabaca.

"O yüzden mi bu kadar ilgilisin? Gözümün önüne her geldiğinde dayanamayıp çekiyorsun."

Kabul ederek ciddiyetle başını salladığında güldüm. "Sadece kıskanmıyorum, aynı zamanda kendime sana dokunmak için bahane de sunuyorum."

"Peki ya ben?" diye sorup biraz daha yaklaşmak için kendimi öne çektim. "Benim bahanem ne olacak?"

"Senin bahaneye ihtiyacın yok güzelim," diyerek omzundaki elimi alıp avucumu yanağına bastırdı. Yüzünü avucuma yaslayıp ela gözleriyle içimi yaktı. "Ben seninim. Ne zaman istersen dokunabilir, hak iddia edebilirsin." Başparmağıyla tenimi okşadı. "Ve mümkünse hep dokun."

Yüzüne doğru eğilerek alnımı alnına yaslayıp, dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Öpmek de dahil mi?" diye sordum. "Her zaman, her yerde seni öpebilir miyim?"

"Lütfen," diye inledi. "Beni her boşlukta öp." Ardından dudaklarıma ateşli bir öpücük bırakarak aklımı başımdan aldı. Altdudağımı iki dudağının arasına alıp emerek, parmaklarını kalçama bastırdı. Bedenim bedenine yapışmış vaziyetteydi.

Diliyle dudaklarımın üzerini yalayıp geri çekildi. "Yemek için aşağıya inmemiz gerekiyor," dedi soluk soluğa.

Mızmızlanarak içime nefesini çekip, "Zorunda mıyız?" diye sordum. Kokusuyla aklım başımdan çekip gitmiş, tamamen ellerine kendimi teslim etmiştim.

"İyileşmen için..." dediğinde sözünü böldüm. "Ve abimler," diyerek gözlerimi devirdim. "Kaç saat uyudum?"

Kalçamın üzerindeki parmakları aşağı yukarı ilerlerken yanıtladı. "Neredeyse beş saat uyudun."

"Beş saat." Dışarıda hâlâ kar yağıyordu, camdan hafif bir beyazlık görünüyordu. "Sen hiç uyumadın mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi basitçe. "Uyumadım."

Tabii ki uyumamıştı. Kafası bir ton derdimizle doluyken Sancak asla uyumazdı. Gözlerini bir saniye üzerimden çektiğinden de şüpheliydim.

"Uyuman gerekiyor sevgilim."

"Biliyorum," diyerek mırıldandı. "Sen biraz daha iyi hissettiğinde uyuyacağım."

Sinirle kaşlarımı çatarak, diğer elimi çenesine yaslayıp kafasını biraz daha kaldırdım. Üzerinde ata biner gibi otururken yerimden yükseldim. "Bu akşam uyuyacaksın."

Belimden destekleyerek duruşumu kontrol ederken, tek kaşını kaldırdı. Sırıtarak, "Sen bana emir mi veriyorsun?" diye sordu.

"Evet," dedim hiç uzatmadan. Daha fazla kendisini hırpalamasına izin vermeyecektim. "Akşam benimle uyuyacaksın."

"Hay hay güzelim," diyerek kafa salladı. "Sen öyle istiyorsan."

Asla taviz vermeyerek, "Öyle istiyorum," dedim. Ne kadar güçlü durmaya çalışsa da kendisinin bile fark etmediği yorgunluklarını görebiliyordum. Yüzüne yerleşen her çizgi, bende bir yaraya dönüşüyordu. "Şimdi kendime gelebilmem için banyoya girmem gerekiyor. Sonra sözünü dinleyerek akşam yemeği yiyeceğim."

"Sen sözümü dinlersen ben de seninkini mi dinlerim diyorsun?"

"Evet, öyle söylüyorum," diyerek göz kırptım. Kucağından inmek için omuzlarından tutarak ayağa kalktığımda, oturduğu yerden yükselerek dudaklarıma bir öpücük bıraktı.

"Bana uyar," dedi ve belimden tutarak ayakta durmama yardımcı oldu. Yerinde dikleşerek kolunu arkasındaki koltuğa attı. "Acele etme, burada seni bekliyor olacağım."

Çantamın içinden eşyalarımı alarak banyonun ışığını açtım ve içeri girip kapıyı kapattım. Ellerimdekileri beyaz tezgâha bırakırken aynaya baktım. Üzerimi getirdikleri kıyafetlerle değiştirmiştim ancak tam olarak ne hastane kokusundan ne de yangının izlerinden kurtulabilmiştim. Annem ve babaannem telaş yapmasın diye kimseye bir şey söylemeden buraya alelacele gelmiş, onlara kayak tatiline çıktığımızı söylemiştik. Onlar da aramızdaki buzların eriyeceğine sevinerek mutlu olmuşlardı ancak görünen o ki işler daha da sarpa saracak gibiydi.

Öyle ki yüzüm hastanede temizlenmeme rağmen hâlâ biraz solgun, saçlarım darmadağındı. Uyuduğum için gözlerimin altındaki morlukların biraz azaldığını fark ettim. En azından biraz dinlenmiştim.

Karşı duvara yerleştirilmiş duşakabine mutlulukla bakarak hızlıca üzerimdekileri çıkardım. Cam kabinin kapılarını açıp kendimi içeri attım. Musluğu açarak yağmurlama duş başlığından gelen sıcak suyu bekledim. Burası da daha çok kahverengiyle döşenmişti. Lavabonun dolapları kahverengi ahşaptan yapılmışken aynanın çevresi ışıkla aydınlatılmıştı. Her yer oldukça ferah gözüküyordu.

Suyun altında saçlarımı güzelce üç kere yıkayıp, iki kere vücudumu lifleyerek ihtiyacım olan şımartılmayı vücuduma vermeye çalışıyordum. Sıcak su gerilmiş kaslarıma iyi geliyor, biraz olsun zihnimin sesini bastırıyordu. Olanları biraz olsun geride bırakmak iyi geliyordu.

Havlulara sarınarak duştan çıktım. Dişlerimi fırçalayıp saçlarımı taradım. Üzerimi giyinmeye başlayıp kendimi toparladıkça zihnim de açılmaya başlamıştı. Üzerimdeki kazağı ve giydiğim kot pantolonu düzeltip saçlarımı kurutmaya başladım. Karnımın açlığı gittikçe kendini belli ediyordu.

Banyodan çıktığımda Sancak bıraktığım yerden kalkmış, pencerenin önünde elleri ceplerinde bir halde duruyordu. Beni duyunca yavaşça döndü ve omzunun üzerinden baştan aşağıya vücudumu süzdü.

"Daha iyi görünüyorsun," dedi.

Hafifçe gülerek, "Hissettiğimden daha iyiyim. Duş iyi geldi," dedim. Yanına doğru ilerlediğimde tutmam için elini uzattı.

Ninova

Adımlarım ona doğru hızlandı ve yanına vardığımda elini tuttum. Bedenimi kendine çekip kolunu omzuma doladı. Başımın tepesini öptü. "Hep iyi ol."

Keyfimizi bozmak istemiyordum ancak sormam da gerekiyordu. "Belleği inceledin mi?"

Yüzü anında ciddileşti. "Evet," dedi. "Baştan sona baktım güzelim. Dosyama ve araştırmama devam edebilmem için gerçekten iyi oldu."

"Kim olduğunu anladın mı?" diye sordum heyecanla.

"Henüz değil," dedi. "Yüzü görünmüyor, vücut yapısından da kesin bir şey söylemek zor. Ama bazı detaylar var. Bu yüzden iyice incelemem gerek. Belki bir bilgisayar uzmanına gösteririm, görüntü kalitesini artırabiliriz."

"Ben bakabilirim."

"Hayır güzelim, tekrar travmanı tetikleyemem."

"O zaman ne yapmamı istiyorsun?"

"Şimdilik sessiz olmanı ve herkese detayları hatırlamadığını söylemeni istiyorum." İtiraz etmek için ağzımı açtığımda tek kaşını kaldırarak sert bir tonda, "Bunu yapanı bulup ölümlerden ölüm beğendirene kadar herkes şüpheli, Mahira," dedi.

Başımı salladım. Aklımda başka bir şey vardı. "Abilerime bahsettin mi olaydan, yoksa sadece basit bir yangın mı zannediyorlar?"

Sancak derin bir nefes aldı. "Henüz tam bir şey söylemedim. Önce emin olmam gerekiyor ama yine de telefonda Volkan'a şüphelerimden biraz bahsettim. Onun ne olur ne olmaz diye gözünü dört açıp etrafa dikkat etmesini istiyorum. Olaylar kafamda netleştiğinde daha detaylı konuşup plan kurarız zaten. Diğer abine gelince, ona söylemek için biraz beklemek istiyorum."

"Beklemek mi?" diye sorarak şaşkınlıkla baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Kartal tepki verecek, biliyorsun," dedi. "Bizim yalan söylediğimizi öğrendiğinde çok kızacak. Daha da kötüsü, yangın konusunu duyduğunda kontrolden çıkabilir. Hele senin tehlikede olduğunu öğrenirse işler daha da rayından çıkabilir."

Haklıydı. Kartal abim beni koruma içgüdüsüyle hareket ederdi ve şu anda zaten gergin bir haldeydi. Bunu öğrenirse ne yapardı bilmiyordum. "Peki ne yapacağız?"

"Şimdilik oyunumuzu sürdüreceğiz," dedi. "Ayrıymışız gibi davranacağız. Ama bu arada ben arka planda çalışacağım. Kim yaptıysa bulacağım. Sonra Kartal'a her şeyi anlatacağız."

Kabullenerek ancak rahatsız olarak nefesimi bırakıp, "Tamam," dedim. "Öyle yapalım. Ama, Sancak," diyerek duraksadım. "Kartal abime yalan söylemeye devam etmek beni rahatsız ediyor."

Sancak beni iyice göğsüne çekip çenesini başıma yasladı. Kollarımı beline sararak vücuduna yaslandım. "Biliyorum güzelim," dedi yumuşakça. "İnan bu durum beni de rahatsız ediyor fakat şu an önemli olan sensin. Senin güvenliğin. Kartal'a her şeyi anlatacağız, söz veriyorum."

Sessizce ve güvenerek, "Tamam," dedim. Göğsünde bu şekilde durarak hem sıcaklığına sahip oluyordum hem de kalbinin atışlarını duyabiliyordum. Hızlı ama düzenli, güvenli olduğum yerdi. "Sana güveniyorum."

Birkaç saniye öylece sarılarak durduk, sonra Sancak geriye çekilip yüzüme baktı. Başparmağıyla yanağımı okşadı. "Yemek zamanı, Mahvedenim," dedi. "Herkes aşağıya inmiştir. Sen de hazırsan biz de gidip karnını doyuralım."

Derin bir nefes alıp, "Hazırım," desem bile içimden bir ses bunun yalan olduğunu söylüyordu. Kartal abimin yüzüne bakarak ona yalan söylemeye devam etmeye hazır değildim. *Ama başka seçeneğim de yoktu.*

Sancak elimi tuttuğunda geriye doğru çekilerek başımı salladım. Odadan eşyalarımızı alıp birlikte kapıya doğru yürüdük. Kapıyı açmadan önce bir kez daha bana baktı. "Her şey yoluna girecek," dedi. "Söz veriyorum."

"Biliyorum," dedim. Yanımda Sancak varken yoluna girmemesinin mümkünü yoktu.

Kapıyı açarak çıkmam için bekledi. Ardımdan çıkarak kapımızı kapattı ve elimi sıkıca tuttu. Birlikte koridordan asansöre geçerken biraz olsun içimi rahatlatmaya çalışıyordum. Yolumuz zordu ama birlikte olduktan sonra aşamayacağımız engel yoktu.

Restoranın kapısından içeri girdiğimizde sıcak hava yüzüme çarparken içerinin neşeli tonu kulaklarıma kadar vardı. Kayak kıyafetleriyle dolu salon, ahşap kokusu ve fonda çalan hafif bir müzikle birlikte tam bir dağ oteli klasiğiydi. Uzun büfe masalarının önü insanlarla dolup taşıyor, tabakların çınlaması kahkahalara karışıyordu. Envaiçeşit yemeğin kokusuysa birbirine karışmıştı.

Bizimkilerin tuttuğu masa, cam kenarındaydı ve böylece dışarıda ağır ağır yağan karın manzarasını görebiliyorduk. Üzerimdeki ceketi çıkarıp çantamı sandalyeme bıraktım. Sancak tam yanıma gelip ceketini çıkarırken diğerleri de eşyalarını oturacakları yerlere koyuyorlardı. Başımı kaldırarak etrafıma ve iki abime baktım. İkisi de az ileride sıradaydılar ve anlaşılan bizden çok önce gelip sıraya girmişlerdi.

"Hadi büfeye geçelim," dedi Melis ayağa kalkarak. "O kadar çok karda oynadık ki açlıktan ölüyorum."

Gitmek için hazırlanırken, Ramo anında herkesin önüne geçip en önde koşuşturmaya başladı. "Gel lan köfte bitiyor," diye Fero'ya seslendi. Anlaşılan Melis'e usturuplu gözükme işi yemeğe kadardı.

Büfenin başına geçtiğimizde Ramo tabağını tepeleme doldurmaya başladı. "Abi ne kadar yiyeceksin sen?" diyen Fero güldü.

"Abi burada bedava," dedi Ramo ağzı dolu halde. "Ne zaman yine böyle lüks bir yere geleceğiz kim bilir? Değerlendiriyorum işte."

Nur ise tam tersine davranıyordu. Tabağına ufak ufak parçalar koymaya başladı. Sanki zenginlere gösteriş yapıyormuş gibi kibar hareketlerle porsiyonlarını ayarlıyordu.

"Nur daha fazla al," dedim. "Aç kalacaksın."

"Yok canım," dedi hafif bir gülümsemeyle. Saçını düzeltti. "Ben böyle yemek yemeye alışkınım. Zarif olmalı insan." Etrafına göz gezdirdi, sanki birileri onu izliyormuş gibi.

Gözlerimi devirdim ve kendime bir tabak alarak yanımdaki Sancak'a eğlenen bir bakış atarken, "Zarif olmak aç kalmak demek değildir, Nur," dedim. Kendi tepsimi önüme çekerken başımı iki yana salladım.

Sancak ikimizin tabağına da kremalı kestane mantarlı çorba bıraktı. Hemen ardından köşede sıcacık pişirilmiş artizan ekmeğinden iki dilim koydu. Omzumun üzerinden, "Galiba bugün şefim sensin," dedim.

"İyileşene kadar benim," dedi ciddiyetle ve ilerlemem için çenesiyle ilerideki masayı gösterdi. "Sağlam beslenmen gerekiyor."

Tepsimi alıp tıpış tıpış arkasından giderken seslendim. "Ama canım ızgara çekiyordu."

"Izgara tavuk veya somon alabilirsin."

"Tavuk alacağım," diyerek Sancak'tan önce tabağıma aceleyle koymaya başladım. Gerçi o şu an asla görmek istemediğim yeşillikler bölümüne gidiyordu.

Beni yeşilliklerle yüz göz yapmasın diye önden aceleyle masaya gidip tabağımı bıraktım. Hemen peşimden gelen Ramo ilk dakikada eline aldığı tabağı tepeleme doldurmuş, daha fazlası için dönmeden önce masaya getirmeye çalışıyordu. Şaşkınlıktan açılmış bakışlarımı öyle böyle doldurmadığı tabağa diktim. Et, pilav, patates, sosis... Ne bulduysa üst üste koyduğu tabağının dengesini mucizevi bir şekilde koruyarak, diğer elinde içecekle tam masanın önünde durmuştu.

Hayretle, "Ramo," diyerek soludum ve utançla başka insanlar bize bakıyor mu diye başımı yan masalara çevirdim. "O tabak ne öyle? Yanlışlıkla devrilirsen otelin yarısını beslersin."

Asla utanmadan ağzı dolu halde, "Abartma," diyerek konuştu. Bardağını masaya koyup patateslerden birkaç tanesini ağzına tıktı. "Kayakta kalori yakacağım."

"Sen o kaloriyi yürürken bile yakamazsın," diye laf soktu Fero ama kendisi de geri kalmamıştı. Tabağı Ramo'nunkiyle yarışır hale gelmişti.

Öte yandan hemen arkasından gelen Nur'sa elindeki küçücük, neredeyse boş bir tabakla masaya geldi.

Gerçekten boştu. Bir parça salata, iki bağ üzüm ve biraz da ananas vardı.

Ela tabağını masaya koyarak bir erkeklerin tabağına, bir de Nur'unkine baktı. Ardından en az benim kadar şaşırarak kaşlarını kaldırdı. "O ne, Nur? Diyette misin?"

"Hayır, Terzi," diyerek burun kıvırdı ve ciddiyetle sandalyeye oturdu. "Bilmiyorsundur diye söyleyeyim, zengin otellerde az ve öz yemek alırsın."

Başımı yana eğip elimle açık büfeyi gösterirken, "Hangi mantıkla?" diye sordum.

Kibar bir halde çatal ve bıçağını eline alarak, "Göze girme mantığıyla," dedi fısıltıyla. "Az alırsan kaliteli, ağır ve seçici durursun. Çok alırsan köylü."

Ramo elindeki çatalı havada salladı ve koca bir et parçasını ağzına soktu. "Ben köylüyüm o zaman."

"Zaten," dedi Nur hiç tereddüt etmeden.

Melis ve Ela ise tam ortadaydı. Nur'a göre ne açgözlü ne de aristokrat sınıfına giriyordu. Dengeli tabakları vardı. Birlikte yan yana oturup hafif gülüşerek etrafı süzüyorlardı.

Volkan abim sandalyeye kurulurken ceketini çıkarıp arkasına astı. Halimize gülerek eliyle masayı işaret etti. "Şu masaya bak," dedi. "Biri açlıktan çıkmış, biri zengin sofrasında yanlışlıkla bulunmuş, biri de sanki birazdan *Michelin yıldızı* dağıtacak gibi."

Kartal abim her zamanki gibi en sona kalarak Volkan abimin sağına geçti. Tabağında sade bir et ve biraz pilav vardı. Otururken etrafı süzdü. "Yemek bitene kadar kimse kaybolmasın. Sonra da yavaş yavaş odalarınıza çıkın ve etrafta dolanmayın," dedi. "Başınıza bir şey gelirse karışmam. Çok yorgunum."

Volkan abim omzunu sıkarak, "Tamam ahlak bekçisi," diye dalga geçti.

Kartal abim, Volkan abimi hiç umursamadan çatalını tabağına daldırarak yemeğine başladığı sırada, tam arkamdan bir bağırış yükseldi.

"Mahira!" Ne olduğunu anlamadan biri boynuma abandı. "Öküz gibi yatman sonunda bitti ha!" Berkay'dı. Kollarını öyle bir dolamıştı ki nefesim kesildi. "Kara toprak seni alacak diye çok korktum," dedi dramatik bir tonla.

"Ne diyorsun be!" diye çıkıştım. Dirseğimle göğsüne hafifçe bastırarak kendimi kurtarmaya çalıştım. "Bir salar mısın!"

İlk defa sözümü dinleyerek önüme doğru dolandı ve tam karşımda durdu. "Bir daha böyle yapma," diyerek parmağını sallarken davranışlarının tam tersi duygusal bir hali vardı. Burnunu çekerken bana, masadakilerden çekinerek bakıyordu. Hastaneye kaldırıldığımdan ve yangından çok sonra haberi olmuştu. Zaten öğrenir öğrenmez de yola çıkıp buraya gelmişti. Çantasını tam Kartal abimin karşısındaki, Nur'un yanındaki sandalyeye koydu. Hırçın bir tavırla, "Ben senin cenazene gelecek adam değilim, haberin olsun," dedi.

Dişlerimin arasından, "Allah korusun," dedim. "Şom ağzına sahip çık."

"Sen dikkatli ol da ben sahip çıkarım," dedi. Ardından tam karşısında oturan abimi gördü. "Merhaba, Kartal Bey. Ne yiyorsunuz öyle?"

Abim adının seslenilmesiyle boş ağzına pilav dolu kaşığını soktu. Çatalını kalan etine sapladı ve ayağa kalkarak, "Ben doydum gençler," dedi. Etini ağzına tıktı. Sandalyesinin arkasına astığı ceketini aldı. "Herkese iyi geceler, çok yorgunum." Ardından arkasına bakmadan masadan kalkarak gülüşlerimiz arasında kaçtı.

Berkay şaşkın bakışlarla bize döndü. "Ne dedim şimdi ya?"

Volkan abim bıyık altından gülerek, "Yorgun o, yorgun," dedi. "Hadi yemeğini al gel, yarınki planları yapacağız."

Tam o sırada Sancak yanıma oturup hazırladığı enginar tabağını önüme bıraktı. Hareketi o kadar netti ki tartışmaya yer bırakmıyordu.

"Bunlardan da yemen gerekiyor güzelim," dedi.

Tabağı görür görmez otomatik olarak yutkundum. "Ben iyiyim," dedim ve çaktırmadan tabağı ittirmeye çalıştım.

Sancak tepkimi eğlenen bakışlarla izlerken tek kaşını hafifçe kaldırdı. "İyi olman," dedi sakin ama kesin bir tonla. "Bunları yemeyeceğin anlamına gelmiyor, Mahira," dedi. Ardından ittiğim tabağı tekrar önüme çekti. "Bir süre sağlıklı besleneceksin."

"Sağlıksız mı besleniyorum da böyle..." dedim ancak masaya gelen Berkay lafımı böldü.

"Enişte haklı kanka," diyerek hazır yiyeceklerle dolu tabağını masaya bırakıp kuruldu. "Ölümden dönen kız naz yapamaz."

Ters bakışlarımla ağzıma attığım ekmeği çiğneyerek, "Bir sen eksiktin başıma zaten," dedim.

"Beni de saymalısın," diyerek Ela çatalını havada salladı.

"Beni de," dedi Melis.

"Abin olarak beni sayman gerektiğini biliyorsundur zaten," diyerek abim masadaki arkadaşlarıma gururla baktı. Bir abi olarak, iyi arkadaşlar seçtiğimi düşündüğünü biliyordum.

"Eh, bizler de varız," diyerek Fero, Ramo ve Nur'u işaret etti.

"Süper ya," diyerek ağzıma bir parça enginar sıkıştırırken kısılan gözlerimle hepsini süzdüm. Tepkime masadan kahkahalar yükselirken, Sancak bakışlarını benden ayırmadan tabağıma bir lokma daha bıraktı.

Masadaki kahkahalar yavaş yavaş azalırken, Volkan abim çatalını tabağına bırakıp etrafımıza baktı. "Gençler," diye keyifli bir ses tonuyla seslendi. "Buraya kadar geldik. Bir plan falan yapacak mıyız, yoksa herkes sabah kafasına göre mi dağılacak?"

Nur'un gözleri parladı. Yediği iki, üç parça marulu ittirerek sandalyede biraz doğruldu. Heyecanlı bir halde, "Kayak yapalım!" dedi. "Ama böyle boş boş değil. Hani gerçekten herkes gibi öğrenelim."

Melis hemen atıldı. "Evet ya! Ders falan alalım. Hep videolarda izliyoruz, bir kere de biz kayıp düşelim."

Ela gülerek başını salladı. Ramo elindeki ekmeği sallayarak, "Ben zaten doğuştan yetenekliyim," dedi. "Asla düşmem."

Fero, Ramo'nun yine yüksekten atmasına gözlerini devirerek bıkkınlıkla konuştu. "Burası, Kızıltepe Mahallesi'nin yokuşlarında siyah poşetle kaymaya benzemez kardeşim."

"Nereden geldiğini unutmayacaksın, Fero!" diyerek elini salladı Ramo. Bu çocuk nasıl bu kadar hızlı gaza geliyordu anlamıyordum. "Poşet bizim milli stilimizdir. Ayrıca iki kayak takımı ne kadar zor olabilir?"

Abim, "İddialıyım diyorsun yani," diyerek başını salladı. "Severim."

"O zaman yarın buluşuyor muyuz şimdi?" diye sordu Berkay.

"Evet," dedi abim.

Nur parmağını havaya kaldırdı. "O zaman karar verildi. Ders alıyoruz." Özellikle gaza gelip, bir tarafını kırarak eğlencemizi böleceğini düşündüğü Ramo'ya laf çarparak, "Kimse *ben biliyorum* triplerine de girmesin," dedi.

Ramo göğsünü kabarttı. "Girmem," dedi. "Ben zaten biliyorum."

Fero çatalını bırakıp ona döndü. "Tamam usta. O zaman sen en önden gidersin. Biz arkadan sana el sallarız."

Masada yine kahkahalar yükselirken Volkan abim son noktayı koydu. "Yarın sabah kahvaltıdan sonra herkes hazır olacak. Kayak merkezinin önünde buluşuyoruz. Geç kalan kendi başının çaresine bakar."

İstemsizce Sancak'a baktım. Bakışlarımda hem tedirginlik hem de heyecan vardı. O da sanki bunu bekliyormuş gibi başını bana doğru eğdi.

"Fazla zorlamadığın sürece sıkıntı yok güzelim," dedi.

Nur birden ayağa kalkarak, "Plan tamamsa yatmaya gidiyorum," dedi.

"Doydun mu ki?" diye şaşkınlıkla sordum.

"Doydum kanka," diyerek çaktırmadan gözlerimin içine baktı. Ancak hiç doymadığını ikimiz de biliyorduk. Onu doyurmak için koca bir orduya yetecek kadar yemek lazımdı. O yüzden kesinlikle giderken çaktırmadan odaya birkaç parça yiyecek kaçıracağına emindim.

"Biz de kalkalım o zaman," diyerek Ela da peşi sıra ayaklandığında Sancak'a döndüm.

"Biz de kalkalım mı, doydum ben," dedim.

Sancak sessizlik içerisinde onaylarken peşimden kalktı. Kızların ardından asansöre doğru ilerlerken abim bizimle gelmek yerine, diğerleriyle birlikte sohbet etmek için kalmaya karar verdi. Yüksek ihtimalle Kartal abim uyumadan da gitmeyecekti. Aksi takdirde dilinden kurtulmasının imkânı yoktu. Sabaha kadar kafasını şişirir, kayak planını öğrenince de dönmeye kalkardı.

Asansörden inip katımıza geldiğimizde koridor sessizdi. Öyle ki halıya basan adımlarımız yankı bile yapmıyordu. Artık bu katta insanların kalmadığından şüphelenmeye bile başlamıştım. Gerçi şikâyetçi de değildim. Dinlenmem için biçilmiş kaftan gibiydi ve bu durumdan memnundum.

Sancak kartı cebinden çıkarıp kapıya yaklaştı. Okutma sesi duyulduğunda kapı ağır ağır açıldı. Zaman kaybetmeden içeri girip ayakkabılarımı çıkardım ve ceketimi askıya astım. Sancak arkamdan içeri girdi. Kapıyı kilitleyip kartı tezgâhın üzerine bıraktı. Odanın loş ışığını açtı. Karşı duvardaki pencerenin önünde kar hâlâ yağıyordu.

Çantamı sehpaya atarak pijamalarımı almak için giysi çantamın yanına gittim. Sancak da ceketini koltuğun üzerine atıp cebinden telefonunu, anahtarlarını ve cüzdanını çıkarıp masaya bıraktı. Yanıma yaklaşıp alnımdan öpmek için eğildi.

"Üzerini değiştirip yatağa gir. Ben de duş alıp geleceğim yanına." Sözleri biter bitmez, alnımdaki öpücüğü kısa ama güven veren bir iz bıraktı. Ardından geri çekildi. Ela gözlerindeki yorgunluğu görebiliyordum. Kendine hiç zaman ayıramamıştı.

"Bekliyor olacağım," diyerek pijamalarımı alıp yatağın üzerine oturdum. Tüm günü neredeyse uyuyarak geçirsem de omuzlarımda haftanın yorgunluğu vardı.

Sancak banyoya girerken kapıyı tamamen kapatmadı. Duşun sesi kısa süre sonra odaya yayıldı. Su sesi, dışarıdaki karın sessizliğiyle garip bir uyum içindeydi. Üzerimi değiştirip yatağa girdim ve örtüleri üzerime çekerek beklemeye başladım. İçimde hem huzur hem de huzursuzluk vardı. Sanki hayatımın çıkmazında duruyormuşum gibi hissediyordum.

Uzanarak telefonumu elime alıp sosyal medyada gezinmeye başladım ancak hiç keyfim yerinde değildi. Ne komik videolardan zevk alıyordum ne de gündeme adapte olabiliyordum. Zaten ekranın kasılması ayrı bir sinir olmama sebep oluyordu. Bir türlü videoları izleyemiyordum.

Duşun sesi kesildiğinde telefonumu kilitleyip kenara koydum ve yastığıma gömülerek gözlerimi kapattım. Örtüler kaldırılıp yatağın diğer tarafı çöktüğünde Sancak'ın varlığını hissettim. Yavaşça yanıma uzanarak kolunun birini belimin, diğerini de başımın altından geçirerek bedenimi kendine çekti. Sırtım sıcak göğsüne değdiğinde gözlerimi açtım ve yerimde dönerek yüzüm ona bakacak şekilde yer değiştirdim.

"Sancak," dedim kısık bir sesle.

Başını aşağıya doğru eğip yüzüme baktı. Saçları tam kurumadığı için sakalları gibi nemliydi. Gözleri loş ışığın altında daha bir güzel duruyordu. "Neden uyumadın?"

Elimi örtünün altından çıkarıp çıplak göğsüne yasladım. Yavaşça okşamaya başladım. Başımı biraz daha yüzüne doğru kaldırıp, "Sen uyumuyorsun," dedim. Kaç gündür başımda beklemekten gözüne uyku girmemişti.

Kısa bir sessizlik oldu. Uyumadığını inkâr etmedi, zaten gerek de yoktu. Ne kadar yorgun olduğunu kendi gözlerimle görebiliyordum.

"Kaç gündür uyumuyorsun zaten. Burada benimle uyu." Sesim yumuşaktı ama netti. "Dinlenmen ve olanları biraz unutman gerekiyor."

Kaşları çatıldı. Olanları unutmak istemediğini, hatta kalkıp daha fazla araştırma yapmak istediğini anlıyordum. Hatta ben uyuduktan sonra tekrar iş başına geçecekti ancak böyle olmazdı. Kontrolü biraz bırakması gerekiyordu.

"Mahira..."

Bahane öne sürmesine izin vermeden, "Hayır," diyerek kestirip attım. Boştaki elimle parmaklarını sıktım. "Yangın yok. Kamera yok. Abilerim yok. Sadece biz varız."

Kollarıyla bedenimi sıkarken bakışları yüzümde dolaştı. Sanki gerçekten iyi olup olmadığımı kontrol ediyordu. Elimi kalbinin üzerine çıkarıp avucumu yasladım. Kalp atışları elimin altında atıyordu. Tüm dünyam parmaklarımın altındaydı.

Kolay kolay pes etmeyeceğini bildiğimden, "Uyumazsan," dedim fısıltıyla. "Yarın kayak falan yok. Seni zorla odada tutarım," diyerek tehdit ettim.

Sancak hiç beklemeden, sözlerime sırıtarak kaşlarını kaldırdı. "Benim işime gelir güzelim."

"Bak ya!" diyerek göğsüne vurdum.

"Sen söyledin, ben de fırsattan yararlanayım dedim."

Gözlerimi devirirken gülmemek için dudağımı ısırdım. "O zaman ben de başka yol bulurum."

Tek kaşını kaldırıp dudaklarıma odaklandı. "Başka bir ahlaksız oda teklifi mi bu?"

"Ahlaksız?" diye cırladım. "Senin aklından neler geçiyor öyle, Sancak Kızıltepe!"

"Ah, bir bilsen güzelim," diyerek eğildi ve dudaklarımın üzerine dudaklarını bastırdı.

Avucumu göğsüne bastırarak kendimi geriye itekledim. "Uyuyacaksın yoksa..."

Belimdeki parmaklarıyla açılan tenimi okşarken, "Tehdit mi bu?" dedi.

Gözlerimi devirerek, "Bakım talimatı," dedim. Kendimi işaret ederek göz kırptım. "Doktor benim."

Sancak dudak büktü. Eğlenen bir ses tonuyla, "Diplomanı görelim güzelim," dedi.

"Önce hastayı görelim," diyerek yataktan hafifçe doğruldum. Komodinin üzerindeki çantamın içinden doktorun Sancak için verdiği kremi çıkardım.

"Mahira'm sürerim ben."

"Sus," diyerek işaretparmağımı hemşireler gibi dudağıma bastırdım.

Loş ışıkta kolunu önüme çektim. Yanık yerleri duş sonrası daha belirgin görünüyordu. Kızarık olan cildi bazı yerlerde kabarmıştı ama açık yara yoktu. Doktor ikinci derece yüzeysel yanık demişti. Derisi hasar görmüştü ama derin değildi. İz kalma ihtimali vardı ve düzenli bakım istiyordu.

"Kolunu da zorlamışsın," dedim daha yumuşak bir sesle. Söylenmeden durmayacağımı ikimiz de biliyorduk. "Kaslar zedelenmiş ama kırık yok. Şanslısın."

"Öyle miyim?" diyerek göz kırptığında gözlerimi devirdim ama gülümsememi saklayamadım.

Kremi parmak uçlarıma alıp dikkatlice sürmeye başladım. Soğuk jel tenime değdiğinde bile içimde bir şeyler kıpırdandı. Parmaklarımı onun tenine götürdüğümde ise nefesim kesildi.

İlk dokunuşta kasları gerildi. Hissettim. Parmak uçlarımın altında adaleleri sertleşti, sonra yavaşça gevşedi. Teni duştan yeni çıkmış olmasına rağmen hâlâ ateş gibiydi.

Kremi yavaş daireler çizerek yaydım. Önce yanığın kenarlarından başladım. Hafifçe neredeyse dokunmadan, daha sonra ortasına doğru ilerledim. Her santimini, her kabarıklığı ve kızarıklığı hissederek.

Dokundukça kaslarının gerildiğini hissediyordum. Sadece acıdan değil, başka bir şeyden. Daha derin, daha ilkel bir şeyden.

Fısıltıyla, "Acıyor mu?" diye sordum. Dokunuşumun heyecanından boğazım kurumuştu.

"Hayır," dedi ama sesi değişmişti. Daha kalın ve boğuk geliyordu. "Tam tersi."

Gözlerimi kaldırıp ona baktım. Gözleri yoğun bir tutkuyla benimkilerdeydi. İçlerinde bir şey yanıyordu; yangından farklı bir ateş.

Nefesim sıkıştı. Kalbim hızlandı.

Elime biraz daha krem aldım. Bu sefer daha cömerttim. Avucuma yayıp ısıttım. Sonra kolunun üst kısmına götürdüm.

Bicepsine.

Tanrım... Parmak uçlarım adalelerine değdiğinde içim titredi. Sert, belirgin, mükemmel şekilde çizilmişti. Kremi yaydıkça kasları oynuyor, gerilip gevşiyordu. Sanki nefes alıyordu.

Yavaşça omuzlarına doğru çıktım. Parmaklarım tenini sanki ilk defa görüyormuşçasına keşfediyordu.

Omzuna ulaştığımda durdum. Burada yanık yoktu ama yine de dokundum. Dairesel hareketlerle masaj yaptım. Hafifçe bastırdım. Kasları elimin altında sertleşti.

Sancak'ın nefesi daha hızlı ve derin olmak üzere değişti. Göğsü inip kalkıyordu. Bakışları hâlâ üzerimdeydi.

"Mahira," dediğinde sesi hırıltılıydı. "Ne yapıyorsun?"

"Tedavi," diye fısıldadım. Ama ikimiz de biliyorduk bunun tedaviden çok daha fazlası olduğunu.

Elimi kaslı omzuna çıkarıp daha fazla bastırdım. Avucum tenine tamamen yapıştı. Sıcaklığı içime işledi. Parmak uçlarımla yarasının olduğu yere indim. Bu sefer daha dikkatliydim. Sadece kremi yedirmek için değil; aynı zamanda ikimizin de burada olduğunu, birbirimizi hissettiğimizi göstermek için dokunuyordum.

Tenine her dokunuşumda bir şeyler değişiyordu aramızda. Hava yoğunlaşıyordu. Elektrikleniyordu. Nefeslerimiz kesik kesik çıkıyordu.

Sancak'ın eli yavaşça bacağıma, oradan da dizimin üstüne doğru hareket etti. Tenimin üzerindeki avucu sıcak ve ağırdı. Hareket etmedi, sadece orada durdu ama o dokunuş bile bacaklarımın arasına bir sıcaklık dalgası göndermek için yeterdi. Bacağım elektrik çarpmış gibi seğirdi.

"Mahira," dedi tekrar. Sesinde bir uyarı vardı. "Eğer durmayacaksan..."

"Sırtını dön," diye fısıldayarak cümlesini kestim. Kirpiklerimin altından gözlerinin içine baktım. "Sırtında da yanıklar var."

Sancak bir an duraksadı. İçlerinde sorular olan gözleri benimkilere kilitlendi. "Emin misin?"

Başımı hafifçe salladım. "Eminim."

Yavaşça dönüp bana sırtını gösterdi. Anında nefesim kesildiğinde dudağımı ısırdım. Sırtı gerçek anlamda bir sanat eseriydi. Geniş omuzlarının ortasındaki derin çukur, belirgin kürekkemiklerinin hepsi... Kasları her hareketiyle oynuyordu.

Duştan dolayı ıslak teni loş ışığın altında parlıyordu. Kürekkemiklerinin ortasında yangından kalma kızarıklıklar ve kabarmalar vardı.

Elim acısını hissederek titredi. Kremi avucuma alıp içime derin bir nefes çektim. Ardından kıyamayarak dokundum. İlk dokunuşumda Sancak gerildi. Bütün vücudu kasıldı. Başı hafifçe geriye gitti.

Fısıltıyla, "Elim soğuk muydu, üşüdün mü?" diye sordum.

"Hayır," dedi. Nefesi ağırlaşmıştı. "Devam et."

İsteğiyle birlikte ellerim sırtında gezinmeye başladı. Omuzlarından başlayarak derin ve yumuşak hareketlerle daireler çizip kremi yaydım. Sonra aşağıya, kürekkemiklerinin orta kısmına ilerledim. Her santimini keşfettim.

Kasları avucumun altında dans ediyordu. Gerilip gevşiyordu. Her dokunuşuma cevap veriyordu. Sancak'ın nefesi ağırlaştı. Omuzları kalktı indi. Başı öne düştü.

Ben de nefes alamıyordum artık. Göğsüm sıkışmış, kalbim çılgınca atmaya başlamıştı. Ellerim titriyordu ama duramıyordum.

Daha aşağıya inerek kavisli, güçlü bel kısmına geçtim. Gereğinden fazla şekilde kremi sürerken her dokunuş hem kendime hem de ona bir işkenceydi.

"Mahira," dedi Sancak. Sesi artık kontrollü değildi. Çatlamıştı. "Durman gerekiyor. Dinlenmelisin."

Kırk yılda bir kere olacak şekilde sözünü dinleyerek ellerimi geri çektim. Ama bedenim hâlâ ona yakındı. Göğsüm neredeyse sırtına değiyor, nefesim boynuna çarpıyordu.

Yavaşça öne eğildim. Dudaklarımı omzunun arkasına götürdüm. Hafifçe öptüm. Sancak önce şaşkınlıkla dondu, daha sonra hızla dönerek elimi tuttu. Bedenimi kendine doğru çekti ve dudaklarını dudaklarımın üzerine bastırdı.

Hafifçe öptü ve istemeyerek de olsa inleyerek durdu. "Beni yoldan çıkarma Mahira, zaten çıkmaya dünden razıyım. Uslu dur."

Nefesim kesik kesik çıkarken, durarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Sakinleşmek için başımı omzuna koydum. Farkında olmadan elim koluna değdiğinde nefesi hafifçe takıldı.

Elimi aceleyle çektim. Ortamdaki ağır yoğunluğu değiştirmek için tek kaşımı kaldırdım. Bilerek gıcığına giderek, "Acıyor olabilir mi?" diye sordum.

"Sıkıntı yok," diyerek güldü. "Alışırım."

"Buna alışmayacaksın." Sözüm yumuşak çıkmıştı ama dediklerimde son derece kararlıydım. Elimi kalbinin üzerine koydum. "Bir daha kendini böyle yakarsan önce ben seni yakarım," diye fısıldadım.

Tek kaşını kaldırdı. Oldukça eğlenen bir vaziyette, "Tehdit mi bu doktor hanım?" diye sordu.

"Evet," diyerek kremin kenarını sağlam tenine bastırdım. "Yoksa aşı yaparım sana!"

Dudağını diliyle ıslatıp, "Üff," dedi. Gözleri söylediklerimle parlarken resmen üzerinden şehvet akıyordu. Nefesi yüzümü okşayıp geçerken, "Şimdi hayal edince ayrı bir heyecanlandım," dedi. Ardından kötü kötü baktığımı fark ettiği an, başını arkaya atıp tok sesiyle odayı dolduracak kahkahalar attı. "Hem fantezi istiyorsun hem de bana kızıyorsun, Mahira'm."

"Ne fantezisi ya!" Utançtan kıpkırmızı olurken yüzümü saklama amacıyla alnımı göğsüne yasladım.

Gülmeyi kesip elini çenemin altına getirdi ve kaldırmaya çalışıp, "Utandın mı bakayım sen?" diye sordu.

"Biraz daha üzerime gelirsen ısıracağım şimdi!" diyerek üst dişlerimi göğüs kasına geçirdim.

Sancak'ın nefesi kesilirken dudaklarından tıslamaya benzer bir nefes kaçtı. "Güzelim o iş öyle olmuyor." Yoğun sesiyle vücut ısım birden artarken, iki elimi de ağzına doğru çıkarıp dudaklarının üzerine bastırdım.

"Sus yoksa boğarım seni," dedim.

Sözlerim susmasından daha çok, gülmesine sebep olurken kolunu tekrar bedenime dolayıp daha sıkı sarıldı. Avucunu saçlarımda gezdirdi.

Susacağını düşünerek ellerimi ağzından yavaşça çektim. En başta olduğu gibi göğsüne doğru indirdim. Bacaklarımı bacaklarına doğru yaklaştırdım. O da üst bacağını kaldırarak bacaklarımı kendine hapsetti.

Başımı evime yaslarken, "İyi geceler sevgilim," diye mırıldandım.

Yorgun ama keyifli bir sesle, "İyi geceler, Mahvedenim," dedi.

Çenesini başımın tepesine yaslayarak üzerimizi örttükten bir süre sonra nefesi yavaş yavaş düzene girdi. Yorgunluğu, savaşını yendiğinde bir süre sonra göğsü ritmini buldu. Gözkapaklarımın ağırlaştığını hissettim.

Usulca, "Bak sevgilim," dedim. "Hep böyle göğsünde uyuyacağım."

Bu sefer cevap vermedi.

Cevap vermemesinden, nihayet uyuduğunu anladım.

Ve ilk defa bu ilişkide tutan taraf da olabildiğimi anlamaya başlamıştım. Huzurla gülümseyip göğsüne biraz daha sokuldum ve kokusuyla birlikte kendimi uykunun kollarına bıraktım.

Kar, güneş ışıklarıyla birlikte kayak merkezinin önünde pırıl pırıl parlarken hep birlikte sabah kahvaltısında toplanmış, güzelce karnımızı doyurduktan sonra kendimizi dışarı atmıştık. Kartal abim her ne kadar soğuğu ve bir sürü bahaneyi öne sürse de bir şekilde onu ikna ederek yanımıza getirmeyi başarmıştık. Söylediği gibi hava kayak için biraz keskindi ama tertemizdi. Nefes aldıkça ciğerlerim açılıyor, ayaz tenimi yaksa da içimi garip bir heyecan dolduruyordu.

Hepimiz farklı bir köşede, farklı bir karmaşanın içindeydik ama müthiş heyecanlıydık. Ramo daha piste adım atmadan botlarıyla kavga ediyordu. Bir ayağını bankın üzerine koymuş, diğerini havada sallayarak, "Bu kesin ters," diye söyleniyordu. Koca kar botunu yeni gördüğünü kabul edip yardım istemiyordu. "Benim ayağım normalde böyle durmaz."

Fero hiç oralı olmadan kaskını taktı. "Ayağın değil, kendin terssin," dedi. "Ne güzel, nasıl giyilmesi gerektiğini anlatıyorlardı. Kafanın dikine gitmek yerine dinleseydin şimdiye bitmişti."

Ramo kafasını kaldırıp elini telefon şeklinde yaparak kulağına yasladı. "Alo anne sen misin?"

"Siktir oradan," diye kızarak eldiveninin birini Ramo'nun kafasına fırlattı Fero.

Nur kahvesini iki eliyle sıkıca kavramış, hayatta kalması buna bağlıymış gibi soğuması için durmadan üflüyordu. Üzerindeki beyaz montla etrafı süzüyordu. Dudaklarında yarım bir gülümseme vardı.

"Bakın," diyerek gözlerini kıstı. Şöyle hepimizi süzerek, "Düşerseniz uzakta düşün, beni el âleme rezil etmeyin. Gelecekteki kocam burada olabilir, ayağınızı denk alın," diye tehdit etti.

Ela, gözlüklerini kafasına yerleştirirken başını iki yana salladı. "Bizim kızıl kafanın yine zengin koca arayışı başladı."

Nur bardağının ucundan ufak yudumlar alırken kafasını kaldırmadan, "Hiç bitmedi ki, Terzi," diye yanıtladı.

Melis elindeki kayakları güçlükle taşırken, "Bence biz ders almadan piste çıkmamalıyız," dedi soluk soluğa.

Berkay kollarını iki yana açtı ve karın ortasında durup yüksek sesle, "Arkadaşlar," dedi. "İsteyene özel ders verebilirim. Bu işte efsaneyim." Ardından Volkan abimle sohbet eden Kartal abime seslendi. "İstersen sana kayak dersi verebilirim, Kartalcığım."

Kendisine seslendiğini fark eden abim elini havada sallayarak, "İşine bak abiciğim!" diyerek sinirle soludu abim. "Benim kayakla falan işim olmaz kardeşim!"

Berkay çileden çıkarak kayağını yere vurdu ama daha çok abimin kafasına fırlatmak istiyordu. "Bak yine abi demeye başladı bu!"

Eldivenlerimi elime geçirirken, "Ne demek kayakla işim olmaz abi? Ne demeye kabul ettin o zaman?" diyerek ellerimi belime yasladım.

Abim, "Kaymayacağım demedim," diye kızarak elini cebine soktu. Nereden bulduğunu bilmediğim ve görünce *yok artık* diye soluduğum beyaz naylon poşeti cebinden çıkardı. Top halinden kurtarmak için havaya açılacak şekilde savurdu. "Atalarım gibi bununla kayacağım," dedi gururla.

Şokla bir poşete, bir abime bakarken Sancak yanımda gülerek Volkan abimle bakıştı. Anlaşılan ikisi de bu hamleyi bekliyordu.

"Naylon poşeti nereden buldun abi?" diye soludum.

Nur bardağını banka koyarken, isyan ederek avucunu yüzüne yaslayıp sıvazladı. "Bu bizi kesin rezil edecek!" Yüzüme sinirle bakarak eldivenli elleriyle abimi gösterdi. "En iyisi odada kalsın."

Fero, abimin yanına giderek kollarını tahtasına yasladı. "Helal olsun abi, sen bunların dediğine bakma."

Zaten abimin de pek bakacağı yoktu. Hepimize şöyle bir bakıp, poşetini katlayarak tekrar cebine koydu. "Anlamanızı beklemiyorum zaten."

"Abi bari şuradaki kayak arabasıyla falan kay," diyerek birçok kişinin aldığı kar kızağına benzeyen ancak direksiyonu bisikletinki gibi olan kırmızı aracı gösterdim. Bununla kayarsa en azından Nur'un dilinden kurtulabilirdi. Yoksa abimi bulduğu ilk tepede sırtına tekme atıp aşağıya doğru yollayabilirdi.

Nur'un öfkeli bakışlarını gören abim ufaktan tırsarak, "İyi fikir bacım. Ben en iyisi oraya geçeyim," diyerek gruptan ayrılıp ellerini ceplerine soktu ve ilk defa giydiği kar botlarıyla mücadele ede ede söylediğim kızağı almaya gitti.

"Ayağına ne kadar da yakışmıyor..." diye mırıldanarak burun kemerimi sıkıp söylendim. Abim kesinlikle dolmuşlara, arkasına bastığı kunduralara aitti. Ne bileyim; pijama, mangal, arka bahçe onun habitatına daha uygundu. Umarım burada kaybolup başına bir iş gelmezdi.

Fero da çaktırmadan gösterdiğim arabaya bakarak abim gibi adımladı. Yüksek ihtimalle iki kayıp düşme seansından sonra vazgeçerek abime katılacaktı. Ondan sonra da Ramo peşinden fıtı fıtı giderdi.

Konuşulanları dinlemeyi bırakıp şapkamı düzeltmeye başladım. Yanımda duran Sancak, montumun fermuarını yukarı doğru çekti. Hareketi o kadar alışkanlıkla yapılmıştı ki fark etmeden içim ısındı.

"Üşüyorsan söyle," dedi.

"Üşümüyorum," dedim.

Israrla, "Üşürsen söyle," diye ekledi.

Göz göze geldiğimizde bakışlarında dün geceden kalan o sakinlik vardı. Uykunun ona iyi geldiği belliydi. Omuzlarındaki ağırlık biraz olsun azalmış, gözlerinin altında oluşmaya başlayan morluklar gitmişti. Avukatlığın ilk zamanları durmadan çalışan Sancak'tan, artık kontrolü elinde tutan Sancak'a dönmüştü.

"Toplanabilir miyiz? Kayak dersi alacaklar buraya!" Görevli eğitmenin seslenmesiyle dikkatimi Sancak'tan çekerek arkadaşlarıma baktım. Onlar da heyecanlı bir tedirginlikle birbirlerine bakıyorlardı.

Ramo bir adım geri çekildi. "Ben izleyici olarak destek olabilirim."

Fero omzundan itti. "Geç onu. Dün gece atıp tutuyordun."

Nur derin bir nefes aldı. "Tamam," dedi. Kendini sakinleştirmeyi deniyordu. "Hep istiyordun, ayağına geldi işte. Nelerle başa çıktık, bir kayakla mı çıkamayacağız?"

Ela kollarını kaldırdı. "Nur'un grup motivasyonu konuşması da yapıldıysa hadi başlayalım."

Sancak'a bakarak dudağımı kıvırdım ve dalga geçen bakışlarla birbirlerinin arkasından ilerleyen arkadaşlarımızı gösterdim.

Tepkime gülerek, "Hazır mısın, Mahvedenim?" diye fısıldadı.

"Değilim," diyerek ellerimi birbirine vurdum ve diğerlerinin peşinden koşarken omzumun üstünden seslendim. "Ama çok eğleneceğiz!"

Sancak arkamdan sözlerime gülerken kızların yanına geçtim. Bize öğretmesi için iki eğitmen göndermişlerdi. Eğitmenlerin ikisi de güzel yüzlere sahip erkeklerdi. Birinin siyah, kısa saçları vardı. Yüz hatları ve burnu kemikli bir yapıya sahipti. Gözleri saç rengine yakın bir koyuluktaydı. Sol karşı tarafımda kalan diğer eğitmenin de alnının büyük bir kısmına dağılan kahverengi saçları ve buradan bile belli olan yeşil gözleri vardı. Dudağının her hareketinde belli olan keskin gamzeleri vardı. Yüz hatları hem yumuşak hem de keskindi. Ayrıca ikisi de uzun boylu, geniş omuzlu, montlarının altında bile belli olan kaslı vücutlara sahipti. Gayet kibar şekilde gülümsüyorlardı.

Nur'un gözleri resmen parladı. Dirseğiyle beni dürterek fısıldadı. "Mahira, biz bu spor için çok geç kalmışız. Daha erken başlamamız gerekiyordu."

Ela, gözlüğünü hafifçe indirip eğitmenlerden birine baktı. "İlk defa haklı olduğunu düşünüyorum."

Melis hiç saklama gereği duymadan, "Eğer düşersem ve bunlardan biri tutacaksa," dedi. "Ben düşmeye dünden razıyım."

İki eğitmen de bu ilgiyi fark etmiş olacak ki hafifçe gülümsediler. İçlerinden biri, sesi tok ve kendinden emin halde, "Merak etmeyin," dedi. "Bugün herkes ayakta kalmayı öğrenecek."

Nur, "Kalmak isteyen kim?" diye mırıldandığında kendimi tutamayarak kıkırdadım.

Benim kıkırdamam ve kızların sözleri arka tarafta bir gerilim dalgasının yükselmesine neden oldu.

"Kayağa bir anda ilgim kayboldu." Ramo kaşlarını çatıp Fero'ya doğru eğildi. "Bunlar niye bu kadar kaslı ya?"

Fero kollarını göğsünde birleştirdi. "Kas çalışmak suç değil ama bakış atmak yasak olmalı," diyerek kızların neredeyse salya akıtacak bakışlarına suçlarcasına baktı.

Nur ikisine de aşağılarcasına bakıp, "Gençler," dedi. "Kıskançlık da bir spordur. O yüzden kaldırın kıçınızı da ısının. Belki bir gün sizin de böyle vücutlarınız olur." Yedikleri lafla Fero ve Ramo sessizleşerek birbirlerine dönüp, sonra da eğitmenlere kötü kötü bakmaya başladılar.

Ama asıl tehlikeli sessizlik yanıma çökmüştü.

Sancak iki eğitmeni de baştan aşağı süzdü. Ela gözleri sakindi ama altındaki tehdit çok net, çok keskindi. Özellikle yeşil gözlü adama bakıp tek kaşını kaldırdı. Dudağının tek kenarı öfkesini belli edecek bir sertlikle kalkarken kendini kontrol etmek için tek bir nefes aldı. Eli belime yerleşti, başparmağı montumun üzerinden yavaşça hareket ederek okşadı. Sanki buram buram *benim* diyordu.

"Dersimize başlayalım," dedi ağır bir sesle. "Sonuçta buraya bunun için geldik."

Sancak'ın sözleriyle şokla başımı yana çevirip yüzüne bakarken, baktığı yeşil gözlü eğitmen gülerek konuştu. "Anlaşıldı."

Siyah saçları olan eğitmen öne çıkarak, "İsmim Mert. Bir kısmınızı ben alırken kalan kısmınızı Barış Hoca alacak," dedi.

Kartal abim peşinden sürüklediği kızağını göstererek, "Beni saymayın. Bununla kaymak için derse ihtiyacım yok," dedi. "Siz ders alırken tepeden kayar gelirim yanınıza."

"Allah'tan poşeti kaldırdı," diye Nur'a fısıldadım.

"Allah'tan," diyerek rahatlıkla nefesini bıraktı ve kendisini gösteren Mert Hoca'ya karşı kendini tutamayıp kıkırdadı. "Abi ben daha derse başlamadan düştüm galiba."

Berkay tepeye çıkan abime bakıp hocaya döndü. Aceleyle yürümeye başlamadan önce seslendi. "Benim zaten bilgim var, derse gerek yok." Tahtalarını kollarının altına sıkıştırdı ve sessizce abimin peşine düştü.

Mert Hoca ellerini ceplerine sokarak başını salladı. "Nasıl isterseniz. O zaman ben kızıl arkadaşınızı, yanındaki iki arkadaşı," dediği kişiler Ramo ve Melis'ti. "Bir de sarışın arkadaşı alıyorum."

Volkan abim, "Ben seni almayayım," diye kısık sesle fısıldadı ama bunu gerçekten söyleyip söylemediğini anlayamadım. Hızlı ve rüzgâra karışmış gibiydi. Hayal gücümden uydurmuş da olabilirdim.

"O zaman," diyerek ellerini birleştirdi Burak Hoca. "Kalan erkek öğrencileri ve bu güzel kadını alabilirim."

"Ben bunu karış karış sike-" Sancak tam yanımda homurdanarak çıkıştığında gözlerim kocaman oldu. Şokla anında yana döndüm. Elimle ağzını kapatıp, "Sancak!" diye ciyakladım.

Elimi ağzından sinirle çekerek, "Ne var?" diye çıkıştı.

"Ayıp ayıp."

"Ayıbın yolları kayıp, Mahira."

Volkan abim, Sancak'ın yanında bitip kolundan tutarak öne çıkmasını engelledi. Eğlendiğini gizlemeyi deneyerek sevdiğim adamın sırtına iki tane pat pat vurdu. "Sakin ol kardeşim."

"Ne zaman sakin olurum, biliyor musun?" diye Sancak öfkeyle çenesini sıkıp dişlerinin arasından tısladı.

Abim gülerek, "Ne zaman?" diye sordu ciddi ciddi.

"Elinde tuttuğu kayak takımlarını, biraz daha Mahira'yı kesmeye devam ederse onun götüne soktuğumda."

"Yalnız benim tanıdığım Ankara beyefendisi bu değildi," diyerek ellerimi göğsüme bastırdım. Kendi içlerinde konuşan eğitmenlere baktığımda çaktırmadan bana bakmaya çalıştığını görür görmez, tekrar korkuyla Sancak'a döndüm. Biraz daha bakmaya devam ederse Sancak onu bu karlarda karış karış...

Tek kaşını kaldırıp abimin elinden kurtuldu ve tam dibimde durarak başını eğdi. "Pişman mısınız hanımefendi?"

Parmak uçlarımda yükselerek başımı iki yana salladım. "Asla."

"O zaman kıskanç Sancak'a da alışabilirsin."

"Yalnız bu maço tavırların..."

Sözümü daha tamamlamadan Volkan abim, "Iyy," diye bağırarak yanımızdan uzaklaştı. "Duymak bile istemiyorum."

Sancak elini çeneme yaslayarak yüzümü kendine çekti. Sıcak nefesi yüzümü okşarken yoğun bakışlarla sordu. "Maço tavırlar?"

"Bana sökmez," diyerek göğsüne vurdum ve yüzüme şok içerisinde bakarken uzaklaştım. "Dağıtma dikkatimi!"

"Hadi derse başlayalım!" diye bağırdı Mert Hoca. Kayaklarını düzelterek grubun karşısına geçti. Sakin ve net bir sesle, "Önce ayakta kalmayı değil, nasıl düşeceğinizi öğreteceğiz. Kayakta asıl mesele hiç düşmemek değil. Doğru düşmek," dedi.

Tam o anda Nur, kimsenin beklemediği bir anda dizlerini hafifçe kırdı. "Tamam," dedi cilveyle. "Ben hazırım," dedikten bir saniye sonra da kendini yana doğru bıraktı. Abartısız, kontrollü ve neredeyse kitapta yazdığı gibi karın içine oturdu.

Hepimiz şaşkınlık içerisinde bakarken Nur, karların arasından elini kaldırdı. "Doğru yaptım mı hocam?" diye kibarlıktan ölen bir ses tonuyla sordu.

Melis ağzını kapatıp gülmemek için kendini zor tuttu. Ela inanamayarak kaşlarını kaldırdı. "Bu kadarını inan beklemiyordum," dedi. "Artık profesyonel olmuşsun."

Mert Hoca gülümseyerek başını salladı. Başparmağını havaya kaldırıp, "İşte bu," dedi. "Doğru düşüş bu. Dizleri kilitlemeden, yana doğru, eller açık." Hemen ardından gururla alkışlamaya başladı. "Tebrik ederim."

"İnanın hocam biz de çok tebrik ediyoruz," diyen Fero da ellerini çırpmaya başladı.

Nur karın içinden kalkmaya çalışırken, "İçime doğdu galiba, öyle atıverdim kendimi yana," dedi.

Arka taraftan Ramo'nun dalga geçen sesi geldi. "İçine doğmuş bir de."

Fero başını iki yana salladı. "Bu kızdan ders alınması gerekiyor."

Ben, Nur'a bakarken içimden *birazdan sıra bana gelecek* diye geçirdim. Sancak çıldırmadan bu dersi bitirip gitse miydim acaba?

Daha düşüncem bitmeden Burak Hoca gözleriyle beni işaret etti. "İsmin?" diye sordu.

Sancak benim yerime cevaplamadan korkuyla yanıtladım. "Mahira."

"Mahira, sen dene şimdi." Gülümseyerek eliyle başlamamı işaret etti. "Birkaç adım öne doğru at ve gösterdiğimiz şekilde düş."

Kayakların üzerinde dururken omuzlarım istemsizce gerildi. Kartal abimin üzerinde durduğu ve akıllılık yaptığı bir konu vardı. Ben hayatım boyunca vokuş aşağı naylon poşet dışında hiçbir eşyayla kaymamıştım. Şimdi de ayağımda kayak takımları, aşırı dengesiz halimle adım atmamı bekliyorlardı. Keşke abimle kızağı alıp tepeye çıksaydım. En azından kıçımı başımı kırmadan eğlenebilirdim.

Hocanın ve diğerlerinin beklentili bakışları altında öne doğru bir adım attım ama daha hareket etmeden vücudum kararını vermişti. İkinci adımı atmadan dengemi kaybettim. Panik, biraz refleks ve beceriksizlik içinde asla zarif olmayacak şekilde düştüm.

Nur kahkahalarla gülmeye başladığında sinirle yüzüne baktım. "Komik mi!"

"Sıkıntı yok," dedi Burak Hoca hemen. Gamzesini gösterecek şekilde, "Gayet iyiydi. Korkmana gerek yok. Bir, iki denemede halledeceğiz," diyerek öne doğru kaydı ama ondan önce arkamda bir hareketlenme oldu.

Sancak anında yanıma çökerek, "Bir şeyin var mı?" diye sordu.

Panik olmasını istemeyerek, "İyiyim," dedim hızlıca. "Gerçekten."

Gözlerini üzerimde gezdirip emin olana kadar bakışlarını çekmedi. Sonra nefesini verip, belimden tutarak ayağa kalkmam için yardım etti.

Hocalar kendi gruplarına yönelirken herkes kendi hocasıyla derse başladı. Önce düşme üzerine bir saatlik çalışma yapmaya başladık ancak ne Volkan abim ne de Sancak bu düşme derslerine ilgiliydi. Bildiğim kadarıyla zaten Sancak ve abim lisede okul gezisi sırasında kaymayı öğrenmişlerdi. O yüzden bizim gibi habire düşe kalka ilerlemeye çalışmıyorlardı. Zaten en sonunda da Volkan abim sıkılarak içecek almak için yanımızdan ayrılmıştı.

İki hoca da tekrar hepimizi birleştirerek ortada çember oluşturdular. Burak Hoca kayakların önünde durup yere çömeldi. Hepimize şöyle bir baktıktan sonra bakışları bende durdu. "Önce şuradan başlayalım," dedi. "Kayakta her şey dengeden ibarettir. Kayaklarınız düz duracak, ayaklarınız omuz genişliğinde açık olacak. Topuklarınızsa birbirine yakın, burunlar hafif açık kalacak."

Nur yine hepimizi şaşırtarak, "Pizza," diye heyecanla yanıtladı. Bu terimleri nereden öğrendiğine dair en ufak bir fikrim yoktu ancak yemek yediğimiz akşam bin tane video izlediğine iddiaya girebilirdim.

"Evet," dedi Burak Hoca gülerek. "Yeni başlayanlar için en güvenlisi pizza duruşu. Hızı bununla keseceksiniz."

Kayaklarımı birbirine yaklaştırmaya çalışırken biri sağa, biri sola kaçtı. Dengeyi bulmak sandığımdan zorlayıcıydı. Karın üzerinde duruyordum ama sanki zemin her an altımdan kayacak gibiydi.

"Dizler hafif kırık," diye devam etti hoca. "Sakın kilitlemeyin. Vücudun üst kısmı rahat, omuzlar aşağıda. Korktukça geriye yaslanmak isteyeceksiniz ama..."

"Yaslanırsak düşeriz," dedi Nur. Hemen peşinden hareketleri yapıp kendi hocasına göstermeye başladı.

Mert Hoca, "Kesin düşersiniz," diye Nur'u onayladı. "O yüzden öne doğru hafif eğik olacağız. Ağırlık ayak tabanında."

Yanımdaki Sancak'sa neredeyse hiç hareket etmiyordu. Sanki kayakların üstünde doğmuş gibi öylece dik duruyor, milim kımıldamadan hocamıza öldürücü bakışlar atıyordu.

Nur bana bakıp tek kaşını kaldırdı. Ellerini beline yaslayıp bilmiş bilmiş, "Çok kasıyorsun," dedi. "Bırak biraz."

Aşırı gıcık olarak elimdeki sopa benzeri aleti sallayarak, "Sen konuşma," dedim dişlerimin arasından. "Nereden öğrendiğin belli değil, gelmişsin burada bize hava atıyorsun. Birazdan şu sopayla indireceğim bir tane sana, ucu gözükmeyen yokuştan aşağıya doğru yuvarlanıp gideceksin o zaman göreceksin gününü."

"Aman, sana da iyilik yaramıyor." Nur da yanı şekilde elindeki sopayı salladı. "Ayrıca ismi baton bunun."

Burak Hoca laf dalaşımızın arasına girerek batonunu kaldırdı. "İkinci yöntem daha ileri seviye ama göstereceğim. Paralel duruşla durmak." Kayaklarını yan yana getirip vücudunu yana doğru yatırdı. "Kayakların kenarlarını kara bastırıyorsunuz. Böylece ağırlığınız dıştaki kayakta kalıyor ancak bunu şimdilik denemiyoruz. Biraz daha ileride uygulatacağım, şimdilik görün diye gösteriyorum."

"İyi ki," dedim. "Ben daha ayakta durmayı sindiremedim."

Fero, "Hava atıyor aklı sıra," diye Sancak'a söylediğinde kafamı ona çevirerek sinirle soludum. Adam zaten hocaya bir tane geçirmemek için zor duruyordu, bu da iyice bahane veriyordu.

Ramo batonunu yere batırarak dizleri üzerinde öne arkaya doğru yaylandı ve yüzünde ukala bir gülümsemeyle, "Bu harekette ne var sanki," diyerek Melis'e göz kırptı. Hocaların itiraz etmesine fırsat vermeden öne doğru kaydı ve durması gerekirken kayarak biraz ilerledi.

Burak Hoca arkasından, "Dur artık," diye bağırdı.

Ramo batonunu yere saplamaya çalıştı ancak beceremeyerek yalpalayıp, "Durmuyor bu!" diye bağırdı.

Mert Hoca sakatlanacağını düşünerek peşinden koşarken, "Gösterdiğimiz şekilde dur. Pizza yap!" diye arkasından seslendi.

Ramo ilk defa hocayı dinlemesi gerektiğini kabul ederek harekete geçti. Fakat ayaklarını öyle bir pizza yaptı ki kayaklar neredeyse X harfi oldu. Öne doğru fırlayıp yuvarlandı, en sonunda da karın içine gömülerek durabildi.

Karizmayı kurtarmaya çalışarak, "Eh, durmayı başardım," diye yattığı yerden batonunu kaldırdı.

Başımı gülerek iki yana sallarken, diğerleri hunharca kahkaha atarak Ramo'ya bakıyorlardı. Hatta Fero cebinden telefonunu çıkarmış, fotoğrafını çekiyordu. "Her saniyesi bir başyapıttı kardeşim." İzlendiğini fark ederek cihazı salladı. "İleride kullanırız," diyerek eldivenini geri giyip telefonunu cebine soktu.

Kahkahaların arasından Burak Hoca bana doğru döndü. "Mahira sen dene."

Başta çok istekli olduğum kara, arkadaşlarımın düşüşünden sonra şöyle bir bakarak kayaklarımı yan yana getirdim. Söylediklerini hatırlamaya çalışarak dizlerimi kırdım. İleri doğru biraz kaydıktan sonra dediğini yaparak önce durmaya hemen sonra da yan tarafa doğru inmeye çalıştım ama dengemi kaybedip yarım yamalak çöktüm.

Burak Hoca hemen yanımda biterek, "Dur," dedi. Yanıma yaklaşıp kolumdan tuttu. Neşeli bir sesle, "Ağırlığını biraz daha şuraya ver," diyerek elini koluma koyup yönlendirdi. Göstermek isterken mesafeyi biraz fazla kapattığını fark ettim. Elleri omzumdan aşağı kayıp dirseğime kadar indi.

"Böyle, Mahiracığım," dedi.

Yakınlığından dolayı karşı çıkmama gerek kalmadan, tam o sırada belimde tanıdık bir ağırlık hissettim. Sancak anında yanımızda biterek boştaki eliyle hocanın kolunu sertçe dirseğimden itti.

Sert bir ses tonuyla dişlerinin arasından, "Hocam," dedi. "Ben alırım." Her kelimesi küfrediyormuş gibi dudaklarından çıkıyordu. Gözlerindeki öfke ateşinden ben bile tırsmaya başlamıştım.

Burak Hoca da fark etmiş olacak ki bir an duraksadı. Gülümsemeye çalıştı. "Yardım ediyordum sadece."

"Yardım bitti," dedi Sancak. Adamın omzuna fazla sert olmayacak şekilde vurdu ancak hoca, Sancak'ın kuvveti altında geriye doğru birkaç adım gitmek zorunda kaldı.

Burak Hoca geriye yalpalarken, "Tamam," dedi. Etrafa rezil olmamak için aynı gülümsemesini takınmaya çalışarak, "Ama temel duruşu unutmayın," diye kekeledi.

Sancak tehditvari bir ses tonuyla beni belimden geriye doğru çekerken hocaya başını sallayıp, "Unutmam," dedi. Ellerimi göğsüne yaslayıp bana bakması için iki kere vurdum. Sinirli bakışlarını bana çevirip tek kaşını kaldırdı. Belimden kaldırarak yerimizi değiştirdi. Böylece hocaya sırtı dönükken sadece kendisini görebiliyordum.

Gülmemeye çalışarak, "Sakin olur musun?" diye fısıldadım. "Sadece hareket gösteriyordu."

"Göstereceğim ben ona hareketleri," diyerek tekrar hocaya dönmeye çalıştığında beline yapışıp hareket etmesini engelledim.

Dikkatini dağıtmaya çalışarak, çenesinden tutup onu kendime çevirdim ve göz kırparak, "Sen o hareketleri bana göster," dedim.

"Mahira!" diye bağırarak aramıza girdi Nur. "Ne oldu, kayamadın mı kız?"

Aramızdaki sahneyi bozmasına sinir olarak Sancak'ın çenesindeki elimi yanıma indirdim ve gıcık olmaktan, sinir olma aşamasına geçerek kızıl kafaya döndüm. Gözlerimi kıstım ve öne doğru eğilerek burnumu çektim. "Bak vallahi seni aşağıya yuvarlarım. Canım burnumda diyorum!"

Nur, arkasını yokuşa dönüp kayış hareketlerinden birini göstermeye çalışarak konuştu. "Yardım ediyo-"

"Çekilin lan!" diye biri havayı yırtacak şekilde kabaca bağırdı.

Merakla kimin bağırdığını bulmak için başımı kaldırdığımda ayakları havada, kar botlarının yerini kunduraları almış bir adet Kartal abimi gördüm.

Kızağın üstünde, elini kolunu havaya sallayarak sıfır kontrolle, gözleri fal taşı gibi açık halde yukarıdan aşağıya doğru kayıyordu.

"Dur!" diye bağırdı biri. Muhtemelen hocalardan biriydi.

Ayakkabıları yüzünden daha fazla kayan abim, "Duramıyorum!" diye karşılık verdi.

Sözünün bitiminden bir saniye sonra her şeyden habersiz kaymaya çalışarak hava atan Nur'a kızakla birlikle çarptı. Nur çarpmanın etkisiyle çığlık attı.

"Allah belanı versin, Kartal!"

Kartal abim refleksle öne doğru kolunu uzattı. Nur'un düşmesine izin vermeden arkadan sıkıca sarıldı ve Nur'un bacakları kayaklarıyla birlikte

aynı kendisi gibi havadayken onu da önüne aldı. Hızlarıyla birlikte ikisi de bağıra çağıra yokuş aşağı kayarak gözden kaybolmaya başladılar.

"Allah affetsin Nur'a çok gıcık olmaya başlamıştım," diye fısıldadı Melis.

"Ben de," dedi Ela.

İkisine de hak vererek, "Beddualarımın bu kadar kısa sürede tutacağını bilseydim hakkımı başka biri üzerinden kullanırdım!" diye yakınarak gidişlerini izledim.

Tüm bunların arasında hepimiz donup kalmışken daha fenası yaşandı.

Berkay batonlarını kullana kullana yokuştan aşağıya son sürat inerek, "Kartal'ım!" diye bağırdı. Yüzünde öyle çaresiz bir kurtarış hırsı vardı ki gören de ölmek üzere olan hayatının aşkının peşinden gidiyor zannederdi. Tam yanımızdan geçerken abime seslenmeye devam etti. "Kartal'ım, göklerdeki Kartal gibiydin nereye gidiyorsun öyle? Hem de benden uzakta!" Batonlarını yere bastırdı ve kendini daha hızlı öne çekti. "Bekle, kurtaracağım seni!"

"Gelme!" diye erkeksi bir çığlık yükseldi.

Elimdeki batonları yere fırlatarak kahkahalarımdan dolayı düşmemek için dizlerime yasladım. "Abimin şimdi neden son sürat gittiğini anlamış bulunuyoruz!"

Ne ara yanıma geldiğini fark etmediğin Burak Hoca, "Sizin kaç abiniz var?" diye sordu.

"Ne yapacaksın kaç tane olduğunu?" diye Sancak gereksiz yere hocaya çıkıştığında yerimde dikleşerek burun kemerimi sıktım. Alt tarafı normal bir soru sormuştu.

Sancak'a sinir olarak elimi belime yasladım. "Üç tane hocam," diyerek zorla gülümsedim. "İki tanesi zaten kıskançlıktan ensemde bitmiyormuş gibi bir de," diyerek Sancak'ı işaret ettim. "Abimin en yakın arkadaşı Sancak Kızıltepe var. Kendisi abim olur."

Sancak çileden çıkarak, "Bok abisi olurum!" diyerek bağırdı. "Abisiymiş. Sikerim abisini," diyerek yüzüme doğru uzandı ve çenemden tuttuğu gibi beni kendine çekti. Üzerime eğilerek dudaklarıma yapıştı ve tutkulu bir şekilde öpmeye başladı.

Öyle baskın, öyle tutkuyla öpüyordu ki çaresizlik içinde inleyerek karşılık vermekten kendimi alamadım. Dilini ağzıma sokarak başımı geriye yatırdı ve ellerini saçlarımın arasından geçirerek başımın arkasından sıkıca tuttu. Elimi ensesine atarken aynı şekilde karşılık vermekten kendimi alamadım.

Nefes nefese altdudağımı emerek geri çekildi. Yoğun ve tok bir sesle, "İnsan abisini böyle öpmez Mahira," diyerek koyulaşan elalarıyla iyice dibimde bitti. Alnını alnıma yasladı. Tüm hücrelerimi ele geçirip tek kaşını kaldırdı. Soluklarımı içti. "Ayrıca sana söyledim," dedi ama ne söylediğini anlayamayacak kadar aklım başımdan gitmişti. Neredeydim? Neredeydik, biraz bile farkında değildim. "Bana bir daha abi dersen dudaklarına yapışacaktım. Bu sana bir ders olsun." Tekrar dudaklarıma sert bir öpücük bıraktı. Tenime dudaklarıyla temas ederek, "Her abi dediğinde kimin önünde olduğumuzla ilgilenmeden yine dudaklarına yapışacağım," diye cümlesini bitirdi.

Kalbim, göğüskafesimden fırlayacak hızda çarparken, "Sancak..." diye soludum.

Başını iki yana sallayarak yanan bakışlarıyla bastıra bastıra konuştu. "Devam et de millet daha fazlasına şahit olsun."

Sözlerine yutkunarak karşılık verirken konuşmamak için dudağımı ısırdım. İstediğimiz kadar oyun çevirelim artık kimse ayrıldığımıza inanmazdı. Zaten yangından sonra çok da inandıklarını düşünmüyordum.

Eminim ki daha en başından Volkan abim de ayrılmadığımızı biliyordu. Sancak kesin ona söylemişti.

Burak Hoca susması gerektiğini idrak edememiş olacak ki Sancak'ın yan tarafından, "Dersimde böyle hareketlere izin vermiyorum," diyerek söylendi.

Tek kelime etmeden korkuyla suratımı buruştururken, Sancak yüzümü tutmayı bıraktı. Tehlikeli bir yavaşlıkla dönerek hocanın yakalarından tuttu. Ayaklarını yerden kesecek güçle önce kendine çekti.

"Seni herkesin içinde şuraya gömmemek için kendimi zor tutuyorum ama sen şansını çok zorluyorsun," diyerek hocayı silkeledi. Ardından tekrar adamı kendine çekerek konuştu. "Özellikle kız arkadaşımın tatilini mahvetmek istemiyorum. O yüzden," dedikten sonra adamı geriye, bizden uzağa doğru fırlattı.

Hoca sertçe yere yapıştığında eğilerek düşen batonlarını aldı ve peşi sıra üzerine fırlattı. "Beni bunları kullanmak zorunda bırakma!" diye öfkeyle bağırdı. İfadesi öyle korkutucuydu ki ismi Mert olan hoca karışmak yerine, kızlara sessizlik içinde hareketleri göstermeye çalışıyordu. İyi de yapıyordu, yoksa Sancak ikisini üst üste koyarak ne yapardı bilmek bile istemiyordum.

Burak Hoca arkasını dönerek dizlerinin üzerinde bizden uzaklaşmaya çalışırken, Sancak bana doğru döndü. Eğilerek önce kendi kayaklarını ardından benimkileri çıkarıp bir kenara attı.

Kimsenin tek kelime edecek cesareti yoktu. Öylece hepimiz Sancak'ı izliyorduk. Göz göze geldiğimizde konuşmamam için uyarıcı bir bakış atarak belimden tuttuğu gibi omzuna attı.

Dudaklarımdan şaşkın bir çığlık yükselirken sesimi kendi sesiyle bastırarak, "Ders bitti, gidiyoruz buradan," dedi ve Fero'ya doğru döndü. "Şu kayakları teslim et."

Sesi gururla dolu Fero, "O iş bizde abi," dedi.

Ramo da isyan ederek, "Bu ders en başında bitmeliydi zaten," diyerek destekledi.

Sancak sinirinden bir parça bile kaybetmeyerek döndü ve herkesin şaşkın bakışları altında sinirle otele doğru yürümeye başladı.

Tam ağzımı açmıştım ki kıçıma vurdu. "Sakın o ağzını açma!" diye uyardı.

Asansör çın sesiyle açılıp odamıza gittiğimiz o süre zarfı boyunca tek kelime etmeye cesaret edememiş, insanların bakışları altında utana sıkıla saklanmıştım. Hem ona kızmıştım hem de kıskanmasından dolayı heyecanlanmıştım. Belki ne onun ne de benim tavrım doğruydu ancak bildiğimiz şekilde birbirimizi sevmeye devam ediyorduk.

Odanın kapısını ayağıyla kapatırken sırtından kurtulmak için hareketlendim ancak bedenimi yatağımızın üzerine attı. Yerimde zıplarken saçlarımı yüzümden çekip, öfkeli bakışlarını üzerimden ayırmayan sevdiğim adama döndüm. Nefes nefese olduğundan güçlü göğsü inip kalkıyordu. Sözlerime ne kadar sinir olduğunu görebiliyordum.

Konuşmak için heveslendim ancak beceremeyip yutkunarak sustum. Güçlü bacaklarının üzerinde uzun adımlarla ilerleyip üzerime doğru yürüdü. Bir bacağını yatağa yaslayarak kolunu başımın üzerine yerleştirdi.

"Çıldırttın beni, yetmedi mahvettin," diyerek yüzümün önünde kalan saçları tek tek çekti. Ela bakışları yavaş yavaş her santimimden kayıp geçerken, öfkesi yerini tutkuya bırakıyordu. Parmağı elmacıkkemiğimi okşayıp dudağımın kenarına doğru indi. "Ne istiyorsun seni delicesine seven bu adamdan?"

Her temasıyla tenim ürperiyor, parmaklarının altında hem ölüyor hem de yeniden doğuyordu. Kendisini seven bu adamın dokunuşları altında yeşeriyordu.

"Beni sevsin istiyorum," diye gerçekleri fısıldadım. "Herkesten, her şeyden çok sevsin istiyorum."

Yüzündeki ifade yumuşayarak yerine âşık bir adamın ifadesi yerleşirken, bakışları yavaş yavaş dudaklarıma kaydı. "O adam, kadını sadece sevmekle kalmaz. Onun için ölür de."

"Bana çok kızdın mı?" diye sorarak gözlerimi kaçırdım. Sınırlarını fazlasıyla zorladığımın farkındaydım.

Çenemin altından tutarak yüzümü kendine çevirdi. Başparmağının ucuyla kirpiklerimin üzerinden tüy kadar hafif dokunuşlarla geçti. Elmacıkkemiklerimin, şakaklarımın, kirpiklerimin ve dudaklarımın üzerini sevdi.

"Aklımı kaçırmama sebep oldun." Alnını alnıma yasladı. Soluklarımız birbirine karışırken her konuşmamızda dudakları dudaklarıma çarptı. "Bana her öyle seslenişinde kendimi kaybediyorum. Sanki kendimi köşeye sıkışmış, varlığını asla bulamayacak bir adam gibi hissediyorum."

"Özür dilerim..."

"Dileme," diyerek başını iki yana salladı. Burnunun ucunu burnuma değdirdi. "Ayrıca başkalarının senin bana ait olmadığını düşündükleri her saniye, cinayet işleyecek noktaya geliyorum." İtirafı dudaklarından çıkarken yanlış düşünüyormuş gibi çıkmasından korkuyordu.

Gülümsemeyi deneyerek, "Ben seninim," diyerek elinin üzerine elimi koydum ve parmaklarımı geçirdim. "Kim ne düşünürse düşünsün, ne zannederse zannetsin, hep senindim. Kader bizi sadece aynı dünyaya, şehre getirmedi. Bizi birbirimizin dibinden ayrılmayacağımız kadar çaresiz kalalım diye karşılıklı evlere, aynı sokağa, aynı kaldırıma bıraktı."

Elini döndürdü ve parmaklarımızı birbirine kilitledi. Tok sesine rağmen yumuşak, inanç dolu bir tonlamayla, "Başka bir hayat var mı bilmiyorum Mahira ama tüm hayatlarda seni yeniden bulmak, senin tarafından sevilebilmek için ruhumdan vazgeçerdim," dedi. Gözlerimin en derinlerine inançla bakıyor, konuşamadığımız tüm dillerde bağlılık yemini ediyordu. "Sensiz tüm hayatlar yasak bana."

"Sensiz tüm hayatlar bir hiç," dedim.

Sancak Kızıltepe olmadan dün, bugün, yarın hepsi yasaktı. Onu seviyorum demek, kalbimde hissettiğim tüm aşkı dillendirmek için yetersizdi. Ona varlığımın her zerresiyle ölüyordum.

Tutkuyla yanarak, "Varlığının her zerresini istiyorum," dedim.

Gözlerimin içine şehvetle bakarken dudaklarımın üzerinden mırıldandı. "Al o zaman, Mahvedenim."

Elimi ensesine doğru dolarken yerimde yükselerek dudaklarına tutkulu bir öpücük bıraktım. Üstdudağını dudaklarımın arasına alırken bacağımı beline doladım. Tüm gücümü kullanarak yana doğru ittirdim. Yerimizi değiştirme isteğime anında uyum sağlayarak üstte kalacağım şekilde yatağa yerleşti.

Elleri kalçalarımdaki yerini alırken yüzlerimiz aynı seviyede olacak şekilde sıkıca tuttu. Dizlerimi yatağa bastırarak üst bedenimi bedenine yaslayarak öpmeye başladım. Başta yavaş ve sakin bir şekilde dudaklarını öpüyor, tadını alıyordum. Onun bana yaptığı gibi dıştan içe doğru yemeye çalışıyordum.

Sancak ellerini kalçalarımdan yavaşça yukarı çıkararak belimi okşamaya başladı. Üzerimdeki montu çıkarmak için elimi aramıza sokarak fermuarımı buldum ve aşağıya doğru çektim. Öpüşmeye ara vererek montumu, atkıyı ve şapkayı bir kenara fırlattım.

İçin için kavrularak Sancak'a yukarıdan bakarken, daha fazlasıyla hareketlerimi seyrediyordu. Kontrolü kısa bir süreliğine bana bırakmıştı. Üzerine doğru eğilip saçlarım yüzüne düşerken, elimi montunun fermuarına yerleştirdim ve aşağıya doğru çektim. Yerinden biraz kalkarak, montunu çıkarıp bir kenara fırlatmama izin verdi.

Benim gibi kat kat giymediği için üzerindekilerden kurtulmak, benimkilerden kurtulmaktan daha basitti. Polarının altından tutarak yukarı doğru çektim. Başından kurtardım ve arkamızda bir yere fırlattım. Avuçlarımı göğsüne yasladım ve tüm o kasların üzerinden yavaş yavaş geçtim. Göğsünün etrafında gezerek nefesinin kesilişinin tadını çıkardım. Eğilerek dudaklarımı tam üzerine bastırdım ve inlerken yüzündeki keskinliğin, acımasızlığın tadına vardım. İnlemesi kulağımda erotik bir melodiydi adeta.

Parmakları tulumumun fermuarına tutundu ve yavaşça aşağıya, göğüslerimin oraya kadar indirdi. Daha fazla indirmek için gözlerimin içine izin istercesine baktı.

"Ben seninim," diyerek yukarı doğru uzandım ve dudaklarına bir öpücük bıraktım. "Senin olanı isterken izin istememelisin."

Sancak susuzluktan kavrulmuş bir adamın aç bakışlarıyla gözlerime bakarken, tulumumu belime kadar indirdi. İçine giydiğim ince tişörtün eteklerinden tuttu. Yukarı çekerken altına giydiğim askılı atletimi de beraberinde götürdü.

"Sen benimsin ancak her zaman soracağım," diyerek yattığı yerden kalkarak oturur pozisyona geçti. Bedenimi de sarıp beraberinde kaldırırken

dizlerinin üzerinde oturacağım şekilde ayarladı. Büyük avucunu karnımın üzerine koyduğunda parmakları sutyenimin altını sıvazladı. "Bu güzel teninin her tarafına aşkımı anlatırken, her noktasına taparken önce onun iznini alacağım."

Bu adama ne söylenirdi? Bu kadar seven bir adama nasıl kızılırdı?

Ellerini sutyenimin altından geçirdi. Göğüslerim sıcak ve büyük avuçlarının altında sivrilip dikleşirken, her sevişinde dudaklarımdan bir nefes çaldı. Omzumun üzerine eğilerek dişlerini önce sağ askıma geçirip yavaşça aşağıya çekti. Bedenim hareketiyle birlikte öne doğru kayarken çıplak karnım tenine sürtündü.

"Beni hep böyle seveceksen," diye inledim. *Tüm izinler onun olabilirdi.*

"Her zaman," diyerek omzumda dudaklarını gezdirdi. Geçtiği her noktaya sevgisinden bir parça bıraktı. "Sana ilk günkü gibi tapacağıma söz veriyorum. Yeter ki sen hep gökyüzünün en güzel yerinde benim için parla güzel yıldızım."

Halbuki istese de istemese de onun için parlayacaktım. Bu varoluşumun en güzel amacıydı.

Burnumu boğazımda gezdirirken dişleriyle diğer askımı da aşağıya indirdi. Sutyenimin içindeki ellerinden biriyle kopçamı açarken, diğeriyle mememin ucunu çimdikleyerek başımı arkaya atıp haykırmama neden oldu.

"Sancak," diye inledim.

"İsmim ne de güzel dökülüyor dudaklarından, Mahvedenim." Boynumu boylu boyunca öperek aşağıya doğru köprücükkemiklerime indi.

Parmakları hâlâ memelerimle uğraşırken tırnaklarımı çıplak kürekkemiklerinin arasına bastırdım. Bacaklarımın arası, dokunuşunun muhtaçlığı altında çoktan ıslanmaya başlamıştı. Nabzım kulaklarımda atıyordu.

Geriye doğru yaylandığımda parmaklarını belime indirerek sıkıca tuttu. Öne doğru eğilerek ıslak ve sıcak dudaklarını ihtiyaçla sertleşen sağ meme ucuma bastırdı. Dudaklarının arasına alarak diliyle ıslattı. Ayak parmaklarımı yatağa yaslarken kucağından fırlamama az kalmıştı.

Sol göğsümü sıkıp yoğurarak baskı uygularken elinin altında hamur gibi eriyordum. Resmen daha önce söz verdiği gibi şekil veriyordu.

"Çok özlemişim," diyerek burnunun ucunu göğüslerimin arasına bastırdı ve sesli şekilde kokumu içine çekti. Bedenimi biraz daha ona doğru bastırdığımda sırıtarak, "Görüyorum ki onlar da beni özlemiş," dedi.

"Çok," diye uzatarak cevap verdim.

"Ama benim kadar olamaz," diyerek ısırdığında tırnaklarımı daha derine batırarak öne doğru kendimi attım. Bir elimle ensesini tutarak vücutlarımızı birleştirdim. Başını kendime doğru daha fazla yapıştırırken neredeyse boşalmak üzereydim.

"Ah!" diye dudaklarımı kulağına bastırdım. Tepesini yalarken, "Geleceğim," diye inledim.

Sancak ayağa kalkıp bedenimi kucakladı ve yerlerimizi değiştirerek sırtım yatakla buluşacak şekilde bıraktı. Ellerim ensesinden kayarak yatakta iki yanıma düştü. Sancak bir dizini yatağa yaslayıp üzerimde duracak şekilde eğildi.

"Daha gelemezsin güzelim," diyerek büyük avucunu boynumun altına yasladı. Yavaşça aşağıya doğru kayarak tam göğüslerimin arasından geçip iki eliyle bedenimi araştırmaya başladı. Parmakları göbek deliğimin etrafında dolanırken ıslak ağzı da başından beri ellerini takip ederek dolanıyordu.

Parmakları aşağıya doğru inerek belimin kavisinde durdu ve boylu boyunca kayarak başparmağıyla karnımın altına masaj yaptı. Başımı yataktan kaldırarak aşağıya eğdim. Sancak da başını kaldırdı, içleri tutku dolu bakışlarını üzerimden ayırmıyordu.

"Seni şimdi baştan aşağıya yiyeceğim. Sen de uslu bir kız olup parmaklarımın ve dilimin etrafında kıvranacaksın."

Tüm sözlerine inleyerek karşılık vermekten başka hiçbir şey söyleyemedim. Önümde diz çöktü ve kar botlarımı teker teker çıkardı. Çoraplarımı da çıkararak ayaklarımı avucunun içine aldı ve topuklarıma masaj yaptı. Bedenim yataktan hamle yapmak için yükselirken asla topuklarımdan baştan çıkacağımı düşünmüyordum.

Sancak diğer ayağıma da aynısını yaptıktan sonra belimde kalan tulumumu tuttu ve yavaşça aşağıya doğru çekti. Yardımcı olmak için kalçalarımı kaldırdım. Her saniye sıcaktan daha fazla terliyor, kavruluyordum.

Tulumumdan kurtularak bir kenara fırlattı ve ayak bileğimden başlayıp, yukarı doğru ıslak öpücükler bırakarak tırmanmaya başladı. Baldırlarıma geldiğinde iki elini de bacaklarıma koyarak parmakları tenime işleyecek sıkılıkta tuttu. Bedenimi kendine doğru çekerek omuzları bacaklarımın arasında olacak şekilde yerleşti.

Sırayla iki bacağımın da içini öptü. Ardından külotumun üzerinden burnunu bastırarak derin bir nefes aldı. "Nasıl da benim için hazır." Ardından tam kadınlığımın üzerini öptü. Elini sağ dizimin altına geçirerek bana doğru itti ve yana doğru açtı. Böyle merkezime daha yakın olabiliyordu.

Külotumun lastiğine dudaklarını geçirdi ve yavaşça aşağıya doğru çekti. Kalçalarımı kaldırdığımda baldırıma doğru indirdi ardından parmaklarının ucunda tutarak aşağıya doğru bileklerime çekti. Önce bir bacağımdan sonra diğerinden çıkardı.

"Şimdi tadına bakacak, yıldızımdan damla damla içeceğim." Ardından dudaklarını kadınlığımın dudaklarına yapıştırdı ve emmeye başladı.

"Mmm..." Göğsünün derinliklerinden çıkacağına inanmadığım kaba ses odayı doldururken peşinden inledim. Sesim Sancak'ın daha da hızlanmasına sebep oldu. Bilincimin bilmediği yerlerde geziniyordum. Usulca sallanıyor, rüzgâra kapılıyordum.

Dilini öyle ustalıkla kullanarak yalıyordu ki aklım başımdan gidiyordu. Tırnaklarımı altımdaki çarşafa bastırarak kendimi yerimde tutmaya çalıştım ancak her dil darbesiyle daha da çıldırıyordum.

"Sancak!" diye bağırarak inledim.

Ancak oralı bile olmadan sadece kabaca, "Hımm," dedi ve kaldığı yerden işine devam etti. Parmakları kadınlığımın girişinde dolanırken artık olduğum yerin farkında bile değildim. Bacaklarımı daha fazla ayrık tutamıyordum. Sadece diliyle verdiği zevkten bile ölebilirdim.

Yaptıkları yetmiyormuş gibi bir parmağını usulca içime soktuğunda vücudumun geri kalanı anlamını yitirdi. Elleri arasında artık yoğun bir şekilde şekilleniyordum. Nefesim göğüskafesimden öyle sert bir şekilde çıkıyordu ki kalbimin ayak uydurabileceğini düşünmüyordum. Dokunduğu her yerde bir ateş ve şehvetin özüme kadar yerleştiği parçaları vardı. Onunla birlikte etrafımda olan her şey kayboluyordu. Oda, çarşaflar, kendi varlığım... hepsi aslında birer hiçti.

Parmağı içime girip çıktıkça dudakları da aynı tempoda hareket ediyordu. Bir parmağını daha eklediğinde artık görebileceğim hiçbir görüntü yoktu. Gözlerim titreyerek kapandı. Başım, altımdaki çarşafı kaydıracak şekilde sertçe sürtündü. Dizkapaklarımdan kırdığım bacaklarım Sancak'ın omzuna çıkarak başını oraya kilitledi. Sanki onu bir ömür oraya hapsederek şehvetinde boğmak istiyordu. Artık sabrımın taşacağı hızla girip çıkarken, bir elini yukarı doğru uzatarak sol göğsüme yerleştirdi ve yeterince delirmemişim gibi sertçe sıktı.

Dili aşağıya doğru kayarak kadınlığımın girişinden zalimlikle içeri sızdı. Artık çarşafları sıkmak yerine parmaklarımı Sancak'ın saçlarına gömdüm. Elim, emmesiyle birlikte dişleriyle çekiştirdiğinde saçlarına asılıp önce çekiştirdi, sonra da daha fazlası için bedenime bastırdı.

Titreyip yataktan yükselmeye başladım. Sancak, "Evet güzelim," dedikten sonra daha da hızlı yalamaya başladığında kirpiklerim titreşerek kapandı. Sancak göğüslerimden bastırarak sırtımı yatağa mıhladı. "Bu konuda konuşmuştuk güzelim. Usluca uzanacaktın."

"Ah... Dayanabileceğimi zannetmiyorum," diyerek inledim. Kendimi parmakları arasında tutabilecek güce sahip değildim. Kontrolüm tamamen parmaklarının altındaki dokunuşta, içime girip çıkan dilinde ve emen ıslak dudaklarındaydı.

Avucunu sol göğsüme sıkıca bastırıp sıktığında ikimizden de çaresiz bir ses yükseldi. "Gel güzelim."

Sözü yeterli gelmişti. Bacaklarımı başına daha sert bastırarak geriye doğru yaylandım. Tüm elektrik, sistemime anında toplanırken daha da yükselmeye başladım. Bedenimde bir basınç vardı ve bunu her yerde hissedebiliyordum. Sancak doğru noktaya bastırıp sertçe emdiğinde tutabildiğim hiçbir akım yoktu. Çekebildiğim en yoğun nefesi içime çekip, haykırarak inlemeye başladım. İçimdeki tutkunun barajları açılmış, tüm birikimini salmaya başlamıştı. Sancak bedenimi kendine iyice yaslayarak tüm özümü bir damlasını bile heba etmeyerek içmeye başladı.

Bedenimden dökülecek hiçbir özüm kalmadığında ellerim güçsüz bir şekilde yatağa düştü. Bacaklarım omuzlarının üzerinde öylece serildi. Nasıl oluyordu da her seferi bir öncekinden daha güzel olabiliyordu?

Son bir yalamayla geri çekilirken avuçlarını bacaklarımdan yukarı doğru sürterek çıkardı. Baldırlarımın iç tarafına bir öpücük kondurarak ıslak dudaklarıyla birlikte diz çöktüğü yerden kalkmaya başladı. Önümde dururken benim için yollanmış ilahi bir varlığa benziyordu. Çıplak göğsü, tek tek işlenmiş gibi olan kasları, içleri erimiş muma benzeyen ela bakışları, sert çene ve elmacıkkemikleri, parmaklarımla bizzat dağıttığım saçları... hepsi benim içindi.

Hangimiz ilk hareketi yaptı fark edemedim çünkü ortada birleşerek birbirimize tutkulu ve ıslak öpücükler vermeye başladık. Sancak kollarıyla çıplak bedenimi bedenine yasladı. Daha fazlası için elimi ensesine yerleştirerek memelerimi sert kaslarına sürttüm. Arsız dokunuşlarım daha fazlasını istiyordu. Ensesinden aşağıya inerek tüm sırt kaslarını, kürekkemiklerini okşadım. Ellerim öne doğru geçip göğsünü sıvazlayarak aşağıya, göbeğinin ve kaslarının birleştiği yerdeki kıllara gitti. Her birinin üzerinden aşağı yukarı giderken Sancak'ın kesilen nefesini memelerimin üzerinde hissedebiliyordum.

Parmaklarımı belindeki pantolonun içinden geçirerek *boxerının* lastiğine yerleştirdim. Sancak'ın bana yaptığı gibi elimi boylu boyunca gezdirdim. Biraz daha yukarı çıkarıp V şeklindeki kasların üzerinden parmaklarımı gezdirerek, çıldırtacak bir yavaşlıkta sürtündüm.

Sancak kaba bir ses çıkarırken, başımı çenemden yukarı doğru ittirip boynumu emmeye başladı. Bu arada ben de pantolonundan tutarak kumaşı aşağıya doğru çektim. Bana yardımcı olarak ayaklarıyla çıkarıp kıyafetlerimin yanına fırlattı.

"Devam edecek misin?" diye fısıldadığında cevap verme gereği duymayarak parmaklarımı doğrudan *boxerının* altına sokup uzunluğuna avucumu yasladım. Yukarıdan aşağıya doğru sıvazladım. Etrafını sarıp, kadife yumuşaklığında tene sahip ancak semsert olmuş uzunluğunu biraz sıkıp tekrar sıvazladım.

İnleyerek başını arkaya atarken, yutkunmasından dolayı âdemelması aşağıya yukarı hareket etti. Dokunuşumun altında çıldırması öyle bir cesaret veriyordu ki bu muhteşem adamın beni paramparça edip, kendine göre şekil vermesi daha fazlasını arzulamama sebep oluyordu. Bana yaptıklarını ona yapmak istiyordum. Daha fazla dibine girip yapışarak parmaklarımı aşağıya indirdim. En ucuna dokunup ıslaklığını hissederek başıyla oynadım.

Bu hareketim Sancak için son nokta oldu. Belimden tutarak bedenimi geriye doğru itekledi ve tutuşumdan kurtularak beni yatağa attı. Gördüğüm en çarpıcı yüzdeki korkutucu bakışlarla nefes alıp verdikçe, önümde daha da kalıplanıyordu.

"İşte bunu yapmaman gerekiyordu, Mahvedenim," diye tok ve kaba bir sesle konuştu. İlkel haline dönmüşe benziyordu ve yasak bir şekilde çekici geliyordu.

Dirseklerimin üzerinde yükseldiğimde oturmaya çalıştım ancak bana öyle yoğun bir bakış attı ki hareket edemedim. "Sakın kımıldamaya kalkma."

Ellerini dizlerimin üzerine koyarak yavaşça aşağıya kayıp iki yana açtı. *Boxerını* belinden tutarak aşağıya indirdi. Dudağımı ısırarak bu enfes manzarayı seyrettim.

"Asla böyle bakmaman gerekiyor." Her ne kadar öyle konuşsa da yüzüne yerleşen gururlu gülümseme hoşuna gittiğini söylüyordu.

Tek kaşımı kaldırırken parmaklarımı başımın üstüne götürüp saçımı geriye doğru itekledim. "Ama bakmam hoşuna gidiyor sevgilim," dedim.

"Daha fazlasına sebep oluyor," diyerek uslanmaz bakışlarını bedenimin her santiminde gezdirdi. Ardından yere fırlattığım kıyafetlerinin arasından

cüzdanını alıp içerisinden kare bir paket çıkardı. Parlak paketi dişleriyle yırtarken bakışlarını bir saniye üzerimden ayırmıyordu. Nefesim kesildiğinde kopardığı parçayı tükürdü.

Yatakta dizlerimin üzerinde kalkarak Sancak'a doğru emekledim. Ellerimi dirseklerine koyarak bileklerine kadar aşağıya indirdim. Paketi tutan elinin üzerine elimi bırakıp kirpiklerimin altından yüzüne baktım.

"Ben yapmak istiyorum," diye fısıldadım.

Başparmağını dudağımın üzerine koyarak dolgunluğumun üzerine bastırıp çekti. Dişlerimi parmağına geçirdiğimde yoğun sesiyle kabaca, "Eğer öyle istiyorsan," dedikten sonra paketi parmaklarımın arasına bıraktı. Bir adım geri çekilerek izlemek için durdu.

İçinden şeffaf prezervatifi çıkararak sıcaktan terleyen ellerimle eğildim ve başımı yana yatırıp saçlarımın omzumdan dökülmesine izin verdim. Ardından hayatımdaki en önemli işi yapıyormuşçasına dikkatlice takmaya başladım. Her temasımda Sancak'm nefesi bir parça kesilirken kalbim göğüskafesimin içinde delirmiş, kemiklerime çıldırırcasına vuruyordu.

İşim biter bitmez, ellerimi V şeklindeki kasının üzerine koydum ancak Sancak tekrar omuzlarımdan tuttu. Çenemin altından kaldırarak gözlerime baktı. Omzumdan sarkan saçlarımı boştaki eliyle sıkıca tuttu. Ensemle birlikte geriye yaslarken üzerime eğildi ve dudaklarımdan öpmeye başladı.

Yeniden gökyüzündeki yerime dönerken bacaklarımın arasında tekrar toplanmaya başlayan kayganlık, açgözlü şekilde Sancak'ın dokunuşunu hissediyordu. Ellerimi karnının altından yavaş yavaş kaydırırken Sancak'ın dili damağımı yaladı. Dişlerimin üzerinden giderek altdudağımı sıkıştırdı. Sert ve aç şekilde emerek geri çekildi.

Ellerimin daha fazla ilerlemesine izin vermeden geri çekildi. "Sana güzel hissettirmek benim işim," dedi. Göğüslerimin üzerinden geçerek sıvazladı ve bedenimi geriye doğru yatırdı. Bacaklarımın arasına ellerini sokup iki yana ayırdı. Kendini bedenimin arasına ayarladı.

"Hazır mısın?"

"Evet," derken sesim fazlasıyla hevesli çıkmıştı. Nasıl hazır olmazdım ki? Aklımı kaçırmak, hatta yalvarmak üzereydim.

Penisi yavaşça içime girerken kalbim yerinde takla attı. Bacaklarım genişçe açıldığında dizimi yatağa bastırdım. Teni dudaklarıma temas ederken gözlerimin önünü karardı. Tırnaklarım sırtındaki kaslara battı. Büyüklüğü gittikçe içimi doldururken daha da sabırsızlaşıyor, onun için genişlemeye başlıyordum.

Üzerime eğilerek dudaklarını göğüslerimin arasına bastırdı ve ıslak bir iz bıraktı. Dili sağ göğüs ucumun üstünü emip hırsla kavrarken altında inlemeye başladım. Sesim Sancak'ı daha da çıldırtırken ben çoktan kaybolmuştum.

Ellerimi çarşaftan koparark başımın tepesine bıraktı. Bileklerimi sıkıca tutarak gittikçe daha da hızlanmaya başladı. Sırtım ona doğru kavislenip hızına ayak uydurmak için gidip gelirken, artık tamamen içimdeydi.

"Ah," diye inlediğimde bakışlarını üzerime çevirdi. Dudağının tek kenarı serseri bir şekilde kalkarken yüzümde gördükleri tamamen zevkin emareleriydi. "Sancak!"

"Mükemmelsin," diyerek boğuk bir sesle karşılık verdi. İçimde daha sert ve hızlı bir şekilde gidip gelmeye başladı. Her darbesi bir öncekinden daha güçlüydü. Kollarındaki ve boynundaki damarlar belirginleşmişti. Bileklerimi bırakarak ellerini belime koydu ve alt bedenlerimizi aramızda hiç mesafe kalmayana kadar yapıştırdı.

Başını arkaya atarak her kelimesinde daha sertçe vururken, "Bana ne kadar zevk verdiğinin," dedikten sonra bir kez daha sertçe çarptı. "Farkında mısın?" diye hırıltılı bir tonlamaya sordu.

İçimde çıldırtan noktama vurup çıktıktan sonra göğsü göğsüme sürtündü. Ağzımın içine uzun ve ilkel bir şekilde inledi. Gözkapaklarımda artık yıldızlar patlıyor, ışıklar birbirine çarpıyordu.

"Sancak... Ah... evet." Sözcükler kontrolsüz halde her vuruşunda parça parça dudaklarımı terk ediyordu. "Evet... evet orası," diyerek inledim.

"İsmimi dudaklarında duymak istiyorum," diye emir verdi ve istediğini almak adına içimdeki aynı noktaya sertçe vurdu. Başım çaresizlik içinde yatağa sürtünüp kıvrandı.

Sadece inleyebildiğimde kızarak, "Adımı tekrar söyle," diye emredip elini saçlarımın arasına soktu ve sertçe çekti.

"Sancak," diye soludum.

Vuruşları daha sert olmaya başladığında soluk soluğa, "Bir daha," diye inledi. Gövdesi benim için terlemiş, sevişmemizin kalıntıları olarak aramızda kayıyordu.

Aramızdakiler sadece aşk değildi. Daha fazlasıydı. Onu sevmek her zaman daha çaresizce olacak, sevgiyle iyileşecek, kavuşmak için sevişecekti.

"Sancak," dediğimde ben de dudaklarından adımın dökülmesini istiyordum. "İsmimi söyle," diye talep ettim.

"Mahira," diyerek isteğime karşılık verdiğinde kendimi ona doğru yönlendirerek ortada buluşmamızı sağladım. İsmim dudaklarından öyle güzel ve muhtaç çıkıyordu ki bunu neden duymanın bu kadar güzel hissettirdiğini anlıyordum. O isimdeki çaresizlik ve ihtiyaç, farkında bile olmadığım gereksinimlerimi karşılamış, görünmemiş boşluklarım Sancak'la dolmuş gibi hissettirmişti.

"Bir daha," diye yalvardım. İsmimi dudaklarından duymak için uzunluğunu iç kaslarımla sıkıştırarak çekiştirdim.

Sancak'ın nefesi sertçe kesilirken, öne doğru yalpaladı ve elini tam başımın yanına yasladı. Saçları alnına dökülürken enfes bir manzara sağladı. Göğsümü bilerek göğüslerine sürttüm. Bacağımı kaldırarak kalçalarına sardım. Birlikte gidip gelmeye, odada seslerimiz karışacak şekilde hareket etmeye başladık.

Sancak isteğimi unutmayarak dudaklarını dudaklarıma yasladı. "Mahira'm. Mahvedenim. Gökyüzünün en güzel köşesindeki yıldızım," dedi.

Elimi kürekkemiklerine yasladım. İçimde gidip geldikçe, daha derinime sertçe vurdukça sarılmaya çalışıyordum. Kendimden geçmiş, artık bu odada değil Sancak'ın varlığındaydım. Günlerdir biriken yorgunluk, korku, uykusuzluk... hiçbiri kalmamıştı. Hepsi benden geçip gitmiş, teninde şifa bulmuştum. Sancak sadece içimde değildi. Organlarımda, hücrelerimde, onları oluşturan yapıtaşlarının her birindeydi. Nefesim boğazımda düğümlendi. Göğsüm tarifsiz bir ağırlığın altındaydı.

Elinin sıcaklığı bedenime daha fazla yayılırken kalbim her ritminde onun nefesine uyum sağlıyordu. Sanki her hareket edişimizde birbirimizin yüklerini, acılarını, sevgilerini paylaşıyorduk. Evet, yaptığımız buydu. Bir bütüne tamamlanmaktı.

Sancak içimden geçenleri kendi dudaklarından itiraf etti. "Seninle günlerce sevişmek istiyorum. Her gün aynı yatakta uyanmak, her gece kollarının arasında olmak, seninle çarşafların arasında kaybolmak istiyorum. Senin her parçanı, her saniyeni, her bakışını istiyorum."

İtirafı hayatım boyunca duyduğum en güzel sözlerdi. Kimsenin benim için sarf etmeyeceği, etmesine izin vermeyeceğim, sadece bu adamın dudaklarından döküldüğünde anlamlı olacak sözlerdi.

"Aynılarını istiyorum," dediğimde içimdeki o güzelim noktaya vurdu. Bedenini kendime çektim ve birlikte inledik.

Aynı noktaya tekrar sertçe vurduğunda, çıktığım o muhteşem kattan aşağıya çok hızlı düşerek titremeye ve sarsılmaya başladım. Sonunda

vücudum çığlıklar eşliğinde boşalmaya başladı. Sancak dudaklarıma yapışarak sesimi yutup, susuz bir adamın suya kavuşma ihtiyacıyla kana kana içmeye başladı. Sırtındaki tırnaklarımı aşağıya doğru çekmeye başladığımda bedenim onu sıktı. Sarıp sarmaladı, çekiştirdi. Kaba bir sesle titreyip son kez sert bir vuruş yapmasına neden oldu. Hemen ardından derinliklerime dalarak boşalmaya başladı.

Bedenimi havaya kaldırarak sımsıkı sardı. Birbirimizin göğsünde soluk soluğa nefes alıp verirken, bedenlerimizdeki ter ve sıvılar birbirine karışmış, nerede başlayıp nerede bittiğimize dair izleri kaybetmiştik.

Boynuna sıkıca sarıldığımda tek elini belimden çekerek altımızdaki örtüyü araladı. Bedenimi yavaşça yatağa bıraktıktan hemen sonra yanıma uzandı. Yüzüm ona dönük olacak şekilde yerleşip benim için hazır bekleyen göğsüne sığındım. Kolu anında belimi kavrarken, diğer elini şefkatle yüzüme yerleştirdi. Bacaklarımı bacaklarının arasına çekip bizi dış dünyaya kapatan o sıcak kozanın içine hapsetti.

Şu anki halimize imrenerek, "Ne olur hep böyle olalım," diye yalvardım. Parmaklarımı sakallarının üzerinde gezdirerek âşık olduğum adamı sevmeye başladım.

"Sana ömrümün sonuna kadar böyle bakacağım, Mahira'm. Ellerim tenine yaslı olacak. Bana bir kez gülümse diye geceni gündüzünü çalacağım." Başını eğerek dudaklarını alnıma bastırdı. Yüreğimdeki sıkıntılara merhem olmak için teselli etmeye çalıştı. "Tüm bu olanlar da geçecek. Tek sıkıntımız olan Kartal abin de alışacak."

"Bence çoktan alıştı," diyerek mırıldandım. "Baksana, bizi yan yana gördüğü halde etrafı birbirine katmadı."

"Şaşırdığımı kabul etmem gerekiyor," diyerek kaşlarını kaldırdı. Yüz ifadesinden onun da şaşkın olduğunu görebiliyordum. Gerçekten abimin bir olay çıkarmasını bekliyordu ancak beklediğimiz gibi ilerlemiyordu. "Hastanede sessizce bir kenarda bekliyordu. Doktorların her dediğini dinleyip anlamaya çalışırken, Volkan'ın söylediklerini dinliyordu. Sadece o değil, seni yangının ortasından alana kadar peşimden ayrılmadı."

"Abim iyi biri, Sancak. Sadece çok yalnız, bunu göremiyorsunuz." Gerçekten yalnızdı ve kimse bunu fark etmiyordu. Kimse demiyordu ki bu Kartal Ayazkan'ın arkadaşı nerede? Neden bir gün olsun gelip bizimle tanışmıyorlar? Bu hırçınlığın altındaki asıl yalnızlığın sebebi ne?

"Gerçekten denedik mi abimi içimize almayı? Yoksa bizden farklı diye sürekli geçiştirip durduk mu?"

Sancak bir süre konuşmadı. Elinin yüzümdeki ağırlığı değişti. Başparmağı elmacıkkemiğimin altında durdu. O sessizlikte düşündüğünü hissettim. Sözlerimi, abimi tüm çıkışlarına rağmen sevmeye devam ettiğimi yargılamıyordu. Ya da bize yaptıklarına karşı kendini savunmaya geçmiyor, nedenlerime karşı çıkmıyordu. Sadece dinliyordu.

Sancak alnını alnıma yasladı. Nefeslerimiz birbirine karıştı. "Seni korumaya çalışmasına başından beri saygı duyuyorum, Mahira'm," dedi yavaşça. "Ancak Kartal'ın kendi yolunu bulması, kendi hayatına bakması gerekiyor."

Haklı olduğunu biliyordum. Yaşam seçimlerden oluşuyordu ve abimin çoktan kendi hayatını seçmesi gerekiyordu. Her zaman arkamda durmalı, bana destek olmalıydı ancak biraz da Sancak'a alan vermeliydi.

Başımı biraz daha göğsüne yasladım. Kalbinin düzenli ve sakin sesi kulağımdaydı. Başka nerede, burada olduğumdan daha güvende olabilirdim ki?

"Abimin tüm tepkilerine, insanların yargılamasına rağmen buradasın," diye mırıldandım. "Beni seçtin."

Çenesi başımın tepesine değdiğinde nefesini hissettim. Bir an sustu, sonra net ve tereddütsüz konuştu. "Ona rağmen değil," dedi keskin bir tonla. "Sen bir yük değilsin, Mahira. Senin için herkese karşı durdum, dururum da. Çünkü sen hiçbir zaman taşınması gereken bir yük, çekilmesi gereken bir çile değilsin." Parmakları tenimin üzerinde her kelimesiyle birlikte hareket ederken sözleri tenime işledi. "Sen; uğruna savaşmak istediğim, ayağa kalktığım, karşıma kim çıkarsa çıksın geri adım atmadığım varlığımsın. Sevdiğim kadınsın."

Gözlerim dolarken her kelimesi yüreğimdeki yerine doldu. Nefesime işledi.

"Sana bir itirafta bulunmam gerekiyor," dedi.

Göğsüme bir korku emaresi yerleşirken tenimin buz kesildiğini hissediyordum. Sormaya korkar oldum ama yine de sormadan duramadım.

"Ne?"

"Bana yangın sırasında attığın mesajı açamadım." İtirafı dudaklarından dökülürken her kelimesinde başka bir suçluluk vardı. Utandığını hissedebiliyorum. "Yapamadım."

İçimdeki korku, yerini anlayış ve şefkate bırakırken dudaklarımı çenesine bastırdım. "Sorun değil sevgilim. Ben sadece..." diyerek boğazımdaki ağırlıktan dolayı susup titrek bir nefes çektim. "Sadece bir daha birbirimizi göremeyiz diye söylemek istediğim ama asla söyleyemediklerimi sana dökmek istedim. Geç kalmış bir itiraftı biliyorum."

Güzelim gözlerini kaçırdığında itiraz ederek elimi yüzüne yerleştirdim. Suratını kendime çektiğimde suskunluğuna bir tane daha eklemesin diye yalvararak baktım. Mimiklerine acı yerleşirken hüzünlü sesiyle, "Gittiğini düşünemem, Mahira. Bana veda etmeni kabul edemem," dedi. "Biliyorum, bu bana attığın ikinci veda mesajıydı ve birincisini açarken gösterdiğim cesareti gösteremedim. Günlerce kulağımda yankılanacağını bile bile dinleyemedim."

Ağzım şaşkınlıkla açılırken burnumun ucuna yerleşen sızıyla dişlerimi dudağıma geçirdim. İçimdeki acıyı biliyor muydu? Serzenişimi dinlemiş miydi?

"O mesajı dinledin mi?" Sormayacaktım ama dayanamadım. Cevabını bilmeden yaşayamazdım.

"Dinledim, Mahira'm." Ela gözleri özür dileyerek bakışlarıma karşılık veriyordu ancak titreyen ve buz kesen parmaklarımdan haberi var mıydı? Utancımdan, ağlamamdan, hayal kırıklıklarımdan haberi var mıydı? Yoksa bihaber miydi?

"Hepsini mi?"

Bu soruyu soran ben miydim, yoksa bir gece ansızın gittiğini öğrendiğinde hayal kırıklığı yaşayan Mahira mıydı?

Duymasam daha iyi olacaktı ancak dudaklarından acı ama bir o kadar gerçek itiraf döküldü. "Her kelimesini gece gündüz duyacak kadar çok dinledim."

"O zaman..." diyerek sustum. Çünkü susmasam dudaklarımdan bir hıçkırık çıkacaktı. Elimi göğsüne iki kere vurarak isyanla sordum. "Neden cevap vermedin? Niçin beni görmezden geldin?"

Elini elimin üzerine koyarak avucunun içine alıp göğsünde hapsetti. Benim gibi paramparça olarak, "Veremezdim," dedi. "Sen bana yasaktın, Mahvedenim."

"Veremezdin," diyerek acıyla başımı salladım. "Veremezdin ama dinledin!" diye bağırdım.

Sustu.

Suçlu olduğunu bilerek sustu.

"O zaman şimdi bir de yaşadıklarımı dinle. Bakalım ben ne kadar yanmışım?"

15. BÖLÜM

Balo gecesinin kalanı

Elbisemin eteğini düzeltirken, dağılan saçlarımın ucuna parmağımı dolayarak düzeltmeye çalıştım. Abimlerle çektirdiğimiz fotoğrafta güzel çıkmıştım ama gecenin bitmesine daha vardı. Bir de arkadaşlarımla çekilecek toplu fotoğraf kalmıştı. Lise bittiğinde yıllığa girecek olan o kare için biraz daha dayanmalıydım. Gecenin sonuna kadar burada kalmam gerekiyordu.

Ne kadar saçma gelse de içerideki kızların fısıltılarını duymak içimde garip bir huzursuzluk yaratmıştı. Sancak'ın ne kadar yakışıklı olduğundan bahsediyor, aralarında gülüşüp bakışıyorlardı. Onu o gözle izlemeleri, hayranlıklarını saklamaya bile çalışmamaları, hakkında gülüşmeleri içimde bir kıskançlık ateşi yakmıştı.

Sancak bana özeldi. Ve bana özel kalmalıydı.

Onu herkesten önce görmüştüm. Daha kimse fark etmeden hayranlık duymaya başlamıştım. Birlikte büyürken sessizce yakışıklı bir gence dönüşmesini izlemiştim. Sokağın karşısında karşılıklı oturuyor, aynı kaldırıma birlikte basıyorduk. Tüm bunların yanında balkonlarımız bile karşılıklıydı. Çoğu akşam penceremin dibinde oturur, cama çıksın diye pusuda beklerdim. Bazen sadece bir anlığına görünmesi bile bana yetiyordu.

Saçlarımı abimlerden önce ilk o örmüştü. Kimseyle paylaşmadığı kitaplarını benimle paylaşmıştı. *Bir de kalbimde bir yeri vardı...*

Kimseye itiraf edemediğim, adını koymaya cesaret edemediğim bir yer. İçeride söylemeyi denediğim, dudaklarımdan dökülmeye çalışırken beceremediğim itirafım vardı. Sancak abi sözümü bölmeseydi az kalsın söyleyeceklerim...

Onun için en güzeli ben olmalıydım. Bakışları benim üzerimde kalmalıydı.

Elbisemle oynamayı bırakıp abime döndüm ve az önce giden adamın arkasını işaret ettim. "Abi, Sancak abi ne zaman gelecek?" diye sabırsızca sorarak saçımı omzumdan geriye attım. "Toplu fotoğraf çekecekler, onun yüzünden kaçıracağım."

Abimin yüzüne bir gölge düştüğünde mimiklerine hüzün yerleşti. Gösterdiğim yere gözucuyla baktı, sonra sustu. Ellerini cebine sokup, birkaç adım atarak yanıma yanaştı. Bir kelime etmeyi deniyordu ancak beceremiyor gibi duruyordu. Boğazına öyle bir yerleşmiş gibiydi ki ağır bir nefes çektiği, yutkunduğu halde geçmiyordu.

"Abi?" diye ısrarla sordum. İçeriden arkadaşlarımın eğlenen kahkahaları gelirken sabırsız adımlarım gitmek için yerinde sallanıyordu. "Ne zaman gelecek, söyle hadi!"

"Sancak," diyerek dudağını yaladı. Zaman mı kazanmaya çalışıyordu anlamıyordum. Zaten neden ihtiyacı olacaktı ki? Yoksa bana sürpriz mi yapacaklardı? "Gitti abiciğim."

"Ha?"

"Sancak gitti."

"Tamam, biliyorum ya," diyerek bıkkınlıkla nefesimi verdim. "Ara da gelsin işte diyorum."

Gözlerimin içine tam bakamıyor, bakışlarını kaçırıyordu. İyi de neden abim böyle perişan bir haldeydi? Sözleri söylemek ona yükmüş gibi davranıyor, birazdan yıkılacakmışım gibi hissettiriyordu.

Yanımda durdu. Elini koluma koyarak yavaşça okşadı. "Gitti kardeşim."

"Hava almaya..." dedim özellikle anlamamaya çalışarak. Gittiği yönü işaret ettim. Birazdan dönecek ve içeri kadar bana eşlik edecekti. O, beni geride bırakmazdı ki.

Abim, "Hayır, Mahira," diye sözümü kesti. Anlamamı isteyerek her kelimeyi teker teker söyledi. "Aldığı teklifi kabul etti. Yurtdışına gidecek."

Şefkatini istemeyerek hırçın bir halde kolunu itekledim. "Bana yalan söylüyorsun!" diye suçlayarak geri çekildim ve yüzüne doğru bağırdım. Baloyu işaret ederek titreyen bacaklarımın üzerinde ayakta kalmaya çalıştım. "Kıskandığın için mi söylüyorsun? Onun senden daha yakışıklı olduğunu söylediğim için mi bana oyun çeviriyorsunuz?"

"Mahira..."

"Hiç hoş bir şaka değil abi!"

Yanaklarım ıslanıyordu ama neden? Göğsümdeki bu acı neden nefesimi keserken aynı zamanda paramparça da ediyordu? Farkında da değildi ama giderken kalbimi de götürüyordu.

Çantamdan telefonumu çıkarırken panik içinde şifreyi girmeye çalışıyordum. Burada bir yanlış vardı ve o yanlış, beni mahvediyordu. Mesajlar kısmına girerek Sancak'ın ismine tıkladım. Abimin sesinin tınısını duyabiliyordum ancak ne dediğini çıkaramıyordum.

Mahira: Gittin mi?

Mesaj benden çıkıp karşı tarafa giderken gözümü o tek tike diktim. Bekledim. *Gelmeyecek bir mesajı ümitsizce bekledim.*

Olduğum yerden uzaklaşırken abimi geride bıraktım. Kendime internetinin olmadığını söyleyen türlü bahaneler bularak rehbere geçtim. Zaman kaybetmeden parmağımı arama tuşuna bastım ancak gözümden düşen bir damla, işlemi gerçekleştirmeme izin vermiyordu.

Cihazın ekranını elbisemin kumaşına silerek burnumu çektim. Nefes alamıyordum ama bir şekilde yaşamaya da devam ediyordum.

Çalan aramayı kulağıma götürerek bekledim. Uzun bir sessizliğin sonunda arama telesekretere düşerken sesli bir şekilde hıçkırdım. Doğru olamazdı. Tüm bunları yaşayacak değildik ya!

Bip sesini duyduğumda kırgın sesimi toparlamaya çalıştım ama başaramadım. Kelimeler boğazımda düğümlenmişti. Hüzünlü, paramparça bir sesle ve hâlâ inanmak istemeyerek fısıldadım.

"Gittin mi, Sancak Kızıltepe?"

Sanki gerçekten cevap gelecekmiş gibi bekledim. O birkaç saniyede zaman durdu. Ama gelmeyeceğini zaten biliyordum. Çünkü bırak burada olmayı, telefonun ucunda bile değildi. Bana cevap verebilecek bir yerde değildi.

"Gerçekten beni terk ettin mi?"

Omzumun üzerinden, çaresizce beni izleyen abime baktım. Omuzları düşmüştü ve yüzünde ağır bir suçluluk vardı. Bu haberi veren kişi olmaktan nefret ettiği her halinden belliydi. "Abim doğru mu söylüyor?" dedim sesim titreyerek. "Gittin... ve bir daha dönüp dönmeyeceğin bile belli değil mi?"

Söylemek istemediğim hisler içimde çığlık atıyordu. Canım öyle yanıyordu ki ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. İlk defa birine karşı böyle hissediyordum ve hissettiğim adam, dudaklarımı araladığım ilk anda bana sırtını dönüp gitmişti. *Galiba bir gecede büyümeyi öğreniyordum.*

"Hani hep bizimle olacaktın?" dediğimde sesim artık sakin değildi. "Hani her zaman yanımda olacaktın? Yoksa bunların hepsi yalan mıydı?" Çaresizliğim boyut değiştirmişti. Tanıdığım o sessiz, uysal kızı içimden söküp atmıştı. "Bana yalan söyledin, Sancak!" diye haykırdım.

Ayakta daha fazla duramayarak titreyen bileklerimin üzerine çöktüm. Bir elim telefonu tutarken, diğeri göğsümdeki ağrıyı yok etmek için sıvazlıyordu. "Sen de diğerleri gibi yalanlarla mı doldurursun bardağımı?"

Akşamın bu vaktinde, insanların içeride güldüğü ve neşeyle bağırdıkları seslerin geldiği sokakta kimsesiz kalmıştım. Ümitsizce geleceğimde bir yeri olacağını düşündüğüm, abimlerden daha çok beni düşünen adam tarafından öylece bırakılmıştım. Eğer Sancak Kızıltepe bile bana bunu yapabiliyorsa o zaman gerçek sevgi diye bir şey yoktu. Herkes, herkese kıyabilirdi.

"Bari bir veda etseydin be!" diye yakardım.

Bir geleceğe inanamazdım artık. Dudaklarımı açar açmaz giden bir adamdan sonra yeniden sevilebileceğimi düşünemezdim.

Omuzlarıma düşen bir ıslaklıkla irkildim. Bakışlarımı kararan gökyüzüne çevirdim. Yanaklarımdan süzülen yaşlar gibi şimdi de gökyüzü ağlıyordu. Yağmur, yüzüme düşen her damlasıyla içimdeki vedayı mühürlüyordu. Acıyı yıkayamıyordu ama en azından teselli etmeye çalışıyordu.

Kolumu kendime dolarken, "Bana veda edecek cesaretin mi yoktu?" diye fısıldadım telefona. Sesim artık titremiyordu çünkü daha beterdi. Yaşadığım hayal kırıklığı öyle bir boşluk açmıştı ki içimde üşüyordum. Donuyordum.

"Tamam," dedim. Ne kadar pes etmek istemesem de olmayan bir adamla savaşamazdım. "Bana bunu layık gördüysen öyle olsun."

Yalanlarla doldurduğun o bardaktan ben de bir yudum alırım. Madem bu kadar kolaydı gitmek, madem bir tek kelimeyi bile bana çok gördün... o zaman ben de susarım. Ben de öğrenirim eksik kalmayı.

"Öyle olsun, Sancak abi," dedim. Artık kullanabileceğim bir samimiyetim kalmamıştı. Artık o da diğerleri gibiydi. Abimin arkadaşı, karşı komşumuzun büyük oğlu. Belki de herhangi biri.

"Hoşça kal, Sancak abi."

İsmini söylerken boğazıma bir yumru daha oturdu.

Abi.

Beni koruyan, kollayan, tek gözyaşıma çıldıran, saçlarımı örerken sabreden adamdı. Eskiden sevgiyle söylediğim o kelime, şimdi dudaklarımdan bir savunma gibi çıkıyordu.

Kendimi senden korumak için seçtiğim tek zırhtı.

Artık sadece abimin arkadaşısın, Sancak Kızıltepe.

Onlara nasıl yaklaşacaksam sana da öyle yaklaşacak, öyle bakacağım. Asla daha fazlası değil...

Telefonu kulağımdan indirip ekrana baktım. Aramadı. Yazmadı. Sessizlik bile bana veda etmeye cesaret edememişti.

Demek böyle olacaktı.

Hiç konuşulmadan, açıklama yapılmadan, ardında bir boşluk bırakarak çekip gidecekti.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama bacaklarım beni taşımadı. Yeniden dizlerimin üzerine çökerken içimdeki çocuk hâlâ kapıya bakıyordu. *Belki gelir* diyordu. *Belki son anda vazgeçmiştir. Yine bana kıyamayıp geri döner, tam yanıma çöker ve bu halde olduğum için özür dileyerek omuzlarıma sarılır.*

Ama gelmedi.

Ve ben ilk defa birinin gelmeyeceğini bile bile beklemenin ne demek olduğunu öğrendim.

"Biliyor musun?" dedim karanlığa, "En çok ne canımı acıtıyor?"

Cevap yoktu.

"Beni bırakıp gitmen değil," dedim. Çünkü çıkıp gelebilirdi o zaman. Bunun kısa süreli bir ayrılık olduğunu söylediğinde geleceği günü dört gözle beklerdim. "Bunu bana söyleyecek kadar bile beni değerli görmemen."

O zaman geri gelmeyecekti, değil mi?

Gözlerimi kapattım. Onu düşündüğüm her an içimde filizlenen o sıcaklık, şimdi dokunulmaz bir soğuğa dönüyordu. Demek sevgi böyle bir şeydi. Bir gecede insanı kırk yaş da büyütüyordu. Bir zamanlar gönlünde taht kuran insanı, aynı hızla kalbinden sürgün de edilebiliyordu.

Başımı kaldırıp derin bir nefes aldım. Ağlamam yavaşlamıştı ama bitmemişti. Kalbim onun için ağlarken biter miydi emin de değildim.

Sanki duyacakmışçasına, "Merak etme," diye mırıldandım. "Ben alışırım. Herkes gibi kabullenirim."

Balonun kapısına bir daha dönüp bakmadım. Müzik hâlâ çalıyordu, kahkahalar hâlâ yükseliyordu ama benim için çoktan bitmiş, müzik çoktan susmuştu. O geceye ait hiçbir şey artık bana ait değildi. Tadım yoktu, tuzum kalmamıştı. Orada durmanın, gülüyormuş gibi yapmanın bir anlamı yoktu.

Çöktüğüm yerde, abim görmesin diye gözlerimin altını silmeye çalıştım ancak yağmur zaten yeterince ıslanmama sebep olmuş, bozulmasın diye dikkat ettiğim saçlarım birbirine girmişti. Elbisemin tüm havası gitmişti ve sönük bir halde aşağıya doğru akıyordu. Tüm çabam öylece elimden kayıp gitmişti.

Kendime daha fazla eziyet etmeyerek ayağa kalktım. Sığınacak üç tane dağım vardı. Hayır, üç değil. Biri yıkılmış, geriye iki tane kalmıştı.

Gerçi onlar da bir gün birini sevecek, başkasına dağ olacaklardı. Artık büyümeli ve kendi ayaklarımın üzerinde durmayı öğrenmeliydim. Birinin kurtarıcım olmasını bekleyemezdim.

Abimin yanına geçtim. Bir şey sormadı. Sormasına gerek de yoktu zaten. Omzuma ceketini bıraktığında birlikte arabaya yürüdük. Tüm hareketlerimi belirsizlik içinde sürdürürken tek kelime etmiyordum. Yol boyunca da sadece camdan dışarı baktım. Geçip giden sokaklar aynıydı ama ben öyle değildim. İçten içe değişiyordum ve birkaç saat önceki Mahira'dan eser kalmıyordu. Eski halim çoktan balonun ışıkları altında kalmıştı.

Evin önüne geldiğimizde istemsizce başımı kaldırdım. Karşı eve, onun odasının olduğu kata baktım. Işığı yanmıyordu. Zaten yanacak olsa da ne değişirdi ki? Veda etmeden çekip giden bir adamın ayaklarına mı gidecektim? Bana neden söylemedin diye hesap mı soracaktım?

Buna ne gururum ne de hayal kırıklığına uğraşmış sevgim izin verirdi. Sancak Kızıltepe bırakıp gitmişti işte.

Kendi evimize gidip ayakkabılarımı öylece kenara fırlatırken, abime kısaca iyi geceler deyip merdivenlerden çıktım. Kimseyi görmek, tek kelime bile etmek istemiyordum. Abim bir şekilde olanları aileme açıklar, Sancak'ın gittiğini herkese söylemenin bir yolunu bulurdu.

Odamın kapısını kapattığımda sessizlik daha da ağırlaştı. Elbisemi çıkarıp yatağın kenarına bıraktım. Aynadan bile isteye kaçarak köşeye bıraktığım pijamalarımı giydim. Yatağın kenarına oturarak yüzümü ellerimle kapattım. Bir adım ötemde olan adamın artık olmayacağına nasıl dayanabilecektim?

Dayanamadım. Sessizlik içinde balkona giden kapımın önünde durdum. Yavaşça çekerek kendimi dışarı attım. Soğuk hava tenime çarptı ama içimdeki boşluktan daha keskin değildi. Ellerimi korkuluğa yaslayarak bakışlarımı karşı balkona çevirdim; Sancak'ın odasına açılan o pencereye, bir zamanlar ışığını bekleyip gölgesini seçmeye çalıştığım o yere.

Ne kadar süreliğine karanlık olacaktı? Ben her penceremi açtığımda terk edilmiş, her perdemi kapattığımda kimsesiz mi hissedecektim? Biz bir zamanlar aynı hizada dururduk, şimdi hiçbir zaman aynı yerde olamayacak mıydık? Gidişi bu kadar acımasız olmak zorunda mıydı?

Bir süre öylece baktım. Omuzlarım sessiz bir hıçkırıkla öne doğru eğilirken şimdi ne yapacağımı düşündüm.

Başımı bir tane bile yıldız olmayan gökyüzüne çevirdim. Ay oradaydı. Parıl parıl, her zamanki gibi ulaşılmaz ve soğuktu. Ona eşlik eden yıldızı yoktu. Sanki onu terk etmiş, kimsesiz bırakmıştı. Kocaman gökyüzünde yalnız kalmak böyle acımasız bir şey olmalıydı.

Tekrar karanlık odasına baktım. Geceye doğru fısıldadım ama her kelimesini kalbine söylemek istiyordum.

"Eğer itirafım yüzündense özür dilerim. Özür dilerim..." diyerek kollarımı göğsümde bağlayarak yerimde sallandım. Üzüntüden kahroluyordum. Gidişinin nedeni olmaktan nefret ediyorum. Yutkunarak, "Susarım, seni unuturum da yeter ki bana geri dön." Sözlerimle birlikte göğsümün tam ortasında bir yer sızladı. Yağmur hızlanarak balkonuma vurmaya devam ediyordu. Sanki her kelime dudaklarımdan döküldükçe sinirleniyordu. "Bendeki seni silerim ki!" dediğimde dilime acı bir tat yerleşti. "Yemin ederim silerim."

Sözlerim gecenin içinde yankılandı. Kimse duymuyordu belki ama ben her hecesini iliklerime kadar hissediyordum. Hislerimi, gelmesi için pazarlık masasına koyuyordum.

Elimin tersiyle burnumu silerek boğazımı temizledim. Kabullenerek başımı salladım. Kendimle olan, kaderle olan pazarlıklarımı son kez geceye döktüm. "Abimlerden bir farkın yokmuş gibi yaparım. Adını anmam. Bakmam. Hatırlamam. Yeter ki bu gidişin dönüşü olsun, Sancak Kızıltepe."

O gece adını anmak bile canımı acıtırken kendime bir söz vermiştim. Bir daha ona gizli gizli bakmak için çabalayacak kadar onu sevmeyecek, dilimden aşka dair hiçbir kelime dökülmeyecekti. Bir daha gitmesin diye kalbime hissetmesi için izin vermeyecektim.

Günümüz

Onsuz yaşadıklarımın sadece bir parçasını anlatırken yüreğimdeki o yaranın hâlâ ne kadar canlı olduğunu unutmuştum. Bir ömür gibi geride kalan o günler, benden çok şey alıp götürmüştü. Cesaretimi, hevesimi,

hatta bazı sabahlar uyanma isteğimi... Bizden çaldıklarıysa daha bile fazlaydı. Çünkü kırık bir kalpten daha fenası, özleyen bir kalpti. İyileştiğini sanıp her sessizlikte yeniden kanayan bir yerdi.

Şimdi sevdiğim adamın kollarındaydım. Kalbi aynı kalp, sevgisi aynı sevgiydi. Ancak ben aynı kız değildim. Çok çabalamıştım arada bir yerde olmayı ancak hayat her yaşadığımla bana bir ders daha vermişti.

Sancak'ın göğsü sırtımda yükselip inerken, o eski sızı yavaş yavaş çözülmeye başladı. Sanki yıllar önce içimde sıkışıp kalan kelimeler, onun kalp atışlarına tutunup tek tek serbest kalıyordu. Elinin belimdeki ağırlığı, geçmişin üzerime bıraktığı yükten daha gerçekti. Daha sağlam, daha canlıydı. Buradaydı, benimleydi. Yüklerimiz vardı, belki sakladıklarımız da ama hepsi gün geçtikçe konuşulacaktı.

"Bir itiraf da benden gelsin," dedim başımı biraz daha boynuma doğru çektim. Geçmişi anlatırken Sancak göğsünden kopmama izin vermemiş, beni tekrar kollarının arasına çekmişti. "O gün kendime bir söz verdim, Sancak."

"Söyle güzelim?"

"Abimlerden bir farkın yokmuş gibi yapacak, sana bir daha o gözle bakmayacaktım. Sana karşı hislerim vardı ama o gün onlara bir mezar kazdım." İkimizin mezarıydı bu.

Kelimelerindeki hüzünle, "Mahira," diyerek bedenimin altından tutup beni döndürmeye çalıştı ancak direnerek başımı iki yana salladım. Bunun üzerine konuşmak istemiyordum. Yaptıklarında haklı olabilirdi. Bunu anlıyordum. Daha önce bunu konuşmuştuk. Sadece bu benim yaramdı ve kısa sürede iyileşecek gibi değildi.

"Konuşmak istemiyorum," diyerek mırıldandım. "Senin hepsini dinleyerek bana cevap vermemeni bir süre hazmetmem gerekiyor. Biliyorum, kendince haklısın. Belki de hepten haklısın ama şu an bunları konuşmaya hazır değilim."

"Seni hayal kırıklığına uğrattım," dedi kısık bir sesle. Bu bir savunma değildi, yaptığının kahrolmuş bir gerçeğiydi. Göğsünü sırtıma biraz daha bastırdı. Kollarını biraz daha sıkarak yanından hiç ayrılmayayım diye bedenimi kendisine hapsetti. "Bunu biliyorum."

Sessiz kaldım. Buna ne cevap verilirdi bilmiyordum çünkü gerçek buydu.

"Gittiğim gün," diye devam etti. "Arkama bakarsam, bir saniye gözlerinin içine ilişirsem gidemeyeceğimi biliyordum. O güzelim gözlerinde hüzne dair tek parça görmek, aldığım kararı parçalardı. Kalamazdım biliyordum,

farkındaydım. Çünkü kalırsam asla gerçek hislerini tartamazdın. Ben senin için çok büyüktüm güzelim. Sana dair hislerim olamazdı. Bu kabul edilmezdi. Başlamaya yakınlaşması bile hataydı." Nefesi saçlarımın arasına karıştı. "Yanlış yöntemli bir doğru seçtim belki ama seni bilerek yaralayan bir adam olmak istemedim hiçbir zaman. Olmam da. Ölürüm daha iyi."

Boğazım düğümlendi. Haklı olmasının acıyı azaltmadığını ikimiz de biliyorduk. Geçmiş arkamda ama anılarımdaydı. Hislerimi, bugünümüzü inşa etmişti.

"Elimden gelen tek şey buydu, Mahira," dedi usulca. Bir yandan sırtımı okşarken arada saçlarımı seviyordu. "Ve yine de seni incittiysem," diyerek sustu. Zor bir nefes alıp alnını enseme yasladı. "Bunun bahanesi yok. Ne söylesem, ne yapsam asla telafi edemem. Kendimi affettirmek için bir ömür boyu çalışırım ama biraz bile acını hafifletecekse benim de aynı acıdan kavrulduğumu bil."

Parmaklarım altımızdaki çarşafa kenetlendi. Konuşmaya hazır değildim. İçimdekileri dökecek gücüm yoktu. Her sevginin sonunun buraya çıkmasından da yorulmuştum. Artık bir şekilde geride kalması gerekiyordu.

Uzun bir sessizliğin ardından, "Şu an senden bir şey istemiyorum," dedim sonunda. Sesim yorgundu ama netti. Sancak da sabırla konuşmamı bekliyordu. "Ne açıklama ne de telafi istiyorum. Sadece burada kal ve sarılmaya devam et."

Sözlerimle birlikte dudaklarını enseme bastırırken koluyla belimi sıktı. Hiçbir telafiye ihtiyacım yoktu çünkü sıcaklığıyla, sevgisiyle, şefkatiyle geçmişin yaralarını zaten bir şekilde tedavi ediyordu.

Çenesini başımın üzerine koyduğunda gözlerimi kapattım. Belki kızıp tek kelime edemeyecektim ama gözkapaklarım ağırlaşıp karanlığa bürünürken, aynı acıları yaşamasından dolayı kalbimde ikimizin yasını tutacaktım. Eski bizi ninnilerle uyutacak, tatlı sözlerle pışpışlayacaktım.

16. BÖLÜM

Her güzel günün bir sonu olduğu gibi kayak maceramızın da kaçınılmaz sonuna gelmiştik. Sancak'ın kıskançlık patlamasından sonra bizim ortadan kaybolmamızla birlikte, zincirleme bir karmaşa da beraberinde gelmişti. Kartal abimle Nur bir şekilde gözden kaybolmuş, peşlerine takılan Berkay da aynı belirsizliğin içine karışmıştı. Geriye kalan tayfa ise bizi unutmuş, kaybolanları bulmak için dört bir yana dağılmıştı.

İki gün daha sürdürmeyi düşündüğümüz plandan vazgeçerek akşam yemeğinden sonra toplu bir şekilde dönmeye karar vermiştik. Yaşananlar, bir süreliğine hepimize fazlasıyla yetmişti. Bunu Kartal abimin sertleşen bakışlarından ve Nur'un çileden çıkan tavırlarından anlayabiliyordum. Şansımızı daha fazla zorlamanın bir anlamı yoktu.

Akşam yemeğinin ardından bavulları toparlayıp kiralanan arabaya doluşmuştuk. Kim, nereye oturduğunu bile umursamamıştı. Saatler süren yol, soğuk ve günlerdir üst üste yaşananlar hepimizi yorgun bir sessizliğe mahkûm etmişti. Bir süre sonra arabada tek duyulan şey, motorun uğultusu ve düzensiz nefesler olurken Kartal abim direksiyon başında uyuklamasın diye, Volkan abimin onunla konuşmaya çalışan sesi dışında ses yoktu.

Kızlar arkada yan yana geçip birbirlerine yaslanmışlardı. Çok geçmeden hepsi uykuya yenik düşmüştü. Ramo ve Fero bile bu kez şakalaşmayı bırakmış, başlarını koltuklara dayayıp sessizce gözlerini kapatmışlardı.

Sancak'la bense geldiğimiz koltuklara oturmuştuk. Başım omzuna yaslı halde camdan dışarı bakarak karın geceyle birleşen beyazlığını izliyordum. Ona kırgın değildim ama şu an aynı sessizliği paylaşarak yolculuğun tadını çıkarmaya çalışmıştım.

Trafiksiz iki saate yakın yolculuktan sonra nihayet mahallemize vardığımızda gecenin ağırlığı hepimizin üzerine çökmüştü. Kimse vedalaşmaya

bile hal bulamamıştı. Arabadan inip anahtar sesleriyle, birbirimize karışmadan evlerimize dağılmıştık. O gece herkes kendi yorgunluğuyla günü bitirmişti.

Aradan üç gün geçmişti. Bu üç gün boyunca herkes, sanki hiçbir şey olmamış gibi kendi hayatına geri dönmüştü. Volkan abim ve Sancak sabahın erken saatlerinde işlerine giderken, Kartal abim gün daha ağarmadan dolmuşuna kavuşup seferlerine çıkıyordu.

Ela'yla ben ise okul açılmadan önceki bu kısa arayı dinlenerek ve ikinci dönemin derslerine şimdiden göz atarak geçirmiştik. Malum, mahallede başımızda dert eksik olmadığı için hiçbir zaman düzenli bir ders çalışma ritmi tutturamamıştık. Bu birkaç gün, nadir yakaladığımız sakinliklerden biriydi.

Melis'se dershaneden vakit buldukça yanımıza uğruyor, çantasıyla ve notlarıyla salonun bir köşesine ilişip bize katılıyordu. Nur ise genelde molalarımızda geliyordu. Kısa ziyaretler, ayaküstü kahveler ve yarım kalan sohbetlerle günler akıp gidiyordu. Diğerleriyleyse bu üç gün boyunca hiç görüşememiştik. Herkes biraz durup soluklanmayı, biraz da yaşananları sindirerek hayatlarına devam etmeye geçmişti.

Bugünse güzel bir gündü. En azından öyle olmasını istiyordum çünkü doğum günümdü. Ceptelefonumun ekranı 10 Şubat'ı gösteriyordu. Yeni bir yaşa girerken aklımdan geçen ilk şey, hediyeler ya da kutlamalar olmadı. Dileğim bir kitap, yeni bir teknolojik cihaz ya da geçici bir mutluluk değildi. İçimden geçenler bambaşkaydı. Sade, daha barışçıl ve daha sessizdi.

Abimle Sancak'ın arasındaki o bitmeyen kavganın son bulmasını istiyordum. Eski düzenimize dönmeyi, aynı masanın etrafında toplanabildiğimiz ve arka bahçede mangal yakıp gülüşlerin havaya karıştığı o günleri özlüyordum.

Abimin beni Sancak'ın yanında gördüğünde gerilmesini istemiyordum artık. Her an kavga çıkacakmış gibi duran bakışlarını, içimde suçluluk bırakan o yargılayıcı sessizliğini taşımak istemiyordum. Bu yeni yaşımda tek istediğim şey buydu. Herkesin biraz daha sakin, biraz daha birbirine tahammüllü olmasını... Belki her şeyin yeniden aynı sofrada başlayabilmesini...

Banyoya geçip aynanın karşısında durarak kendime baktım. Abartılı bir hazırlık yapmayacaktım ama ruh halim de eskisi gibi ağır değildi. Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım, nemlendirici ve güneş kremimi sürdükten sonra güzelce saçlarımı taradım. Açık sevdiğim için omuzlarıma düşmesine izin verip tekrar odama döndüm. Üzerime gündelik tişörtlerimden birini

giydiğimde kırışıklıklarını düzelttim. İspanyol paça pantolonumu giyip aynanın karşısında duruşumu izledim.

Bugün doğum günümdü.

Bu düşünce, içimde kıpırdayan bir şeyleri harekete geçirdi. Büyük beklentilerim yoktu ama yine de bugünün güzel olmasını istiyordum. Dileklerimin gerçekleşmesini istiyordum.

Annemin aşağıdan bağırmasını beklemeden, kapıyı çekip odadan çıktım. Merdivenlerden inerken evin içindeki o tanıdık sabah sesi karşıladı beni. Çay kaşığının bardağa çarpması, kızarmış ekmek kokusu, mutfaktan gelen annemle babaannemin gündelik atışmaları... hepsi bir anda içimi ısıttı.

Mutfağa girdiğimde annem ocağın başındaydı. Beni fark edince dönüp yüzüme baktı sonra gülümsedi.

"Günaydın," diye seslendiğimde sesim düşündüğümden daha neşeli çıktı.

Annem gözlerimin içine bakarak gülümsedi ve yanıma yanaşıp, "Günaydın doğum günü kızı," dedi. Ardından dudaklarını yanağıma sıkıca bastırdı. "Bugün küçük kızımın doğum günü müymüş?"

"Yani tek kızının," diyerek cümlemi uzattım ve sarılmasına karşılık verdim. "En sevdiğin çocuğunun."

"Mahira," diye annem gülerek uyardığında elimi havaya kaldırıp parmaklarımı açtım. "Biliyorum, beş parmağın beşi de bir. Hangisini kesersen kes, acısı aynı." Eskiden hangimizi daha çok seviyorsun diye sıkıştırarak sorduğumuz soruya hep bu cevabı verirdi. Asla aramızda ayrım yapmayacağını ısrarla söylerdi.

Masanın başına geldiğimde babaannem kafasını kaldırdı. Gözlüğünü burnunun ucuna indirip gülümseyerek beni süzdü. Ardından Karadeniz'e özgü o tanıdık ses tonuyla konuştu. "Gel bakayum buraya. Mahira'm benim bugün büyümüş da!" Yanına gittiğimde yüzümü iki avucunun arasına aldı. "Allah seni güle güle büyütsün ha. Bahtun açık olsun, yüzün hep gülsün. Kederi uzaktan seyredesun."

Gülmeden edemedim. İçimdeki huzursuzluğun bir kısmı hafifledi. Babaannem yüzümü avuçlarının arasından bırakmadı ve gözlerimin içine bir süre daha baktı. Sonra kaşlarını kaldırıp o meşhur ciddi ifadesini takındı.

"Ee," dedi. "Soğdum diye seviniyisun da bu baht işi ne olacak?"

Annem ocağın başından dönüp, "Anne başlama daha sabah sabah," diye uyardı ama babaannem çoktan gaza gelmişti.

"Ne var?" diyerek omuz silkti. "Kız büyümüş, gönlü de büyümüştur belki." Sonra bana eğilip sesini hafifçe kıstı ama evin tamamı duydu. "Söyle bakayum."

Bir an duraksadım, sonra içimdeki o hafif neşeye güvenip gülümsedim. Sesim şaka gibi çıksın istedim ama kalbim ciddiydi. "Ee," dedim babaannemi taklit ederek. "Bu baht Sancak olsun mu mesela babaanne?"

Mutfakta bir sessizlik oldu. Annem arkasını dönüp eğlenen bir ifadeyle bakarken, ne yapmaya çalıştığımı az çok anlıyordu. Bu işte babaannemin onayını aldıktan sonra hiçbir güç önümüzde duramazdı.

Babaannemin kaşları bir anda havaya fırladı. "Ulaaaan!" diye patladı. Bastonunu yasladığı sandalyenin arkasından almak için uzandığında refleksle geriye doğru kaçtım. "Ben demedum mi bu zillinin torunuyla görüşme diye ha!"

Kahkahayı basmamak için dudaklarımı ısırdım. "Babaanne şaka yapıyorum," dedim ama gülüşüm beni ele veriyordu.

Parmağını bana doğru salladı. "Şaka diyisun ama gözlerin hiç şaka etmeyi!" Sonra anneme döndü. "Bak bak! Uyardum seni kızum!"

Tam o sırada kapı zili çaldı. Annem derin bir nefes alıp, "Ben bakıyorum," dedi ve bıkkınlığını saklamaya bile çalışmadan mutfaktan çıktı.

Babaannem bastonunu nihayet eline almıştı. "Baştan belliydi!" diye söylenmeye devam etti. "Zilli torunu işte." Söylene söylene dizine vurdu. "Gelip benim torunuma göz koyacak. O zillinin..."

Koridordan yükselen sesle sözleri havada asılı kaldı. "Zilli torunu mu dedi bu kadın yine?"

Bir saniye sonra mutfağın kapısında belirdiler. Güllü nine, koluna girdiği Sancak'ın annesiyle birlikte içeri adım attı. Yüzünde, babaannemle kavga etmeden hemen önce takındığı o meşhur, sert ifade vardı.

"Benim torunuma laf eden dil," dedi ağır ağır. "Önce sahibini yakar yaşayan cenaze."

Babaannem yerinden bile kalkmadan el kol hareketi yaptı. "Sana dedim zilli!"

Güllü nine rahat rahat içeri girerek babaannemin karşısına dikildi. "Bak hele, bak! Ağızdan çıkan söze bak. Sen hâlâ aynı tas, aynı hamam."

"Sen de hiç değişmedun!" diye karşılık verdi babaannem. "Mahalleye geldiğinden beri huzur bırakmadun."

Sancak'ın annesi araya girdiğinde sesi net ve sakin ama bir o kadar da kesindi. "Bugün kavga etmeye gelmedik. Kızın doğum günü, bari biraz bugünün hatırına sakin kalın."

Babaannem burnunu havaya kaldırdı. "Doğum günü diye her lafa susacak değilum."

Güllü nine dudak büktü. "Yaşayan cenaze ne anlar doğum gününden? Gömecek başka koca arıyordur o."

İkisi de birbirine gülümseyerek bakıyordu ama o gülümsemelerin altında eski defterler, yılların kini duruyordu.

Dayanamayıp araya girdim. Masumca mutfağın kapısına doğru ilerledim. "Eğer kavga edecekseniz odama çıkayım, kendi doğum günümde aç kalayım." Artık bu da susmalarına yardımcı olmayacaksa vay halimizeydi!

Babaannem bana döndü. "Ne güzel de acındırıyorsun kendini."

Güllü nine hemen bulduğu fırsatı kaçırmayarak laf yapıştırdı. "Zeki kız. Kime çekmediği belli."

Sancak'ın annesi daha fazla kavga etmelerine fırsat vermeden elindeki paketi bana uzattı. "Doğum günün kutlu olsun güzel kızım. Bu da benden sana çam sakızı çoban armağanı."

Uzattığı paketi alırken içimde sıcak bir şey yayıldı. "Eminim çok beğeneceğim," diyerek bir elimle tutarken, diğeriyle sıkıca ona sarıldım. Her iki yanağımdan öperken gözlerimin içine mutlulukla bakıyordu. Beni asla kendi çocuklarından ayrı görmemişti ve her zaman kızı gibi davranmıştı. İçtenlikle, "Çok teşekkür ederim," dedim.

Annem çay bardaklarının olduğu tepsiyi masaya bıraktı. Masayı göstererek, "Hadi geçin, bir sürü yiyecek hazırladım size," dedi.

Yerime geçerek elimde tuttuğum kare şeklindeki hediyenin ambalajını açmaya başladım. Hediye söz konusuysa asla sakin bir insan olamıyordum. Parmaklarım sabırsız, kalbim aceleciydi. İçinde ne olduğunu öğrenmeden duramazdım. Kâğıdı dikkatlice araladığımda kadife kaplı, koyu renkli bir kutu çıktı ortaya. Nefesimi tutup kapağını kaldırdığımda, içinden ince ama ağırlığı olan bir altın bilezik çıktı.

Ne gösterişliydi ne de sıradan bir havası vardı. Üzerinde eski usul, ince ince işlenmiş desenleri olan, yılların elinden geçmiş, başka bilekler tanımış bir bilezikti.

Sancak'ın annesi Fatma teyze boğazını temizledi. Duygu yüklü bir tonla, "Bu," dedi. Bileziğe bakıp, "Benim gençliğimden kalma," dedi.

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım ve parmaklarımın arasındaki kutuyu sımsıkı tuttum. Hemen sonra bunun ağırlığını omuzlarımda hissederek alması için uzattım ve başımı itiraz edercesine iki yana salladım. "Bu kadar kıymetli bir hediyeyi kabul edemem."

Uzattığım kutuyu bana geri ittirerek, "Dur bakayım," dedi. Kaşları hafifçe çatılmıştı ancak kızgın değildi. Tam tersi, bu hediyeyi verme kararı almış birinin inadı vardı. Bileziğe bakarak hüzünlü bir halde, "Benim hiç kızım olmadı, Mahira. Rabbi'm bana iki tane erkek çocuğu verdi." Gizli bir gülümseme attı. "Hep kızım olsun istedim." Sonra annemin koluna dokunarak gülümsedi. "Benim bir kızım olmadı ancak canımdan çok sevdiğim kardeşimin bir kızı oldu." Annem en yakın arkadaşının kolunu tutarken yüzünde huzurlu bir ifade vardı.

Başımı yana yatırırken boştaki elimi yanağıma yasladım. "Nasıl kızın yok ya?" diyerek dudak büzdüm. "Ben varım ya!"

"Hah işte!" diyerek tekrar bana döndü ve tek kaşını kaldırdı. Otoriter bir halde, "Ben de kızıma veriyorum işte hediyemi. Kaynanamdan bana, benden sana," dedi.

Masada bir sessizlik oldu. Babaannem homurdandı ama bu kez sesi eskisi kadar sert değildi.

"Bu bilezik," diyerek kutusundan çıkardığım ve artık bileğime takmaya karar verdiğim hediyeme baktı. "Bizde kadına verilirdi. Evin içine alınan, söz verilen, korunan kadına. Bir yuvayı çekip çevirecek kadına." Bir an durdu. Sonra dudaklarının kenarında oluşan sevgi çizgileri ve gözlerine oturan umutla, "Bu sadece Sancak meselesinden dolayı değil," dedi net bir tonla. "Kızım olduğun için."

Gözlerim sözleriyle birlikte dolarken tüm duygular boğazıma yerleşti. Kalbim öyle şefkatle sarılmıştı ki sıcacık hissediyordum. "Bugün doğum günün kızım," dedi. "Ben de sana bunu vermek istedim." Sözlerinden sonra biraz durdu. Dudaklarını büzüp ekledi. "Ha Sancaklı işler de ayrı mesele. İnşallah mürüvvetinizi gördüğümde daha farklı bir hediye vereceğim," diyerek göz kırptı ve hâlâ homurdanan babaanneme baktı. Başını kaldırıp nispet yaparcasına salladı. Sancak'ın annesini ilk defa babaanneme laf sokarken görecektim ve aşırı şaşkındım. "Oradan öyle vik vikleme, Zümrüt nine. Biz kafaya koyduk, alacağız Mahira kızımızı."

"Nah alırsınız!" diyerek elini masaya vurdu babaannem.

Sancak'ın annesi işaretparmağıyla kapıyı gösterip, üzerine bastıra bastıra sözlerini çekinmeden söylemeye başladı. "Kırk kere bu kapıyı aşındıracak

olsak da gelmeye devam edeceğiz. Bir kapı kolay kapanır ama gönül kapısı öyle değil, Zümrüt Hanım. Oğlumunsa öyle kapıyı kapatası hiç yok."

Babaannem burnundan soludu. Bastonunu masanın kenarına dayayıp oturduğu yerden hafifçe doğruldu. "Ulaaaan," dedi yine ama bu sefer öfkeden çok inat vardı sesinde. "Siz bu evi yolgeçen hanu mu zannetinuz?"

Bu sefer Güllü nine hiç geri adım atmadan lafa girişti. Sandalyesini babaannemin gözüne sokarak iyice yerleşti. Annemin uzattığı çayı alıp höpürdeterek içerken, "Kale dediğin yer de fethedilir," dedi. "Benim koç gibi torunumda öyle bir aşk var ki kapından kovsan bacadan girer. Bu kaleyi fethetmeden durmaz."

Annem araya girmeye çalışırken gülmemek için dudaklarını ısırıyordu. Bense bileğimdeki bileziğe bakıyor, bir yandan da söyledikleri sözlerden dolayı kocaman sırıtıyordum.

Babaannem bana döndü. Gözleri hâlâ sertti ama bakışları yumuşamıştı. "Sevinme hemen," dedi. "Ben daha sözümü bitirmedum."

Güllü nine kaşlarını kaldırdı. Meydan okuyarak, "E bitir o zaman," dedi. "Biz de dinleyelim."

Babaannem bir an sustu. Sonra pes ederek iç çekti. "Torunumu üzene de ağlatana da dünyayı dar ederum."

Sancak'ın annesi başını ağır ağır salladı. "O konuda hemfikiriz," dedi sakin ama tartışmaya kapalı bir tonla. "Bizim evde de Mahira'nın gözünden bir damla yaş düşerse hesabı sorulur."

İki kadın bir anlığına birbirlerine baktı. Biri vermeye razı değildi, diğeri almadan vazgeçecek gibi durmuyordu.

Babaannem derin bir homurtuyla sırtını sandalyeye yasladı. "İyi," dedi kısa ve net bir şekilde. "Bugünlük bu kadar."

Güllü nine dudaklarının kenarında beliren o kendinden emin gülümsemeyle başını salladı. "Bugünlük yeter," diye karşılık verdi.

Kolumdaki bileziği çevirerek inatla birbirine bakan ama sonunda ortak paydada buluşan kadınlara baktım. Doğum günümde daha dilek tutmamıştım ama galiba kader, benim yerime bir karar vermişti.

Hep birlikte kahvaltı yaptıktan sonra yaklaşık dört saat geçmişti ki kapı zili bu kez aceleci ve sabırsız bir ritimle çaldı. Annemle oturduğumuz koltukta göz göze geldik. Bu kadar gürültülü çalan kapıdan dolayı ilk başta

telaşla korkarak kalkmıştık ancak hemen ardından neşeyle ismimin bağrılmasıyla, gülerek başımızı iki yana sallayıp rahatlamıştık.

Annem koltuğuna geri otururken, kapıyı açmak için koşturarak koridora geçtim. Kapının kulpunu aşağı indirip geriye ittiğim anda içeriye kahkahalar doldu.

"Doğum günün kutlu olsun güzel kız!" diye seslendi Ela ve boynuma atlayarak sarıldı.

Hemen peşinden, "Yirmi bire hoş geldin mahallenin deli kızı!" diyerek Melis yanına katıldı.

"Yeni belalara, yeni yaşınla hoş geldin kankam," diyen Nur, ikisini de kenara iterek kollarıma atıldı ve bana sımsıkı sarıldı.

Bir anda boğazım düğümlendi. Geri çekilip üçünün yüzüne bakarken teşekkür etmeye çalışıyordum ama kelimeler ağzımdan dökülmek yerine, içimde dolaşıp duruyordu. Gülüyor muydum, duygulanıyor muydum tam emin değildim.

Ela baştan aşağı üzerimdeki kıyafetleri süzdü. Tek kaşını kaldırdı, dudaklarını büzüp hiç memnun olmayan bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Hayır," dedi net bir tonla. "Bugün evde oturmak yok. Doğum günü olan bir kız hazırlanır."

"Ve ne şanslısın ki," diyerek Nur hemen araya girdi. İki elini beline koyup gururla poz verdi. "Ben buradayım."

Ela ona inanamayarak baktı. Gözleri önce Nur'un üstünde gezindi, sonra bana döndü. "Mahira," dedi sakin ama uyarı dolu bir sesle. "Sakın ama sakın kıyafet işini buna bırakma."

"Ne varmış benim zevkimde, Terzi?" diye alındı Nur. Diklenerek kendi üstünü gösterdi. "Bak mesela üzerimdeki şu şık kombine." Üzerindeki rengârenk, tüllü elbiseyi gösterdi.

Ela laf dalaşına girmek yerine, hemen çantasına atılıp telefonunu çıkardı ve galeriyi açtı. Ekranda yan yana dizilmiş, birbiriyle kavga eden renkler, alakasız kesimler ve ne zaman, nerede giyileceği meçhul parçalar vardı. Bunlar Ela'ya tasarlaması için attığı kombinlerin bir kısmıydı.

Ela başını geriye atıp derin bir nefes aldı. "Ben üç yıldır moda tasarım okuyorum," dedi sabırla. "Bunun için emek veriyorum. Senin şu kombinlerin benim bütün psikolojimi bozuyor."

"O senin dar bakış açın," diye karşılık verdi Nur pişkin bir sırıtışla. "Ben özgür ruhluyum."

Melis kahkahasını tutamadı. Ela burun kemerini sıktı. "Özgür ruh değil, stil terörüsün sen!"

Arkalarından kapıyı kapattım ve gelmeleri için işaret ederek antreden çıkıp merdivenlerin önüne geçtim. "Anne, kızlarla odaya çıkıyoruz!" diye bağırdıktan sonra yukarı çıkmaya başladım.

Odamın kapısını açıp çekilerek geçmelerini beklerken, Ela çoktan dolabımın kapaklarını açmış askıları tek tek ayıklamaya başlamıştı.

Saçını hızlı bir topuz yaparak sesli bir nefes verdi. "Tamam," diyerek elindeki elbiseyi üzerime doğru çevirdi. Gözlerini kıstı ve daha fazlası için düşünmeye başladı. "Bugün yirmi birine giren bir kız var. Onu öyle bir hazırlayacağız ki Sancak abi ona bir kez daha âşık olmaktan kendini alamayacak."

Nur omzuma yaslandı. "Sen rahat ol kanka, ben yine de son dokunuşu yaparım."

Ela'yla aynı anda kızıl kafaya döndük. "Hayır!"

Bir saniye sonraysa ev bir anda hareketlenmeye başladı. Melis telefonu hoparlöre bağladı. Odanın içine ritmi yüksek bir şarkı doldu. Perde sonuna kadar açıldı, gün ışığı aynanın üstüne vurdu.

Ela, "Tamam," dedi ellerini çırparak. "Operasyon başlasın."

Nur yatağın üzerine atladı. Makyaj çantamı ters çevirip her şeyi saçtı. Uzun, siyah fırçalar yuvarlandı. Rujlarım çarşafın her tarafına açıldı ve tokalarım halının üzerine dağıldı.

"Bu kaos benim ilham alanım," diye savundu kendini. Yoksa bir saniye sonra başına ekşiyip hesabını soracağımı biliyordu.

Ela gözlerini devirdi ama gülümsüyordu. Hâlâ dolabımın önünde durmuş, askıları tek tek eleyerek ilerliyordu. "Buna hayır. Bunu asla." Sonra bir diğer askıyı kaldırdı. "Bunu," diyerek burun kıvırdı ve bir kenara fırlattı. "Yakarız."

Oturduğum yerden fırlayıp attığı elbisemi alarak göğsüme yasladım. "Ben o elbiseyle çok mutluydum," dedim usulca.

Ela dönüp bana baktı. "Mutlu olman yetmez. Bugün parlaman lazım."

Melis aynanın önünde saçımı iki eliyle havaya kaldırdı. "Saçın kesinlikle dalgalı olacak. Bugün düz saç günü değil. Bugün bu kızın hem doğum günü hem de manitasını yeniden âşık edip peşinden köpek edeceği gün."

Kızların hevesli hallerine şaşkınlıkla bakarken kafayı mutluluktan yememek için kendimi zor tutuyordum. O kadar özlemiştim ki bu hallerimizi.

Nur far fırçasını kapıp havada salladı. "Gözleri ben yapıyorum!"

"Sim dünyasının içine düşmesi için mi?" dedi Ela. Hızla müdahale ederek fırçayı elinden kaptı. "Otur. Dokunma. İzle."

Yatağımın kenarına oturmuş, onların etrafımda dönmesini izliyordum. Kahkaha, müzik, *dur kıpırdama, yanlış toka bu, hayır o çanta olmaz* sesleri birbirine karışıyordu.

Aynanın karşısına geçtiğimde tanıdık ama biraz daha cesur bir yüz baktı bana. Gözlerimde uykusuzluk değil, bir kıpırtı vardı. Dudaklarımda tereddüt değil, hafif bir gülümseme yer almıştı.

Ela son hamleyi yaparak saçımın bir tutamını düzeltti. Omzuma düşen elbiseyi parmak uçlarıyla yerine oturttu.

Gözleri heyecandan parlarken ellerini önünde birleştirip, "İşte bu," dedi memnuniyetle. "Çok güzel oldun."

Nur almam için kenardan çantayı uzattı. "Ve ben bunu seçtim."

Ela bir saniye baktı. İnanamayarak hayretle, "Olmuş," dedi.

Nur zafer kazanmış gibi kollarını göğsünde birleştirdi. Ela'ya kibirli bir bakış atıp sırıtarak, "Ne sandın, Terzi?" dedi.

Melis beni aynaya biraz daha yaklaştırdı. "Bak," dedi. "Bu kız yirmi birine giriyor. Ve hayat ona henüz tüm güzelliklerini sunmadı."

Derin bir nefes aldım ve aynadaki kıza baktım. Üzerimde siyah kadifeden, omuzlarımı açık bırakan kısa bir elbise vardı. Elbise vücuduma tam oturuyor, belimi ve kalçalarımı belirgin ama abartısız bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Uzun kol detayı, açıkta kalan omuzlarımla dengelenmişti. Kumaşı mat ve pürüzsüzdü.

Bacaklarımda ince desenli siyah çorabım vardı. Desen, düz görüntüyü hareketlendiriyordu ve elbiseyle bütünlük sağlıyordu. Ayağımdaysa kalın tabanlı, yüksek topuklu siyah botlarım bulunuyordu. Ela'nın dediğine göre botların sert yapısı ve yüksekliği kombine güçlü bir duruş katıyordu. Nur'un verdiği zincir askılı, küçük siyah çanta ise siyahın tekdüzeliğini kıran tek detaydı.

Aynadaki görüntüm ne eksik ne fazlaydı. Arkadaşlarımla kutlayacağım bir doğum günü için fazlasıyla yeterliydi.

Aşağıdan gelen araba kornasıyla irkildim. Kalbim bir anda hızlandı. Şaşkınlıkla kızlara baktım. Nur göz kırptı. "Hazır mıyız doğum günü kızı?" Perdelerin arasından aşağıya baktı. "Gitme vaktimiz geldi."

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Aşağıda bir Sancak Kızıltepe seni bekliyor," diyen Ela omuzlarımdan tuttu ve kabanımı elime tutuşturdu. Soru sormama bile fırsat vermeden

beni kapıya doğru itti. Merdivenlerin orada beni bırakıp söylene söylene odama döndü. Ardından, "Biraz hızlı ol, daha biz hazırlanacağız," dedi ve suratıma kapıyı kapattı.

"Yemin ederim, bu evin havasında ya da suyunda bir şeyler var. Bir kere eşikten adım atan, yüz seksen derece değişiyor," diyerek merdivenden söylene söylene indim.

Anneme çıktığımı seslenerek kendimi dışarı atıp, kapıyı kapattım. Heyecanla bahçeden geçip beklediğini bildiğim sevdiğim adama doğru acele ettim. Günbatımı sokağın üstüne sıcak bir turunculuk bırakmış, hava ne tam kararmış ne de gündüzden kopmuştu. Bahçe kapımızın önüne çıktığımda akşam serinliği tenime değdi. Sokak lambaları yeni yeni yanıyor, gölgeler uzuyordu.

Arabanın yanında duran Sancak'ı gördüğüm an kalbim istemsizce hızlandı. Tüm soğukluk geldiği gibi yok oldu. Siyah kabanının yakasını hafifçe kaldırmıştı. Başı elinde tuttuğu telefonuna doğru eğilmiş, hızlı hızlı mesaj atıyordu. Gördüğüm en yakışıklı adam olarak sıradan bir duruşta bile kalbimin erimesini sağlıyordu.

Geldiğimi fark edince başını kaldırdı. Gözleri doğrudan benimkileri buldu. Etrafımızdaki her şey geri çekildi. Onun ela bakışları, her çizgisi şefkatle dolan sıcak gülümsemesi kaldı. Öyle güzel bakıyordu ki nefesim kesildi. Kendimi dünyanın en güzel kadını, en değerli varlığı gibi hissettim. Tarifsiz hislerle sarıp sarmalandım.

Yaslandığı yerden doğrularak, gözlerini üzerimden çekmeden telefonunu cebine attı. Güçlü ve sağlam adımlarla yanıma geldi. Tam karşımda durup, "Doğum günün kutlu olsun bu hayattaki tek varlığım," dedi. Sesi akşamın sessizliğine yakışacak kadar yumuşaktı. "İyi ki bana geldin, Mahvedenim."

Aramızdaki son birkaç adımlık mesafeyi kapatarak yaklaştım. Yüzümde utangaç bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim sevgilim," diyerek ellerimi yüzüne yasladım. Parmak uçlarımda durarak burunlarımız birbirine değecek şekilde kaldım. Elleri belimdeki yerini alarak destek olup, bedenimi bedenine yasladı. "Yine beni düşünmüşsün."

"Düşünmeyip ne yapacaktım?" diyerek dudaklarıma baktı.

Ben de onun dudaklarına bakarak, "Beklemişsin de," dedim.

"Başka nerede olacaktım?" diyerek çenemden tuttu. Başını eğerek dudaklarımızı aynı hizaya getirdi. Bakışları alev almamı sağlıyordu. Üzerimde geziniyor, açıkça her santimimde dolaşıyordu. "Çok güzelsin," diyerek

dudaklarını dudaklarımın üzerine bastırdı. Sahipleniciliğini en derinlerime kadar hissettim.

İçimi çekerek gözlerimi kapatırken, bu kısacık dokunuş bile uğruna kavrulmama yetmişti. Çenemi tutan eli ve diğeri aşağıya doğru yavaşça indiğinde parmakları bileklerime dokundu. İçimden ani bir ürperti geçti. Dokunuşları tüy kadar hafifti. Ne aceleci ne de çekingendi. Olması gereken şekilde, olması gereken yerdeydi.

"Yirmi bire girdin," dedi. Sözleriyle birlikte kirpiklerimi aralayıp gözlerine baktığımda zaten bakışları üzerimdeydi. "Bu yaşını aşkıma karşılık verirken karşılaman hoşuma gidiyor."

Hiç düşünmeden, "Benim de," dedim. Daha nasıl bir doğum günü hayal edebilirdim ki elleri ellerimde, dudakları dudaklarımın üzerindeyken?

Zaman uzayıp birbirimizin bakışlarından geçerken, kızların arkadan gelen kıkırtıları ikimizi de gerçek dünyaya çekti. Sancak başını çevirip onlara kısa bir bakış attıktan sonra tekrar bana döndü.

"Gidelim mi güzelim?" diye sordu.

"Nereye istersen," diye fısıldadım.

Elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçirdi. Akşam serinliği, sokak lambaları ve içimdeki o hafif heyecanla birlikte arabaya doğru yürüdük.

Bu, doğum günümün ilk güzel anısıydı.

Arabanın kapısı kapanıp mahalleden çıkarken, şehrin ışıkları camdan içeri süzülüyordu. Yol boyunca Sancak'ın eli elimden hiç ayrılmamıştı. Ne tam konuşuyorduk ne de gerçekten susuyorduk. O ara hal, kalbimin ritmiyle uyumlanmıştı.

Ama bir noktadan sonra Mahiralığımı yapmıştım. Nereye gittiğimizi, ne planladığını, daha ne kadar süreceğini sorup duruyordum. Her seferinde bana dönüp cevap vermek yerine, sadece gülümsüyordu. Gözleri kısa bir an için yolda kalıyor, sonra yine bana kayıyordu.

En sonunda dayanamayıp sakin ve kendinden emin bir halde, "Sabret güzelim az kaldı," demişti. Gülümsemesiyle merakımı biraz daha büyütmektense zerre pişmanlık duymuyordu.

Camdan dışarı baktığımda yol yavaş yavaş tanıdık sokaklardan kopmaya başlamıştı. Daha sakin, daha az ışıklı bir yere giriyorduk. Gürültü geride kalmıştı. Yol kenarındaki lambalar aralıklıydı ve her birini geçtiğimizde içimdeki heyecan biraz daha artıyordu.

Araba yavaşladığında ilk fark ettiğim şey ışıklar oldu. Sıcak, sarıya çalan aydınlatmalar mekânın çevresini sarmıştı. Oldukça sakin ama göz alıcı bir güzelliği vardı. Oturduğum yerden heyecanla kalkıp tabelayı seçmeye çalıştım ama Sancak arabayı çoktan park etmişti bile.

Motor sesi susup anahtar kontaktan çıkarıldığında tekrar Sancak'a dönüp, "Geldik mi?" diye heyecanla sordum. Sesimde asla saklamayı beceremediğim bir merak vardı.

Sancak kapıyı açmadan önce bana döndü. Elimi hâlâ bırakmamıştı. Heyecanıma sırıtarak, "Hazır mısın?" diye sordu.

Gülümsememi tutamayıp camdan tekrar dışarı bakarak, "Ne için?" diye karşılık verdim.

Bu kez gerçekten sesli şekilde gülerek arkamı işaret etti. "Birazdan anlarsın."

Kapısını açtığı an daha fazla yerimde duramayarak peşinden indiğimde serin hava yüzüme çarptı. Başımı hemen önümdeki mekâna çevirdim. Loş ışıklar ve camdan süzülen yumuşak bir müzikle bizi karşılıyordu. İçeriden gelen sesler uzak ama canlıydı. Bir şeylerin hazırlanmış olduğu hissi daha kapıdan adım atmadan içime dolmuştu.

Sancak yanıma gelerek elimi avucunun içine aldı. "Şimdi," dedi usulca ve hafifçe çekiştirdi. "Gidelim."

Bana yol göstermesine izin vererek peşinden ilerledim ve bahçeden içeri girdim. Kapının önüne geldiğimizde bir an durduk. Sancak kapı koluna uzanırken bana kısa bir bakış attı. Gözlerinde yaramaz bir parıltı vardı. O bakışı tanıyordum. Ne zaman beni şaşırtacak ya da mutlu olacağımı düşündüğü bir hareket yapsa yüzünde hemen bu ifade oluşuyordu.

Beklememizin ardından kapı açıldığında içeriden yüksek sesle, "İyi ki doğdun, Mahira!" sesleri gelmeye başladı.

İlk başta ne yapacağımı bilemeyerek öylece kaldım. Gözlerim refleksle kırpışırken içeri dolan kahkahalar, alkışlar ve tanıdık yüzler birer birer netleşmeye başladı. Donukluğum anında yerini şaşkınlığa bıraktı.

Kartal abim bir şekilde gelmeye ikna edilmiş, en önde duruyordu. Kollarını iki yana açmış, yüzünde son günlerdeki o ciddi ve kızgın halin yerini sıcak bir gülümseme almıştı. Yanında Volkan abim vardı ve kardeşimizin haline şaşkınlıkla bakıp, başını iki yana sallarken bir yandan da alkışlıyordu. Gözleri bu anın güzelliğiyle parlıyordu.

Arkalarında kızlarım vardı. Nur'un çığlığı herkesi bastırmış, Melis çoktan kamerasını eline almış fotoğraf çekmek için hazır halde bekliyordu. Ela ise her zamanki gibi zarif bir ifadeyle bana bakıyordu.

Gözlerim kalabalığın içinde dolaşmaya devam ederken bu kez de erkek arkadaşlarıma takıldı. Fero ile Ramo masanın ucuna kurulmuşlardı. Fero iki eliyle alkış tutuyor, Ramo ise her zamanki gibi işi şakaya vurarak oturduğu yerden yüksek sesle bağırıyordu.

"Bak bak," dedi Ramo gülerek. "Mahallenin küçük kızı büyümüş de yirmi bire girmiş. Zaman ne kadar çabuk geçiyor öyle!"

Fero dirseğiyle dürttü onu. "Kes sesini," dedi ama kendisi de gülüyordu. "Birazdan kafanı şu pastaya gömerse hiç şaşırmam."

Ramo'ya tepki bile vermeden mekânın ortasından, "Mahira!" diye kendini yırtan bir bağırış geldi. Başka bir şokla oraya doğru dönerken Berkay sandalyenin üstüne çıkmış, elinde bir peçeteyi mikrofon varmış gibi tutarak sallıyordu. "Yirmi bir yaşına giren bu kızı alkışlıyoruz!" Müziği nasıl bastırmıştı bilmiyordum ama daha bile yüksek sesle bağırmayı başardığından kulaklarım çınlıyordu.

Volkan abim, "İndirin şunu," diye kızarak Ramo ve Fero'ya işaret verdi ancak Berkay çoktan coşmuştu. "Bugün Mahira'nın günü!" diye devam etti. Acaba alkolü fazla mı kaçırmıştı? "Ama asıl trajedi ne biliyor musunuz?"

Artık herkes ona bakıyordu. Kartal abim bile. Berkay parmağını Kartal abime doğru salladı. "Bu adam hâlâ bana bakmıyor!"

Utançla, "Berkay!" diye bağırdım. Bu kadarını ben bile yapmazdım.

Sinirle bana doğru dönerek, "Sus!" dedi. "Bugün dürüstlük günü." Sonra tekrar Kartal abime döndü. "Ben sana âşığım. Umutsuzca. Karşılık beklemiyorum da ha! Sadece bir bakış istiyorum."

Kartal abimin yüzü sinirden taş kesilip renkten renge girerken, mekân kahkahadan yıkıldı. Volkan abime dönüp dişlerinin arasından, "İndirin şunu," dedi. Tespihini elinin içinde öyle bir sıkıyordu ki Berkay'ın boğazını hayal ettiğine emindim.

Berkay durmak yerine sanki kırk kez yan yana gelmişler gibi, "Bak Fero şahidim, Ramo şahidim!" diyerek ikisini de kolundan çekti. "Ben bu adama gönlümü verdim!"

Volkan abim işler daha fazla çığırından çıkmasın diye bakışlarıyla iki arkadaşımı uyardı. İkisi de aceleyle Berkay'ı tutup indirirken, Kartal abimin bu saatten sonra aramıza katılacağından şüpheliydim.

Sancak'a eğilerek, "Kavga dövüş çıkmadan hemen pasta keselim sevgilim, yoksa günün sonu pek aydınlık görünmüyor," diye fısıldadım.

O sakin, her şeyi kontrol ediyormuş gibi duran gülümsemesiyle, "Doğru diyorsun," dedi. "Bu kalabalık daha fazlasını kaldırmaz."

Elini kaldırıp işaret ettiğinde arka taraftan iki kişinin taşıdığı büyük bir pasta çıktı. Gece mavisi pastanın üzerinde minik yıldızlar vardı. Bazıları altın rengi, bazıları beyazdı. Tam ortasında, *gökyüzünün en güzel yıldızı kayarak parmaklarıma düştü* yazıyordu.

Pasta önümde durduğunda kalabalık yarım ay şeklinde etrafıma toplandı. Kartal abim kollarını göğsünde birleştirmişti ve yüzünde gururla karışık tuhaf bir duygu vardı. Nur ve Ela yan yana durmuş, Melis çoktan doğum günümün her saniyesini kayıt altına almaya başlamıştı.

Sancak arkamda durduğunda varlığını daha dokunmadan hissettiriyordu. Eğilip kulağıma sadece benim duyabileceğim bir sesle fısıldadı. "Bir dilek tut, Mahvedenim. Bizli bir ömür dile."

Gözlerimi kapattım. İçimdeki bütün sıkıntıları ve ağırlıkları atmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Hayat bazen zor olabiliyordu, belki yaşamı değerli kılan da buydu. Hissedebiliyor olmaktı. O yüzden isteğim aslında çok basitti. Sevdiklerimle dolu, mutlu ve huzurlu bir yaşam istiyordum. Yeniden o çocukluğumuzda olduğu gibi mutlu bir aile, tasasız sevinç dolu bir yaşam. Birlikte bir masanın etrafına doluşup mutlulukla kahkahalar attığımız seneler. Kaçıp gitmeyen insanlar, yarım kalmayan cümleler, aynı masada oturabilmek. Hepsini tek bir dilek etrafında toplayıp nefesimi tuttum ve mumları üfledim.

Alkış koptu. Bir anda yükselen sesler, kahkahalar ve ıslıklar dileğimi desteklerken içimde bir umut kıvılcımı başlattı. Gözlerimi açtığımda etrafımdaki yüzler netleşti. Sevdiğim, bir arada olmak istediğim insanların hepsi buradaydı.

Nur ilk atılan oldu. Boynuma sarılıp yanağıma bir öpücük kondurdu. Kankam, "Ne diledin bilmiyorum ama bence dileğin tutacak. Ben hissediyorum," dedi.

Bir adım geride duran Sancak'la göz göze geldik. Kalabalığın içinden bana baktı. Yüzünde güzel bir gülümseme, gözlerinde umut vardı. Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine de gerek yoktu. O bakışta her şey vardı. Bana ait olması bile yeterdi.

Elime bıçağı alıp geleneği yerine getirmek için ilk dilimi kestim. Tabağıma koyup köşedeki çatalı alırken gözümün önüne birkaç yıl sonra olması

gereken bir pasta görüntüsü geldi. Sancak'a kısa ama anlamlı bir bakış attım.

İlk dilimin tadına baktığımda gerçekten o kadar güzeldi ki hemen peşinden bir çatal daha yemekten kendimi alamadım. Etrafımdaki herkes mutluydu, ben mutluydum. Belki de hayat bazen bu kadar basitti. Sadece sevdiklerinle bir arada olmak, gülmek, anı biriktirmekti.

"Hadi hediyeler!" diye bağırdı Nur heyecanla. Sanki kendi doğum günüymüş gibi coşkuluydu.

Ela gözlerini devirdi. "Sabret biraz, pasta henüz dağıtılmadı bile."

"Pasta bekler," dedi Nur diklenerek, daha sonra bana döndü. "Ama ben bekleyemem!"

Sancak arkamdan hafifçe öne doğru itti. "Geç otur," dedi yumuşak bir sesle. Masanın başındaki sandalyeyi işaret ediyordu. "Gönlümün kraliçesi sensin ama bugün buradakiler için de öylesin."

Sözlerine kahkaha atarak gösterdiği yere oturur oturmaz, önümde bir anda paketler birikmeye başladı. Renkli kâğıtlar, kurdeleler, farklı büyüklükte kutular. Her biri bir umut, bir sevgi, bir düşünce barındırıyordu.

Ramo ve Fero öne çıktılar. İkisi de ellerinde ortak tuttuğu bir paketle geldiler. "Bak," dedi Ramo ciddiyetle. "Bunu seçerken çok düşündük."

Fero hemen ekledi, "Yani biliyorsun, mahallede kışlar sert geçer," dedi utanarak.

"Donarsın yoksa," diye devam etti Ramo.

Hediyeyi alarak, "Tamam," diye son heceyi uzattım. İkisi de ayrı ayrı utanmanın eşiğindeydi. En son okulda, yılbaşında yapılan çekilişte hediye aldıklarına emindim.

"Grip olursun."

"Hastalanırsın."

"Yatarsın."

"Ölürsün bile."

Kartal abim arkadan, "Kesin şunu," diye uyardı sertçe. "Kıza hediye veriyorsunuz, cenaze levazımatı saymıyorsunuz."

İkisi de sustu ama sırıtıyorlardı. Paketi elime tutuşturdular. Açtığımda içinden yumuşacık, krem rengi bir atkı ve bere çıktı. Üzerinde ince ince örülmüş çiçekli desenler vardı. Hem sade hem de şıktı.

"Çok güzel," dedim içtenlikle. Atkıyı elime alıp dokusunu hissettim. "Teşekkür ederim."

Ramo göğsünü kabartıp Fero'ya baktı. "Gördün mü? Beğendi."

Fero omuz silkti. "Ben seçtim zaten."

"Hayır, ben seçtim."

"Ramo sen mavi olanı istiyordun."

"Çünkü mavi daha çok yakışırdı!"

Volkan abim araya girdi. "Tamam, hediyeyi verdiniz. Şimdi gidin oturun."

İkisi de hâlâ tartışarak geri çekildiler. Sonraki sıra Berkay'daydı. Kendinden emin adımlarla önüme geldi. Elinde parlak, pembe bir poşet vardı.

"Mahira," dedi ciddiyetle. Sanki dünyadaki en önemli hediyeyi verecekmiş gibi duruyordu. "Sen benim için çok özel birisin. Biliyorum ki ben de senin en önemli arkadaşınım." Nur'un arkadan gelen homurtusu duyuldu ama Berkay umursamadı bile. "Bu yüzden," diye devam etti. "Sana en iyisini almak istedim." Poşeti uzattı.

İçinden lüks bir marka kutusu çıktı. Açtığımda karşıma tam on iki farklı tonda ruj dizilmişti. Her biri ayrı bir renk, ayrı bir dokuydu; matlar, parlaklar, *nude* tonlar, cesur kırmızılar.

"Berkay," dedim şaşkınlıkla. "Bu çok pahalı bir set."

Elini havada salladı. "Sen buna değersin. Hem," dedi göz kırparak. Yanaştı ve kısık sesle, "Belki enişteyi daha çok etkilemek istersin," dedi.

Sancak söylediği her sözü duyarak arkamdan güldü. Eğilerek ikimize birden, "Benim için zaten yeterince etkili," dedi.

Berkay, Sancak'ın sözleriyle hayatında ilk defa utanarak bakışlarını kaçırdı. "Beğendin mi?"

"Çok beğendim," dedim gülümseyerek. "Gerçekten çok teşekkür ederim."

Berkay memnuniyetle geri çekilirken Melis öne çıktı. Elinde özenle paketlenmiş bir kutu vardı. "Annemle birlikte hazırladık," dedi Melis utangaç bir gülümsemeyle. "Umarım beğenirsin."

Paketi açtığımda içinden el örgüsü, nefti yeşili bir kazak çıktı. Boğazı yüksek, kolları uzun, tam kışa göre bir kazaktı. Ama asıl güzelliği detaylarındaydı. Kollarında ince birer örgü deseni vardı, önünde küçük düğmeler sıralanmıştı.

"Bunu sen mi ördün?" diye sordum hayretle.

Melis gülümseyerek başını salladı. "Annem çoğunu yaptı ama rengi ben seçtim," dedi. "Sana çok yakışacağını düşündüm. Gözlerini daha da güzel gösterecek."

Kalkıp Melis'e sarıldım. Oldum olası el emeği hediyelere bayılırdım. "Muhteşem olmuş. Emeğinize sağlık," dedikten sonra yerime oturdum.

Nur artık yerinde duramıyordu. Hemen öne atladı. "Benim sıram!" diye bağırdı. Elinde orta boy bir kutu vardı. "Bak," dedi heyecanla. "Bunu gördüğüm anda seni düşündüm."

Kutuyu açtığımda içinden şık, siyah bir çanta çıktı. Deri görünümlü ama yumuşacıktı. Üzerinde altın renkli detaylar, zarif bir zincir askı vardı. Ne çok büyük ne çok küçük, tam günlük kullanıma uygundu.

"Nur," dedim nefesimi tutarak ve şaşkınlıkla bir çantaya, bir ona baktım. "Bu harika!"

"Değil mi?" dedi gururla. "Hem şık hem kullanışlı. Her yere gidebilirsin bununla."

"Ve," diye araya girdi Ela. "Şaşırtıcı şekilde güzel bir seçim."

Nur ona yan yan baktı. "Ne sandın, Terzi?"

Ela cevap vermek yerine sadece ikisinin anlayacağı bir bakış attı. İçime ufak bir şüphe düşerken susmaya karar verdim. Ela kendi sırası geldiğinde öne çıktı. Elinde düzgünce katlanmış, beyaz kumaşa sarılı bir paket vardı. Gözlerinde hafif bir heyecan vardı ama sesine her zamanki o sakin ton hâkimdi.

"Bunu," dedi usulca. "Senin için özel olarak diktim."

Paketi açtığımda rengin güzelliğiyle elbiseyi tutup kaldırdım. Koyu mavi ve saten bir elbiseydi. Straplez ve dar korse detayıyla sade ama zarif bir kesimi vardı. Beli belli edecek şekilde daralmış, sıkı bir korseye sahipti. Etekleri yere kadar uzanıyordu. Kumaşı öyle pürüzsüzdü ki elime aldığımda neredeyse parmaklarımdan kayacak gibi hissettim.

"Ela," dedim boğazım düğümlenerek. "Bu muhteşem."

"Ölçülerini biliyordum zaten," dedi mütevazı bir şekilde. "Sadece senin tarzına uygun bir şey yapmak istedim. Hem şık hem rahat."

Kalkıp ona sarıldım. "Çok teşekkür ederim. Bunu giymek için sabırsızlanıyorum."

"Yakışacak," dedi Ela gülümseyerek.

Sıra Kartal abime geldiğinde çekinerek Volkan abimle birlikte bir adım öne çıktı. İkisinin de yüzünde gururlu bir ifade vardı. Bir an önce sıranın onlara gelmesini beklediklerini anlamıştım.

"Bizim hediyemiz," dedi Volkan abim, sonra biraz durdu ve ne diyeceğini düşündükten sonra doğrudan söylemeye karar verdi. "Biraz farklı."

"Farklı mı?"

Kartal abim elindeki kutuyu masaya bıraktı. Heyecanla ama en çok da merakla kutuyu açtım. Gördüğüm fotoğrafla, şaşkınlıkla ona baktım. "Bu ne?"

"Yeni bir masaüstü bilgisayar seti kurduk. Monitörü, kasası, klavyesi, kulaklığı ve oyuncu koltuğu," dedi Kartal abim. "Kısaca hepsini kurduk sana."

"Ne?" diye neredeyse bağırdım. Ayağa fırlamamak için kendimi zor tutuyordum. "Nasıl yani?"

Volkan abim gülümsedi. "Senin eskisi artık çok yavaştı. Okul ve dersler için iyi bir bilgisayara ihtiyacın vardı. Ayrıca zamanında verdiğim bir söz de vardı," diyerek göz kırptı.

"Ama," dedim kelimeler ağzımda dolanarak. "Bu çok pahalıya patlamıştır size."

Kartal abim elini kaldırıp sözümü kesti. "Sen bizim kardeşimizsin," dedi sertliği yumuşayan bir sesle. "Senin için her şeyi yaparız."

"Donanımı ben seçtim," dedi Volkan abim. "Kartal da kutularını taşıdı. Eve gelip kurdular. Hızlı, güçlü bir sistem oldu. Hem ders çalışırsın hem de istersen oyun bile oynarsın."

Gözlerimde biriken yaşları tutamadım. Daha fazla yerimde duramadım ve ikisine doğru fırlayıp sırayla sarıldım. "Sizi çok seviyorum," dedim boğuk bir sesle. "Çok, çok teşekkür ederim."

Kartal abim başımı okşadı. "Sen bizim için her şeysin, Mahira. Bunu unutma."

Volkan abim de bana sarılıp, "İyi ki doğdun kardeşim," dedi.

Geri çekildiğimde yanaklarımdan süzülen yaşları silmeye çalıştım. Ama mutluluktan gelen yaşları silesim yoktu. Etrafımdaki herkes gülümsüyor, sıcacık bakıyordu. Ellerim göğsümde birleşirken bir kez daha bu kadar güzel bir ailem olduğu için şükrettim. Onlar olmadan hayatımın hiçbir anlamı yoktu.

Sancak yavaş adımlarla daha yakınıma gelerek durdu. Gözlerinde heyecanlı bir parıltı varken hareketlerinde ilk defa onda gördüğüm bir endişe vardı. Resmen dağ gibi adam, hediyelerini beğenmeyeceğimden çekiniyordu.

Elinde iki ayrı paket vardı. Biri küçük, kadife bir kutuydu. Diğeri ise zarif bir zarftı. Önce almam için küçük kutuyu uzattı. "Aç," dedi yumuşak bir sesle.

Ellerim titreyerek uzattığı kutuyu aldım. Bana hediye almasına bile gerek yoktu. Hayatımdaki varlığı, her saniye benim için yaptıkları zaten yeterdi. Yanımdan hiç ayrılmasın, her geçen gün bu şekilde aşkla baksa bana bir hediyeydi.

Yaşaran gözlerimle gözlerinin içine bakmaya devam ettiğimde çenesinin ucuyla, "Açsana," diye ısrar etti. Ne tepki vereceğimi merakla seyrediyordu.

Kapağı kaldırdığımda içimde bir şeyler dönüverdi. Karşımda ince ve zarif bir altın zincirin ucunda, gökyüzünden bir parça koparılıp eritilmiş de altına dönüştürülmüş gibi duran eşsiz bir kolye duruyordu. Kolyenin merkezinde, köşeleri keskin ve vakur bir duruşa sahip, sekiz köşeli bir Kutupyıldızı parlıyordu. Bu sıradan bir yıldız değildi. Etrafını saran ince altın halkalar, sanki bir gezegenin yörüngesiymişçesine yıldızı sarmalıyor, ona üçboyutlu, mistik bir hava katıyordu.

Yıldızın yüzeyi; üzerine düşen her ışık huzmesini ustalıkla yansıtan, pürüzsüz bir işçiliğe sahipti. Bu zarif yıldız, ince ve birbirine sıkıca kenetlenmiş altın bir zincirin ucundaydı. Her nefes alıp verişimde hafifçe dalgalanacakmış gibi duruyordu. Hem antik bir tılsımı andırıyor hem de modern bir zarafetin imzasını taşıyordu. Sahibine yol gösteren sessiz bir pusula gibi parlamaya devam ediyordu.

O kadar büyülenmiş bir haldeydim ki sadece, "Sancak," diye fısıldayabildim. Onda da sesim titriyordu.

"Pastanın üstündeki yazıyı hatırladın mı?" dedi. Gözleri benimkilere kilitlenmişti. Her hareketimi öyle dikkatli ve içten hissediyordu ki bu, kalbim için çok fazlaydı. "Gökyüzünün en güzel yıldızı kayarak parmaklarıma düştü." Kolye kutusunu elimden alıp nazikçe kolyeyi çıkardı. "Sen benim yıldızımsın, Mahira. Gökyüzünden düşmüş, hayatıma ışık olmuş tek varlık."

Etrafımızdaki sessizlik kulaklarımı doldurdu. Herkes bizi izliyordu ama o an sadece ikimiz vardık.

"Dön," dedi usulca.

Sözünü dinleyerek hafifçe döndüğümde ellerim boynumda toplanan saçlarımı yukarı kaldırdı. Sancak'ın nefesini ensemde hissedebiliyordum. İçimin bir hoş olmasına, tenimin her noktasının onu hissetmesine sebep olan bir yavaşlıkla hareket ediyordu. Kolyenin soğuk kısmı boynuma dolandığında tam tersi sıcak parmakları tenimde gezindi. Kilidi iliklediği.

"Mükemmel," diye fısıldadı kulağıma. Öyle bir söyleyişi vardı ki sanki kolyeden değil de benden bahsediyordu.

Sancak'a doğru dönerek başımı kaldırdım. "Bu çok güzel," diye kekeledim.

"Senin gibi," diyerek göz kırptı. "Gerçi boynunda sönük kalacak ama," dediğinde itiraz ederek başımı iki yana salladım. Parmak uçlarımla kolyenin ucuna dokundum.

"Çok teşekkür ederim," dediğimde o da başını itiraz ederek iki yana salladı.

Gülümseyerek, "Henüz bitirmedim," dedi ve zarfı uzattı.

Etraftan *ooo* sesleri yükseldiğinde arkadaşlarımın tepkisine gülerek, uzattığı zarfı alıp merakla açmaya başladım. Özellikle içindekini yırtmamak için dikkat ediyordum. Daha önce birçok defa başıma gelmiş, kesik kâğıtlara sahip olmuştum. Aynılarının Sancak'ın hediyesinin başına gelmesini istemiyordum.

Zarfı dikkatle açtığımda içinden iki adet bilet çıktı. Gözlerim büyüdü. "Bu..."

"Uçak biletleri," dedi Sancak. "Tüm sorunlarımız çözüldüğünde nereye gitmek istersen oraya gitmek için," dedi. "Dünya seni yerinde tutmak için çok büyük güzelim. Ruhun gibi bedeninin de özgür olması gerekiyor."

Biletlere hayranlıkla bakıp teşekkür etmek için başımı kaldırdım ancak başını iki yana sallayarak itiraz etti. "Bunlar doğum günün için olan hediyelerindi Mahira'm ama sana asıl vermek istediğim başka bir şey var."

İtiraz ederek mahcup halde, "Yeterince hediye verdin," dedim. Başka bir hediye daha da mahcup hissetmeme sebep olacaktı. Zaten hayatımızın birçok noktasında bana bir sürü hediye alıp destek olmuştu.

"Bu hediye değil güzelim," diyerek arkasında tuttuğu defteri çıkardı. Defterin kahverengi deriden bir kılıfı vardı ve üzerine Sancak'ın baş harfleri kazınmıştı. İçinden bir sürü kâğıdın kenarları gözüküyordu. Aslında anladığım ancak içimin bir kısmının inanmadığı gerçekle yüzüne baktım. Tahminlerimi doğru çıkartacak şekilde duruyordu. Almam için uzattı. "Cevaplarım, Mahvedenim," diye sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı.

Bir an donup kaldıktan sonra inanamayarak baktım ancak sözlerinin arkasında duruyor, defteri uzatmaya devam ediyordu. Korkan, titreyen parmaklarımı uzatarak defteri tuttum fakat almak için çekmedim. Burada bir sürü mektup vardı. Biraz sararmış, biraz yıpranmıştı. Zamanın gerisinden gelen, geç kalınmış cevapları barındırıyorlardı.

Cesaretimi toplamaya çalışarak kâğıtlara baktım. Seneler öncesinin cevapları bunun içindeydi ve yüzleşemediğim o korku şu an tam burada duruyordu.

"Artık senindir," diyerek avucuma itti. Sesinde özür dileyen bir ton vardı. Yıllar önce yenilmiş bir adamın tüm yüküydü. Omuzları ağırlaşmış,

kalbi sürekli kan kaybetmiş bir adam... "Aramızda artık söylenmemiş kelimeler, geç kalınmış bir aşk olsun istemiyorum. Ruhum tüm çıplaklığımla ellerinde artık."

Defteri sıkıca tutarak parmaklarının arasından çektim. Göğsüme yaslayarak dolan bakışlarımı gözlerinden kaçırdım. İçimdeki küsmüş kız çocuğu öyle derinde, öyle kimsesiz oturuyordu ki bu mektuplarla ne yapacağını bilmiyordu. Üzeri öylesine kapanmış bir yarayı tekrar kaşıyarak kanatıp iyileştirebilir miydi bilmiyordum. Tek bildiğim, bunun içinde yazanlar öyle değerli ve kıymetliydi ki eşi benzeri olamazdı.

Hazır olduğumda yazdığı her satırı tek tek okuyacaktım. *Belki...* cesaretimi topladığımda cevap bile yazabilirdim.

Dolan genzimi temizleyerek, "Galiba hediyeler bu kadardı," dedim hâlâ defteri tutarken.

"Hayır," dedi Fero masanın ucundan. Elinde küçük, siyah bir kutu tutuyordu. Kaşları çatılmış, şaşkın bir ifadeyle bize bakıyordu. "Bu da ne?"

Ramo yanına eğilip kutuya baktı. "Nereden çıktı bu?"

"Bilmiyorum," dedi Fero kutuyu havaya kaldırarak. "Masanın kenarında duruyordu. Fark etmedim bile." Bana doğru döndü. "Üzerinde senin adın yazıyor."

Şaşkınlıkla Sancak'a baktım. Bu da başka bir hediyesi miydi diye düşünüyordum ancak o da aynı şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Ben vermedim," dedi usulca.

Kartal abim öne çıktı. Kutuyu Fero'nun elinden alıp inceledi. Üzerinde gerçekten de ince, elyazısıyla *Mahira'ya* yazıyordu. Kaşları çatıldı. "Bu kimden?"

"Bilmiyoruz," dedi Ramo. "Biz de şimdi gördük."

Volkan abim kutuyu Kartal abimin elinden aldı. Döndürüp çevirdi. "Hiçbir işaret yok. Kim koydu bunu buraya?"

Nur öne atıldı. "Belki garsonlardan biri getirmiştir."

Ela başını iki yana salladı. "Ama kimse bir şey söylemedi."

Melis telefonunu elinde tutarak geriye gitti. "Ben hiçbir şey görmedim. Kayıtlara bakmam lazım."

İçimdeki huzursuzluk büyümeye başladı. Defteri kollarımda sıkıca tutarken Volkan abime baktım. "İçinde ne var?"

Volkan abim merakla elindeki kutuya son bir kez bakarak açtı. İçinden küçük bir USB bellek çıktı. Siyah, silik, üzerinde hiçbir yazı yoktu.

Kartal abimin yüzü gerildi. "Bu ne demek?"

"Bilmiyorum," dedi Volkan abim. Sesi endişeliydi. "Ama açıp bakmamız lazım."

Sancak arkamdan öne çıktı. Elini belime koydu. "Belki de açmamalıyız," dedi dikkatli bir tonla. "Kim koydu bilmiyoruz. Ne var içinde bilmiyoruz."

"Ama üzerinde Mahira'nın adı var," dedi Berkay. "Ona özel bırakılmış."

Ramo başını kaşıdı. "Bu çok tuhaf. Kim böyle gizlice bir USB bellek hediye eder ki?"

Fero omuz silkti. "Belki de hediye değildir."

Bu söz tüm kanımın çekilmesine sebep olurken korkan bakışlarımı yeniden Sancak'a çevirdim. Belleğe bakarak ne yapması gerektiğine karar verirken bir sessizlik olmuştu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Nur. Sesi biraz korkmuş çıkıyordu.

"Bilmiyorum," dedi Fero savunmacı bir şekilde. "Sadece tuhaf geldi. Bu kadar gizli saklı bırakılması."

Kartal abim belleği Volkan abimin elinden aldı. Gözlerinde bir kararlılık vardı. "Açacağız," dedi. "Madem izlememiz için bıraktılar, biz de seyreder ona göre davranırız."

"Abi," dediğimde sesim titrek çıktı. "Belki de Sancak haklıdır. Açmamalıyız."

Kartal abim bana döndü. Gözlerinde bir koruma içgüdüsü vardı. "Hayır, Mahira. Eğer bu seninle ilgiliyse ne olduğunu bilmemiz lazım."

Volkan abim başını salladı. "Kartal haklı. Bilgisayarım hâlâ arabada. Bekleyin, alıp geliyorum."

Sancak'a baktım. O da bana bakıyordu. Gözlerinde bir endişe vardı ama bir şey söylemedi.

Volkan abim hızlı adımlarla dışarı çıktığında herkes sandalyelerine geçerek sessizce beklemeye başladı. Kimse konuşmuyordu. Müzik bile durmuştu. Sadece nefes sesleri ve içimdeki huzursuzluk vardı.

Birkaç dakika sonra Volkan abim geri geldi. Elinde dizüstü bilgisayarı vardı. Masaya koyup hızlıca açtı. "Hadi bakalım neyle karşılaşacağız," dedi. Kartal abimden geri belleği aldı. Bilgisayara takmadan önce bana baktı. "Hazır mısın?"

Değildim. Hiç değildim. Ama kabul edip cesaret göstermekten başka bir seçeneğim de yoktu. Onu oraya bırakanın bir planı olduğu belliydi.

USB bellek bilgisayara takıldığında ekranda bir pencere açıldı. İçinde tek bir video dosyası vardı.

"Oynat," dedi Kartal abim.

Volkan abim fareyi hareket ettirdi. Dosyaya çift tıkladı. Önce ekran kardı, daha sonra tanıdık bir yerin görüntüsü belirmeye başladı. Ve gördüğüm şey, kalbimin tamamen durmasına neden oldu.

Görüntüde esmer bir kadın vardı. Uzun, dalgalı saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Giyimi şıktı, duruşu özgüvenliydi. Ve Sancak'ın tam yanında duruyordu.

Kalbim göğsümde sıkıştı ama görüntüler durmak yerine devam etti. Sancak bir çalışma masasının başında oturuyordu. Önünde kâğıtlar ve dosyalar vardı. Başı eğikti, bir şeyler yazıyordu. Konsantre olmuş haldeydi.

Kadın yavaşça ona doğru ilerledi. Adımları ölçülüydü ve kasıtlıydı. Sancak'ın arkasına geçti. Sonra yana doğru kayıp elini omzuna koydu.

Sancak başını kâğıtlardan kaldırdı. Kadını gördü. Yüzünde bir ifade oluştu ama ne olduğunu tam anlayamıyordum. Öyle çok midem bulanıyordu ki şuraya kusmamak için kendimi zor tutuyordum. Elimi ağrıyan boğazıma koyarak görüntüye bakmaya devam ettim.

Kadın, Sancak'a yaklaştı. Daha da yaklaştı. Aralarındaki mesafe iyice daraldı. Öpüşecekleri mesafede kalıp kadının yüzü, Sancak'ın yüzüne yaklaşırken içim buz tuttu. Nefesim kesildi. Kulaklarım uğuldadı. Dünya daraldığında artık sadece gözlerimi diktiğim ekran vardı.

Ve tam o anda... *Pat!* Bilgisayarın ekranı şiddetle tuşların üzerine kapandı.

Sancak'ın eli ekranın üzerindeydi. Yüzü solmuştu. Gözleri kocaman açılmıştı. Nefes nefeseydi.

Kalbim yerinden fırlamak üzereyken, bir şekilde sandalyeden devrilmeden kalkmayı başardım. Nefesim asla bedenime yetmiyordu. Burnumun ucu yaşadığım duyguların ağırlığı altında sızlamaya başladı. Düşünemiyordum. Konuşamıyordum. Hiçbir şey yapmadan sadece bilgisayara bakabiliyordum.

Öyle şok olmuştum ki içimde açılan kocaman yaraya isim koyamıyordum. Titreyen bacaklarımın üzerinde bir, iki adım attım. Avucumu masaya yaslayıp yüzüne bakmaya çalıştım. Hayatımın hiçbir anında, yangının ortasında bile böylesine bir acı hissetmemiştim. Ellerim buz gibiydi. Dünya etrafımda dönüyordu. Sanki deprem oluyordu da ben eşyalarla birlikte bir sağa, bir sola savruluyordum.

"B-bu..." diye kekeledim.

Bu gerçek olamazdı.

17. BÖLÜM

Tüm bu görüntülerin gerçek olmaması gerekiyordu. Bunu bana yaptığına inanamazdım. Sevdiğim adam tarafından böylesine bir ihanete uğramış olabileceğimi aklım alamazdı. O bana kıyamazdı. Bunu biliyordum.

Sancak çaresiz bir ses tonuyla, "Mahira..." dedi. Sesi kırık bir yerden geliyordu. Daldığım o buz gibi sudan bir anda çıktım. Sözünü kestim.

"Ne Mahira?" diye sordum. Sesim tanınmayacak kadar yabancıydı. "Sen beni..." dedim ama devamını getiremedim. Nasıl getirecektim?

"Hayır, açıklayabilirim!" dedi aceleyle. Öne doğru bir adım attı.

"Beni aldattığını mı?" diyerek kendimi gösterdim. Çileden çıkarak masadaki bardaklardan birini alıp savurdum. Bardak gösterdiğim güçten dolayı yere çarpıp tüm gürültüsüyle tuzla buz oldu. Ancak içimdeki kırılmadan daha dağılmış, daha gürültücü değildi. "Abisi izin vermedi, sen de vazgeçip başkasına mı gittin?" diye haykırdım. "Bunu mu seçtin?"

Herkes suspus olmuş, tek kelime etmeye korkar halde öylece bizi izliyordu. Kimse bu belgeden böyle bir görüntü çıkacağını tahmin etmiyordu. Nasıl tahmin edebilirlerdi ki böylesine güzel seven bir adamın bir başkasıyla yakınlaşıp ihanet edebileceğini?

Kader sevip de kavuşamayanlarla doluyken, bir sevdanın böylesine harcanması nasıl mümkün olabilirdi?

"Söylesene ne dedin, Sancak!" diyerek avazım çıktığı kadar bağırdım. "Susma! Konuşsana!"

"Sen bana inanmıyor musun?" dedi şok olmuş bir vaziyette.

"Nasıl inanayım?" diye fısıldadım. Gözlerimi kapattım. Elimi gelmemesi için havaya kaldırdım. Başımı iki yana salladım. Gücüm tükenmişti. Sandalyeye yaslandım.

Volkan abim neye uğradığını şaşırarak, "Sancak..." dedi ama sözü anında bölündü.

"Ne Sancak'ı lan!" diye patladı Sancak. Göğsüne öfkeyle vurdu. "Benim böyle bir şey yapabileceğime inanıyor musun?" Göğsü hızla inip kalkıyordu. "Hem de bu kadar severken!"

Yüzünde öylesine ihanete uğramış bir ifade vardı ki sanki ona tüm bunları ben yapmıştım. Görüntüdekiler o değil de bendim.

"Ben, sen üzülme diye kendimden vazgeçtim ama sen bana inanmak yerine bu görüntülere mi inanıyorsun?" Hâlâ verdiğim tepkiye inanamıyormuşçasına bakıyordu. Benden bu hareketleri beklemiyor, gözü kapalı onu seçmemi istiyordu. Kendini işaret ederek, "Sen o motorun arkasında giderken de o çiçekleri gördüğümde de sana inandım. Senin bir zamanlar Emre lavuğunu sevdiğini bile bile sana her zaman güvendim!" diyerek bağırdı. Yüzündeki ifade öyle korkunçtu ki ister istemez geri çekildim. Bu öfke değildi. Uzun yıllar Sancak'ın içinde birikmiş acının patlamasıydı.

"Sırf seni seviyorum diye," dedim sesim titreyerek ama kelimelerim keskinleşerek. "Beni tekrar bırakıp gitme diye Emre'yi seviyormuşum gibi davrandım!" dedim. Sözler ağzımdan dökülürken boğazım yandı. Geçmiş yüzünden bir kez daha çıplak ve kırılgandım.

"Belki bana bir saniye daha fazla bakarsın diye," diye devam ettim gözlerimi ondan ayırmadan. "Sürekli başımı belaya soktum!" Nefesim düzensizdi. Kalbim sanki göğsüme sığmıyordu. Gerçekler yıllardır zihnimin derinliklerinde hapsoldukları yerden fırlarken sonunda özgürlüklerinden dolayı dökülüveriyordu. "Söyle, Sancak Kızıltepe," dedim sesim yükselirken. "Bu hikâyede tek çok seven sen misin?" Ellerim titriyordu ama geri çekilmedim. Hikâyemiz geçmişin kilitleri altında daha fazla kalamazdı. "Sadece sen mi fedakârlık yaptın?"

O an söylediklerim bir suçlama ya da savunma değildi. Bu, kendimden geriye kalan son parçayı da masaya koymaktı.

"Mahira inanma..." dedi tüm sözlerimi, gözlerini yumup yutarken. Gerçekler bana ağır geldiği gibi ona da ağır gelmeye başlamıştı.

Gözlerim dolu dolu ona baktım. "Neye inanmayayım?" diye fısıldadım. "Sana mı?" Hâlâ sessiz ve şok içerisinde olanları izleyip, suçlayarak Sancak'a bakan arkadaşlarıma döndüm. Gözlerini Sancak'ın ve benim üzerimden ayırmıyorlardı. "Yoksa..." diyerek ekranı işaret ettim. "Gördüğüm bu görüntülere mi?" Bir an durdum çünkü nefesim boğazımda düğümlenmişti. "Sen ve o kadına mı?"

Fero oturduğu yerden kalkacak gibi oldu. "Bu nasıl olur lan?" dedi daha çok kendi kendine sorar gibi.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Ramo. Sesi neredeyse duyulmayacak kadar kısıktı.

O anda Kartal abim patladı. Son derece çileden çıkmışa benziyordu. Konuşmak için dudaklarımı araladım. "Abi..."

"Sancak yapmamıştır!" diye bağırdı Kartal abim. Sandalyeyi sertçe geriye itti. Gürültü mekânın içine yayıldı. "Kendinize gelin lan!" Kara gözleri masadaki herkesi tek tek taradı. "Nasıl iki görüntüye inanırsınız?"

"Kartal!" diye sertçe uyardı Volkan abim ama abim durmadı.

"Siz aklınızı mı yitirdiniz!" diye bağırarak yanıma doğru yürüdü. Avucunda tespihini öyle sıkıyordu ki boncuklar neredeyse tenine gömülecekti. "Saçmalamayın!"

Kartal abimin sözleri havada asılı kalmışken kafayı yemiş bir halde, "Abi bir sus!" diye patladım. Artık neye inanacağımı şaşırmış bir vaziyetteydim. Abimin Sancak'ı koruduğuna inanamıyordum. "Şimdi başıma Sancakçı mı kesildin?"

Kartal abim bir an durdu. Bana baktı. Gözlerindeki öfke yerini şaşkınlığa bıraktı. "Evet!" dedi hiç tereddüt etmeden. Sanki başka bir şey düşündüğüm için suçluydum. "Her zaman evetti! Çünkü kimse seni onun kadar sevemez, Mahira!"

"Ne diyorsun sen ya?" diyerek başımı iki yana salladım. Kaç gündür abim yüzünden yaşadıklarımız bir kâbus muydu da böyle bir tepki alıyordum?

"Doğruyu söylüyorum," diye diretti.

"Abi yapma," dedim Sancak'a bakarak. Sesim kırıklarla, verdiğimiz savaşın yorgunluklarıyla doluydu. Artık daha fazla hayal kırıklığını taşıyamazdım. "Bu da başka bir oyun mu? Bana anlatmadığın, yine benim dışımda kalan bir kararın mı?"

Hiç çekinmeden, gizlemeye gerek duymadan, "Evet," dedi. Sancak'la bana bakarak ellerini ceplerine koydu. Yaptıkları son derece normalmiş gibi davranmaya başladı. "Bu sizin aşkınızın geçtiği bir sınavdı. Tüm tepkilerim, bağırış çağırışlarım sizin sınanmanızla alakalıydı."

"Ne diyorsun, Kartal?" diyerek sertçe çıkıştı Sancak. Abime bunca zaman sabır göstermişti ancak şimdi onu yakasından tutup fırlatmak istiyormuş gibi gözüküyordu.

"Dediklerimin hepsi geçerli," dedi Kartal abim.

"Abi, sen bunca zorluk çıkarmanın altında bizim aşkımızı sınaman vardı mı diyorsun?" diye sordum ancak kulaklarım duyduklarına inanmıyordu. Bir kere algılayamıyordum.

"Evet kardeşim," dedi. Yüzündeki sert ifade gitmiş yerine tanıdığım, o çok sevdiğim abimin yumuşak ve sevgi dolu ifadesi gelmişti. "Sadece benim değil, babamın bile seneler önce fark edip uyardığı bir sevdaydı. Annemize delice sevdalı olan babamın, seneler sonra karşılaşacağımız durumda yapmamı istediği bir sınavdı."

"Ne?" diye sordum ancak bu soruyu bir tek ben sormamıştım.

"Evet," dedi abim sadece. "Gerçek bu. Başından beri olacağını bilip beklediğim ancak onayım için sınanmanız gereken bir oyundu." Sonra Sancak'a anlamadığım ama ikisinin arasında gayet anlaşılır bir diyaloğu söylemeye başladı abim. "Unutmadım, kader bize oyununu oynadığında nasıl kaçıp gittiğini hatırladım kardeşim."

Sancak kabullenerek başını salladı. "Eyvallah kardeşim."

Abimle Sancak'ın arasındaki diyalog kafamı karıştırırken neye odaklanacağımı bilemedim. İlk takıldığımı sordum. "Ne yani, babam seninle mi konuştu?" Anlayamıyordum.

"Evet kardeşim."

Tüm atmosferi bozan Volkan abim, "Benimle de konuştu," diyerek araya girdi.

Sancak en az benim kadar şaşkın halde iki abime, daha sonra da bana döndü. "Benimle de," dedi.

"Seninle mi?" Üç kardeş aynı anda nasıl başarmıştık bilmiyordum ama şokla sorduk.

"Öyle söyledim," dedi Sancak.

"İnanmayacaksınız ama benimle de," diyerek kendimi işaret ettim. Bu kadar olay yüzünden birazdan bayılıp kalacaktım.

"Ne oluyor bu lanet yerde!" diye tam da benim sözlerimi bağırdı Berkay.

"Çok uzun bir hikâye," diyerek elimle yüzümü sıvazladım ve kalktığım sandalyeme doğru yürüdüm. Kendi oyunumun içinde başka bir oyunu kaldıracak halde değildim. "Gördüğünüz video," diyerek bilgisayarı işaret ettim. "Sancak'a kurulmuş bir oyun," dedikten sonra sevdiğim adama özür dileyerek baktım. O da aynı bakışlarla karşılık verirken yanıma doğru ilerledi. Avuçlarını yüzüme koyup başımı yukarı doğru kaldırdı ve alnımdan öptü. Sandalyesini çekip yanıma oturdu. Sıcaklığına muhtaç olduğumu

bilerek elimi tutup dudaklarına götürdü ve üzerine dudaklarını bastırdı. "İzlediğiniz her tepkimiz roldü."

Arkadaşlarımdan şok ifadeleri yükseldiğinde özür dileyerek önce onlara, daha sonra da Kartal abime baktım. Yine özür dileyen bir ses tonuyla konuşmaya başladım. "Tepkini öğrenmemiz gerekiyordu abi. İçinde olduğumuz bir kumpas var ve senin, bize inancını bilmeliyiz. Artık birbirimizle savaşamayız."

Gece/Mahira'nın doğum gününe giriş

Yatağımda oturmuş telefonumda video izliyor, ara sıra bakışlarımı tavana dikerek günün bitmesini bekliyordum. Saat henüz gece yarısını göstermemişti. On üç dakika kalmıştı doğum günüme. Yakında yeni bir yaş alacak, biraz daha olgunlaşacaktım.

Ev sessizdi. Annem ve babaannem saatler önce uyumuşlardı. Abilerimse odalarındaydı ve ışıkları yarım saat önce sönmüştü. Mahalle bile sessizleşmişti. Sadece uzaktan gelen birkaç araba sesi ve sokak lambasının altında toplanan kedilerin miyavlamaları duyuluyordu.

Üzerimdeki rahat pijamalarımla yatak başlığına yaslanmıştım. Saçlarım omuzlarıma dağılmış, yüzüm on dakika önce sürdüğüm krem yüzünden yumuşacıktı. Gözlerim daha fazla parlak ekrana bakmaya dayanamadığında saate baktım; 23.47'ydi. Telefonumu kilitleyerek baş ucuma bıraktım.

Tam o sırada camımdan hafif bir tıkırtı geldi. Kalbim bir anda hızlanarak ayağa kalktım. Gözüm köşedeki beyzbol sopasına giderken aklıma başka birinin olabileceği ihtimali geldi. Heyecanla üstümü başımı düzeltirken saçlarımı omzumda güzelce topladım. Yavaşça cama yaklaştım. Perdeyi araladım.

Dışarıda, balkonun karanlığında Sancak duruyordu. Elinin tersiyle cama tıklatmış, üzerinde yatarken giydiği gri eşofman altı ve siyah yarım kollu tişörtü vardı. Beni görünce gülümsedi. Gözlerinde o tanıdık parıltı vardı.

Kapıyı sessizce açtım. Soğuk hava içeri süzüldü fakat umurumda değildi. "Ne yapıyorsun sen burada?" diye fısıldadım ama sırıtıyordum. Onu odamın balkonunda görünce heyecanlanıyor, yasak bir eylemin arzusunu hissediyordum.

"Sence?" dedi alçak sesle. "Doğum gününü kutlamaya geldim. Herkesten önce."

"Henüz doğum günüm değil," dedim. "Daha on üç dakika var."

"Biliyorum," dedi. İçeri, üzerime doğru adımladığında ben de geriye doğru adımladım. "Onun için buradayım. İlk kutlayan ben olacağım."

İçim ısındı. "Kartal abim..." diye bahane ürettim ancak zerre umurumda değildi.

"Uyuyor," dedi Sancak. Arkasından kapıyı kapatırken bakışları dudaklarıma düştü. Karanlık ve tok sesiyle, "Işığını söndürdüğünden beri bekliyordum. Odana çıkmak, o güzel dudaklarının tadına bakarak doğum gününü kutlamak için bekledim."

"Deli misin sen?" dedim ama gülümsemeyi bırakamıyordum.

"Senin için deliyim zaten," dedi.

Tutmam için elini uzattığında parmaklarının arasına parmaklarımı geçirdim. İkimiz de sessizce birbirimize baktık. Odanın loş ışığında yüzü daha da yakışıklı görünüyordu. Saçları rüzgârdan hafifçe dağılmıştı.

"Merhaba," dedi usulca.

"Merhaba," dedim fısıldayarak.

Kollarını açtığında tereddüt etmeden ona sarıldım. Kucağına gömdüm kendimi. Kokusu, sıcaklığı, varlığı beni sardı. Soğuktan gelen beden ısısı pijamalarımın içinden geçiyordu ama umurumda değildi.

"Üşümüşsün," dedim göğsüne. "Dışarısı buz gibi. Böyle dışarı çıkılır mı manyak adam!"

"Senin yanında ısınırım," dedi saçlarıma doğru ve başıma bir öpücük kondurdu.

Bir süre öylece kalıp, sadece birbirimizi hissederek sessizce sarıldık. Kalp atışlarının, nefeslerin, geçen saniyelerin tadını çıkardık.

Sonra geri çekildim. Yüzüne baktım. "Kaçta geldin?"

"Saat on bire doğru," dedi saçlarımı okşarken. "Karanlık bir köşede bekliyordum."

Gözlerimi devirdim ama içimde nasıl bir hoşnutluk vardı tarif edemezdim. "Bir saate yakın bekledin mi?"

"Senin için beklemeye değer." Telefonunu çıkarıp ekrana baktı. "Üç dakika kaldı güzelim."

Elimi tutup yatağa doğru götürdü. İkimiz de kenarına oturduk. Parmaklarımızı birbirine geçirdi. Gözlerimin içine baktı ciddiyetle, "Mahira," dedi. O saniye kalbime bir sızı düştü. Yüreğim neredeyse ağzıma gelecekti, öyle bir telaş sardı bedenimi. "Yarın herkes doğum gününü kutlayacak

fakat şimdi, bu an sadece bizim olsun istedim. İlk kutlayan, birbirimizi sevdiğimizi söylerken ilk doğum günümüz baş başa geçsin istedim."

"Biliyorum," dedim yumuşakça ancak içim bir türlü rahat edemiyordu. "İlk seninle kutlamak isterdim." Kalbim hızlanmaya başladı. Sevdiğim adamın bakışlarından bunu hissedebiliyordum. Birbirimizi tanıyorduk, özümüze kadar biliyorduk. "Konuşmamız lazım, değil mi?"

Derin bir nefes çekerek başparmağıyla elmacıkkemiğimin üzerinden geçti. "Evet," dedi. "Ama önce..." Telefonuna baktı. "Bir dakika kaldı."

Gülümsedim. "Birlikte," dedim.

"Her zaman," dedi.

Sessizce telefona baktık. Saniyeler yavaş yavaş akarak geçmeye başladı. *Elli dokuz, elli sekiz, elli yedi...*

00.00

"Şimdi," diyerek yavaşça bana doğru döndü. Yüzümü ellerinin arasına aldı. Alnını alnıma yasladı. Bakışlarında muhteşem bir sıcaklık, dokunuşunda tarifsiz bir sevgi vardı. "İyi ki doğdun, Mahvedenim. İyi ki hayatıma geldin. İyi ki sen."

Boğazım düğümlendi. "Sancak..."

Sözlerimi, dudaklarını benimkilerin üstüne bastırarak kesti. Öpücüğü yumuşaktı, tatlıydı ve derindi. Yavaşça içindeki bütün sevgisini, bütün özlemini adeta akıtarak dudaklarıma fısıldıyordu. Ellerimi yüzüne götürdüm. Parmak uçlarımla çizgilerini hissettim. Birlikte, bazense ayrı geçen yaşamın senelerini devirmiştik. Önümüzdeki bir ömrü, daha da severek devirmek istiyordum.

Geri çekildiğinde alınlarımızı birbirine yasladık. Birlikte aynı nefesi paylaşarak soluklandık.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Etme güzelim," diyerek geri çekildi ve cebinden küçük bir kutu çıkardı. "Asıl hediyeni ilerleyen saatlerde vereceğim güzelim. Bu sadece elim boş gelmek istemediğimden aldığım bir hediye."

Kutuyu açtığımda içinde ince, üzerinde küçük yıldız figürleri olan, gümüş bir halhal vardı. "Sancak," dedim nefesim kesilircesine.

"Hadi takalım güzelim," diyerek kutusundan çıkardı ve önümde diz çökerek elini çıplak ayak bileğime yasladı. Bacağıma değen soğuk parmaklarıyla neredeyse yerimden sıçrayacakken bacaklarımın arasında bir sıcaklık oluşmaya başladı.

Parmakları bileğimi okşayıp halhalı takarken yutkunarak, "Çok güzel," dedim.

Başını oturduğu yerden kaldırarak gözlerimin içine baktı. Parmakları tenimde gezinmeye devam etti. "Mükemmel olan sensin," dedi.

Ona doğru eğilerek omuzlarına sımsıkı sarıldım. "Asıl sen iyi ki varsın, Sancak Kızıltepe."

Kulağıma, "Her şeyimsin," diyerek fısıldadı.

Bir süre daha öyle kaldık, sonra gerçeklerin sırası gelmiş olacak ki yavaşça geri çekildi. Yüzü ciddileşti. Ellerini yüzüme koyarak, "Sana anlatmam gerekenler var ancak sakin olmalısın," dedi.

"Bunu söyleme şeklinden hiç hoşlanmadım," diyerek ellerimi ellerinin üzerine koyup yutkundum. Karnıma stresten ağrılar girmeye başlamıştı bile.

"Hoşlanmayacaksın zaten," diyerek öfkeyle soludu. "Ancak bilmen gerekiyor."

Korkarak da olsa kabul ederek başımı salladım. "Tamam," dedim. Eğer hoşlanmayacağımı bildiği halde öğrenmemi istiyorsa gerçekten mevzu ciddiydi. "Anlat," dedim.

Sancak derin bir nefes aldı. "Ofiste yeni bir çalışan işe başladı. Arada sırada bana yardım etmeye geliyordu," diyerek yanağımı okşadı. "Biliyorsun, yardımcım doğum izninde," dedi. "Sen de yanımda çalışmayı bıraktın."

Gözlerimi kaçırarak, "Yetişemiyorum çünkü," dedim.

"Biliyorum hayatım, hiç sorun değil," diyerek alnımı öptü.

Gözlerimi kapatarak, "Devam et," dedim.

"Bugün odama geldi. Şirketin dosyalarını kontrol edip imzalamamız gereken evraklar olduğunu söyledi. Sohbet etmeye çalıştı ancak karşılık vermedim. Çalıştığım zaman içerisinde pek arkadaşlık kurmam."

Nefesim kesilip kalbim yerinde korkuyla takla atarken, "Ve yanına yaklaştı," diye zorlukla fısıldadım.

"Evet güzelim. Başımı kaldırdığımda neredeyse üzerimdeydi." Elimi sıkıca tuttu. Gözlerimin içine adeta ona inanmam için yalvararak bakıyordu. "Ama Mahira, yemin ederim hiçbir şey olmadı. Hemen geri çekildim. Anında işine son vererek şirketten uzaklaştırdım."

Her ne kadar sevdiğim adama inanıyor olsam da içimdeki kıskançlığı bir türlü susturamıyordum. Resmen zihnimin bir köşesinde öfkeyle köpürüp, bağırıp çağırıyordu. Sevdiğim adamın sınırlarının içine birinin bu derece girmesine katlanamıyordum.

"Mahira'm," dedi Sancak ancak başımı iki yana sallayarak susturdum. "İnan bana."

Kendimi sakinleştirmek için gözlerimi yumdum. İçim ne kadar öfke ve acıyla dolsa da sevdiğim adama tabii ki inanıyordum. Bu kadar âşık bir adamın bana ihanet edebileceği aklıma bile gelmezdi. Sancak Kızıltepe'ydi o. Benim için dağları devirecek adam...

Yüzüne doğru eğildim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "İnanıyorum sevgilim. Her kelimenin doğru olduğunu hissediyorum," diye dudaklarının üstüne fısıldadım.

"Bir an inanmayacaksın diye çok kor-"

"Şşş," diyerek sözünü böldüm. "Sana her zaman inanırım."

Sancak ellerimi yüzünden çekerek ikisini de avuçlarına alıp sırayla öptü. Söyleyip dile getirmek istemiyordum ancak içimdeki hisler hiç de güzel şeyler söylemiyordu. Sıkıntılı halde nefes alıp verirken bir çırpıda söylemeye kadar verdim.

"Tüm bunlar normal olamaz, Sancak. Şu birkaç günde başımıza gelenlerin hepsi," diyerek sustum. "Biri bizimle ciddi ciddi uğraşıyor."

İçimdeki şüpheleri doğru çıkartacak şekilde ağır ağır başını salladı. "Haklısın."

Ellerimi yavaşça çekerek ayağa kalktım. Odada dolanmadan önce Sancak'a baktım. Ona söylemem gerektiğini biliyordum. Baş ucuma giderek ceptelefonumu aldım ancak şarjının bittiğini gördüğümde geri bırakarak bilgisayar masama doğru ilerledim.

"Benim de sana bir şey söylemem gerekiyor," diyerek dudağımı ısırdım.

Sancak çöktüğü yerden kalkarken kaşları da havaya kalktı. Böyle bir durumda benden bir itiraf beklediğini hiç zannetmiyordum.

Ne tepki vereceğini bilmiyordum ama korkuyla bakmaya devam ettim. Başını merakla yana yatırırken söylemem için bekliyordu. En sonunda dayanamayarak pat diye söyleyiverdim. "Bilgisayarına zamanında casus programı yükledim."

"Ne?" diye anlamayarak şaşkınlıkla sordu.

"Vallahi bir kere kullandım sadece." Parmağımla *bir* işareti yaparak gösterdim. Yerimde sallanırken kızmaması için dua ediyordum. "Sonra silmek için zamanım olmadı."

"Şaka yapıyorsun, Mahira."

Gülümseyerek şirince bakmaya çalıştım. "Doğruyu söylüyorum." Hemen peşinden bilgisayarımı açarak koltuğuma oturdum ve programa girmeye başladım. "Bu olay sırasında bilgisayarın açık mıydı?" diye sordum.

Anında yanımda biterek ellerini omuzlarıma koydu. "Açıktı."

"O zaman görüntüyü açıyorum," diyerek sıkıntılı bir nefes verdim. Faremle dosyaya tıkladım ve otomatik kaydedilen tarihleri sırayla dizdim. Bugünün videosunu buldum. Sevdiğim adama son kez bakarak sıkıntıyla durdum. "Açmayabilirim. Sana sonuna kadar güveniyorum. İzlemek zorunda bile değiliz."

"Biliyorum sevgilim," diyerek arkadan uzanıp çenemi tuttu. "Öyle ya da böyle bir kumpas varsa bu görüntüler karşımıza çıkacak. O yüzden hazırlıklı olmanı istiyorum."

Uzun bir süre bana musallat olacak, içimde sıkıntıyla yerini koruyacağını bildiğim videoya tıkladım. İçim kıskançlıkla kavrulurken izlemeye başladım.

Video başından sonuna kadar Sancak'ın dediği gibi gitti. Kadın, Sancak'a öpüşecek kadar yakın mesafeye girdiğinde Sancak içinde olduğu şok durumdan çıkarak kadını sertçe geriye itti. Yalpalamasına neden olurken hızla geriye çekildi. Sandalyesinden kalktığı gibi bağırıp çağırarak kadını odadan kovarken, hem kızgın hem de rahatlamış hissediyordum.

Sinirle bilgisayarın ekranını kapatırken çıldırmama ramak kalmıştı. Doğum günüme böyle başlayacağım aklımın ucundan geçmezdi. Elimle yüzümü kapatarak dirseklerimi masaya yasladım.

"Ne olacak böyle?" diye mırıldandım.

"Her zaman yaptığımızı yapacak, sevdamızın arkasında duracağız," diyerek belimden tuttu. Sandalyemi döndürdü ve oturduğum yerden bedenimi kaldırarak yerimizi değiştirdi. Sandalyeme otururak beni dizlerinin üzerine oturttu.

Başımı anında boynuna gömerek sıkıca sarıldım. "Zaten abimle savaşıyoruz."

"Bu çok iyi planlanmış bir kumpas Mahira ama abin biraz daha pes etmiş gibi," dediğinde söylediklerinin gerçek olmasını istiyordum. Bir cephede iki düşmanla savaşacak gücüm kalmamıştı. Saçlarımı severek, "Oyunlarını bozacağız," dedi kararlılıkla. "O video geldiğinde biz de hazır olacağız. Şok olmuş gibi yapacağız. Sen beni suçlayacaksın, ben de kendimi savunacağım." Ses tonundaki güç, asla pes etmeyeceğini söylüyordu.

"Seni suçlamamı istiyorsun, Sancak!" Asla hoşuma gitmemişti. Başkaları yüzünden zaten yeterince tepki görmüştü, bir de bunu sırtlamasına izin veremezdim. Sevdiğim insanların ondan şüphelenmesi, nefret etmesi ve oyunumuza inanmaları onu yaralayacak; gerçeği bilen kişi olarak beni de mahvedecekti. Bu öyle olamazdı. "Olmaz! İzin vermiyorum!"

"Sakin ol güzelim," diyerek kolunu sırtıma sardı. "Abinin tepkisinden sonra gerçeği söyleyeceğiz."

Geri çekilerek tek kaşımı kaldırdım. Ne yapmak istediğini anlayarak, "Bir test," dedim.

"Evet. Kartal abinin bize güvenip güvenmediğini görmek için. Eğer güveniyorsa yanımızda olacak. Eğer güvenmiyorsa..." Sözünü bitirmedi.

"Güvenecek," diyerek cümlesini tamamladım. "Güvenmek zorunda." Bu da bizim abime verdiğimiz son şanstı. Ya bizimle olmayı seçecekti ya da aramızda kapanması zor bir mesafe oluşacaktı.

Sancak başını salladı. "Umarım."

"Peki kim gönderiyor bu videoyu?"

"Bilmiyorum ama kim gönderiyorsa çok yakınımızda."

"O zaman biz de onu izleyeceğiz," dedim.

Sancak gülümsedi. "İşte benim akıllı kızım."

Öne eğilip tekrar öptü beni. Bu sefer daha uzun, daha tutkulu bir öpücüktü. Geri çekildiğinde ikimiz de nefes nefeseydik. Birlikte o gece, doğum günümün ilk dakikalarında, Sancak'la bir plan yaptık.

Doğum gününün devamı

Kartal abim birkaç saniye öylece durdu. Yüzündeki ifade öfkeden şaşkınlığa, şaşkınlıktan anlayışa doğru değişti. Derin bir nefes aldı. Tespihini elinde çevirdikten sonra bana baktı. Ardından Sancak'a baktı, sonra tekrar bana baktı.

"Bir kumpas mı?" dediğinde sesinde hâlâ gerginlik vardı ama öfke azalmıştı.

"Evet," dedim. "Birisi bizim aramızı bozmaya çalışıyor. Sancak'ı kötü göstermeye, beni ondan soğutmaya, sizinle aramıza nifak sokmaya çalışıyor."

Volkan abim öne eğildi. "Peki bu videoyu kim gönderdi?"

"Bilmiyoruz," dedi Sancak. "Ama kim gönderiyorsa amacı açık. Mahira'nın doğum gününü mahvetmek. Aramızı bozmak."

"Ve senin tepkini görmek," diye ekledim Kartal abime bakarak. "Bize güvenecek misin, yoksa ilk şüphede bizi mi yargılayacaksın?"

Kartal abim kaşlarını çattı. "Bu bir test miydi yani?"

"Bir nevi," dedim usulca. "Özür dilerim abi. Ama bilmemiz gerekiyordu."

Sessizlik oldu. Kartal abim tespihini hâlâ çeviriyordu. Gözleri yerdeydi, düşünüyordu ama sonra başını kaldırdı. Derin bir nefes aldı. "Tamam kardeşim," dedi. "Anlıyorum."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi. Sesi yorgundu ama samimiydi. "Haklısınız. Eğer birisi size tuzak kuruyorsa birlikte hareket etmeniz lazım." Sonra Sancak'a döndü. Bakışları sertti ama düşmanca değildi. "Ama bunu bir daha yaparsanız o zaman gerçekten aramız bozulur."

Sancak başını salladı. "Anlaştık."

Nur ayağa fırladı. "Yani," derken sesi hâlâ şoktaydı. "Bütün bunlar sahte miydi? Biz boşuna mı panikledik?"

"Maalesef," dedim mahcup bir gülümsemeyle.

Ela başını iki yana salladı. "İnanılmaz. Felaket korktum."

"Şimdi," diyerek tekrar sandalyeye doğru ilerleyerek oturdu Kartal abim. "Babamla ne koştuğunu anlat bakalım."

18. BÖLÜM

Mahira'nın, babasının hastalığını öğrendiği sene

Sabah güneşi mutfak penceresinden içeri süzülürken ışık tanecikleri havada dans ediyordu. Merdivenin başından, mutfaktan çatal kaşıkların birbirine vuruş sesleri geliyordu. Annemin elleriyle yoğurduğu hamurdan yayılan koku evi sarmıştı. Taze açılmış böreğin buharı yukarı doğru tırmanırken, çayın fokur fokur kaynama sesi sabahın huzurunu tamamlıyordu.

Merdivenlerden bilerek neşeli adımlar çıkara çıkara aşağıya indim. Bugün pazartesiydi ve kahvaltıdan sonra okula hazırlanmam gerekiyordu. Aslında hiç gitmek istemiyordum ancak sınavlar yaklaşmışken devamsızlık yapma lüksüm yoktu.

Mutfaktan içeri girerken neşeli bir tonda, "Günaydın anne," dedim. Sesim sabahın sessizliğini yumuşakça deldi.

Annem ocağın başından bana doğru döndü. Elinde yumurta pişirdiği tahta kaşık, yüzünde her zamanki sıcak gülümseme vardı. Ama gözlerinin altında hafif bir yorgunluk, bir endişe gölgesi sezdim. "Günaydın güzelim," dedi. Kaşığı tezgâha bırakıp yanıma geldi. Avuçlarıyla yüzümü kavradı ve beni kendine çekerek sıkıca alnımdan öptü. Tenime değen dudakları soğuktu. Sanki uzun zamandır uyumamıştı.

Gözlerinin içine baktım. "Bugün bayağı erken kalkmışsın anne," dedim.

O bakışlarından her zaman, her şeyi okuyabilirdim. Şimdi de okuyabiliyordum. Bir şeyler ters gidiyordu. Annemin bizden gizleyip söylemedikleri vardı hissedebiliyordum ve bu, günümün neredeyse tamamında aklıma takılacaktı.

"Börek açmak için," diyerek ellerini yüzümden çekti. "Biliyorsun, babanız börek olmadan kahvaltı yapmaz."

Masanın başında oturan Kartal abim, "Anne erken kalkmana gerek yoktu. Ben aşağıdaki pastaneden alır gelirdim," dedi. Yüzündeki o çocukluk

çoktan gitmiş; yerine daha sert çizgiler, daha kararlı bir duruş gelmişti. Beni görünce başını kaldırdı. "Günaydın kardeşim," dedi. Sesi sabahın erken saatine rağmen uyanıktı.

"Günaydın abi," dedim. Masaya yaklaşıp karşısına oturdum. Önümde boş bir tabak, yanında hazır bekleyen bir çay bardağı vardı. Her sabah aynıydı. Herkes işinin başına dağılmadan bu sofra kurulur, hep birlikte kahvaltı ederdik. Bu, babamın asla bozulmasına izin vermediği bir gelenekti. Sabahın ilk ışıklarında aile bireyleri önce birbirlerinin yüzünü görecekti.

Volkan abim kapıdan içeri girdi. Elinde gazete, yüzünde ciddiyetle karışık bir ifade vardı. Gözleri masayı taradı, boş sandalyede durdu.

"Babam nerede?" diye sordu. Sesi yumuşaktı ama içinde bir sorudan çok, endişe gizliydi.

Annem ocağın başından cevap verdi. "Yukarıda. Şimdi iner." Cümlesinin sonuna doğru sesi titredi. Hafifçe, neredeyse fark edilmeyecek kadardı ama kaçırmadım. Kartal abim ve Volkan abim de anında fark ettiler.

Volkan abim gazeteyi masaya bıraktı. Anneme doğru yürüdü. "Anne," dedi usulca. Sesi dikkatli, annemi üzmemek için temkinliydi. "Babam iyi mi?"

Annem dönmedi. Elindeki hamuru yavaşça oklavayla açmaya devam etti. Anlaşılan yumurtadan sonra şimdi de poğaça yapmaya geçmişti. "İyi oğlum. Neden soruyorsun?"

"Çünkü geçen hafta da aynı şeyi söyledin," dedi Volkan abim. Sesinde artık daha fazla ısrar vardı. "Ve ondan önceki hafta da. Anne, babam haftalardır yorgun. Her sabah biraz daha solgun uyanıyor. Gözlerinin altındaki halkalar her gün biraz daha koyulaşıyor."

Annem hamur açmayı bırakıp durduğunda oklava elinde hareketsiz kaldı. Omuzları gerildi.

Volkan abim artık sesine yerleşmiş endişeyle, "Hastaneye gitti mi?" diye sordu.

Annem derin bir nefes aldı. Başını hafifçe öne eğdi. "Gitti," dedi sessizce.

"Ne zaman?"

"İki hafta önce."

"İki hafta mı?" Volkan abimin sesi yükseldi. Kontrolünü kaybetmiyordu ama ses tonunda bir çatlak vardı. "İki haftadır biliyordun ve bize söylemedin mi?"

"Volkan," dedi annem. Sesini alçaltması için yalvarırcasına bakıyordu. "Baban endişelenmenizi istemedi. Test sonuçlarını beklemek istedi."

"Test sonuçları mı?" Kartal abim de ayağa kalkmıştı artık. "Ne testi anne? Babam ne testini yaptırdı?"

Annem başını çevirdiğinde yüzünde ilk defa korkuyu, bastırmaya çalıştığı ama artık saklayamadığı o korkuyu gördüm. Bugüne kadar bizden iyi saklamıştı ancak bugün o kadar da iyi rol yapamıyordu.

"Bilmiyorum," dedi. Gözleri bastırılmış yaşlarla doluydu. "Bilmiyorum. Doktorlar bir şeylerden şüphelenmiş. Testler istemişler. Bugün..."

Dayanamayıp, "Bugün ne?" diye sordum. Sesim kendi kulaklarıma uzaktan geliyordu. İçimde berbat bir korku vardı. Zihnimin entrikacı kısmı en korkulanları açığa çıkarıyordu. "Anne bugün ne olacak?" diye sordum. Şimdi bir sevdiğim daha mı elimden gidebilirdi yani?

Annem daha fazla bizden saklayamayacağını anladığında, "Bugün sonuçları alacak," dedi. Bir damla yaş yanağından aşağı süzüldü. "Hastane randevusu var."

Annemin sözlerinden sonra sessizlik çöktü mutfağa. Sadece ocaktaki suyun kaynarken çıkardığı ses duyuluyordu. Herkes kendi korkularıyla yüzleşirken boğazımda kocaman bir ağrı, göğsümde dehşet bir sıkıntı vardı.

Tam o sırada merdivenlerden yavaş ve ağır adımların ayak sesleri geldi. Beraberinde her basamakta bir duraksama, bir nefes alma sesi duyuluyordu.

Babam mutfağa girdiğinde içim burkuldu. Şimdi ne olacaktı?

Babamın yüzü her zamankinden daha solgundu. Sanki güneş görmeyen, rengi uçup gitmiş bir teni vardı. Elmacıkkemikleri belirginleşmiş, yüzü bir hafta içinde incelmişti. Gözlerinin altındaki morluklarsa neredeyse siyahtı. Derin çukurlarda oturuyorlardı. Bunu ona yapan neydi bilmiyordum. Yorgunluk? Uykusuzluk? Belki ağrıları?

Yürüyüşü farklıydı. Eskiden güçlü adımlarla yürürken şimdi her adımı ölçülüydü. Sanki bedenini taşımak onu yoruyormuş gibiydi. Elini kapının pervazına dayayıp destek aldı.

Tüm bu dermansızlığının içinde, yüzünde bizi gördüğünde asla eksik etmediği gülümsemesi vardı. "Günaydın," dedi. Sesi kısıktı, boğazından güçlükle çıkıyordu.

Yerimden fırlayıp, "Baba," dedim. Koşup ona sarıldım. Kollarım bedenini sardığında şok oldum. Çok zayıflamıştı. O baba göbeği gitmişti. Göğsü her nefes alışında, yukarı aşağı hareket ettiğinde hırıltılı bir ses geliyordu. Bu kadarını bizden gizlemeyi nasıl başarmıştı?

Başımı okşayarak, "Günaydın güzelim," dedi. Dokunuşu sıcacık, gösterdiği sevgi sonsuzdu. Hasta olsa bile hayatımın en güçlü erkeğiydi.

Geri çekilip yüzüne baktım. "İyi misin baba?" diye sordum. Sesim kırıldı. Ağlamamak için yanağımın içini ısırmak zorunda kaldım. "Lütfen söyle, iyi misin?"

Gözlerimin içine baktı. Benimkilerin aynısı olan kahverengileriyle sıcak, güven verici bakışlarını attı. Fark ettirmemeye çalışıyordu ama içlerinde yorgunluk vardı. "İyiyim güzel kızım," dedi. Kelimeler ağzından çıkarken inandırıcı gelmiyordu.

Birlikte masaya yürüdük. Her adımı bir çabaydı. Sandalyeye otururken hafifçe inledi. Öyle hafifti ki belki sadece ben duydum. Belki de duyduğumu sandım.

Annem çayını önüne koyduğunda elleri titredi. Bardak tabağa değdiğinde tıkırtı sesi çıktı. Babam bardağı eline aldı. Önce avuçlarında sıcağı hissetmek için sıktı, ardından dudaklarına götürüp yavaşça yudumladı.

Volkan abim öne doğru eğildi. Elleri masaya kenetlenmişti. Parmak eklemleri beyazlaşmıştı. "Baba," dedi. Sesi kontrollüydü ama altında bir gerginlik vardı. "Hastaneye gittin mi?"

"Gittim," dedi babam. Hâlâ çayına bakıyordu.

"Test yaptırdın mı?"

"Yaptırdım."

"Ne testi baba?" Kartal abimin sesi biraz daha sertleşti. "Ne var? Neden kimseye söylemedin?"

Babam başını kaldırıp oğluna baktı. Gözlerinde bir özür vardı. "Endişelendirmek istemedim," dedi. "Belki bir şey çıkmaz diye düşündüm."

"Ama bir şey çıktı, değil mi?" diye korkuyla sordu Kartal abim. O da ayağa kalkmıştı. "Öyle değil mi baba? O yüzden testler yaptırdın."

Babam derin bir nefes aldı. Nefes alırken sanki göğsü inledi. Kısa, kesik kesik öksürdü. Elini ağzına götürdü. Annem hemen yanına koştu. "İyi misin?" diye sordu panikle.

Babam elini kaldırdı. "İyiyim," dedi öksürüğünü durdurmaya çalışarak. "İyiyim."

Ama iyi değildi. Hiç iyi değildi.

Volkan abim ayağa kalktı. "Bugün saat kaçta randevun var?" diye sordu.

"Onda."

"Tamam, hazırlan. Ben de seninle geliyorum."

Babam başını kaldırdı. "Gerek yok oğlum. Sen işine git. Ben-"

Volkan abim, "Hayır," diyerek sözünü kesti. Sesi aksini kabul etmeyecek kesinlikteydi. "Geliyorum. Bu konuyu tartışmayalım lütfen."

Kartal abim araya girdi. "Baba," dedi. Sesini yumuşattı ama kararlıydı. "Sen bugün Volkan abimle git. Ben dolmuşa senin yerine çıkarım. Zaten yoğun değil bugünlerde. Sorun olmaz."

Babam iki oğluna baktı. Gözlerinde bir gurur parladı ama içlerinde aynı zamanda bir üzüntü de vardı. Sanki onlara yük olmaktan korkuyormuş gibiydi.

"Tamam," dedi sessizce kabullenerek. Kelimeler dudaklarından zorla çıktı. "Tamam oğlum."

Kahvaltı sessizce geçti. Sofra her zamanki gibi doluydu; börek, peynir, zeytin, reçel, bal... Ama kimse yemiyordu. Herkes yiyecekleri tabağında itip kakıyordu. Çatallar tabakta geziyor ama ağza gitmiyordu.

Annemin elleri durmadan titredi. Çay dökerken bardağın kenarından taştı. Peçeteyle sildi ama elleri hâlâ titriyordu.

Volkan abim babama bakıyordu. Gözleri onun her hareketini takip ediyordu. Kartal abim bir şey söylemiyordu. Sadece oturuyordu. Sabahları içmeyi en çok sevdiği çayı elinde duruyordu ama içmiyordu. Gözleri masaya kilitlenmişti.

Bense içimdeki korkuyu bastırmaya çalışıyordum. Kalbim göğsümde çılgınca atıyordu. Ellerim terliyor, boğazım kuruyordu. Bir şeyler ters gidiyordu. Çok ters...

Kahvaltıdan sonra babam ve Volkan abim hastaneye gitmek için hazırlandılar. Babam merdivenleri çıkarken duvara tutundu. Her basamakta durup nefes aldı.

Volkan abim arkasından çıktı. Yüzü gergin, çenesi sıkıydı. Kapıdan çıkarken babam gizlendiğim yerde beni fark etti. Elini uzatıp yanına gitmem için çağırdı. Saklanmayı bırakıp koşa koşa yanına gittim ve sarıldım. Kolları bedenimi sardı.

"Mahira'm," dedi usulca. Sesi kulağımdaydı. "Korkma, tamam mı? Her şey yoluna girecek."

Sesindeki titreme dediğini yalanladı. Bunu her hücremde hissedebiliyordum. Babam bana yalan söylemezdi ancak işler bu sefer farklı olacakmış gibi hissediyordum.

Üzülmesin diye bildiğim halde başımı salladım. "Tamam baba," dedim. Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. "Hemen dön, olur mu?"

"Dönerim," diyerek alnımı öptü. "Söz veriyorum."

Ardından yavaşça benden ayrılarak kapıya döndü. Çıkmadan önce son kez gülümseyerek göz kırptı ve kapıyı kapattı.

Yalnız kalamayacak kadar kendimi kötü hissederek mutfağa, annemin yanına gittim. Üzgün bir halde tezgâha yaslanmıştı. Omuzları sessizce akıttığı gözyaşlarından dolayı sarsılıyordu.

Onu öyle görmeye daha fazla dayanamayarak yanına gittim. Beline sarılarak başımı koluna yasladım.

Güçlü olmaya çalışarak, "Anne," dedim ancak sormadan da duramadım. "Babam iyi olacak, değil mi?"

Annem dönüp bedenimi kollarının içine alarak sıkıca sarıldı. "İnşallah güzelim," dedi. Çatlamış sesiyle devam etti. "İnşallah. Allah büyük. O iyileştirir."

Gün öyle yavaş geçti ki sanki zaman durmuştu. Saat ilerlemiyordu. Dakikalar saate, saatler güne dönüşmüyordu. Bu yavaş akan zamana karşı annem, Kartal abim ve benim beklemekten başka çaremiz yoktu.

Annem mutfakta temizlik yapıyordu. Aynı tezgâhı üç kez silmiş, aynı bulaşığı iki kez yıkamıştı ancak durmuyordu. Belki de duramıyordu. Bu hiç bitmeyen temizlik, hayat arkadaşının zamanına karşı bir oyalanmaydı.

Kartal abim salonda oturuyordu. Televizyon açıktı ama izlemiyor, sadece bakıyordu. Gözleri ekrandaydı fakat aklı başka yerdeydi.

Bense daha fazla yanlarında duramayarak odama kaçmıştım. Yatağın kenarında, dizlerim göğsüme çekili, kendime sarılmış bir vaziyette bekliyordum.

Saat öğlen ikiye geldiğinde telefon çaldı. Oturduğum yerden fırlayarak merdivenlerin dibine koştuğumda annem ev telefonunu açtı.

"Alo?" Sesi nefes nefeseydi. "Efendim oğlum?"

Annem sessizlik içinde karşı tarafın dediklerini dinlerken, dudağımı ısırıp akmaya hazırlanan burnumu koluma sürdüm. Birinin ölüp ölmeyeceğini beklemek ne zordu öyle?

Annem, "Tamam," dedi ama yüzü değişmiş, rengi uçup gitmişti. Eli ağzına giderken, "Tamam oğlum. Bekleriz," dedi.

Ardından telefonu yavaşça kapattı. Başı öne düştü, omuzları titredi ve geri geri gidip duvara yaslandı. Taşıyamayacağı yükle birlikte aşağıya kayıp yavaşça yere oturdu. Dizlerini tıpkı benim gibi göğsüne çekti. Ardından hayatının aşkı için ağlamaya başladı.

Yerimde duramadım ve koşarak önüne geçtim. Yere çöküp ellerimi dizlerine yaslayarak, "Anne!" diye bağırdım. "Ne oldu? Ne dedi?"

Kartal abim de içeriden gelerek tam yanıma çöktü. Bir elini omzuma, diğerini annemin sırtına koyarak önce yumuşak bir halde, "Anne?" diye seslendi. Annemin sesi gelmediğinde panikleyerek, "Söyle! Ne oldu?" dedi.

Annem başını yasladığı kollarından kaldırdı. Yüzü gözyaşlarıyla ıslaktı. Gözleri kırmızıydı. "Geliyorlar..." dedi. "Birazdan gelecekler. Volkan haber verecekmiş."

"Ne haberi?" diye sordum. Sesim çığlığa dönüşüyordu. Galiba bu saatten sonra bir daha o mutlu kız çocuğu olamayacaktım. Buraya kadardı. "Anne lütfen söyle!" diye yakardım.

Ama annem bir şey söylemedi. Sadece ağladı.

Sessizce, hıçkırarak, acısıyla...

Saat akşam altıya doğru kapı açıldığında üçümüz de oturduğumuz yerden ayağa fırladık. Hiçbirimizde bir adım atacak cesaret yoktu. *Eğer...* Aklımdan geçen cümleyi tamamlayamadım.

Volkan abim yavaşça içeri girdi. Yüzü taş gibi, ifadesiz, donuk ve boştu. Gözleri kızarmış, kirpikleri ıslaktı.

Hemen arkasından babam girdi. Adımları yavaş, başı önde, omuzları çökmüştü. Sanki dağ gibi babamın üzerine görünmez bir ağırlık çökmüştü. Benim çınarıma gölge düşmüştü.

"Ne oldu?" diye sordu annem. Sesi titriyordu. "Artık dayanamıyorum! Söyleyin!"

Babam salona doğru yürüdü. Kanepeye oturdu. Ellerini dizlerinin üzerine koydu. Başı hâlâ öne eğikti ve konuşacak dermanı yoktu.

Volkan abim derin bir nefes aldı. Omuzlarını dikleştirdi ve gözlerini kapadı. Belli ki artık tüm yük onun omuzlarındaydı. Tıpkı birazdan vereceği haber gibi... Kapattığı gözlerini açarak bize baktı ve yutkundu. Ardından söylemesi zor olan o konuşmayı yaptı.

"Kanser," dedi. Kelime havada asılı kaldı. Öyle ağır, öyle keskindi ki resmen biri canımdan bir parça koparmıştı. "Akciğer kanseri."

Dünya benim için durdu.

Kalp atışlarım kesildi. Nefesim tutuldu.

Her şey yavaşladı, bulanıklaştı, eridi.

"Ne?" Annemin sesi bir fısıltıydı. İnanamayarak oğlunun üzerine yürüyüp ellerini göğsüne yasladı. "Ne dedin?"

"Kanser anne," dedi Volkan abim. Gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. "İleri evreymiş, doktor öyle söyledi. Tedavi edilebilir ama..." Sesi kırıldı. "Ama çok geç keşfedilmiş."

Şu dönen lamba mıydı? Kulağımın dibinde gidip gelen o tiz sesler kime aitti?

"Ne kadar geç?" diye sordu Kartal abim. Sesi boğuktu. "Ne kadar geç, Volkan?"

Volkan abim, babama baktı. Babam hâlâ hiçbir kelime etmeden öylece duruyordu. Galiba o da şoktaydı. Başımıza gelenleri kabullenemiyordu.

"Dördüncü evre," dedi Volkan abim. "Karaciğere ve kemiğe yayılmış."

"Hayır," dedi annem. Elini abimden çekerek kendi göğsüne götürdü. "Hayır, hayır, hayır."

"Kemoterapiye başlayacak," dedi Volkan abim. Kelimeler ağzından zorla çıkıyordu. "Radyoterapi. Ama doktorlar..." Durdu. Nefes aldı. Güçlü olmaya zorluyordu kendini. "Doktorlar net bir şey söyleyemediler. Belki bir yıl dediler. Belki daha fazla. Belki..."

Cümleyi bitirmedi. Bitirmesine gerek yoktu. Çoktan anlamıştım.

Annem resmen bir saniyede çöktü. Bir saniyede bin yaş aldı. *Meğerse abilerim ve ben de çoktan o yaşları almaya başlamıştık.*

Annemin dizleri büküldüğünde yere oturdu. Ellerini yüzüne kapadı. Yüksek sesle, canı acıya acıya ağlamaya başladı. *Birinin hayat arkadaşını kaybetmesi böyleydi galiba. Biri etini koparmıyordu ama canını o an kesip alıyordu.*

Kartal abim dondu. Hareket edemedi, acıyarak sadece bana baktı. Gözleri dolmuştu. O asla yıkılmayan, aldığı cezalar, yediği dayaklarda gram duygu göstermeyen adamın bir damla yaş yanağından süzüldü. Sonra bir tane daha. Sonra daha fazlası...

Bense hareket edemiyordum. Ayaklarım yere yapışmış, gözlerim babama kilitlenmişti. Üst üste yaşadıklarıma inanamıyordum. Kaderin bana bir zoru vardı. Bir yerde, bir hata yapmıştım.

Babam başını kaldırıp bana baktı. Gözlerinde bir yorgunluk, bir üzüntü vardı. Ama daha çok, verdiği sözün bir özrü vardı. Her zaman yanımda olacağını söylüyordu ama artık her şeyi anlamıştım. Bazı sözler asla tutulamayacak gibi gözüküyordu. Biri daha hayatımdan gidiyordu.

Bacaklarım hareket ettiğinde koşarak babama gittim. "Baba!" diye bağırdım. Sesim evin duvarlarına çarptı. "Baba!"

Önünde diz çöktüm. Kollarımı bacaklarına sarıp yüzümü dizlerine gömdüm. Ağlayıp hıçkırarak, "Hayır!" dedim. "Beni bırakamazsın."

Elleri başıma giderek saçlarımı okşamaya başladı. "Mahira'm," dedi şefkatle. "Ağlama benim güzel kızım. Bu hayatta senin gözyaşından daha kıymetli hiçbir şey yok."

"Ölecek misin?" diye sordum. Kelimeler boğazımda düğümlendi. "Baba, sen... sen ölecek misin?"

Babam durdu. Elleri saçlarımda hareketsiz kaldı. Sorduğum soruya cevap bile vermeden dayanılmaz bir sessizlikle bekledi. Sonra babam öne eğilip alnını başıma dayadı.

"Bilmiyorum güzelim," diye fısıldadı. Sesi kalbim kadar kırıktı. "Bilmiyorum."

O soğuk akşamda ailemiz parçalandı. Babam hastaydı. *Belki de ölecekti.*

Koştura koştura odama çıkarak telefonumu elime aldım. Asla yapmamam gerektiğini bildiğim halde onun numarasını aradım. Telesekretere düşüne kadar bekledim ve *bip* sesiyle konuşmaya başladım.

"Sancak abi?" Titrek bir nefes bıraktım. "Biliyorum dinlemeyeceksin, hatta cevap da vermeyeceksin ama..." dediğimde hıçkırarak sustum. Bu öyle bir acıydı ki biriyle paylaşmasam silinip gidecektim. "Ba-babam ölüyor. Akciğer kanseriymiş, dördüncü evre. Hastalığı hızla ilerliyor." Artık kelimelerimin dudaklarımdan doğru ve düzgün çıktığını duyamıyordum. "Ben... ben artık ne yapacağımı bilmiyorum. Bir ışık, bir ses... hiçbir şey yok. Babam ölürse nasıl dayanacağım? O ölürse mahvolurum. Keşke..." diyerek sustum. Söyleyemedim.

Kadere bir defa daha soruyordum; şimdi ne olacaktı? Ben babasız mı kalacaktım? Bu hayatta beni en çok seven kişi, babam da giderse beni artık kim sevecekti?

Her şey daha kötüye gitti.

Artık sadece kendim ve yalnızlıkta duyduğum kendi iç sesim kalmıştı.

Mahira'nın babasının hastanede olduğu zaman

Hastane koridorları dezenfektan kokuyordu. O keskin, burnu yakan, hiçbir şeyi maskeleyemeyen koku resmen her yere sinmişti. Yürürken ayak seslerim zeminde yankılanıyordu. Her adımda içim biraz daha burkuluyordu.

Aylardır bu koridordan geçiyor, aynı yolu yürüyordum. İlk zamanlar umutla gelirdim. *İyileşecek* derdim. *Kemoterapi işe yarayacak* derdim. Ancak şimdi bildiğim bir sona doğru gidiyordum. Umut kelimesi artık dilimden

düşmüştü. Sadece birkaç günün peşindeydim. Daha uzun görmeye, daha fazla konuşmaya çalışıyordum.

Babamın odası koridorun sonundaki üç yüz yedi numaralı özel odaydı. Kapısının önüne geldiğimde durdum. Elim tokmağa uzandı ama çeviremedim. İçeriye girmeye cesaret edemedim.

Kapının eşiğinden her geçtiğimde babam biraz daha küçülmüş gibiydi. Zayıflamış, biraz daha solgunlaşmıştı. Sanki her gün bir parçası eksiliyordu. Aylar önce içeri girdiğimde hâlâ tek başına yürüyebiliyordu. Şimdi ise yataktan kalkması bile mucize sayılırdı.

Derin bir nefes alıp tokmağı çevirdim ve yavaşça kapıyı ittim. Oda loştu. Güneş ışığı, yarısı kapalı perdelerden ancak ince bir çizgi halinde sızabiliyordu. Yatağın yanındaki monitörler sessizce yanıp sönüyordu. Yeşil çizgiler, sayılar, *bip* sesleri, hepsi duyduğum seslerin aynısıydı. Artık kulaklarımda ezber olmuştu her biri.

Babam yatakta yatıyordu. Başı yastığa gömülmüştü. Gözleri kapalı, göğsü yavaş yavaş inip kalkıyordu. Yüzüne takılı oksijen maskesi her nefeste buğulanıyordu.

Suratı artık çok daha zayıftı. Hasta olduğunu öğrendiğimizde önce solgun demiştim ama şimdi anlıyordum ki o zamanlar hâlâ iyi günleriymiş. O zamandan bu yana yanakları çökmüştü. Elmacıkkemikleri keskin bir şekilde dışarı çıkıyordu. Gözlerinin altındaki morluklarsa neredeyse siyah gibiydi. Cildi sarımsıydı, renksizdi. Saçları dökülen kısmıyla kemoterapinin izlerini taşıyordu.

İnce ve kemikli elleri battaniyenin üzerinde duruyordu. Damarları belirginleşmiş mavi, kalın çizgiler görünür olmuştu. İğne izleri kollarında mor ve yeşil tonlarında oluşmuştu.

Yavaşça içeri girdim. Ayak seslerimi çıkarmamaya çalıştım. Sandalyeyi çektim ve yatağın yanına oturdum. Bu sandalye artık vücudumun şeklini almıştı.

Babam geldiğimi hissederek gözlerini ağır ağır açtı. Sanki gözkapaklarını açmak bile ona zarar veriyordu ve bunu yaşayarak fark etmek beni kahrediyordu. Eskiden içeri girer girmez hemen açılan gözleri şimdi saniyeler sürüyordu.

Geldiğimi gördüğünde dudakları hafifçe kıpırdadı. Gülümsemeye çalışıyordu.

Boğuk bir sesle, "Mahira'm," dedi. Oksijen maskesinin altından gelen kelimelerin anlaşılması zordu. "Geldin."

"Elbette geldim baba," dedim. Elini tuttum. Eskiden sıcacık olan elleri şimdi buz gibiydi. "Gelmeyip ne yapacaktım ki? Mahira'n seni burada yalnız bırakır mı hiç?"

Sözlerim hoşuna gitmiş olacak ki yavaşça elimi sıkmaya çalıştı. Bu hareketi bile beni hem mutlu edip hem üzüyordu. Eskiden sıkı tutan elleri, şimdi ancak parmak uçlarını hareket ettirebiliyordu.

"Abinler?" diye sordu. "Arkadaşların?"

"Hepsi seni ziyarete geldi baba," dediğimde ağlamak üzere olan ses tonumu yutkunarak geçirmeye çalıştım. Aylar olmuştu, alışmıştım. Artık böyle yapmamam gerekiyordu. "Kahve almaya gittiler. Birazdan gelirler."

Başını hafifçe salladı. "İyi," dedi. "İyi."

Birkaç dakika sessizce oturduk. Monitörün *bip* sesini, koridordan gelen ayak seslerini ve uzaktan gelen bir ambulans sirenini dinledik. Artık alıştığım bu sesler, bir müzik gibi geliyordu kulaklarıma. Acı bir melodi gibi.

Babam derin bir nefes aldı, sonra kesik kesik öksürdü. Göğsü sarsıldı ve yüzü buruştu acıyla. Oturduğum yerden fırlayarak panik içerisinde, "Baba," dedim. "İyi misin? Hemşireyi çağırayım mı?"

Zayıf elini kaldırıp titreyen bir halde, "Hayır," dedi nefes nefese. "Geçti. İyiyim."

Sırf kötü hissetmeyeyim diye iyi olduğunu söylüyordu ama iyi değildi. Kahvaltı sofrasında iyi olduğunu söylediği günden beri de değildi.

Öksürüğü durduğunda tekrar yatağa yaslandı. Gözlerini kapattı ve birkaç dakika öyle kaldı. Sadece nefes aldı. Her nefes bir çabaydı. Göğsü inip kalkarken sanki bir ağırlık taşıyormuş gibi hırıltı çıkarıyordu.

Sonra tekrar gözlerini açıp bana baktı. Bu sefer bakışında farklı bir şey vardı. Kararlı bir ciddiyet ve asla dile getirmek istemediğim bir veda...

"Mahira," dedi. "Seninle konuşmam lazım."

İçime bir korku düştü. "Baba..."

"Dinle beni," dedi. Sesi her zamankinden daha netti. Sanki son gücünü bu konuşma için biriktirmişti. "Lütfen. Sadece dinle."

Kalktığım yere oturarak öne doğru eğildim ve elini tuttum. Sessizce ve onu üzmemeye dikkat ederek, "Dinliyorum," dedim.

Babam derin bir nefes alıp gözlerini tavana dikti. Kelimeler tavanda değildi ama orada toplamaya çalışıyordu.

"Ben," dedi yavaşça. "Artık fazla vaktim olmadığını biliyorum."

"Baba hayır," dedim boğulacakmışım gibi.

"Dinle," dedi. Elimi sıktı. "Mahira'm sadece dinle."

Boştaki elimle ağzımı kapattım. Gözlerim doldu dolu ama ağlayamazdım. Babamı üzemezdim. Şu an bile konuşarak çok yorulmuştu.

"Aylardır buradayım," dedi. "Bu hastanede mücadele ederek kemoterapiler, radyoterapiler, ilaçlar... hepsini alıyorum." Sesi titredi. "Ama biliyorum. Doktorlar söylemese de biliyorum. Vaktim az."

"Baba lütfen böyle konuşma..."

"Dinle," dedi tekrar. "Sana söyleyeceklerim var. Bunları şimdi söylemem lazım çünkü yarın belki de söyleyemem."

Bir damla yaş yanağımdan süzüldü. Elimin tersiyle sildim.

"Vaktim az," dedi. "Haftalarım, belki de daha az günlerim kaldı. Bilmiyorum." Başını bana doğru çevirdi. Gözleri benimkilere kilitlendi. "Ama bildiğim bir şey var. Sen güçlü olmalısın."

"Baba lütfen..."

"Güçlü olmalısın, Mahira," dedi. Ardından sesi sertleşti. "Benim için. Annen için. Abilerin ve kendin için güçlü olmalısın."

Gözümden bir damla daha yaş, hemen sonra peşinden bir tane daha akarak yanaklarımdan çeneme inmeye başladı. "Nasıl olabilirim?" diye fısıldadım. "Sen olmadan nasıl güçlü olabilirim?"

Babam acı ve kırık bir şekilde gülümsedi. "Olacaksın," dedi. "Çünkü sen benim kızımsın. Ben seni güçlü büyüttüm." Ağlamamak için artık kendimi tutmama gerek yoktu. Gözyaşlarım zaten kendi kararını vererek sel olmaya başlamıştı.

"Mahira," dedi babam. Oksijen maskesini hafifçe aşağı indirdi. Yüzü tamamen göründü. Cildi sarıydı, dudakları mavimsiydi ve çatlamış kanıyordu hafifçe. "Sana bir şey söyleyeceğim ve bunu unutmayacaksın. Aramızda kalacak, tamam mı kızım?"

Başımı salladım. Kelimeler boğazımda düğümlenmişti.

Babam elimi iki avucunun arasına aldı. Avuçları soğuktu ama çabalıyordu. Sıcaklığını bana geçirmeye çalışıyordu.

"Sen hırçın bir denize benzersin."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne?"

"Hırçın bir deniz," diye tekrarladı. Gözlerinde bir parıltı vardı. "Fırtınalı, dalgalı, hiç durmayan. Abilerin seni sakinleştirmeye, kontrol etmeye çalışacaklar ama sen durmayacaksın."

"Baba anlamıyorum..."

"Doğru kişiyi bulana kadar," dedi. Nefesi ağırlaşıyordu ama konuşmaya devam ediyordu. "Yerinde durma. Abilerin rahat etmesin. Başlarına bela aç.

Öyle bir dalgalan ki öyle bir çalkalan ki seni gören cesaret edemesin. Yanına yaklaşamasınlar. Korkarak uzaktan seyretsinler."

Kaşlarım çatıldı. "Neden böyle yapayım ki?"

Babam gülümsedi. Gözlerinde bir anlayış vardı. Sanki her şeyi biliyormuş gibiydi. "Çünkü," dedi usulca. "Abilerin senin peşinden koşarken benimle ilgilenmekten, benim acımı düşünmekten, beni kaybetmenin ağırlığını hissetmekten uzak kalacaklar. Meşgul olacaklar. Dalgınlaşacaklar. Acıları biraz daha az olacak."

Gözyaşlarım hızlandı. "Baba," dedim boğuk bir sesle. "Ben onların acısını dindirecek bir oyuncak değilim."

"Değilsin," dedi babam hak vererek. "Sen onların kardeşisin. Hayatlarının anlamısın. Ben gidince, sen onların hayatta kalma sebebi olacaksın." Başparmağıyla elimin üzerini okşadı. Hareketi yavaştı, titrekti. "Öyle yerinde durma ki, Mahira... Öyle hareketli ol, öyle dalgalı ol ki abilerin başka bir şey düşünemesin."

Ağlayarak başımı salladım. Nasıl olurdu da son isteğini yerine getirmezdim? "Peki baba. Dediğin gibi yapacağım."

"Ha," dedi babam. Gözlerinde yaramaz bir parıltı belirdi. "Bir gün olur da doğru adamı bulursan," diyerek durdu. Öksürdü ve sonra devam etti. "İşte o zaman durul kızım. Bırak engin denizlerinde açılsın. Bırak seni keşfetsin."

Gözyaşlarımın arasından gülümsemeye çalıştım. "Öyle konuşma baba. Seninle daha yıllar yaşayacağız. Doğru adamı bulduğumda sen de orada olacaksın."

Babam başını yavaşça iki yana salladı. "Mahira'm," dedi. Sesi çok yumuşaktı artık. "İkimiz de biliyoruz ki olmayacağım bebeğim. Ama sen yine de dediğimi unutma. Öyle yerinde durma ki abilerin senin peşine düşmekten, seninle ilgilenmekten benim acımı düşünmesinler."

Sesinde bir şey vardı. Sanki biliyor ve görüyordu.

"Baba," dedim usulca. Kalbim göğsümde takla atarken, dudağımı ısırarak bakışlarımı kaçırdım. "Kimden bahsediyorsun? Doğru adam kim?"

Babam sesli şekilde güldüğünde şokla ona döndüm. Ardından gözleri uzağa, bir yerlere baktı. "Biliyorsun prensesim," dedi. "İçinden biliyorsun. O çocuk, Mustafa'nın oğlu. O koç gibi çocuk."

Nefesim tutuldu. Hayretle, "Sancak mı?" diye fısıldadım.

Babam başını hafifçe salladı. "Seni gözetliyor," dedi. "Hep gözetledi. Küçükken bile. Gözlerinde aynı bakış vardı. Sana bakışı farklıydı. Her zaman senin iyiliğini düşünürdü." Öksürdü. "O doğru adam olabilir. Ama

sen yine de durma. Kalbini öyle kolay verme. Bırak peşinden koşsun. Bırak hak etsin."

"Tamam baba," dedim ağlayarak. "Tamam... Peki ya annem?" diye sordum. Sesim titriyordu. "Onun için ne yapabilirim?"

Babam derin bir nefes aldı. Gözleri buğulandı. "Annen için," dedi. Sesi kırıldı. "Yapacağın bir şey yok babacığım."

"Nasıl yani?"

"Âşıklar," dedi. Gözlerinden bir damla yaş süzüldü. İlk defa babamı ağlarken görüyordum. "Yaşadıkları tarifi imkânsız mutluluğun acısını çekmek zorundadırlar. Dünyanın dengesi kızım. Mutluluk ne kadar büyükse acı da o kadar derin olur."

"Baba."

"Annen ve ben," dediğinde sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Çok mutlu olduk. Yirmi beş yıl. Üç muhteşem çocuk. Bir yuva. Bir hayat." Gözleri tavana dikildi. "O yüzden şimdi acı çekecek. Çok çekecek. Ne yazık ki sen ona yardım edemezsin. Çünkü kaybın acısı, aşkın bedelidir."

Sessizce ağladım. Gözyaşları yanaklarımdan sessizce akıyordu.

"Ama," dedi babam. "Yanında ol kızım. Teselli et. Bizi konuşmasına, her gün arkamdan ağlamasına gerek yok. Annenin yanında ol yeter."

"Tamam baba," dedim. Hayatımın en büyük ve en ağır kararını alarak başımı salladım. "Söz veriyorum." Bu sır artık babamla aramızda büyüyecek, yıllarca yakamda olacaktı. Belki senelere mal olacaktı ama sonuna kadar tutacaktım. "Sırrımız artık."

Babam tebessüm ederek yorgunlukla gözlerini kapadı. "Yoruldum," dedi usulca. "Şimdi biraz uyumam lazım."

"Uyu baba," dedim ve ayağa kalkarak alnından öptüm. "Ben buradayım. Uyandığında burada olacağım. Sözümü nereye kadar tutmam gerekirse gereksin tutacağım."

"Biliyorum," dedi. "Sana güveniyorum güzel kızım. Sen bu aileyi ayakta tutabilecek tek güçsün. Unutma kızım; en güçlüler, en ağır sorumlulukları almak zorundalardır."

Sözlerinden sonra gözlerini kapattı. Birkaç dakika sonra nefes alışları düzelerek uykuya daldı. Bense orada elini tutarak, söylediklerini düşünerek, sözümün arkasında durabileceğim bir plan yaparak oturdum.

Babam haklıydı ve ne yazık ki vaktimiz azdı. Onunla geçirdiğim her an, her saniye değerliydi. Ayrıca yol ne kadar uzun ve güç olursa olsun, bu yükü taşımam gerekiyordu. Çünkü ailemin her bir üyesi buna değerdi.

Babamın son isteğiyse hepsinden kıymetliydi.

19. BÖLÜM

Günümüz
Mahira'nın doğum günü

Anlattığım anıdan çıkarak derin bir nefes aldım. Duygularım öylesine birbirine girmişti ki gözlerim Kartal abime dönerken sersemlemiştim. Tüm cesaretimi toplayarak konuşmaya başladım.

"Abi," dedim. Sesim sakindi ama kararlıydı. "Sen Sancak'ı sınamak istedin. Anladım, belki de kendince haklısındır da ama bilmeni istediğim bir şey var."

Kartal abim bana baktı. Gözlerinde bir beklenti vardı. Konuşmamı bekliyordu.

Elimi göğsüme koydum. "Bu sevda," dediğimde kalbimin atışlarını hissedebiliyordum. "Zaten kırk kere sınandı. Sınav üzerine sınavdan geçti. Babamın hastalığı, ölümü, senin muhalefetin, mahallenin dedikoduları, aramızdaki yaş farkı, büyüklerin gerginliği..." Gözlerim doldu ama ağlamadım. Ağlayamazdım çünkü güçlü durmalıydım. Babam öyle demişti. O beni güçlü yetiştirmişti. "Her biri ayrı bir sınavdı abi ve yeri geldi her birinden ayrı ayrı geçtik. Herkese rağmen, kendimize rağmen biz kalabildik."

Sancak yanımdan elime dokundu. Hafifçe sıktığı o dokunuş bana güç verdi. Her zaman bize inanmış, bu aşkın peşinden sabırla gitmeyi seçmişti. Yeri geldiğinde beklemiş, yeri geldiğinde peşimden koşmuştu. Bu adam hiç kimsenin yapmayacağı fedakârlıkları yaparak sadece sevilmeyi beklemişti.

"O yüzden," diye devam ettim. "Bu video testi sana gereksiz gelmiş olabilir ama gerekliydi. Senin bize güvenmen, bizim de sana güvenmemiz gerekiyordu." Kartal abimin gözlerinin içine baktım. Soracağım soru o kadar önemliydi ki. "Artık güveniyor musun?"

Kartal abim bir süre sessiz kaldı. Tespihini çevirdi. O tanıdık ses, salondaki sessizliği doldurdu. Sonra derin bir nefes verdi. "Güveniyorum

kardeşim," dedi. Sesi her zamankinden yumuşaktı. "Özür dilerim. İkiniz-den de özür dilerim."

İlk defa abimden gördüğüm bu geri çekilmeyle öyle bir içim rahatladı ki hiçbir düşmanlığın, acının önemi kalmadı. Omuzlarımdan bir ağırlık kalktı.

Volkan abim araya girdi. Düşünerek parmaklarını alnına bastırdı. "Peki şimdi ne yapacağız? Bu videoyu kim gönderdi?"

Kartal abim başını iki yana salladı. "Bilmiyorum ama," diyerek durdu ve kaşlarını çattı. Yüzünde bir şey değişmişti. Sanki bir şey hatırlamıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Sancak. Ben de merakla ona baktım.

Kartal abim yavaşça konuşmaya başladı. "Ben o gün," dedi. Sesi dikkatliydi. "Dolmuştan eve erken gelmeyecektim. Geceye kadar seferim vardı."

"Evet," dedim. Hatırlıyordum, normalde abim o gün geç saatlerde eve gelmeliydi. Bizi hiç görmemesi gerekiyordu. "Akşama doğru gelecektin."

"Ama," dedi Kartal abim. Uzağa baktı. O günü tekrar hatırlamaya çalışıyordu. "Bilinmeyen bir numaradan mesaj aldım."

Sözleriyle birlikte kalbim hızlandığında yerimden fırlamamak için Sancak'ın elini sıktım. Herkes dikkatle abime baktığında, "Mesajda sizin sevgili olduğunuz yazıyordu. Hatta saat kaçta kapıda olursam sizi görebileceğim bile yazıyordu." Yüzü gerilip çenesi sıkıldı. "Eve delirerek geldim. Şok olmuştum. Kafam karmakarışıktı ve kendimi ihanete uğramış gibi hissediyordum. Bir kere her şeyden önce benden saklamıştınız. Üstüne sizi tam da öyle yakaladım."

Nefesim kesildi. Yani birisi bilerek mi yapmıştı bunu?

"Yani," dedi Nur yavaşça. Sesi şaşkındı. "Birisi seni oraya çağırdı mı?"

"Evet," dedi Kartal abim. "Birisi beni özellikle o saatte, oraya çağırdı. Mahira ve Sancak'ı göreyim diye."

Volkan abim öne doğru eğildi. Yüzü ciddileşmişti. "Kartal," dedi. Sesi gergindi. "Bana da o numaradan, sana gönderilen mesajın aynısı geldi."

Şok olarak bu sefer büyük abime baktım. Kartal abim de aynı şaşkınlıkla ona baktı. "Ne?"

"Sizinle alakalı," dedi Volkan abim. Bakışları şimdi sevdiğim adamdaydı. Aralarında kimsenin anlamayacağı bir konuşma geçti. "Mahira ve Sancak'ın odalarıyla ilgili mesaj geldi." Durdu ve hemen ardından gözlerini kaçırdı. "Ama ben okuduktan sonra sildim. Hatta içeriğini bildiğim için Kartal'a gelen mesajı da onun telefonundan sildim."

Kartal abim ayağa fırladı. Sandalyesi geriye kaydı. "Ne?" diye bağırdı. Sesi öfkeliydi. "Sen benim telefonuma mı girdin?"

İçim burkuldu. Kavga çıkmasını istemiyordum. Bugün için yeterince duygusal olarak yorulmuştum.

Volkan abim savunmacı bir şekilde, "Kısmen girmedim," dedi. Elleri önde birleşti. "Mesaj bana da geldi. Seninkine benzer bir mesajdı."

"Ve sildin mi?" Kartal abimin sesi giderek yükseliyordu. "Bana söylemeden sildin mi?"

Volkan abim asla çekinmeden ve yaptığından son derece memnun olarak, "Evet," dedi. "Çünkü seni daha fazla kışkırtmak istemedim."

Kartal abim sert bir bakış attı. "Yine de telefonumdan uzak dur," dedi dişlerinin arasından. "Bir daha asla benim mesajlarımı silme."

"Tamam," dedi Volkan abim. Bu kadardı, daha fazlasını iki kardeşten beklemek saçmaydı. Özellikle benim abilerimden.

Sancak hemen araya girip ayağa kalktı. "Bekleyin," dedi. Sesi herkesi susturdu. "Bu önemli. Yani birisi ikinize de mesaj gönderdi. İkinizi de manipüle etti. Bugün de bu video geldi." Birleştirdiği noktalarla sinir olarak kaşları çatıldı. Hepimizden daha derin düşünüyordu. "Bu demek oluyor ki biri bizim her hareketimizi biliyor."

Bir şey tıkırdadı aklımda. Anılardan bir bağlantı kurdum. Şokla, "Telefon," diye haykırdım.

Bir anda herkes bana döndü. Ela şaşkınlıkla, "Ne?" diye sordu.

"Telefon," diye tekrarladım. Sesim yükseldi. "Dinleniyoruz. Biri telefonlarımı dinliyor."

"Nasıl yani?" diye sordu Melis. Şaşkınlıktan gözleri büyümüştü.

Çantama uzanıp telefonumu çıkardım. "Bak," dedim. Ardından kaldırıp herkese gösterdim. "Bugün şarja takmaya fırsatım olmadı. Gece üşengeçliğimden kalkıp prize takmadım, sabah da komple unuttum. O yüzden şimdi rahatız. Ama," dedim.

Sancak omzumun üzerinden telefonuma bakıp, "Ama ne?" diye sordu.

Nefesim hızlanırken, "Korku evinde," diyerek bir saniye durdum. Anımsadıkça her şey daha da netleşiyordu. "Telefonu çantamda bırakmıştım. Hatırlıyorum çünkü yanımda taşımak istemedim. Olur da o koşuşturmada düşürür, abimlere aldırmak için yalvarmam gerekir diye almadım yanıma. Eve gitmek için de toplandığımızda dolabı açtım ve telefonumun çantanın dışında olduğunu fark ettim. En başta yanlış hatırladığımı düşündüm ancak öylece ortalığa cihazlarımı atmam bilirsiniz."

Herkes şok olmuştu. Yüzlerindeki ifadeleri görebiliyordum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Nur. Sesi benim için duyduğu korkudan dolayı titremişti. Ne yapacağını bilemeyerek sandalyesinden çaresizce dinliyordu.

Her kelimeyi vurgulayarak, "Birisi korku evindeyken çantamdan telefonumu aldı. Biz içerideyken takip yazılımı yükledi. Belki dinleme aracı da. Bilmiyorum," diyerek şu an şarjsız yatan telefonuma baktım. Soğuk, siyah ekran da bana bakıyordu. "Ama biri telefonumu kullandı, bundan eminim." Burun kemerimi sıkarak başımı eğdim. Pişmanlık hissederek, "Cızırtılardan ve saçma kasmalardan anlamam gerekiyordu."

"Şu an kendini suçlama, Mahira'm." Sancak başını salladı. Ciddi ve tok sesiyle, "Söylediklerinin hepsi mantıklı," dedi. "Hatta çok mantıklı. O yüzden her şeyi biliyorlar. Nerede olduğumuzu, ne konuştuğumuzu, ne yaptığımızı. Bizim o saatte evin önünde olacağımızı ise başka bir yolla öğrenmiş olmalı, yoksa Kartal'a biz korku evine gitmeden önce mesaj gelmezdi."

Kartal abim tespihini sıkıca tuttu. Eklemleri beyazlaşmıştı. "Peki kim yaptı bunu?"

Başını iki yana sallayarak, "Bilmiyoruz," dedi Volkan abim. "Ama öğreneceğiz."

Berkay araya girdi. "Şimdi ne yapacağız?"

Sancak ayağa kalktı. Kararlı duruşuyla herkese baktı. "Yarın hepimiz toplanacağız ve her şeyi konuşacağız." Kartal abime döndü. "Yangın videoları elimizde. Onları dikkatle inceleyeceğiz. Bu mesajları ve telefonları da inceleyeceğiz."

Oturduğum yerden kalkıp sevdiğim adamın tam yanında durdum. Aynı kararlı duruşla, "Siz de babamla ne konuştuğunuzu anlatacaksınız," dedim.

Kartal abim başını salladı ama yüzünde bir yorgunluk vardı. "Bugün değil kardeşim. Hazır hissedene kadar konuşamam."

İtiraz etmek isteyerek abime baktım fakat gözlerinde gördüğüm tanıdık acıyla anında sustum. Hepimizin farklı savaşları olmuştu ama acı aynı yerden kanıyordu. Aynı kişi için yasımızı tutup sözümüzü devam ettiriyorduk. Yöntem farklıydı ancak amaç aynıydı.

Kartal abim gözlerini kaçırdı. Tavana baktı. "O gün hastanede," dediğinde kelimeler dudaklarından zorla çıkıyordu. "Babamla bir konuşmamız olmuştu. O gün... hastane," dedi ve durdu. Zorlukla nefes aldı. "Henüz hazır değilim o konuşmayı anlatmaya, Mahira."

İçim abim adına burkuldu. Ona doğru yürüyerek tam yanında durdum ve elimi omzuna koydum. "Tamam abi," dedim yumuşak bir tonla. "Seni çok iyi anladım. Hazır olduğunda anlatırsın."

Sancak, "Kartal haklı," dediğinde önce ikimiz bakıştık. Aramızda sessiz bir konuşma geçti, sonra diğerlerine döndü. "Bugün duygusal olarak yıprandık ve yorulduk." Kartal abime baktı. "En doğrusu, yarın net bir kafayla toplanıp konuşmak."

Volkan abim başını salladı. "Tamam," diyerek hepimiz yerine kabul etti. "Yarın akşam iş çıkışı toplanırız."

"Sizin evde toplanıyoruz. Herkes gelsin," diye uyardı Sancak.

"Tamam," dedi Kartal abim.

Nur ayağa fırlayıp ellerini havada salladı. "Yani," dedi. Sesi şaşkın ve üzgün geliyordu. "Bugün bu kadar mı? Daha pastayı bile bitirmedik!" diyerek gözlerini önündeki pastaya dikip dudak büzdü.

Kendimi tutamayarak kahkahalarla gülmeye başladım. Sinirlerimin feci şekilde bozulmasına rağmen içimden gelen, samimi bir kahkahaydı. Kendi tabağımı ve çatalımı alarak havaya kaldırdım. "Haklısın kankam." Pastamdan bir parça alarak güzelce çiğnedim. "Hadi o zaman, pastayı bitirelim. Bugün benim doğum günüm, abim bizi kabullendi. Tüm sıkıntılarımızı da çözeceğiz, o yüzden bardağın dolu tarafına bakarak gecenin geri kalanı güzel geçsin istiyorum."

Ela, "Haklı," diyerek kendi çatalını aldı. O da mutlu bir şekilde gülümsüyordu.

Gerginlik yerini yavaş yavaş gülümsemelere bırakırken herkesin omuzları gevşedi, yüzler yumuşadı. Gecenin geri kalan saatleri biraz daha huzurlu geçti. Pastanın her dilimini özenle paylaştık. Hediyelerimi bir kez daha inceledik. Nur aldığı çantayı tekrar tekrar övdü. Ela elbiseyi eline alıp üzerime tuttu. Melis fotoğraflarımızı çekip her anı kaydetti. Kartal abim bile daha rahatlamış görünüyordu. Köşede oturmuş çayını içerken Volkan abimle konuşuyordu.

Sancak her zaman olduğu gibi yanımda, elim elindeydi. Parmaklarımız iç içe geçmişti. Birbirimize mutlu bakışlar atıyorduk ama gözlerimizde aynı korku vardı.

Yarın ne öğrenecektik?

Gözlerim salonu tararken arkadaşlarıma, aileme ve sevdiğim adamın yüzüne ezberlercesine baktım.

Odamın kapısını kapattığımda ev halkı yatmaya hazırlanıyordu. Abimler odalarına çekilmiş, annem çoktan yatmıştı. Uyanık kalan sadece bendim ve hediyelerimle baş başaydım.

Çantamı yatağa bıraktım. Birer birer hediyelerimi çıkarmaya başladım. Ramo ve Fero'nun aldığı atkıyla bere, Berkay'ın ruj seti, Melis ve annesinin ördüğü kazak, Nur'un çantası, Ela'nın diktiği elbise... hepsini dikkatlice yatağın üzerine yerleştirdim.

Boynumdaki kolyeye dokundum. Sancak'ın verdiği yıldız kolye, gerdanımın üzerinde duruyordu. Parmağımı üzerinde gezdirdim, daha sonra ayağıma baktım. *Sen benim yıldızımsın* demişti. *Gökyüzünün en güzel yıldızı kayarak parmaklarıma düştü.*

Dünyanın en mutlu kadını olarak dolabıma doğru gittim. Üzerimdeki şık elbiseyi, botlarımı ve çorabımı çıkardım. Yerine rahat pijamalarımı giydim. Yumuşak, pamuklu kumaş tenimde hoş bir his bıraktı. Saçlarımı elimle dağıtıp omuzlarıma döktüm. Aynanın karşısında bir an durup kendime baktım. Yirmi bir yaşındaydım. Artık bir çocuk değildim ama hâlâ kaybolmuş hissediyordum.

Yatağıma döndüm. Masanın üzerinde Sancak'ın verdiği, kahverengi deri kılıflı, üzerinde baş harfleri kazınmış defter duruyordu. İçinde yıllar öncesinin cevapları vardı.

Elimi uzatıp defteri aldım. Ağırlığını avucumda hissettim. Öyle hafif de değildi. İçindeki kâğıtların, kelimelerin, duyguların ağırlığı sarmıştı etrafını.

Yatağıma tekrar oturup bacaklarımı çaprazladım ve defteri kucağıma bıraktım. Derin bir nefes alıp kapağını açtım. İlk sayfa boştu, sadece köşede gittiği günün tarihi yazılıydı. Dört yıl öncenin soğuğu parmaklarıma işledi.

Sayfayı çevirdim. İkinci sayfanın arasına yerleştirilmiş bir mektup vardı. Kâğıt hafifçe sararmıştı. Mürekkep biraz solmuştu ama hâlâ okunabilirdi. Sancak'ın düzgün, okunaklı elyazısını hemen tanıdım.

Mahira'ya diye başlıyordu.

Gözlerim kelimelerin üzerinde gezindi. Okumaya çalıştım ama bulanıklaştılar. Gözlerim anında dolmuş, ellerim titremeye başlamıştı.

Kâğıdı tuttum ama okuyamadım. Kelimeleri görebiliyordum fakat anlamları içime işleyemiyordu çünkü korkuyordum. İçinde ne yazdığından,

Sancak'ın ne kadar acı çektiğini okumaktan, geçmişin ağırlığını bir kez daha hissetmekten delicesine korkuyordum.

Sayfayı çevirdim ve bir sonraki mektubu gördüm. *Nisan ayına aitti. Sonraki hazirana, bir sonraki ağustosa... Sayfa sayfa mektuplar, yazıldığı tarihler ve acılar...*

Hepsi bana yazılmıştı ve artık bendeydi. Hiçbirini okuyamıyordum. Öylece başım önde, gözlerimden yaşlar süzülürken sessizce oturuyordum. Yavaşça mektuplarıma bakmaktan başka çarem yoktu sanki.

Tam o sırada camdan hafif bir tıkırtı geldi. Yüzüme yerleşen umut ve kalbimdeki çarpmayla başımı kaldırıp gözlerimi sildim. Ayağa kalkıp, defteri yavaşça baş ucuma bırakarak cama doğru yürüdüm. Artık alışmam gereken ama her seferinde daha da baskın olan heyecanla perdemi araladım.

Balkonumun her zamanki köşesinde Sancak duruyordu. Perdeyi açtığımda bakışlarımız kesişti. Hafifçe gülümsedi ama gülümsemesi endişeliydi. Gözlerinde bir soru vardı.

Balkonun kapısını yavaşça açtım. Soğuk hava içeri süzüldü. "Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldadım. "Bu kadar çabuk beni özlemiş olamazsın."

Soruma tek kaşını kaldırıp söylediğimin aksini iddia edercesine baktı. Geri geri gitmeye başladığımda peşimden içeri girdi. "Yanımda olmadığın her salise seni özlüyorum, Mahvedenim. Benimle bu konuda asla iddialaşma."

"Ah, tamam," diyerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Omzumun üzerinden odaya baktı ve tam baş ucumda duran mektupları gördü. Tekrar gözlerime döndüğünde elalarında merak vardı. Alçak ve hassas bir sesle, "Okudun mu?" diye sordu.

Başımı iki yana sallayıp nefesimi bıraktım. "Okumadım."

Kaşları çatıldı. "Neden?" diye sordu.

Gerçeği itiraf ederek, "Korkuyorum," dedim. Sesim çatlamıştı.

"Mahira'm."

"Hadi gel," diyerek elimi uzattım.

Uzattığım elimi anında sıkıca tutarak başımı göğsüne çekti. Çenesini başımın tepesine koyup, "Neden okumadın?" diye usulca sordu.

Başımı yana çevirip mektuplara baktım. İçimi çekerek, "Korkuyorum," diyerek tekrarladım. "Ya içinde beni daha çok acıtacak şeyler varsa? Ya senin ne kadar acı çektiğini okursam?"

Sancak geri çekilerek yüzümü avuçlarının arasına aldı. Başımı yukarı kaldırdı. Gözlerimin içine baktı.

"Mahira'm," dedi. Sesi yumuşaktı. "Bu mektuplar geçmişe ait. O zamanki sensiz kalan ben yazdı. Acı çeken, kaybolmuş, umutsuz bir adam. O çaresiz adam şimdi burada seninle ve çok mutlu."

"Ama..."

"Okuman, cevaplarını alman lazım güzelim," dedi. Tenimi okşadığında görünmez yaralarımı sevmiş gibi hissettim. "Çünkü bunlar aramızda söylenmemiş kelimeler, geç kalmış cevaplar. Hepsini bilmeli, neler hissettiğimi öğrenmelisin."

Gözlerim doldu. "Okuyacağım sevgilim. Acılarını kucaklayacak, onları severek kabul edeceğim." Durup nefes aldım. "Ama şimdi değil," dedim. "Henüz hazır değilim."

Sancak başını sallayıp benimle birlikte yatağa doğru yürüdü. Mektupları alıp parmağını üzerinde gezdirdi. Yanına oturduğumda, "Bana söz ver," dedi. Ses tonu yüreğime sızdı. "Bunları hazır olduğunda tek başına okuyacağına söz ver."

"Okuyacağım ama neden?"

"Çünkü bunlar sadece sana ait. Aynı kalbim gibi," dedi. Defteri almam için uzattı. "Bizim geçmişimiz ama benim acılarım, pişmanlıklarım. Bunları okuduğunda belki ağlarsın, belki kızarsın. O yüzden tüm duyguları benim tepkimin ne olacağını düşünmeden okumanı, yaşamanı istiyorum."

Defteri çekip göğsüme bastırdım. "Okuyacağım," dedim. "Söz veriyorum. Hazır olduğumda okuyacağım."

"Teşekkürler, Mahvedenim," diyerek alnımdan öptü. "Sen okumaya hazır olduğunda, ben de cevap vermeye hazır olurum."

"Cevaplar?" diye merakla sordum.

Saçımı gözümün önünden çekerek, "Okuduktan sonra sorular soracaksın. Belki kızdığında kafana takılanlar, belki de anlamadıkların olacak. O zaman her sorunun cevabını vermek için orada olacağım," dedi.

Başımı göğsüne yasladığımda kolları beni sardı. Kaslarının hemen altından düzenli ve benim için güvenli olan kalp atışlarını duydum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Ne için?"

"Her şey için."

Bir süre öyle kaldık; sessizce, birbirimize sarılarak. Zaman önemsizleşip anlamını yitirdi. Sancak geriye çekilerek, "Artık uyuman lazım. Yarın konuşacak çok konumuz var ve benim senin zehir gibi aklına ihtiyacım var," dedi.

"Tamam," diyerek oturduğumuz yerden kalktık ve örtüyü kaldırarak yatağımın içine girdik. Sancak'a sarılarak sıcak bedenine sokuldum. Başımı kaldırdım. "Herkesin toplanması en erken akşam dokuzu bulacak, biliyorsun değil mi?"

Dudağının tek kenarı yukarı doğru kalktı. "Denk gelelim de," dedi. Kıkırdayarak gözlerimi kapatıp uykuya doğru ilerlediğimde, "Mahira," dedi.

"Efendim," diye mırıldandım.

"İyi ki doğdun," dedi saçlarımın tepesini öperek. "İyi ki varsın."

Gözlerim tekrar yaşlarla doldu. "İyi ki sen," dedim.

20. BÖLÜM

Hava kararmaya başlayıp gökyüzü turuncu ve mora dönüşmeye yüz tuttuğunda kafamı defterimden kaldırdım. Belimi tutarak inledim ve arkama doğru yaslandım. Bu dönem çok fazla çalışmam gerekiyordu ve daha fazla derslerime odaklanmazsam seneyi uzatma ihtimalim yüksekti. Kısacası eskiden üstten ders alan bir kızken artık alttan kalan derslerini toplamak zorunda olan birine dönüşecektim. Özellikle yaz okuluna kalıp derslerimi vermezsem bu senaryo gerçekleşecekti.

Bacaklarımı uzatıp gerindikten sonra su şişemi alarak masamdan kalktım ve kana kana içmeye başladım. Akşam dokuz gibi bizim evde toplanıp yangın videolarını izleyecektik. Şu an eski telefonuma geçmiştim ama iki gündür kapalı duran telefonum hakkında da konuşup, Sancak'a inceletmesi için verecektim. Sürecin bundan sonrası hukuki boyutta ilerleyebilirdi. Daha profesyonel ve akıllıca davranmamız lazımdı. Kim bizi izleyip bu sabotajları yapıyorsa cezasını çekmeliydi. Az kalsın ölüyordum, birinin bunun bedelini ödemesi gerekiyordu.

Dolabımdan kot pantolonumu alıp üzerime de kazaklarımdan birini giydim. Kızlar eminim herkesten önce gelip olanları önden konuşmak isteyeceklerdi. Haklılardı da. Üzülüp en çok arka planda kalmak zorunda olanlar onlardı.

Eski telefonumun zil sesi odada çalmaya başladığında masama doğru ilerledim. Cihazı alarak ekrana baktım. Arayan Melis'ti. İlk onun arayacağı aklıma bile gelmezdi. Gülerek telefonu açtım. "Alo, Melis? Hazırlanıyor musun?"

Karşıdan cevap olarak bir çığlık geldiğinde istemsizce donup kaldım. Tüm vücudumu anında soğuk titremeler sardı. Gülümsemem yüzümden silindi. Elim telefonu kavrayıp sıkıca tuttu.

"Mahira!" Melis'in sesi geldi. Panik içinde ağlayarak hıçkırıp duruyordu. Nefesi kesik halde, "Mahira! Duyuyor musun beni!" diye bağırıyordu.

Kalbim göğsümde çılgınca atmaya başladı. Kanım damarlarımda buz gibi aktı. Sesim titrerken şokla, "Melis?" dedim. "Ne oldu? Neden ağlıyorsun?"

"Babam!" dedi. Kelime boğazından zorla çıktı. "Babam bizi buldu! Mahira, babam burada! Kapıya dayandı!"

Tüm dünya durdu. Nefesim kesilirken garip bir balonun içine hapsolmuşçasına yerimde duruyordum.

Babası. Buradaydı.

Melis'in gözyaşları içinde anlattığı, annesine şiddet uygulayıp Melis'in okumaması için eve kilitleyen o canavar adam buradaydı. Bir şekilde kaçmayı başarıp, güvende olmaları gereken mahallemdeydi o adam. Korktuğumuz tüm gerçekler bir şekilde dibimize kadar gelmeyi başarmıştı.

Aklım almıyordu. Yangından önce karşılaştığımızda izimizi kaybettirmiştik. O zaman burayı nasıl bulmuş olabilirdi ki?

Oysa Melis hep biliyordu. Bir korku emaresi gibi taşıdığı uykularına musallat olan o yüzleşme günü, her seferinde ensesinde bitiyordu. Ne zaman etrafına ürkekçe baksa, omuzları içgüdüsel olarak kasılsa aynı cümleyi fısıldıyordu; *beni bulacak.*

Ben de her seferinde bu ihtimalden korkarken onu sakinleştirmeye çalışarak *bulamaz* derdim. *Burada bizimle güvendesin. Hem Halil dayın var, biz varız. Koca bir mahalle var* derdim ama yanılmıştım.

Babası şimdi buradaydı. Kapının hemen ardında. Varlığını hissettiren o ağır sessizlikle, içimizi daraltan bir gölge gibi çıkıp gelmişti. Şimdi nefesimi tutmuş, kalbim göğsümde deli gibi çarparken tek düşündüğüm şey, güvende olmaları ve bir şekilde onları kurtarmaktı.

Melis sesindeki dehşetle, "Öldüreceğini söylüyor!" diye ağladı. Kelimeler dudaklarından öyle hızlı çıkıyordu ki tek bir cümleyi kaçırmamak için nefes bile almıyordum. "Annemi ve beni öldüreceğini söylüyor! Mahira ne yapacağım? Lütfen söyle, ne yapacağız şimdi biz?"

Telefonun arkasından şiddetli, sert bir ses geldi. Sanki biri elindeki tüm ağırlıkları ardı ardına metal bir duvara fırlatıyordu.

Kalın, öfkeli ve tehditkâr bir ses, "Aç şu kapıyı!" diye bağırdı. Hiddeti telefondan taşarak kulağıma kadar geldi. "Hemen şimdi aç! Yoksa kırarım!"

"Mahira!" Melis çığlık çığlığa daha yüksek sesle bağırmaya başladı. "Kapıyı kırıyor! İçeri girecek!"

Beynim çığlıklarıyla birlikte içinde kaldığı balondan kurtularak gerçeklerle buluştu. Kafam anında panikle çalışmaya başladı. Bir yol bulmalıydım. Söz vermiştim. Onu ve annesini bir şekilde kurtarmalıydım.

İçimdeki paniğin aksine buz gibi bir sakinlikle, "Melis sakin ol!" dedim. Daha bir dakika önce koca bir şişe suyu bitirmiştim ancak şimdi boğazım kupkuruydu. "Sakin ol, tamam mı? Neredesin şu an?"

"Odamdayım! Annemle beraber! Kapıyı kilitledim! Ama o kırıyor! Duymuyor musun?"

Bir başka gürültü hemen peşinden geldi. Bu ses, diğerlerinden daha sertti ve ardından tahta ve menteşe sesleri de geliyordu.

"Melis dinle beni!" diyerek ne zaman oturduğumu fark etmediğim sandalyemden ayağa fırladım. "Polisi ara! Hemen ara!"

"Yapamam," diye ağlamaya başladı. "Telefonu kapatamam. Yapamam, konuş benimle!" Öyle panik içindeydi ki aynı kelimeleri tekrarlamaktan başka çaresi yoktu. Onu ayakta tutup çapa görevi gören sesimdi.

Melis'i sakinleştirmeye çalışırken arkadan kapının kırılma sesleri gelmeye devam ediyordu. O cani adam delirmişti.

"Mahira!" Melis'in annesinin sesi de vardı arka planda. Zavallı kadın bayağı korkmuştu. "Lütfen yardım edin! Lütfen!"

"Tamam!" diyerek odadan dışarı fırladım. Merdivenlere koştum. "Dayanın, ne olur dayanın. Geliyorum hemen." Benim sesimin de onlarınkinden altta kalır bir yanı yoktu. Serinkanlı kalmaya çalışsam da kafayı yemek üzereydim.

"Çabuk ol!" dedi Melis. "Lütfen çabuk..."

Bir çatırtı geldiğinde yerimde donup kaldım. O sesin nereden geldiğini anlamıştım.

Melis, "Hayır!" diye çığlık attı. "Hayır baba, lütfen! Lütfen!"

Adam, "Melis!" diye bağırdı. "Burada fare gibi saklanıyordunuz demek! Seni ve anneni buradan alıp götüreceğim. Kaçıp gitmek neymiş size göstereceğim. Namusuma zeval getirdiniz ya, ölümlerden ölüm beğenin kendinize."

Melis'in annesi, "Hayır!" diye bağırdı. "Kızımdan uzak dur!" Cümlesine devam edemedi çünkü devamında çok şiddetli bir tokat sesi geldi. İçim inanılmaz bir öfkeyle dolarken zorlukla yutkundum.

"Anne!" diye yakardı Melis. "Anne!"

Aynı şekilde bir ses alabilmek için, "Melis!" diye bağırdım. Merdivenlerden iniyordum. "Melis beni duy! Saklan! Kendini kilitle! Geliyorum!"

Sözleri tekrar tekrar bağırdım ama telefon gitti. Kulağımdan telefonu çekerek kapanan aramaya baktım. "Melis," diye çaresiz şekilde seslendim ancak sinyal çoktan gitmişti.

Gözlerim doluyken telefon elimde sallandı. Cevap yoktu. Ya babası onları öldürdüyse? Ya elimden onları kurtaracak hiçbir şey gelmediyse?

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Alt kata inip mutfağa koştum. Annem ocağın başındaydı. Sonunda barışan çocukları için akşam yemeği hazırlıyordu. Babaannemse masada oturmuş çay içerek, yaptığı her yemeğe karışıyordu.

Panik ve çaresizlik içerisinde, "Anne!" diye bağırdım.

Nefes nefese içeri girişimle birlikte şaşıran ikisi de şok içerisinde bana doğru döndü. Halim şu an nasıldı bilmiyordum ama aklını kaybetmiş biri gibi gözüktüğüme emindim.

Annem yüzüne yerleşen korkuyla, "Ne oldu?" diye sorup hemen bana doğru geldi. Elini yüzüme koyarak saçlarımı suratımdan çekti. "Mahira ne oldu? Neden ağlıyorsun annem?"

"Melis!" diyebildim sadece kesik kesik. Kelimeler ağzımdan bir şekilde dökülüyordu. "Melis'in babası bulmuş onları ve kapıya dayanmış! Öldüreceğini söylüyor! Anne ne yapacağız?"

Annemin yüzü anında değişirken gözleri büyüdü. "Ne diyorsun sen?" diye soludu. O da korkudan şoka girmişti.

"Melis!" diye tekrarladım. Ellerim titriyordu. "Babası içeri girdi ve hemen ardından telefon kesildi! Gitmemiz lazım!" Kımıldamayıp şokla bakarken, "Hemen!" diye bağırdım.

Babaannem ayağa kalktı. O gözü kara korkusuzluğuyla diklenerek eline bastonunu aldı. "Nerede?" dedi. Sesi sertti. "Nerede o namussuz?"

"Melis'in evinde!" dedim. "Dayısı Halil abinin evinde kalıyorlardı."

Annem içinde olduğu şoktan çıkarak bir saniye bile kaybetmeden ocağı kapattı. Bana döndü ve başını sallayarak, "Gidelim," dedi. Sesi kararlıydı. Bir kadını asla tek başına ve çaresiz bırakmayacaktı. "Hemen gidelim."

"Ama..." dedim. Mantıklı olmaya ve doğru kararları vermeye çalışıyordum çünkü bir namlunun ucunda olan benim hayatım değildi. Onları kendimden daha çok düşünmem gerekiyordu. "Yardım isteyeceğimiz birileri yok. Erkekler; Kartal abim, Volkan abim, Sancak... hepsi işte. Henüz gelmediler."

"Erkek mi?" dedi babaannem. Gözlerinde bir ateş yandı. "Erkek mi lazım böyle şerefsizlere karşı durmak için? Biz kadınlar bize yeteriz!" Gözü karalıkta kime çektiğimi artık görebiliyordum. "Bir kadın için yıkarım bu mahalleyi!"

Annem kapıya yürüdü. "Mahira," dedi. "Mahalledeki kadınlara haber veriyorum. Fatma'ya, Hüsniye'ye, Ayşe teyzeye, herkese. Toplanıp Melis'in evinin önüne gideceğiz. Gerekirse o kapıyı biz kıracak, onları içeriden alacağız."

Kimseye çektiğim falan yoktu. Biz kadınlar, konu birbirimiz olduğunda her birimiz gözü karaydık. Bizim kanımızda savaşmak vardı. Bir kadının isminin daha kadın cinayetleri sayacına eklenmesine izin vermeyecektik! Ne demiştik? Gerekirse bir kadın için yakacaktık bu şehri.

Elim telefona gitti. Titreyen parmaklarımla gruptan mesaj attım.

Mahira: Acil! Melis'in babası bulmuş onları!
Öldürmek istiyor! Halil abinin evinin önüne gelin!

Mesajı gönderip başka bir mesaja geçtim. Kartal abime mesaj yazmaya çalıştım ancak elim o kadar titriyordu ki telefonu düşürecektim. Sesli mesaj tuşuna basarak konuşmaya başladım.

"Melis'in babası gelmiş! Onu öldürmek istiyor! Halil abinin evine gel! Hemen gelin!" Mesajı gönder tuşuna bastıktan sonra aynı mesajı Volkan abime de gönderdim.

Ayakkabılarımı ayağıma geçirdiğimde sevdiğim adama geçtim. "Sancak!" Sesim boğuktu ve ağladığım oldukça belliydi. "Melis'in babası onları buldu! Onları öldürecek! Şimdi oraya gidiyorum, ne olur sen de gel." Mesajı gönderip Sancak'ın bana indirttiği uygulamadan panik butonuna bastım. Mesajı okuyamayacak olsa bile bu bildirim ona durumun ciddiyetini belli edecekti.

Asıl yapmam gerekeni hatırlayarak telefonumdan KADES uygulamasına bastım. Bu, polislerin telefonumun konumuna göre acil bir şekilde gelmelerini sağlayacaktı.

Annem kapıyı açtı. "Hadi!" dedi.

Babaannem bastonuyla yürüdü. "O herifin kellesini uçuracağım," dedi.

Vakit kaybetmeden dışarı çıktığımızda evlerin kapısı birer birer açılmaya başladı. Kadınların hepsine mesaj ulaşmış, ellerine ne buldularsa alarak dışarı dökülmeye başlamışlardı. Kiminin elinde oklava, kiminin elinde

Vileda, kiminin elindeyse alet çantalarından buldukları çekiç, sopa ne ararsak hepsi vardı.

Fatma teyze ve Güllü nine de bahçelerinden alelacele çıkıp bize katılırlarken yüzlerinde bir telaş vardı. Fatma teyze yanıma gelerek elini koluma koydu. "Sancak'a haber verdin mi kızım?" diye sordu.

"Verdim," diyerek başımı sallayıp, evden çıkarken aldığım elimdeki beyzbol sopamı sıktım. "Abimlere de mesaj attım."

"Tamam güzel kızım. Ben çıkmadan polisleri de aradım," diyerek sırtımı sıvazladı. Yüzünde başka bir kadına duyduğu korku ve yine aynı kadını kurtarmak için oluşan öfke vardı. İki duygu da hepimizin kalbinde bir şekilde yer almayı başarmıştı. Sırtımı son kez sıvazlayarak annemin yanına gitti.

Hep birlikte bizim evin önünden ilerleyerek hızlı adımlarla sokağın başına geldik. Camın önünden ayrılmayan Hüsniye teyze toplanmamızı görmüş olacak ki aşağıya telaşlı ve meraklı halde inip, kapısını ardına kadar açtı. Elinde dedikodu bulduğunda *kapının önünü süpürmeye çıktı* bahanesi için kullandığı süpürgesi vardı. Yüzünde merakla bize baktı. Anlaşılan annemin attığı mesajı almamıştı.

Yeni bir dedikodu ararmış gibi yüzümüze baktı. Süpürgesiyle kapının önünü süpürür gibi yapıp, "Nereye?" diye bağırdı.

"Melis'in evine, Hüsniye teyze!" diye bağırdım koşarken. Ancak kim olduğunu hatırlamama ihtimaline karşı da, "Halil abinin yani," diye ekledim. Olanları anlatabileceğim en özet haliyle, "Babası kapıya dayanmış, kızı öldüreceğini söylüyor. Acele etmemiz gerek. Geliyor musun?" diye sordum.

Hüsniye teyze bir saniye bile durmadı. İçeri doğru döndü ve kız kardeşine, "Derya," diye seslendi. "Dışarı çık, acil durum var!"

Merdivenin başında merakla olanları dinlediğini tahmin ettiğim Derya teyze, eline Hüsniye teyzeninkine benzeyen süpürgesini alıp anında kapıdan fırladı. Eline aldığı başörtüsünü başına geçirirken koşmaya başlamıştı bile. Nefes nefese, "Ne olmuş tam olarak?" diye sordu.

"Adam kapıya dayanmış işte!" dedi annem. Konuşurken ne kadar sinirlendiği belli oluyordu. "Kızı ve annesini öldürecekmiş o adam."

"Namussuz!" diye bağırdı Derya teyze ve süpürgesini sıkıca kavradı. "Hangi sokak?"

Nerede oturduğunu anlatarak vakit kaybedemeyeceğim için elimle peşimden çağırdım. "Takip edin bizi."

Koşmaya devam edip, sokağın köşesini dönerek yeni bir sokağa girdik. Burada da mesajı alanların kapıları ardı ardına açılmaya başlamıştı.

Ayşe teyze evinden çıktı. Elinde hamur açmak için kullandığı demir oklava vardı. Normalde bununla çok güzel poğaçalar yapardı ama şimdi silah olarak yanına almıştı. "Bekleyin," diye bağırdı. "Geliyorum!"

Yanı başındaki evden Zeliha abla fırladı. İki çocuklu, kendi ayakları üzerinde duran, genç bir anneydi. Elinde mutfak bıçağı vardı. "Nereye koşuyorsunuz?" diye sordu.

"Halil abinin yeğenine. O bahsettiğimiz babası geldi."

Zeliha ablanın yüzü değişti. "O tatlı, sessiz kız mı?"

"Evet!"

Zeliha abla bıçağı sıkıca tuttu. Yüzünde hiçbir korku emaresi olmadan, asla bir kadını yalnız bırakmayacağını belli eder bir halde kararlılıkla başını salladı. "Ben de geliyorum!" Ardından arkasını döndü. Büyük kızına, kardeşine bakmasını tembih edip hızla kapıyı kapattı. Hemen merdivenlerden inerek gittikçe büyüyen grubumuza katıldı.

Sokakta artık kadınlardan oluşan bir kalabalık vardı. Herkes tanımadığı ama yanında olması gerektiği kızı kurtarmak için seferber olmaya gelmişti. Çünkü anneler, kızlarını bir adam gelip onu öldürsün diye doğurmamıştı. Bu uğurda hepimiz savaşmaya hazırdık.

Sıradaki yolumuzda Hatice nine kapıdan çıktı. Yaşlı, kambur bir kadındı. Aynı zamanda fazlasıyla da huysuz biriydi. Mahallede çocuklar ses yapsa toplarını kesmekle tehdit ederdi. En ufak gürültüye, kavgaya tahammülü yoktu. Gerekmedikçe bakkala gitmek için bile evden çıkmazdı ama şimdi burada, o kambur ve yavaş yürüyüşüne ters bir şekilde koşuyordu. Elinde bastonundan başka bir şey yoktu ama bastonu sıkıca, kılıç gibi tutuyordu.

Emine teyze yanındaki evden fırladı. Elinde büyük, döküm bir tava vardı. "Ben de geliyorum!" diye bağırdı.

Sultan abla, Hacer teyze, Leyla abla... hepsi birer birer topluluğumuza katıldılar. Kimi elinde süpürge, kimi maşa, kimi sadece tahta bir sopa tutuyordu ama yüzlerinde yenilmeyecek bir irade vardı.

Böyle böyle ilerledik. Biraz ötede durumu yeni öğrenen, tezgâhının başındaki Hüseyin amca da önlüğünü çıkarıp bir et satırı almıştı. *Bu sadece kadın meselesi değil, toplumun meselesidir* diyerek bize katılmıştı. Manav Hasan abi ve Ramo'nun babası Mehmet abi de hemen peşinden gelmişti.

Sokak artık mahallenin güzel insanlarıyla dolmuştu. Kadın, erkek hepsi bir olarak koşuyordu. Biraz ileride Nur ve ablası da yanlarına aldıkları birkaç kadınla bize yetiştiler.

Nur kendinden büyük demir sopayı sıkarken öfkeyle, "O adamı döve döve düzleştireceğim," dedi. El kol hareketiyle ne kadar öfkeli olduğunu gösterse de aslında gözlerinin içinde korku vardı. Yine de ona rağmen buradaydı. Başı derde girer girmez ortadan yok olan kız, şimdi hemcinsi için cesaretten bir pelerin giymişti. Melis'in başına geleceklerden korkuyordu, kendisine ne olacağından değil.

"Ne kadar uzak?" diye sordu Fatma teyze nefes nefese.

"İki sokak daha!" dedim.

Hiçbirimiz pes etmeden iki sokağı da geçtik. Melislerin binasının önünde durduğumuzda çoğunluğu kadınlardan oluşan bir ordu gibiydik.

Nefes nefese, yorulmuş bir bağırtı geldi. "Yetiştim!" diye bağırdı Ela. Yanımıza geldiğinde elini dizlerine koyup soluklanmaya çalıştı. Zavallı kız, kendi mahallesinden buraya kadar koşa koşa gelmişti. Terden yüzüne yapışan saçları çekti. Yerinde doğrulup, "Ne yapacağız?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf ederek sopamı tuttum. Melis'in evinin olduğu kattan bağırtılar geliyordu.

Binanın kapısı açıldığında içeriden bina sakinleri döküldü. Binanın yöneticisi olduğunu düşündüğüm kadın öfkeyle aşağıya inip sıkı sıkıya tuttuğu telefonunu havada salladı.

"İçeri giremiyoruz çünkü adamın silahı var!" diye bağırdı.

"Ne?" diye şokla sordum. Kollarımdaki tüylerim diken diken olurken boğazıma nefesimi kesen bir ağırlık oturdu. Arkadaşımın hayatı tehlikedeydi. Onu korumak için bir şey yapmam gerekiyordu.

Kadın üzerindeki monta sarılıp, "Sesler geldiğinde kapıya dayandık ama adam bize silah çekerek tehdit etti," diyerek acıyla Melislerin camına baktı. O da en az bizim kadar sinirli ve üzgündü. "Gözü dönmüştü pislik adamın! Bize sinirlenip kadına zarar vermesin diye polisi arayıp aşağıya indik." Saçını düzeltip ileri geri gitti. "İyi mi yaptık bilmiyorum. Panik yapıp hem içeridekileri hem kendisini vurmasın."

Kadın her konuştuğunda yüreğim ağzıma geliyordu. Söylediklerinin hepsinde doğruluk payı vardı ve ben ilk defa ne yapacağımı bilemiyordum. Köşeye sıkışmış, elimden tüm zekice bazen yer yer saçma planlarım alınmış gibi hissediyordum. Fazlasıyla çaresiz bir durumdu.

"Öylece kapısına dikilemeyiz," dedim. Söylediğinde haklıydı. Adama panik yaptırarak işleri daha da kötüye sürükleyebilirdik.

"Fero ve Ramo'ya haber verdiniz mi?" diye sordu Ela. Avuçlarını birbirine yapıştırmış, üzüntüyle sağa sola bakıyordu.

"Verdim," dedi Nur. "Dışarı çıkmışlardı, onlar da alelacele geri dönüyorlar şimdi."

Çaresiz bir halde, "Ne yapacağız şimdi peki?" diye sordu Ela. Soruyu daha çok bana soruyordu ama ne cevap vereceğimi en az ben de onun kadar bilmiyordum.

Kadınlar kendi içlerinde konuşarak ne yapacaklarını tartışıyorlardı. İçlerinden birinin artık sabrı kalmamış olacak ki yerden bulduğu, avuç içine tam oturan, ceviz büyüklüğündeki hafif yassı bir taşı eline aldı. Öfkesini taşa yönlendirerek tüm gücüyle Melislerin camına fırlattı.

Şok içerisinde kadının ne yaptığına bakarken attığı taş cama tak diye çarptı. Gözü kara kadın öne doğru çıkarak, "Aşağıya in şerefsiz adam! Gücün sadece çaresiz kadınlara mı yetiyor! Azıcık cesaretin varsa in de benim karşıma çık!" diye avazı çıktığı kadar bağırarak elindeki elektrikli süpürgenin metal borusunu sallamaya başladı.

Şaşkınlıkla ağzım açılırken, "Galiba önümüze geldiği gibi ilerleyeceğiz," dedim. İlk defa benden pervasız birini gördüğüm için şaşkınlık içindeydim.

Melislerin camı yavaşça açıldı. Babası olduğunu tahmin ettiğim, ağzından tükürükler saçan, saçları kırlaşmış bir adam çıktı. Kaşları öfkeyle çatılarak birleşmiş, buradan bile belli olan yamuk ve kalın burnu kırışmıştı. Aşağıya sesin kimden geldiğini görmek için baktı ve kalabalık, çoğunluğu kadın olan grubun kendisine saldırmak üzere olduğunu görünce şaşkına döndü.

"Siz de kimsiniz lan?" diye bağırdı.

Annem konuşmayı devralarak öne çıktı. "Biz bu mahallenin kadınlarıyız," dedi. Taş atan kadın kadar sinirlenmişti. İşaretparmağıyla adamı gösterip, "Sen de burada istenmeyen bir adamsın. Hemen o kadınları bırakıp buradan defolup gidiyorsun!" diye bağırdı.

"Bu benim aile işim!" diye bağırdı adam. O da işaretparmağını üzerimize doğru sallıyordu. "Namus, benim namusum. Buradan çekip gitmezseniz-" diye tehdide başladı ama sözü hemen kesildi.

"Aile işi mi?" dedi Fatma teyze. Öne çıkıp Samet'in olduğunu düşündüğüm barfiks çubuğunu salladı. "Kızını dövmek aile işi mi?"

"Onu hapsetmek aile işi mi?" dedi Güllü nine ve sopasını kaldırdı.

"Karını dövmek aile işi mi?" dedi Ayşe teyze ve oklavasını sıkıca kavradı.

Adam camın pervazından tutup, "Size karışmayın dedim!" diye bağırdı. "Delirmişsiniz!"

"Belki öyle," dedi annem. Hepimizi göstererek, "Birimiz bile içerideki kadınları almadan gitmeyeceğiz!" Sesindeki geri adım atmayan o ton göğsüme gurur olarak yerleşti. Kırk tane hayat da yaşasam hepsinde onun annem olmasını isterdim.

"Öyle mi?" diye sordu adam.

"Öyle!" diye bağırdım. Annemin kızıydım sonuçta, geri adım atmak kitabımda yoktu. "Hepimizi karşına alamazsın, defol git bu mahalleden!"

Sözlerimin hemen peşinden karşı sokaktan bir motor homurtusu yükseldi. Başımı çevirdiğim anda Kartal abimin mavi dolmuşunu gördüm. Dörtlülerini açmış, durmayacakmış gibi üzerimize geliyordu. Arkasında iki dolmuş daha vardı.

"Abimler geliyor," diye fısıldadım.

Dolmuşlar henüz tam durmamışken aralarından iki araba sıyrıldı. Sancak ve Volkan abimin olduğu araçlar da son sürat ama insanlara dikkat ederek sokağa daldı. Fren sesi havayı yırtarken kalbim yerinden çıkacak sandım. İki arabanın da sürücü tarafındaki kapıları hızla açıldı.

"Sancak da geldi."

Bizim olduğumuz yerin arka tarafından yükselen polis sirenleri duyulmaya başlandı. Ses tüm sokakta yankılanırken kırmızı mavi ışıklar olduğumuz yerden bile belli olacak şekilde parlıyordu.

Ellerimi belime koyarak yüzüme yerleşen özgüvenle başımı yukarı kaldırdım. Olanları şaşkınlıkla izleyen adama, "Ne oldu? Beklemiyor muydun böyle bir kalabalığı?" diyerek tek kaşımı kaldırıp sırıttım. Hepimizi işaret ederek göğsümü kabarttım. "Burası Kızıltepe Mahallesi. Öyle elini kolunu sallaya sallaya gelip kadınlara zarar vereceğin bir mahalle değil."

Adam kaşlarını çatarak bana bakıp saçlarını karıştırdı. Yüzüme uzun uzun baktıktan sonra gelen aydınlanmayla, "Sen o kızsın," diyerek parmağını bana doğrulttu. "Melis'i ilk gördüğümde kurtarıp izini kaybettiren."

"Evet, benim," diyerek iyice görebileceği bir yerde durdum. En ufak bir korku hissetmiyordum. "Bugün de kaybedeceksin!" diye bağırdım.

Halil abi, "Kemal saçmalama, bırak kız kardeşimi!" diyerek kalabalığın arasından çıktı. Arkasından Fero ve Ramo da geliyorlardı. Halil abinin sesinde çaresizlik vardı. Adam mahvolmuştu. Yüzüne bugünün başına geleceğini bilen bir ifade yerleşmişti.

Ramo'nun haliyse perişandı. Yüzü bembeyaz kesilmiş, elleri iki yanında yumruk olmuştu. Gözleri yukarıda, Melis'in olduğu yerdeydi. Öne doğru sallanıyor, bir fırsat bulsa yukarı fırlayacak gibi duruyordu. Belki de fırlardı. Kavgadan hiç kaçmışlığı yoktu ve en önemlisi de o eğlenceli adamdan eser kalmamış, sevdiği kadın için her zorluğu aşacak bir gözü karalık gelmişti.

"Kemal," dedi Halil abi. Sesinde hem öfke hem de yalvarma vardı. "Bırak onları, bu iş böyle çözülmez sen de biliyorsun."

"Sus!" diye bağırdı Kemal. "Sen karışma, Halil! Bu senin işin değil! En başında kardeşin sana geldiğinde kendi ellerinle bana teslim etmeliydin ama sen ne yaptın? Onları benden sakladın. Şimdi ikisini birden öldüreceğim, sen de oturup izleyeceksin!"

"Benim kardeşim o! Nasıl benim işim değil?"

Kemal, "İçeridekiler benim karım, benim kızım!" diye tükürerek bağırdı. Öfkeden yüzü kıpkırmızıydı. Damarlar boynunda kabarmıştı. "Benim namusum! O yüzden oradan kalkmış bana ahkâm kesme."

Ramo öne çıktı. Titreyen adımlarla ilerledi. "Lütfen," dediğinde dudakları titriyordu. "Melis'e bir şey yapma. Ne istersen yaparım ama ona dokunma."

Kemal, Ramo'ya bakıp gözlerini kıstı. "Sen de kimsin lan!"

"Ben..." dedi cümlenin devamını getiremedi ancak bir saniye sonra derin bir nefes aldı. Ramo öne doğru adımladı ve büyük bir cesaretle tüm itirafı dudaklarından döküldü. "Ben, Melis'i seviyorum. Ona zarar verme."

"Seviyorsun mu?" Kemal sanki Ramo karşısına geçmiş de dalga geçiyormuş gibi güldü. Ardından gülmesini kesip çileden çıkarak, ahkâm kesmeye başladı. "Sen kimsin lan! Kimsin de benim kızıma yan gözle bakıyorsun! İkinizi de geberteceğim!"

Ramo öne doğru adım attı ama Fero hemen kolundan tuttu. "Dur," diyerek kızdı.

"Ama Melis içeride lan!"

"Geri dur dedim, Ramo!" Fero onu iyice geriye çekti. "Adam delirmiş, herkese zarar verebilir."

Aramızdan altı, yedi tane polis geçerek binanın önünde durdu. İçlerinde uzun boylu, siyah saçlı, yaşı daha büyük olan adam, "Kimse yerinden kıpırdamasın. Herkes olduğu yerde bekleyecek!" diye uyardı.

Kemal, polisleri görünce anlık korkuyla geriye çekildi. Ne yapacağını bilemez şekilde arkasını döndü ve camdan içeri girdi.

"Hayır!" diye bağırdı Halil abi. "Bir şey yapın, içeri girdi! Kardeşimi ve yeğenimi öldürecek!" diye öne çıkarak polislere yalvarmaya başladı.

"Beyefendi sakin olun. İçeri şimdi girmeye çalışırsak korkudan rehinelere zarar verebilir," diye uyardı ve Halil abinin omzundan tutarak ilerlemesini engelledi. "Adamı ilk olarak rehineleri teslim etmesi için ikna etmemiz gerekiyor." Ekip arkadaşlarından birine dönerek talimat verdi. "Megafonu getirin, bu adamla bir de ben konuşayım."

"O adam konuşmaktan anlamaz," diyerek Ramo da kapıya doğru koştu. Korkuyla, "Melis!" diye bağırdı. "Buradayız, seni kurtaracağız!"

Fero onu tutmaya çalıştı. "Sakin ol, bırak polisler işini yapsın!" diye bağırdı.

"Sakin olamam!" diyerek Ramo kendini çekti. "Melis orada abi, anlamıyor musun? Babası onu öldürecek." Ellerini itmeye çalıştı ancak ondan daha yapılı olan Fero tüm gücüyle omuzlarından geriye doğru çekmeye çalıştı. "Bırak beni!"

Başka bir polis de yanına gelip onu kolundan tuttu. "Geri çekil oğlum," dedi. "Sen içeri giremezsin."

"Girerim," diye diklendi Ramo ama polis memuru katlanamayarak bağırdı.

"Geri çekil dedim!"

Önümdeki manzarayı kalbim ağlayarak seyrederken, başımı kaldırdım ve ileride abimlerle durup mevzuyu polislere devretmek isteyen Sancak'a baktım. Yanında ondan sadece birkaç santim uzun, oldukça yapılı, siyah saçlı, yüzü sert bir adam duruyordu. Onunla konuşup ne yapabileceklerini tartışıyordu. Yanındaki adam gözleri tüm keskinliğiyle binaya bakarken bir Sancak'a, bir de yanındaki güzel kadına bakıyordum. Benden en az on santim uzun, vücudu gibi yüzü de güzel olan kadın suratındaki keskin öfkeyle cama bakıp duyamadığım bir şeyler fısıldıyordu. Cama sanki aynı acıdan geçmiş bir kadının anlayışıyla bakıp yerinde zor duruyordu. Gitmek istiyor ama eli kolu bağlı kalıyor gibiydi.

Sancak bakışlarımı hissederek bana döndü. İçleri endişeyle dolan gözleri iyi olup olmadığımı kontrol ediyordu. İkimiz de koruyacağımıza söz verdiğimiz kızın bu durumda olmasından oldukça korkuyorduk. Ona güzel bir gelecek, sıcak bir mahalle vermek isterken kendini yine babasının ellerinde bulmuştu.

Kartal abim ve Volkan abim yan yana durmuş, birlikte polisleri izliyorlardı. İkisi de sevdiğim adam gibi mevzuya girmemek için zor duruyordu.

Biliyorlardı, eğer mantıklı hareket edilmezse arkadaşım ve annesinin hayatı tehlikeye girerdi.

Camın açılma sesi geldiğinde panikle tekrar pencereye döndüm. Kemal tekrar cama çıkmıştı ama bu sefer yalnız değildi. Yanına Melis'i çekmiş, boynundan sıkıca tutarak kızın mosmor olmasına sebep oluyordu. Arkadaşım bu halde nefes alamayıp ağlıyordu.

Kemal'in diğer elinde binanın yöneticisinin bahsettiği silah vardı. Arkadaşımın kafasına tutmuş, "Geri çekilin!" diye bağırıyordu. "Defolup gidin, yoksa hem bunları hem de kendimi vururum. Yemin ederim vururum!"

Tabancayı sertçe Melis'in başına vurdu. Arkadaşım şokla çığlık atıp ağlamaya başladı.

Annem elini ağzına kapattı. "Allah'ım," diye fısıldadı.

Polisler silahlarını çektiler. "Sakin olun!" diye bağırdı baştaki polis. Megafonu eline almış, Melis'in babasını ikna etmeye çalışıyordu. "Silahı bırak, kimseye zarar verme. Elindeki rehineleri de serbest bırak. Biz de gitmene izin verelim."

"Size gidin dedim!" Sonra bakışlarını benim üzerime çevirdi. "Sen," diyerek parmağını üzerime dikti. "Her şey senin yüzünden oldu. Eğer o gün karışmayıp Melis'i almama izin verseydin bugün bunları yaşamayacaktı bu kız," diyerek tekrar arkadaşımın başına silahını dayadı. Arkadaşımın çığlıkları arasından, "Anasını da alıp gidecektik. Ama sen burnunu sokup işlerimi karıştırdın," dedi.

Sözleriyle birlikte nefesim korkuyla kesildi.

"Şimdi senin yüzünden vuracağım onu!" Kemal tabancayı Melis'in şakağına bastırdı. "Duyuyor musun? Senin yüzünden ölecek!"

İçim suçlulukla dolarken korkuyla, "Hayır!" diye bağırdım. Delirmiş gibi başımı iki yana sallarken öne doğru adımladım. Dudaklarım ısırmaktan dolayı kanamaya başlamış halde, "Hayır," diye yalvardım. "Ona bir şey yapma!"

Melis'i koruyamamış, babasının onu bulmasını engelleyememiştim. Eğer kendi hayatıma bu kadar tutunup kalbimdeki karmaşaya gömülmeseydim, güvenliğine dikkat etseydim, belki de hiçbir şey bu noktaya gelmezdi. Babası onu bulamaz, bu mahalleye gelip kapısına kadar dayanmazdı.

Hepsi benim yüzümden olmuştu. Şimdi gözümün önüne Melis'in yarım kalan hayalleri, ders kitaplarının arasına sıkıştırdığı umutları geliyordu. Okuyacak, hem kendini hem de annesini kurtaracaktı. Kendi ayaklarının üzerinde duran başarılı bir kadın olacaktı. Buna tüm kalbiyle inanıyor ve

çalışıyordu. Ben de gösterdiği çabaya inanıyordum. Hatta ona tüm güzellikleri bulacağını söyleyerek ümit oluyordum. Babasından korkmaması gerektiğini, onu koruyabileceğimizi söylemiştim. Hayallerinin peşinden ilerlemesi gerektiğini tembih etmiştim ama artık bu hayallerini gerçekleştirmesi için onu koruyamamıştım. En çok korktuğu, korunacağına inandığı babasının eline düşmüştü.

Tüm bu gerçekler kalbimin ortasına çöreklenerek nefesimi kesti. Yüzüm kıpkırmızı oldu. Ben ne biçim bir arkadaştım ki onu koruyamamıştım?

"Benim yüzümdense bırak kızı!" diye bağırdım. Nasıl bir cümle kurduğumdan artık emin değildim.

Kemal gözlerindeki delilikle, "Madem çok meraklısın, yukarı gel de arkadaşının hayatını kurtar!" diye bağırdı.

Anlamayarak, "Ne?" diye sordum.

Adam silahı üzerime tutarak, "Yukarı gel!" diye tekrar bağırdı. "Sen kurtarmıştın ya onu! Şimdi gel buraya yine kurtar!" Durdu, bir saniye düşündü ve yüzündeki pislik gülümsemeyle, "Buraya gelirsen ikisini de bırakacağım. Ha yok gelmem dersen de burada, tetiği gözünün önünde çekeceğim," dedi.

Adamın deliliğiyle ne yapacağımı bilemeyerek kaldığımda refleksle öne doğru adımladım.

"Mahira hayır!" diye karşı taraftan Sancak'ın sesi yükseldi. "Gitmeyeceksin!"

Melis'in babası silahı Sancak'ın üzerine tutarak, "Sen karışma!" diye bağırdı. Ardından silahı bana doğrulttu. "Bir kişi bile kımıldarsa bu kızı vururum!" diye tehdit etti.

Üzerimdeki silahı umursamadan Sancak'a, "Ama Melis..." diye seslendim. Tüm hislerim çekilmiş gibiydi. İçimde sadece pişmanlığın ateşi yanıyordu.

"Hayır!" diyerek öfkeyle adeta kükredi Sancak. Gözlerinde öyle bir korku vardı ki neredeyse titreyerek diz çökmeme sebep olacaktı. Bana doğru gelmeye çalıştığında polis memurunun biri önünü kesti. Yine de bu onu durdurmadı. Önündeki adamı ittirdi ve ilerlemeye çalıştı ancak iki memur daha önüne geçti. Deliye dönen Sancak, "O adam deli, Mahira! Seni de öldürebilir. Hiçbir yere gitmiyorsun!" diyerek gitmemi engellemeye çalıştı.

Kartal abim de Sancak'a katılarak, "Mahira sen bir yere gitmiyorsun!" diye sertçe uyardı. "Polisler halleder!"

Volkan abim de ilk defa abime katılarak, "Kartal haklı. Sen karışma!" diye uyardı. Adamın beni vurmasından korktuklarından dolayı yüzlerindeki

dehşetle yerlerinde durmaya çalışıyorlardı. Ellerine bir fırsat geçse üçünün de gitmemem için beni alıkoyacağına emindim.

Elinde megafon olan polis, "Anlaşabiliriz," diye aynı cümleleri tekrar etmeye başladığında zorlukla arkadaşıma odaklandım.

Ağlamaktan şişen gözleriyle bana bakıyordu. Öyle mahvolmuş, öyle çaresiz bir halde kurtarılmayı bekliyordu ki onu baba dediği o adamdan kurtarmaktan başka çarem yoktu. Geldiği ilk günden beri arkadaşımız olmuş, bana her zaman güvenerek umutla bakmıştı. Şimdi nasıl onu yalnız bırakabilirdim ki?

"Kurtarın bizi," diye fısıldadı.

İçim parçalandı.

Polisler Kemal'le müzakere etmeye çalışıyorlardı. "Silahı bırak konuşalım, her şeyi halledebiliriz!"

Kemal, "Sus!" diye bağırdı. "Hepiniz susun ve kımıldamayın! Eğer o kız gelmezse öldürürüm bunları," diyerek Melis'i silkeledi. Tabancayı Melis'in başına daha sıkı bastırdığında arkadaşımın inlemesiyle kararımı vermiştim. Neye mal olursa olsun onu kurtaracaktım.

İki yakın arkadaşıma da dönerek, "Eğer bana bir şey olursa anneme sıkıca sarılın ve bu şehri yakın," dedim.

"Ne?" diye sordu Nur ama anlamalarına fırsat vermeden kaşla göz arasında olduğum yerden fırladım. Kalabalık ve polis, Kemal'e odaklandığından aralarından sıyrılmam oldukça kolay olmuştu.

Üzerimden bakışlarını bir an ayırmayan Sancak, adamların ellerinden kurtulmaya çalışıp, "Bırak beni!" diye tüm mahalleyi yıkacak güçte bağırdı. "Mahira!"

Sevdiğim adamın yürek yakan sesi bir saniye de olsa duraklamama yetmişti ancak Melis'in perişan hali gözlerimin önüne geldiğinde daha fazla duramadım. Kendi hayatımı ve beni seven adamı umursuyordum fakat Melis'in hayatı için fedakârlık yapmam gerekiyordu. Yaşaması gerekiyordu. Tüm hızımla kendimi binanın açık kapısından içeri attım. Merdivenleri çıkarken arkamdan Sancak'ın, "Mahira dur!" diye bağırdığını duydum ama bu sefer durmadım.

21. BÖLÜM

Merdivenleri çıktığımda nefesim koşmaktan dolayı kesik kesikti. Adrenalinle tüm merdivenleri hızla çıkmıştım ama karnımın sağ alt tarafında, apandisimin olduğu yerde bir ağrı hissediyordum. Ne zaman bu kadar hızlı koşsam kendini göstermekten geri durmuyordu.

Korkuluklardan kendimi çekerek son merdiven sahanlığına çıktım. Gidip gelen ışığın altında, tam kapının önünde Kemal duruyordu. Melis'i boynundan tutmuştu ve elindeki tabanca doğrudan arkadaşımın şakağına dayanmıştı.

Adam beni görünce soğuk, çılgın bir gülümseme attı. "İşte," diyerek Melis'i öne arkaya doğru salladı. "Gördün mü kızım, arkadaşın seni kurtarmak için geldi. Amma cesurmuş, değil mi?"

Nefesimi düzenlemeye çalışırken, öfkeyle bakıp ayaklarına doğru tükürdüm. "Geldim işte, kıza daha fazla zarar verme!" diye çıkışarak yerimde doğruldum. "Bırak Melis'i gitsin."

Adam başını iki yana sallayarak evin içerisini gösterdi. "Hadi içeri," diyerek tabancayı bana doğrulttu. Bir adım atmak yerine dik dik yüzüne baktığımda sinirlenerek silahı Melis'e biraz daha bastırdı. Tükürükler saçarak tehdit etmeye başladı. "İçeri gel yoksa beynini dağıtacağım!"

İçim şimdiye kadar kimseye duymadığım bir öfkeyle dolarken adama tiksinen bir bakış attım. Fırsatım olsaydı üzerine atlayıp adamı parçalardım ancak şu an Melis'in kafasına dayanan silah yüzünden elim kolum bağlıydı.

İlk adımı attığımda silahı tekrar üzerime doğrultarak, "Yavaşça ilerleyeceksin. Ani bir hareket yaparsan..." dediğinde çileden çıkarak bağırdım.

"Vurursun anladım!"

Sözünden çıkmamaya dikkat ederek yavaşça adım adım ilerledim. Her adımımda kalbim delicesine kulaklarımda gümbürderken nefesim ciğerlerime yetmiyordu. Arkamda kalan ailemin yüzü gözlerimin önüne geliyordu

ancak Melis'in acıyla her inlemesi, bu kararı vermem gerektiğini hatırlatıyordu. Yavaşça bir adım daha attım fakat ilerlemem yetmemiş olacak ki bu sefer de, "Hızlı ol ve ellerini de havaya kaldır!" diyerek bağırdı. İçinde bulunduğumuz duruma sinirlerim bozularak güldüm.

"Kendini soygun filmlerinde zannettin galiba!"

"Sen bunun bir film olduğunu mu düşüyorsun?" diyerek tabancayı kaldırdı ve bir saniye bile düşünmeden tavana nişan alarak tetiği çekti. Tabancadan çıkan sesle, Melis'le birlikte çığlık atarken ellerim refleksle kulaklarımın üzerine kapandı. Tavanın kaplamaları üzerimize dökülürken, yavaşça eğilerek kirpiklerimin altından öfkeyle baktım. Havadaki elini indirerek öfkeden pörtlemiş gözleriyle birlikte silahı bu sefer üzerime tuttu. "Konuşsana!"

Başım her derde girdiğinde yaptığım gibi bir şekilde kaçmam gerekiyordu. Orada öylece durup, kulaklarımın üzerindeki ellerimi çekerek dediği gibi havaya kaldırdım. "Tamam!"

Neden kendim için endişelenmiyordum?

Kalbimde neden buz gibi bir kabullenmişlik vardı?

Ellerim gözükecek şekilde evden içeri girdim. Adam da arkamdan ilerlerken attığım her adımda şok içerisinde eve bakıyordum. Eşyalar yere saçılmış, sandalyeler devrilmişti. Cam kırıkları her yerdeydi. Melis'in çalıştığı defterler, kitaplar parçalanarak her yana dağılıp kâğıttan yollar yapmıştı. *Bir hayal bu kadar kolay mı yıkılırdı?*

Bakışlarım bu sefer köşede, yerde hareketsiz yatan Melis'in annesine çarpınca kalbim korkuyla tekledi. Titreyen hareketlerle öne adımladım ancak ciddiyet birden vücuduma çarptığında kadına doğru koştum. Telaşla yanına çöktüm.

"Zeynep abla!" diyerek omuzlarını tuttum. Hafifçe yana çevirerek üzerine doğru eğildim. Korkuyla nefes seslerini dinlemeye çalıştım. Eğer ölmüşse ne yapacağımı bilmiyordum. Birine annesinin artık onunla olmayacağını söylemezdim. Özellikle arkadaşım olan bir insana... Korkuyla bir kez daha bedenini salladığımda kadın acıyla inledi. Telaşlı ellerimi omuzlarından hemen çektim. Yüzünden saçlarını geriye alarak onu sırtüstü çevirdim. Gözleri kapalı, yüzü morarmış, dudağı patlamıştı. Nefes alış verişleri düzensiz bir halde göğsünün hareket etmesine sebep oluyordu ama yine de korkuyordum.

Kemal'e dönerek öfke patlamasıyla, "Ne yaptın ona?" diye bağırdım.

"Susturdum," dedi adam gayet soğuk bir şekilde. Karısına bakıp iğrenerek, "Daha hak ettiği cezayı almadı," dedi. Hastalıklı zihnine göre vermesi gereken ceza bundan daha fazlasıydı. Ona göre karısı sözünden çıkmamalı, ne isterse onu yapmalıydı. Bu aşağılık adama göre karısı onun kölesi olmalıydı.

Tepkisine midem bulanırken, "Adi pezevenk," diye fısıldadım.

"Ne dedin?" Kemal öne doğru bir adım attı. Her hareketinde peşinden Melis'i de sürüklüyordu.

Ayağa kalkıp dik bakışlarımı gözlerine diktim ve meydan okudum. "Dedim ki *adi pezevenk*." Bu sefer daha yüksek sesle avazım çıktığı kadar bağırdım. "Sen şerefsiz bir puştsun! Şeref yoksunu pezevenk! Döl israfısın!"

Kemal her sözümle birlikte daha da kırmızı olurken ettiğim lafların hıncıyla Melis'i bir kenara itti. Kız tökezleyerek elleriyle dizleri üzerine düştüğünde, kendine gelme fırsatı bulamadan ağlaya ağlaya annesinin yanına süründü.

Kemal yüzünde kudurmuş bir ifadeyle üzerime doğru geldiğinde istemeye istemeye geri adım atıp, "Geldim işte," dedim. Buraya ne için geldiğimi hatırlayarak adamı kışkırtmak yerine arkadaşımı ve annesini kurtarmak için sakinleşerek onu ikna etmeye çalıştım. "Dediğini yapıp geldim, artık onları bırak."

Pis pis sırıtarak, "Hiç sanmıyorum," dedi.

Çalışmasıyla övündüğüm zekâm yerinde saydığında saf saf, "Söz vermiştin," dedim. Bir caninin sözüne öylece kanıp hayal kırıklığına uğramama izin verdiğime inanamıyordum. Herkesin yapma demesine rağmen yedek planım olmadan buraya gelmiştim. Pişman da değildim. Arkadaşımı kurtarmaktan başka çarem yoktu ancak güvendiğim o zekâmın şu an çalışması gerekiyordu.

Kemal saflığımla dalga geçerek güldü. "Yalan söyledim," dedi. Silahıyla hepimizi göstererek, "Buradan hiç kimse sağ çıkmayacak," dedi.

Korku ilk defa kendim için işlemeye başladığında yutkundum. Bu sefer başıma hayatta kimsenin asla beceremeyeceği bir şekilde bela açmıştım. Bir filmde karşıma çıksa küfredeceğim o kız olmayı başarmıştım.

"Sen benim ailemden biri değilsin!" diye bağırdı ve tabancayı bana doğrulttu. "Ama onlar benim ailem! Benim malım! O yüzden ben nasıl istersem öyle kalacaklar. Ölmelerini istersem ölürler, yaşamalarını istersem yaşarlar."

"Hayır!" diye bağırdım. Tüm deli cesaretimi toplayıp üzerine doğru ilerledim. "Onları öldürmene izin vermeyeceğim!"

Kemal kaşlarını kaldırdı. Açık açık alaya alarak, "Sen ne yapabilirsin ki?" diye sorup elindeki silahı gösterdi.

Daha da yaklaştım. Belki bir boşluk yakalar ve silahına atılabilirdim. O arbedede Melis ve annesi kaçabilirdi. "Seni durdurmak için her şeyi," dediğim an Kemal daha fazla konuşmama katlanamayarak silahın tersini kaldırdı. Ardından hiç acımadan kafama vurdu.

Acı kafamda patlarken gözlerim karardı. Bacaklarım bedenimi taşıyamayarak yana doğru savruldu. Sertçe yüzümü soğuk zemine çarptım. Yerde öylece yatarken kulağım çınlıyor, başım dönüyordu. Sıcak bir şeyin yüzümden aşağı süzüldüğünü hissettim. Oysa çocukken daha sert düşüp de kafam kırılmadığı için Kartal abim gibi kalın kafalı olduğumu düşünüyordum. Meğerse çok yanılıyormuşum.

Melis, "Mahira!" diye çığlık attı.

"Kapa çeneni!" Kemal de ona bağırdı.

Gözlerimi açmaya çalıştım ama her şey oldukça bulanıktı. Kemal yukarıda, tam tepemde olduğu için dev gibi görünüyordu. Yanıma yaklaşarak silahını yanına indirdi.

"Aptal, kafasız kız," diyerek ayağının ucuyla bedenimi itekledi. "Bu iki zavallı senin ailen değil ama onları, hayatını hiçe sayarak kurtarmaya geliyorsun." Başını iki yana salladı. "Hiçbir haltın olmayan insanları kurtarmaya kalktığın için bok yoluna gideceksin. Aileni de bu salaklığın yüzünden perişan edeceksin."

"Onlar beni ilgilendiriyor," diye inleyerek yere yaslandım ve doğrulmaya çalıştım. "Melis ve annesi benim ailem. Bu mahalledeki herkes bizim ailemiz. Biz ailemizi koruruz!"

Bıkkınlıkla nefesini verirken benimle daha fazla konuşmaya tenezzül etmeyerek, "Koruyamayacaksın," dedi Kemal. Deli bir sakinlikle tabancayı tekrar bana doğrulttu. Gözlerinde canice bir bakış vardı. Soğukkanlı hareketlerinde birazdan başıma ne geleceğini görebiliyordum. Hayatla olan bağım buraya kadardı; bir namlunun ucundan çıkacak kurşun kadar hızlı. "Çünkü sen öl..." dediğinde daha fazlasıyla ilgilenemedim.

Hemen arkasından zaten aralık olan bir kapı sessizce açıldı ancak Kemal fark etmeden konuşmaya devam ediyordu. Bakışları benim üzerimdeydi ve bize ne olacağı hakkında atıp tutuyordu. Kendine o kadar güveniyordu ki haksız olduğunu düşündüğü hiçbir davranışı yoktu. Birinin ona hesap sorabileceğini bile zannetmiyordu. Sözde namusunu temizleyip hayatına

kaldığı yerden devam edeceğini, dışarıda elini kolunu sallaya sallaya dolaşabileceğini sanıyordu. Haklı mıydı?

Karanlık bir gölge sessizce, gözümü kapatıp açabileceğim bir hızda içeri süzüldü. Kemal'in arkasına hiç ses çıkarmayarak yaklaştı. Adımları öyle sessizdi ki görmesem varlığını bile fark edemezdim.

Kemal konuşmaya devam etti. "Birazdan ölmüş olacaksın ve kimse," dedi ama cümlesini tamamlayamadan gölge üzerine atladı.

Kemal şaşırdı. "Ne oluyor lan?" diye bağırdı. Arkasındakine saldırmak için dönmeye çalıştı.

İçeri sızan gölge, bir kadındı ve arkadan çabucak Kemal'in kolunu büktü. Silahı tutan elini kavradı ve arkaya doğru çekti. Kemal acıyla bağırdığında kadın asla durmayarak diğer eliyle adamın boğazını sıktı. Bacağını kancalayarak dengesini bozdu ve onu yere doğru düşürdü. Hareketleri öyle hızlı ve profesyoneldi ki bir, iki eğitimle bu kadar akıcı hale gelemezdi. Kendinden kaç kat iri adamları iki saniyede paket ettiği ortadaydı.

Kemal'in tuttuğu silah elinden fırlayıp yere düştüğünde, parkede kayarak uzağa gitti. Kadın asıl tehlikenin silah olmadığını bildiği için yüzüne sağlam bir yumruk atarak onu yere yapıştırırken, düşen silaha atıldı. Silahı tek eliyle kaldırıp Kemal'e doğrulttu ve omzundan tuttuğu gibi onu çöker vaziyette bekletti.

Sert ve oldukça net bir halde, "Kıpırdama lan!" diye bağırdı. Ensesinden tutarak çekti. "Ellerini başına doğru kaldır çabuk şerefsiz."

Kemal olduğu yerde korkuyla dururken gözleri büyümüş, deliliğin parçaları yavaş yavaş yok olmaya başlamıştı. Şimdi gerçekten korkuyordu.

Sonunda kadın hareketsiz kaldığında nihayet yüzünü tam görebildim. Bu kadın, Sancak'ın konuştuğu adamın yanında duran güzel kadındı. O zaman da böyle dik omuzları, keskin bakışlarıyla duruyordu.

"İyi misiniz?" diye sordu. Gözleri Kemal'deydi ama sesi bize yönelikti.

Melis ağlayarak, "Evet," diyerek annesini sarsıyordu.

"Mahira?"

Başımı salladım. Acıyla, "İyiyim," dedim.

Kadın silahı beline taktı. Kemal'i kolundan sıkıca tuttu. "Kalk," dedi. "Hadi şerefsiz, tüm gün seni bekleyemem." Kemal, kadını dinleyerek ayağa kalktı ama öfkeden mi, korkudan mı bilmiyordum titriyordu. "Kızlar siz aşağıya inin. Ben bunu getireceğim."

Melis, annesine yardım ederek yavaşça onu kaldırmaya çalıştı. Kadın inleyerek gözlerini açtı. Korkmuş bir halde, "Melis?" diye fısıldadı.

"Buradayım anne," dedi Melis. Saçlarını okşayıp, "Artık güvendeyiz," diyerek içini rahatlatmaya çalıştı. Ardından yaşlardan ıslak olan yüzüyle ve hıçkırıklarla dolu nefeslerinin arasından bana doğru döndü. Titreyen ve buz kesmiş parmaklarıyla elimi tuttu. Korku dolu sesiyle, "Kalkabilir misin?" diye sordu. Bedeninin her noktası tedirginlik içindeydi.

Batan acıyı görmezden gelmeye çalışarak, zorlukla yutkunup başımı salladım. Elimi tutan parmaklarına sarılıp, ondan yardım alarak ayağa kalktım. Oda çevremde hareket ederken ufak bir başım döndü. Öne doğru biraz yalpaladım ama iyiydim. Dayanabilirdim.

Birlikte koridora çıkıp merdivenlere doğru yürüdük. Bu arada ismini bilmediğin kadın silahı belinde, diğer eli Kemal'in ensesinde onu da kendisiyle birlikte sürüklüyordu.

Evden çıkıp hep birlikte binanın merdivenlerinden yavaş ama dikkatli adımlarla indik. Alt kata vardığımızda dışarıdaki kalabalıktan çıt bile çıkmıyordu. Herkes aşağıda nefesini tutmuş, gelmemizi bekliyordu.

Bizi görünce mahalleliden bir çığlık koptu.

"Melis!"

"Mahira!"

"Çıktılar!"

Polisler öne doğru koşup kadına yöneldiler. Kadın, Kemal'i acımadan ittirerek, "Alın bunu," dedi. "Kadınlara şiddet uyguladı. Tehdit edip silah çekti." Son anda dayanamamış olacak ki şiddetli bir yumruk daha attı. "Onun bunun çocuğu içeri girmek için elinden geleni yaptı kısacası." Yere düşmesine izin vermeden yakasından tutarak yüzünü kendine doğru çekti ve tüm öfkesini yüzüne haykırdı. "Sen ve senin gibi insan müsveddeleri bir kadına zarar vermemesi gerektiğini öğrenecek. Öğreteceğiz!"

Kadın, adamı yere fırlattığında polisler Kemal'i yere düşemeden tuttular ve aralarından biri ona kelepçe taktı. Kemal son bir kez çırpınarak, "Bırakın beni!" diye bağırdı.

Binanın eşiğinden bir adım atıp da taze hava yüzüme çarptığında kalabalık üzerimize aktı. Sancak herkesi yararak yanıma doğru koştu ve kollarını açıp bedenimi sıkıca sardı. Büyük avucu başımın arkasına yaslandı. Burnunu saçlarımın arasına gömerek derin, kendi göğsümde bile hissettiğim bir nefes çektiğinde içim sızladı. Boğazımda kocaman bir yumru oluşurken gözlerim hissettiği korkuyla doldu. Başımı boynuna yaslarken içimde tarifsiz bir rahatlama vardı.

Belime sarılı koluyla bedenimi biraz daha kendine çekti. Birkaç dakika bu pozisyonda kalıp güvende olduğumu anlayana kadar tetikte durdu. Yavaşça her geçen saniye biraz daha rahatlayarak saçlarımı okşamaya başladı. Öldüğüm elalarına bakmak için geri çekildiğimde izin vermeyerek başımı göğsüne doğru çekti. Yüzünü tekrar saçlarıma gömüp öpmeye başladı. Acıyla, "Mahira'm," dedi.

Hızla atan kalp atışlarını göğsümde hissedebiliyordum. Öyle ki boştaki eliyle her yerimi kontrol etme çabasından ne kadar korktuğunu görebiliyordum. "Mahira... sen," dedi ama cümlesi boğazında düğümlendiğinde devam edemedi. Ne demek istediğini ikimiz de anlamıştık.

Adrenalinin terk ettiği titreyen bedenimle, "İyiyim," diyebildim. Dilim bile ağırlaşmıştı. İçeride o kadar korku hissetmiyordum ancak şu an tüm gerçekler bir bir üzerime dökülüyordu. Üşüyordum, korkuyordum, Sancak'sız kalmanın ihtimallerini tek tek hissediyordum. "İyiyim."

Sözlerime rağmen Sancak yine de kollarını daha da sıktı. Öyle sıkı tutuyordu ki bıraksa kaybolacakmışım gibi, beni ellerinden alacaklarmış gibi davranıyordu. Birkaç dakika böyle durduktan sonra geriye çekildi. Yüzüme baktı. Ela bakışlarının her biri öyle ateşti ki ikimizi birden yakıyordu.

"Nasıl yaparsın bunu?" diyerek öfkeyle sordu. Titreyen ellerini yanağıma koyup yüzümü kendine doğru çekti. Kendini öyle zor tutuyordu ki bıraksa daha fazla kızacağını hissedebiliyordum. "Aklım almıyor! Nasıl öyle içeri girersin, Mahira'm? Delirmiş, silahlı bir adamın yanına nasıl gidersin! Seni öldürebilirdi. Seni benden alabilirdi." Alnını alnıma yasladı. Korkuyla fısıldadı. "Beni, sensiz bırakabilirdi."

Göğsüme yerleşen suçlulukla nefesim kesilirken içini biraz olsun rahatlatmaya çalışarak, "Öldürmedi," diyebildim.

Sancak, "Öldürebilirdi!" diyerek sesini yükseltti. Hemen ardından gözleri başımdaki kesiğe takıldı. Yüzünü anında telaş kaplarken, "Bu ne, Mahira! Yaralandın mı?" diye soludu.

Saçlarımla kapatabildiğimi zannetmiştim ancak anlaşılan pek de beceremediğimiştim. "O kadar kötü değil," diyerek yarayı tekrar saçımla kapatmaya çalıştım fakat elimi tutarak parmaklarının arasına aldı. "Yemin ederim ciddi bir yara değil."

"Kafana mı vurdu?" Çileden çıkan ela gözleriyle yaraya baktı. Alnındaki damar sinirden belirginleşirken zorlukla nefes aldı. Âdemelması yutkunmasıyla birlikte aşağı yukarı hareket ettiğinde boştaki elimle yumruk olan eline yapıştım. Öfkeyle gitmeye kalkıştığında tüm gücümle onu engellemeye

çalıştım. Eğer parmaklarımın arasından kayıp giderse adamı öldürmekten beter hale getireceğini biliyordum. Sıkılı çenesiyle tuttuğum eline baktı. Ardından içleri öldürme isteğiyle dolu bakışlarını tekrar yarama çevirdi. "Kan akıyor, ben de o adamın kanını akıtacağım."

"Sadece bir kesik," diyerek yalvarırcasına avucumu yüzüne yasladım. Çaresiz bir haldeydim. "Gitme ne olur. Zaten cezasını çekmesini sağlayacaksın."

Aklı hâlâ gitme peşindeyken, "Bir daha," diyerek gözlerimin içine baktı. Alnını alnıma bastırdı. Sıkılı dişlerinin arasından zorlukla ekledi. "Bir daha asla böyle bir şey yapma, Mahira!"

Başımı yana eğip yutkundum. "Yapmayacağım."

Yüzüme uzun uzun bakarak başını iki yana salladı. "Yemin et bana," dedi. Yıllar içerisinde başıma gelen o kadar çok olaya şahit olmuştu ki şimdi korkudan böyle davranmasına hak vermekten başka çarem yoktu.

Kabullenerek dudağımı ısırdım. Arkadaşımı kurtarmak için yapmıştım. Sevdiğim biri için yine kendi canımı hiçe sayardım. Yine de duymaya ihtiyaç duyduğu o sözleri söyledim. "Yemin ederim."

Annem yanıma gelerek daha fazla dayanamadı ve beni, Sancak'ın kollarının arasından çekerek sıkıca sarıldı. "Mahira... annem," diyerek ağlamaya başladı. "Ne yaptın kızım sen?" diye kızarak yüzümü ellerinin arasına alıp yanaklarımı okşamaya başladı.

"Özür dilerim anne," diyerek bana kızan herkese söylemeye çalıştım. Anlaması için yalvardım. "Ama mecburdum. O kızın o halde kalmasına izin vermezdim."

"Biliyorum annem. Benim kalbi kocaman kızım." Daha fazla konuşamayacak halde sadece sarıldı. O da bir anneydi. Ne kendi kızından vazgeçebilirdi ne de başkasının kızına göz göre göre zarar verilmesine izin verirdi.

Sancak, "Arkadaşımla konuşup geliyorum hemen. Sakın buradan bir saniye bile ayrılma, Mahira!" diye uyarıp beni kurtaran kadının ve bir adamın yanına doğru ilerledi.

Kartal abim öfkeli, kızarmış bir yüzle yanımıza geldi. "Mahira, sen delirdin mi abiciğim! Silahlı bir adamın yanına nasıl girdin?"

Omuzlarım yenilgiyle düşerken, "Abi yine aynı şeyleri konuşmayalım," dedim.

"Sen benim canımsın, gerekirse bin defa konuşacağım! Kalın kafan alsın diye kırk kere söylerim!" deyip sözümü haksız çıkarmak için devam etti. Eliyle yüzünü sıvazladı. Sesi duygu dolu halde, "Başına bir şey gelseydi

ne yapardık? Söyle bana! Ne yapardık?" diyerek kızdı. Şimdiden ne kadar perişan olduğunu görebiliyordum ve üzücü olansa bu sadece bir ihtimalin onlara ne yaptığıydı.

Volkan abim de yanımıza gelerek gözlerimin içine korku ve sitemle baktı. Bir sürü söz, bir sürü azar dökmek istiyordu ancak dilinden sadece, "Bir daha yapma," kelimeleri zorlukla döküldü. Ailesinden birini daha kaybetmeye yaklaşmanın sebep olduğu korkunun farkındaydım. Herkes gibi üzerime gelmiyordu ama ne yaptığımın farkında olmamı istiyordu. Elini yanağıma yaslayıp şefkatle konuştu. "Bir daha kendini tehlikeye atma."

Yutkunarak gözlerimi kapatıp, "Tamam," diyebildim. Başımı sallayarak, "Özür dilerim," dedim.

Nur telaşla koşarak geldi. Ela ve diğerleriyle birlikte, "Mahira!" diye bağırdılar. Üzerime doğru atlayıp kollarını omuzlarıma sardı. "Çok korktum," diyerek bedenimi sağa sola salladı. "Öyle bir söz söyleyip beni almadan nasıl gidersin!" Geri çekilerek gözlerimin içine sitemle baktı. Omzuma vurarak, "Hani biz bütün belalara birlikte girecek, başımıza türlü dertler açacaktık? Öyle geride bırakmak olur mu?" diye sordu.

"Bir beladan da eksik kal be kızıl kafa," diyerek ona sıkıca sarılıp duygusallığımı bastırmaya çalıştım. "Hemen burnunu sokmaya çalışıyorsun."

Geri çekilerek ellerinden birini havaya kaldırdı. "Bizde böyle. Anca beraber, kanca beraber."

Ela gözlerinde yaşlarla, "İlk defa kızıl kafaya katılıyorum," diyerek Nur'u hafifçe kenara itti. Kolunu uzatıp sırtıma sardı ve bedenimi kendine çekerek sessizce sarıldı. "Tüm belaların üstünden birlikte gelmedik mi? Şimdi niye bizsiz hareket ediyorsun? Son zamanlarda her şeyi tek başına yükleniyorsun! Neden, Mahira?"

Gittikçe utanarak yüzüm kıpkırmızı olurken, söyleyecek kelime bulamadım. Başımıza ne geldiyse birlikte gelmişti. İlk kalp kırıklığımızı da ilk kavgamızı da ilk büyük korkumuzu da yan yana atlatmamış mıydık? Şimdi neden tüm yükleri tek başıma üstlenmeye bu kadar kararlıydım ki?

"Alışkanlık," dedim sonunda kısık bir sesle. "Biliyorum, kötü bir alışkanlık ama her şeyi tek başıma halledebileceğimi sanıyorum."

"Sanma," dedi Nur hemen. Parmağını burnuma doğru salladı. "Biz varız. Biz!"

Ela başını omzuma yasladı. "Birimiz düşerse diğerleri kaldırır. Kuralımız buydu, unutma!"

Boğazım düğümlenip gözlerim doldu. İçimi ısıtan arkadaşlığımıza sahip olmak, her zaman yanımda olacaklarını bilmek çok güzel bir duyguydu.

"Söz," dedim ikisine de tek tek bakarak. "Bir daha tek başıma belaya atlamayacağım."

Nur gözlerini asla inanmayarak devirdi ama gülerek de söylenmeden duramadı. "Yalan söylüyorsun ama olsun. Yine de peşinden geliriz."

İster istemez güldüm. Arkadaşlarım da benim gibi birer deliydiler. Elbette peşimden gelirlerdi.

Melis utana sıkıla yanıma yaklaştı. Annesi de yanındaydı. İkisi de yaralı, yorgun ve gözleri yaşlıydı. Sesinde minnettarlıkla çekine çekine, "Mahira," dedi Melis. "Sen... sen beni kurtardın. Hem de ikinci kez. Sana olan borcumu nasıl öderim bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "Hayır, hakkını ödeyemem. Senin yaptığını bu hayatta kimse bana yapmadı. Bir akrabamız bile bize elini uzatmadı. Bir komşumuz ekmek bile teklif etmedi."

Sözünü kesmek için hızlıca başımı sallayarak ellerimi saçlarının üzerine koydum. Gözyaşları içerisinde göğsümdeki ağırlıkla, "Sen benim sadece arkadaşım değil, ayrıca ailemsin. Tabii ki her zaman seni koruyacağım," dedim. "Üzerinde bir hakkım yok ama varsa da helal olsun canım kardeşim."

Melis kollarını vücuduma daha sıkı sardı. İçinde öyle bir minnettarlık vardı ki nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Daha önce kimse yardım eli uzatmadığı için bunu velinimet zannediyordu. Oysaki bu, kadının kadına bir borcuydu.

Kalabalıkta bir hareketlenme olduğunda Melis'e son bir kez içten bir şekilde gülümseyerek baktım. Önünden ayrılarak sesin geldiği yöne doğru döndüm.

Polislerden bağırışlar yükselmeye başlamıştı. İçlerinden biri, "Dur!" diye uyardı.

Bir diğeri, "Tutun onu," dediğinde ne olduğunu anlayamayacak kadar görüş açım kapalıydı. Ancak polislerin bağırışıyla insanlar kaçıştığında, önümün açılmasıyla ne olduğunu anladım.

Kemal bir şekilde polislerin elinden kurtulmuştu. Kalabalıkta arbede olmuş, mahalleli ona saldırarak parçalamaya çalışmıştı. Polisler iki tarafa da hâkim olmaya çalışırken karmaşadan istifade eden Kemal ellerinden kurtulmuş, bir polisin silahını almıştı.

Şimdi elinde silah, kalabalığın içinde duruyordu. Gözleri hızlı hızlı Melis'i ve annesini aradı. Öyle çok bakınmasına gerek yoktu. Doğrudan karşısında duruyorduk. Silahı kaldırıp arkadaşımın üzerine nişan aldı.

"Melis!" diye yüksek sesle bağırdı. Gözü dönmüş, iyice yoldan çıkmıştı. "Sen benim kızımsın! Eğer benimle gelmeyeceksen, kimseyle de gidemeyeceksin. Sana o canı ben verdim!"

Herkes donduğunda sanki zaman yavaşlamıştı. Kemal'in parmağı tetiğe gitti. Ne yapacağını anlayarak hareket ettim. Düşünecek vaktim yoktu. Aklımın bir köşesinde sadece; kurtarılması gereken, önünde okuma hayalleri olan, gözleri umutla parlayan bir kız vardı.

Düşünmedim. Sadece hareket edip kendimi çaresizlikle Melis'in önüne attım.

Uzaktan bir yerden Sancak'ın, "Hayır!" diye bağırdığını duydum ama çok geçti.

Hemen peşinden bir silah patlayıp kulakları sağır etti.

En başta hiçbir şey hissetmedim. Sadece bir acı vardı. Karnımın oralarda bir yerdeydi ama nerede olduğunu pek algılayamıyordum. Titreyen elimi acıyan yere doğru götürüp bastırdım. Parmaklarım sıcak ve ıslak olan yapış yapış bir şeye değdiğinde şokla havaya kaldırdım.

Ardından aynı şok haliyle bakışlarımı doğrudan Sancak'a çevirdim. Gözlerinde dehşetle ve inanılmaz bir korkuyla bakışlarıma karşılık verdi. Elime baktı, ardından bakışlarını yüzüme çevirerek aklını kaybetmiş bir adam gibi öne doğru adımladı. Konuşuyordu, belki de bağırıyordu ama sesler bana gelmiyordu. Konuşmak için dudaklarımı açtım fakat beceremiyordum. Etrafımda da sesler vardı ama pek duyamıyordum. Bedenim yaprak gibi öne arkaya doğru sallanıyordu. Tekrar bakışlarımı parmaklarımdaki ıslaklığa çevirdiğimde olanlar yavaş yavaş üzerime yüklenmeye başladı. Bedenimi taşıyan güç çekildi. Ayaklarımın üzerinde daha fazla duramayarak dizlerimin üzerine doğru düşüşe geçtim.

Sancak adımladığı yerden çoktan harekete geçmiş, koşarak olduğum yere gelmişti. Düşmeden önce bedenimi sıkı sıkıya tutarak, benimle birlikte yere doğru kaydı. Başım kollarından geriye doğru yatarken dizlerinin üzerine çöktü. Yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Mahira!" diyerek bağırdı. Elini karnıma bastırarak kan akışını yavaşlatmaya çalıştı. Öyle paniklemiş bir haldeydi ki ne yapacağını o da bilmiyordu.

"Sancak..." diye mırıldandım. Sesim o kadar güçsüz çıkıyordu ki duyabildiğinden bile emin değildim.

Ama duymuştu.

Sancak Kızıltepe kendimi duymadığım zamanlarda bile beni duymuştu.

"Şşş güzelim, buradayım," diyerek kanlı elini yanağıma koyup okşadı. İçleri acıyla parçalanmış ela gözleri bir saniye bile bakışlarımdan ayrılmadan, "İyisin güzelim, iyi," dedi ama kime söylediğinden pek emin değildim. Beni mi inandırmaya çalışıyordu, yoksa kendini mi?

Gözlerim kapanmaya başlarken nefes almaya çalıştım. Göğsüm Sancak'ın kolları arasında zorlanırken içine çekildiğim karanlığa karşı koyamıyordum. Çok zordu. Canım çok yanıyordu.

"Hayır, Mahira!" Bakışlarım geriye doğru kaydığında, "Hayır, benimle kal! Gözlerini kapatma sevgilim!" diyerek bedenimi sıkıca tutup yerinde sallanmaya başladı. "Beni duyuyor musun? Sakın gözlerini kapatıp beni mahvetme! Ne olur," diye yalvardı. Kurşun benim etimi yararak girmişti ama aslında Sancak'ı parçalıyor, canından can alarak onu öldürüyordu.

"Evet..." dedim ama çok güçsüzdüm. Kelime ağzımdan zorla çıkmıştı.

"İyi olacaksın," diyerek bedenimi göğsüne yasladı. Kalp atışlarını duyabiliyordum. Hızlı, çılgınca ve fazlasıyla yaralı atıyordu. Hepsinden önemlisi benim için atıyordu.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," diyerek zar zor konuştum. Sesim öyle kısıktı ki kulağıma geliş şeklini anlamıyordum.

"Hayır!" dedi Sancak. Saçlarımı yüzümden çıldırarak çekiyor, onu benden ayıracak bir tele bile izin vermiyordu. "Konuşma güzelim. Gücünü harcama. Ambulans geliyor!"

Ama dinlemedim. Söylemem gerekiyordu. Şimdi söylemem gerekiyordu. Bir daha ne zaman sevdiğim adamı görüp bunları ona söyleyebilirdim bilmiyordum. Belki başka bir günümüz, şu saniyeden başka vaktimiz olmayacaktı.

Eğer gidersem bilmesi gerekiyordu.

"Bana söylemiştin ya," dedim. Her kelimem bir acıydı. "Kollarında ölmek güzel olurdu diye."

"Mahira lütfen..."

"Hayır sevgilim," diye devam ettim. Gözlerimi açmaya çalıştım. Bulanık bile görsem o yakışıklı yüzünü görmek, içlerinde öldüğüm elalara son kez bakmak istedim. "Asıl senin kollarında ölmek güzel olur. Kısacık ömrümün her saniyesini seninle geçirmek, gözlerim kapandığında dahi son gördüğüm gözler seninki olsun isterim."

Bir damla yaş yüzüme düşerek yavaşça aşağıya akmaya başladı. Belki de yağmur yağmıyordu ama Sancak'ın kalbi benim için ağlıyordu.

"Olmadı," dedim. "Olmadı be sevgilim," diye öksürerek nefes aldım. Sesim fısıltıya dönüşmüştü. Her tarafım fazlasıyla ağır geliyordu. "Başaramadık."

"Öyle deme!" Sancak'ın sesi o kadar yaralıydı ki kalkıp onu avutmak, kollarımın arasına alarak hepsinin geçeceğini söylemek istedim. "Yalvarırım öyle konuşma, Mahira!"

"Özür dilerim," dedim. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Canım acıyordu ama fiziksel yaram umurumda değildi. Ben sevdiğim adam için kanıyordum. "Özür dilerim, yeminimi tutamadım. Yapamadım." Kuruyan dudaklarıma can vermeye çalıştım. Uzaktan seyreden, sevdiğine rahat rahat kavuşamayan yalnız sevgilime söylemek istedim. Bilmeliydi. En çok o bilmeliydi. "Seni sevdim. Kendimi bile seni sevdiğim kadar sevmedim. Bizim için bir son bile yazmıştım sevgilim." *Ah kader, zalimliklerle dolu kader.* "Mutlu bir sondu. Birlikte dünyayı gezdiğimiz, çocuklarımızın olduğu, beraber yaşlandığımız bir gelecekti. Üzerine hayaller kurdum. Düşlerle büyütüp dualarına yattım. Ama yetmedi sevgilim..."

"Şşş," diyerek sıcak dudaklarını alnıma yasladı. Sevdiğim adam ilk defa korkudan titriyor, gözlerimin içine ne yapamayacağını bilemeyerek bakıyordu. Onu böyle güçsüz görmek beni zaten öldürüyordu. "Beni mahvetme, Mahira! Bunu bana yapma!"

"Kollarındayım ya," dedim. Gülümsemeye çalıştım. "Bu bana yeter. Kollarında ölmek güzel olurdu be, Sancak Kızıltepe."

Sancak, "Hayır!" diye bağırdı. Başını kaldırdı. Kime bağırdığını görmüyordum ama çaresizlik içindeydi. "Birisi ambulans çağırsın!" Sesi kulağıma çığlık gibi geliyordu. "Volkan bir şeyler yap!"

Etraftan koşan, bağıran sesler geldi ama hepsi benim için uzaktı. Sanki başka bir dünyadan geliyordu. Benim için sadece Sancak vardı. Tenime değen teni... Şu ölüm sarmış havada bile o vardı.

Sancak yanaklarımdan tutarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Alnını alnıma yasladı. "Ben sana kıyamadım," dedi. Gözyaşları yüzüme akıyordu. Durduramıyordu. "Ben sana dokunamadım. Kavuşamadım, Mahvedenim. Şimdi seni benden alacaklar mı, Mahira'm?"

Sen bunca yıl bu korkuyla mı yaşadın, Sancak?

Bir gün sevdiğin, ellerinden gider diye nasıl nefes alabildin?

Kanımla kaplı parmaklarımı yavaşça kaldırdım. Islak parmaklarımın tam tersi olan sıcak yanağına avucumu yasladım. Gözlerimin önünden

birlikte geçirdiğimiz, mutlu anılar geçmeye başladı. Tenime değen dudakları, kulağıma çarpan fısıltıları...

"Sana hiç dolu dolu söyleyebildim mi bilmiyorum," dedim. Her kelimem daha zor çıkıyordu. Artık hatıralarımı çalıştıramıyordum. Bedenimdeki hiçbir komut beni dinlemiyordu. "Seni seviyorum, Sancak. Seni herkesten, her şeyden, kendimden bile çok seviyorum. Senin olmadığın bir..."

Cümleyi tamamlayamadım.

Direndiğim karanlık daha fazlasını söylememe izin vermeden beni içine, derinlere doğru çekti. Elim güçsüz bir halde yanağından kayıp düştü. Gözlerim tamamen kapandı.

Sancak, "Hayır!" diye haykırdı. Düşen elimi tutup yanağına yasladı. Bedenimi kendisiyle birlikte sallarken, "Mahira!" diye bağırdı. "Mahira hayır! Beni bırakma! Yalvarırım sana, beni bırakma!"

Ama ben artık onu duyamayacağım bir yere geçiyordum. Sesler uzaklaşmış, acım dinmişti. Geriye sadece sessiz bir karanlık kalmıştı.

"Mahira!"

DEVAM EDECEK...

HAZAL ABA

7 Temmuz 1999 doğumlu
Hazal Aba, inşaat mühendisliği
bölümünü tamamlamış ancak
kalbini her zaman yaratıcılığa ve
yazmaya kaptırmış bir yazardır.
İstanbul'da yaşayan yazar,
boş zamanlarını çeşitli hobilerle
doldururken bir yandan da
yeni dünyalar kurguluyor.
Kiziltepe 3
Pukka Yayınları'ndan
basılan üçüncü kitabıdır.

hazalabaa

hazalaba